GAYLE LYNDS

Coautoare a bestsellerurilor
PROIECTUL HADES și ***OPȚIUNEA PARIS***
cu scriitorul nr. 1 al romanului de acțiune

ROBERT LUDLUM

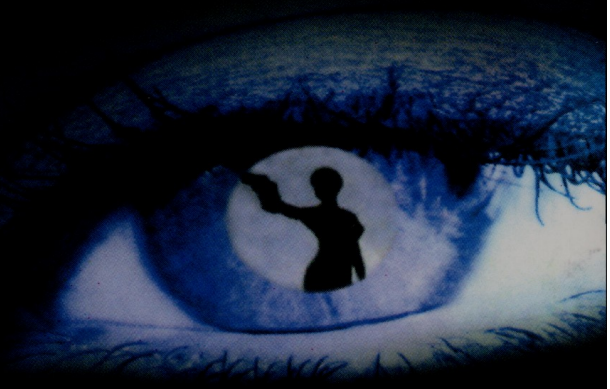

MOZAIC

Gayle Lynds

MOZAIC

V.1.0

V.1.0

www.virtual-project.eu

Traducere: CĂTĂLIN CROITORU

Gayle Lynds
Mosaic

Editura LIDER
Editura LUCEAFĂRUL
2003

PROLOG

ÎNSEMNARE ÎN JURNAL

E timpul să aşez evenimentele în ordine şi să povestesc exact ceea ce s-a întâmplat...

LUNI, 30 OCTOMBRIE
COMITATUL WESTCHESTER, NEW YORK

Era ora două şi razele soarelui de după-amiază băteau drept în fereastra bătrânului. Era încă ameţit ca urmare a unei injecţii care ar fi trebuit să-l ţină imobilizat şi slăbit la pat. Era furios din cauza celor de aici. Ura mai ales cunoştinţele lor medicale şi diplomele lor, acoperire perfectă pentru scopurile lor reale. Avea însă un plan. Îi va păcăli pe toţi şi va fugi din închisoarea asta. Şi trebuia să o facă foarte repede.

Numai îngrijitorul acesta tânăr promitea. Era lacom şi bătrânul ştia că lăcomia este întotdeauna folositoare.

— E veritabil, şopti îngrijitorul împingând scaunul cu rotile al bătrânului pe coridor, spre căldura slabă a soarelui de octombrie. Un carat întreg.

— Bineînţeles că e veritabil, murmură bătrânul. Nu mi-aş fi pierdut timpul dacă nu ar fi fost.

— Ce? Tânărul se aplecă să-l audă mai bine.

— Nimic.

Îngrijitorul împinse scaunul cu rotile pe aleile parcului creat pentru alinarea vinovăţiei celor câţiva privilegiaţi nedoriţi care îşi permiteau să-şi îngroape bătrâneţea aici, departe de lume.

Vara, petuniile şi panseluţele înfloreau strălucitoare în straturi rânduite de-a lungul aleilor. Acum era însă sfârşit de octombrie şi straturile erau goale, gata să primească primii fulgi de zăpadă. Complexul acesta atât de îngrijit, împreună cu pădurile care-l înconjurau, era proprietatea fiilor bătrânului, care îl cumpăraseră ca închisoare de lux, de înaltă securitate, menită să-l ţină izolat de familie şi de restul lumii.

Îngrijitorul oprise scaunul sub ramurile unui platan înalt. Majoritatea frunzelor căzuseră. Crengile formau un acoperiş scheletic deasupra capetelor lor. De acolo de unde se aflau, pe o mică ridicătură de pământ, cu copacul în spate, puteau vedea întregul parc.

Bătrânul trase în piept aerul rece în timp ce amintirile încercau să-şi

facă loc în mintea sa. Clătină din cap cu durere. Imaginile dispăruseră şi curând acelaşi lucru se va întâmpla şi cu el dacă nu reuşea să scape de aici. Ridică privirea către îngrijitorul său. Era un tânăr solid, cu fălci puternice şi cu o privire naivă. Era nebărbierit, însă în zilele astea majoritatea arătau la fel. Zilele trecute băiatul se purtase ca un ticălos insolent, însă astăzi era atent şi dornic să câştige un alt diamant.

— Ce ai făcut cu diamantul? îl întrebă bătrânul.

— Cum m-aţi sfătuit dumneavoastră. Am fost la banca din Armonk şi am plătit o casetă de depozit. L-am pus acolo. Nu o să-l vând timp de şase luni, până ce o să plec în concediu.

Bătrânul îl studia pe băiat.

— Vinde-l undeva departe, într-un oraş mare unde nu te cunoaşte nimeni. Şi apoi pleacă de acolo imediat ce obţii banii. Ascultă-mă bine. Fii foarte atent. Sper că nu vrei să te oprească poliţia şi să înceapă să-ţi pună întrebări.

Pe băiat îl aşteptau pericole mult mai mari decât poliţia, însă bătrânul nu avea de gând să-i spună acest lucru.

— Când primesc celălalt diamant?

Bătrânul zâmbi. Lăcomia era aliatul său.

— De îndată ce expediezi astea.

Se uită atent în jur, apoi, de sub haina groasă îmbrăcată peste halatul de spital, scoase două pachete. Erau coli de desen împăturite, înfăşurate în hârtie maro şi legate cu banda adezivă. Îi dădu băiatului instrucţiuni precise în legătură cu cele două pachete.

Unul dintre ele trebuia să ajungă la o sală de concert din Londra, iar celălalt Agenţiei Centrale de Informaţii din Langley, Virginia.

În afară de diamante şi ceva chihlimbar pe care reuşise să le introducă pe furiş în acest stabiliment afurisit, bătrânul nu mai avea nimic altceva. Fusese nevoit să fure hârtie şi unelte de scris din camera de activităţi practice. De-a lungul ultimului an scrisese tot ceea ce îşi amintea şi continua încă să scrie.

Tânărul înşfăcă cele două pachete şi le lăsă să alunece în buzunarele bluzei sale albe.

— Termin lucrul peste o jumătate de oră. O să mă duc la Armonk şi o să le pun la poştă.

— E foarte bine. Bătrânul miji ochii. Fii atent. Dacă faci treabă bună, o să primeşti mai multe diamante. Am şi alte sarcini pentru tine. Ăsta e numai începutul.

— Mai multe diamante?

Îngrijitorul se uită de jur-împrejur, brusc îngrijorat.

— Unde le ţii? încerca să pară sincer preocupat de soarta bătrânului. Poate că ar trebui să găsim un loc mai bun. Undeva unde să fie mai în siguranţă.

Bătrânul începu să chicotească uşor. Îl trimiseseră aici ca să moară,

însă era încă în stare să-i înfrunte. Ştia mult mai multe decât bănuiau ei. Râsul se amplifică şi curând se transformă în hohote care îi zgâlţâiau trupul. Trebui să-şi şteargă lacrimile de la ochi. Îi făcu un semn cu mâna băiatului, care voia să-l potolească, dar hohoti şi mai tare. Îşi imagina ce se va întâmpla în momentul în care pachetele vor ajunge la Langley şi la Londra.

Nu ştia însă că în scoarţa copacului uriaş din spatele său fusese ascuns un dispozitiv de ascultare, a cărui bandă avea să fie ascultată după mai puţin de o oră.

PRAGA, REPUBLICA CEHĂ

Era miezul nopţii şi un vânt rece făcea să se încreţească apele negre ale râului Vltava, trecând prin haina groasă a lui Jiri. Se grăbea tremurând să traverseze Podul Carol către Oraşul Vechi, care dormita sub acoperişurile ascuţite şi cupolele sale măreţe.

Ceea ce-şi dorea însă în clipa aceea era intimitatea unei cârciumi pline de fum.

Îi era frică.

Oamenii cu care era din când în când obligat să facă afaceri îi ordonaseră să parcurgă această rută, având asupra sa un plic mare plin cu fotografii furate şi documente copiate. Învăţase lecţia dură cum că, o dată ce acceptai banii şi protecţia lor, era imposibil să mai dai înapoi. „Jiri” era numele său de cod.

Trebuia să facă exact ceea ce i se spusese.

Trecuse de ultimii sfinţi sculptaţi ai podului şi, aruncând priviri nervoase peste umăr, se îndrepta acum spre strada Karlova. Clădirile baroce şi gotice îşi întindeau umbrele în lumina lunii. Mirosul filmului de cărbuni îi umplea nările şi frica îi răscolea stomacul.

Auzi în sfârşit o melodie populară răsunând încet de pe o alee prin dreptul căreia trecea. Inima îi bătea cu putere când se opri să se rezeme de un perete de piatră. Scoase din buzunar un pachet de Marlboro. Se aplecă şi, cu mâinile tremurânde, se prefăcu că vrea să aprindă o ţigară.

— Daţi-mi voie, zise o voce în limba cehă.

De pe aleea întunecată păşise spre el un acordeonist îmbrăcat cu o haină groasă în carouri. Purta o căciulă mare, trasă pe ochi. Ţinea în mână o brichetă.

Jiri puse o ţigară între buze. Trecu o Skoda care mătură o clipă strada cu lumina farurilor. Faţa muzicantului rămăsese în umbră. Bărbatul urmări maşina până ce aceasta dispăru după un colţ. Aprinse apoi bricheta, iar Jiri trase cu nesaţ în piept fumul de ţigară.

— Vă mulţumesc. Jiri slăbi strânsoarea cu care ţinea plicul sub braţ.

— Nu face nimic. Noapte bună.

Trecând pe lângă Jiri, muzicantul se lovi de el. Cerându-şi scuze pentru neîndemânarea sa, bărbatul schimbă rapid plicul lui Jiri cu un altul, identic, pe care îl ţinuse ascuns între acordeon şi piept.

Uitându-se împrejur, muzicantul scoase ceea ce părea chicoteala unui beţiv.

— *Zivijo.* Viaţă lungă.

Pe Jiri îl trecu un fior rece.

— Sper că v-am dat tot ceea ce mi-aţi cerut.

— Dacă nu, o să mai auzi de noi. Cuvintele muzicantului sunau ca o ameninţare. Întoarse capul, mângâie clapele acordeonului şi se îndepărtă cântând vesel:

— *O fetişcană din Boemia, o bere aurie...*

Jiri se întoarse în direcţia opusă, căutând zonele cele mai întunecate. Trebuia să se gândească acum la ziua următoare şi la posibilitatea ca patronul său, un mare antreprenor, să descopere furtul. Se gândea la documentele pe care le copiase şi le furase, retrăia în gând toate momentele, încercând să-şi amintească dacă lăsase cumva vreo urmă...

Şi deodată îi veni o idee care avu darul să-l umple de bucurie. Voiau acum capul patronului său. Asta era semnificaţia acelor documente şi fotografii. *Patronul lui.* Rânji arătându-şi dinţii înnegriţi. Era singura explicaţie. Sigur că pe patronul lui îl voiau.

Mai mult ca sigur că avea dreptate...

MONACO

În momentul în care descoperise că femeia avea un apartament în faimosul Hotel de Paris şi că se ascundea în opulenta clădire de trei săptămâni, Jean-Claude fusese sigur că mai devreme sau mai târziu va ajunge cu ea acolo.

O dorise de prima dată când o zărise la clubul de noapte Jimmy’z, aşezată la o masă cu vedere la piscină. Era *tres belle. Magnifique.* Bea şampanie de patruzeci de dolari paharul şi, fluturându-şi pe umeri părul lung şi blond, comandase acelaşi lucru pentru cei de la mesele din jurul său. Pielea ei ca mierea strălucea în lumina lămpii de pe masă. De fiecare dată când râdea, buzele ei roşii se arcuiau ispititor, dând la iveală un şir de dinţi albi. Şi râdea mai tot timpul.

— Şampania este băutura naţională în Monaco! îi strigase ea într-o franceză cu accent american, văzându-l că o priveşte insistent. Vino să bei cu mine, îl invită ea fără să se sfiiască.

Se aşezase la masa ei.

Îi povestise că primul ei soţ strânsese acţiuni Jackson Pollock şi

Jasper Johns, iar cel de-al doilea bărbat avea petrol în Louisiana. Foarte mult petrol. Era divorţată şi avea treizeci de ani. Corpul ei era perfect – numai curbe suple şi şolduri apetisante, în seara aceea o urmărise cum dansase cu animatorii barului, însă de fiecare dată revenise la masă. La el.

El era inspector de poliţie şi avea un apetit sexual pe care nici o femeie nu reuşise să i-l satisfacă. La urma urmei, se aflau în Monaco, unde toată lumea era frumoasă şi bogată, unde se adunaseră toate celebrităţile ca să scape de taxele ce le ameninţau averile şi unde toţi se dădeau în spectacol ca nişte păuni. Aici excesele erau *de rigueur,* iar *amorul* nu numai că era tolerat, ci plutea peste tot în aer. El era bineînţeles atent, însă nu putea renunţa la plăcere. *C'est la vie.* Era un bărbat cu dorinţe normale. Şi avea o slăbiciune deosebită pentru americance şi nepăsarea cu care se ofereau, mai ales când erau şi bogate şi frumoase.

Se gândise la ea toată săptămâna.

Până la urmă plecase după ea. O descoperise într-un alt bar şi ea se purtase de parcă el ar fi fost un prieten bun pe care nu-l mai văzuse de mult. Băuseră împreună. Ascultaseră muzică. Ea era plină de diamante şi aur şi purta o rochie foarte scurtă şi scumpă care nu ascundea mai nimic. Stabiliseră să se întâlnească în seara următoare la ora unsprezece.

Periculoasă. Aşa o fi.

Alb, aproape transparent începu să-i zvâcnească.

De îndată ce începu muzica, ea sări pe ring şi începu să-şi unduiască voluptuos şoldurile. Sânii rotunzi săltau, vrând parcă să scape din strânsoarea ţesăturii subţiri. Ridicase braţele deasupra capului şi, cu ochii închişi, se mişca în ritmul muzicii.

El stătea la bar şi respira greu. Îşi trecu un deget între guler şi gât. Îşi netezi mustaţa. Îşi potrivi centura de la pantaloni. Nu îşi luase nici o clipă privirea de la ea. Savura această hârjoneală, atracţia magnetică pe care o exercita prada asupra lui şi convingerea, întărită de felul în care ea îşi umezea buzele şi se uita la el prin mulţime, că în curând avea să fie a lui.

Muzica se opri. El se întoarse şi se aşeză la masă.

— Ţi-a plăcut micul meu dans*, mon ami*? Se aşezase lângă el.

Faţa lui era în dreptul sânilor ei şi sorbi cu nesaţ parfumul fierbinte. Aproape că îi putea simţi gustul.

Se ridică deodată de la masă.

— Mergem.

Ea ridică ochii spre el.

— Mergem?

— *Oui.* O apucă de braţ şi o scoase afară, în noaptea mediteraneană.

— Conduc eu. Scoase cheile din poşeta ei, o însoţi pe locul din dreapta al maşinii ei Ferrari, apoi se aşeză la volan. Porni în viteză printre mulţimea de maşini Bentley, Rolls-Royce şi Mercedes, parcate lângă clubul de noapte.

Râsul ei răsuna puternic, aţâţător.

Se duseră direct la hotelul ei. De îndată ce intrară în apartamentul luxos, ea îi întinse buzele. El se grăbi către ea.

Ea începu să se mişte înapoi, unduindu-se şi ţuguindu-şi buzele.

— Francezule…

— Nu sunt francez. Monegasc. Vino aici, Stacey. E timpul.

— Ah, Jean-Claude… duse mâna la fermoarul care încheia *bodysuit-ul.* Nu vrei să vezi ce urmează să primeşti?

El se opri fascinat şi ea trase fermoarul. Corpul ei de culoarea mierii păru că explodează din strânsoarea ţesăturii, luminos şi implorând să fie sărutat şi muşcat şi… nu avea păr în regiunea pubiană.

Ceva erupse în creierul lui. Un val de dorinţă se năpusti asupra lui. Femeile americane nu se rădeau acolo, însă europencele făceau acest lucru şi combinaţia dintre sălbăticia ei de americancă şi vechiul obicei european îl făcea să explodeze.

Se apropie de ea. Femeia îşi scoase *bodysuit*-ul şi-l aruncă spre el.

El îl prinse.

— Stacey!

Şi dintr-o dată ea se lipi de el, pielea ei aurie frecându-se de hainele lui. Mâinile lui alergau pe corpul ei fierbinte. Gura lui o devora.

Ea îi desfăcu fermoarul de la pantaloni şi cuprinse membrul în erecţie. El începu să geamă.

Femeia îi şopti la ureche:

— Mă vrei, Jean-Claude?

El o apucă de şolduri şi încercă să o ridice ca să poată intra în ea şi să se elibereze. După ce se va odihni puţin, o va pătrunde din nou. Şi din nou. O va poseda până când n-o să-şi mai amintească decât de sexul lui. Până când o va durea, însă nu se va putea stăpâni să nu ceară mai mult. O va poseda noapte după noapte până ce această americancă nărăvaşă se va transforma într-o sclavă ascultătoare. Atunci abia o va părăsi.

Trebuia să fie a lui. Acum.

Ea îi prinsese membrul între coapsele sale fierbinţi şi i-l strângea, aducându-l aproape de extaz.

— Nu, Jean-Claude. Nu încă. Vreau să te rog ceva…

În timp ce soarele răsărea în benzi răcoroase de culoare roz deasupra Rivierei, inspectorul ieşi împleticindu-se din hotel, obosit, încă excitat. Trebuia să se ducă acasă să facă un duş şi să se îmbrace pentru lucru.

Sus, încă în pat, „Stacey” sună, folosind o linie specială, la un număr din Georgetown, în Washington, D.C. Acolo era miezul nopţii.

— Am avut grijă de tot, îi spuse patronului ei, aflat de cealaltă parte a Atlanticului. S-a comportat exact aşa cum am anticipat, îmi va aduce astăzi datele de la poliţie şi toate documentele. În caz contrar nu o să mă mai vadă la noapte. Şi doreşte cu disperare să mă vadă şi la noapte şi mâine; şi…

Vocea bărbatului de la telefon, dură şi autoritară, o întrerupse şi ea pricepu urgenţa mesajului.

— Fă-l să modifice documentele imediat. Trebuie să ajungă la Berlin în după-amiaza asta. Apoi asigură-te că a înţeles că numai dacă-şi ţine gura are şanse de supravieţuire. După asta trebuie să zbori la Londra. Am aranjat totul. Noua ta misiune este un furt. Este vital…

După ce patronul ei îi dădu toate detaliile, femeia îşi scoase peruca blondă. Părul ei negru, tuns scurt, se mişcă în voie. Îşi trecu degetele prin el, deja cu gândul la noua ei misiune – un furt în Londra.

PARTEA ÎNTÂI
JULIA AUSTRIAN

1

VINERI, 3 NOIEMBRIE, 7:58 PM
LONDRA, ANGLIA

Julia Austrian era oarbă. Nu din naştere sau ca urmare a unui accident. Totul se petrecuse ca şi cum Dumnezeu – sau mai degrabă Satana – îi intrase noaptea în dormitor şi îi răpise lumina ochilor. Doctorii îi spuseseră că orbirea ei nu era de natură fizică, ci o problemă de ordin psihic: o înspăimânta publicul.

Nu se împăcase niciodată cu ideea că este oarbă. Lumina şi imaginile erau o amintire dureroasă şi dorea cu disperare să-şi recapete vederea. Îi minţea pe cei din jur. În interviuri declara că a fi orb reprezintă un mare avantaj pentru un pianist. Încerca să-şi convingă familia că e fericită fiindcă se poate concentra asupra carierei muzicale. Celor trei bărbaţi cu care se iubise le spusese că sexul este mult mai sublim când nu vezi – emoţii pure şi senzaţii fizice.

O parte din ceea ce spunea era adevărat.

Călătorise foarte mult de-a lungul şi de-a latul Statelor Unite, al Europei şi Asiei. Mama sa, managerul şi ochii ei, o însoţea neîncetat prin lumea muzicii, poposind atât în grandioase palate rococo, cât şi în săli simple de lemn de la ţară. Criticii îi ridicau în slăvi puterea, puritatea tonurilor, tehnica desăvârşită, precum şi temperamentul deosebit – acea calitate subtilă care umplea de emoţie fiecare notă. Acasă, familia ei numeroasă şi bogată considera pianul o ocupaţie ciudată, însă publicul din toate sălile în care concerta o adora. Se petrecea acolo una din acele ciudăţenii ale vieţii: ea hrănea sufletul publicului, iar publicul îi umplea ei sufletul. Şi totuşi, din cauza lui îşi pierduse ea vederea.

Mama – Marguerite Austrian – era pavăza ei. Julia fiind singurul ei copil, între ele se stabilise una dintre acele neobişnuit de strânse legături între doi adulţi prin venele cărora curge acelaşi sânge. Împărtăşeau sentimente profunde de dragoste şi înţelegere reciprocă, precum şi un simţământ de insecuritate generat de tragedia care le lovise familia. Julia se emoţiona mereu când se gândea la mama sa. Merita să verse lacrimi de recunoştinţă pentru tot ceea ce făcuse

Marguerite pentru ea. Se simţea chiar vinovată pentru viaţa uşoară la care renunţase ca să aibă grijă de fiica ei.

La urma urmei, Julia şi-ar fi putut lesne permite să angajeze personal care să aibă grijă de ea. Bogăţia reprezenta ceva firesc în familia sa şi Julia nu se ruşina să se folosească de avantajele ei ori de câte ori era necesar. Mama ei reuşise însă să alunge toate rezervele şi, pe măsură ce anii treceau, Julia înţelesese că tocmai această viaţă de trudă şi de călătorii, rolul de îngrijitoare a fiicei sale nevăzătoare era ceea ce îşi dorea.

Muzica jucase însă rolul cel mai de seamă. Şi asta datorită tatălui său, care îi recunoscuse talentul şi o trimisese la Juilliard. Şi datorită mamei sale, nu numai pentru a fi făcut posibilă cariera ei, cu suişurile şi coborâşurile inerente, dar şi pentru că făcuse ca aceasta să fie o activitate încântătoare – pregătire profesională, concerte, oameni, călătorii, ca şi continua implicare în pregătirea fiicei sale – antrenamente grele şi jogging spre a o fortifica din punct de vedere fizic, aşa încât muzica ei să fie la fel de viguroasă ca a oricărui bărbat. Cu trecerea anilor, propria încredere în sine sporise. Acum simţea că poate face faţă oricăror dificultăţi.

În această seară de vineri se aflau la Royal Albert Hall din Londra pentru un concert ce urma să fie transmis în direct de BBC. Atmosfera era încărcată de emoţia de dinaintea unui mare eveniment, iar mirosul parfumurilor scumpe umpluse sala.

Era nerăbdătoare să cânte. Undeva, la limita dintre real şi conştiinţă, auzea şoaptele celor din culise, în timp ce în faţa ci publicul murmura şi se mişca neîncetat, aidoma unei fiare în cuşcă. În aşteptarea intrării în scenă, muzica pusese stăpânire pe Julia – făcea să-i vibreze tot corpul, de la creier până la degetele nerăbdătoare să atingă clapele.

Zâmbi. Era timpul să înceapă.

— Acum, draga mea! vocea mamei, cu inflexiuni newyorkeze, era ca atingerea mătăsii.

Julia se desprinse de braţul ei şi porni. Înainte de fiecare concert memora drumul până la pian, după care păşea singură pe scenă, fără ajutorul bastonului alb, fără ochelari negri, fără să se sprijine de braţul cuiva. De-a lungul anilor îşi dezvoltase un simţ de orientare foarte precis. Oricine poate realiza această performanţă. Lipsa sau prezenţa vederii nu contează prea mult – cheia este capacitatea de a descifra ceea ce recepţionăm cu toate simţurile.

Ceea ce nu băgase însă de seamă era faptul că celelalte simţuri ale sale erau adormite acum, concentrate asupra avântatelor note şi complicatelor teme din studiile pe care urma să le interpreteze. Total absorbită, condusă de dorinţa de a atinge clapele pianului Steinway, se îndreptă cu paşi măsuraţi către culise.

Şi atunci se produse dezastrul.

Când se aştepta mai puţin, dădu peste ceva aflat drept în calea ei, se împiedică şi se prăbuşi, complet dezorientată. Simţi o durere radiind din şoldul drept şi din mâini. Respira greu.

Paşi alergau către ea.

— Julia! Mama era lângă ea, sprijinind-o. Cine a lăsat scaunul ăsta aici? V-am spus tuturor să nu lăsaţi nimic în calea ei. Luaţi-l imediat de aici! Julia! Cum te simţi?

O ajută să se ridice, cuprinsă de spaimă. Nu o şocă doar căzătura, ci şi dispariţia „simţului facial”. Aproape de fiecare dată, faţa ei putea „să vadă” o creangă care îi atârna dinainte sau un scaun pe care trebuia să-l ocolească. Fruntea i se acoperi de sudoare. Când viaţa ta e lipsită de lumină, poţi să pierzi foarte uşor sensul noţiunilor dreapta, stânga, faţă, spate. Te cufunzi într-o mare de întuneric. Atunci când dispare echilibrul, direcţiile se inversează în întuneric şi totul se transformă în haos.

Nepreţuitele sale simţuri dispăruseră. Era incapabilă să decidă încotro să se mişte.

Trebuia să-şi adune puterile.

Cu inima bubuind în piept, încremeni când trecu în revistă efectele accidentului. O dureau încheieturile. Probabil că se sprijinise în mâini cu mult mai multă forţă decât îşi închipuise. O cuprinse o spaimă şi mai mare.

Mâinile ei.

Nu era îngăduit să-şi rănească degetele, palmele sau încheieturile. Ar însemna sfârşitul carierei sale. Toate simţurile ei se concentrau acum în palme.

— Eşti rănită! Şoapta mamei îi răsună ca un strigăt în ureche.

Nu simţea nici o durere acută.

— Nu mi-am rupt nimic.

Se relaxă dintr-o dată. Se adresă cu voce tare maşiniştilor şi celor din culise pe care îi recunoscuse după vocile scăzute, îngrijorate care o înconjuraseră:

— N-am nimic. Vă mulţumesc. Vă asigur că n-am nimic.

O ardeau palmele. Le simţea umflate. Însă era hotărâtă să cânte, indiferent de consecinţe. Făcu un efort să-şi amintească programul pentru următoarele zile.

— Ce avem mâine în program? şopti ea.

— Zburăm la Viena. Nu ai concerte în următoarele două zile. De ce? Mâinile, nu-i aşa? Cât de rău te-ai lovit, Julia? Vocea mamei sale trăda îngrijorare.

— Mă dor puţin palmele.

Avusese noroc.

— După spectacolul din seara asta o să mă odihnesc câteva zile.

— N-ar trebui să chemăm un medic? Să faci o radiografie?

— Am mai avut accidente din astea, mami. Ai o aspirină în geantă? Aspirina contracara inflamaţia şi tumefierea palmelor.

După plecarea mamei sale, Julia începu să analizeze liniştea tulburătoare ce o înconjura. Îşi spuse că nu există simţ facial perfect, deşi fusese convinsă că ea posedă aşa ceva. O preocupase ceea ce avea să cânte. După ce îşi pierduse vederea, se izbea mereu de ziduri, de tocurile uşilor şi de stâlpii indicatoarelor. Ceea ce pentru văzători era ceva normal se putea uşor transforma într-o catastrofă în cazul ei. Putea să cadă într-o groapă şi să-şi frângă gâtul. Putea să cadă peste marginea unui balcon şi să se prăbuşească în gol opt etaje.

Pentru un nevăzător, pericolul acesta era mereu prezent, gata să-i stâlcească trupul şi sufletul. În ceea ce o privea pe ea, se adăuga o mare spaimă. Încercase să se elibereze de acest sentiment, însă era ca o umbră imensă înfiptă între umeri, gata să o copleşească cu grozăvia că n-ar mai putea cânta.

Sudoarea îi curgea pe faţă. Răsufla din greu. În jurul său tăcerea aştepta, îngrijorată, jenată. Nu trebuia să îngăduie fricii să o oprească, nu se putea lăsa intimidată de mirosul umilinţei care plutea în jurul ei dinspre cei pe care nu-i putea vedea.

Cineva neatent lăsase un scaun în calea ei. Nimic mai mult.

— Poţi să cânţi?

Agentul ei, Marsha Barr, se afla lângă ea, îngrijorată.

— Nu cred că poate. Mama ei se întorsese. Îi dădu două pastile de aspirină într-o mână şi un pahar cu apă în cealaltă.

— Bineînţeles că pot cânta, insistă Julia. Înghiţi aspirina şi bău apa.

— Julia!

— Ăsta-i adevărul, nu am nimic. Nu putea să-şi dezamăgească publicul.

— Ce-ţi fac mâinile? întrebă mama sa.

— Mă dor puţin. Julia schiţă un zâmbet chinuit. Dar nu cred că va trebui să le amputez.

Murmurul din jurul său încetă brusc. Apoi se auziră suspine de uşurare.

Marsha Barr râse şi o bătu pe braţ.

— Se pare că lucrurile revin la normal, zise ea şi se depărtă, adăugind: Voi anunţa publicul că avem o întârziere de cincisprezece minute.

În timp ce Marsha se îndepărta, mama Juliei spuse:

— Da, amputarea ar fi cam mult. Imaginează-ţi ce efect ar avea asupra turneului.

Râse uşor, însă Julia sesiză frica din vocea ei.

În afară de acel simţ facial, Julia putea să audă şi să simtă mişcarea datorită proprio-receptorilor – mici organe de simţ care se găsesc în

muşchi, tendoane şi alte ţesuturi subcutanate, total ignorate de cei cu vederea normală. De-a lungul anilor, ea învăţase să simtă deplasarea aerului produsă de mişcarea unui obiect. Să audă acele sunete slabe produse de paşi pe covor, de trosnetul unei încheieturi sau de contracţiile stomacului. Să simtă căldura cuiva care se apropia.

În seara asta, absenţa simţului său facial o făcuse să se lovească de scaun. Accidentul o făcuse să ezite. Se speriase că ar putea pierde şi celelalte simţuri aşa cum îşi pierduse vederea…

Acum era din nou calmă şi se putea concentra. Simţi aerul din faţa ei mişcându-se. O cuprinse emoţia pe măsură ce forţa aceea misterioasă pe care nu o înţelesese niciodată păru să emane prin toţi porii. O simţi pe mama sa vrând să-i cuprindă mâinile.

Cu o explozie de bucurie, o apucă de mâini la rândul ei.

Vocea lui Marguerite era indignată şi uşurată în acelaşi timp:

— Julia! Mă sperii de fiecare când îmi anticipezi mişcările ca acum!

Julia zâmbi.

— Doar proprio-receptorii mei.

Apoi aşteptă nervoasă ca mama ei să-i analizeze degetele, palmele şi încheieturile.

Marguerite conchise:

— Cred că nu e nimic serios, însă aş vrea să consultăm un medic.

Cu alte cuvinte, mama confirmase concluzia la care ajunsese şi singură. Acum Julia voia să se reculeagă, să se pregătească din nou pentru concert. Era calmă, distantă, preocupată numai de ceea ce urma să facă.

Vorbi detaşat:

— Nu s-a rupt nimic, mami doctor. Ai văzut şi tu. Mâine dimineaţă, dacă arată la fel de rău, poţi să chemi pe unul dintre colegii tăi.

— Eşti foarte curajoasă.

— Încerc să cooperez.

Într-un alt elan de bucurie, Julia îi întinse obrazul.

— Doamne, Julia! Când o să încetezi să faci asta?

Mama ei fusese surprinsă când se pregătea să o sărute pe obraz.

Simţul facial al Juliei o prevenise.

— Te iubesc, mami, chicoti ea.

— Ştiu, draga mea.

Mama oftă şi o sărută cu dragoste pe obraz.

— Şi eu te iubesc.

— Sunt gata să cânt. Du-mă înapoi în locul de unde am plecat ca să pot număra paşii şi s-o iau de la început.

— Eşti sigură?

— Au luat scaunul de-acolo? întrebă Julia.

— Da.

— Atunci sunt sigură. Absolut. Cu toată viteza înainte.

Julia păşea cu încredere prin întuneric. Rochia sa lungă Versace foşnea mângâindu-i picioarele. Încă o dată studiile lui Liszt îi umpleau sufletul cu imensa lor frumuseţe. Se simţea reverberând cu muzica, cu inima bătând în ritmul ei. Automat, celelalte simţuri ale sale se estompară.

Pe măsură ce se apropia de scenă, începu să simtă căldura reflectoarelor şi a mării de oameni spre care se îndrepta. Aplauzele entuziaste ale publicului răsunau puternic. În faţă, pe scenă, marele său pian Steinway o aştepta, la numai zece paşi. Pianul acesta o însoţea peste tot. La sosire, fusese plasat în centrul scenei şi acordat după instrucţiunile ei. Repetase în aceeaşi după-amiază şi îl găsise expresiv, agil, înzestrat cu sonorităţile obişnuite. Era o adevărată plăcere să cânte la acest minunat instrument.

Opt paşi. În seara asta avea să le ofere spectatorilor ceva foarte european – *Studiile transcendentale* ale lui Liszt. Fiecare studiu avea ceva diferit din punct de vedere tehnic şi stilistic, iar toate douăsprezece împreună reprezentau un monument al romantismului. Notele primului studiu, „Preludiu”, rezonau în toată fiinţa sa, provocând-o să înceapă să dea viaţă extraordinarului ciclu.

Şase paşi. Orbise acum zece ani – corespunzător, practic, întregii sale vieţi artistice de la debutul la Carnegie, la vârsta de optsprezece ani. O surprinse când îşi dădu seama ce repede trecuseră aceşti ani. Lumea în care intrase nu era ostilă şi lipsită de speranţă; era o lume la fel de strălucitoare ca şi înainte, plină de mirosuri, forme, suprafeţe, gusturi şi – mai presus de toate – sunete… muzică.

Patru paşi. Se înfioră ca urmare a tensiunii, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Doi paşi. Era foarte aproape. Ştia că pianul este acum chiar lângă ea.

Un pas. Trase adânc aer în piept. Nu mai exista nimic în afară de muzică.

În clipa aceea, o geană de lumină despică întunericul absolut.

Era ca o străfulgerare. Cât pe ce să se împiedice din nou. Lumină? Din nou? În urmă cu două seri, la Varşovia, zărise o lumină chiar când se pregătea să înceapă să cânte. Dar lumina aceea fusese ca un gând, venise şi plecase atât de repede, încât ulterior nu mai ştia dacă o văzuse sau nu cu adevărat.

De data asta, lumina stăruia. Simţea o căldură ciudată în ochi. Putea îndrăzni să creadă? Gâtul i se uscase de emoţie şi speranţă.

Da, era adevărat. Clipi iute de câteva ori. Peştera rece şi întunecoasă în care trăia de atâta vreme dispărea încetul cu încetul. Inima îi bătea cu putere.

Lumina era minunată. Strălucea blând ca pielea unui copilaş. De

uimire, încremeni locului.

Pe măsură ce lumina creştea în intensitate, ochii ei prindeau viaţă. Lumea din jur se îmbrăca într-o mantie de lumină. Obiectele căpătau formă. Ochii i se umpleau de fericire şi…

Vedea din nou!

Cu o claritate care îi făcu inima să tresară, văzu jos, lângă ea, pianul. Frumuseţea acestuia era fascinantă – claviatura minunată, forma de harpă a capacului care se deschidea ca o ladă plină de comori. În timp ce publicul aştepta în tăcere cuprins de emoţie, se aşeză şi-şi trecu degetele pe clape. Aşteptase o veşnicie clipa asta.

Nespus de fericită, se îmbăta cu imaginea minunatului instrument care se identificase cu viaţa ei.

Avea senzaţia că timpul se oprise în loc. Ştia că trebuie să înceapă să cânte, dar…

Voia să vadă cât mai mult. Privi în culise. Tehnicienii se uitau la ea curioşi, neliniştiţi de întârziere. Era uimită de chipurile, de expresiile lor. Ca la un festin, savura culoarea salopetelor despre care memoria îi spunea că este un verde obişnuit. Dar în momentul acela, pe scena întunecată, neutră, verdele acesta i se părea cea mai luminoasă, cea mai atrăgătoare culoare pe care o văzuse vreodată.

Vedea. Era oare adevărat? Putea să creadă?

Se întoarse către public, către această creatură pe care o adora şi de care se temea în acelaşi timp. Văzu sclipiri de diamante şi de aur, luciul mătăsurilor, bărbaţii proaspăt bărbieriţi în hainele lor de seară, femeile măiestrit machiate şi cu coafuri sofisticate. Cu sfială, examina expresiile lor extaziate. Toţi se aflau aici ca s-o asculte pe ea.

Publicul se foia, neliniştit şi nerăbdător. Durase prea mult. Simţea o delicioasă nevoie de-a râde de ei. O credeau cu toţii oarbă. Nu aveau de unde să ştie…

Ardea de dorinţa să vadă cât mai multe… să fie sigură că i-a revenit vederea… să cuprindă fiecare detaliu al acestei lumi pe care o crezuse pierdută pentru totdeauna.

Autodisciplina o ajută să depăşească momentul. Îşi spuse că va avea destul timp să se bucure de tot ceea ce-i lipsise până acum. Vederea îi revenise.

În faţa ei era însă un amfiteatru plin cu oameni care o aşteptau. Exaltată, ridică mâinile în aer şi le ţinu aşa suficient de mult încât să simtă toată euforia acestui moment suprem. Apoi începu să cânte şi să elibereze viaţa care palpita în degetele ei.

Seara se încheie cu un adevărat triumf pentru Julia Austrian. Bucuria produsă de faptul că vedea din nou îi dăduse putere şi această putere se revărsă ca un râu năvalnic în muzica studiilor lui Liszt. Pentru ea, muzica avea multe semnificaţii, în seara asta însă era

şi o cale de a-şi reafirma năzuinţele.

Degetele ei erau ciocane puternice pe clape şi în acelaşi timp delicate aripi de fluturi. Făcea notele să danseze şi să zboare, să ţipe, să plângă şi să râdă. Muzica se încolăcea în piruete periculoase sau aluneca gingaş. Apoi, în cel de-al patrulea studiu – „Mazeppa” – în care muzica descria un cazac legat de un armăsar sălbatic şi unde mişcarea degetelor era epuizantă, notele lui Liszt solicitând la maximum braţele şi încheieturile, Julia uită cu desăvârşire de trecut şi de viitor, de lumină şi de întuneric, de durere şi de singurătate.

Asudată, transpusă, evadase în universul sublim în care se contopea cu muzica ei. Trăia emoţiile copleşitoare ale notelor, toată poezia lor. Nu mai conta dacă însuşi concertul era sau nu o reuşită.

Interpretarea ei căpătase o viaţă proprie. Muşchii pe care îi antrenase atât de perseverent, rezistenţa sa la efort, rezultatul anilor de exerciţii în sala de forţă, îi dădeau puterea de a duce interpretarea pe culmile cele mai înalte ale virtuozităţii. Pe măsură ce se apropia de studiul final, nr. 12 – „Peisaj de iarnă” – deveni conştientă că realizase o interpretare memorabilă.

Dar ceea ce o solicita cel mai mult era delicateţea, sensibilitatea cu care trebuia să cânte ca să balanseze melodia şi acompaniamentul tremolo. Îşi revărsă întreg sufletul în cel mai măreţ studiu al lui Liszt, în dezolarea sa dureroasă. Putea vedea fulgii de zăpadă căzând peste tot, acoperind lumea cu o mantie albă, îngropând oamenii, animalele şi monumentele naturii pentru întâlnirea cu Dumnezeu, în vreme ce vântul ofta şi suspina.

Cu ultimele note, muzica rămase suspendată în aer, aproape palpabilă.

Urmă o pauză. Apoi linişte deplină.

Publicul se ridică în picioare, ovaţionând.

Băteau din palme. O chemau. Strigau. Glasurile lor păreau neobosite.

Făcu o plecăciune, părăsi scena, reveni pentru bis, făcu o nouă plecăciune, cântă un nou bis. Era acolo, pe scenă, umilă, cu capul plecat în faţa acestor ovaţii furtunoase, uitând aproape că nu mai era oarbă.

2

VINERI, 10:32 PM

— Julia! Ce concert minunat! spuse în engleză o voce pe care nu o recunoscu.

— *Viva! Viva Julia Austrian!* O altă exclamaţie în spaniolă.

Triumfătoare, Julia părăsi pentru ultima oară scena de la Albert Hall şi fu imediat înconjurată de admiratorii care o felicitau şi o priveau emoţionaţi. Publicul era copleşit ca şi solista. De data asta nu era însă vorba numai de excelenta interpretare. Mai presus de orice era bucuria recăpătării vederii.

Vedea din nou! Era oare ceva permanent? Putea fi sigură?

Bineînţeles că nu. Totul putea dispărea într-o clipă, aşa cum se întâmplase la Varşovia.

Nu putea împărtăşi nimănui acest secret. Toţi aceşti ani, din dimineaţa în care se trezise şi descoperise că e oarbă şi când mama o anunţase că tatăl ei murise într-un accident de maşină în timp ce ele dormeau, fuseseră plini de o suferinţă nemărginită. Cu toate acestea, Marguerite se ocupase conştiincios de toate. Dăduse telefoanele necesare, o însoţise de la un doctor la altul, încercând să afle ce anume îi provocase orbirea bruscă. Doctorii o supuseseră pe Julia celor mai diverse teste – oftalmoscopie, tonometrie, examinarea cu lampa cu fantă, perimetrie, angiografie cu fluoresceină. Dezvoltase o strânsă relaţie personală cu aparatele – TC, RMN, ultrasunete. Dar nu exista nici un indiciu despre o afecţiune fizică.

Atunci când unchiul ei, Creighton Redmond, le recomandase să consulte pe unul dintre cei mai buni psihiatri pe plan mondial, ea refuzase, iar Marguerite fusese indignată de sugestia că orbirea Juliei ar putea avea o cauză emoţională.

Dar timpul trecea şi, în disperarea lor, oferta generoasă a lui Creighton rămăsese singura opţiune. Psihiatrul, dr. Walter Dupuy, era renumit nu numai în Statele Unite, ci şi în Europa, unde îşi deschisese o nouă clinică. Onorariul său era la fel de mare ca şi reputaţia, dar familia Austrian îşi putea permite cheltuiala. Aşa că Julia se dusese la el. Dr. Dupuy o interogase şi o ascultase cu răbdare şi în final pusese un diagnostic: tulburare de conversie. Le explicase că era un diagnostic oficial, recunoscut de Asociaţia Psihiatrică Americană.

Pe Julia o neliniştise întotdeauna publicul, uneori era aproape terorizată de entuziasmul său exploziv. În seara debutului, mulţimea de chipuri nerăbdătoare stârnise fiori de spaimă în sufletul ei. Teama

de scenă, agitaţia, chiar senzaţia de vomă înainte de concert nu erau neobişnuite în lumea artiştilor, dar, potrivit doctorului Dupuy, în cazul ei fusese depăşit un anumit prag. În seara aceea o copleşise mulţimea feţelor, ropotul aplauzelor şi spaima că va avea de a face cu acest monstru de feţe şi voci pentru tot restul vieţii ei declanşase orbirea.

Văzându-le şocate şi neîncrezătoare, dr. Dupuy le citise explicaţia clinică oficială a bolii din *Manualul de Statistică şi Diagnosticare a Bolilor Mintale:* „... simptomele individului... reprezintă o soluţie simbolică la un conflict psihic inconştient, modul în care este redusă starea de anxietate şi îndepărtat conflictul... Simptomele nu sunt produse intenţionat..."

Teama de public „se convertise" în cazul ei în pierderea vederii. Se dusese la culcare în seara aceea şi se trezise cu problema „rezolvată". Nu făcuse nimic intenţionat şi numai vederea era afectată. Era aceeaşi persoană, cu aceleaşi talente şi intelect, care putea întreprinde orice activitate fizică ar fi ales. Cu excepţia vederii.

Dr. Dupuy le înţelesese îndoielile. Le trimisese la doi dintre colegii săi, unul în Viena şi celălalt în Los Angeles. Amândoi o examinaseră şi, deşi fiecare ar fi vrut să găsească o fisură în diagnosticul lui Dupuy, nu putuseră decât să-l confirme. După aceea, între concerte şi recitaluri, îl vizitase de mai multe ori pe dr. Dupuy, dar după ani de discuţii cu el şi cu toate medicamentele, nu se înregistrase nici un progres. Ajunsese să creadă că cea mai bună metodă era să-şi dedice viaţa muzicii şi să-i lase timpului şansa să o vindece. Medicul îi spusese că, din moment ce din punct de vedere fizic totul era normal, o revenire spontană a vederii era oricând posibilă.

Acum, după ce trecuse prin toate acestea, Julia nu îi putea da speranţe deşarte mamei sale. Aşa că îşi ascunse bucuria, preţuind fiecare imagine, aşteptând până când avea să fie sigură că e definitiv vindecată.

Zâmbitoare, purtând obişnuiţii ochelari cu sticlă fumurie, schimba amabilităţi cu admiratorii care se înghesuiseră în cabina ei. Aerul era plin de aromele parfumurilor şi ţigărilor fine, de flecăreală emoţionată a celor din jur. În timp de vorbea cu fiecare, privirea ei sorbea cu nesaţ culori, nuanţe, forme.

Feţe. Mişcare.

Un sărut de complezenţă pe un obraz.

Un zâmbet care radia înţelegere.

Julia nu văzuse nimic de mai bine de zece ani, aşa că frumuseţea din preajmă – tot ceea ce cuprindea acum cu privirea constituia un adevărat miracol pentru ca.

Simţi iar o durere sfâşietoare. Îşi aminti cât de rapid, cât de uşor îi dispăruse vederea la Varşovia.

Oarbă. Putea orbi din nou.

Julia o lăsă pe mama ei să o conducă printre admiratorii exaltaţi către locul unde urma să se desfăşoare obişnuita recepţie de după concert. Mulţi interpreţi nu agreau aceste recepţii, însă ele reprezentau o parte importantă a scenei muzicale internaţionale, o ocazie pentru iubitorii muzicii de a se întâlni cu artiştii, iar pentru manageri – de a strânge donaţii pentru viitoarele concerte. Julia ajunsese să îndrăgească asemenea întâlniri, dar minunea de a-şi fi recăpătat vederea făcea ca petrecerea asta să fie deosebită.

O paradă de personalităţi, de oameni de afaceri şi de muzicieni se perindă prin faţa ei ca să o felicite.

— Ce muzică! Ai semnat vreun contract cu diavolul ca să cânţi aşa? Dacă da, draga mea, să ştii că a meritat fiecare liră! O lăudă femeia care mirosea a White Diamonds.

— Domnişoară Austrian, ştiţi care este diferenţa dintre o Toyota şi o violă? o întrebă un avocat amuzant din Kent. După ce Julia recunoscu că nu ştie, el râse din toată inima: O Toyota nu poate fi acordată!

Râzând, Julia o zări pe Marguerite îndreptându-se către un curier care o aştepta lângă uşă cu un pachet învelit în hârtie cafenie. Marguerite purta de obicei o geantă mare de umăr Louis Vuitton. Semnă pentru pachet şi-l aruncă în geantă. După plecarea curierului, se întoarse în vârtejul petrecerii.

Captivată de chipul mamei sale, Julia o urmări tăcută pe măsură ce se apropia. Se îndepărtară puţin de ceilalţi şi, în scurtul moment de intimitate, observă uimită cât de mult se schimbase mama sa. Fusese cândva o femeie elegantă, sigură pe ea, cu o bărbie fermă, pometi frumos desenaţi şi o privire hotărâtă, care nu se pleca niciodată fie într-o dispută, fie când trebuia să-şi recunoască o greşeală. Dar acum, ceea ce fusese cândva rece şi dur se transformase, se îndulcise, devenise mai complex. Compasiunea se împletise cu tăria oţelului. Mama ei îmbătrânise, învăţase multe de la viaţă şi se schimbase. Era acum mult mai frumoasă, mult mai sensibilă, mult mai umană.

Julia zâmbi în sinea ei.

— Ce ciudat, îi spuse Marguerite. Am primit adineauri un pachet care pare să fie de la tata. Lovi cu palma geanta şi zâmbi. De-a lungul anilor se depărtase de familie şi de dominaţia ei, dar continua să se simtă profund legată de tatăl ei, internat acum într-un sanatoriu.

— Nu are adresa sau numele expeditorului, însă după ştampila poştei pare să fie de la Armonk. Scrisul tremurat ar putea fi al lui. O să-l deschidem la hotel. Poate că se simte mai bine. Făcu o pauză. Se simţea vinovată că, însoţind-o mereu pe Julia, nu îi fusese alături în declinul lui. Te distrezi bine, iubito?

Julia chicoti, incapabilă să-şi stăpânească bucuria. Era minunat să vorbească cu mama şi să o poată vedea în acelaşi timp.

— Mă distrez de minime.

— Asta e bine, zise Marguerite mijind ochii. Ce-ţi mai fac mâinile?

Julia ridică mâinile.

— Amândouă sunt aici şi sunt bucuroasă să raportez că se simt foarte bine. Durerea a dispărut. Poate ca urmare a exerciţiilor la claviatură.

Marguerite zâmbi. Era ceea ce sperase să audă. Nu era muzician, însă ştia destul de multe ca să-şi dea seama că nici un pianist nu ar fi fost în stare să interpreteze fără chinuri îngrozitoare cele douăsprezece studii ale lui Liszt dacă cel mai mic tendon ar fi fost în suferinţă. Un os sau un muşchi rupt ar fi dus rapid la terminarea recitatului. Studiile reprezentau un exerciţiu epuizant.

Îşi studia fiica, cuprinsă de nostalgie. Se gândea la trecerea anilor care o târâseră fără prea mult entuziasm din partea ei. Totuşi, îi plăcea viaţa pe care o ducea. Dacă ar fi putut avea o singură recompensă şi-ar fi dorit să-l recapete pe Jonathan. Simţea în fiecare fibră a trupului dorinţa ca el să o fi putut asculta pe Julia în seara asta. O durea absenţa lui, îl vedea mereu în umbrele apartamentului, tânjea după el în patul gol. Ducea dorul discuţiilor lungi, intime pe care le avea cu el. Viaţa nu ar fi fost aşa de goală dacă nu i-ar fi lipsit acel ingredient vital care aducea bucurie în toate lucrurile, mari sau mici. Jonathan.

Avea rude la New York – clanul Redmond, o familie mare de catolici irlandezi plini de culoare, încăpăţânaţi, calzi şi câteodată agresivi, un amestec de bogăţie, putere şi nonşalanţă copilărească. Se îndepărtase de ei cu mult timp în urmă şi acum viaţa ei era Julia, singurul său copil. Dar ar fi renunţat la rolul acesta dacă Julia ar fi găsit un om de treabă pe care să-l iubească. Marguerite îi dorea toate satisfacţiile şi bucuriile pe care ea le trăise alături de Jonathan. Toată lumea o merita.

Îşi privea fiica – părul lung, şaten cu sclipiri aurii, ochii adânci albaştri ca şi ai săi, faţa ovală mult mai marcată de tristeţe decât ar fi trebuit gândindu-se la viitor şi rugându-se ca Julia să fie în stare să învingă demonul care o făcuse să-şi piardă vederea.

Zâmbi.

— Ţi-am admirat căderea, draga mea. Cred că a fost una dintre cele mai graţioase.

— Mulţumesc. Rezultatul practicii îndelungate.

Marguerite râse încetişor, bucurându-se de umorul fiicei sale.

Stând acolo amândouă, oarecum izolate în mijlocul petrecerii, Julia încercă să-şi întipărească în minte imaginea mamei sale – liniile blânde, ţesătura elegantă de pe cap, părul negru ridicat la spate. Farul ei în noapte. O trecu un fior când îşi aminti…

Putea pierde vederea la fel de uşor cum o recăpătase şi mama ei

putea dispărea încă o dată în întuneric.

Un italian curtenitor, îmbrăcat în haine scumpe, se aplecă până la mâna Juliei. Avea ochi de culoarea ciocolatei, strălucitori şi era bogat – judecând după bijuteriile sofisticate pe care le purta. Individul o cântărea în felul acela lasciv care le încântă pe unele femei, iar pe altele le face să nu-şi dorească nimic altceva decât un duş fierbinte cu mult săpun.

Era însă galant şi ea avea avantajul că-l putea vedea. Era conştientă că-i făcea avansuri. Ochii lui căprui erau fără îndoială experţi în a ghici liniile corpului sub o rochie şi el nu avea de unde să ştie că Julia observase că exersa pe ea acest dar. Şi că se bucura de ceea ce descoperea.

— Remarcabil, *signorina!* spuse încântat. Chiar şi Toscanini ar fi vrut să vă aibă pe scenă.

Era un compliment să spui că marele maestru Arturo Toscanini ar fi respectat-o suficient încât să o invite să ia parte la unul dintre concertele sale şi elegantul seducător ştia acest lucru. Toscanini fusese un perfecţionist care îşi exploata fără milă artiştii şi care murise spunând că nu a avut niciodată nici măcar cinci minute de reală împlinire muzicală.

— *Grazie,* răspunse ea politicoasă. Sunt onorată. Apoi încercă să se îndepărteze.

— Dar, *signorina... con*tinuă el, apucând-o de braţ şi întorcând-o cu faţa spre el. Mirosea a colonie scumpă. Poate că aţi avea amabilitatea să beţi un pahar de vin cu mine. Sau un coniac. *Delizioso.* Am auzit că aţi avut un mare succes la Varşovia. Am putea sta de vorbă. Sunteţi o femeie atât de frumoasă. Atât de talentată. *Sen*s*azionale!*

Julia înlemnise. Toată seara se bucurase de tot ce se întâmpla în jurul ei, de tot ce avea legătură cu muzica şi cu redobândirea vederii. Trecutul şi viitorul încetaseră să mai existe. Dar acum, când acest străin frumos încerca să o ademenească, nu se putea feri de privirea lui vorace. O apucase de braţul gol şi degetele lui îi ardeau pielea. Se simţea ca şi cum hainele i-ar fi alunecat de pe ea. Şi toate astea din cauză că îl putea vedea, îl putea înţelege cu ochii ei.

Oarbă fiind, probabil că ar fi atras-o. Dar acum, când putea vedea, găsea avansurile lui prea insistente, prea intime. Să şi se întoarcă stomacul pe dos.

Iar vederea acestui bărbat îi amintea de...

Evan... iubitul ei de la Juilliard – un violonist solid, plin de energie. Atracţia magnetică pe care o exercita asupra ei talentul său excepţional şi pofta de viaţă. Evan o iubea şi ea era atrasă de el ca un mic animal de soare. O desfăta cu admiraţia lui. Cu interminabile discuţii despre muzică şi despre viitorul lor, despre viitoarele lor

performanţe artistice. O înnebuneau mâinile lui care-i căutau trupul.

Încercă să alunge aceste amintiri... însă nu putea uita degetele lui suple care-i stârneau flăcări pe sub veşminte. Evan.

Respira greu. Îl iubise. De câte ori părinţii erau plecaţi, reuşea să se ferească de servitori şi să-l aducă în patul ei. Îşi amintea cearşafurile reci şi corpul lui fierbinte.

Sexul ca o explozie...

Îşi simţea inima bătând.

Nu voia să se mai gândească la el. Îl alungase după ce îşi pierduse vederea...

În mila lui nu mai era loc pentru dragoste sau respect. Nu suportase mila lui.

Evan găsise o altă femeie şi se căsătorise cu ea. Se mutase la Chicago şi era foarte fericit, o informase o cunoştinţă comună cu un râs maliţios.

Întâlnise un alt bărbat – un suflet bun, blând, care se îndrăgostise de muzica ei, nu de femeia din ea. După ce terminase şi cu el, avusese de-a face cu un alt bărbat care voia să o transforme într-un fel de fenomen naţional, cu apariţii televizate, postere, tricouri, subiect de scenarii de film. Frumoasa pianistă oarbă.

O scârbise şi scăpase de el. Nu avea nevoie de bărbaţi în viaţa ei.

Cu o mână fermă, se eliberă de strânsoarea italianului.

— *Signore,* dumneavoastră aveţi nevoie de o altfel de femeie. Nu de mine.

Ochii lui hrăpăreţi o străfulgerară, chemând-o către el, ca pentru un sărut devorator. Îşi linse buzele lacom, fără urmă de politeţe.

— Nu mai există cineva ca tine, Julia. Pot să-ţi spun Julia? Nimeni altcineva la fel de încântătoare, de atrăgătoare, de delicioasă...

Se întoarse către el.

— Fă o fotografie. Se păstrează mai bine.

Se îndreptă către un grup de muzicieni, alungând din minte chipul lui stupefiat. Era un bărbat obişnuit să obţină ceea ce dorea.

Ea nu era una dintre acelea. Zâmbi uşurată. Apoi îşi aminti.

Lipsită de vedere, probabil că ar fi cucerit-o farmecul lui înşelător. Zâmbetul ei dispăru.

Momentul mult aşteptat sosise. Se abţinuse până acum să privească în vreun geam sau o oglindă, însă acum trebuia să o facă. În clipa asta. Mai ales după întâmplarea cu italianul. Trecutul se închidea iute în urma ei.

Sudoarea îi năpădise fruntea. Trebuia să vadă cum arată.

Era ceva în intimitatea fiecărui chip la care contribuiau nu numai forma oaselor şi structura pielii, ci mai ales felul în care timpul şi experienţa îşi puseseră amprenta. Oamenii obişnuiţi vedeau în fiecare

zi în oglindă transformarea lentă care le modela faţa. Chipurile le însoţeau trecerea prin viaţă la fel de apropiate ca şi bătăile inimii.

Pentru ea, chipul pe care avea să-l vadă era al unei străine. După atâţia ani va „arăta” ca ea? Va putea ea să se recunoască?

Singură la toaletă, Julia alergă la oglinda aurită. Inima i se zbătea în piept. Îşi scoase ochelarii, se aplecă spre oglindă şi privi chipul din faţa ei.

La început nu văzu nimic deosebit. Avea pielea albă, ochi mari, alungiţi, albaştri. Îşi atinse buzele pline şi rotunde. Nasul mic şi drept conferea trăsăturilor o simetrie perfectă pe care nu şi-o amintea. Părul era şaten-auriu, bogat şi lucios, cu bucle pe umeri. Era uimită. Chipul ăsta arăta de parcă ieşise de la o şedinţă foto pentru coperta revistei *Cosmopolitan.* O clipă i se păru că nu poate fi ea, că această femeie frumoasă nu putea fi ea.

Continua să se privească uimită... La optsprezece ani, când îşi pierduse vederea, chipul nu se formase încă, era ca o pânză care îşi aşteaptă maestrul. Acum, la douăzeci şi opt, era ca o pictură de da Vinci, experimentată şi misterioasă. Se vedea în pomeţii ei arcuiţi, în fruntea înaltă, buzele pline, uşor depărtate, în ochii mari.

Chipul din oglindă o surprinse. Vedea în el mai multă durere decât îşi imaginase şi simţise vreodată. Cum era posibil să aibă secrete dureroase de care să nu ştie? I se făcu pielea de găină. Amintiri dureroase încercau să iasă la lumină, la periferia câmpului său vizual, iar în mintea ei percepu un miros ciudat, puternic, pe care nu-l putea defini. Era ceva cunoscut. Începu să tremure. Studie din nou chipul din oglindă. I se făcu deodată frică. Dar de ce?

SÂMBĂTĂ, 12:01 AM

Când recepţia se sfârşi, Marguerite o conduse în aerul rece, limpede al nopţii londoneze, către taxiul negru cu care urmau să se întoarcă la hotelul lor din Belgravia. Julia lăsă capul pe spate şi privi în sus, emoţionată de ochii săi reveniţi la viaţă. Cerul îşi întindea deasupra ei bolta neagră pe care sclipeau timid stelele.

Sorbi cu nesaţ toată splendoarea nopţii. Studie apoi strada, plină de lumini şi mişcare. Luminile aruncau fâşii de umbră peste copaci, tufişuri, trecători.

Absorbită de splendoarea nopţii, jură să nu uite niciodată cât de fragilă este viaţa. Va trebui să-şi găsească timp pentru a admira apusul şi răsăritul soarelui, chipurile zâmbitoare ale oamenilor, toate imaginile care îi lipsiseră atâta vreme. Se simţi cuprinsă de o imensă recunoştinţă.

Când ajunseră la taxi, se simţi brusc vinovată. Trecuseră câteva ore bune de când îşi recăpătase vederea. Se convinsese că de data asta era mai mult decât o întâmplare, un accident, o glumă proastă. Trebuia să-i spună mamei sale.

— Mami…

— Atenţie la prag, doamnelor. Şoferul, care ţinea deschisă portiera din spate, duse degetele la caschetă.

Se aşezară amândouă pe bancheta ce mirosea a piele. Şoferul trecu la volan şi închise geamul care separa locurile din spate de cele din faţă. Acum erau singure.

— Mami, lasă-mă să te privesc.

Marguerite Austrian nu sesiză semnificaţia cuvintelor.

Se întoarse către fiica ei cu un zâmbet abia schiţat.

— A fost din nou un concert divin. Extraordinar, Julia. Ceva s-a schimbat în tine. Ai milă de mine. Sunt bătrână. Sunt ignorantă. Fă-mă şi pe mine părtaşă la secretele tale.

— Pe naiba, eşti bătrână şi ignorantă, zâmbi Julia. Pot să văd.

— Ce? în semiîntunericul cabinei, chipul lui Marguerite exprima o imensă derută. Ce vrei să spui?

— *Pot să văd.* Julia începu să râdă. S-a întâmplat prima dată la Varşovia, în seara în care am cântat Sonata de Bartok. Şi s-a întâmplat din nou în seara asta, chiar înainte de a începe *Studiile.* Nu ştiu de ce. Dar este ceea ce au spus şi psihiatrii, nu-i aşa? Dacă mi-aş recăpăta vreodată vederea, asta s-ar întâmpla pe neaşteptate. Exact ca şi atunci când am orbit. Prima dată când am putut vedea din nou – la Varşovia totul a dispărut imediat, în seara asta nu s-a întâmplat la fel. *Continuu să văd!*

Marguerite era stupefiată. Era darul pentru care ar fi fost în stare să plătească oricât. Pe măsură ce taxiul înainta încet, făcându-şi loc în trafic, chipul ei trăda o succesiune de emoţii – şoc, neîncredere, îngrijorare. Renunţase de mult să mai creadă în miracole. Şi totuşi…

— Eşti sigură? Tremura de speranţă. Este greu de crezut…

Julia îşi scoase ochelarii fumurii.

— Porţi o rochie argintie şi cerceii de smarald pe care ţi i-a dăruit bunicul Austrian. Rujul ţi s-a dus, dar în rest machiajul arată încă grozav. Direct de la Chanel. Lasă-mă să văd cât e ceasul.

Marguerite continua să se holbeze la ea, dar Julia îi întoarse mâna şi privi ceasul.

— Nu-mi aduc aminte de ceasul ăsta.

Vocea lui Marguerite venea de departe, confuză, încercând să înţeleagă şi să creadă.

— Îl am de cinci sau şase ani. N-ai avut cum să-l vezi până acum. O şuviţă de păr i se desprinsese din coc.

— E trecut de miezul nopţii. Sunt obosită. Tu nu eşti, mamă? Julia

prinse bucla rebelă a mamei în împletitura care îi împodobea capul. Era deosebit de încântată că putea face acest gest neînsemnat.

Marguerite făcu ochii mari. Începea să înţeleagă.

— Dumnezeule, copila mea! Nu pot să cred că e adevărat! Cuprinse obrajii fiicei sale între palmele ei calde. Ochii săi radiau.

— Este minunat, nu-i aşa? şopti Julia.

— Să nu plângi, draga mea. Mă faci şi pe mine să plâng.

Se strângeau una pe alta în braţe, în timp ce taxiul luneca pe Pimlico Road. Se rezemară apoi de spetează, zâmbind, părtaşe la minunatul secret.

O lacrimă alunecă pe obrazul lui Marguerite. Apoi încă una.

Julia avea un nod în gât. Strânse mâna mamei sale.

— Ai văzut toată seara? Marguerite scoase o batistă şi îşi şterse ochii. Râse. Nu-mi vine să cred că ai văzut tot timpul ăsta. Ce bine te-oi fi distrat!

— N-am vrut să spun nimic până nu eram sigură că o să dureze de data asta.

— Bineînţeles că o să dureze. O apucă de umeri şi se uită fix la ea, ca şi cum ar fi vrut să-i transmită convingerea ei.

Era ca şi cum Julia s-ar fi uitat în propriii ei ochi, acelaşi albastru de lapislazuli. Aceeaşi hotărâre de a merge mai departe în ciuda tuturor greutăţilor... dar acum era şi dulcele elan dat de mult aşteptatele şi imposibilele visuri.

Putea vedea!

— N-ar fi trebuit să fii lipsită de vedere în toţi aceşti ani, insistă mama ei. N-ai avut nimic. Organismul tău e perfect normal.

Pe când Marguerite vorbea, Julia văzu ceva mişcându-se brusc pe lângă taxi. Maşina se oprise la un semafor în Belgravia.

Înainte ca cei din taxi să-şi dea seama ce se întâmplă, un foc de armă sfărâmă încuietoarea portierei de lângă Marguerite. Glonţul traversă cabina şi ieşi prin uşa din partea Juliei, lăsând în urmă metal contorsionat şi stofă ruptă. Uşa se deschise brusc şi un miros puternic de metal încins umplu aerul din taxi.

Toţi cei care se aflau în maşină încremeniseră de frică. Inima Juliei bătea să-i spargă pieptul. Apucă braţul lui Marguerite şi o trase aproape de ea, fiindcă arma era acum aţintită asupra lor. Cel care o ţinea era un bărbat subţire, îmbrăcat în negru de sus până jos, cu faţa ascunsă de o mască neagră. Îndreptă rapid arma către şofer, înapoi către ele, avertizând tăcut că nimeni nu trebuie să mişte. Ochii şoferului exprimau groază.

Intrusul dădu din cap, în semn că apreciază colaborarea lor. Smulse apoi geanta de umăr a lui Marguerite, o deschise cu o mână şi-i vărsă conţinutul pe stradă. Pachetul plat, cafeniu, pe care Marguerite îl primise în sala de recepţie căzu. Bărbatul îi smulse lui Marguerite

inelele, ceasul, culese de jos pachetul şi le aruncă pe toate în geantă.

Întinse mâna către cerceii ei de smarald.

Marguerite îşi veni în fire.

— Nuuu! ţipă ea. Roşise de furie. Nu şi cerceii!

Din spatele ochelarilor fumurii, Julia privea împietrită de groază.

— Mami! Dă-i cerceii!

— Daţi-i, doamnă! horcăi înspăimântat şoferul.

Dar pe chipul lui Marguerite se citea acea hotărâre pe care Julia şi-o amintea din tinereţe. Mama ei nu avea să renunţe la cercei, un dar preţios primit în ziua nunţii de la socrul său, Daniel Austrian.

Bărbatul îi apucă cercelul din urechea stângă.

— Am spus nu! zise Marguerite şi îl apucă de încheietură.

Julia se repezi să o oprească.

— Mami! Fă ce-ţi spune!

Bărbatul o pocni pe Julia în spate. Durerea îi fulgeră umărul, ameţind-o.

Cu o mişcare neaşteptată, Marguerite, cu chipul schimonosit de furie, înşfacă masca de pe faţa agresorului şi trase de ea. Strânsă cu putere în mâna lui Marguerite, masca lunecă de pe faţa hoţului.

Julia înlemni. Cel care le atacase era o femeie. O femeie atrăgătoare, cu păr negru tuns scurt, cu sprâncene arcuite, însă fără urmă de ruj sau de machiaj care ar fi putut să o dea de gol prin orificiile măştii. Femeia miji ochii ei negri, calculă şi hotărî…

Trase un foc direct în pieptul lui Marguerite.

3

— Mamă! strigătul Juliei sfâşie liniştea nopţii londoneze.

Hoaţa se întoarse rapid şi trase un glonţ în fruntea şoferului. Capul acestuia explodă şi sângele împroşcă interiorul taxiului, împrăştiindu-se pe tavan, pe banchete, pe faţa şi hainele Juliei, ale criminalei, ale celor două victime. Peste tot era numai sânge şi bucăţile de carne, oase şi creier acoperiseră chiar şi lampa din tavan, ce dădea acum o lumină greţoasă, roz-roşiatică.

Cuprinsă de o furie sălbatică, Julia se aruncă spre femeie. Mâinile ei îi cuprinseră cu disperare gâtul şi, furibundă, Julia înţelese că în momentul acela era gata să ucidă.

Ucigaşa era însă rapidă şi neobişnuit de puternică. O izbi cu putere în maxilar cu ţeava pistolului. Capul Juliei explodă de durere. Căzu pe spate, ameţită. Nu se mai putea mişca, înnebunită de durere şi de furie, vedea sângele care se scurgea de sub sânii mamei sale pe rochia ei argintie, din ce în ce mai roşie. Şoferul căzuse pe scaunul din faţă şi era fără îndoială mort, căci partea din spate a capului fusese distrusă de glonţ.

— Mamă! se ragă Julia. Te rog rezistă!

Criminala împinse cu piciorul poşeta Juliei, îi apucă mâna şi-i smulse inelul cu alexandrit pe care bunicul ei i-l dăruise în seara debutului. Piatra verde luminoasă a briliantului părea un licurici speriat în mâna ucigaşei.

Privirea Juliei rămase aţintită pe inel.

Îi veni brusc să vomite. Clipi furioasă, încercând să se stăpânească. Trebuia să reţină faţa acestui monstru – sprâncenele arcuite, obrajii supţi, părul scurt şi negru, ochii reci…

O cuprinse ameţeala. Simţea că se sufocă. Se străduia să nu-şi piardă controlul.

Dar cu o viteză ameţitoare, o mare rece de cerneală neagră se revărsă peste ea din toate părţile, acoperind lumina. Simţi un miros ciudat, bolnăvicios. Acelaşi miros pe care-l simţise la toaletă când îşi văzuse pentru prima oară faţa.

Îşi înăbuşi un strigăt. Ştia ce se întâmplă. Încleştă pumnii, încercând să se opună.

Era oarbă. Lumina – *viaţa* – dispăruse.

Toate astea se întâmplaseră în câteva secunde. Mama ei respira greu. Făcu un efort să vorbească, dar nu reuşi decât să se înece. Şi din nou respiraţia aceea greoaie.

— Mamă!

Pe când paşii hoaţei se pierdeau în noapte, Julia se mişcă rapid. Găsi mâneca de la haina mamei sale. Apoi faţa. Pielea netedă.

Acoperită de un lichid fierbinte, lipicios.

Înnebunită, îi inspectă cu degetele obrajii, gura, bărbia şi gâtul.

Sângele i se revărsa din gură în jos pe gât şi pe umeri. Se înecă în propriul sânge.

— Mamă! Nu! O trase aproape de ea şi o strânse ca pe un copil. Strigă cât putu de tare în noapte. Ajutoor! Să ne ajute cineva! Sunaţi la 999! *Ajutoor!*

Gâtul mamei sale pulsa de parcă avea înăuntru un mic animal încarcerat. Sunetele şi vibraţiile produse de eforturile ei de a respira reverberau în toate oasele Juliei.

Mama ei nu putea să moară. Imposibil. Chiar şi gândul era insuportabil.

După minunata seară în care îşi recăpătase vederea şi îşi văzuse mama după atâţia ani, după ce putuse să se bucure de noua ei înfăţişare, de fiecare gest prin care îşi manifesta dragostea, după ce începuse să-şi facă planuri de viitor, *să-şi dorească* un viitor, să vadă în ochii mamei sale strălucirea bucuriei că lunga lor luptă se terminase şi că ele câştigaseră…

Acum, după ce se întâmplaseră toate astea, mama ei să moară?

— Nu, suspină ea în părul plin de sânge al lui Marguerite. Nu. Întoarse capul şi strigă din nou după ajutor.

Marguerite era din ce în ce mai slăbită. Julia o zgâlţâi…

Îşi aminti cum, copil fiind, înfăşurată într-o pătură moale, mama sa o strângea la piept atât de tare încât îi putea auzi bătăile inimii. Îşi aminti cum îşi apăsa urechea de pieptul ei şi o asculta citind cu voce tare, muzica şi ritmul cuvintelor ajungând la ea pe un drum întortocheat, prin vene şi oase, prin pori.

Îşi aminti cum mâncau amândouă banana split, plăcerea de a face cumpărături de Crăciun la Saks, pe Fifth Avenue, cum alergau amândouă în costume de baie prin jeturile aspersoarelor în lungile şi călduroasele după-amiezi în Connecticut. Mama sa adora hainele bine croite, bijuteriile scumpe şi cârciumăresele, ale căror petale aveau mai multe culori decât orice alte flori.

Toate acestea o făceau pe Julia să se gândească la tatăl său, pe care mama ei îl iubise pătimaş, până dincolo de moarte. O auzise o dată pe Marguerite spunându-i unei prietene: „De ce aş vrea să mă recăsătoresc? L-am iubit pe Jonathan mult mai mult decât aş putea iubi vreodată pe altcineva. De ce să mă mulţumesc cu mai puţin când am avut atât de mult?”

Se gândea la tatăl său… la excursiile lor săptămânale în Central Park, patinajul la Rockefeller Center, vacanţele la Sea Islands,

răbdarea cu care o ajuta la lecţii. Îi plăcuseră la nebunie prăjiturile de ciocolată şi tenisul şi îşi adorase familia. Suplu şi amuzant, fusese un iubitor al muzicii ca şi ea. Aproape în fiecare sâmbătă mergeau amândoi la Metropolitan. El fusese acela care o determinase să se înscrie la Juilliard, dar moartea sa neaşteptată îi frânsese inima.

Pentru oamenii care duc o viaţă predictibilă şi sigură, un dezastru neaşteptat creează haos. Două dezastre în acelaşi timp produc ravagii şi distrug totul. Orbirea ei şi moartea tatălui în aceeaşi noapte avuseseră acest efect asupra ei. Trecutul devenise o colecţie de poze într-un album pe care nu-l putea vedea. Prezentul era ca un tunel întunecos. Iar viitorul era foarte nesigur, în ciuda groazei şi a singurătăţii, împreună cu mama ei reuşise să ia viaţa de la capăt. Împreună.

Julia auzi o maşină trecând cu viteză prin intersecţie. Nici un alt zgomot nu venea de pe străzile din jur, în timp ce aici, în cabina taxiului, mama ei se lupta cu moartea. Respiraţia ei devenise tot mai grea. Pieptul ei se zbuciuma de durere şi se lupta cu disperare după aer.

— Te iubesc, mamă. Te rog încearcă să rezişti. Ajutoarele vor veni din clipă în clipă. Nu mai durează mult. Nu poate să mai dureze mult.

Deodată, mâinile lui Marguerite se întinseră spre ochii Juliei, ca şi cum ar fi ştiut că aceasta îşi pierduse din nou vederea.

— Nu-ţi fie teamă, încercă Julia să-şi stăpânească lacrimile. Te văd foarte bine, minţi ea. Totul va fi bine. Te voi duce la spital. Văd foarte bine, să ştii. Trebuie să rezişti, mamă.

Strigă din nou în noapte după ajutor.

Se blestemă pentru orbirea ei, pentru neputinţa de a alerga pur şi simplu până la o casă din apropiere ca să dea un telefon, sau să ajungă până la o stradă circulată, să găsească o cabină telefonică, ori să declanşeze o alarmă de incendiu… să facă ceva, oric*e, nu* să stea neputincioasă şi să aştepte ca cineva să-i audă strigătele.

Marguerite începu să tremure. Mâna ei blândă căzu de pe faţa Juliei.

Disperată, înnebunită, aceasta îi mângâia uşor părul răvăşit. O sărută pe frunte. I se uscase gâtul, secundele păreau lungi ca orele, o eternitate.

În sfârşit, miracol. Auzi o voce. Strigăte.

— Ne vin ajutoare, mamă! Nu mai durează mult!

Speranţa renăscu. Putea să o ducă la spital. Fără îndoială că acolo o vor salva. Trebuia să existe un specialist cu mâini sigure şi cu destulă experienţă în medicina de urgenţă care să o poată salva.

— Grăbiţi-vă! Grăbiţi-vă! strigă ea în direcţia paşilor care alergau.

Marguerite strânse mâna Juliei. Încerca să răzbată până la

suprafaţa oceanului de durere în care se cufundase, să ajungă până la Julia. Mâna fiicei sale era puternică. Se gândea la Jonathan şi spera să-l găsească rapid dacă va muri. Se născuse catolică, însă nu era convinsă de existenţa raiului. O îngrijora soarta Juliei, se gândea la efectul pe care această nouă nenorocire îl va avea asupra ei. În noaptea în care Julia îşi pierduse vederea, Jonathan pierise într-un violent accident de maşină în timp ce ele dormeau la Arbor Knoll. Două tragedii una după alta. Ştia că Julia îşi pierduse din nou vederea. Era uşor să-şi dea seama după felul bine cunoscut în care mişca mâinile – căutând, încercând să facă ceea ce ochii nu erau în stare.

Apoi brusc, o durere nouă, sfâşietoare îi străbătu trupul. Nu mai putea gândi. Ceva în interiorul ei se frânse şi se despică precum trunchiul unui copac…

Julia era îngrozită. Atinse pieptul ud de transpiraţie al mamei sale şi simţi acolo, în adânc, un spasm. Apoi un sunet înecat, îngrozitor.

Duse rapid degetele la gura lui Marguerite şi simţi ţâşnind un val de sânge. Ieşea afară fierbinte şi vâscos, lipindu-se de tot ce atingea. Mirosul de sânge proaspăt nu semăna cu nimic altceva – era parcă metalic, cu iz de pământ, mirosul puternic al naşterii şi… al morţii.

Mama ei avea hemoragie.

— Mai repede! strigă Julia disperată către vocile care se apropiau. Grăbiţi-vă!

Mâna lui Marguerite slăbi strânsoarea şi căzu pe canapea. Se trezi într-o beznă absolută. Ciudat, durerea dispăruse! Într-un moment de perfectă luciditate, înţelese că viaţa ei se încheia. Era furioasă. Lăsa în urma ei atâtea treburi neterminate. Şi ar fi vrut să-i spună pentru ultima dată Juliei cât de mult o iubeşte. Se chinuia să mişte buzele, să aducă cuvintele din inima ei la urechile Juliei, dar…

Fără un sunet, în momentul în care şuvoiul de sânge se opri, Marguerite se prăbuşi peste Julia.

Julia încetă să respire. Disperată, duse o mână peste inima însângerată a mamei sale. Nu simţea nici o bătaie, nici cea mai mică mişcare. Nu putea crede.

— Vorbeşte-mi, mamă! o îndemnă ea plângând. Mamă! Te rog vorbeşte cu mine. Mamă!

Nu auzi nimic decât tăcere.

Julia îi sărută fruntea însângerată. Plângea şi se străduia să-i aranjeze părul năclăit, ca să arate bine când vor sosi salvatorii. Ştia că e o prostie, însă nu se putea opri, mai ales că, în timp ce o mângâia, avea impresia că-i poate vedea faţa… bunătatea şi dragostea pe care le radia. I se părea că-i poate auzi vocea.

O clipă trăi senzaţia că îi aranja părul fiindcă se pregăteau să participe la un nou concert. Avea atâtea planuri, acum, că putea vedea…

Pentru că mama ei trăia…

Înghiţi greu. Nu era adevărat, nu-i aşa? Toţi erau morţi. Ceva delicat în interiorul ei se rupse. Tremurând, îşi apăsă obrazul de părul moale al mamei.

— Să nu uiţi niciodată cât de mult te iubesc.

Era oarbă.

Mama ei murise.

Nu o va mai vedea niciodată.

4

ÎNSEMNARE ÎN JURNAL

Crezi că poţi să scapi. Dar eu ştiu unde eşti. Te urmăresc peste tot, la fel cum Austrian şi Redmond îl urmăreau pe bătrânul Maas. Era vorba despre o avere cu mult mai mare decât visaseră ei vreodată. Maas avea însă planurile lui. Maas se păzise tot timpul, dar până la urmă l-au dovedit.

Averea lui Maas te-a făcut să ajungi ce eşti, amintirile mele te vor distruge.

MAI DEVREME, VINERI 12:14 PM
UNDEVA DEASUPRA ESTULUI STATELOR UNITE

Soarele strălucea ca o minge portocalie peste Munţii Adirondack[1], când avionul cu reacţie se îndreptă spre Aeroportul Internaţional Kennedy, la capătul a cinci zile istovitoare de campanie electorală. Pleoapele candidatului la preşedinţie erau grele şi corpul lui zvâcnea de oboseală, însă la prima vibraţie a telefonului se îndreptă şi scoase rapid celularul din buzunarul interior al costumului. Abia băgă în seamă huruitul familiar al motoarelor avionului.

Numele său era Creighton Redmond, proaspăt demisionat din funcţia de judecător asociat la Curtea Supremă a Statelor Unite. Devenise brusc atent şi concentrat. Aştepta un raport. Spera ca apelul ăsta să fie ceea ce aştepta.

Redmond se formase în tranşeele jurisprudenţei americane, în înfruntarea cu unii dintre cei mai străluciţi, cei mai bine pregătiţi şi cei mai versaţi avocaţi din lume şi învinsese atât de des încât dobândise o reputaţie de invidiat.

Toată experienţa acumulată – contactele sale, victoriile, reputaţia, utilizarea violenţei atunci când era absolut necesar – dădea roade acum. Era lupta vieţii lui. Mai erau doar patru zile până la data alegerilor şi sondajele indicau că era mult în urmă. Dar avea un plan…

Asculta raportul fiului său. Slavă Cerului, informaţiile erau încurajatoare.

— Ce s-a întâmplat cu cele două pachete ale bătrânului? întrebă el. Paza de la casa de odihnă de lângă Armonk fusese neglijentă şi

[1] Lanţ muntos în nord-estul statului New York. Înălţimea maximă 1629 m.

arogantul bătrân reuşise să-i păcălească şi să expedieze extrase din jurnalul său. Nu trebuia să se mai întâmple vreodată aşa ceva.

Vince Redmond răspunse de la Langley:

— Totul e în ordine în legătură cu pachetele. Le vom ridica pe amândouă astăzi, înainte să poată face vreun rău.

Sistemele de urmărire computerizate erau o armă cu două tăişuri. Pe de-o parte înlesneau urmărirea scrisorilor. Pe de altă parte, ieşirea din sistem fără să fie observată era foarte dificilă. Cele două pachete de la Londra şi de la Langley urmau să fie recuperate curând. Existaseră şi riscuri, însă acum totul era sub control.

Candidatul la preşedinţie întrebă din nou:

— Şi îngrijitorul bătrânului?

— Aşa cum am plănuit, uciderea lui este considerată rezultatul unei afaceri cu droguri.

Vocea de la telefon chicoti rece. De îndată ce şeful securităţii sanatoriului ascultase înregistrarea conversaţiei dintre bătrân şi îngrijitor, doi dintre oamenii acestuia fuseseră trimişi să-l oprească pe îngrijitor. Ajunseseră prea târziu. Expediase deja pachetele. Li se ordonase atunci să facă să dispară orice urmă a existenţei acestor pachete.

— Am lăsat urme de droguri lângă cadavru şi şeriful este nespus de fericit că are un asemenea caz. Are prilejul să-şi demonstreze eficienţa. Se pregăteşte şi el pentru alegeri anul ăsta.

Creighton Redmond respiră uşurat. Era din nou plin de energie după puiul de somn pe care-l trăsese. *Numai patru zile până la alegeri.* În tot ceea ce spunea şi făcea se citea nerăbdarea.

— Şi informaţiile poliţiei pe care femeia noastră le-a obţinut la Monaco?

— Au fost transmise azi-dimineaţă colaboratorului nostru din Londra. El l-a contactat pe reporterul de la *Sunday Times.* Ţii minte – alcoolicul asupra căruia ne-am hotărât. Reporterul respectiv era să-şi piardă slujba din cauza băuturii.

— Reporterul a fost mulţumit?

— A mulţumit în genunchi. Povestea e aşa de tare, că o să-i dea de lucru pentru cel puţin şase luni.

— Şi omul nostru din Companie? Ăla care, din greşeală, a pus mâna pe informaţii false de la Jiri? Eşti sigur că a renunţat? Nu ne putem permite ca informaţiile alea să răsufle înainte de momentul potrivit!

Vocea din îndepărtata Virginie se înăspri brusc.

— Keeline este sub control. Nu trebuie să-ţi faci griji din cauza lui. Am trimis şi un mesaj criptat la Berlin să le spun că dacă artista aia mai trimite o dată informaţii unde nu trebuie, e terminată.

— Excelent, încuviinţă Creighton Redmond dând din cap.

— E în branşă de prea multă vreme ca să nu înţeleagă. Avem acum

în slujba noastră pe cel mai bun şi cel mai temut specialist.

Cei doi bărbaţi, tată şi fiu, erau puternici şi aveau planuri bine puse la punct. Uneori, relaţia lor cunoştea momente de tensiune, în funcţie de înclinarea balanţei raporturilor dintre ei.

Astăzi însă râdeau amândoi încet, împărtăşind aceeaşi viziune asupra viitorului. Lumea credea că ei pierduseră bătălia. Lumea se înşela amarnic.

VINERI, 1:14 PM
WASHINGTON, D.C.

Într-o clădire modernă de birouri, într-una din suburbiile capitalei, treizeci de tineri candidaţi ascultau instrucţiunile unui funcţionar CIA. Clădirea fusese curăţată de microfoane şi era protejată împotriva ascultării electronice. Unii dintre tinerii prezenţi făcuseră cereri de angajare pe post de agenţi secreţi direct la Companie, alţii fuseseră recomandaţi de „observatori” – foşti agenţi care lucrau acum în diverse firme sau universităţi şi care le dăduseră un număr de telefon.

După aceea începuse supliciul obişnuit: completaseră formulare cu şaisprezece pagini, pe baza cărora specialiştii Companiei îi evaluaseră pe parcursul mai multor luni de zile, căutând semne de conflicte cu legea, probleme financiare sau orice indicii că ar putea fi agenţi străini.

În dimineaţa asta candidaţii fuseseră supuşi, timp de trei ore, la obositoare teste de inteligenţă. Acum, în camere separate, aveau loc interviurile.

Iritat, analistul şef Sam Keeline privea prin geamul cu oglindă şi îi asculta pe aceşti absolvenţi naivi care se străduiau să intre într-o lume pe care cei mai mulţi făceau greşeala să o considere ca pe o aventură romantică.

„Ai putea trăi într-o ţară unde anotimpul ploios durează foarte mult? Unde iarna este lungă şi grea? *Candidaţii trebuie să fie în măsură să se adapteze la rigorile muncii clandestine.”*

„Ai probleme cu somnul? *Pentru cei care au insomnii, spionajul reprezintă un stres imposibil de suportat.*”

„Fă o descriere a părinţilor tăi. *Copiii răsfăţaţi devin de obicei adulţi care nu ascultă de şefi sau schimbă foarte des locurile de muncă.”*

În spatele acestui interogatoriu se aflau adevăratele întrebări: Cât de atent este acest candidat? Cât de repede gândeşte? Spionajul era ca un război – foarte multă plictiseală punctată cu momente de teroare. Va putea această persoană nu numai să reziste, ci să şi obţină rezultate?

Sam înainta pe coridor, privind şi ascultând. Nu mai avusese de mult de-a face cu aşa ceva. El era analist, nu agent activ. *Samuel Keeline, Doctor în filosofie.* Şi totuşi… trebuia să admită că simţea o anumită plăcere când îşi amintea de primii ani în Companie, timp în care el însuşi fusese agent de teren, adică spion.

Faptul că se afla acum aici făcea să i se ridice părul de furie şi-l ducea cu gândul la un spital de nebuni.

Se năpusti în sala personalului, îndesă doi dolari într-un automat cu gustări şi înşfăcă sandvişul cu ton înainte ca acesta să ajungă în coşuleţ. Desfăcu ambalajul şi muşcă furios.

— Nu eşti prea fericit, nu-i aşa? Era vocea lui Pink.

Sam se întoarse.

— Ticălos viclean! Nu te-am auzit când ai deschis uşa.

— Bineînţeles că nu. Face parte din meserie. Din cauza asta, voi, „intelectualii", ne numiţi pe noi spioni. Rânjind, Chester „Pink[2]" Pinkerton umplu încăperea.

— Ce dracu' cauţi tu aici? Să nu-mi spui că vrei *tu* slujba asta!

Pink clătină capul masiv. Era mare – avea peste doi metri înălţime şi peste o sută de kilograme de muşchi. Dimensiuni nefericite pentru un agent sub acoperire, care îl făceau uşor de recunoscut şi greu de ascuns în mulţime. Avea însă altceva, anume acel tip de personalitate plăcută care lega foarte uşor prietenii şi cu care reuşea să vrăjească funcţionari, secretare sau chiar pe şefii lor, făcându-i să divulge secrete pe care nici ei nu ştiau că le ştiu. Singuraticul din romanele lui Robert Ludlum nu era singurul tip de spion de care avea nevoie Compania.

— Redmond mi-a vorbit despre transferul tău aici, ca să conduci acest laborator pentru ţânci. Am vrut să mă distrez puţin şi să văd dacă trei zile au fost suficiente ca să-ţi pierzi minţile.

Sam fusese ofiţerul de informaţii pentru Rusia şi Eurasia în Direcţia de Informaţii a Companiei, în timp ce Pink lucra ca agent în străinătate în Direcţia pentru Operaţiuni. Acum se afla în pauza dintre două misiuni. Circula zvonul că Pink făcuse ceva necurat şi că era posibil să nu mai fie trimis niciodată pe teren.

Sam se afla acum aici în urma disputei pe care o avusese cu trei zile în urmă cu şeful său, când aflase că acesta ordonase modificarea – sau „ajustarea", cum preferase şeful său să o numească – unui raport întocmit de Sam cu atenţia şi obsesiva sa acurateţe despre un magnat al sexului din Praga, ale cărui tentacule se întindeau adânc în lumea interlopă din Europa de Est. Cele mai delicate fotografii şi documente în acest caz fuseseră oferite de un angajat neînsemnat al afaceristului, individ aflat şi el pe statul de plată al Companiei, cu

[2] *Pink* – roz, rozaliu.

numele conspirativ Jiri.

Atenţia lui Sam fusese atrasă de o fotografie în care principalul favorit în campania prezidenţială din Statele Unite, Douglas Powers, urca într-o limuzină alături de afacerist şi de una dintre vedetele sale, în timp ce un grup de copii privea scena din colţul străzii. Existau acolo şi copii ale unor documente contabile în care numele aceluiaşi candidat apărea alături de date, costuri şi nume de prostituate. Şeful lui Sam nu fusese însă de acord să se includă în raport fotografia şi documentele contabile, deoarece tatăl său – Creighton Redmond – era cel de-al doilea candidat şi nu dorea ca informaţiile să răsufle. Dacă datele acelea ar fi ajuns pe mâna presei, toată lumea ar fi fost convinsă că nu e vorba decât de o manevră de-a fiului ca să-şi ajute tatăl să câştige alegerile.

Ceea ce-l îngrijora pe Sam însă era efectul neplăcut pe care respectivele informaţii l-ar fi putut avea asupra preşedintelui în cazul în care, aşa cum era de aşteptat, candidatul cel mai bine plasat, Doug Powers, ar fi câştigat alegerile. Exista posibilitatea ca ta un moment dat preşedintele să fie victima unui şantaj în legătură cu această afacere. Pe de altă parte, era foarte posibil ca datele respective să fi fost falsificate şi Sam îşi prezentase răspicat punctul de vedere în această privinţă.

Modul de rezolvare a cazului îi lăsase un gust amar: nu numai că din raportul său „ajustat” fuseseră eliminate informaţiile periculoase, dar nici măcar nu demarase nici o investigaţie ulterioară asupra veridicităţii lor.

Nu era primul asemenea incident din activitatea lui Sam şi acest lucru îl nemulţumea profund. Direcţia de Informaţii era una dintre principalele surse de informaţii pentru preşedinte, Congres şi alte sute de oficialităţi guvernamentale. Analizele greşite ale Companiei puteau influenţa politica Statelor Unite.

Fără prea multă diplomaţie, Sam îi spusese verde în faţă toate acestea şefului său – Vince Redmond, directorul adjunct pentru Informaţii. Acesta explodase şi-l trimisese pe Sam aici, ca nou manager a ceea ce Compania numea cu duioşie Săptămâna Iadului.

Se învârtea prin cameră privindu-l pe prietenul său Pink. Sam avea un metru optzeci înălţime şi corpul său atletic trăda faptul că era un sportiv pasionat. Recunoştea uneori că unul dintre lucrurile bune care îi rămăsese de pe vremea când era agent era obişnuinţa de a se menţine mereu în formă. Când te furişezi pe urmele criminalilor internaţionali este bine să fii mereu în formă.

— Rahat! De fapt, ce cauţi tu aici?

Pink îşi umplu o cană cu cafea – cu foarte multă frişcă şi zahăr, ca de obicei.

Sam îl privi atent cum soarbe din lichid.

— Gata, m-ai prins. Ca să-ţi arăt cât de mult ţin la tine, o să-ţi spun adevărul. Am venit aici să te conving să te întorci la Langley şi să fii băiat cuminte. Redmond a revenit asupra deciziei sale. K convins că v-aţi înfierbântat amândoi degeaba. Nu promite nimic, însă dacă eşti băiat cuminte, dacă faci ceea ce ţi se spune şi nu te apuci iar să cauţi cai verzi pe pereţi, s-ar putea să-ţi păstrezi postul din birou, deşi Dumnezeu ştie ce găseşti tu interesant acolo.

— S-ar putea?

Pink ridică din umeri şi pieptul său mare răsună când răspunse:

— Asta e tot ceea ce poate să-ţi ofere. Nici o promisiune. Redmond îţi întinde o mână şi aşteaptă o mână şi jumătate de la tine. Este ceea ce se cheamă relaţie patron – angajat.

Sam se uită la el furios.

— Era o problemă de principiu, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu pot să mă pronunţ – se scărpină în cap Pink – fiindcă nu cunosc detaliile afacerii. Este evident însă că de câte ori voi doi aveţi o dispută, el iese învingător. Încă unul din avantajele pe care le are un şef. Uite care-i treaba: omul te vrea înapoi. Faptul că m-a trimis pe mine să te aduc e un semn că-şi cere iertare. Este un mare compliment pe care ţi-l face şi asta fiindcă eşti una dintre stelele lui. Nu mai fi aşa de încăpăţânat, Sam. Acordă-i tipului o şansă.

Sam trecu încă o dată în revistă ceea ce se întâmplase între el şi Vince Redmond. Vocea lui era rece.

— Nu, e vorba de altceva aici.

Pink era sincer uimit. Fruntea lui largă se încreţi, încercând să priceapă.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Sam se aplecă şi părul cenuşiu îi căzu peste ochi. Îl împunse pe Pink cu degetul în piept şi ridică vocea:

— Redmond ştia că nu o să mă împac niciodată cu o slujbă permanentă la „grădiniţă”. Şi atunci de ce m-a expediat aici? Nu din cauza înfruntării dintre noi. M-a trimis aici ca să simt gustul purgatoriului. Îşi închipuie că acum o să mă port aşa cum vrea el – să nu mai fac cercetări, să-mi văd de treabă, să fiu unul din sclavii săi docili. Şi te-a trimis şi pe tine să-mi dai un şut în fund în cazul în care nu m-am prins.

— Mi se pare rezonabil. Nu văd unde-i problema ta.

Sam muşcă o bucată mare din sandviş şi se depărtă de el.

— Problema e că ticălosul nu mi-a zis-o mie direct. După treisprezece ani în care mi-am pus pielea la bătaie pentru Companie, în care am trăit într-un apartament fără mâncare în frigider şi fără mobilă, în care mi-am petrecut week-end-urile jucând baschet sau base-ball cu străini… el crede că mai e nevoie să mai umble cu ocolişuri când, de fapt, probabil că e vorba de ceva în interesul meu şi

al Companiei.

Ceea ce mai gândea Sam, dar nu spunea cu voce tare, era şi că lucrurile se petrecuseră probabil astfel deoarece Redmond se ferea să dea afară pe cineva – foştii angajaţi nemulţumiţi puteau să se apuce să dezvăluie secrete. Slujba la laboratorul pentru copii era astfel locul perfect. Îl scotea pe Sam din circuitul informaţional, dar cu mărire de salariu şi o promovare, sperând să-i domolească iritarea.

— Ei bine, Sam, dacă n-aş cunoaşte numărul mare de femei cu care ai avut de a face, chiar că ţi-aş plânge de milă. Bănuiesc că tipele astea ţi-au adus o oarecare alinare. Pink nu se referea niciodată la prietena din Berlinul de Est. Nimeni nu scotea o vorbă în legătură cu acest subiect delicat. După moartea ei, Sam renunţase la munca de teren şi se transferase la departamentul de analiză de la sediul din Langley. Fusese ceva îngrozitor pentru el. Renunţase, deşi era unul dintre cei mai buni agenţi.

— Nu are nici o legătură…

— Ai dreptate. Încercam doar să te menţin în limitele realităţii. Pe faţa lui Pink apăruse unul din acele zâmbete care dezveleau o puzderie de dinţi albi strălucitori şi care îi făceau pe cetăţenii din alte ţări să-i divulge orice secrete, bineînţeles dacă motivaţia lor era susţinută şi cu ceva dolari americani. Râse uşor.

— Sam, băiatul meu, bătrânele tale celule cenuşii sunt la fel de agere ca întotdeauna. Bănuiesc că ai dreptate în ceea ce-l priveşte pe Redmond. Aş fi vrut să-mi vină şi mie ideea asta. Însă, la urma urmei, gândirea este specialitatea ta. Sau cel puţin aşa scrie pe toate diplomele alea din biroul tău. Cu toate astea, te sfătuiesc să iei în consideraţie oferta lui Redmond.

Sam clipi repede. Oftă.

— Poate că o să mă gândesc.

Pink zâmbi, sărbătorind deja victoria.

— Mi-a zis că ar trebui să te întorci la lucru luni la prima oră, însă ai putea să-i faci o surpriză. Cred că ţi-e deja silă de închisoarea asta. Du-te, Sam. Ia-ţi zborul de aici. Fiul risipitor se întoarce acasă. O să te primească înapoi, chiar dacă nu cu braţele deschise. Oricum, e mai bine decât să nu te mai primească deloc. Îţi ţin eu locul aici.

Sam îşi îndesă în gură ultima bucată de sandviş.

— Bineînţeles, de ce nu.

— Entuziasmul tău îmi încălzeşte inima bătrână şi îngrijorată.

Pentru prima dată de la începutul discuţiei, Sam zâmbi. Se îndreptă către uşă, amuzat în sinea lui. Vince Redmond nu era prost şi el îl citise perfect.

— Ah, Pink, eşti la fel de rău ca şi mine, îi spuse prietenului său. Suntem de prea mult timp în Companie ca să ne apucăm de altceva. Poate că nu sar eu în sus de bucurie că mă întorc aşa, însă, la naiba,

Compania este deocamdată casa mea. Şi nici una din nemulţumirile mele nu poate schimba situaţia. Tu ai dreptate – Vince Redmond o ştie. Şi este şi destul de inteligent ca să se folosească de asta. A reuşit să obţină ceea ce dorea de la mine – supunere. Cel puţin până data viitoare.

LANGLEY, VIRGINIA

Sam se întorsese în biroul său din întinsul complex al sediului CIA, doar la opt mile distanţă de Casa Albă şi acum fluiera mulţumit. Desfăcu pachetul de bomboane M&M pe care-l luase de la bufet. Îi plăceau mai ales cele albastre şi se părea că cele mai multe erau în pachetul pe care-l luase.

Se îndrepta spre birou ronţăind bomboane. Băiatul cu poşta împingea căruţul pe coridor, aşa că Sam îşi luă singur corespondenţa. Fluiera ceva vesel examinând scrisorile. Era corespondenţa obişnuită, broşuri şi reviste trimise de profesori universitari şi de alţi specialişti din branşa lui – Rusia şi Europa de Est.

Descoperi în plus un mic pachet.

Era învelit în hârtie cafenie şi sigilat cu bandă adezivă. Îl studie curios. Scrisul era nesigur, ca al unui beţiv sau al unui om bolnav. Adresa expeditorului nu era trecută, însă după ştampila poştei se vedea că fusese expediat din Armonk, New York. Fusese adresat către:

Dr. Samuel Keeline
Central Intelligence Agency
Langley, VA.

Nu era trecut nici un cod poştal. Sam observă *ca Langley, VA* fusese tăiat şi că fusese adăugat *Washington, DC 20505,* scris cu altă cerneală, de o altă mână. Fără îndoială era vorba despre amabilitatea Serviciului Poştal al Statelor Unite.

Asta însemna probabil că pachetul fusese întârziat, poate chiar pierdut o vreme, deoarece mica intersecţie cunoscută sub numele de Langley nu avea nici un oficiu poştal. Sam îşi imagină că pesemne fusese expediat mai întâi la Melean, al cărui oficiu poştal, prea mic ca să opereze corespondenţă pentru CIA, îl trimisese la Washington, unde toate scrisorile erau cercetate cu raze X. De aici fusese adus cu camionul la depozitul de la Langley şi cercetat din nou cu raze X, sub supravegherea Biroului de securitate al CIA.

Deschise pachetul şi în palmă îi căzu o bucată mică dintr-o piatră galbenă. Ridică din sprâncene a mirare. Privi piatra în lumina neonului

de pe coridor ca s-o vadă mai bine. Roca era translucidă, cu o strălucire caldă, aurie. O cântări în palmă. O privi din nou în lumină. Era foarte bine lustruită.

Când îşi dădu seama despre ce este vorba – chihlimbar – simţi că-l trec căldurile. Citi:

Dragă Dr. Keeline,

Dumneavoastră nu mă cunoaşteţi, însă după ce veţi citi aceste rânduri veţi dori acest lucru.

Avem ceva foarte important în comun: Camera de Chihlimbar. Poate că aţi vrea să ştiţi unde se află...

Inima lui Sam bătea cu putere. Gura i se uscase. Faimoasa *Cameră de Chihlimbar!* Credea că dispăruse pentru totdeauna. Era vorba despre o comoară de artă nepreţuită – o cameră strălucitoare acoperită cu atât de multe panouri din această rară răşină fosilizată încât numai chihlimbarul în sine era de o inestimabilă valoare. Dispăruse cu totul în urmă cu mai mult de cincizeci de ani, spre uimirea unor popoare întregi şi dăduse naştere la tot felul de legende stupide în Rusia şi în Europa de Est referitoare la „blestemul Camerei de Chihlimbar”.

Ajunse la biroul său şi deschise uşa. Nu se gândea decât că în curând va citi mai mult. Trebuia să afle ce se ascundea în scrisoare şi în celelalte foi de hârtie.

— Iisuse Hristoase, Keeline, ai deschis pachetul! mormăi o voce.

Fiecare centimetru pătrat din biroul minuscul al lui Sam era plin cu foi de hârtie, cărţi, ziare, reviste, casete audio, fotografii obişnuite şi role lungi de fotografii luate din satelit. Stivele stăteau direct pe duşumea, gata să se prăbuşească – un fel de Cascadă Victoria, însă acesta era mediul în care se simţea el cel mai bine. Ştia unde se afla fiecare lucru.

Acum însă, în centrul acestui mic univers al său se afla Dick Urbanske, asistentul lui Vince Redmond.

— Iau eu asta. Urbanske se aplecă peste masă şi înşfacă pachetul din mâna lui Sam. La naiba, asta aştepta. Tu ce cauţi aici? Trebuia să fii la grădiniţă. Dumnezeule, iar ai făcut-o lată, Keeline şi eu n-am de gând s-o încasez pentru tine, mă înţelegi?

— Stai puţin. Sam simţi că începe să-şi piardă cumpătul. Ce cauţi *tu* în biroul meu? De când îşi trimite Redmond oamenii să-mi intercepteze corespondenţa?

— Nu corespondenţa, doar pachetul ăsta.

— De ce?

— De unde să ştiu?

Urbanske, un bărbat slab cu nas gros şi cu o expresie îngrijorată, se

ridică şi se îndreptă spre uşă.

— A trebuit să i le dau lui Redmond.

— Nu tu. *Noi.* Ghici ce, colega. Merg şi eu.

5

Sam era furios. Aproape că alerga pe coridor alături de Dick Urbanske, care ţinea strâns pachetul sub braţ. Avusese nevoie de toată stăpânirea de sine ca să-i dea lui Urbanske bucata de chihlimbar şi să nu-i smulgă scrisoarea ca să citească mai mult. Fiindcă voia să afle tot ce scria acolo. Ce speculaţii, ce minciuni, ce zvonuri, ce supoziţii. Era posibil ca documentul să conţină şi anumite date concrete şi când acest gând îi trecu prin minte, gemu în sinea lui. Trebuia neapărat să recupereze pachetul de la şeful său.

Treceau pe lângă diverse persoane pe care le cunoştea, analişti, agenţi, tehnicieni, secretare, însă nu se putea gândi la nimic altceva decât la Camera de Chihlimbar. O vedea mereu în faţa ochilor, scânteind ca un vis. Avea acasă o carte veche primită de la bunicul său în care era o copie a singurei fotografii color care supravieţuise, reprezentând această cameră-bijuterie. Mai mult de o sută de lumânări luminau încăperea, lumina lor fiind reflectată de suprafeţele aurii de chihlimbar, de oglinzile bogate, cu rame aurite, de podeaua pardosită cu mozaic.

Bunicul îi povestise că în razele soarelui care apunea, încăperea aceasta minunată se umplea de o lumină sublimă, izvorând parcă din pereţi. Sam dorise mereu să o vadă.

Vreme de aproape două secole, această încăpere reprezentase mândria Palatului Ecaterina, nu departe de Sankt Petersburg. Mulţi o priveau ca pe cea de-a opta minune a lumii. Dar în timpul Celui de-al doilea război mondial, în 1941, naziştii puseseră mâna pe ea. O demontaseră şi o transportaseră într-un castel din Konigsberg – acum Kaliningrad – de unde, patru ani mai târziu, dispăruse în haosul de la sfârşitul războiului. Aparent, pentru totdeauna.

Sam aflase povestea Camerei de Chihlimbar de la bunicul său, care îşi petrecuse vacanţele în copilărie, înainte de Revoluţie, în Palatul Ecaterina – transformat acum în muzeu. Poveştile pline de culoare ale bătrânului despre zilele demult apuse, în care personalităţi din întreaga lume se înghesuiau să viziteze nepreţuita încăpere, îl fascinaseră pe băiat. Ca şi ideea dispariţiei sale. Trebuie să fi fost ceva spectaculos, căci panourile înalte de şaisprezece picioare cântăreau împreună aproape şase tone. Fusese nevoie de imense camioane diesel.

Sam clătină din cap. Se străduia să revină în prezent. Petrecuse o mare parte din cariera sa în munca de cercetare şi unul dintre domeniile asupra căruia se aplecase cu mare atenţie de mai multe ori fusese Camera de Chihlimbar. Simţea o nevoie inexplicabilă de a

îndrepta răul. Conform teoriei sale, camera exista ascunsă undeva. Dacă teoria lui se dovedea adevărată, comoara aceasta trebuia să fie pusă din nou la dispoziţia lumii întregi. Nu reuşise însă niciodată să se apropie suficient de prilejul de a o găsi. Acum ocazia se ivise din senin. Şi, aparent, o pierduse din nou.

Sam intră în biroul spaţios al lui Vince Redmond, urmat de Dick Urbanske, lac de sudoare; prin ferestrele imense, se vedea peisajul hibernal al ţinutului din Virginia şi apa cu luciri de oţel a Potomacului. Panorama copacilor desfrunziţi, a pământului cafeniu acoperit ici şi colo de petice de iarbă ofilită era rece şi dezolantă. Nici în interiorul încăperii nu se simţea mai multă căldură. Biroul la care şedea Redmond era ordonat, cu hârtiile şi dosarele stivuite cu precizie militară. Pe pereţii albi, fotografiile în rame de abanos erau neclintite. În atmosferă se simţea mirosul fin al ţigărilor scumpe de foi care sporea parfumul de forţă şi autoritate pe care îl radia Redmond.

— V-am adus pachetul, domnule, îl anunţă Urbanske.

— Din cauza asta mă aflu şi eu aici. Sam se uită drept în ochii şefului său. Îmi era adresat.

Stăteau amândoi în faţa biroului lui Redmond, dar Vinee se uita numai la Sam, cu sprâncenele ridicate a uimire. Îşi reveni iute.

— Se vede că Pinkerton a vorbit cu tine, Keeline. Mă bucur că te-ai hotărât să revii printre noi.

În spatele amabilelor cuvinte se citea un avertisment subtil, reamintindu-i lui Sam că revenirea sa la Langley însemna că acceptase tacit să se supună necondiţionat şefilor.

Redmond îşi scoase ochelarii de citit şi zâmbi.

— Trecutul a fost uitat. Hai s-o luăm de la început, vrei?

Sam răspunse sincer:

— Asta vreau şi eu, domnule.

Era încă furios că îi fusese confiscată corespondenţa fără aprobarea lui şi dorea neapărat să afle ce informaţii se aflau acolo. Dar în actualele împrejurări era nevoit să apeleze la diplomaţie.

Încercă să păstreze un ton neutru:

— Totuşi, am o problemă în legătură cu corespondenţa mea.

Privirea lui Redmond se mută la Urbanske.

— Ăsta-i pachetul? Dă-mi-l.

Redmond avea o faţă ascuţită, plăcută şi un corp atletic. La fel ca şi Robert Gates dinaintea sa, fusese promovat în funcţia de adjunct pentru informaţii la vârsta de doar treizeci şi şase de ani. Avea ochii de un albastru spălăcit şi pielea feţei netedă, ca şi cum s-ar fi bărbierit doar cu câteva clipe mai înainte. Purta un costum prea scump pentru salariul pe care-l primea de la guvern, indicând proveniența lui dintr-o familie bogată. Era suficient să priveşti înjur ca să-ţi dai seama de

acest lucru: fotografiile în care Redmond apărea alături de foşti preşedinţi sau alte personalităţi erau prezente pretutindeni, inclusiv una mare, atârnată în spatele biroului, în care el, tatăl său şi fostul preşedinte Bush stăteau pe treptele unei clădiri rustice, din lemn, în spatele căreia se zărea braţul Long Island Sound[3].

Clădirea simplă amintea tuturor originile simple ale familiei, însă bărbaţii ce stăteau acolo radiau putere.

Urbanske îi întinse pachetul.

În interiorul Companiei, disimularea era un mod de viaţă, iar abilitatea de a-ţi ascunde emoţiile, o artă. Aşa că Redmond privi simplu pachetul din palma sa. Mâinile nu-i tremurau şi nici o roşeaţă nu-i aprinse obrajii palizi. Dar Sam simţea furia care radia din Redmond ca dintr-o plită încinsă.

Cu toate astea, când Redmond ridică privirea, chipul lui era lipsit de expresie. Ca tăiat în piatră.

— Pachetul a fost deschis. Ţi-am atras în mod special atenţia, Urbanske, că am nevoie de el sigilat. Ţi-am spus că e vorba despre o operaţiune secretă. Nu ai nici o scuză.

Urbanske înghiţi din greu.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu l-am deschis eu. Keeline a făcut-o. Aşteptam în biroul lui ca să vină corespondenţa, însă el a luat pachetul direct de la băiat înainte ca acesta să ajungă la biroul lui. Mi-aţi spus că Keeline e plecat la Şcoala pentru boboci. De unde era să ştiu…

Cuvintele sale se stinseră, fiindcă Redmond nu-i mai acorda nici o atenţie. Îl studia acum pe Sam, sfredelindu-l cu privirea.

— Explică-mi, te rog.

— Pink m-a acoperit la şcoală ca să mă pot întoarce în birou. Acum vă rog să-mi spuneţi de ce mi-aţi interceptat corespondenţa.

Redmond ignoră întrebarea.

— Cât de mult ai apucat să citeşti?

— Câteva propoziţii. Destul ca să-mi dau seama că-mi este adresată şi…

Redmond păru să se relaxeze puţin.

— Uită-le. M-ai auzit când i-am spus lui Urbanske că este vorba despre o operaţiune secretă. Nici eu nu pot să le citesc. Pachetul merge direct la DEI.

Era vorba despre directorul agenţiei, patronul tuturor serviciilor de informaţii din Statele Unite.

— Pe cuvântul tău că n-ai citit mai mult?

Privirea lui Redmond era atât de pătrunzătoare, încât Sam se simţi

---

[3] Braţ al Oceanului Atlantic ce separă ţărmul statului Connecticut de Long Island (n. t.).

aproape vinovat că dorea să fi citit mai mult.

— V-am spus deja acest lucru, îi răspunse Sam cu o voce joasă, furios, însă refuzând să o arate.

Redmond se uită din nou la Urbanske.

Urbanske dădu din cap afirmativ, nerăbdător să scape de tensiunea la care îl supunea Redmond.

— Nu văd cum ar fi putut să citească mai mult de câteva propoziţii înainte de a-i lua eu pachetul.

— Bine, vă cred. Vreau ca amândoi să uitaţi cele întâmplate. Uitaţi că am vorbit despre acest subiect. Uitaţi ce aţi văzut sau aţi auzit în legătură cu acest pachet. Aţi înţeles? Bine. La revedere.

Urbanske dispăru imediat, uşurat că scăpase numai cu atât.

Sam închise uşa şi se aşeză în faţa biroului lui Redmond.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Ca adjunct al şefului Direcţiei de Informaţii, Redmond avea misiunea deloc uşoară de a superviza colectarea, evaluarea şi trierea informaţiilor brute provenite atât din surse publice, cât şi din cele sub acoperire, din care rezultau rapoartele zilnice ale Companiei, informarea care se prezenta în fiecare dimineaţă preşedintelui, precum şi analizele critice pe termen lung. Redmond fusese transferat aici de la Direcţia de Operaţiuni şi se afla în acest post numai de un an, însă îşi câştigase deja o largă apreciere prin aceea că furniza informaţiile la timp, fără comentarii.

Sam nu putea să-i reproşeze lui Redmond cum furniza el informaţiile; ceea ce îl deranja era calitatea. Redmond era însă un tip calculat. Ştia că în orice birocraţie rotiţele bine unse făceau ca toată lumea să fie mulţumită, chiar dacă produsul nu era de calibrul cel mai ridicat. Se străduia deci să scoată la timp estimările şi rapoartele, făcând din fiecare termen de livrare un obiectiv care trebuia atins cu orice preţ. Urmarea era că oamenii săi căpătaseră reputaţia unor funcţionari guvernamentali de înaltă clasă, care muncesc din greu şi pe care se poate conta, iar atunci când analizele se dovedeau eronate, ei bine, aceiaşi specialişti se întorceau imediat la planşetă şi scoteau un nou produs. Pe care îl livrau ca de obicei la timp.

Sam nu avusese niciodată probleme cu adjuncţii şefului direcţiei de dinainte de Redmond. Toţi îl apreciaseră. Îl promovaseră de mai multe ori şi-i lăsaseră mână liberă să urmărească pistele pe care le descoperise. Aşa ajunsese şeful informaţiilor pentru Rusia şi Eurasia. De aceea lucra mai mult şi mai din greu decât cei mai mulţi din Companie. De aceea femeile din viaţa lui erau atât de importante, dar efemere.

Totul se schimbase însă de la sosirea lui Redmond. Filosofia sa consta în restructurarea direcţiei din temelii şi se părea că Redmond găsise adepţi peste tot, începând chiar cu şeful structurii, în timp ce

Sam pierdea din ce în ce mai mult teren.

Pentru Sam, cea mai mare parte din satisfacţiile şi bucuria pe care i le produceau munca sa dispăruseră. Acum însă, deşi furios şi indignat, trebuia să gândească în perspectivă. Încă nu dorea să părăsească Compania.

Trebuia să procedeze cu tact.

— Ordinul referitor la pachetul meu a venit chiar de la director?

— Exact, răspunse Redmond sec. Apoi, pe neaşteptate, vorbi detaşat: îmi pare bine că te văd, Keeline. Sper că neînţelegerile dintre noi sunt de domeniul trecutului. Amândoi dorim doar binele Companiei şi al ţării. Suntem o echipă aici şi mă bucur că tu faci parte din ea. Sper să mă pot baza pe tine. Din partea mea te bucuri de tot sprijinul.

În sufletul lui Sam se ducea o luptă aprigă. Dorea cu orice preţ să obţină informaţiile referitoare la Camera de Chihlimbar. Doar cu un mare efort acceptase lecţia care îl trimisese la Şcoala pentru boboci: nu putea să lupte cu Vince Redmond şi să învingă.

Încercă să pară cât mai degajat:

— Nu aveţi nici o idee ce se va întâmpla cu pachetul? Cine îl vrea?

Vocea lui Redmond rămase prietenoasă:

— Între noi doi, cred că ordinul a venit direct de la Casa Albă. Probabil că este o afacere ale cărei detalii nu le vom afla niciodată.

La naiba, dacă ar fi depins de mine, te-aş fi lăsat să arunci o privire.

Da, sigur, gândi Sam, *aşa cum m-ai lăsat şi acum trei zile să verific informaţiile alea despre prostituate şi candidatul favorit la preşedinţie Doug Powers.*

— Dar de ce îmi era adresată mie? Şi de ce acum? Ce afacere poate fi în care sunt şi eu implicat?

Zâmbetul lui Redmond se frânse. Strânse buzele.

— Renunţă, Keeline. Cineva a ales la întâmplare numele tău şi acum nu mai avem nimic de-a face cu problema asta. Nu vreau să mă pun rău cu directorul şi cu atât mai puţin cu Casa Albă pentru a-ţi satisface curiozitatea. Acum trebuie să plec. Directorul aşteaptă pachetul şi i-am promis că o să i-l duc personal. Ar trebui să te întorci la lucru.

Se ridică şi ocoli biroul. Trupul lui atletic se mişca cu o graţie stângace. Deschise uşa.

Sam nu se ridicase încă. Îi venea să smulgă pachetul din mâna lui Redmond, însă înţelegea că nu îl va putea păstra. Şi va avea atât de furcă cu Redmond după aceea, că slujba de la laboratorul pentru copii i s-ar părea minunată.

— Mda. Sam se ridică.

— Bună idee. Înapoi la treabă.

În timp de ieşea însă, se îndoia că cel care trimisese pachetul îi

alesese numele la întâmplare. Îndelungata lui preocupare pentru Camera de Chihlimbar era mai mult decât o coincidenţă. Cel care trimisese pachetul cunoştea probabil investigaţiile sale anterioare. Şi se îndoia că Redmond putea crede că numele său a fost scos pur şi simplu dintr-o pălărie. Ciudat era şi momentul în care avusese loc disputa lui cu Redmond pe marginea estimărilor, urmată de expedierea lui la Săptămâna Iadului, care îi permiteau lui Redmond să pună nestingherit mâna pe pachet. Numai că adresa de pe pachet fusese greşită şi, ca urmare, sosirea pachetului la destinaţie întârziase, iar Sam revenise mai devreme la Langley.

Era posibil ca toate acestea să fie coincidenţe. Era posibil ca Vince Redmond să fie bine intenţionat şi ca tot ceea ce spusese în legătură cu pachetul să fie adevărat. Sam avea însă destule motive să se îndoiască.

Meditând asupra ciudatei turnuri pe care o luaseră evenimentele, Sam se întoarse în biroul său şi apucă pachetul de bomboane M&M de pe masă. Se aşeză pe scaun, dădu la o parte teancurile de hârtii, răsturnă bomboanele pe masă şi le separă pe culori – roşii, verzi, galbene, cafenii şi albastre.

Se întinse. Îşi simţea corpul ca pe un imens nod gordian.

Mâncă mai întâi toate bomboanele roşii, apoi pe cele verzi. Ceea ce îl făcu să îşi amintească de bani. Îi cam neglijase. Îşi scoase portofelul şi începu să-şi aranjeze bancnotele aşa cum îi plăcea lui – mai întâi cele de douăzeci, apoi cele de zece, de cinci şi deasupra cele de un dolar. Se asigură că toate erau cu partea mai colorată deasupra şi că toate portretele stăteau la fel. Se gândi amuzat să le aranjeze şi după serii, însă renunţă. Ar fi însemnat să ducă obsesia prea departe.

Se simţea mult mai bine acum.

Puse deoparte portofelul şi mâncă toate bomboanele cafenii şi galbene. Luă în mână toate bomboanele albastre, întinse picioarele pe masă şi se lăsă pe spate. Aruncă în gură bomboanele albastre, favoritele sale, una câte una şi pe măsură ce ciocolata se topea, începu să se gândească din nou la Camera de Chihlimbar.

Apăruse ea din nou? De ce i se luase pachetul?

Privi cu jind sacoul său sport, mototolit pe un colţ al biroului, lângă picioare. Se gândi să-şi ia câteva zile libere şi să tragă o fugă până la Armonk, de unde se părea că fusese trimisă scrisoarea, ori cel puţin francată.

Cine o trimisese?

Se gândi la Vince Redmond. Omul ţinuse ca el să se întoarcă în turma Companiei, însă îi arătase că nu-l dorea atât de tare încât să-i suporte la nesfârşit nesupunerea şi opiniile personale. Sam nu era sigur de ceea ce ar face Redmond în cazul în care i-ar nesocoti un

ordin direct, însă fără îndoială ar fi ceva rău. Probabil că mai rău decât un transfer la „grădiniţă”. Mai mult ca sigur că Redmond l-ar da afară.

Însă Sam dorea cu tot dinadinsul să afle mai multe despre Camera de Chihlimbar. Aşteptase zeci de ani o asemenea ocazie. Dorea să repună camera pe locul pe care îl merita – în văzul lumii. La fel ca şi nepreţuita Mona Lisa, ca marile piramide din Egipt, ca nepreţuitul David al lui Michelangelo sau ca Marele Canion din America, Camera de Chihlimbar trebuia să fie la dispoziţia tuturor bărbaţilor, femeilor şi copiilor care ar fi avut plăcerea să-i admire frumuseţea şi arta. Pentru Sam, capodoperele erau ca şi aerul pe care îl respirăm – ele trebuie să aparţină tuturor.

Strânse buzele, concentrat, întorcând problema pe toate părţile.

Trebuia să găsească o cale de a-l evita pe Redmond. Dorea să rămână în Companie.

Băgă în gură ultima bomboană albastră care-i mai rămăsese.

Şi deodată ştiu ce are de făcut. Redmond era foarte strict în ceea ce priveşte respectarea ordinelor, aşa că Sam se va conforma. Nici nu se va mai gândi la preţiosul pachet. Şi-l va scoate din cap şi va pretinde că nu îl văzuse sau auzise vreodată de el. În schimb, se va întoarce la ceea ce păruse a fi o fundătură Daniel Austrian. Se întrebă cu ce se ocupa fostul ambasador.

Surescitarea părea să-i curgă prin vene. Lăsă picioarele pe duşumea, se aplecă şi ridică receptorul. Zâmbi în sinea sa. Printre calităţile lui exista şi o oarecare doză de şiretenie, pe care trebuia să recunoască că şi-o preţuia.

6

VINERI, 8:05 PM
OYSTER BAY, NEW YORK

Candidatul prezidenţial Creighton Redmond aştepta un apel telefonic. În dimineaţa aceea continuase campania la Chicago, apoi la Detroit şi în sfârşit la Seattle. Acum era acasă, obosit, cu nervii la pământ. Timpul părea să nu-i scape de sub control. Mai rămăseseră numai patru zile până la alegeri. Se străduia să se concentreze asupra hârtiilor de pe birou, însă fără prea mare succes. Se ridică şi începu să se plimbe nervos prin faţa şemineului în care focul trosnea. Mirosul lemnului de pin ars umpluse aerul din cameră.

Redmond trebuia să ia mai multe decizii, însă aştepta rezolvarea situaţiei de la Londra. Foarte multe depindeau de asta. Tot ce plănuise de atâta vreme. Era un om deosebit de talentat şi de inteligent, educat şi raţional, niciodată rupt de realitate.

Acţiunile brutale erau uneori necesare.

Doar câţiva paşi îl mai despărţeau de ceea ce visase dintotdeauna. Nu putea lăsa nimic să-i pună visul în pericol.

Când sună telefonul pe linia sa privată, înşfacă receptorul.

— Ai pachetul?

— Da, răspunse femeia din Londra. A apărut însă o problemă…

Redmond ascultă. Furia i se ridica în gât.

— Ai omorât-o? Proasto! Cum ai putut face aşa ceva? Vinovăţia îl sufocă.

— Mi-a văzut faţa. Ea şi şoferul. Vocea femeii era neutră, profesională. Nu a fost nevoie s-o termin şi pe tânără fiindcă mi-aţi spus că e oarbă.

Şocat, Redmond tăcea şi cântărea alternativele. Marguerite fusese ucisă! Reproşurile nu-şi mai aveau rostul acum. Femeia aceasta lucra pentru el de mulţi ani şi întotdeauna îndeplinise ireproşabil ceea ce îi ceruse. Obţinuse informaţiile de care avusese nevoie de la inspectorul acela de poliţie din Monaco şi acum, la Londra, smulsese pachetul din mâinile lui Marguerite, îşi făcuse treaba şi de data asta. Era suficient.

Oricum nu o mai putea învia pe Marguerite.

Era singur, aşa că nimeni nu-l văzu când ridică din umeri. Asta este, se întâmplase. Nu mai putea schimba cele petrecute. Marguerite îi dăduse mereu bătăi de cap şi acum plătise pentru asta.

Întrebă:

— S-a întâmplat în Belgravia, aşa cum am plănuit?

— Bineînţeles.
— Perfect, voi avea grijă ca toate astea să se termine aici.
— O puteţi face?
— Am mijloace. Aştept pachetul aici mâine.
— Plăcerea este de partea mea. În vocea ei era respect.

La celălalt capăt al firului veni tonul. Rămase o clipă pe gânduri. Moartea lui Marguerite nu schimba nimic şi remuşcările erau o simplă risipă de energie. Trebuia să se asigure acum că moartea ei nu va avea urmări neplăcute. Puse receptorul în furcă şi se uită la ceas. Era puţin peste opt aici, ceea ce însemna că la Londra era sâmbătă, ora unu dimineaţa. Cu puţin noroc, nu le trebuia decât o oră sau chiar mai puţin ca să stabilească contactele şi să transmită informaţiile prin fax. Sună la Langley.

SÂMBĂTĂ, 1:05 AM
LONDRA, ANGLIA

După ce poliţia îi luase Juliei prima declaraţie, o conducea acum la secţie. Nu se putea opri din plâns. Lacrimile păreau că izvorăsc dintr-un rezervor nesecat de durere şi disperare. Continua să vadă pieptul însângerat al mamei sale, cu rana aceea cumplită. Îi rămăsese înfiptă în creier imaginea feţei sale schimonosite de durere atunci când glonţul îi sfâşiase pieptul, apoi sunetele violentei agonii.

Era mai mult decât atât. Era vinovată de moartea mamei sale. Gândul era sfâşietor şi o împiedica să respire. Dacă nu şi-ar fi pierdut vederea, ar fi putut să sară din maşină. Ar fi putut ajunge la o cabină telefonică, să ceară ajutor. Cu îngrijire medicală rapidă, mama ei ar fi supravieţuit.

Încerca să nu se mai gândească la toate astea, însă nu se putea opri.

SÂMBĂTĂ, 2:10 AM
LONDRA, ANGLIA

Soneria telefonului îl trezi pe superintendentul şef Geoffrey Staffeld dintr-un somn adânc. Era ora două dimineaţa. Ameţit, bănuind că este o urgenţă, se rostogoli de lângă soţia sa şi înşfacă receptorul.

— Aici Staffeld.

Se întinse cu ochii închişi şi ascultă. După treizeci de ani petrecuţi la Scotland Yard, nu avea nevoie decât de o parte a creierului pentru aceste asalturi la miez de noapte. Cu puţin noroc, putea să rezolve

problema rapid şi să se întoarcă în patul lui.

Deschise larg ochii.

— Ce-ai spus? Cine e la telefon? Dacă crezi că poţi să…

Vocea era liniştită, educată şi dură. Cu accent american, gândi el. De pe Coasta de Est.

— Am spus că eşti într-o mare încurcătură, Staffeld. La uşa de la intrare ai să găseşti un plic care o să te convingă. Studiază-i conţinutul şi, dacă ţii la reputaţia ta, la căsnicia ta, la copiii şi la cariera ta, formează numărul notat pe prima pagină. Apoi distruge totul. Crede-mă, vei vrea tu însuţi să o faci.

În receptor răsună tonul.

Staffeld ieşi din aşternut în dormitorul îngheţat. Furios, se îndreptă spre uşă în picioarele goale. În spate, soţia sa se văita că o dezvelise.

— Iartă-mă, bătrânica mea. Dar nu se întoarse. Pe lângă mânie, începuse să-l cuprindă îngrijorarea.

Deschise uşa de la intrare. Un plic mare era rezemat de cadrul uşii. Îl ridică şi îl deschise, îndreptându-se spre camera lui de lucru. Scoase foaia de deasupra.

Faţa lui roşi brusc.

— Fir-ar să fie!

Răsturnă conţinutul plicului pe masă. Erau copii ale unor documente scrise în engleză, franceză şi cehă. Erau copii ale unor fotografii nenorocite. Totul era acolo, în cuvinte şi imagini. Tot ceea ce se străduise atât de mult să ascundă. Tot ceea ce l-ar putea distruge. Detaliu după detaliu dintr-o parte a vieţii sale, atât de secretă încât nu ştia despre ea nici soţia sa, nici altcineva din Anglia – cu siguranţă, nimeni de la New Scotland Yard. Monaco! Praga! Detalii referitoare şi la alte locuri pe unde fusese în misiuni oficiale în ultimii douăzeci de ani.

Staffeld se lăsă cu grijă în fotoliu. Pielea era rece ca gheaţa, însă el nu luă în seamă acest lucru. Privea distrat lambriurile şi carourile plumbuite de la ferestrele casei, construită în timpul lui Walsingham, primul mare spion şi poliţist al acestei naţiuni.

Nu avea decât o singură soluţie. Trebuia să găsească o cale să oprească această mârşăvie, să se protejeze. Nu supravieţuise toţi aceşti ani lăsându-se în voia lucrurilor. Nu ajunsese superintendent-şef la Scotland Yard dând bir cu fugiţii la primul semn de pericol. Foarte multe depindeau de identitatea celor care trimiseseră plicul, de ceea ce doreau în schimb.

Ridică receptorul şi formă un număr.

— Turkov, pregăteşte-te. S-a ivit o situaţie neplăcută…

La noua secţie de poliţie din Belgravia, poliţiştii o chestionaseră pe Julia, iar ea, vorbind sacadat, le povestise din nou ceea ce se

întâmplase în taxi. Un medic îi examină falca, acolo unde ucigaşul îi înfipsese pistolul, iar o asistentă îi spălase sângele de pe faţă, gât şi mâini. Dar trebuia să poarte aceleaşi haine pline de sânge.

Doctorul îi făcu o injecţie şi-i prescrise un medicament antiinflamator şi un relaxant pentru muşchi. Îi spuse că falca o va mai durea, dar rana se va vindeca fără urme.

Cuvintele lui o dureau. Nu era vorba aici de falca ei. Ce minciună: *rana se va vindeca fără urme.*

Superintendentul-şef Geoffrey Staffeld, care trebuia să lupte acum şi cu o răceală, sosi la secţia de poliţie Belgravia pentru a prelua cazul a două crime recente – un şofer de taxi londonez şi mama unei faimoase pianiste americane.

Pianista, o nevăzătoare, supravieţuise.

— Există detalii despre care nu ni s-a vorbit în legătură cu această situaţie? comentă inspectorul-şef care se ocupa de caz la intrarea lui Staffeld. Nu făcea nici un efort să ascundă neplăcerea unei intervenţii în cazul său.

— O pianistă americană faimoasă pe plan mondial şi două crime, răspunse Staffeld pe un ton neutru. Comisarul adjunct şi cu mine am considerat că e vorba aici despre ceva mai mult decât de o lovitură de stradă. Trebuie să arătăm că ne implicăm la nivel înalt, nu credeţi? Dumneavoastră vă continuaţi treaba, iar eu o să mă ocup de detaliile sensibile.

Staffeld era un bărbat trecut de cincizeci de ani, solid, energic. Era foarte apreciat şi avea interese în multe domenii. Era cunoscut pentru afecţiunea pe care o purta copiilor. Luă în gură o pastilă mentolată, deşi tânjea după o ţigară. Citi raportul în legătură cu atacul din Belgravia. Când era aproape de sfârşit, ridică deodată din sprâncene. Oricine ar fi fost acela care îl şantaja, va avea parte de o surpriză neplăcută.

Cum naiba reuşise femeia oarbă să o vadă pe cea care le atacase?

Apucă o cutie cu şerveţele şi se îndreptă spre camera destinată victimelor, în care se găseau mai multe scaune şi o masă joasă. Era prezent, bineînţeles şi echipamentul de înregistrare standard, mânuit de o femeie discretă, îmbrăcată în civil.

La început Staffeld de-abia reuşi să o recunoască pe Julia Austrian. În noaptea asta nu semăna deloc cu frumoasa pianistă pe care o urmărise într-un concert cu câţiva ani în urmă. Faţa ei era umflată de plâns, ochii roşii şi tumefiaţi. Tremura. Îşi frângea într-una mâinile ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă ce se întâmplase.

— Vreau să vă spun cum arăta ucigaşul, fură primele ei cuvinte. Vreau s-o prindeţi. Nu executaţi criminalii în această ţară, nu-i aşa?

— Nu, domnişoară. Considerăm că nu ajută la prevenirea crimelor

şi că e o practică barbară.

— Păcat. Vocea ei era furioasă.

Staffeld văzuse asta de multe ori. Cei mai blânzi oameni erau capabili de răzbunări cu sânge rece atunci când era ucis cineva drag. În marea majoritate a cazurilor, furia şi ura treceau. El, personal, n-ar fi avut nimic împotrivă ca toţi ticăloşii criminali să danseze puţin prin aer, însă draga opinie publică prefera să dea dovadă de nobleţe, de civism.

Staffeld rămase la fel de rezervat.

— Avem descrierea pe care aţi făcut-o criminalului, domnişoară Austrian. Vi s-a adus la cunoştinţă că modul de operare al hoţului indică faptul că a fost o crimă identică cu cele dintr-o serie petrecute aici, în Londra, în ultimele trei luni?

— Da. Ceilalţi ofiţeri au menţionat acest lucru. Dar asta nu mă încălzeşte.

— Aveţi dreptate. Vă înţeleg. Aţi adăugat o piesă care fără îndoială o să ne ajute să reconstituim acest puzzle: autorul acestor atacuri este o femeie. Vă mulţumesc. Descrierea dumneavoastră este foarte precisă, însă cum a fost posibil s-o vedeţi? Vreau să spun, nu sunteţi… oarbă?

— Acum sunt. Îşi încleştă mâinile. Din nou.

— Puteţi fi mai explicită?

— Sufăr de o tulburare de conversie. Psihiatrul meu mi-a explicat că această tulburare apare uneori la cei care au avut un conflict sau au suferit o traumă pe care nu au putut-o rezolva. La unii oameni se manifestă sub forma surzirii, la alţii prin paralizie sau ameţeală cronică. În cazul meu este vorba de orbire. Simptomul – în cazul meu orbirea – devine o soluţie simbolică. Reduce anxietatea şi protejează persoana de conflictul real.

— Şi care este conflictul sau trauma dumneavoastră? Staffeld observă expresia ei surprinsă, ca şi cum s-ar fi gândit pentru prima dată la acest lucra. Parcă ar fi bântuit-o amintiri înfiorătoare.

Întrebarea o luase prin surprindere pe Julia şi imediat se gândi la inelul de alexandrit pe care i-l furase hoţul. Era o piatră de un verde crud cu nuanţe de roşu şi cu mici bucăţi de diamant şi safir într-o parte. Inelul era deosebit, o adevărată operă de artă. Ţinea la el pentru frumuseţea lui, dar mai ales pentru că îşi iubise foarte mult bunicul. Îi reveni automat în minte noaptea debutului său, când el îi dăruise inelul… sala imensă, zgomotoasă… uralele publicului care păreau că fac să se clatine acoperişul de la Carnegie Hall şi scena pe care ea încremenise.

Respiră adânc.

— Un psihiatru mi-a spus că frica mea de public explică această reacţie. La debutul meu, spectatorii parcă înnebuniseră. Publicul mi s-

a părut un monstru. Incontrolabil. Masiv. Mi-am pierdut vederea în noaptea aceea, în timp ce dormeam.

— Cred că am înţeles. Fiind oarbă, nu mai trebuie să vedeţi publicul. Aţi putut astfel să vă stăpâniţi frica atunci când a trebuit să cântaţi din nou.

— Este ceea ce mi-a explicat şi psihiatrul meu.

— Şi v-aţi recăpătat spontan vederea în noaptea asta?

— Da. Nu ştiu de ce. Medicul mi-a spus că e posibil, însă după zece ani nu credeam că ar putea fi adevărat. Apoi vederea mi-a dispărut la fel de rapid.

Revăzu din nou scena din taxi. Hoţul smulgându-i inelul de alexandrit şi…

— În mintea mea a apărat instinctiv noaptea debutului şi mulţimea aceea înspăimântătoare.

O cuprinse iarăşi durerea. Nu putea trece peste gândul că, într-un fel, era vina ei… dacă nu şi-ar fi pierdut vederea, ar fi putut să-şi salveze mama.

— *Hmmm.* Şi acum nu vedeţi deloc?

Se străduí să-i răspundă calm:

— Nu.

— Mare păcat. Avem artişti care pot reconstitui portretul ucigaşului.

Nu chiar aşa de păcat pentru nici unul dintre ei, gândi el. Dacă ar fi fost în stare să-l identifice pe ucigaş, mai mult ca sigur că cel care îl şantaja pe el ar fi vrut să o reducă la tăcere, încurajat, întrebă printre buzele strânse:

— Am înţeles că ucigaşul nu a vorbit, deci nu i-aţi auzit vocea?

— Aveţi dreptate.

Ţinea ochelarii fumurii strânşi în poală între pumnii săi mici şi privea drept înainte cu ochii ei albaştri, injectaţi.

— V-a luat poşetele şi bijuteriile?

— Da.

— Doriţi să vă citesc lista cu obiectele dispărute pe care aţi dictat-o mai devreme?

— Nu. Nu am nimic de adăugat.

— Nu vă amintiţi nimic altceva care ne-ar putea ajuta s-o găsim? Vreun miros. Vreun parfum poate?

— Nu am simţit nici un miros, deşi ar fi trebuit. Sunt bună la asta. O persoană atentă şi care are un simţ al mirosului normal dezvoltat poate detecta aproape zece mii de mirosuri. De exemplu, în cazul dumneavoastră pot să simt mirosul de mentol. Şi sunteţi fumător sau cineva din preajma dumneavoastră fumează. Se simte din hainele dumneavoastră.

Staffeld ridică din sprâncene.

— Aveţi dreptate. Sunt răcit. Am luat o pastilă înainte de a intra.

Dar nu am mai fumat o ţigară de douăzeci şi patru de ore.

Luă în gură o altă tabletă mentolată. Bun. Femeia nu putea identifica criminalul nici după înfăţişare, nici după voce, nici după miros.

— Vreau să fiu sigur care a fost ordinea în care s-au petrecut evenimentele. Hoţul a împuşcat-o pe mama dumneavoastră după ce ea i-a smuls masca?

Julia înghiţi cu greu. Umerii îi căzură. El înţelese că ea retrăia crima. Începură să-i curgă lacrimile. El oftă şi-i îndesă un şerveţel în mână. Julia se aplecă şi începu să plângă în hohote.

El aşteptă cu răbdare, stăpânindu-şi iritarea.

Când îşi suflă nasul în cele din urmă, vocea Juliei era slabă, dar hotărâtă.

— Nu pot să mă abţin. Trebuie să-mi revin.

Întoarse privirea fără vedere în direcţia lui. Ochii ei erau de un albastru arzător, ca şi cum în spatele lor s-ar fi ascuns un demon. Îşi drese vocea:

— Care a fost întrebarea dumneavoastră?

— Succesiunea evenimentelor…

— A, da. După ce ucigaşa a împuşcat-o pe mama, a tras în şofer. Nu în mine. De ce? Credeţi că m-a recunoscut şi şi-a dat seama că, oarbă fiind, n-am cum s-o identific?

Staffeld dădu din cap. În ciuda durerii, Julia Austrian avea o minte ageră. Aşa cum ştia el de la cel care îl şantaja, raţionamentul ei era corect şi el trebuia să o împiedice să se gândească prea mult la semnificaţia acestui lucru.

— Da, este ceea ce credem, minţi el.

— Avem de-a face cu un criminal care pare să ştie destul de multe despre pianişti şi care citeşte revistele muzicale. Îi cercetăm pe toţi hoţii care au acelaşi mod de operare, să vedem care dintre ei îşi aleg victimele din paginile cu informaţii culturale ale ziarelor sau revistelor.

O văzu schimbându-se la faţă. Nu-l mai asculta. Tulburată, întrebă:

— Dacă ucigaşa ar şti că i-am văzut faţa aş fi în pericol, nu-i aşa?

— Mi-e teamă că ăsta-i adevărul. De aceea trebuie să vă protejăm.

— Dar dacă n-aţi face-o?

— Să nu facem ce? Staffeld era surprins. Doar nu se gândea să…

— Să mă protejaţi! Ochii ei lipsiţi de vedere străluceau. Ce-ar fi dacă am spune presei că mi-a revenit vederea şi că am văzut faţa ucigaşei? Să afle toată lumea! Criminala să ştie că am văzut-o, dar să nu afle că mi-am pierdut iar vederea după aceea. Să creadă că pot s-o identific!

Staffeld se sperie atât de tare că fu gata să scape stiloul din mână. Îşi controla cu greu expresia, fiindcă nu voia ca femeia care transcria interviul să observe ceva neobişnuit. Pentru că Julia Austrian se

gândise tocmai la ce se temea el. La faptul că, oarbă fiind din nou, conta foarte puţin că văzuse faţa criminalei. Dar o descriere amănunţită publicată în ziare şi reviste putea fi recunoscută de cineva şi ăsta era ultimul lucru pe care şi-l dorea cel care îl şantaja. Porcul ar fi ordonat eliminarea pianistei oarbe şi Staffeld ar fi trebuit atunci să decidă cât de departe poate merge pentru a-şi proteja viaţa pe care şi-o construise.

Trebuia să o convingă pe tânără că tăcerea reprezenta soluţia cea mai bună. Însă ea se agăţase de această idee şi se entuziasma.

— Va veni după mine! Trebuie s-o facă. Şi atunci dumneavoastră o s-o prindeţi! Merită riscul. Sunt gata de orice pentru a o prinde pe ucigaşa mamei mele!

Lui Staffeld i se spusese că e o femeie liniştită, neajutorată, uşor de manevrat. Cea din faţa lui nu era deloc liniştită, cu un curaj la limita inconştienţei.

— Nu vă pot lăsa să faceţi aşa ceva, domnişoară Austrian. Ar fi o mare greşeală. Nimeni altcineva nu a mai văzut faţa criminalei. Dacă vi s-ar întâmpla ceva, şansele noastre de a o aresta ar scădea drastic, ca să nu mai vorbim despre posibilitatea de a o condamna. Ar fi liberă, gata să ucidă din nou. Faptul că ucigaşa nu ştie că aţi văzut-o ne conferă un imens avantaj. Ea se crede în siguranţă şi va face o greşeală. Atunci vom pune mâna pe ea. Nu vrem să spuneţi *nimănui* că ne-aţi dat descrierea ucigaşei.

— Dar cum aveţi de gând s-o prindeţi? întrebă ea mânioasă.

— Dragă domnişoară, aveţi puţină încredere în noi. Facem treaba asta de aproape două sute de ani! Aşteptăm ca bijuteriile dumneavoastră să apară la vreo casă de amanet sau într-un loc asemănător. Presupun că puteţi recunoaşte câteva dintre ele după pipăit?

— Da. Inelul meu. Şi cerceii mamei. Sunt unicate.

— Bine. Vom avea astfel dovezi care ne vor duce la criminală. Oamenii noştri bat acum la uşile caselor din cartierul unde a avut loc crima. Ucigaşa a fugit cumva… alergând, pe bicicletă, cu o maşină. Căutăm pe oricine se putea afla în zonă la ora aceea. Este o ţară foarte mică şi, vă rog să mă credeţi, foarte sigură, nu ca Statele Unite. Şi e al naibii de greu să scapi de aici, credeţi-mă. Nu, nu. O vom prinde pe ticăloasă şi atunci identificarea dumneavoastră va fi vitală.

Julia analiza în tăcere cuvintele lui, dar nu pe deplin convinsă.

Staffeld simţi că e pe punctul de a izbuti. Mai avea nevoie doar de un mic efort. Se strădui ca vocea lui să sune sincer:

— Dacă ne faceţi să ne risipim resursele încercând să vă ţinem în viaţă în timp ce îi întindem o cursă, investigaţiile noastre vor fi încetinite şi poate că ucigaşa va avea timp să scape.

— Cu metodele dumneavoastră va dura o veşnicie ca s-o prindeţi,

dacă o s-o prindeţi vreodată.

— Este calea cea mai sigură. Dumneavoastră doriţi rezultate. Acelaşi lucru îl vrem şi noi.

Se gândi la spusele lui. Oftă.

— De acord. Sper să aveţi dreptate. Doresc însă să anunţ o recompensă. Credeţi că cinci sute de mii de dolari e destul?

— Mai mult decât suficient. Excelentă idee. Respiră uşurat.

Julia revenise în lumea ei.

— Dacă nu o prindeţi repede, o să mă întorc şi atunci o s-o facem după metodele mele. Voi angaja oameni care să mă protejeze, dacă asta vă îngrijorează. Pot să-mi permit. Pot să cumpăr orice. În afară de viaţa mamei mele.

7

Marsha Barr o aştepta neliniştită pe Julia Austrian în holul secţiei de poliţie Belgravia. Aerul nopţii nemişcat şi umed îi provoca o senzaţie de claustrofobie. Era un impresar artistic cunoscut pentru abilitatea ei de a manevra programul artiştilor şi artiştii înşişi. În noaptea asta avea de îndeplinit o sarcină nu tocmai plăcută: trebuia să se ocupe de tragedia personală a unuia dintre artiştii ei. Nu era ceva nou. Uneori aveau loc accidente care îi împiedicau să urce pe scenă. Alteori era vorba despre boli sau infirmităţi datorate vârstei, iar câteodată despre moartea lor sau a cuiva apropiat.

Acum murise cineva la care ţinuse şi ea. Lucrase timp de mulţi ani cu Marguerite Austrian, o femeie pe care o plăcuse şi o admirase. Marguerite fusese atât protectoarea neobosită a fiicei sale, cât şi un om de afaceri abil. Marsha apreciase ambele ipostaze, deşi în sinea ei considera că Marguerite mersese prea departe sacrificându-şi viaţa personală pentru cariera fiicei sale.

Oftă şi îşi mută greutatea pe celălalt picior. Simţea o durere ascuţită în piept. Nu-i plăcea să plângă şi spera să depăşească această noapte fără să verse lacrimi. Mâine, când soarele va străluci din nou şi ea va sta iar la birou şi va da telefoane, va pune la punct afacerile ei obişnuite, se va simţi fără îndoială mai bine. Sau cel puţin normal.

— Domnişoara Barr? Vă mulţumesc că aţi venit. Sunt superintendentul-şef Geoffrey Staffeld.

Un bărbat solid, viguros, o conducea pe Julia.

— Bună, Marsha.

Julia arăta de parcă ar fi plâns o săptămână şi chipul ei era alb ca varul. Rochia sa de seară albastră, marca Versace, haina şi pantofii, totul era plin de îngrozitoare pete de sânge.

— Ţi-au spus despre... mama...

Marsha înghiţi cu greu, abia stăpânindu-se să nu plângă.

— Îmi pare foarte rău, Julia. Nespus de rău.

Julia dădu din cap. Nu purta ochelarii fumurii şi ochii ei înroşiţi aveau parcă o strălucire nepământeană. Energia şi emoţia care o stăpâneau de obicei dispăruseră. Apăruse însă şi ceva nou – o fermitate pe care Marsha nu o mai remarcase niciodată.

Superintendentul-şef luă mâna Juliei de pe braţul său şi i-o încredinţă lui Marsha.

— Unchiul ei a aranjat ca să zboare mâine dimineaţă la New York cu Concorde. El doreşte ca ea să anuleze turneul. De îndată ce trupul doamnei Austrian va fi eliberat, îl vom anunţa şi tot el va face

demersurile necesare pentru transfer. Încă o dată, vă mulţumesc pentru ajutor.

Marsha dădu din cap şi se uită la Julia.

— Mergem la hotel să-ţi iei lucrurile, draga mea, apoi ne vom duce la locuinţa mea. Nu te pot lăsa singură în noaptea asta.

Julia avea însă alte gânduri.

— Mai întâi trebuie să ne oprim în altă parte.

Superintendentul-şef Staffeld se întoarse în biroul său. Aprinse veioza de pe masă. Pe perete, deasupra fişetelor metalice, se vedeau fotografii înrămate în care el apărea alături de regină, de primii-miniştri Thatcher, Major şi Blair, de câţiva lorzi primari ai Londrei, comisari de poliţie, familia sa sau grupuri de tineri. Era fără îndoială un poliţist renumit şi foarte popular.

Încuie uşa şi în liniştea îngheţată a biroului formă un număr de telefon. Şantajistul îl asigurase că sistemele de înregistrare a convorbirilor vor indica cum că apela un număr din Bahamas. Noul său patron, oricine ar fi fost el, avea fără îndoială acces la mijloace de bruiaj electronic. De fiecare dată când forma acest număr, sisteme computerizate sofisticate redirecţionau legătura şi bruiau conversaţia în aşa fel încât persoana de la celălalt capăt al firului nu putea fi localizată şi convorbirea nu putea fi ascultată.

Când celălalt ridică receptorul, Staffeld nu pierdu vremea:

— Julia Austrian a văzut-o pe femeia dumneavoastră. Pe criminală.

Ezitarea de la celălalt capăt al firului îi produse lui Staffeld o plăcere deosebită, mai ales că lăsase la urmă veştile bune.

Se auzi apoi aceeaşi voce educată de adineauri. Aparţinea unui bărbat obişnuit să obţină ceea ce dorea.

— Imposibil. Este oarbă!

— Aşa ştiţi dumneavoastră. Ei bine, vă înşelaţi. Am însă şi veşti bune – şi-a pierdut din nou vederea.

Repetă povestea relatată de domnişoara Austrian.

— Este foarte agitată, concluzionă el. Plânge uşor şi nu se mai opreşte. Doreşte cu disperare s-o prindem pe ucigaşă. Fără îndoială că a fost foarte apropiată de mama ei şi crima a zdruncinat-o rău. E furioasă şi se simte vinovată. Vina supravieţuitorului, aş îndrăzni să spun. A oferit o recompensă de cinci sute de mii de dolari care va face ca toţi proştii şi impostorii să apară de prin văgăuni şi să tergiverseze investigaţia, iar în plus s-a oferit ca momeală. Am reuşit totuşi s-o conving să nu mai spună nimănui că a fost martor la crimă.

Nu era nevoie să-i spună ticălosului ăstuia că tânăra Austrian era mult mai puternică decât se credea. Tragediile personale îi pot distruge pe unii oameni, dar alţii se întăresc şi reuşesc să găsească energii interioare pe care nu le bănuiau. După părerea lui, Julia

Austrian făcea parte din cea de-a doua categorie. Numai timpul îi putea confirma părerea, însă şantajistul ăsta ticălos putea foarte bine să descopere şi singur acest lucru.

— Bine, replică sec vocea. Presupun că te-ai asigurat că mâine va fi la bordul avionului?

— Da. I-am spus că o voi suna când vom avea nevoie de ea.

— Nu veţi mai avea nevoie de ea.

Era un ordin.

Ar fi fost riscant pentru el să schimbe cursul anchetei oficiale, însă dacă nu putea să încetinească pur şi simplu ritmul investigaţiilor până la oprirea lor, avea posibilitatea să altereze desfăşurarea. Putea să reducă personalul care făcea cercetări în cartier sau la casele de amanet. La nevoie, putea aranja ca documentele investigaţie să conducă pe o pistă greşită. Sau chiar să fie distruse.

O parte din el dorea să-l folosească pe Turkov pentru a frânge gâtul acestui american ticălos, dar cealaltă parte, mai înţeleaptă, mai puţin impetuoasă îl îndemna la prudenţă. Va juca o vreme aşa cum îi cânta el.

— De fapt, încercă el să asigure vocea de la celălalt capăt al firului, nu-mi imaginez că poliţia va mai avea nevoie vreodată de serviciile Juliei Austrian. Dar revenirea neaşteptată a vederii m-a făcut să insist mai mult la interviu decât mă aşteptam şi am descoperit că este destul de dificil de discutat cu ea…

Vocea de la distanţă era tăioasă ca un brici, şfichiuind de la mii de kilometri depărtare cu un scop precis şi înspăimântător:

— Nu întinde prea tare coarda, Staffeld. Dacă vrei ca micile tale secrete murdare să rămână ascunse, nu face altceva decât să execuţi ordinele pe care le primeşti. Nu uita, îţi fac acum o favoare.

Staffeld îşi umezi buzele.

— Foarte bine. Nu vei mai auzi niciodată de mine.

— Nici vorbă, domnule superintendent-şef. Nici vorbă.

Era o mare doză de cruzime în vocea aceea. Omul iubea puterea mult mai mult decât ar fi trebuit.

— Nu am terminat cu tine. Vei avea grijă de anchetă în continuare în noaptea asta, însă după aceea va trebui să faci o călătorie. Aranjează-te să fii liber în week-end-ul ăsta. Te vei duce la New York…

— Imposibil! Am fost de acord să fac ce mi-aţi spus pentru că nu-mi compromiteam sarcinile de serviciu. Dar v-am spus că nu voi accepta să fiu presat!

Pentru un moment, vocea lui Staffeld sună plină de năduf. Trecuse însă prin prea multe crize la viaţa lui ca să joace acum rolul de victimă. Continuă cu o voce dură:

— Aţi înţeles? Aveţi grijă.

— În schimbul acestui serviciu, un milion de dolari va fi depus în

Uruguay într-un cont cu parolă pentru tine. Vei avea acces la el în momentul în care nu voi mai avea nevoie de serviciile tale.

Staffeld fluieră admirativ. Deci după bâtă urmează zahărul, gândi el cu un zâmbet amar. De câte ori nu folosise şi el această tactică veche de când lumea? Funcţionase întotdeauna – perspectiva îmbogăţirii îi făcea pe mulţi oameni să fie gata de violenţă, trădare şi riscuri.

Lui Staffeld îi plăcea mirosul banilor, însă răspunse rece:

— Nu voi face nimic care mi-ar pune în pericol slujba sau familia. Nimic.

Vocea mârâi autoritar şi decis, nelăsând loc pentru împotrivire sau îndoială:

— Nu, Staffeld. N-ai înţeles. Ai îndeplinit cu succes ce ţi s-a cerut. Ai oprit-o pe Julia Austrian să acţioneze şi acum o trimiţi acasă. O să ai grijă ca urmele să nu ducă la ucigaş. Sunt mulţumit de ceea ce ai făcut până acum. Dar noi doi avem de rezolvat mai multe afaceri împreună. Vei primi alte instrucţiuni. Urmează-le întocmai şi nu pune prea multe întrebări. În caz contrar, nu numai că vei rămâne sărac, dar vei muri. La celălalt capăt al firului veni tonul.

La insistenţele Juliei, Marsha Barr se întoarse cu maşina la Albert Hall. Aici, oamenii de pază refuzară să le lase înăuntru, mai ales când văzură petele de sânge de pe hainele Juliei. Julia îi convinse să meargă să se uite la programul spectacolului din seara aceea, cu fotografia ei pe copertă.

Trebuia să intre pentru că spera să-şi recapete vederea.

Cei doi bărbaţi dispărură în interiorul clădirii, lăsându-le pe Julia şi Marsha să aştepte afară, în noaptea îngheţată. În aer plutea un miros de mosc şi de zăpadă. Juliei îi îngheţase faţa. O clipă se întrebă dacă stelele mai sunt încă vizibile pe cer în toată splendoarea lor. Ar fi vrut să le poată privi. Ar fi vrut să-şi poată privi din nou mama…

Evenimentele acelei nopţi începură să se deruleze din nou, cu o claritate înspăimântătoare. În lumea ei lipsită de vedere, îngrozitoarea crimă se petrecea din nou… chipul mamei sale… încercările ci inutile de a respira… durerea violentă… lupta disperată pentru a supravieţui… şi neputinţa ci de a o salva.

Lacrimile îi ardeau ochii. Trebuia să trieze din acest amalgam detaliile importante. Se strădui să se concentreze. Avea un obiectiv: când Scotland Yard-ul va pune mâna pe criminală ea trebuie să o poată identifica. Şi dacă ei vor eşua, se va ocupa personal de prinderea ticăloasei.

Înainte de această noapte, a-şi redobândi vederea fusese o dorinţă. Acum *trebuia* să vadă din nou. Nu putea spune nimănui altcuiva că fusese martora crimelor. Îi promisese superintendentului-şef.

— Nu înţeleg ce căutăm aici. Marsha clănţănea din dinţi de frig.

— Îmi pare rău, Marsha. Ştiu că pare lipsit de logică. Dar noi două lucrăm împreună de atâţia ani, aşa că te rog să-mi faci această favoare. Trebuie să fac asta. Nu mă întreba de ce.

Marsha dârdâia din ce în ce mai tare. Julia simţi resemnarea din vocea ei:

— Cum aş putea să te refuz?

Paznicii se întoarseră şi recunoscură că Julia era cine pretindea ea. Le lăsară să intre. Marsha mergea înainte, iar Julia o ţinea de braţ, puţin deasupra cotului, aşa cum făcea întotdeauna.

Marsha întrebă îngrijorată:

— Eşti sigură că procedezi bine? După tot ce s-a întâmplat în noaptea asta…

— Trebuie. Du-mă în locul din culise unde stăteam cu mama înainte de a ieşi pe scenă.

— Nu sunt sigură că-mi amintesc exact.

— Ştiu eu. Du-mă cât mai aproape posibil.

O dată ajunse în locul cu pricina, Julia o auzi pe Marsha că se dă înapoi câţiva paşi.

— Ce urmează acum? Vocea lui Marsha făcu să răsune ecoul în imensitatea sălii de concert.

— Vreau să-mi imaginez că suntem cu câteva ore în urmă, înainte de a începe să cânt. Am nevoie de linişte.

— Cum vrei.

Marsha tăcu şi Julia închise ochii şi lăsă bastonul să cadă. Fără efort, în mintea ci prinseră viaţă primele note ale *Studiilor* lui Liszt. Muzica răsuna din ce în ce mai puternic în interiorul ei, iar nerăbdarea devenea de nesuportat. Porni cu ochii închişi, numărând paşii. Revăzu pianul Steinway. Retrăi mişcarea şi emoţia publicului. Simţi muzica crescând în intensitate. Nervii îi erau încordaţi la maximum şi degetele ei tânjeau după clapele pianului.

Opt, şapte. Publicul era nerăbdător.

Şase, cinci. Măreţul instrument o aştepta, viu ca o făptură însufleţită.

Patru, trei. Frica îi înţepenise gâtul.

Doi… unu. Nu văzu nici o lumină.

Umerii i se prăbuşiră. Ochii i se umplură de lacrimi. Nimic. Numai întuneric, dar nu noaptea de catifea, ci rece ca Antarctica, neagră şi grea.

Nu putea – nu voia – să mai trăiască aşa. Trebuia să fie în stare să o identifice pe ucigaşa mamei sale.

Îşi stăpâni cu greu un strigăt de frustrare. Înfrigurată, întinse o mână în direcţia unde se aştepta să fie pianul. Nu era acolo. Se aplecă, străduindu-se să-şi menţină echilibrul.

Întinse şi cealaltă mână. Se împiedică. Reuşi cu greu să se

echilibreze. Mâinile ei căutau disperate prin aer un punct de sprijin, prietenul ei, pianul. Înaintă cu greu încă un pas. Dar în faţa ei nu era decât spaţiul gol, plin cu aer îngheţat. Lacrimile îi picurau pe scenă.

Nimic, nimic, nimic.

Nu putea să-şi recapete vederea. Nu putea să găsească pianul. Nu putea s-o prindă pe criminală…

— Julia, opreşte-te! Ai să cazi! Marsha o prinse de braţ.

Cu o mişcare violentă, Julia o împinse la o parte.

— Du-mă înapoi în culise, îi ceru ea. O s-o iau de la început!

— Nu. Trebuie să mergem la mine acasă. Trebuie să dormi. Să te odihneşti. Pierderea mamei tale a fost un şoc grozav pentru tine. Mâine dimineaţă te aşteaptă un zbor lung până la New York. Apoi presa, gata să te devoreze. Te rog, Julia. Trebuie să ai grijă de tine. Nu are nici un sens ceea ce faci!

Julia îşi revenise. Cu mintea limpede, înţelese că ratase drumul deoarece de fiecare dată înainte de a începe să cânte, se baza în totalitate pe simţul ei de orientare pentru a ajunge la pian. La fel ca un pilot automat, simţul acesta intra în acţiune fără ca ea să observe. De data asta, probabil că Marsha nu nimerise exact locul de unde se despărţise de mama sa şi celelalte simţuri nu fuseseră în stare să o ajute să ajungă la pian. Când muzica o învăluia, în mintea ei rămânea foarte puţin loc pentru orice altceva. Din cauza asta se împiedicase de scaunul acela înainte de spectacol. De aceea nu fusese acum în stare să găsească pianul.

Îşi şterse lacrimile şi dădu încăpăţânată din cap:

— Du-mă din nou în culise şi condu-mă să regăsesc drumul pe scenă. În felul acesta o să-mi recapăt simţul de orientare. Te rog, Marsha. Dacă nu mă ajuţi, va trebui să mă tot împiedic până o să reuşesc singură.

Marsha ezita.

— Mi-e teamă că o să te accidentezi. Că ai să cazi, cum s-a întâmplat înainte de concert. Poate îţi rupi ceva de data asta. Un deget. Mâna. O căzătură şi ai rămas infirmă. Şi nu vei mai putea cânta vreodată.

Frica începuse să-şi facă loc în sufletul Juliei. Amândoi părinţii ci erau morţi. Nu mai avea nimic în afară de muzică.

Dar nu-şi putea permite să se lase învinsă de spaimă.

— N-o să cad. Arată-mi, te rog, drumul.

Marsha oftă şi o conduse înapoi în culise, apoi până la pian şi iar în culise.

Pe măsură ce refăceau traseul, picioarele Juliei memorau drumul. Atunci când păşea, simţea fiecare muchie şi suprafaţă netedă de pe podeaua din lemn a scenei. Urechile înregistrau diferitele zgomote produse de paşii ei – uneori o izbitură dură, alteori sunete înăbuşite.

Asculta ecourile produse de mişcările ei faţă de diversele corpuri din jur – un perete, un rastel cu echipamente, un podium abandonat. Într-un loc sunetele erau absorbite şi îşi aminti că în dreapta ei era o cortină groasă.

Echilibrul corpului ei înregistra cea mai mică denivelare de pe podea.

Această experienţă senzorială semăna cu folosirea pixului la scris. Atunci când e plin cu cerneală, pixul alunecă lesne pe hârtie. Dar de cum cerneala începe să scadă, bila înaintează din ce în ce mai greu, până când ajunge să zgârie hârtia. Majoritatea oamenilor cred că schimbarea se produce brusc, atunci când cerneala s-a terminat. Greşit. Fixul rămâne fără cerneală treptat. Procesul este însoţit de o serie de mici opinteli şi zgârieturi care pot fi simţite şi auzite de către cineva cu simţurile treze. La fel şi mersul. Ceea ce pare un drum neted este întotdeauna plin de neregularităţi, însă oamenii care văd se bazează exclusiv pe ochii lor şi ignoră celelalte semnale.

După trei încercări, Julia învăţase drumul. Înapoi în punctul de plecare, tăcu din noul apel la muzica *Studiilor* lui Liszt. Aceasta îi veni imediat în ajutor, ca un prieten emoţionat, frumuseţea luxuriantă şi puterea sunetelor făcând să-i vibreze trupul.

Marsha rămase pe loc, iar Julia porni singură. Pătrunsă de muzică, numără paşii până la ultimii doi.

Apoi ultimul.

O podidiră lacrimile. Le şterse mânioasă. Nu zărea nici o geană de lumină.

Întinse mâna. Simţi suprafaţa rece şi lucioasă a pianului. Dar de ce nu vedea? Inima ei era sfâşiată de durere. Îngerul care făcuse posibilă viziunea aceea la Varşovia şi revenirea vederii din această seară nu o mai ajutase de data asta. Nu ştia de ce îi revenise vederea de două ori. Acum nu putea „vedea” decât întunericul. Noaptea perpetuă era ca un giulgiu. O sufoca.

Aproape că strigă:

— Du-mă înapoi, Marsha.

Mai făcu patru încercări. Fără nici un rezultat. Stăpânindu-şi cu greu lacrimile, acceptă crudul adevăr: era oarbă. *Oarbă.* Probabil că pentru totdeauna.

— Julia? Vocea lui Marsha era blândă şi îngrijorată.

— N-am nimic. Totul este în ordine. Putem pleca acum.

Nu era adevărat. Nu se simţea bine. Gândurile îi alergau cu o viteză înspăimântătoare. Era ceva în neregulă aici… ceva nu se potrivea.

Marsha puse mâna Juliei pe braţul său şi o scoase repede de pe scenă.

Julia o urmă, revăzând încă o dată evenimentele din noaptea aceea. Îşi aminti întrebările superintendentului-şef referitoare la

pierderea vederii şi răspunsul pe care i-l dăduse, repetând explicaţia psihiatrului său, anume că fusese traumatizată în noaptea debutului de prezenţa explozivă a publicului. Cu toate acestea, atunci când îi revenise vederea, în această noapte, îi privise pe spectatori fără urmă de spaimă. Îşi aminti că primise aplauzele şi încurajările lor nu ca pe o teribilă înfruntare, ci ca pe o adevărată bucurie. Şi vederea nu-i dispăruse atât timp cât se uitase fericită la ei.

Atunci ce o făcuse să-şi piardă din nou vederea?

Îi veni o idee care o înspăimântă: dacă nu era vorba despre frica de public, înseamnă că moartea tragică a mamei sale fusese cea care declanşase orbirea. Se strădui să-şi amintească evenimentele din taxi, care culminaseră cu pierderea vederii…

Privirea sa se fixase pe inelul de alexandrit pe care hoaţa i-l smulsese de pe deget.

Imediat, mintea ei redescoperi mirosul acela ciudat.

Îşi reaminti apoi debutul. Chiar în momentul acela, rememoră ea noaptea de demult, îşi pierduse din nou vederea.

În timp ce mama ei mai trăia. În timp ce încă mai spera că o poate salva.

O trecu un fior de spaimă. Inelul de alexandrit – primit de la bunicul ei în seara debutului – acesta declanşase totul. Vederea lui îi amintise probabil adevărata cauză a orbirii. Nu moartea mamei sale. Nu frica de public. În toţi aceşti ani, psihiatrul ei se înşelase amarnic.

Pe când ieşeau în noaptea rece londoneză, hotărî că nimic nu o va putea opri. Dădu capul pe spate, închise ochii şi jură în sinea ei că ucigaşa mamei sale va ajunge în spatele gratiilor. Oricât va dura, oricare ar fi costul, oriunde va trebui să meargă, orice va fi nevoită să facă, oricâte pericole reale sau imaginare va avea de înfruntat… va face orice ca femeia care o omorâse cu atâta cruzime pe mama ei să fie închisă.

O clipă, furia o făcu să-şi piardă respiraţia. Era în stare s-o omoare pe femeia aceea.

Se strădui să se calmeze. Trebuia să gândească. Să facă planuri…

Pentru a o putea prinde pe ucigaşă, trebuia să poată vedea din nou. Pentru a putea vedea, trebuia să scape de tulburarea de conversie şi singura modalitate la care se putea gândi era să descopere ce o traumatizase atât de tare încât nu mai suportase să privească lumea.

8

SÂMBĂTĂ, 8:30 AM
OYSTER BAY, NEW YORK

Sub un cer albastru şi îngheţat, vastul clan Redmond se aduna la reşedinţa familiei pentru a fi alături de Julia Austrian în durerea ei. Soseau în limuzine şi maşini sport, înfruntând cohortele de ziarişti gata să-şi vâre microfoanele prin orice geam coborât. Din cauza mulţimii de ziarişti şi de gură-cască adunaţi dincolo de porţile impozante din fier forjat, şoseaua fusese parţial blocată cu capre metalice şi bandă de plastic. Poliţia locală şi cea din ţinutul Nassau menţineau ordinea.

Reprezentanţii presei continuau să sosească, descărcând echipamentul din camioane. Noaptea trecută, târziu, veştile despre moartea înspăimântătoare a surorii candidatului prezidenţial Creighton Redmond făcuseră înconjurul ţării. Agenţiile de presă pregătiseră deja poveştile pe care aveau să le servească publicului şi aşteptau cu nerăbdare conferinţa de presă programată să se desfăşoare la prânz. Sperau să asiste la ceva dramatic, cu cuvinte înecate în lacrimi, probabil cu apariţia singurului copil al defunctei, pianista oarbă, care să-şi detalieze durerea. Cu puţin noroc, va leşina chiar.

Reşedinţa – greu accesibilă – era invizibilă de pe şosea. Se înălţa pe coama unui deal, deasupra localităţii Oyster Bay, pe ţărmul nordic al insulei Long Island, într-un loc unde vântul nu înceta să bată şi care avea drept fundal apele niciodată liniştite ale golfului. Întins pe o suprafaţă de douăzeci şi patru de hectare de păşune verde, complexul era alcătuit dintr-o vilă în stil mediteranean, cu două aripi identice pentru oaspeţi, o casă pentru copii, un pavilion pentru ceai, construit în stil palladian[4], un garaj pentru douăsprezece maşini, terenuri de tenis, piscină şi un heliport.

Complexul de clădiri emana bogăţie şi privilegii, linişte şi siguranţă. Fusese numit Arbor Knoll – Colina cu arbori – datorită copacilor falnici plantaţi aici la sfârşitul secolului trecut, atunci când vestitul arhitect Addison Mizner construise conacul cu cincizeci de camere.

La scurt timp după sfârşitul celui de-al doilea război mondial, reşedinţa din marmură şi piatră fusese cumpărată de Lyle Redmond –

[4] Stil arhitectonic ce poartă numele arhitectului italian Andrea Palladio (1508-1580) şi care se bazează pe elementele arhitecturale caracteristice Romei antice (n. t.).

cel care pusese bazele averii familiei. El dorise un stil magnific, tavanele înalte ca de catedrală, camerele imense (numai sufrageria avea o suprafaţă de circa o sută patruzeci de metri pătraţi), şemineele masive, superba grădină cu flori, piscina dispusă în mijlocul curţii... toate acestea însemnau nu numai confort, ci mai ales un simbol al opulenţei care trebuia să impresioneze.

În ultima jumătate de secol, reşedinţa de la Arbor Knoll se modificase puţin, modernizându-se potrivit nevoilor de confort ale celor cu bani. Era păzită în continuare de gărzile particulare ale familiei, însă aceştia ascultau acum de ordinele celor din Serviciul Secret, care îşi instalaseră punctul de comandă în cea mai mare cameră din casele de oaspeţi. Atunci când candidatul prezidenţial se afla în reşedinţă, în jur de treizeci de agenţi scotoceau pădurile ce înconjurau proprietatea din trei părţi şi patrulau plaja – cea de-a patra latură. Îmbrăcaţi în haine obişnuite, cu emiţătoarele în urechi, cei din Serviciul Secret tăceau de gardă şi în gheretele de la intrările pentru vizitatori şi personalul de serviciu.

Măreaţa proprietate, cu luxul şi istoria sa, reprezenta centrul universului familiei Redmond. Cifrele sondajelor erau împotriva sa, dar dacă planul candidatului prezidenţial Creighton Redmond reuşea, Arbor Knoll avea să devină în scurt timp centrul Americii.

SÂMBĂTĂ, 9:30 AM

Echipa de campanie electorală a lui Creighton Redmond şi o duzină dintre rudele sale de sex masculin – nume mari în avocatură şi în afaceri – soseau pe rând în biblioteca din clădirea principală. În afară de soţia sa şi de copii, nu permisese altor membri ai familiei să participe nemijlocit la campania electorală. Dorise să evite pe cât posibil acuzaţiile de nepotism. Astăzi, însă, cea mai mare parte a familiei se afla aici. Deşi nu participaseră direct, toţi îl susţineau cu loialitate, contribuind la campanie cu strângerea fondurilor, cu relaţiile lor şi cu donaţii. Ca să le arate că le apreciază ajutorul, îi invitase acum pe toţi. Prezenţa lor era dictată însă şi de un alt motiv.

Biblioteca era bărbătească, cu lambriuri bogate din lemn de nuc, fotolii de piele şi un foc aprins în căminul imens. Aroma buştenilor se răspândise în aerul din încăpere. Lumina dimineţii pătrundea în bibliotecă printr-un şir de ferestre dispuse chiar sub tavan şi era reflectată de un perete plin cu cărţi îmbrăcate în piele pe care nu le atinsese nimeni de ani de zile decât ca să le şteargă de praf. Camera era plină de mireasma puterii, care îi îmbăta ca un gaz toxic atât pe cei din echipa electorală, cât şi pe membrii familiei, care îl trăgeau adânc în plămâni şi încercau să-l ţină cât mai mult acolo.

Lupta politică pentru fotoliul de preşedinte avea un efect molipsitor chiar şi pentru cei care nu se aflau în prima linie.

— Aţi urcat cu un punct!

Era specialistul media al echipei – Mario Garcia, un bărbat subţire şi vânjos, tară personalitate, cu mintea ca un computer. Se adresase întregii audienţe, însă ochii lui fixau chipul candidatului la preşedinţie, aşteptând aprobarea acestuia.

Vince Redmond, fiul cel mare al candidatului, sorbea dintr-un pahar şi se uita la tatăl său. Abia trecut de treizeci şi cinci de ani, cu faţa sa ascuţită şi părul negru, Vince era o versiune mai tânără a lui Creighton, căreia îi lipseau însă acea aură de înţelepciune şi firele argintii din păr. Îl iubea şi se temea de tatăl său, însă energia care îl însufleţea era credinţa că într-o bună zi îl va întrece.

Vince, cu funcţia sa de director adjunct pentru informaţii la CIA, ar fi fost un punct slab în campania electorală a tatălui său şi din această cauză era îmbrăcat acum în pantaloni de bumbac şi o cămaşă groasă. George Bush fusese şi el director la CIA, iar atunci când candidase pentru primul mandat, o problemă aprig dezbătută fusese dacă un fost spion poate fi preşedinte sau nu. Echipa de campanie a lui Bush rezolvase cu succes acest impas, însă Creighton Redmond nu simţea nevoia să reia această bătălie.

Vince vorbea foarte rar în public, însă acum întrebă:

— Vrei să spui, din cauză că Marguerite a fost ucisă?

— Aveţi dreptate, răspunse Mario Garcia din cealaltă parte a încăperii, uitându-se la foile din mână. Moartea ei ne-a adus un „factor de simpatie”. Crima este în toate buletinele de ştiri.

Se întoarse către candidatul prezidenţial, aşezat în spatele masivului birou din lemn de nuc.

— Am început un sondaj acum două ore. Rezultatele preliminare indică faptul că aţi urcat la patruzeci la sută. Cu puţin noroc, vom smulge încă o jumătate de punct după conferinţa de presă. O astfel de crimă în familie are un efect deosebit în inimile celor ce votează. Toţi îşi manifestă compasiunea. Este ceva ce înţeleg.

Creighton Redmond se încruntă.

— Moartea ei a fost o tragedie.

Campania prezidenţială era însă o luptă şi de îndată ce echipa sa depăşise şocul produs de moartea lui Marguerite, începuseră să se gândească cum s-ar putea folosi de ea. Pe faţa lui se aşternu din nou expresia calmă, paternă, care inspira atâta încredere alegătorilor săi. De înălţime şi greutate medie, trecut de cincizeci şi cinci de ani, cu părul cărunt, emana o vigoare neobosită, care îi atrăgea pe alegătorii tineri. Era îmbrăcat într-un costum negru clasic. Nimic din înfăţişarea sa nu atrăgea atenţia până în momentul în care se ridica să vorbească în faţa unei audienţe. În clipele acelea, carisma îl transforma într-un

uriaş.

— Aţi devenit o persoană mult mai reală pentru ei, domnule judecător, continuă specialistul media. Uciderea doamnei Austrian a fost un şoc şi tuturor ne pare grozav de rău. Dar cel puţin avem un mic avantaj de pe urma ei.

— Am înţeles, Mario. Mulţumesc. Faci o treabă foarte bună.

Privirea fostului judecător Redmond era fermă. Se adresase responsabilului de imagine cu tonul de aprobare potrivit. Îi oferise o satisfacţie temporară şi nimic mai mult. Îşi perfecţionase o manieră de a comanda şi de a condamna în acelaşi timp, complimentând mereu, dar şi dând impresia că aşteaptă mult mai mult de la cel căruia i se adresa. Era o calitate încântătoare a celor cărora talentul, energia şi intelectul le dădeau dreptul să ajungă în vârf, dar care nu erau niciodată mulţumiţi de ei înşişi.

— Dar ai nevoie de mai mult decât de un punct şi jumătate.

Crudul adevăr fusese exprimat de cel mai tânăr frate al candidatului, Brice. În vocea sa se citea o notă de dispreţ. Toată lumea cunoştea lipsa de interes a acestuia faţă de politică şi politicieni.

Celălalt frate, David, ignoră tonul lui Brice.

— Ai dreptate. Avem nevoie de mult mai mult, se lamentă el. Douglas Powers tot are un avans de cincisprezece puncte. Cincizeci şi cinci la sută şi alegerile sunt peste trei zile. Cam ce putem face să-i clătinăm poziţia? Doar n-o să păţim ca Bob Dole în ’96!

— Ce se aude cu averea pe care o cheltuim pe media plătită? întrebă un nepot.

— Dar cu atenţia pe care ţi-o acordă media liberă? „Media plătită” erau spoturile publicitare, iar „media liberă” erau buletinele de ştiri.

Creighton Redmond se întoarse către bărbatul din dreapta sa.

— Walt, vrei să ne spui care este situaţia?

Şeful de strategie, Walt Miller, explică:

— Apăsăm pe toate butoanele necesare.

Oboseala lăsase semne adânci pe fruntea şi pe obrajii săi. Ţigara uitată arsese, gata să-i atingă degetele.

— Reducerea taxelor. Campanie agresivă împotriva sarcinilor şi a drogurilor la minori. Protejarea dreptului de proprietate. Mai multe arme care să impună rolul nostru de singura superputere. Sunt teme pe placul marii majorităţi a americanilor şi au efect. Dar media liberă ne acordă al naibii de puţină atenţie şi am intrat prea târziu ca să ne impunem cu media plătită. Nu ne-am dat scama de avansul echipei lui Powers.

Se uită la Creighton Redmond şi schiţă un zâmbet chinuit. Creighton clipi, îngăduindu-i să continue cu veştile proaste. Şeful de strategie trase adânc din ţigară, strivi mucul, scoase un nor de fum şi

se aplecă. Atenţia tuturor era îndreptată asupra lui. Ceea ce toţi se temeau să audă fusese lăsat la sfârşit.

— Încă de acum un an, oamenii lui Doug Powers au cumpărat în secret spaţiu de reclamă pe pieţele de mărime medie de pe tot cuprinsul ţării, ocolind marile oraşe, unde ar fi fost uşor de depistat. Dacă am fi văzut spoturile lor, am fi putut să le contracarăm cu ale noastre. Nu numai noi am fost păcăliţi. Nici agenţiile naţionale de presă nu şi-au dat seama. Am aflat că în tot acest timp au avut spoturi la televiziune şi radio de trei sau patru ori pe săptămână, cu o audienţă de aproape o sută douăzeci şi cinci de milioane de americani. Imaginaţi-vă aceste cifre! Au făcut-o în special în statele cu populaţie indecisă şi asta fără nici o replică din partea noastră. Au cheltuit zeci de milioane de dolari şi şi-au creat astfel o imensă bază de sprijin, continuând să spele într-una creierele alegătorilor cu spoturile lor.

În încăpere se lăsase o tăcere stânjenitoare.

— Aş fi vrut să ne fi gândit şi noi la asta, murmură cineva.

— Mda. Spălarea creierelor mi se pare o idee bună în momentul ăsta, fu de acord altcineva.

Izbucniră toţi într-un râs nervos.

Uimit şi amuzat în acelaşi timp, fratele cel mai mic, Brice, ieşi din letargia sa obişnuită şi întrebă:

— Vrei să spui că ei erau singura echipă de pe teren? Şi voi nu eraţi pe urmele lor. Voi nici măcar nu eraţi în joc!

— Nu cred că e chiar aşa de grav, mârâi David. De unde ştii că sondajele sunt corecte? Cifrele pot fi eronate.

David era preşedintele comitetului de administraţie al gigantului Global Banking Network. Clădise această corporaţie internaţională de servicii financiare plecând de la o mică bancă în New York. De-a lungul timpului îşi perfecţionase acea abilitate pragmatică de a transforma chiar şi un deces în profit şi pierderi. Cifrele erau pasiunea sa.

Specialistul media făcu o scurtă prezentare a sondajelor. În încheiere, spuse:

— Aşadar, am chestionat opt sute de alegători din întreaga ţară, aleşi la întâmplare, proporţional cu ponderea statului lor în colegiul electoral. Ştiu că pare ciudat ca răspunsurile a numai opt sute de oameni să reflecte corect opiniile a două sute cincizeci de milioane de alegători şi totuşi ăsta este adevărul – cu o marjă de eroare de trei sau patru la sută. Este un fapt dovedit.

Brice răsuflă zgomotos, reuşind să-şi învingă indiferenţa şi oboseala produse de depresia cronică. Pentru prima oară în acest an părea interesat de ceea ce se întâmpla.

— Spoturile lui Powers erau văzute de jumătate de ţară de trei ori

pe săptămână, fără nici o reacţie din partea voastră. Nu mă mir că sunteţi în impas!

— Ce se aude cu cercetările referitoare la trecutul lui Powers? întrebă alt nepot. Trebuie să fie pe undeva o pată neagră în trecutul lui. Este imposibil să fii om de afaceri la nivel internaţional şi apoi membru al Senatului Statelor Unite fără să colecţionezi ceva mizerii pe drum. Afaceri necurate. Prostituate. Mită. Droguri. Delapidări.

— N-am găsit nimic, răspunse şeful personalului, Jack Hart. Au existat o primă căsătorie şi un divorţ, dar n-a rezultat nici un copil. A rămas prieten cu fosta soţie. Şi acum are o familie americană obişnuită – o soţie drăguţă, doi copii, câine, pisică, americanul perfect.

Hart era de aceeaşi vârstă cu Creighton Redmond, fuseseră colegi de clasă la Andover şi studiaseră amândoi dreptul la Harvard. Ţinea în mână un pahar cu Bloody Mary, cu foarte multă vodcă şi pe faţa lui se putea citi deznădejdea.

— În orice caz, nu cred că ne-ar fi fost de vreun folos. Zvonurile exagerate despre existenţa unei amante nu l-au afectat pe George Bush, iar declaraţiile Paulei Jones nu l-au putut opri pe Bill Clinton la alegerile din ’96. Izbucnirea scandalului Watergate nu l-a oprit pe Richard Nixon să înceapă al doilea mandat, iar afacerea Iran-Contra nu l-a împiedicat de Bush să-l câştige pe primul. În ansamblu, cred că nimic nu-l mai poate opri pe Douglas Powers să câştige în puţinul timp care ne-a mai rămas. Se uită la ceas şi clătină descurajat din cap. Mai puţin de şaptezeci şi două de ore.

În vasta bibliotecă se făcu tăcere. Un sentiment de neputinţă se răspândise în încăpere ca un giulgiu.

Şeful de personal sorbi îndelung din paharul cu Bloody Mary şi apoi dădu verdictul pe care-l şopteau toţi de zile întregi:

— O să pierdem.

În bibliotecă izbucni un val de discuţii şi acuzaţii. Vocile răsunau mânioase, acuzatoare şi dezamăgite. În încăperea ce părea că se cutremură de emoţia reţinută atâta vreme se auzi un sunet ciudat. Începuse ca un zgomot surd şi se transformase curând în chicoteli.

Supăraţi, furioşi, descurajaţi, se întoarseră cu toţii să-l plivească pe cel aşezat în spatele biroului imens. Creighton Redmond râdea.

Continuând să râdă, se ridică în picioare şi se uită la cei din jurul său – membri ai echipei şi ai familiei sale. Îi fuseseră loiali cu toţii şi mulţi dintre ci lucrau pentru el câte douăzeci şi patru de orc pe zi de mai multe luni. Cu toate acestea, acceptau acum înfrângerea. Cunoştea disperarea lor şi vrusese ca ei să se elibereze, să-i lase să-şi exprime cele mai rele şi mai profunde temeri. Teama înfloreşte în umbră, însă este mult mai puţin periculoasă la lumina zilei.

Acum buba spărsese şi el trebuia să-i convingă să-şi învingă defetismul, fiindcă îi aşteptau imense sarcini pe care nici nu le

bănuiau. Avea nevoie ca ei să fie în continuare ageri, energici şi loiali. Avea un plan care urma să-l conducă la Casa Albă. Avea să rămână un secret atât pentru ei, cât şi pentru restul lumii. Însă ei erau cei de care avea nevoie ca să-l pună în aplicare.

Râse şi mai tare.

— Uitaţi-vă la voi! Armaghedonul nu a venit încă.

Lăsă capul pe spate şi râse şi mai tare. Fraţii săi, David şi Brice, îl priveau stupefiaţi. Îl văzuseră şi pe tatăl lor râzând la fel, aruncând pe spate capul împodobit cu o măreaţă coamă de păr alb şi hohotind cu total dispreţ faţă de viaţa celor din jur.

Creighton Redmond lovi cu pumnul în birou.

— Nu trebuie să cedaţi! Ştiu că nu o s-o faceţi. Uitaţi-vă la voi, ce vi s-au lungit feţele. Ştiu că sunteţi în stare de mai mult…

Brice aproape că-l vedea în spatele biroului pe bătrânul Lyle Redmond, cu chipul său dur, îi auzea predicile pe care le ura atât de mult, din care ei trebuia să afle că nimic nu este imposibil pentru un băiat care munceşte din greu şi doreşte cu ardoare să se realizeze. Ceea ce toţi cei trei fraţi făcuseră.

Pe jumătate convins, Brice privea admirativ cum Creighton evoca figurile lui Oliver Wendell Holmes[5] şi Abraham Lincoln[6] pentru a-i convinge să continue lupta. Creighton se plimba de-a lungul încăperii, încruntat, cu mâinile la spate. Toţi cei de faţă ascultau captivaţi în timp ce el le reamintea cum anunţarea candidaturii sale la momentul oportun câştigase alegerile preliminare şi cum trăsese sforile cu o forţă invincibilă până la convenţie.

Deşi mai mulţi judecători de la Curtea Supremă se gândiseră la acest lucra, numai unul singur demisionase în secolul douăzeci pentru a candida la preşedinţie – judecătorul Charles Evans Hughes[7], care pierduse cu puţin în faţa lui Woodrow Wilson în 1916. Asta se întâmplase cu mult timp în urmă, dar Creighton Redmond şi echipa sa nu vor da greş. Nu renunţase la scaunul pe viaţă în cea mai înaltă Curte din ţară pentru a pierde. Electoratul tânjea după un şef al executivului proaspăt, nepătat, care să-l conducă în noul mileniu, iar el era omul potrivit.

Cu voce răsunătoare, el încheie:

— Aduceţi-vă aminte de cuvintele lui Anwar Sadat: „Nu sunt realişti cei care nu cred în miracole”. Miracolele înseamnă însă şi coordonare

---

[5] Scriitor şi fizician american (1809-1894) (n. t.).

[6] Cel de-al 16-lea preşedinte al Statelor Unite (1861-1865), care a condus Uniunea pe timpul Războiului Civil şi care a eliberat sclavii din Sud (1863). A fost asasinat la scurt timp după terminarea războiului (n. t.).

[7] Hughes, Charles Evans (1862-1948). Jurist şi om politic american, numit judecător asociat la Curtea Supremă (1910), dar a demisionat pentru a candida, fără succes, la preşedinţie (1916) (n. t.).

şi perseverenţă. Am parcurs împreună o cale lungă şi mai avem încă trei zile în care să răsturnăm situaţia. Nimeni nu ştie ce se poate întâmpla în aceste trei zile şi eu am credinţa că se va întâmpla ceva. Dacă renunţăm acum, nu vom putea să profităm de o eventuală întorsătură a situaţiei. Trebuie să continuăm să luptăm. Să nu ne oprim nici o clipă. Gândiţi-vă ce va însemna victoria noastră pentru această ţară şi pentru viitorul vostru.

Se opri şi îşi desfăcu braţele cu un gest măreţ.

— Pentru viitorul nostru, al tuturor. Vom avea posibilitatea să ne punem în practică ideile, să beneficiem de pe urma lor. Taxe mai mici. Deschiderea pieţelor. Un guvern mai mic. Interpretarea strict constituţională a legilor…

Un val de optimism străbătu încăperea. Bărbaţii începură să bată din palme şi să strige. Cei care şedeau se ridicară în picioare.

Îşi reamintiseră scopul acestor alegeri. Era vorba despre ei… despre ei şi viitorul lor. Inimile începură să bată mai repede. Creighton Redmond era preşedintele lor. Omul care se ridica mai sus decât ceilalţi. El îi va conduce la Casa Albă şi ei îi erau alături, luptând împreună pentru flecare pas.

9

Atmosfera din bibliotecă vibra victorioasă, iar Creighton intenţiona să o păstreze ca atare. Sesiză momentul şi invită echipa media să descrie atacul final asupra mijloacelor media, atac ce urma să aibă un impact decisiv şi care impresionă pe toată lumea.

Responsabilul de imagine le prezentă programul turneului fulger cu trenul pe care Creighton urma să-l facă a doua zi în California, având ca obiectiv să atragă cât mai mult atenţia presei şi să îi impresioneze pe alegătorii din acest stat important. Creighton urma să zboare spre Coasta de Vest la noapte şi programul zilei de duminică avea să fie orientat spre valorile familiei, ieşind pe platforma din spate a trenului electoral, la fiecare oprire, înconjurat de cei doi copii mai mici ai săi şi de câţiva dintre verii lor. Candidatul la funcţia de vicepreşedinte, Arthur Friedman, aflat în turneu în statele din sud, urma să se întâlnească cu Creighton la Los Angeles pentru a termina programul împreună.

La sfârşit, pentru a încheia adunarea într-o notă optimistă, Creighton îl rugă pe şeful de personal să le prezinte planul tranziţiei care avea să-i instaleze pe toţi în fotoliile puterii. Ascultând, începură să zâmbească. Vorbeau încrezători despre planurile lor la Casa Albă. Temerile şi îndoielile se evaporaseră în lumina a ceea ce apărea acum mai real: omul lor merita să învingă. Era cel mai bun. Şi pentru că el pe ei îi alesese, ei erau cei mai buni. Nu mai aveau de făcut decât să se asigure că alegerile vor reflecta această realitate.

Din locul în care stătea rezemat de perete, Brice Redmond continua să-i privească atent. Letargia dureroasă în care se zbătea mai tot timpul fusese oarecum spulberată de emoţia eliberată de întâlnirea la care asistase şi un zâmbet amuzat i se întipărise pe faţă. Avea părul roşu spălăcit, ochi albaştri inteligenţi şi o gură care putea deveni repede o linie subţire.

Nu semăna cu nici unul dintre fraţii săi, care aveau toţi păr negru ce încărunţea rapid, ochi căprui, chipuri acviline şi umeri laţi. El era cu cincisprezece centimetri mai înalt decât ci, purta blugi Levi’s, cămaşă albastră de lucru şi sacou gri. Ei – Creighton şi David – erau îmbrăcaţi în costume scumpe şi cravate de mătase asortate pentru conferinţa de presă ce urma să se desfăşoare la prânz.

În vreme ce adunarea se destrăma, el rămase pe loc. În adâncul sufletului, Brice era foarte tulburat. Uciderea lui Marguerite, singura lor soră, îl marcase profund. El era cel mai mic dintre fraţi, se apropia de patruzeci şi cinci de ani, iar Marguerite avea numai doi ani mai mult. Cândva fuseseră foarte apropiaţi. Moartea ei îl şocase nu numai

pentru că o iubise, dar şi fiindcă pentru prima oară se gândise că propria lui moarte era ceva mai mult decât teoretică.

Din cei patru copii pe care îi avuseseră părinţii lor, el şi Marguerite fuseseră rebelii, în timp ce Creighton şi David urmaseră căile stabilite de tatăl lor – Creighton în justiţie, iar David în finanţe. Fiecare familie are nevoie de avocaţi şi de bancheri, decretase Lyle. Medicii, de exemplu, erau mâini care lucrau pentru alţii. Nici un medic nu făcuse avere practicând legal medicina. Şi mai rea era situaţia profesorilor, a oamenilor de ştiinţă, a academicienilor şi artiştilor de tot felul. Lyle era de neclintit în opiniile lui.

Brice îşi urmase însă drumul său. Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă înţelesese că viitorul este al calculatoarelor. Tatăl şi fraţii săi îi spuseseră că e nebun. Dezgustat, îşi scosese din bancă micul său fond, adunase o echipă strălucită de tineri pasionaţi de calculatoare şi înfiinţase o firmă de software. În mai puţin de doi ani devenise prosper, iar în mai puţin de cinci se extinsese şi în hardware.

Astăzi, compania lui – Redmond Systems – rivaliza cu Microsoft şi IBM, iar el adunase atâţia bani că nu ştia ce să mai facă cu ei. Din păcate, prosperitatea îl făcuse să-şi piardă pofta de viaţă. Redmond Systems avea nevoie acum de manageri, nu de un antreprenor. Asta îl apăsa. Avea nevoie de o nouă provocare pentru care să merite să se trezească dimineaţa.

— Săraca Marguerite.

Sobru, Creighton Redmond clătină din cap şi ieşi din bibliotecă împreună cu fiul său Vince şi cu David.

— Ce moarte oribilă! O mare tragedie. O să-i ducem cu toţii lipsa. Vii, Brice?

Brice se dezlipi brusc de perete.

— O să-i ducem lipsa? „O mare tragedie”? Asta-i tot? Eşti rece ca un afurisit de peşte, Creighton, ştii asta? Sora noastră? Moartă? A fost *ucisă,* pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu huli, Brice, încercă să-l potolească David cu o glumă, niciodată nu ştii dacă nu cumva ascultă cardinalul.

Creighton se strădui să vorbească pe un ton cât mai convingător:

— Îmi pare rău, Brice. Am pierdut legătura cu Marguerite de când s-a dedicat carierei Juliei, însă asta nu e o scuză. M-am exprimat greşit. De vină este presiunea campaniei. Marguerite reprezintă o pierdere grea şi o să-mi lipsească grozav de mult. Tuturor o să ne lipsească, ştiu bine. Dar cel mai greu va fi pentru tine. Probabil că nu vrei să ne însoţeşti la bar?

— Ceva de băut cred că mi-ar prinde bine.

David îşi slăbi nodul de la cravată.

— Sunt cu totul de acord.

Fraţii ieşiră pe uşă, împăcarea venind la fel de repede ca şi disputa.

Creighton îl studia pe Brice.

— Ai cam slăbit frăţioare, nu-i aşa?

— Da. Am simţit că a venit timpul.

Slăbise foarte mult – aproape paisprezece kilograme. Greutatea scăzuse concomitent cu pierderea apetitului. Totul era din cauza depresiei, auzise Brice.

Creighton zâmbi.

— Eşti plictisit. Asta se întâmplă cu tine. Hai să stăm puţin de vorbă la bar. Fiule, vii şi tu?

Vince ascultase până acum discuţia fără să intervină, respectuos şi tăcut ca de obicei.

— Cred că va trebui să sun la birou. Nu mai am timp să vin la bar, dar o să te aştept în cabană, aşa cum ne-am înţeles, tată.

Creighton încuviinţă.

— Ne întâlnim acolo.

Vince îşi luă un trabuc şi se întoarse în bibliotecă, îndreptându-se către telefonul de pe birou. Fraţii traversară holul umăr la umăr. Toţi trei emanau acelaşi aer de putere şi de predestinare, care se răspândea în jurul lor ca un parfum greu, inconfundabil.

— Cât mai durează până ce ajunge Julia aici? întrebă David.

Creighton îşi privi Rolexul.

— Soseşte cu Concorde-ul la nouă şi douăzeci pe aeroportul Kennedy. Doi agenţi de-ai mei o aşteaptă. O vor scoate din avion încă de pe pistă şi vor veni cu ea direct aici ca să evite circul cu ziarişti. Presa nu o va putea aborda, fiind protejată de geamurile fumurii ale uneia dintre limuzinele familiei.

— Nu mă mir că-ţi place Serviciul Secret, chicoti David. E atât de comod.

Pereţii coridorului pe care treceau erau cu picturi în ulei care valorau milioane de dolari. Statuete valoroase şi vaze demne de cele mai mari muzee erau plasate pe măsuţe şi în firide. Şi peste tot flori – aranjamente florale mari şi mici, primite de la prieteni şi simpatizanţi.

În foaier şi pe lungile culoare, copiii se jucau şi ţipau, iar când cei trei bărbaţi trecură de arcada amplă care se deschidea în living, dădură cu ochii şi de adulţii adunaţi acolo – membri ai familiei, prieteni apropiaţi, reverendul Jerome O’Connell, părintele Fechtman, măicuţele Mary Margaret şi Mary Alice de la parohia locală. Înconjurată de rudele de sex feminin, soţia lui Creighton, Alexis, şedea lângă intrare pe o sofa înaltă, cu părul ei cărunt prins într-o plasă, ţinând între degete o ceaşcă de cafea, în care mai mult ca sigur adăugase puţin bourbon.

Alexis le povestea anecdote în legătură cu ultimele ei participări la mese oficiale, strângeri de fonduri, vizite la spitale şi şcoli. Arăta spre pantofii ei cu toc jos:

— Aceşti pantofi, doamnelor, au mai mulţi kilometri la bord decât maşinile voastre!

Fraţii continuară drumul până în aripa de vest, coborâră trei trepte şi intrară în barul vilei, unde un chelner îmbrăcat în jachetă albă îi aştepta în spatele tejghelei înalte din lemn de mahon, ştergând paharele care sclipeau. Pereţii, tavanul şi pardoseala barului erau din piatră şi arătau ca şi cum ar fi fost vechi de câteva secole. De fapt, firma arhitectului prelucrase piatra la începutul anilor 1900, adăugând bicarbonat de sodiu la amestecul de oxid de calciu şi ciment pentru a produce cicatricele şi adânciturile care sugerau vechime. Fusese o treabă bună.

Afară, printre ochiurile ferestrei, se vedea un agent din Serviciul Secret care veghea împrejurimile stând sub un stejar. Purta ochelari de soare pentru aviatori şi avea o expresie concentrată.

David şi Brice se uitară la el. Brice înţelese că, cu toată bogăţia şi privilegiile lor, familia Redmond era respectată pentru că avea un candidat la preşedinţie. Aerul din jurul lui Creighton părea rarefiat, ca şi cum o mantie regală l-ar fi înfăşurat pe acest om de care depindea viitorul lui… şi al lor. Serviciul Secret era garda de la „palat” care, din motive de securitate, cerceta fiecare detaliu, chiar şi alimentele care se aduceau la bucătărie. Atunci când Creighton se deplasa în campanie, agenţii sigilau toate etajele hotelului cu o săptămână înainte. Oriunde se afla, primea zilnic telefoane de la Biroul Oval, ca şi celălalt candidat, pentru a-i ţine pe amândoi la curent cu situaţiile neprevăzute.

Cei care priveau din afară aceste dovezi de adoraţie puteau trage concluzia că naţiunea americană îşi iubea preşedintele.

Poziţia aceasta înaltă nu putea fi cumpărată nici de cel mai bogat miliardar. Trebuia câştigată. Ceea ce realizase Creighton era ceva ce până şi Brice trebuia să admită că admira.

Cei trei comandară Bloody Mary şi îl expediară pe chelner imediat după ce îi servi. Aveau de discutat afaceri.

După ce uşa se închise, David începu discuţia:

— M-am tot gândit la depozitele bancare pe care ni le-a lăsat mama. Am de gând să insist ca Julia să ne înapoieze controlul asupra fondului lui Marguerite. Marguerite n-a făcut nimic cu aceşti bani. Doar că îi plăcea să ştie că poate face ce vrea cu ei. Ce ticăloasă putea fi!

Sorbi din cocteil şi îl privi pe fratele său mai mic.

— Nu mă înţelege greşit, Brice. Îmi lipseşte la fel de mult ca şi celorlalţi. Ne distram foarte bine când eram copii. Erai mult prea mic ca să ştii că făcea şi prostii.

— Toţi facem, replică sec Brice. David nu se va schimba niciodată. Se gândea numai la bani.

— Julia nu o să-ţi facă dificultăţi, spuse repede Creighton, reuşind să oprească o altă intervenţie acidă a lui Brice, care părea că-şi revine din starea de lâncezeală în care se complăcea de câteva luni. Nu-i pasă decât de pianul ei. A moştenit acest defect de la Jonathan, cred. Bătrânului Dan Austrian îi plăcea „cultura” şi i-a ruinat afacerile lui Jonathan. Mi se pare firesc să avem noi grijă de banii ei. Şi am de gând s-o ţin aici până îşi revine. Marguerite a transformat-o într-un bebeluş căruia îi îndeplinea toate dorinţele. Ar fi periculos s-o lăsăm acum să se descurce singură. Poate să cadă pe scări şi să-şi rupă gâtul. Cu siguranţă că ar fi la cheremul oricărui ticălos din oraş.

— Un alt deces te-ar putea lovi în sondaje, încercă David să glumească. Prea multe dezastre dau impresia unui candidat slab. Ca şi cum ar atrage necazurile.

— Mulţumesc. Creighton dădu ochii peste cap. E ceva ce are darul să-mi ridice moralul.

— Cu plăcere. O mică rază de soare în întuneric.

Dar Creighton ştia că David avea dreptate şi, ţinând-o pe Julia aici, spera să evite alte necazuri, fiindcă următorul ar avea un efect dezastruos pentru el, nu ca moartea lui Marguerite. Cei doi fraţi zâmbiră unul către celălalt. Se înţelegeau perfect.

David îşi scoase ochelarii şi spuse cu o voce dură:

— După ce învingi, va trebui să faci să treacă rapid o lege care să protejeze familia. Dumnezeule, mi-e groază de taxele imobiliare pe care va trebui să le plătim când se va duce bătrânul! Legea lui Clinton n-a avut nici un efect. Va trebui să plătim fiecare pe puţin opt sute de milioane de dolari la IRS[8].

Expresia lui Creighton deveni gravă.

— Ştiu. Este în fruntea listei de priorităţi. Senatorul Beaver pregăteşte un proiect…

Până în momentul acela, Brice nu ascultase prea atent discuţia, însă pe măsură ce Creighton le prezenta planurile sale şi detalia şi alte proiecte de legi pe care intenţiona să le impună, Brice realiză că Creighton vorbea ca şi cum ar *ştiut că* va câştiga. Îşi putea da seama de asta după siguranţa pe care o afişa, ca şi după detaliile complete ale tacticilor sale. Creighton era un tip pragmatic. O dovedise şi la Curtea Supremă şi pe sângeroasele câmpuri de luptă din Vietnam…

— Creighton?

Creighton se încruntă.

— Ce este, Brice? Te mai nemulţumeşte ceva?

Brice se aplecă spre el, cuprins de un fior. Retrăia parcă momentele în care, copil fiind, fraţii săi mai mari îl închideau într-una din nenumăratele debarale ale conacului.

---

[8] Internal Revenue Service.

— Sondajele arată că e imposibil să câştigi aceste alegeri. Făcu o pauză, încercând să descopere adevărul în ochii întunecaţi ai fratelui său. Discursul din bibliotecă… nu erau numai vorbe goale, nu-i aşa? Ai găsit tu o metodă prin care să învingi!

Se simţi cuprins de mândrie pentru fratele său.

— Ticălosule! Cum ai de gând să răstorni situaţia? Spune-ne şi nouă, ce naiba!

Creighton ricană.

— Sunt anumite lucruri pe care nu trebuie să le ştii, frăţioare. Nu-i aşa, David?

David se încruntă.

— Nici mie nu vrea să-mi spună, Brice. Afurisitul ţine planul numai pentru el. Dacă-i reuşeşte, va fi răsturnarea politică a noului secol. Zâmbi.

— Şi pun pariu că o să-i iasă.

Continuară să discute încă vreo jumătate de oră în bar. Creighton refuza să discute despre planul său. De fapt, nici nu recunoştea că ar avea aşa ceva. David continua să-l tachineze pe Creighton în stilul său cinic, pe jumătate glumeţ, de fiecare dată când fratele mai mare făcea o pauză.

Privindu-i pe amândoi, Brice fu cuprins de o nelinişte ciudată. Îşi studia fraţii şi se minuna. Împreună cu Marguerite, singura lor soră, crescuseră pe această proprietate, cutreieraseră pădurile şi navigaseră în golf. Aici îşi crescuseră copiii şi nepoţii. Aici murise mama lor după ce se născuse el. Aici erau locurile unde, copii fiind, încercau să evite regulile de fier ale tatălui lor, pe care apoi le acceptaseră şi datorită cărora îşi făuriseră carierele şi averile.

Tatăl lor fusese centrul copilăriei lor, pivotul în jurul căruia se învârtea întreaga lor lume. Era un sfânt şi un demon în acelaşi timp şi trăsăturile lui de caracter erau adânc impregnate în copiii lui.

Probabil fiindcă se aflau iar în această casă şi Creighton semăna din ce în ce mai mult cu tatăl lor, iar amintirile din copilărie se derulau în mintea lui, Brice se simţi cuprins din nou de acel sentiment de frică pe care îl inspira bătrânul Lyle. Era ceva lipsit de sens.

Tatăl lor nu îi mai putea face nimic. Îi luaseră puterea şi averea. Fuseseră nevoiţi să o facă. O luase razna.

Totul se petrecuse treptat. Lyle începuse prin a dona arbori pentru Auschwitz. Urmase apoi o clădire pentru Universitatea Păcii de lângă San Jose, în Costa Rica şi sume mari de bani acordate unor organizaţii nonprofit cum ar fi Fundaţia pentru O Nouă Pace în Era Nucleară. Însă ceea ce-i obligase să ia atitudine fusese Fundaţia Redmond pentru Rezolvarea Conflictelor. Lyle era pe punctul de a semna actele finale prin care renunţa la jumătate din averea lor – aproape zece miliarde de dolari – pentru înfiinţarea acestei fundaţii, când Creighton aflase

totul de la un servitor. Ceea ce urma să fie una dintre cele mai mari fundaţii private din lume, depăşită doar de cea a lui Eli Lilly, cu aproape douăsprezece miliarde de dolari, indica lămurit felul în care urma să fie ciopârţită în continuare moştenirea lor.

Bătrânul renunţase la toate valorile în care îi învăţase pe ei să creadă.

Nu avuseseră nici o altă alternativă şi trebuiseră să acţioneze. David găsise un medic care îl drogase pe bătrân şi diagnosticase că suferă de Alzheimer. Creighton încredinţase cazul unui judecător cu care era prieten şi care dăduse verdictul dorit – incapacitate. Atunci când Marguerite revenise pentru scurt timp în oraş, îi arătaseră rapoartele medicale şi, sub influenţa drogurilor, bătrânul era incoerent, aşa cum rezulta şi din hârtii. O convinseseră şi pe ea. Brice aranjase cumpărarea sanatoriului din Comitatul Westchester. Şi aşa scăpaseră de tatăl lor.

Cu un atavic simţ de conservare, Brice era convins că ceea ce făcuseră fusese necesar. Tot ceea ce era el, valorile în care credea, pentru care muncise toată viaţa ar fi fost în pericol dacă l-ar fi sprijinit pe tatăl lor în încercarea iresponsabilă de a le risipi averea.

Acum însă, ascultându-i pe fraţii săi, îl cuprinse o nelinişte, îşi spuse însă repede că nimeni nu mai avea de ce să se teamă de tatăl său. Nici măcar de amintirea lui.

10

SÂMBĂTĂ, 9:30 AM
COMITATUL WESTCHESTER, NEW YORK

Lyle Redmond avea optzeci şi cinci de ani, era slăbit, obosit şi furios. Întins în patul său îngust de spital, îşi asculta bătăile inimii. Uneori aproape că se auzea vorbind, încercând să explice ce se întâmplase şi să se dezvinovăţească. Stătuse încordat toată dimineaţa aceea cenuşie de sâmbătă, conştient că eşuase din nou. Conştient că trebuia să găsească acum o altă cale ca să-i oprească pe fiii săi şi să-şi ducă la îndeplinire planurile măreţe. Şi-apoi? Aveau vreun sens toate acestea?

Nu exista decât o singură soluţie. Trebuia să scape din gaura asta de iad.

Problema era că planul său fusese distrus. Şi încă nu izbutise să conceapă un altul.

Totul începuse acum câteva zile, când şeful securităţii, John Reilly, îl anunţase că îngrijitorul său favorit fusese omorât într-o afacere cu droguri.

— Era un furnizor mărunt. O luptă cu cuţitul cu unul dintre clienţii săi. L-au găsit pe o alee, tăiat în bucăţi. Păcat. Ştiu că vă plăcea de el.

Bătrânul era şocat şi înspăimântat.

— Rahat! se înfurie el. Tu ai aranjat să fie omorât băiatul ăla.

— Visaţi, domnule Redmond. Sunteţi doar un bătrân neputincios, bolnav, care are halucinaţii.

Omul avea o faţă de hamburger crud şi ochi înguşti, spălăciţi. Ca tot personalul de aici, fusese angajat de fiii lui Lyle Redmond.

Pentru a-l pedepsi pe bătrân, un medic îi injectase pentobarbital. În timp ce otrava se răspândise în organism, o echipă de trei bărbaţi îi întorseseră camera cu fundul în sus. În ciuda ameţelii, înţelesese că descoperiseră că îl plătise pe băiat să trimită cele două pachete – unul la fiica sa, la Londra şi celălalt la tipul acela iscoditor de la CIA, din Langley.

Îi smulseseră fotografiile de pe pereţi şi le sfâşiaseră. Distruseseră mobila. Tăiaseră toate pernele. Goliseră sertarele biroului. Debaraua. Dulăpiorul pentru medicamente. Râmaseră ca nişte porci printre hainele şi lucrurile sale. Totul fusese atins, examinat, rupt sau murdărit. Violat.

Îl tulbura constatarea că toate astea îl supărau. Că ţinea încă la măruntele lucruri care îi aparţineau. Era un semn că îmbătrânise cu

adevărat. Se simţea vinovat de moartea băiatului. Îi era şi frică în acelaşi timp. Ştia ce caută ei.

Atunci când găsiseră comoara – jurnalele sale şi diamantele – lăsase să-i scape un geamăt. Trudise la lucrarea aceea mai bine de un an. Jurnalele sale erau singura cale de a scăpa din acest sanatoriu infect, iar diamantele – ultima sa sursă de putere. Le ascunsese, laolaltă cu o bucată de chihlimbar, în spatele plăcii de metal care proteja conducta de ventilaţie. Îi privise pe bărbaţii care triumfaseră şi ochii i se umeziră şi i se puse un nod în gât.

Toate speranţele sale se duseseră. Era atât de deznădăjduit încât, dacă Dumnezeu l-ar fi chemat în momentul acela, ar fi murit bucuros.

Dar Dumnezeu nu îl chemase. Bătrânul continua să trăiască, dureros de conştient că era neputincios, ţintuit la pat de pentobarbital şi de greşelile trecutului.

În zilele care urmaseră, personalul medical îl supraveghease atent. I se părea că pluteşte într-o mlaştină. Atunci când era lucid, încerca să se gândească la fiica sa, Marguerite. O iubea cu fiecare fibră a fiinţei sale nesuferite. Era singurul punct luminos din viaţa lui şi chiar dacă fraţii ei reuşiseră să o facă să creadă că e senil, îl vizita ori de câte ori se afla în ţară. Şedea ore întregi lângă patul lui când el se zbătea în nebunia produsă de drogurile administrate prin grija băieţilor săi. Nu se trezea decât după plecarea ei.

Probabil că primise deja pachetul. Poate că în momentul acela se lupta cu fraţii ei ca să-l scape de aici. Sau poate că omul de la CIA cerceta informaţiile din pachetul său. Probabil că îl va salva curând.

Unde erau? De ce nu veneau?

După trei zile, medicii îl trecură pe fenobarbital. Deşi era un medicament mai puţin periculos, folosirea lui rămânea riscantă. Dacă-i dădeau prea mult, respiraţia putea slăbi până la a-l omorî. Ştia că fiii lui nu îi doreau moartea. Cel puţin deocamdată. Şi asta nu fiindcă le era drag de el. Nu-şi făcea iluzii. Conform regulilor financiare pe care le învăţaseră de la el – şi sistemului de taxe american – le era mult mai util viu decât mort. Aşa că ordonaseră să i se administreze doze mari de droguri, dar nu atât de mari încât să-l omoare.

Ieri, medicul modificase din nou medicaţia, trecând pe clorpromazină. Începuseră cu douăzeci şi cinci de miligrame şi o oră mai târziu îi administraseră alte douăzeci şi cinci. Erau doze mici, pentru că o cantitate prea mare de la început putea provoca un stop cardiac.

Curând după aceea aveau să mărească doza. Dar el ajunsese să cunoască drogurile. Se străduia să se concentreze atunci când medicul dădea indicaţiile. Ştia ce cantitate îi injectau. Aşa că se prefăcu liniştit. Asta-i potolise şi ticălosul medic se răzgândise şi-i

redusese doza de clorpromazină.

Acum era sâmbătă dimineaţa. În cursul săptămânii, în timp ce el se afla sub influenţa drogurilor, camera sa fusese văruită, curăţată şi rearanjată – pereţi albi, draperii în culori vesele la ferestre, duşumea din lemn, mobilă şi covoare noi, ferestre mari prin care se vedea strălucirea cenuşie a cerului rece de noiembrie. Camera mirosea a ceară de parchet cu aromă de lămâie.

Instalaseră în colţurile încăperii şi două camere minuscule de luat vederi, orientate spre patul său. Toate astea îi spuneau mai mult decât ar fi vrut să ştie. Faptul că nu-l mutaseră din sanatoriu dovedea că nu se tem că poliţia ar putea veni să-l caute. Ceea ce însemna că puseseră mâna pe pachete. Probabil că le luaseră de la îngrijitor înainte ca acesta să apuce să le expedieze. Sau îi păcăliseră pe Marguerite şi pe Sam Keeline, tipul de la CIA, să le dea lor.

Firava speranţă de care se agăţase bătrânul se evaporase. Era pierdut. Asta îl făcea să se simtă rău şi furios. În acelaşi timp, îl cuprindea o disperare care îi paraliza orice mişcare. Respira, însă viaţa lui se terminase.

Coama albă, leonină, încadra faţa trasă şi galbenă ca ceara a bătrânului slăbit care stătea întins în pat, acoperit cu pătura până sub bărbie. Nu mai rămăsese nimic din bărbatul masiv, cu umeri şi torace puternice. Sub pătură, corpul lui părea micşorat, o umbră a ceea ce fusese cândva. Lângă el, aparatul de radio funcţiona cu un volum atât de redus încât să producă în urechea lui numai un zumzet monoton, liniştitor. Asculta moţăind muzica sa favorită – Gershwin şi melodii din anii ’30 şi ’40. Muzica îl transpunea în vremuri mai sigure, când avea toată viaţa înainte.

Când începu programul de ştiri, auzi un nume „Marguerite Austrian”. Încremeni. Iar când crainicul citi comunicatul de la Associated Press, vestea îl trăsni ca un fulger.

Marguerite era moartă Omorâtă. Împuşcată mortal în Londra.

Nu mai putea să respire. Inima îi bubuia, gata să plesnească. Lacrimile îi umplură ochii. Scoase un răcnet atât de puternic şi furios încât John Reilly şi jumătate dintre ajutoarele sale se năpustiră în încăpere.

Două ore mai târziu şedea într-un scaun cu rotile, în holul de la intrare. Ei ar fi vrut să-l ţină în camera lui izolată, prevăzută cu mijloace de supraveghere. Bătrânul era însă ca o rană deschisă şi-i ameninţase că o să-şi injecteze o doză letală. Că o să se sufoce, o să se spânzure. La vârsta lui, nu îl puteau ţine într-una inconştient cu drogurile lor afurisite, fiindcă l-ar fi putut omorî. El ştia că primiseră ordinul să-l ţină în viaţă.

Schimbaseră priviri îngrijorate între ei. La sfârşit, John Reilly îi

îngăduise unui sanitar să-l aducă până aici, aşa cum ceruse.

— O să vină, insista bătrânul, privind prin uşile duble din sticlă care dădeau spre aleea pavată cu cărămizi.

Poate că avea şansa ca unul dintre nepoţii săi să vină ca să-l consoleze, însă nu-şi făcea prea multe iluzii. Toţi aveau acum o imagine greşită despre el. Se gândi la Julia, fiica lui Marguerite şi pe buzele lui aproape că răsări un zâmbet. Obişnuia să vină la el împreună cu Marguerite.

Holul era mobilat cu fotolii şi sofale din pluş în nuanţe pastelate de gri şi roz. Urâse întotdeauna culorile astea afectate.

John Reilly ridică din umeri.

— Cum ziceţi dumneavoastră.

Şedea într-unul din fotoliile din hol şi citea *Playboy.* Se uita din când în când ca să se asigure că bătrânul e tot acolo şi încă în viaţă. După ce termină de răsfoit revista, se ridică şi ieşi din încăpere, plictisit.

Bătrânul încerca să stăvilească lacrimile care-i curgeau. O parte din el nu putea crede că fiica sa era moartă. Cealaltă parte înţelese că era inevitabil.

Totul se petrecuse din vina lui. Implicând-o pe Marguerite, îi provocase moartea.

Încercă să înghită nodul imens din gât. O clipă, o revăzu fetiţă, simţi cum îl trăgea de pantaloni şi-l ruga cu mânuţele ridicate să o ia în braţe. Mirosea întotdeauna atât de dulce. A pudră de talc. Îi plăcea să mănânce spaghetti. Şi câte altele… Nu putea crede că fetiţa aceea era moartă.

Că el o omorâse. Îl chinuiau durerea şi vinovăţia.

Îşi şterse ochii cu mâna tremurândă. Se uită afară, unde un gardian îşi făcea rondul. Fiii săi se asiguraseră ca locul să fie foarte bine păzit – nu atât împotriva răufăcătorilor, cât mai ales ca să-l împiedice pe el să iasă de acolo. Gândul ăsta îl făcu să spumege de furie.

Furia era ceva obişnuit la el. Ceva familiar, liniştitor. Se relaxă puţin. Parcă era iar el însuşi. Ştia că şi-ar putea învinge slăbiciunea. Se întâmplase inevitabilul, pentru că el nu credea nici o clipă că Marguerite fusese omorâtă cu scopul de a fi jefuită. Ştia cine se ascunde în spatele acestei crime.

Când vechea camionetă Volkswagen intră pe alee, Lyle îşi puse brusc în mişcare scaunul cu rotile în direcţia uşilor automate. Gardienii alergară imediat spre el, demonstrându-i încă o dată cât de important era şi cât de nervoşi erau ei din cauza lui. John Reilly apăruse şi el de nu se ştie unde. Lyle îl subestimase. Oriunde se afla, Reilly stătea de veghe.

Reilly opri înaintarea lui Lyle spre uşă.

— Unde vă duceţi, domnule? Faţa sa era lipsită de orice expresie.

— Până la curbă, ticălosule. Du-mă până acolo.

Şeful securităţii privi prin uşile de sticlă spre copacii şi tufişurile desfrunzite, până la ghereta unde erau cercetaţi toţi cei care intrau şi ieşeau, la aleea pe care nu se vedea decât camioneta apropiindu-se, la parcarea din dreapta, unde personalul îşi ţinea maşinile. Doi alţi pacienţi ai sanatoriului erau afară, „la plimbare”, în cărucioarele lor, împinşi de îngrijitori. În afară de ei şi de câteva vrăbii care ciuguleau printre firele de iarbă uscată, nu se vedea altă mişcare.

— Acum zece ani te-aş fi angajat în garda mea, Reilly, mârâi Lyle. Te-aş fi făcut bogat pentru talentul tău. Cum se face că fiii mei te ţin în provincia asta uitată de Dumnezeu?

— Puteţi să-l aşteptaţi aici.

Reilly opri căruciorul chiar în faţa uşilor.

Lyle se hotărâse să nu-l mai înfrunte.

— E foarte bine. Oricum, a venit. Dar te previn: am de gând să ies la plimbare cu el. Trebuie să scap din locul ăsta. El este singurul care mai vine să mă vadă. Voi mă înnebuniţi.

În clipa aceea, camioneta se opri în faţa clădirii sanatoriului şi portiera de pe partea şoferului se deschise. Un călugăr în sutană lungă, cu glugă, legat la brâu cu o frânghie subţire împletită, sări pe alee. Poalele sutanei fluturau când traversă sprinten aicea şi urcă treptele. Avea peste şaizeci de ani, aproape cu douăzeci mai puţin decât Lyle. Cu falei puternice şi pungi sub ochi, radia bunătate şi îngrijorare.

De cum îl văzu pe Lyle, zâmbi. Lyle simţea ceva vechi şi dureros în sufletul său. El era catolic nepracticant – botezat şi crescut în spiritul credinţei, la fel ca părinţii, copiii şi nepoţii săi. În ciuda faptului că participase foarte rar la liturghie şi că, de pe vremea când era băiat de altar, nu petrecuse niciodată mai mult de cinci minute consecutiv gândindu-se serios la Dumnezeu, Biserica făcea la fel de mult parte din viaţa lui ca oricare dintre membrele sale, dar nu-i întorsese niciodată spatele.

Acum, când văzu faţa familiară a preotului care păşea viguros, înţelese că părintele Michael rămăsese unul dintre puţinii pe a cărui prietenie se putea bizui. Simţea că i se umplu ochii de lacrimi de recunoştinţă. Uciderea lui Marguerite îi copleşise sufletul cu o mare rece de tristeţe şi regrete. O clipă se gândi la propria sa moarte şi la ceea ce avea să se întâmple după aceea. Nu voia să sfârşească într-o gaură neagră de nefiinţă sau şi mai probabil, având în vedere că era catolic, în iad. Marguerite nu va fi acolo şi nici iubita sa soţie, Mary.

Uşile de la intrarea sanatoriului se dădură silenţios în lături şi călugărul intră.

— Îmi pare nespus de rău de pierderea fiicei tale. Am venit de îndată ce am aflat. Ştiai că o să vin, nu-i aşa, fiul meu?

Bătrânul îi răspunse cu voce fermă:

— Bineînţeles că ştiam.

11

SÂMBĂTĂ, 9:30 AM
AEROPORTUL INTERNAŢIONAL KENNEDY

Sistemul de ventilaţie al avionului Concorde zumzăia uşor mişcând aerul, care începuse să capete mirosul acela specific care se explica probabil prin aceea că fusese recirculat de prea multe ori. Zborul de la Londra durase din fericire destul de puţin şi Julia – obosită de atâta plâns – moţăise mai tot timpul.

În momentul în care roţile avionului atinseră pista de la Kennedy, creierul său se puse din nou în mişcare. Durerea produsă de moartea mamei sale era încă acolo, puternică, dar începuse să-şi piardă din intensitate. Nu se putea linişti, însă avea acum puterea să se gândească şi la altceva. Trebuia să facă planuri şi trebuia să înfrunte ceea ce urma să se întâmple la Arbor Knoll.

Conştientiză toate acestea în momentul în care avionul se opri. Stewardul se aplecă să-i spună că scara era pregătită la ieşirea din avion. Ea era singurul pasager care cobora aici, după care avionul se îndrepta spre terminal.

— Doi agenţi din Serviciul Secret vă aşteaptă.

O ajută să se ridice. Vocea lui trăda îngrijorare. Îşi închipuia pesemne că Julia este un gangster sau un asasin plătit.

Ea ştia însă de ce se aflau agenţii aici. Făcu un efort să zâmbească.

— Trebuie să fie din cauza unchiului meu. Candidează la preşedinţie.

Stewardul o conduse până la uşa deschisă.

— Ce palpitant! Care candidat este unchiul dumneavoastră?

— Creighton Redmond.

Julia coborî scara, din ce în ce mai tristă. Aerul era rece. Lumina palidă a soarelui nu reuşea să-i încălzească obrajii. Acum trebuia să dea piept cu autoritara sa familie, ceea ce nu prea se mai întâmplase de când începuse să colinde lumea sub aripa ocrotitoare a mamei sale. Nu era prea dornică să se întâlnească cu ei tocmai acum, însă era conştientă că puterea ce se răsfrângea asupra celor ce făceau parte din familia Redmond o putea ajuta să-l găsească pe ucigaşul mamei sale.

În momentul în care păşi pe pistă, din dreapta sa se auzi vocea unui bărbat:

— Vă rog să veniţi cu noi, domnişoară Austrian. Sunt agentul Firestone. Vă vom conduce la Arbor Knoll.

Îi atinse mâna şi ea îi apucă braţul deasupra încheieturii. Fusese instruit cum să se poarte cu o oarbă. Creighton avusese grijă de toate detaliile.

Agentul se interesă foarte politicos de starea ei în timp ce urcau în maşină. Răspunse la fel de politicos la întrebările lui. Se cunoştea că el şi tovarăşul lui erau profesionişti. Le era recunoscătoare pentru sentimentul de securitate şi confort provocat de prezenţa lor. Şi totuşi…

Erau multe lucruri de admirat la clanul Redmond. Era singura familie pe care o avea şi de aceea ţinea la ei. Mama ei nu rămăsese în preajma fraţilor săi din cauza codului familiei, care punea interesele clanului deasupra celor individuale. Julia îşi amintea cum, în copilărie, aveau loc aprige dispute între Marguerite şi fraţii săi, în care Jonathan – tatăl Juliei – era ignorat cu desăvârşire, deşi furia cu care urmărea înfruntările îi trăda sentimentele. Ca urmare, Marguerite se distanţase de familie, chiar şi de tatăl său, iar ei, la rândul lor, le întorseseră spatele.

Acum lucrurile se schimbaseră. Creighton preluase deja controlul. Era foarte drăguţ din partea lui, însă dacă ea lăsa lucrurile să meargă de la sine, risca să se piardă în ospitalitatea lor sufocantă sau să devină dependentă de familie. Voia să se folosească de familia Redmond, nu să-i lase pe ei să se folosească de ea. Dacă avea dreptate şi pierderea vederii avusese drept cauză ceva ce se întâmplase în noaptea debutului său, spera să afle de la ei care era acel ceva. Recăpătându-şi vederea, ar fi avut mult mai multe şanse să o descopere pe ucigaşa mamei sale. Din nou o săgetă durerea de a-şi fi pierdut brusc vederea atunci, în taxi. Dacă ar fi putut să vadă…

Pe când limuzina se îndrepta cu viteză către Oyster Bay, Julia luptă să-şi învingă durerea. Găsise un telefon mobil pe bancheta maşinii. Începu să formeze un număr. Era bogată şi banii puteau rezolva o mulţime de probleme.

SÂMBĂTĂ, 11 AM
COMITATUL WESTCHESTER, NEW YORK

Soarele străbătuse perdeaua de nori şi acum razele palide încercau să încălzească aerul îngheţat. Pământul din parc era cenuşiu, iarba arsă printre copacii desfrunziţi. Călugărul îl împingea pe Lyle Redmond în scaunul cu rotile de-a lungul unei alei. Vorbeau despre Marguerite. Călugărul încerca să-l consoleze. Lyle suferea îngrozitor. Accesele de durere produse la fiecare poticnire a scaunului cu rotile îi aminteau de cruzimea morţii ei… de faptul că el era răspunzător

pentru tot ce se întâmplase.

Cu ochii înecaţi în lacrimi, îl îndrumă pe călugăr spre locul lui favorit, în spatele bătrânului platan. Deodată îl fulgeră un gând: poate că montaseră dispozitive de ascultare printre ramurile copacului. Aşa aflase probabil John Reilly despre cele două pachete pe care încercase să le expedieze prin intermediul îngrijitorului.

— Du-mă acolo!

Controlându-şi vocea, arătă cu capul spre un alt loc, lângă lac. Aici nu erau copaci, clădirea nici nu se vedea şi în preajmă nu se afla nimeni care i-ar fi putut asculta. Apa se lovea clipocind ritmic de malul noroios.

Fratele Michael opri scaunul cu roţile lângă un bolovan de granit. O raţă singuratică plutea pe apa rece. Călugărul fixă frânele scaunului şi se aşeză pe piatră aşa încât să stea faţă în faţă cu bătrânul. Se dedicase Bisericii acum aproape patruzeci de ani şi devenise între timp un observator pătrunzător al naturii umane, în anumite privinţe îl cunoştea pe Lyle mai bine decât putea el spera să se cunoască vreodată. Dacă în locul lui Lyle ar fi fost oricine altcineva dintre credincioşii pe care îi păstorea, probabil că i-ar fi sugerat să se roage împreună, însă bătrânul nu era încă pregătit în sensul ăsta.

Lyle oftă:

— Am greşit.

— Sunt un bun ascultător, spuse preotul. Poate că e momentul să-ţi descarci sufletul. Avea un uşor accent german.

Lyle studie faţa cumsecade a părintelui Michael. Era rotundă, cu fălci puternice şi pungi sub ochii de un albastru pal. Avea nasul puternic, acvilin şi părul cărunt, rărit de trecerea anilor. Era o forţă în trăsăturile acestui om, hotărâse Lyle, ca şi cum sub pielea lui s-ar fi aflat oţel călit. Îl atrăgea faptul că preotul nu era unul dintre acei indivizi stupizi care, în afară de dorinţa de a face bine, nu aveau nimic de oferit.

Se aplecă spre călugăr şi începu să vorbească cu voce joasă:

— Partenerul meu, Dan Austrian, s-a retras din afaceri acum douăzeci de ani cu jumătate de miliard de dolari. A decis că a strâns destul şi că a sosit timpul să-şi ocupe locul pe care-l merita în societate. Aşa că a devenit un mare filantrop şi ambasador.

Ezită, puţin ruşinat.

— Eu mi-am zis că toate astea nu-s decât aiureli. Niciodată nu poţi zice că ai destui bani. Aşa că am continuat să muncesc, să acumuleze de patru ori mai mult decât Dan. Până într-o zi, când mi-am dat seama că nu eram prea fericit. Mă înţelegi, motorul nu mai trăgea ca pe vremuri.

Preotul îi înţelegea suferinţa.

— Necazurile şi durerile bătrâneţii.

Lyle dădu afirmativ din cap.

— Aşa că m-am uitat în jur şi m-am întrebat ce am realizat după şaizeci de ani de muncă neîncetată. Trei lucruri: o avere mult mai mare decât cea la care Midas ar fi putut visa, trei fii care mă urăsc – se opri, înghiţi în sec, nevoit să recunoască crudul adevăr – şi multă vinovăţie.

Călugărul se uită în ochii apoşi ai bătrânului, încercând să descopere adevăratul personaj dindărătul lor. Niciodată până acum nu-i dezvăluise Lyle atât de mult din zbuciumul său.

— De asta ai vrut să faci fundaţia?

— Mda.

Închise ochii. Probabil din cauza ultimului an petrecut în această închisoare blestemată, poate că din cauza morţii crunte a lui Marguerite şi a rolului pe care îl jucase el. Nu ştia exact de ce, însă atunci când deschise ochii şi vorbi din nou, exprimă durerosul adevăr:

— Am încercat să-mi cumpăr pacea în felul cel mai obişnuit – prin acte de caritate. I-am urmărit pe Ted Turner şi pe Bill Gates făcând acest lucru, aşa că mi-am zis, de ce nu şi eu? Să donez ceva pentru umanitate, cu cât mai mult cu atât mai bine. E stilul meu. La fel ca şi Ted sau Bill, nu m-am gândit nici o clipă să renunţ la tot, aşa cum se temeau băieţii mei. Nu eram aşa de nesăbuit. Mă gândeam că dacă aş pune jumătate din ce am în fundaţia aceea, aş putea da înapoi restul din ce-am supt de la alţii, dar fără vreun efect serios asupra averii mele.

— Adică banii tăi ar fi continuat să se înmulţească.

Lyle dădu din cap morocănos.

— Aş fi rămas în continuare un ticălos bogat, dar aş fi avut în acelaşi timp şi o cale prin care să-mi răscumpăr vina. Apoi am descoperit ceva la care nu mă aşteptam. Îmi făcea o adevărată plăcere să-i ajut pe oameni. Am continuat să privesc în jur şi pretutindeni vedeam doar suferinţă şi nevoi. Am încercat să grăbesc înfiinţarea fundaţiei ca să pot face puţin bine. Dar eram aşa de-al naibii de ocupat cu treaba asta, încât am uitat un element fundamental atât în război, cât şi în afaceri. Nu mi-am protejat spatele.

Rânji.

— Băieţii mei s-au speriat că le risipesc „moştenirea”. Aşa că au pus la cale o lovitură de stat şi au convins un judecător să mă declare inapt să-mi port singur de grijă. *Bum!* Banii mei au dispărut. La fel şi casele. Maşinile, familia şi… Se opri brusc.

— Şi apoi te-au trimis aici. Iar ei se simt în siguranţă acum.

Bătrânul continuă să tacă.

— Mda. Încă le mai e frică de mine.

Părintele Michael îl studia, gândindu-se la propriul său trecut. Nu

avusese parte mereu de liniştea credinţei. Acum zece ani, în ciuda legămintelor sale franciscane, avusese o criză de credinţă care aproape îl distrusese. Trăise cu moartea în suflet. Dar prin mila lui Dumnezeu, cu sprijinul preoţilor, ca urmare a rugăciunilor sale neobosite, începuse din nou să creadă în existenţa lui Dumnezeu, cel drept şi bun. Lyle Redmond nu ştia, însă ei doi aveau multe în comun.

Ajunsese astfel din nou pe calea deschisă de Sfântul Francisc din Assisi, potrivit părintelui nu exista nimic mai important decât salvarea sufletelor. Iisus se lăsase răstignit pe cruce din dragoste pentru toate sufletele, fie ele bune sau rele. Părintele Michael căuta de asemenea pe cei mai răi şi cei mai recalcitranţi păcătoşi. Cu bunătatea lui Rut şi hotărârea răbdătoare a lui Iov, el lucra continuu pentru a-i salva şi în acelaşi timp pentru a-şi îndepărta propria îndoială că merită să poarte pe umerii săi o asemenea sarcină importantă. Lyle Redmond fusese un păcătos, unul dintre cei mai răi pe care-i întâlnise. Ca urmare, preotul devenise vizitatorul răbdător al lui Lyle.

Se aplecă spre el zâmbind.

— E bine că aud aceste mărturisiri din partea ta. Mi se pare însă că ai un anumit motiv să-mi povesteşti acum toate astea.

— Ai dreptate.

Lyle îl privi îngrijorat.

— Hai să vorbim despre iad.

Părintele Michael era un preot de modă veche. Lyle aştepta de la el să audă cuvintele simple pe care şi le amintea vag din copilărie.

— Ţin minte şi acum catehismul. Spuneam: „Viaţa e dulce şi moartea e amară”. Adu-mi, te rog, aminte ce se întâmplă când murim.

Părintele Michael se uită cu atenţie la bătrân, la coama albă, la faţa sa mare, osoasă. Când ieşiseră din clădirea sanatoriului, corpul bătrânului părea lipsit de vlagă sub halatul şi haina groasă, dar acum se înviorase de parcă ar fi dobândit o forţă neaşteptată. Mâinile, sprijinite în poală se încordau ca trezite dintr-un somn lung. Umerii păreau să-şi recapete vechea înfăţişare şi întreg corpul vibra de o nouă energie.

Călugărul era nedumerit, însă nu putea pierde această ocazie.

— De ce este moartea atât de oribilă? Fiindcă sufletul trebuie să părăsească trupul. Biserica ne învaţă că trupul şi sufletul au fost create unul pentru celălalt, sunt atât de bine împreunate încât separarea lor parc absurdă, imposibilă. Şi-apoi, trupul ştie că de îndată ce sufletul se îndepărtează, el se va transforma în ţărână, în timp ce sufletul, dacă nu a fost destul de curajos să caute mila lui Dumnezeu şi să urmeze căile pe care le oferă El pentru a salva sufletele noastre… ei bine, acel suflet va coborî în iad.

Bătrânul sorbea cuvintele preotului. Una dintre calităţile Bisericii Catolice era aceea că oferea răspunsuri clare. Alb şi negru. Nu

prostiile încâlcite ale Noii Ere.

— Ce se întâmplă cu un suflet care ajunge în iad? Cum e acolo?

— În Matei 25, versetul 41, Iisus spune păcătoşilor: „Duceţi-vă de la Mine, blestemaţilor, în focul cel veşnic, care este gătit diavolului şi îngerilor lui!”

Vocea părintelui Michael deveni joasă, intimă. Îi plăcea această luptă pentru salvarea sufletelor fiindcă scopul era pur şi recompensa era eternă.

— În revelaţiile ei, Sfânta Bridget spune: „Căldura iadului este atât de mare încât chiar şi arşiţa care s-ar produce dacă întreaga lume ar fi învăluită în flăcări ar fi nimic în comparaţie cu ea”. Apoi în Marcu 9, versetul 43, Iisus ne spune: „Şi de te sminteşte mâna ta, tai-o, că mai bine îţi este să intri ciung în viaţă decât, amândouă mâinile având, să te duci în gheena, în focul cel nestins”.

Bătrânul dădu din cap. Se aplecă concentrat, cu faţa sprijinită în palme.

— Isaia 38, versetul unu, murmură călugărul. „Umilinţa este singura cale prin care poţi dobândi pacea, fiul meu. Suferi fiindcă sufletul tău este în pericol să ajungă pe veci în iad”.

Bătrânul înălţă capul.

— Spune-mi ce trebuie să fac ca să merg în rai.

— Vrei cu adevărat să ajungi în rai?

Bătrânul recunoscu cinstit:

— Vreau doar să nu ajung în iad. Mă sperie al naibii de tare. Se uită în sus. Şi nu vor fi acolo nici Mary, nici Marguerite.

Călugărul se abţinu să zâmbească.

— Cred că Dumnezeu va considera dorinţa ta ca pe un pas în direcţia cea bună. Dar nu ştiu dacă eşti destul de curajos pentru ceea ce îţi cere în schimbul unei veşnicii pline de bucurie şi lumină în lumea îngerilor.

Bătrânul se îndreptă în scaun şi călugărul avu iar impresia că era mult mai puternic decât lăsa să se bănuiască.

Lyle spuse printre dinţi:

— M-am luptat cu tiranii de pe Wall Street, cu îngâmfaţii împăraţi de la Casa Albă, cu stupizii birocraţi din New York şi am învins. Dacă-mi pun în gând să fac ceva, ar fi al naibii de bine să fii convins că voi reuşi!

— Va trebui să nu mai înjuri.

Bătrânul clipi repede.

— Voi încerca. Ce altceva?

— Căieşte-te. Mărturiseşte-te sincer. Revino pe calea cea dreaptă. Repară toate greşelile pe care le-ai făcut. Şi trăieşte atât de pur încât, dacă ar fi să mori în clipa următoare, să-L poţi întâlni pe Creator cu sufletul curat. Va trebui să te cureţi de toate păcatele.

Bătrânul înghiţi în sec.

— Ceri al dracului de multe. Îşi dădu seama că înjurase din nou. Iartă-mă.

Părintele Michael îşi îndreptă spatele.

— Este decizia ta. Vrei să ajungi în rai?

— Încă mă gândesc la iad.

Bătrânul privea în depărtare, cufundat în gânduri. Oasele lui păreau să nu simtă frigul de afară, ca de obicei. Se uită de jur-împrejur. Nu văzu însă pe nimeni. O idee îşi făcea loc încet în mintea lui.

— Ajută-mă.

Încercă să se ridice.

Luat prin surprindere, preotul îi apucă braţul şi-l sprijini.

— Mergeam din nou destul de bine săptămâna trecută, înainte de a începe să-mi injecteze drogurile lor nenorocite. Să vedem cum mă mai simt acum.

Făcu un pas şovăielnic. Era slăbit, însă nu se lăsa. După câţiva paşi reuşi să înainteze singur.

— Vino, părinte Michael. Hai să facem o plimbare.

Cu călugărul alături, Lyle continuă să păşească pe cărarea ce ducea la lac. Paşii săi îşi recăpătau treptat siguranţa.

— Înţeleg că trebuie să mărturisesc, să mă căiesc şi să repar ce-am făcut. Dar ce garanţie am că nu voi ajunge totuşi în iad?

— Acesta nu este târg, zâmbi călugărul. Atotputernicul nu face afaceri şi nici nu oferă garanţii. Nici unul dintre noi… nici măcar papa… nu te poate asigura că te-ai căit suficient ca să capeţi iertarea. Dar Dumnezeu este generos şi iertător şi El va privi cu dragoste în inima ta. Vorbeşte cu El în rugăciunile tale.

— Nu mai ştiu cum, recunoscu bătrânul. Pentru o clipă, îşi aminti cu plăcere că fusese odată Marele Lyle Redmond, Midas al imobiliarelor, întreprinzătorul secolului. Era gata Marele Lyle Redmond să-şi plece capul şi să murmure pe de rost litanii către un Dumnezeu pe care nu-l putea vedea, în care nu crezuse mai bine de o jumătate de secol?

Părintele Michael spuse:

— Mai întâi trebuie să îndepărtezi din mintea ta cele două obstacole în calea rugăciunii – păcatul şi teama. Apoi trebuie să fii gata să dedici Domnului clipele care ţi-au mai rămas. Fii răbdător cu tine însuţi. Te aşteaptă un dialog cu El şi multe rugăciuni pentru ca planurile lui Dumnezeu să se înfăptuiască. Dacă o să ajungi să-ţi placă cu adevărat toate acestea, vei avea o mare bucurie. Dacă nu, ele îţi vor aduce măcar alinare.

Lyle se uită la călugăr. Era ceva ciudat în vocea lui.

— Ai avut şi tu îndoielile tale, nu-i aşa?

Chipul puternic al călugărului se întristă.

— Da. Au fost timpuri întunecate pentru mine. Am suferit. Aveam

ură în suflet şi îl pierdusem pe Dumnezeu. El era acolo, însă eu credeam că nu-L mai pot găsi. Este adevărat că cei mai mulţi dintre noi trebuie să rătăcim mai întâi în sălbăticie până găsim adevărata cale.

Zâmbi la vederea unei veveriţe care străbătu în fugă pajiştea ca să se urce pe trunchiul unui pin. Haina cafenie a micii vietăţi era pregătită pentru iarnă. Blana strălucea bogată şi mătăsoasă în lumina palidă a soarelui.

— Toţi suntem creaturile Domnului, sărbătoarea bunătăţii Lui şi trebuie să-l mulţumim că ne-a creat.

De când fiii săi distruseseră primul său plan de evadare, Lyle se chinuia să găsească o altă cale. Era cu atât mai important acum, după ce Marguerite murise. Se gândea şi la Creighton. El avea şanse să devină noul preşedinte. Lyle nu putea lăsa să se întâmple acest lucru.

Viitorul părea deocamdată scăpat de sub control. Era timpul să facă faţă responsabilităţilor. În plus, flăcările iadului ajunseseră al naibii de aproape de el.

Gândindu-se la toate acestea, continuă să studieze faţa călugărului. Poate că acesta era răspunsul la o mulţime de lucruri. Un nou plan începu să-şi facă loc în mintea sa neobosită.

Părintele Michael îşi potrivi sutana cafenie. Ridică din sprâncene.

— Doreşti să-mi mai spui ceva, fiule? Poate că eşti gata pentru mărturisire?

Lyle Redmond se hotărâse.

— Nu încă, părinte Michael. În curând. Mai întâi avem altceva de făcut. Noi doi împreună. Ştiu că doreşti să mă ajuţi să-mi salvez sufletul, aşa că o să-ţi spun ce am de gând. Faţa lui palidă se înăspri deodată. Vreau să scap din închisoarea asta afurisită. Şi tu mă vei ajuta.

12

SÂMBĂTĂ, 11:05 AM
OYSTER BAY, NEW YORK

Într-o curbă a drumului prin pădure, într-un loc care nu putea fi văzut din reşedinţa de la Arbor Knoll, nici din alte clădiri învecinate, se înălţa cabana cu pereţi din lemn de sequoia pe care Lyle Redmond şi-o construise ca pe un simbol al familiei, înainte de a se instala cu soţia şi copiii în noua reşedinţă, Lyle ordonase să se ridice simpla clădire de lemn. În toţi anii următori, el folosise acest refugiu cu o singură cameră nu numai ca spaţiu de lucru şi de contemplare, ci şi ca pe o dovadă permanentă pentru familia sa şi pentru restul lumii a rădăcinilor sale, cu care se mândrea atât de mult, de băiat simplu, provenit dintr-o familie umilă din Hell's Kitchen. Pe treptele acestei case modeste îşi anunţase Creighton candidatura la preşedinţia Statelor Unite.

Creighton se îndrepta către clădire privind absent în jur. Se auzeau ciripind păsările care nu părăsiseră pădurea pe timpul iernii, iar în depărtare se distingea vuietul înfundat al golfului. Dar el nu observă decât că nu se mai vedeau nori aducători de ploaie. În ultimele două zile, o furtună se abătuse peste North Shore, răcind aerul sărat şi tulburând neîncetat apa mării. În dimineaţa asta de sâmbătă însă, cerul era limpede şi însorit, de un albastru rece.

Era un semn bun. Mai trebuia să ţină o conferinţă de presă în afara porţilor principale, unde aştepta deja mulţimea de reporteri.

Ploaia ar fi dus la mutarea evenimentului în clădire, unde ei ar fi putut să o încolţească pe Julia. Voia să evite acest lucru. Mergea repede, dornic să nu scape din ochi nici un detaliu. Timpul îl presa. Mai erau numai trei zile până la alegeri.

Creighton dădu aprobator din cap în direcţia unui agent din Serviciul Secret, care apăru pentru o clipă printre copaci. Cu arma în mână, omul aruncă o privire de jur-împrejur şi dispăru din nou în spatele copacilor. Apropiindu-se de casă, Creighton era pătruns de simţul proprietăţii şi de mândrie. Trecu de gardul de fier forjat care proteja locuinţa de prezenţa copiilor. Încuie poarta şi pătrunse nerăbdător în cabană.

În familie circulau multe istorii în legătură cu această clădire ascunsă în pădure. Îşi amintea cum, în tinereţe, auzise pe unul dintre partenerii de afaceri ai tatălui său comparându-l pe acesta cu unul dintre vestiţii baroni ai afacerilor mai mult sau mai puţin ortodoxe

care, copleşiţi de averi şi de responsabilităţi, îşi creau sanctuare bucolice unde îşi refăceau forţele după luptele nemiloase pe frontul capitalismului. Probabil că omul avea dreptate, fiindcă acesta fusese refugiul privat al bătrânului Lyle, locul în care se retrăgea el să ia decizii dificile, să citească în linişte rapoarte ale companiei sau să privească de unul singur apusul soarelui, în tovărăşia unui pahar cu coniac şi a unei ţigări de foi cubaneze, înconjurat numai de sunetele liniştitoare ale naturii.

Mai mulţi preşedinţi, începând cu Eisenhower şi terminând cu Clinton, vizitaseră Arbor Knoll şi fiecare fusese invitat în acest refugiu la un pahar şi la o discuţie privată. Lyle se fotografia întotdeauna cu ei pe treptele casei, în fotografii apărând câteodată şi copiii sau nepoţii. De cele mai multe ori fotografiile apăreau în ziare şi reviste sau în buletinele de ştiri.

Se zvonea de asemenea că în acest loc retras se întâlnea uneori cu femei. Creighton nu văzuse niciodată ceva care să confirme acest zvon, dar îşi amintea cum personalul vorbea pe la colţuri despre faptul că bătrânul pleca acolo într-o ţinută impecabilă şi revenea după câteva ore răvăşit şi cu urme de ruj pe gât. Casa nu avea însă pat şi era greu să-ţi imaginezi că sofaua îngustă putea fi locul exerciţiilor amoroase. Mai mult, nimeni nu văzuse vreodată plecând de acolo vreo femeie necunoscută.

Vince era deja înăuntru atunci când Creighton intră în cameră. Fiul său aştepta şezând în fotoliul favorit al lui Lyle, fotoliu a cărui piele moale, crem se închisese de-a lungul anilor în care sprijinise corpul greu al bătrânului. Vince citea ultimul număr al revistei *Forbes* şi fuma un Camel Light 100. Trebuia să hotărască multe lucruri şi toate erau vitale pentru ceea ce urma să se întâmple.

De cum îşi zări tatăl, Vince puse revista pe măsuţa de lângă el.

— Aşadar, care e părerea ta sinceră despre moartea lui Marguerite?

Creighton închise uşa. Faţa sa calmă, acvilină, exprimă brusc o melancolie forţată.

— O nenorocire, dar, din păcate, necesară. Marguerite a văzut-o pe femeia noastră. Şi ştii cum era ea. N-ar fi avut linişte până n-ar fi găsit-o. Se prăbuşi într-un fotoliu de lângă cel al fiului său. Marguerite n-ar fi cruţat pe nimeni. Moartea ei este unul dintre cele mai nedorite lucruri care mi se putea întâmplă. Pe de altă parte, imaginează-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi deschis pachetul. Toţi banii s-ar fi dus înapoi la tata şi el i-ar fi risipit. Inclusiv moştenirea ta.

Vince puse picior peste picior şi trase adânc din ţigară. Undeva, în adâncul sufletului, savura această crimă. Nu exista pe lume ceva mai interesant decât drama acestei familii şi simţea o atracţie voyeuristică pentru detaliile care o însoţeau.

— Ai dreptate. Aşa am socotit şi eu. Dar după telefonul de azi-

dimineaţă am simţit din nou o lovitură puternică…

— Scuză-mă că nu am putut să te sun eu însumi. Mama ta a insistat să te sune ea pe tine şi pe ceilalţi copii. Nu am putut să fac o excepţie.

Creighton trecu la miezul problemei pentru care venise aici.

— Unde este pachetul lui taică-meu? Eşti sigur că nu l-a citit Keeline? Ar putea să ne înfunde.

Atunci când Creighton îi povestise fratelui său David despre pachetele trimise de bătrânul arogant, acesta izbucnise furios:

— Ţi-am spus că trebuia să-l fi omorât pe bătrânul ăla ticălos! Nu contează că e tatăl nostru. Nu trebuie să ne mai gândim la asta, Creighton. E periculos pentru noi. Sanatoriul acela nu e sigur.

Creighton însă îi spusese exact acelaşi lucru ca atunci când îl declaraseră pe Lyle iresponsabil.

— Dacă vrei să-l vezi mort, treaba ta. Însă tu va trebui să plăteşti taxa de moştenire pentru noi toţi.

David ţinea prea mult la bani ca să facă aşa ceva. Ca urmare, Creighton ordonase doar ca măsurile de securitate de la sanatoriu să fie înăsprite şi ca John Reilly şi ceilalţi membri ai personalului să fie atenţionaţi că, în cazul în care Lyle o lua din nou razna, vor fi concediaţi sau şi mai rău.

Vince scoase pachetul învelit în hârtie cafenie pe care îl luase de la Sam Keeline şi-l dădu tatălui său.

— Totul e sub control. Keeline este prea speriat că-şi pierde slujba ca să reprezinte un pericol serios.

— Eşti sigur? Nu era el unul dintre cei mai buni agenţi ai Companiei?

— Asta a fost demult. A căzut în momentul în care prietena lui a fost ucisă în Berlinul de Est. De atunci s-a îngropat în analize. Acum se teme să-şi mai asume riscuri. Nu trebuie să ne facem griji în privinţa lui. Vince făcu o pauză. Îţi aduce Maya Stern pachetul luat de la Marguerite?

— Da. Va trebui să aranjezi cu ca să-l aducă aici în după-amiaza asta.

Creighton îşi slăbi cravata şi îşi desfăcu nasturele de la guler. Era numai cu fiul său, aşa că putea să-şi dea jos masca rezervată publicului. În ochi îi apăru o lucire dură.

— Şi povestea pe care ai plantat-o în ştirile din *Sunday Times* din Londra?

— O să apară mâine dimineaţă. Pe faţa lui Vince se citea satisfacţia. Aşa cum îi plăcea birocraţia bine unsă, care producea rezultate bune şi la timp, savura în egală măsură un plan executat perfect.

— Reporterul lor a verificat sursele din străinătate şi de aici şi

veştile au şi răsuflat. Am înţeles că *Washington Post şi Los Angeles Times* fac propriile investigaţii chiar acum, ceea ce înseamnă că şi alte mijloace media americane au simţit probabil ceva. Diferenţa de fus orar e suficientă ca şi alte ziare de aici să publice ştirea în ediţiile de dimineaţă. America va fi foarte bine pregătită pentru momentul în care Staffeld o să-şi lanseze bomba mâine după-amiază.

Superintendentul-şef Staffeld de la Scotland Yard era piesa forte care, inconştient, avea să facă să funcţioneze planul lor de a câştiga fotoliul prezidenţial.

Creighton râse uşor.

— Mâine va fi ziua în care mizeria campaniei o să se răspândească.

— Telefoanele tale or să sune fără încetare, însă echipa ta e gata de acţiune. Ai făcut o treabă grozavă cu pregătirea lor. Treaba n-o să-i prindă descoperiţi şi ei n-o să înceapă să dea cu Doug Powers de pământ. Asta va face ca tu să pari generos. Un adevărat preşedinte. Şi atunci când un poliţist de talie internaţională atât de important ca Staffeld va confirma dezvăluirile despre Powers, ai să câştigi la mare diferenţă.

Emoţionat, dar liniştit, Creighton privea pe fereastra care dădea spre vest. Inhala mireasma aromată a lemnului care îmbrăca pereţii încăperii. De când se ştia îşi dorise această casă spaţioasă, pentru că posesia ei fusese întotdeauna extrem de importantă pentru tatăl său. Era încă impregnată de prezenţa lui Lyle. Încadrând o suprafaţă de aproape nouăzeci de metri pătraţi, era înaltă de şase metri, la fel de uriaşă ca şi bătrânul şi ambiţiile lui. Nu e de mirare că devenise simbolul familiei.

Creighton o lăsase neschimbată: fotoliul imens în care şedea acum Vince. Sofaua, biroul simplu cu cutia de ţigări incrustată cu pietre preţioase. Lambriurile cu ferestre în partea de sus. Semicercul format din fotolii de piele – el şedea acum în cel mai apropiat de Vince. Ar fi putut să insiste ca Vince să-i cedeze locul de onoare, însă se mândrea că ar fi mai bun decât tatăl său. Fotoliul acela era numai un simbol neînsemnat. Ceea ce conta era puterea. Asta îi aduse aminte de iminenta apariţie a unei probleme potenţiale – Julia.

— Va trebui s-o ţinem pe Julia aici, îi spuse fiului său. Şi-a mai recăpătat vederea o dată. Nu ne putem permite ca lucrul acesta să se repete. Probabil că nu ar fi în stare să facă nimic în legătură cu femeia noastră, dar numai un prost şi-ar asuma riscul.

— Crezi că ar putea să-şi recapete vederea?

— Aşa mi-a spus dr. Dupuy. L-am sunat la Paris. Mi-a spus că asta se poate repeta iar şi iar până când îşi va recăpăta definitiv vederea. Pe de altă parte, revenirea vederii în Londra poate fi un accident. Dar nu ne putem permite să riscăm.

Vince dădu din cap aprobator. Strivi ţigara în scrumiera de pe birou.

Era cel mai de încredere confident şi sfătuitor al tatălui său. Se înţelegeau perfect şi aveau încredere unul în altul. Atunci când tatăl său avea să fie preşedinte, Vince urma să primească funcţia de director al CIA, unul dintre cei mai tineri directori care existaseră vreodată. Avea calificarea şi experienţa necesare, iar audierile de confirmare ar fi fost floare la ureche.

Ca director, accesul în Biroul Oval ar fi mult mai uşor pentru el, chiar în comparaţie cu Bill Casey, pe vremea lui Ronald Reagan. Împreună cu tatăl său aveau să reacţioneze în numele Statelor Unite la orice schimbare de regim, avans tehnologic, mişcare violentă, asasinat sau război în străinătate. Aveau să fie amândoi în fruntea celor care conduceau lumea. Să cunoască temerile şi năzuinţele liderilor internaţionali. Să fie în măsură să acţioneze rapid în interesul ţării lor.

— Julia nu ar trebui să-ţi facă greutăţi. Cred că va fi bucuroasă să rămână aici.

Vince ezita. Toată dimineaţa se gândise la cât de important era el pentru Creighton. Încercase să-şi controleze furia provocată de ceea ce citise în pachetul trimis de bunicul său lui Sam Keeline. Chipul lui rămase calm când îl întrebă pe tatăl său cu o voce neutră:

— N-am ştiut că suntem în posesia Camerei de Chihlimbar. Unde se află?

Creighton îşi studia cu atenţie fiul, aşa cum stătea pe tronul bunicului său. Vince îi putea păcăli pe toţi, inclusiv pe mama lui, nu şi pe el. Semănau prea mult unul cu altul. Simţea în vocea lui mânia şi frustrarea pe care Vince încerca să le ascundă. Răspunse calm:

— Ai citit deci ce era în pachetul tatei.

— Bineînţeles că am citit! Cum altfel crezi că aş fi aflat de Camera de Chihlimbar? Nu mi-ai spus niciodată nici un cuvânt despre asta! explodă Vince.

Creighton se aplecă spre el cu un aer de mare sinceritate. Se controla pentru a fi sigur că gesturile şi faţa lui exprimau doar onestitate.

— Fiule, am auzit şi eu zvonuri despre ea când eram de vârsta ta. Nu ştiu ce ai citit tu, însă pot să-ţi spun că, în cazul în care Camera de Chihlimbar mai există, ea nu este în posesia mea. Şi nu îmi imaginez că tata ar fi putut să-mi ascundă existenţa ei. Cu ani în urmă am surprins o conversaţie dintre el şi Dan Austrian. Tata n-ar recunoaşte asta în ruptul capului – ştii doar ce secretos e ticălosul – însă din ceea ce spuneau am înţeles că Dan Austrian era cel care ar fi putut să o aibă. Dar asta e tot. N-am auzit niciodată nimic altceva în legătură cu ea.

— Şi atunci de ce a scris bătrânul că o are?

— Pentru a atrage atenţia. Nu vrea să mai stea în sanatoriu. Ştim

amândoi asta. Vrea ca cineva să-l „salveze” şi e în stare să spună şi să facă orice numai să scape de acolo. Apoi vrea să preia controlul asupra banilor săi.

Vince dădu aprobator din cap.

— E în stare să spună poveştile astea oricărei inimi sensibile cu care intră în contact. Va spune orice numai să iasă de acolo.

Creighton zâmbi. Vince era un copil bun şi avea încredere în el în marea majoritate a cazurilor.

— Mai avem altceva pe agendă?

— Nu-mi mai vine nimic în minte. Ţine-mă la curent indiferent de locul în care te afli. Şi eu voi face acelaşi lucru. Zbori spre California în noaptea asta, nu-i aşa?

— Exact. Mâine urmează să înceapă turneul. Privi ceasul. Să mergem. Cred că Julia a sosit. Abia aştept s-o iau sub aripa mea.

13

Faţa ovală a Juliei era încordată când luxoasa limuzină sosi la Arbor Knoll. Avea buzele uscate, iar ochii o ardeau de dorinţa de a vedea din nou. Îi ţinea închişi şi îşi rezemase fruntea de geamul rece. Părul lung îi căzuse în faţă şi îl dădu pe după urechi. Se pregătea să se întâlnească cu familia Redmond.

De la evenimentele petrecute la Londra, *Recviemul* de Mozart îi revenea mereu în minte, făcând să-i vibreze cu solemnitatea lui fiecare celulă, un ecou dureros al pierderii mamei sale. Aflase la Juilliard *că recviemul* fusese interpretat în 1849 la funeraliile marelui pianist Chopin la Paris, unde murise, prea tânăr. Şi mama ei murise prea tânără.

Muzica pasionată îi provocă un sentiment înălţător când coborî din maşina care ajunsese la Arbor Knoll. Aici spera să descopere ce o traumatizase în noaptea debutului său. Dorea să afle cauza orbirii ei pentru a-şi recăpăta vederea şi a o aduce în faţa justiţiei pe ucigaşa mamei sale. Reuşise să-şi reprime dorinţa de a o ucide cu mâna ei pe femeia aceea.

Familia se adunase în jurul ei, manifestându-şi simpatia. Şi-i imagina pe toţi, frumosul clan. Erau prezenţi cu toţii aici – unchi, soţii, veri. O hoardă de oameni viguroşi şi plini de viaţă care împărtăşeau aceeaşi moştenire genetică şi un puternic sentiment al locului privilegiat pe care meritau să-l ocupe în lume. Toţi erau inteligenţi şi amuzanţi.

Aceiaşi oameni puteau fi însă şi copleşitori, egoişti şi uneori atât de absorbiţi de realizarea obiectivelor lor încât deveneau brutal de insensibili. Acum era însă unul din momentele în care ieşeau în evidenţă numai calităţile – conştiinţa apartenenţei la aceleaşi idealuri şi aceeaşi istorie, credinţa că dacă unul dintre ei fusese atins, toţi erau loviţi, o afecţiune netrucată.

Clanul Redmond îşi strângea rândurile în jurul unuia de-al lor, Julia. Era mişcată.

— Îmi pare aşa de rău, spunea un văr. Ce pierdere cumplită!

— Este îngrozitor, Julia, intervenea un altul.

Toţi îi prezentau condoleanţe în timp ce o însoţeau în casa care răspândea mirosuri de marmură rece, lemn vechi şi plăcinte care se pregăteau la bucătăria din spate. Şi flori. Simţea peste tot mirosul florilor funerare.

Le mulţumi tuturor şi le spuse că şi ea era tare amărâtă. Vrură să afle amănunte despre ceea ce se întâmplase. Pe când le relata evenimentele se simţi cuprinsă din nou de furie. Şi ei erau mânioşi, iar

înţelegerea de care dădeau toţi dovadă o mai linişti puţin.

Preotul din parohia locală se prezentă singur. Julia nu era catolică, însă mama ei aparţinuse acestei confesiuni. Julia simţi din nou un nod în gât atunci când preotul îi povesti ce femeie minunată fusese mama ei. Îi spuse că e oricând bine venită la biserică.

Soţia lui Creighton o invită să mănânce ceva.

— Nu încă, răspunse Julia. Mulţumesc.

Nu era în stare să mănânce.

Trebuia să treacă la treabă:

— Îţi aminteşti de noaptea debutului meu, Alexis?

— N-o s-o uit niciodată, draga mea, răspunse aproape în şoaptă Alexis. O prinse pe Julia de mână. De ce?

— S-a întâmplat ceva neobişnuit atunci? Ceva care ar fi putut să mă supere foarte tare?

Alexis Redmond mai păstra încă o urmă de accent din Sud, o amintire a rădăcinilor sale din Georgia.

— Draga mea, era o noapte splendidă. Tu erai puţin nervoasă înainte şi-apoi publicul a dat dovadă de prea multă înflăcărare. Asta este ceea ce-mi amintesc. Bineînţeles, mai târziu a fost moartea tatălui tău în accidentul acela tragic în timp ce dormeai. Până în momentul acela, fusese o noapte glorioasă.

Făcu o pauză ca să se gândească.

— Nu crezi că ar fi timpul să nu te mai temi atâta de public? În orice caz, ai plătit destul pentru frica asta pierzându-ţi vederea…

Dezamăgită, Julia îi mulţumi lui Alexis şi se îndreptă spre verii ei. De ce oare atâţia oameni erau convinşi că ar trebui să se facă bine din moment ce nu suferea de nici o afecţiune fizică? Încercă să nu se mai gândească la asta şi continuă să pună întrebări verilor ei în legătură cu noaptea debutului. Îşi aminteau muzica şi petrecerea de la Arbor Knoll, dar nimic mai mult. Unora dintre ei nu le veni uşor să răspundă la întrebare, pentru că noaptea aceea fusese noaptea unei alte morţi în familie, moartea tatălui ei.

— Dacă pot să fac ceva pentru tine, Julia, te rog să mă suni.

Era vărul ei Matt. Îi recunoscuse vocea şi îşi aduse aminte de înfăţişarea bărbatului energic din faţa ei care începuse să încărunţească de tânăr. Era fiul lui David, avocat pe Wall Street şi candidat pentru un loc în Senat din partea statului New York. Îi prinsese mâna şi i-o strângea.

Îi spuse câteva cuvinte de mulţumire.

Unchiul David se apropie de ei.

— Se pare că Matt va obţine locul pentru New York, Julia. O să-l avem pe Creighton preşedinte şi pe Matt senator. Nu-i rău pentru o familie care abia a intrat în politică. Chicoti peste poate de mândru.

Familia lor reprezenta de multă vreme o forţă în politica statului şi a

ţării, însă până acum nu se manifestase public.

— Credeam că eşti îngrijorat din cauza senatorului actual, oponentul lui Matt. Se bucură de multă popularitate…

— Cred că a ieşit din cursă, râse David. Se pare că a primit o ofertă de câteva milioane de dolari să devină CEO al unei importante companii farmaceutice din San Diego. Va primi şi foarte multe acţiuni. Bineînţeles, dacă e reales, oferta cade. Efortul de a decide care e varianta cea mai bună l-a copleşit, aşa că nu a fost în stare să ducă o campanie convingătoare. Matt îl va învinge cu uşurinţă.

— Mulţumesc, tată. Vocea lui Matt era uşor amuzată.

— Tu ai aranjat asta, David? întrebă Julia, deşi cunoştea dinainte răspunsul.

Familia obţinea întotdeauna ce voia. Banii singuri nu reprezentau puterea. Important era ce făceai cu ei.

— Ai avut o relaţie?

Auzi răspunsul satisfăcut al lui David:

— Am preluat recent datoriile respectivei companii farmaceutice cu o rată a dobânzii foarte avantajoasă pentru ei. Au fost încântaţi să asculte sugestiile mele referitoare la un nou CEO, mai ales că senatorul este foarte calificat pentru postul ăsta.

Julia ştia că David ar fi găsit altceva cu care să-l mituiască pe senator dacă acesta nu ar fi fost „calificat” pentru postul de la compania farmaceutică. Fusese întotdeauna uimită de lipsa de scrupule cu care clanul Redmond îşi folosea puterea, însă pentru familie aceasta nu era decât o afacere ca oricare alta.

Unchiul Creighton li se alătură. Vocea lui era caldă, îngrijorată:

— Cred că ai obosit, Julia. Hai în cabinetul de alături, unde e mai linişte. Trebuie să vorbim despre planurile tale de viitor. David? Vrei să vii şi tu? Brice ne aşteaptă.

Luă mâna Juliei, o puse pe braţul său şi o conduse.

Când intrară în cameră, Julia se opri. Simţea în dreapta ei familiarul dreptunghi de lumină care-i indica locul în care se afla. Nerăbdătoare, se eliberă de mâna lui Creighton.

— Lasă-mă singură! Atrasă ca de un magnet, se îndreptă către marele pian Steinway. Poate că se va produce un miracol…

Dar nu. Aceeaşi întunecime dureroasă. Poate că pentru totdeauna. Îşi învinse dezamăgirea şi se concentră asupra pianului. Nimeni altcineva din familie nu mai cânta la pian, însă administratorul avea grijă ca instrumentul să fie acordat periodic.

Genunchiul ei atinse scaunul. Se aşează.

— Julia? o întrebă Creighton. Eşti sigură că poţi face asta?

— Apreciez grija ta. Foarte amabil din partea ta.

Îi simţi pe cei trei unchi ezitând şi apoi oprindu-se. Ştia ce le va cânta. Le va spune ce se întâmplase cu mama ei mai bine decât ar fi

fost ea în stare vreodată.

Degetele ei începură să alunece pe clape şi primele note ale *Nocturnei* de Chopin se revărsară în încăpere. Muzica era plină de o forţă reţinută şi în acelaşi timp de gingăşie. Ajunse curând la secţiunea mijlocie a piesei, cu notele sale colorate, frazele muzicale somptuoase, care-i aminteau chipul plin de farmec al mamei. Putea să o vadă foarte clar: bărbia ridicată, ochii strălucitori, firescul cu care făcea să se simtă bine toţi cei din preajma ei.

Pe măsură ce cânta, Julia avea impresia că la periferia simţurilor sale aude lumea adunându-se în cabinet, murmurând. Apoi, pe când se apropia de final, văzu moartea. Moartea mamei sale. Notele se revărsau pline de pasiune, durere, dragoste, un simbol al puterii de neînvins a spiritului uman. *Nocturna* exprima întreaga tragedie a naşterii şi a morţii, opoziţia şi asemănarea principiilor yin şi yang, întreaga experienţă umană. Viaţa.

După ce termină, cu mâinile odihnindu-se în poală, simţi coborând pacea asupra ei.

În cabinet se lăsase liniştea. Putea să simtă căldura soarelui.

— A fost foarte frumos, Julia, spuse Creighton. Minunat.

— Da, splendid, adăugă Brice.

Se întoarse. Imediat îşi dădu seama că încăperea era plină de oameni. Clipi uimită. Cum...? apoi îşi aminti că, în timp ce cânta, simţise vag intrarea celorlalţi în încăpere.

Încercă să se liniştească, să se elibereze de frica ce o cuprinsese când realizase că, vreme de câteva clipe, nu acordase atenţie celorlalte simţuri ale sale. Nu îşi mai putea permite luxul de a se lăsa complet absorbită de vraja muzicii. Trebuia să o găsească pe ucigaşa mamei sale şi asta însemna că trebuia să-şi folosească toate simţurile. În permanenţă.

Zâmbi când membrii familiei o felicitară, mulţumindu-i pentru neaşteptata reprezentaţie, dar părăsiră încăperea descumpăniţi de faptul că ea alesese acest moment delicat, când toţi se adunaseră să-şi exprime mâhnirea, pentru a cânta la pian.

— Foarte frumos, Julia, îi spuse David. Apucă-mă de braţ acum. Să ne aşezăm aici. Avem de discutat.

Între timp, Brice închise uşa. Îi puseră întrebări în legătură cu ultimele zile din viaţa lui Marguerite, cu turneul şi despre ce se întâmplase la Londra. Vorbi cu un calm care o surprinse şi pe ea. Descoperi că nici măcar Brice, a cărui tendinţă de independenţă îl îndreptase într-o direcţie pe care fraţii săi nu o aprobaseră, nu remarcase că nocturna pe care o interpretase fusese un omagiu adresat mamei sale. Erau insensibili la limbajul muzical al Juliei, care însemna la fel de mult pentru ci ca şi limba greacă, sârbă sau marţiană.

Dezamăgită, îi întrebă:

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat în noaptea debutului meu.

— Ce?

Simţi surpriza din vocea lui Creighton.

— Nu sunt sigur că am înţeles, răspunse David.

— Aţi fost cu toţii acolo, nu-i aşa? insistă ea. M-am dus acolo la opt. Programul s-a terminat la zece. Ce s-a întâmplat după aceea?

Creighton îşi drese glasul. Începu să vorbească cu grijă, cu vocea măsurată pe care o folosea la tribunal.

— Bineînţeles, draga mea. Ei bine, erau toţi oamenii aceia care au venit în culise. După ce ai vorbit cu ei, ne-am dus la maşini, îţi aminteşti? Apoi am venit aici. Am sărbătorit. Am stat la masă. Am băut şampanie. Nimeni nu ştiuse că tu eşti atât de talentată...

— Asta fiindcă nu mai avusese până atunci alt concert adevărat, îl corectă David.

Asta fiindcă nici unul dintre voi nu se ostenise să vină fie şi la cel mai modest, gândi Julia. În familia Redmond erau preţuiţi numai marii învingători. Acum „o apreciau" şi pe ea, deşi nu înţelegeau ce făcea, dar, fiindcă nu găseau nici un folos în muzică, nu se oboseau să încerce să o cunoască pe ea.

Creighton adăugă:

— Cred că Daniel Austrian ţi-a făcut un cadou. Obişnuia să facă acest lucru în asemenea ocazii. Un inel. Unul dintre inelele soţiei sale...

— Alexandritul, îl aprobă David. Probabil că astăzi valorează o sută de mii.

Creighton continuă:

— Aşa că petrecerea s-a prelungit. Şi, bineînţeles, dimineaţa am auzit de dubla tragedie – orbirea ta şi accidentul de maşină în care Jonathan şi-a pierdut viaţa.

Julia dădu din cap. O ardea gâtul şi-i venea să plângă. Încercă să-şi stăpânească lacrimile.

— A fost vreo ceartă în noaptea aceea?

— Ceartă?

Vocea lui Creighton dovedea că era surprins şi întrebarea lui fu urmată de un moment de gândire. Când vorbi, vocea sa era măsurată şi apăsată.

— Nu a fost nici o ceartă. Toată lumea s-a simţit bine din câte îmi amintesc. Conversaţii plăcute. Mâncarea şi băutura obişnuite.

Simţea ceva ciudat la unchiul său. Învăţase să descopere nuanţe în tonul vorbitorilor, să asculte pauzele şi tăcerea, să fie atentă la felul în care îşi alegeau cuvintele. Uneori, cuvintele exprimau pur şi simplu adevărul, însă de cele mai multe ori nu, fără a fi o minciună propriu-zisă. Era unul dintre acele momente în care simţea atât de acut lipsa

vederii, pentru că era convinsă că ar fi putut citi pe faţa lui adevărul. Îi reveni în minte cuceritorul italian din Londra, a cărui duplicitate ar fi putut-o amăgi dacă nu ar fi fost în stare să-i vadă faţa.

Auzi degetele lui David bătând darabana pe marginea fotoliului.

— Probabil că te gândeşti la moartea tatălui tău, Julia. Adu-ţi aminte, l-a condus pe Daniel la Southampton şi se întorcea singur la Arbor Knoll pe la patru… cinci dimineaţa, când s-a întâmplat. Îngrozitor.

Daniel Austrian era tatăl lui Jonathan Austrian – bunicul Juliei.

Brice încuviinţă grăbit:

— Asta a fost. Nu mai insista. Am avut destule tragedii. Ce ţi-a venit să te gândeşti la asta acum?

— Şi e sigur că nu trebuie să te întorci în oraş acum, continuă Creighton cu o voce care se dorea foarte convingătoare. Am dat ordin ca pianul tău să fie adus aici, aşa încât să poţi exersa. Serviciul Secret a ocupat aripa mare, tu poţi locui în cea mică. Vom pune pianul acolo. Sau poţi avea unul dintre apartamentele de aici, din pavilionul central. Continuă să pluseze: Poţi să stai oriunde pofteşti. Nici să nu te gândeşti la altceva. (Îi simţea zâmbetul cuceritor.) Trebuie să avem grijă de tine, nu-i aşa, David?

— Bineînţeles, încuviinţă el.

Interveni şi Brice:

— Vei fi în siguranţă aici, Julia. Vei avea companie şi oameni care să te ajute să te descurci.

Nimeni însă care să o ajute să-şi amintească ce se întâmplase în noaptea debutului şi-i provocase orbirea sau s-o ajute să-şi recapete cumva vederea. Revăzu chipul mamei sale şi imensa ei bucurie când aflase că fiica sa îşi recăpătase vederea. O văzu apoi pe ucigaşă apăsând pe trăgaci. Pe mama sa prăbuşindu-se pe banchetă. Oroarea sângelui care ţâşnea. Sunetele înfiorătoare pe care le scotea Marguerite când se lupta să respire şi se îneca în propriul sânge.

Mama ei murise în chinuri groaznice, conştientă că nu mai are nici o şansă de salvare. Şi Julia nu fusese în stare să o ajute fiindcă îşi pierduse vederea. Trebuia să poată vedea din nou ca să o prindă pe ucigaşă.

Se gândi la apartamentul lor mare de pe Park Avenue, la camerele sale care vor răsuna acum a pustiu. Mai întâi tatăl ei, acum mama. Morţi amândoi. Nu avea fraţi sau surori, soţ sau copii, era singură, nu mai avea pe nimeni în afară de clanul Redmond. Şi Orion Grapolis. Orion era un psiholog care locuia în aceeaşi clădire. Ori de câte ori se aflau în oraş, el şi soţia lui treceau pe la ele şi stăteau de vorbă la un pahar. Îi plăcea foarte mult de el. Îi descrisese metoda lui de tratament – o numea hipnoză naturalistă. Avusese de gând să-l consulte să vadă dacă ar putea-o ajuta să-şi revină din tulburarea de

conversie. Se dusese însă la un psihiatru celebru şi apoi renunţase să mai vadă un alt medic. Însă acum...?

Poate că ar fi trebuit să stea de vorbă cu el. Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea mai bună ideea. Orion îi făcuse mereu impresia că era gata să o ajute. Era un motiv pentru a se întoarce în apartamentul ei.

În nici un caz nu intenţiona să rămână la Arbor Knoll. De la moartea tatălui său şi de când îşi pierduse vederea, nu se mai simţea la largul ei aici. Nu voia să le spună acest lucru şi nu putea să le mărturisească cum că fusese martoră la uciderea mamei sale şi singurul ei obiectiv era să-şi recapete vederea şi să se asigure că ucigaşa va fi prinsă.

Cu voce tare, însă, spuse:

— Trebuie să mă duc în apartamentul meu. Trebuie să învăţ să am grijă de mine. În afară de asta, să ştii că am contramandat ordinul tău, Creighton. Pianul merge în apartamentul nostru... meu.

Bogăţia avea avantajele ei. Îi permitea să-şi îndeplinească dorinţele tot aşa cum unchii ei şi le îndeplineau pe ale lor. Simţi un moment de adâncă satisfacţie.

În cameră se lăsă o tăcere mormântală.

— Ai contramandat ordinul meu? întrebă încet Creighton, tulburat de surpriză şi furie. Interesant. Nu e bine ce ai făcut, Julia. Trebuie să ne laşi pe noi să luăm deciziile. L-am contactat deja pe avocatul vostru şi l-am rugat să pregătească testamentul. Apoi va fi autentificat pentru ca tu să poţi intra în posesia moştenirii. Poate că nu-ţi dai seama, însă vei primi tot. Toţi banii familiei Austrian. Fiecare bănuţ. Plus banii lui Marguerite, bineînţeles...

— Şi e vorba despre o grămadă de bani, deşi ar fi putut să fie şi mai mult dacă Dan nu s-ar fi pensionat atât de devreme, îl întrerupse David, abia putând să-şi stăpânească nemulţumirea faţă de lipsa de responsabilitate financiară a lui Daniel Austrian. E vorba de mai bine de cinci sute de milioane de dolari, dacă am calculat bine. Şi asta este ceea ce rămâne după ce IRS-ul îşi ia partea.

Julia răspunse:

— Vă mulţumesc. Vă sunt recunoscătoare pentru tot ceea ce vreţi să faceţi ca să mă ajutaţi. Vreau însă să-mi port singură de grijă. Mai stau aici câteva ore. Dar o să plec după-amiază. O să mă întorc bineînţeles pentru priveghi şi pentru înmormântare. Le-am spus celor de la Scotland Yard să mă sune pe mine când vor elibera corpul mamei. Făcu o pauză. Mă descurc pe străzile din jurul apartamentului şi voi lua un taxi dacă va trebui să merg mai departe. Mă voi descurca. Voi învăţa să mă descurc singură şi totul va fi bine. Fără îndoială, va trebui să angajez un manager. Şi probabil că voi relua turneele.

Nu avusese niciodată alt manager decât pe mama sa.

Brice murmură:

— Bravo ţie, Julia! El înţelegea dorinţa ei de a lucra.

Creighton era uimit de independenţa ei neaşteptată.

— Ajunge că am pierdut-o pe Marguerite. Gândeşte-te la noi.

Îşi trase scaunul aproape de ea ca să o poată studia mai bine.

Nu-l interesau trăsăturile ei delicate, nasul mic şi buzele pline. Ceea ce căuta el era un semn a ceea ce se petrecea în mintea ei.

— Imaginează-ţi cum ne simţim noi. Vrem să te ştim în siguranţă. Dacă eşti aici cu noi, suntem siguri că totul e în ordine. Vocea lui era caldă. Nu trebuie să fii atât de egoistă, Julia. Acum, dacă Marguerite s-a dus, e de datoria noastră să avem grijă de tine.

— Te sfătuiesc să mă laşi iar pe mine să am grijă de partea lui Marguerite, adăugă David. Ai scăpa de o grijă. Marguerite n-a făcut nimic cu banii ăştia până acum. Şi o să am grijă şi de moştenirea ta, bineînţeles.

Julia răspunse încet:

— O să mă gândesc la asta.

Simţea că se înăbuşă. Resimţea cunoscuta senzaţie că, de fapt, persoana ei nici nu conta în ecuaţia clanului Redmond. Era hotărâtă să preia controlul asupra întregii sale moşteniri şi a părţii din avere care îi revenea mamei sale, însă lăsă pentru altă dată bomba asta.

Creighton continua să se uite la ea. Până acum, în cele câteva ocazii în care îi acordase atenţie, i se păruse că radiază un fel de inocenţă emoţionantă. Ceea ce dispăruse acum. Vedea în schimb o neclintită hotărâre. Şedea dreaptă ca totdeauna. Nu purta ochelarii fumurii şi ochii săi albaştri scânteiau. Ţinea mâinile în poală, încordate ca nişte arcuri, gata să înşface orice adversar. Creighton avu brusc revelaţia că fata asta putea fi la fel de periculoasă ca mama ei. Poate că şi mai rău.

— Bunicul Redmond se simte suficient de bine ca să vină la înmormântare? întrebă Julia.

— Mi-e teamă că nu, răspunse Creighton. De fapt, starea lui s-a înrăutăţit. Se pare că a înţeles că mama ta a murit şi se simte foarte rău.

Julia se încruntă.

— Mama bănuia că bunicul îi trimisese un pachet. Din păcate, era în geanta ei de umăr, aşa că ucigaşa l-a luat cu toate celelalte obiecte.

De surprins ce era, Creighton abia putu să respire. Reuşi să întrebe totuşi calm, ca un avocat care îşi chestionează clientul:

— Vorbeşti de parcă n-ai fi sigură dacă era de la tata sau nu.

— Mama credea că e posibil. Mi-a spus că venea de la Armonk şi că scrisul era tremurat. Dar numele şi adresa expeditorului nu erau indicate. Era emoţionată la gândul că el ar fi în stare să scrie.

Creighton se relaxă. Ştia deja răspunsul următor şi totuşi o întrebă:

— A apucat deci să deschidă pachetul?

— Nu. Julia îşi muşcă buza. Nu a mai avut ocazia.

Asta însemna că Julia nu ştia nimic. Creighton continuă să o cerceteze atent. Se schimbase. Niciodată nu dorise mai mult ca acum să o ţină aici. Vorbi mieros:

— Julia, stai cu noi măcar până la înmormântare. Adică doar câteva zile. O să-l chem aici pe psihiatrul tău. Te-a ajutat în trecut şi sunt sigur că te va ajuta şi acum. După ce o să vorbeşti cu el, vom evalua situaţia şi vom hotărî ce avem de făcut.

Vocea ei era fermă:

— Mă duc acasă, Creighton.

Nu era un răspuns. Era un anunţ.

— Julia… mai încercă el.

— Nu, apreciez ospitalitatea ta, însă nu. Voi pleca în această după-amiază.

Faţa ei era rigidă, hotărârea de neclintit.

El rămase mut. Nu avea timp să o drogheze şi să o forţeze să facă ceea ce voia el, aşa cum procedase cu tatăl său. Se schimbase neaşteptat de mult, ceea ce însemna că trebuia să găsească imediat o altă soluţie. Văzuse faţa ucigaşei şi în cazul în care şi-ar fi recăpătat vreodată vederea…

Îi venea să urle. Trebuia să câştige alegerile şi ultimul lucra de care avea nevoie acum era să se ocupe de această tânără răsfăţată la care încăpăţânarea depăşea considerabil bunul-simţ. Analiza rapid toate posibilităţile. Trebuia să găsească o variantă care să-i garanteze că ea nu-i va sta în cale şi nu va interveni în planurile sale. Apoi, brusc, îşi dădu seama că David şi Brice se uitau la el de parcă simţiseră că era vorba de ceva mai grav decât de o nepoată încăpăţânată care s-ar afla în pericol dacă s-ar întoarce acasă.

Ridică din umeri şi roti ochii către ei. Ei zâmbiră şi dădură din cap.

Ce putea să facă?

Şi atunci îi veni în minte soluţia. Era nebunească şi putea fi riscantă, însă, privindu-şi încă o dată nepoata, înţelese că nu avea de ales.

Cu obişnuita stăpânire de sine, reuşi să vorbească la fel de călduros:

— Foarte bine, dacă este atât de important pentru tine să te întorci acasă, te vom ajuta. Vei avea un şofer şi o limuzină şi-ţi vom găsi o însoţitoare permanentă, cineva care să stea cu tine şi să te ajute să te deplasezi, să-ţi rezolvi afacerile zilnice, să te îmbraci. Vrei să suni la firma din localitate, Brice?

— Cu plăcere.

Creighton continuă:

— Bun. Asta va fi echipa ta de tranziţie, Julia. Mai târziu, când vei fi gata să te descurci singură, poţi să-i expediezi.

Julia ezita. Se gândi la hainele ei, pe care nu se gândise vreodată să le marcheze în Braille. Le ştia pe cele mai multe după formă şi ţesătură. Era însă posibil să greşească şi să-şi pună haine şi pantofi care să nu se asorteze. Apoi era bucătăria, unde iarăşi nu era nimic marcat. În situaţia ei, va fi incapabilă să descifreze lucruri simple, cum ar fi diferenţa dintre o cutie cu mazăre şi una cu supă. Avea o întreagă echipă care să se îngrijească de apartament – un bucătar, două cameriste şi un şofer pe care îl folosea şi la treburile casei, însă toţi erau la Southampton, ajutând personalul de acolo să pregătească proprietatea pentru iarnă.

Răspunse:

— Mulţumesc, Creighton. Voi trimite şoferul şi maşina înapoi când ajung acasă, dar o însoţitoare poate fi utilă. O voi ţine cu mine câteva zile, să văd dacă se potriveşte cu planurile mele.

14

ÎNSEMNARE ÎN JURNAL

Îmi aduc aminte cum l-au omorât pe Maas. Sângele lui arăta ciudat, ca şi cum n-ar fi fost vorba decât de vopsea roşie pe peretele alb. Mâinile lui tremurau când încerca să se încheie la haină ca să acopere rănile provocate de gloanţe şi sângele, de parcă, procedând aşa, totul ar fi arătat ca o greşeală.

Rănile în abdomen sunt îngrozitoare. Suferea teribil. Însă lor nu le păsa. Îi mâna doar lăcomia.

SÂMBĂTĂ, 12:06 PM
OYSTER BAY, NEW YORK

Candidatul prezidenţial Creighton Redmond îşi ocupase locul din faţa porţilor înalte ale reşedinţei de la Arbor Knoll, unde îl aştepta un zid de echipamente de comunicaţii ultramoderne. Microfoanele aveau capetele îndreptate spre pieptul său. Reportofoanele bâzâiau. Iar bliţurile fulgerară pe tot parcursul discursului său emoţionant despre calităţile deosebite ale surorii lui, Marguerite Austrian şi tragedia morţii sale. La colţurile ochilor îi apăruseră lacrimi, iar vocea lui era înecată de emoţie.

Camerele de luat vederi înregistrau totul. Reporterii, care îşi manifestau respectul şi compasiunea prin faptul că nu ţipau la fel de tare ca de obicei, îi puseră întrebări referitoare la înmormântare, la sondajele de opinie şi vrură să afle când se va relua campania, având în vedere că mai erau numai trei zile până la alegeri. Ar fi vrut să audă câteva cuvinte şi din gura Juliei, însă ea îi spusese lui Creighton că nu va face nimic altceva decât să stea lângă el. Nu era încă pregătită să dea interviuri. Astfel încât el o protejă, răspunzând la întrebările ce i se adresau.

După aceea, printr-o poartă laterală, urcară la conac, care nu se vedea de pe şosea. Creighton era însoţit de Julia, David, Brice şi o duzină de alţi membri ai familiei. În spatele lor venea echipa de campanie, care continua să stabilească strategii şi să analizeze situaţia. Îi auzi apreciind că făcuse o treabă foarte bună, care avea să-i câştige probabil noi simpatizanţi în rândul alegătorilor. Erau în acţiune, disecând ultimele evenimente şi plănuind cum să profite la maximum de pe urma morţii lui Marguerite în turneul lui final de a

doua zi, prin California.

În partea cealaltă a casei, Vince aştepta discret, fără ca ceilalţi să-l poată vedea. Îmbrăcat în aceiaşi pantaloni şi cămaşă groasă de bumbac, fuma. Când îl văzu pe Creighton părăsind grupul şi îndreptându-se spre el, aruncă ţigara şi o strivi cu vârful ghetei în iarba arsă. Prin partea de nord a clădirii principale, porniră către stâncile de deasupra golfului, unde puteau vorbi fără teama de a putea fi auziţi. În faţă se vedeau doi agenţi din Serviciul Secret care îşi făceau rondul.

De îndată ce agenţii dispărură din raza lor vizuală, Creighton îşi revărsă furia:

— La naiba! Ai văzut ce s-a schimbat Julia? Nu-mi place deloc!

Vince dădu din cap aprobator.

— Eram convins că n-o să reziste. În special la conferinţa de presă.

— Şi eu am crezut acelaşi lucru.

Cugetând asupra consecinţelor acestei transformări a Juliei, cei doi continuară să urce, unul lângă altul, până ajunseră deasupra golfului. Imensitatea verde-albăstruie a golfului Oyster mugea, încercând parcă să-şi găsească liniştea după furtuna din ultimele zile. Lui Vince îi plăcea aerul rece şi sărat, faptul că frigul îi făcea pielea de găină şi mai ales pericolul reprezentat de apropierea iernii, fiindcă se considera capabil să facă faţă oricărei încercări, fie ea a naturii sau a lui Dumnezeu. Ideea era adânc înrădăcinată în mintea lui şi îi conferea o forţă care îi adusese până acum numai succese.

Cei doi, tată şi fiu, o luară la stânga, urmând linia stâncilor. Analizau fiecare detaliu al planului care avea să se concretizeze în „miracolul” învingerii lui Douglas Powers. Totul era pregătit. Exista însă o problemă – Julia. Ceva mai devreme, Creighton îl informase pe Vince despre planul lui de a o ţine sub supraveghere, din moment ce ea refuza să stea la Arbor Knoll. Vince făcuse între timp toate aranjamentele necesare. Acum îl informa despre acestea şi pe tatăl său, care dădea din cap mulţumit.

Într-un târziu, Vince spuse ceea ce ştiau amândoi:

— Trebuie să ne întoarcem.

— Crezi că Stern e aici?

Vince îşi privi ceasul.

— Trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

Îi spusese anume Mayei Stern să vină la ora asta, fiindcă vor fi ocupaţi cu finalizarea reportajelor lor, iar agenţii Serviciului Secret aveau de lucru cu cei care participaseră la conferinţa de presă şi cu avalanşa de scrisori de simpatie şi flori care soseau la Arbor Knoll. Stern nu avea de suportat decât inspecţia obişnuită şi fără îndoială va trece uşor de ei.

Vocea lui Creighton se înălţă, iritată:

— Chiar trebuie să mă întâlnesc cu ea?

Prezenţa Mayei Stern, ucigaşa aflată în slujba lor, îi provoca chiar şi lui o stare de nervozitate. Violenţa ei metodică avea acest efect asupra oricui încerca să o ţină în frâu. O mişcare greşită şi fiinţa asta putea exploda. Ceea ce făcea posibilă conlucrarea cu ea era devotamentul pe care i-l arăta. Cu ani în urmă, fără să-şi dea seama, îi făcuse un imens serviciu. Fratele ei fusese condamnat la moarte pentru jaf armat şi crimă, iar cazul ajunsese la Curtea Supremă pentru a se decide dacă judecătorul a neglijat unele dovezi care păreau să indice că fratele ei nu se afla la locul faptei. Nu toţi judecătorii de la Curtea Supremă împărtăşeau acest punct de vedere şi dezbătuseră cu înflăcărare cazul. Votul lui Creighton fusese decisiv. Datorită lui, cazul fusese returnat la instanţa iniţială. Omul fusese rejudecat şi achitat.

La scurt timp după aceea, Maya Stern venise să-i mulţumească. Îi spusese că este nespus de recunoscătoare pentru votul său curajos şi neagreat de ceilalţi. Îi mărturisise apoi că ea este un asasin în slujba CIA şi că îi oferă serviciile, dacă va avea vreodată nevoie. Va putea conta oricând pe loialitatea ei. Creighton sesizase de îndată avantajele unor asemenea talente în lumea afacerilor şi a politicii. De atunci, ori de câte ori avusese nevoie de ea, femeia îi îndeplinise ordinele fără să pună întrebări.

— Cred că aşa ar fi mai bine, răspunse grav Vince.

— Ar fi putut foarte bine să-ţi dea ţie pachetul. De ce vrea să mă vadă pe mine?

— Ştii foarte bine ce sentimente are faţă de tine. Cred că te adoră, tată şi am impresia că te stimează din ce în ce mai mult. Ai crescut enorm în ochii ei când i-ai spus că ai mijloacele necesare ca să deviezi cursul investigaţiilor la Londra.

Creighton îi aruncă o privire piezişă, profilul său aducând mai mult ca oricând cu al unei păsări de pradă.

— Să ai de a face cu ea e ca şi cum ai purta un automat încărcat cu siguranţa stricată.

— Dar ea este arma *ta.* Nu trebuie decât să ţinteşti cu ea. Te venerează.

Creighton se strâmbă.

— Cred că singura persoană la care a ţinut vreodată este nebunul acela de frate-său.

Vince dădu din cap.

— Mai mult ca sigur că a şi sosit. O să-i dau noua misiune.

Creighton oftă.

— Hai s-o facem şi pe asta.

Trebuia să recunoască. Avea nevoie de Stern. Mai ales acum.

După căderea Cortinei de Fier şi după ce publicul american

începuse să ceară reducerea bugetului alocat apărării şi informaţiilor, Compania fusese reorganizată şi începuse un lent proces de schimbări. Uitate erau zilele din anii ’80, în care un adjunct ca Bill Casey declanşa războaie şi primea lauri pentru „victorii” obţinute în Nicaragua sau Grenada. O nouă conducere se instalase la conducerea Companiei şi se renunţase la multe dintre vechile metode de la Langley. Avuseseră de suferit şi unii spioni şi şefi de echipă. Unii plecaseră de bună voie. Văzuseră cum va arăta viitorul Companiei şi înţeleseseră că aceasta nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Şi Maya Stern pricepuse acest lucra. Cunoscută pentru abilităţile ei de a „face curăţenie”, împlinise treizeci şi cinci de ani. Fusese în Companie pe perioada cea mai îndelungată a procesului de transformare. Cu ajutorul chirurgiei plastice, al steroizilor şi antrenamentelor de rezistenţă, putea concura cu uşurinţă – atât în ceea ce priveşte frumuseţea, cât şi rezistenţa – cu orice fată mai tânără cu cincisprezece ani decât ea. Serviciile ei nu mai prezentau însă interes pentru Companie. Programul de asasinate în care servise ea fusese declarat oficial închis în anii ’70, dar continuase clandestin şi pe parcursul anilor ’80. La începutul anilor ’90, însă, Compania renunţase cu adevărat la el pentru totdeauna… sau cel puţin aşa îi spusese şeful ei.

Ştia că e o minciună, însă acceptase trecerea în domeniul culegerii de informaţii. Îşi îndeplinea bine sarcinile, însă noua muncă o enerva şi nu îi oferea satisfacţii. Nu putea să-şi dea seama de ce-i lipseau acţiunile sângeroase şi până la urmă fusese nevoită să accepte că acel mod de viaţă era înscris în ADN-ul ei. Cu patra ani în urmă, îşi dăduse demisia fără mare tam-tam, fără a vorbi cuiva despre insatisfacţiile ei.

Începuse să lucreze în secret pentru Creighton încă de când era la Companie. Acum îşi oferea serviciile cu norma întreagă. Creighton o trecuse pe statul său de plată. Era cea mai bună cale pentru a o controla. Nu dăduse niciodată semne că ar intenţiona să folosească faptele din trecut pentru a-l şantaja. Creighton era însă un om prudent şi nu îşi asuma riscuri inutile. Aşa că o plătea şi ea se simţea ca şi cum ar fi fost un membru de încredere – deşi clandestin – al echipei sale.

În ziua aceea sosise la Arbor Knoll la volanul unei camionete plină cu flori pentru familia Redmond. Florile proveneau de la admiratori care nu existau cu adevărat. Cu o şapcă trasă pe ochi şi în halat alb, coborî din maşină lângă ghereta de serviciu de pe şosea. Cei din Serviciul Secret cercetară camioneta. Examinară totul cu atenţie. Cu ajutorul unui scaner, verificară plicurile timbrate de pe bancheta din stânga. Îi desfăcură până şi sandvişul învelit în hârtie, pus deasupra plicurilor. În cele din urmă, îi dădură permisiunea să intre cu maşina.

Înaintase pe aleea şerpuită de cărămizi care ducea până în spatele

clădirii principale. Mai fusese de câteva ori aici şi cunoştea locurile. Inima începu să-i bată mai repede de cum îl văzu pe Creighton Redmond apropiindu-se prin spaţiul dintre casa de oaspeţi şi clădirea principală. Era suplu şi elegant în costumul său închis, un bărbat care radia putere şi siguranţă. Un bărbat care merita să fie respectat. Haina era descheiată. Fiul venea în urma lui, îmbrăcat în pantaloni şi cămaşă de bumbac şi încălţat cu ghete. Lucra pentru Companie, dar era mult mai puţin important.

Deşi i se uscaseră brusc buzele, rezista tentaţiei de a le umezi. Anumite lucruri nu se uită niciodată; altele nu pot fi nicicând reparate. În ochii ei, Creighton Redmond era atât de aproape de imaginea lui Dumnezeu pe cât îi îngăduia ateismul ei.

Sări din camionetă, deschise portiera laterală şi dădu jos din maşină un aranjament floral. Pe când Creighton se apropia, se urcă din nou în maşină şi pregăti alte două buchete. Între timp el ajunsese lângă ea. Unul dintre omniprezenţii agenţi ai Serviciului Secret îşi făcu brusc apariţia, însă Creighton îi făcu semn cu mâna că totul e în ordine.

— Alte flori? întrebă el cordial.

Era atât de aproape de Maya încât ea îi putea vedea obrazul ras proaspăt.

— Da, domnule, spuse cu o voce groasă, aspră. Îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită de familia dumneavoastră, domnule.

Asta în caz că agentul care se îndepărta ar fi putut auzi ceva…

Scoase din maşină un alt aranjament floral şi la adăpostul acestuia ţinu pachetul pe care-l luase de la Marguerite Austrian. Era acum într-un plic gros, alb, cu destinaţia Canton, Ohio. Când cei din Serviciul Secret trecuseră cu scanerul peste el, nu văzuseră în interior decât un pachet de foi îndoite.

Cu un zâmbet plăcut, Creighton aruncă o privire în jur, în curtea goală. Familia sa şi echipa de campanie luau prânzul înăuntru, ceea ce dădea de lucru întregului personal. Cei din Serviciul Secret vegheau locurile de unde ar fi putut veni vreun pericol, nu urmăreau mişcările lui.

Se aplecă să admire florile şi făcu să alunece pachetul în haină.

— Foarte frumoase, spuse cu voce tare.

Îndreptă spatele, îşi încheie haina şi spuse cu voce joasă:

— Mi-ai creat o problemă al naibii de complicată omorând-o pe Marguerite.

Ea repetă ceea ce-i spusese şi la telefon:

— Mi-a văzut faţa. Putea să mă recunoască.

— Puteam să te ascundem undeva, să-ţi oferim orice ar fi fost necesar pentru a te proteja. Ai fi putut să te pensionezi.

— Nu puteţi să-mi faceţi asta. Trebuie să lucrez.

Stern avea o privire limpede, fără urmă de remuşcări. Trecuse prin viaţă fără să-şi facă procese de conştiinţă, iar suferinţele celorlalţi reprezentau pentru ea doar o abstracţie. Propriile dorinţe îi dictau acţiunile, iar emoţia puternică pe care o simţea atunci când era martoră la suferinţă o făceau să jubileze. Încă mai resimţea plăcerea vecină cu orgasmul pe care i-o produsese moartea lui Marguerite Austrian.

Creighton îi înţelegea dispreţul faţă de ceilalţi. Nevoia ei de a lucra era unul dintre motivele pentru care era atât de folositoare. Doar în urmă cu câteva zile dusese la bun sfârşit delicata sarcină de a extrage şi de a înlocui anumite dosare ale poliţiei din Monaco. Îl studiase pe inspectorul de poliţie şi îi descoperise punctul slab. Atunci se transformase în aşa fel încât să corespundă fanteziilor lui sexuale. În mai puţin de trei săptămâni obţinuse ceea ce le trebuia şi îl lăsase pe inspector incapabil să reacţioneze. Dacă o demasca pe ea, se demasca pe sine însuşi, ceea ce ar fi dus la ruinarea reputaţiei sale profesionale şi la pierderea slujbei. Dacă tăcea, totul rămânea ca înainte, inclusiv libertatea de a se furişa prin baruri în căutarea victimelor obsesiilor sale sexuale.

Creighton îi spuse:

— Am o altă misiune pentru tine. Trebuie să fii înapoi aici la 2:45.

Era rândul lui Vince să vorbească:

— Am făcut deja cele necesare…

Îi spuse ce voiau să facă. Era un plan curajos şi numai Stern – cu dibăcia sa de a se deghiza, de a intra în pielea altor persoane, cu cunoştinţele pe care le avea deja despre Julia – îl putea duce la bun sfârşit.

Pe sub cozorocul şepcii albe care-i umbrea faţa, o străfulgerare trecu prin ochii lui Stem. O şuviţă din părul ci negru, bogat se vedea deasupra urechilor.

— Lăsaţi numele la intrarea de serviciu. De unde pot ridica documentele de identitate?

În vreme ce Vince îi răspundea, Creighton o privi, nerăbdător să afle de ce ţinuse atât de mult să-l vadă. În ciuda faptului că avea mare nevoie de ea şi cu toate că femeia se purta deosebit de respectuos, prezenţa ei îi provoca o stare de nelinişte. Era nemulţumit să constate acest lucru.

Când Vince termină explicaţiile, o întrebă:

— Mai vrei să-mi spui ceva?

Pentru ea venise momentul mult aşteptat. Lăsă capul în jos. Îi venea greu să exprime ceea ce simţea.

— Am vrut doar să vă felicit. Îşi trecu un deget peste frunte, pe sub cozorocul şepcii, ca să se şteargă de sudoare. M-am înscris la vot atunci când aţi fost nominalizat. O să votez pentru dumneavoastră

marţi.

Ridică privirea şi Creighton putu să vadă devotamentul din ochii săi negri. Erau întunecaţi şi alungiţi, cu o privire aproape naivă. Această femeie exista numai pentru sine. Nu o interesa altcineva. Nu o plătise să-l voteze. Nu se obosise, fiindcă bănuia că înregistrarea şi votarea propriu-zisă erau acte de care era străină. Dar iată că nominalizarea lui pentru preşedinţie străpunsese platoşa după care se ascundea ea. Se gândise cum să-şi exprime devotamentul, petrecuse probabil mai multe zile căutând gestul cel mai potrivit şi în final hotărâse că ceea ce-i oferea acum demonstra fără urmă de îndoială fidelitatea sa.

— Îţi sunt recunoscător. Vocea lui era sinceră, cuvintele măsurate. Apoi îi spuse ceea ce ştia că vrea ea să audă: O să-mi fie de folos. Dar mai mult decât atât, gestul tău m-a impresionat.

Ea zâmbi şi se dădu înapoi. Schimbul era corect. Ştia că el o înţelesese şi o aproba. Dispăru în interiorul camionetei şi continuă să-şi facă de lucru cu florile. Creighton avu impresia că un întuneric înspăimântător se lăsase în urma ei.

Timp de câteva ore, rumoarea discuţiilor umplu livingul plin cu aranjamente florale şi Julia reuşi să zâmbească. Creighton avea cinci copii cu vârste cuprinse între doisprezece şi treizeci şi şapte de ani, David avea trei care trecuseră de douăzeci de ani, iar Brice avea patru – doi peste douăzeci de ani şi doi adolescenţi, care locuiau cu fosta sa soţie. Până acum, verii produseseră douăzeci şi doi de nepoţi pentru fiii lui Lyle Redmond şi toţi aceşti copii erau prezenţi acum.

Julia acceptă un sandviş de pe masa unde se aflau gustările deoarece mintea îi spunea că trebuie să mănânce şi cu un sandviş se putea descurca mai uşor decât cu ceva gătit, care ar fi trebuit tăiat în bucăţele de către altcineva. Mirosul crinilor o izbi când plecă de la masă. Oriunde se îndrepta, simţea mirosul florilor funerare.

Sporovăia cu verişoarele ei despre nunţi, petreceri şi copii. Îi povestiră despre carierele lor, casele pe care şi le cumpăraseră, proprietatea familiei din Palm Beach, ranch-ul Redmond din Montana, excursiile în Austria la schi şi escapadele în Antile, Paris sau Mallorca. Discutară despre obiectele de artă pe care le cumpăraseră, însă de cele mai multe ori motivaţia lor pentru aceste achiziţii trăda mai degrabă dorinţa de a face o investiţie sigură şi mai puţin pasiunea pentru artă. De câteva ori se menţionă şi numele bătrânului Lyle Redmond, care, după cum spuneau ei, era din ce în ce mai nebun.

În sfârşit, la 3:30, familia ieşi în curte, unde se afla limuzina. Şoferul aştepta lângă portiera din spate. Căldura blândă a zilei dispărea treptat şi soarele atârna palid undeva spre vest. Zilele scurte de iarnă îşi făcuseră apariţia.

Julia, înfofolită într-o haină lungă de caşmir, auzea că cineva încarcă valizele în portbagaj. O clipă se întrebă ce culoare avea haina

pe care o purta. Apoi îşi aminti că o cumpărase împreună cu mama ei la Saks, pe Fifth Avenue. La etajul şapte. Mirosul şi foşnetul stofelor noi. Îşi amintea râsul mamei sale care bea ceai cu gheaţă cu Barry Rosenberg, în timp ce ea proba hainele. Râsul plutea în aer.

Se simţi brusc copleşită de durere. În frânturi de imagini şi sunete, revăzu chipul mamei sale care murea… auzi paşii ucigaşei care alerga în noapte… simţi din nou mirosul fierbinte al sângelui. O cuprinse iar acel sentiment de vinovăţie pentru faptul că era oarbă.

Se strădui să revină la clipa de faţă şi îl lăsă pe Creighton să o conducă la maşină. Când se opriră, el spuse:

— Aceasta este Norma Kinsley, Julia. Brice a sunat în sat şi firma a trimis-o pe ea. Va fi noua ta însoţitoare. O să gătească, o să-ţi scrie scrisorile şi o să te ajute să-ţi alegi rochiile. Cred că te vei simţi bine cu ea. Valiza ei este în portbagaj. Va sta cu tine atât timp cât ai să doreşti tu.

Julia îi putea simţi parfumul.

— Bună, Norma. Ce parfum foloseşti? Este foarte plăcut.

— „Magie Noire”. Femeia avea o voce joasă, agreabilă. Sunt încântată să vă însoţesc, domnişoară Austrian.

Julia reţinu numele parfumului.

— Te rog să-mi spui Julia.

— Mulţumesc. Eşti gata de plecare, Julia? Norma apucă mâna Juliei.

Julia zâmbi.

— Nu sunt decât oarbă. Nu trebuie să mă ajuţi chiar aşa de mult. Lasă-mă să-ţi arăt. Căută braţul femeii şi o apucă pe aceasta de deasupra cotului. O uimiră muşchii tari care se ghiceau sub haină. Fără îndoială că Norma practica asiduu exerciţiile fizice.

— Ia-o înainte şi eu te urmez. Când ajungi la maşină, pune-mi mâna pe capotă. În felul ăsta o să descopăr singură unde e portiera şi unde sunt scaunele. După aceea o să mă aşez singură.

— Am înţeles. Norma o conduse către maşină şi-i puse atent mâna deasupra portierei deschise.

Înconjurată de întunericul rece, Julia se căţără pe locul din spate.

— Stai aici cu mine, vrei? Femeia o făcea să se gândească la o pisică – echilibrată şi cu aceleaşi mişcări feline, cu muşchii unduindu-se sub piele. O să petrecem un timp împreună aşa că ar trebui să ne cunoaştem mai bine. Ai făcut atletism?

— Se poate spune că da.

Julia trebuia să se hotărască dacă putea să lucreze cu această străină. O auzi cum ocoleşte maşina şi urcă pe partea cealaltă. Şoferul porni motorul şi, în timp ce familia se grăbea să se întoarcă la căldura din casă, limuzina coborî spre şosea.

Julia inhala parfumul femeii. Era deosebit.

— Spune-mi cum arăţi ca să-mi pot imagina portretul tău.

— Nu ştiu cum…

Julia zâmbi. Pentru unii oameni era greu să se descrie.

— O să te ajut eu. Ştiu că eşti puţin mai înaltă decât mine. Mi-am dat seama atunci când stăteam una lângă cealaltă. Ai un corp atletic şi subţire şi probabil că arăţi foarte bine. Femeile obişnuite nu prea folosesc parfumuri atât de exotice ca al tău. Ai o faţă rotundă, ovală sau în formă de inimioară? Ce culoare au părul şi ochii tăi?

Maya Stern râse liniştit. Se uită înspre şofer şi observă că geamul dintre locurile din faţă şi cele din spate era închis. Nu voia ca el să o audă descriind o „Norma” imaginară, care nu semăna deloc cu ea.

— Ai avut dreptate în ceea ce priveşte înălţimea mea. Am părul şaten deschis şi ochi albaştri. Faţa rotundă. Am practicat dansul şi heptatlonul şi încă mai sunt o practicantă fanatică a exerciţiilor fizice. Unghiile mele sunt date cu lac roşu deschis. E suficient?

Juliei îi plăcu partea cu lac de unghii. Dovedea că femeia are fler.

— Povesteşte-mi despre celelalte slujbe pe care le-ai avut.

În timp ce vorbeau, Maya Stern privi din nou către şofer. Nu dădea nici un semn că ar fi auzit minciunile ci cu privire la culoarea părului, forma feţei şi culoarea lacului de unghii. Nu i-ar fi putut spune Juliei cum arată în realitate fiindcă ar fi fost în stare să-şi dea seama că descrierea se potriveşte cu cea a ucigaşei mamei sale. În vreme ce limuzina înghiţea kilometrii pe şoseaua ce străbătea Long Island, ea inventa o poveste în legătură cu cariera sa de până atunci pentru a purta o conversaţie cu noua ei patroană. Nu era prea greu pentru ea – avusese mai multe identităţi false în viaţa ei decât rolurile din cariera majorităţii actorilor şi le trăise pe toate cu intensitate. Dacă ar fi procedat altfel, ar fi ajuns pe scaunul electric.

După ce limuzina ieşi din tunelul Queens-Midtown şi intră în oraş, Maya Stern zâmbi rece. Mulţumită că noua sa misiune decurgea foarte bine, îşi trecu degetele prin părul negru, tuns scurt. O studie pe femeia oarbă, gândindu-se la ordinele pe care le primise şi simţi o umbră de regret. Nu omorâse niciodată un nevăzător. Se întrebă dacă experienţa era diferită. Atât timp însă cât Julia Austrian nu îşi recăpăta vederea, ea va trăi.

15

SÂMBĂTĂ, 10:00 AM
LANGLEY, VIRGINIA

Sam Keeline era cumplit de frustrat. Trebuia să găsească Camera de Chihlimbar. Era împreună cu Pink Pinkerton la subsol, în sala de gimnastică din aripa veche a sediului Companiei, îmbrăcaţi în chimonouri albe, încinşi cu centuri negre, se mişcau ritmic, repetând tehnicile de bază din karate – lovituri cu pumnul, lovituri cu palma deschisă, lovituri cu piciorul şi parade.

Sam încerca să lupte împotriva emoţiei şi a dezamăgirii provocate de Camera de Chihlimbar. Îşi imagină că inamicii îl atacau din opt direcţii diferite, lovi puternic cu piciorul, sări şi – păstrându-şi perfect echilibrul – lovi încă un oponent invizibil aflat în spate.

Cu ochii minţii, Sam îl văzu pe inamicul lovit căzând pe spate, încovoindu-se de durere şi cerşind îndurare…

— Sam! Pe cine încercai să omori?

Terminând exerciţiile rituale *kata,* Pink făcu o plecăciune către univers.

Erau singuri. În cursul săptămânii ar fi trebuit să împartă spaţiul cu cei care practicau Tae Kwon Do şi care veneau aici în pauze. Sam termină exerciţiile *kata* cu o poziţie verticală. Se înclină şi el şi chiar în clipa aceea ţevile de la subsol care treceau pe deasupra lor începură să bolborosească.

Sam mormăi:

— E ca şi cum am face exerciţii în abdomenul unui bolnav de hernie hiatală.

Ţevile răsunară din nou şi particule de vopsea crem căzură peste ei.

Pink se uită la prietenul său, care nu fusese niciodată un tip prea calm cu care să te înţelegi uşor. Numai munca de informaţii părea să îl pasioneze şi femeile, la plural. Dacă-i dădeai lui Sam un teanc mare de rapoarte pe care să le sintetizeze şi să le analizeze, era în stare să uite de orice altceva. Nu şi astăzi. Faptul că Sam renunţase la întâlnirea cu cine ştie ce nouă achiziţie ca să meargă cu Pink la o bere în seara precedentă, că dezgropase din nou vechea poveste cu Camera de Chihlimbar şi că acceptase să facă exerciţiile *kata* în dimineaţa aceasta, toate îi spuneau lui Pink că în mintea lui ciudată se petrecea ceva deosebit.

Sam fusese întotdeauna un mut ticălos. Dar aşa era şi Pink.

— N-ai avut noroc nici dimineaţa asta? întrebă Pink când porniră spre duşuri.

— *Nada.* N-am găsit decât că ambasadorul Daniel Austrian a murit bătrân, în urma unui atac de cord, iar singurul său fiu, Jonathan Austrian, a fost un investitor care a murit într-un accident de maşină. Eroii au murit, sfârşitul poveştii. Am căutat la toate şcolile pe care le-au absolvit şi pe la toate universităţile din New York şi din districtul Columbia. Mi-a luat mai multe ore, însă nicăieri nu existau documente în legătură cu cei doi.

— Ce-ai aflat despre văduve? Despre copii?

— Soţia lui Daniel a murit demult, iar a lui Jonathan este plecată din ţară, într-un turneu de concerte cu fiica lor, o pianistă. Singurul lor copil, Julia Austrian. Ai auzit de ea?

Se dezbrăcară şi dădură drumul la apă.

Pink nu avu nevoie să se gândească prea mult.

— Nu. Pianiştii concertanţi nu sunt punctul meu forte. Toată muzica asta clasică demodată… Mă plictiseşte.

Părul lui Sam era năclăit şi pielea îi lucea de transpiraţie. Tăcea, semn că se gândea. Sau că evita următoarea întrebare a lui Pink.

Pink întrebă:

— O cunoşti, nu-i aşa? Pe această Julia Austrian…

— Am auzit-o cântând de câteva ori, recunoscu Sam. Aveam acasă toate CD-urile ei. Este destul de bună. De fapt, chiar foarte bună. Interpretează cu multă forţă şi integritate. E greu de crezut că e nepoata unui mahăr al afacerilor imobiliare. Te-ai fi aşteptat să ajungă şi ea în afaceri. Sau să-şi joace rolul în înalta societate a bogătaşilor.

— Ai făcut un adevărat studiu al acestei femei!

— Deloc. Dar muzica ei îţi pătrunde pe sub piele.

Şi sub duş şi pe când se îmbrăcau, Sam continuă să se întrebe cum de fusese ales el să primească pachetul de la Armonk. Nu îi spusese nimic lui Pink în legătură cu povestea asta. Totuşi, Pink fusese martor la cercetările lui de-a lungul anilor în legătură cu Camera de Chihlimbar, aşa că se gândi că şi-ar putea manifesta puţin nemulţumirea faţă de el, ca şi cum abia şi-ar fi reluat absurdele sale investigaţii.

Şi era foarte nemulţumit. Probabil că ar fi trebuit să uite întreaga afacere. Se gândi să urce până în biroul său de la etaj, să lucreze la rapoartele care se adunaseră pe masa lui de lucru. Ar putea fi un lucru bun pentru liniştirea conştiinţei. Însă inima lui îi spunea cu totul altceva.

Se uită la uriaşul său prieten.

— Mergem să mâncăm?

— Bună idee. Pink se bătu cu palma peste pântecele său tare, plat. Mor de foame.

MCLEAN, VIRGINIA

Sam şi Pink intraseră într-un restaurant italienesc din Melean, se aşezaseră lângă barul întunecos şi comandaseră bere şi pizza cu roşii şi anşoa. Aerul mirosea a bere şi alune. Domnea atmosfera lâncedă a unei după-amieze de sâmbătă. Pe ecranul televizorului defilau nonstop, în surdină, ştirile CNN, în aşteptarea orei când trebuia schimbat postul pentru următorul meci de fotbal.

— Crezi că ne vom pensiona vreodată? Pink înhăţă un pumn de alune sărate.

— Suntem cam tineri ca să discutăm despre pensie, nu crezi?

Sam ştia că Pink era neliniştit şi nefericit. Răspunsese de o operaţiune la Bruxelles pe care o ratase. Ca urmare, cei de la Langley îl chemaseră acasă pentru un „time out" pentru o perioadă nedefinită. Munca de teren era însă singurul mod de viaţă care i se potrivea.

— Da, poate că ai dreptate. Însă am un broker care se ţine de capul meu şi vrea să mă facă să investesc în fonduri mutuale şi în acţiuni. Îmi zice într-una că sunt mai bătrân decât cred. Chipul lui Pink se întristă brusc. Dumnezeule, dacă ar fi fost medic, aş fi zis că mă pregăteşte să-mi comunice un diagnostic fatal. Ca şi cum n-aş mai fi avut mai mult de două luni de trăit. Şi că biata soră-mea şi nepoatele nu vor primi nici un ban pentru că eu sunt un cheltuitor şi că niciodată nu am căpătat mai mult de 1,2% dobândă la ceea ce am reuşit să pun deoparte şi nu am capitalizat suma. Pink ţinea mult la familia surorii sale şi se simţea vinovat că le vedea atât de rar.

Sam îşi reţinu un zâmbet.

— Mi se pare că eşti foarte viu. Cred că ai acum ocazia să-ţi pui lucrurile la punct.

Pink se aplecase asupra berii sale brune New Castle. Se îndreptă şi spuse:

— Nu m-am simţit niciodată mai bine ca acum. Sunt perfect sănătos. Dumnezeule, pensionare! O pensie amărâtă de la guvern, în evidenţa Securităţii Sociale. O fermă la marginea statului New York, unde iarna îţi îngheaţă biluţele, iar vara te mănâncă ţânţarii de viu.

— Ai prefera o misiune în Sahara. Sau în Siberia.

— Ai dreptate, fir-ar să fie.

— Acolo sunt aceleaşi probleme climaterice, Pink. Călduri teribile. Ierni extrem de friguroase.

Pink îi aruncă o privire mânioasă.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Sam îşi sorbea berea. Îşi studia prietenul. Observă privirea pierdută a ochilor lui.

— Trebuie să te întorci pe teren. Ai să-ţi pierzi minţile aici. În curând o să te plimbi prin grădinile zoologice şi o să începi să vorbeşti aiurea.

Pink dădu aprobator din cap.

— Sunt în pragul iadului.

Sam continuă să-şi privească prietenul şi văzu că se simţea într-adevăr mizerabil. Pink nu mai primise nici o misiune de aproape şase luni şi la Langley se zvonea că o făcuse atât de lată cu ocazia ultimei operaţiuni la care participase, încât probabil că nu va mai primi vreodată alta. Sam hotărî să cerceteze mai îndeaproape situaţia când va avea timp. Să vadă dacă îl poate ajuta cumva.

— Mda, îi răspunse Sam. Intrarea în iad descrie cel mai bine situaţia în care te afli tu acum. În învăţătura catolică, acolo se află toţi cei care nu sunt nici prea răi ca să fie torturaţi, dar nici suficient de buni ca să meargă în rai.

— Ăsta-s eu.

Pink oftă şi sorbi îndelung. Faţa lui părea că se cufundă în pahar. Apoi înlemni cu privirea aţintită pe ecranul televizorului care se afla deasupra, în colţul barului unde se găseau ei.

Sam se întoarse. Îl auzi pe jurnalistul Wolf Blitzer de la CNN spunând: „... Julia Austrian...”

Sări de pe scaun, ocoli barul şi dădu sonorul mai tare. Reportajul lui Blitzer se referea la o conferinţă de presă a candidatului la preşedinţie Creighton Redmond, a cărui soră fusese împuşcată mortal la Londra, puţin după miezul nopţii. Fiica victimei, Julia Austrian, precum şi ceilalţi membri ai familiei Redmond îl înconjurau protector pe candidatul prezidenţial în faţa porţilor proprietăţii de la Oyster Bay.

Sam îl privea pe Creighton Redmond deschizându-şi sufletul în faţa Americii şi-i împărtăşea durerea pe care o resimţea întreaga familie, mulţumind în acelaşi timp pentru toate mesajele de compasiune şi florile pe care le primise.

Sam căuta să o surprindă pe ecran pe tânăra îndurerată. Ochii ei erau extraordinar de albaştri şi de luminoşi. Nu purta obişnuiţii ochelari cu lentile fumurii. Era frumoasă şi părea vulnerabilă în haina aceea lungă. Părul ei şaten-auriu flutura liber în bătaia vântului. Părea să suporte destul de bine expunerea durerii în faţa publicului, însă chipul cu trăsături fine era rigid ca şi cum, cu o voinţă de oţel şi-ar fi impus să reziste. Cu toate acestea, era frumoasă, avea acea eleganţă clasică potrivită să apară pe coperta unei reviste de modă. Cu excepţia gurii. Buzele sale erau pline, provocatoare. Delicios de sexy.

Şi deodată Sam înţelese: Julia nu era numai nepoata lui Daniel Austrian, era în acelaşi timp o Redmond – verişoara lui Vince, cel care confiscase pachetul ce promitea informaţii în legătură cu Camera de Chihlimbar.

Sam se uita fix la tânăra femeie. Poate că-l auzise pe bunicul ei

vorbind despre Camera de Chihlimbar. Poate că, din moment ce era singurul descendent al lui Daniel Austrian, moştenise toate hârtiile. Era foarte posibil ca informaţiile pe care Sam le căuta să se găsească tocmai între urechiuşele acelui cap drăgălaş. Inima începu să-i bată mai repede de emoţie. În afară de pachet, ea era calea cea mai directă către ceea ce căuta el.

Sam se grăbi să termine ce mai avea în farfurie. Pink îşi exprimă nemulţumirea, dar Sam nu-l luă în seamă. La sfârşit, în timp ce Sam plătea pentru amândoi, Pink spuse:

— Asta înseamnă că ai de gând să-ţi pierzi week-end-ul încercând să te întâlneşti cu Julia Austrian.

— Ar putea fi o pauză. La urma urmei, a revenit în ţară.

— Mda. Şi abia aşteaptă să se întâlnească cu tine. N-ai auzit de respectul pentru viaţa privată a persoanelor, mai ales atunci când au avut o tragedie în familie?

Sam avu o tresărire de vinovăţie. Se îndreptă spre uşă.

— Mă voi purta cu grijă.

— Da, sigur. Pink îl urmă cu paşi leneşi. Sper să mai vorbim în seara asta. Poate jucăm baschet mâine. Poate mergem la vreun film. Ceva de acţiune... Se opri şi privi din nou ecranul televizorului. Hei! Julia Austrian e o puicuţă clasa întâi! Privi dezaprobator la Sam. Sper că nu laşi glandele să-ţi afecteze judecata! Ce urmăreşti tu de fapt, Camera de Chihlimbar sau o altă aventură?

— Nu te mai gândi la jeguri, Pink!

— Nu sunt jeguri, prostule. Este adevărul, prezentul şi trecutul. Crezi că nu ştiu care-i problema ta? Nu am uitat-o pe Irini Baum. Nu te mai purta ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Vocea i se înmuie. Odată şi odată va trebui să treci peste moartea ei. N-a fost vina ta.

— Pe dracu' n-a fost! Sam se năpusti afară din restaurant, cuprins de un val de remuşcări şi de vinovăţie, însoţit de o durere sfâşietoare.

Iubita lui, Irini... cu părul ei roşu ondulat şi faţa zâmbitoare, cu sânii ei parfumaţi şi felul în care radia toată când făceau dragoste. Era gingaşă şi încăpăţânată în acelaşi timp, iar el o iubea cu disperare.

În 1988 o „convertise" – o convinsese să spioneze pentru CIA împotriva patronilor săi – temuta poliţie secretă din Germania de Est, STASI. Un an mai târziu, când Zidul Berlinului începuse să se prăbuşească, şefii STASI se baricadaseră în sediul lor ca o fortăreaţă din Berlinul de Est ca să distrugă documentele care i-ar fi putut incrimina... şi care ar fi putut fi foarte importante pentru Vest. Comuniştii erau încă la putere în Uniunea Sovietică şi nimeni nu bănuia că în câteva luni întregul bloc sovietic se va prăbuşi, că Războiul Rece se va termina cu un scâncet.

Irini era cu el în Berlinul de Vest atunci când începuse să se audă că

zidul a fost spart. Ea vrusese să se ducă imediat la sediul STASI din Berlinul de Est spre a salva documente pentru CIA... pentru el. El avea o întâlnire foarte importantă în noaptea aceea la Ku'damm, cu un mahăr de la KGB care era pe punctul de a lucra pentru ei. O rugase să-l aştepte, să se ducă apoi împreună. Crezuse că o convinsese.

Probabil că ea decisese că trebuia să facă singură lucrul acela. Sau poate că nu dorise să-l implice pe el: Estul era problema ei, aria ei de responsabilitate.

În lipsa lui, se furişase peste graniţă, intrase în bastionul STASI de pe Normannenstrasse, umpluse două serviete cu documente şi nimerise apoi direct în braţele unor ticăloşi tocmai în momentul în care izbucniseră violenţele. Violată de mai multe ori, împuşcată şi cu corpul pe jumătate ars, fusese găsită pe o alee din apropiere. Aflase toate acestea o săptămână mai târziu de la un martor.

Fusese distrus. Chipul ei dulce îl urmărea pretutindeni şi durerea şi mânia lui nu aveau alinare când se gândea la tot ce suferise ea. Nu putuse s-o uite niciodată. Nu reuşise să şi-o ierte niciodată. Nu fusese în stare să mai iubească pe nimeni altcineva fiindcă se simţea ca şi cum el ar fi fost acela care apăsase pe trăgaci.

Afară din restaurant, aerul îngheţat îl izbi în faţă. Printr-un exerciţiu de voinţă, se trezi la realitate. Se calmase şi se concentră din nou asupra problemelor care-l frământau pe prietenul său. Probabil că se gândea din nou la sora lui, Valerie.

— De ce nu te duci s-o vizitezi pe Valerie? îi sugeră Sam. Tot spuneai tu că te simţi vinovat că n-ai mai trecut de mult s-o vezi pe ea şi pe fete. În felul ăsta o să ai ceva de făcut. N-o să te mai plictiseşti tot week-end-ul şi nici prietenii tăi n-o să mai fie atât de îngrijoraţi din cauza ta.

— Mai bine mă duc în Sudan. Liban. Siria...

— Pink!

Pink strânse din buze. Dădu din cap nehotărât. Era nervos şi avea nevoie de acţiune.

— De acord. S-ar putea să fie o idee bună.

— O s-o suni pe Valerie? Sam se îndrepta către maşina sa roşie Dodge Durango.

— Doamne, ce nesuferit eşti! Da, o s-o sun.

ALEXANDRIA, VIRGINIA

Sam locuia într-un apartament dintr-o clădire veche de cărămidă, în

Alexandria[9]. Nu avea toate facilităţile – piscină, sală de sport, portar – pe care le puteai găsi la complexele modeme de locuit care se înălţau în alte părţi ale zonei înconjurate de autostradă, unde şi-ar fi putut permite cu uşurinţă să închirieze un apartament. Preferase însă confortul şi savoarea unei case vechi. De aceea închiriase acest apartament, situat aproape de King Street, în Oraşul Vechi. Parcă maşina în spaţiul din spatele clădirii şi urcă sprinten treptele de la intrare, numărându-le în rusă, ca de obicei – *adin, dva, tri, cetîre, piat, şest, sem.* Şapte trepte. Ca cele şapte coline ale Romei. Sau ca cele şapte păcate capitale.

După ce intră în clădire nu urcă pe scări, aşa cum făcea de obicei, pentru că de data asta era grăbit. Deşi veche, clădirea avea un lift nou-nouţ. Era foarte rapid. Urcă până la etajul opt şi descuie uşa apartamentului.

Era exact aşa cum i-l descrisese lui Pink: mobilă foarte puţină şi mâncare deloc. Prietenii săi găseau că aduce mai mult cu o sală de aşteptare decât cu o locuinţă, ca şi cum Sam nu numai că nu se aranjase acolo, dar nici măcar nu plănuia să facă acest lucru vreodată. Cu toate acestea, locuia în apartamentul ăsta de aproape zece ani, timp în care trecuseră mai multe femei pe aici, care nu lăsaseră însă prea multe urme asupra lui sau a stilului său de viaţă.

Avea un birou şi un calculator Pentium nou în sufragerie, aproape de fereastră. Un munte de cărţi, reviste şi hârtii se înălţa pe birou şi în jurul lui. Apartamentul mirosea a detergent. Menajera fusese pe acolo în dimineaţa aceea. Sofaua şi fotoliile fuseseră curăţate cu aspiratorul, televizorul şi combina stereo şterse de praf, aşternuturile schimbate. Era dezordonat, dar curat. Menajera lui, o femeie iertătoare şi răbdătoare, avea grijă de lucrul ăsta.

Din obişnuinţă, imediat după ce închise uşa, se furişă prin toate cele patru camere spaţioase pentru a se asigura că nu e nimeni ascuns şi că nu fusese plantat nimic periculos, care să-i prilejuiască o surpriză neplăcută. Aceste precauţii erau o moştenire de pe când lucra în Direcţia Operaţiuni: un spion înţelept avea mai multe şanse să fie un spion în viaţă.

Când termină, se simţi oarecum în siguranţă. Se aşeză în faţa calculatorului. Se opri însă cu mâna întinsă spre butonul de pornire. Povara morţii oribile a iubitei sale Irini îl înecase din nou într-un val de vinovăţie şi de pierdere iremediabilă. Încerca să nu se gândească niciodată la acest subiect. La ea. Dar Pink îi adusese aminte şi acum tânjea după Irini cu toată durerea unei iubiri pierdute. Ar fi vrut cu disperare să dea timpul înapoi. Ştia că ar fi putut s-o salveze dacă ar fi

[9] Orăşel în nordul Virginiei, situat pe râul Potomac, aproape de Washington, D.C. (n.t.).

fost acolo, lângă ea.

Îşi lăsă capul în palme. Îşi trecu degetele prin păr. Îl durea inima. Îi era dor de ea.

Într-un târziu reuşi să-şi revină. Porni calculatorul şi cu ajutorul modemului se conectă la serverul de la Langley. Se lăsă pe spate în timp ce pe ecranul monitorului se deschideau mai multe ferestre. În cele din urmă i se cerură codurile de acces. Le tastă şi în câteva secunde fu în legătură cu Langley.

Oftă. Mintea sa începea să se limpezească. Se simţea din nou normal. Îşi spuse încă o dată că nimic pe lume nu se compara cu un calculator puternic, conectat la o uriaşă bază de date. De fapt, sediul de la Langley conţinea atât de multă informaţie că aceasta ocupa nouă silozuri, fiecare cu câte aproximativ şase mii de benzi ce înmagazinau mai mult de un milion de megabiţi de date. O adevărată Nirvana.

Exista, bineînţeles şi reversul medaliei – abuzul. După Watergate şi alte câteva scandaluri ce implicaseră spionajul intern, un ordin dat de conducerea Companiei interzicea centrului de la Langley să colecteze şi să distribuie informaţii referitoare la cetăţenii americani, excepţie făcând anumite cazuri de terorism sau alte ameninţări la adresa securităţii naţionale. Ordinul nu împiedica însă accesul agenţiei la informaţii disponibile în alte baze de date.

Căutând astfel în baza de date a companiei telefonice, Sam găsi adresele şi numerele de telefon atât ale reşedinţei familiei Redmond de la Oyster Bay, cât şi pe al apartamentului din New York al Juliei Austrian, deşi toate acestea nu figurau în cărţile de telefon obişnuite. Cercetă apoi ziare, reviste şi diverse situri on-line în căutare de informaţii referitoare la ea. Citi, descărcă şi scoase la imprimantă articole de ziar, comentarii, interviuri şi rezultatele pe care le obţinuse la şcoală. Era o pianistă foarte activă, care participa la aproximativ şaizeci de concerte pe an. Câştigase concursul Van Cliburn când avea numai douăzeci de ani şi cântase împreună cu orchestre din întreaga lume, de la New York la Tokio şi Moscova. Nu se căsătorise, nu avea copii, nu avea nici un iubit oficial şi ducea – cel puţin aşa reieşea din date – ceea ce lumea ar fi numit o viaţă singuratică. Îi făcea plăcere această constatare.

Trebuia acum să afle exact locul unde se va afla ea. Se gândi mult la această problemă, analizând diferite variante. Îi veni apoi o idee. Ridică receptorul şi formă un număr.

Încercă să-şi facă vocea cât mai plăcută.

— Emilie! Ce bine îmi pare că te aud. Ce mai face iubita mea favorită?

— Oo, nu. Urmă o pauză, ca şi cum vocea de la celălalt capăt al firului ar fi fost surprinsă să-l recunoască. Sam? Nu se poate. Nu pot

să cred. Ce-i asta… un telefon de pe lumea cealaltă?

Se lăsă pe spate în fotoliu. Se simţea vinovat, dar moderat. La urma urmei, ea fusese cea care-i dăduse papucii.

— Nu. Din Alexandria. Sper că-ţi aduci aminte de Alexandria. Era vară şi tu îţi ţineai desuurile în frigiderul meu.

— Asta pentru că tu nu voiai să-ţi pui aer condiţionat. Ce prostănac! Nu ţi-a spus nimeni că verile sunt atât de fierbinţi şi mizerabile aici încât europenii care lucrează la Washington primesc un spot de salariu ca într-o ţară tropicală?

— Lenjerie Victoria's Secret, îşi aminti el. Foarte fină. Numai dantelă şi chestii din alea prin care se vede totul.

— Ce vrei tu, Sam? O întâlnire?

El clipi gândindu-se la o asemenea posibilitate.

— Dacă ar fi aşa, ai accepta?

— Nu ştiu. De ce nu încerci? Era o anumită cochetărie amuzată în vocea ei.

Sam rânji. Se gândi la ce fusese între ei. Era periculoasă. Fusese o uşurare pentru el atunci când ea îşi luase halatul de baie, periuţa de dinţi, programele TV şi lenjeria şi se întorsese la ea acasă, în Georgetown. Îl plăcea prea mult. Tot pomenea de căsătorie, ceva ce el plănuise împreună cu Irini, dar la care nu se mai gândea acum.

Îi veni o idee cum să o abordeze.

— Emilie, vrei să te măriţi cu mine?

— O, Dumnezeule, Sam. Nu te cred! Dar era o notă de dorinţă în tonul femeii.

— Pentru că mi-am părăsit slujba şi m-am hotărât să te las să mă întreţii pe tot restul vieţii mele naturale. Ştiu cât de mult îţi place slujba aia temporară pe care o ai. Plăcerea de a avea de-a face cu clienţi iritaţi, patroni nemulţumiţi, orele în afara programului şi bineînţeles contabilul care te fură. M-am gândit să-ţi ofer încă un motiv pentru a continua această viaţă, ca să mă poţi întreţine în felul acela cu care aş vrea să mă obişnuiesc din nou…

— Sam! Opreşte-te. La naiba! Taci din gură! oftă. Începu să râdă uşor. Bine, măgarule. Ce vrei de fapt?

— O mică favoare. Şi bineînţeles că-ţi rămân dator vândut.

— Să fii sigur de asta.

Nu era prea sigur dacă-i plăcea sau nu tonul ci, dar vorbi mai departe:

— Dacă-mi aduc bine aminte, ai o afacere înfloritoare acum, în perioada alegerilor, asigurând personal temporar atât pentru republicani, cât şi pentru democraţi. Ai pe cineva plasat în echipa lui Creighton Redmond?

— Şi dacă aş avea?

— Mai am o singură întrebare. Unde se va afla Julia Austrian în

seara asta? Se duce acasă la ea, în Manhattan? Rămâne la Oyster Bay? Merge la proprietatea familiei Austrian din Southampton? Sau o să stea la cineva din familia Redmond?

Ea râse.

— Vrei să pui mâna pe Julia Austrian? Cred că te-ai gândit bine. E faimoasă şi cu siguranţă că are cu ce să te întreţină, dacă asta urmăreşti.

El îi răspunse pe acelaşi ton:

— Emilie, n-o să cer niciodată în căsătorie pe altcineva decât pe tine.

— Asta-i o mare prostie. Ei bine, dacă ai pus ochii pe ea, o să te ajut. Cel puţin aşa nu o să mă mai suni trezindu-mi speranţe deşarte.

— Îţi mulţumesc Emilie. Eşti un bun samaritean. Şi mult mai apetisant decât cel din Biblie. Spun asta din toată inima.

Aşteptând să-l sune Emilie ca să-i dea informaţia de care avea nevoie, Sam scoase la imprimantă o listă cu toate rudele Juliei Austrian, adresele acestora şi numerele de telefon. Puse câteva haine într-o geantă de voiaj. Luă apoi cartea în limba rusă pe care o primise de la bunicul său, al cărei titlu, tradus, era *Comori despre care se crede că au fost furate de la Castelul din Konigsberg.* Nu se putu abţine şi o deschise, răsfoi paginile, admirând fotografiile color ale minunatelor bijuterii şi obiecte de artă distruse sau furate în timpul celui de-al doilea război mondial de la Kaliningrad – sau Konigsberg, cum îi spuneau nemţii.

Aproape printre primele pagini ale cărţii se afla o fotografie a Camerei de Chihlimbar. Lumina se reflecta în zecile de mii de bucăţi de chihlimbar, unele mari, altele minuscule, dispuse într-un fascinant mozaic. Impresionanta cameră crea o senzaţie de opulenţă şi de frumuseţe care nu se putea măsura şi cu toate astea nu era vorba decât despre chihlimbar şi creativitate, o îmbinare dintre un produs al naturii şi măiestria umană. Ceea ce făcea ca pentru Sam să fie cu atât mai valoroasă.

Telefonul sună şi Sam smulse receptorul.

— Aştept o invitaţie la cină pentru asta, spuse Emilie fără să se prezinte.

— Orice doreşti. Chiar şi frigiderul meu ca să-ţi ţii lucrurile.

— Asta ar însemna mai multă implicare decât sunt eu pregătită să accept.

— Înţeleg. Sam înţelegea cu adevărat. Şi el rezerva implicarea pentru cercetările pe care le făcea. Ce ai aflat?

— Micuţa ta prietenă se duce acasă. Înapoi în Marele Oraş. Sper că ştii unde locuieşte, pentru că eu nu am reuşit să-i aflu adresa. Nu este înregistrată.

Inima lui Sam bătea repede. Obţinuse informaţia de care avea nevoie. Mental, se afla deja afară din casă.

— Mulţumesc, Emilie. Îţi sunt dator cu o cină.

— Sam…

Puse receptorul în furcă. Prinse cu o clemă materialele referitoare la Julia Austrian şi le puse într-un dosar. Se duse în dormitor şi vârî totul în geantă. Avea un sentiment ciudat în legătură cu această afacere. Rămase o clipă nemişcat, gânditor. Nepreţuita Cameră de Chihlimbar, dispărută de atâţia ani, era mai mult un mit decât realitate. Nu întâmplător primise pachetul acela de la Armonk *tocmai acum.* Sentimentul acela ciudat se transformase în nelinişte.

Nu avea rost să rişte. Scoase din sertar nişte acte de identitate false, apoi se îndreptă spre dulap, de unde luă port-pistolul de umăr. Deschise cutia în care îşi ţinea revolverul Browning de 9 mm. Verifică arma şi o cântări în palmă. Se gândi câteva secunde, apoi se hotărî. O încărcă.

Se opri din nou. Acţiona oare împotriva ordinelor lui Vince Redmond?

Nu prea. Nu se va apropia de Armonk.

În cazul în care găsea Camera de Chihlimbar şi o reda publicului, avea să fie un adevărat erou. Vince Redmond va fi nevoit să-i treacă cu vederea infracţiunea minoră de a fi încălcat nişte reguli.

Optimist, Sam îmbrăcă jacheta de piele strânsă pe mijloc care ascundea foarte bine arma, luă câteva încărcătoare suplimentare, geanta şi dosarul. Îi trebuia patru-cinci ore ca să ajungă la New York, în funcţie de aglomeraţia de pe şosea. Trebuia să treacă pe la bancă ca să scoată nişte bani. În timp ce încuia uşa, începu din nou să fluiere. De data asta era „New York, New York”.

16

SÂMBĂTĂ, 5:06 PM
NEW YORK CITY

Luna noiembrie în New York era o vreme a optimismului de nezdruncinat. Căldura toridă a lui august trecuse de mult. Copiii erau la şcoală. Iar sezonul sărbătorilor, când oraşul avea să fie împodobit cu ghirlande şi lumini, va începe curând. Noiembrie era luna în care toţi se pregăteau de sărbători, iar aerul rece părea că se umple cu căldură şi prietenie. În timp ce umbrele înserării se lăsau peste zgârie-nori şi coborau apoi peste monumentele istorice şi clădirile de locuinţe, întreaga suflare a marelui oraş se grăbea să ajungă la casele bine încălzite şi la planurile pentru seara aceea de sâmbătă.

În timp ce limuzina îşi croia drum prin oraş, Julia anunţă:

— Suntem foarte aproape de casă.

Se simţea mai liniştită. Norma fusese plăcută şi interesantă pe toată durata călătoriei. Firma care o trimisese era recunoscută pentru verificările pe care le făcea asupra angajaţilor săi şi pentru calitatea acestora. Probabil că avea să o păstreze mai mult timp pe Norma ca însoţitoare.

În rolul său de Norma, Maya Stern o aprobă:

— Cred că e la începutul următorului corp de clădiri.

Julia dădu aprobator din cap. Recunoscuse exact drumul de la ieşirea din tunel până acasă. Închisese ochii şi respira, prin geamul întredeschis, mirosul fierbinte al motoarelor. Răsunau claxoane de taxiuri. La câteva blocuri distanţă se auzea sirena unei ambulanţe. Voci care strigau şi râdeau. Din baruri şi restaurante se revărsa muzică. Şi toate aceste sunete se reflectau în pereţii clădirilor mari şi mici, erau prinse în canioanele metropolei, eliberate pentru scurt timp la intersecţii, pentru ca imediat să se piardă din nou în labirintul de beton.

Îndrăgea Manhattanul. Când limuzina încetini, Julia se simţi prinsă între valurile de sunete care se ciocneau unele de altele, întreţesându-se sinuos, pline de energie. Alcătuiau un vuiet constant, plin de vitalitate, care o ducea cu gândul la interiorul unui organism viu – sângele circulând prin artere, plămânii umflându-se, inima bătând în ritmul acela care însemna viaţă.

Simţi un nod în gât. Îşi reaminti moartea mamei sale – sunetele şi vibraţiile durerii sale înspăimântătoare. Făcu un efort să înghită. Amintirea crimei o chinuia. Va fi vreodată capabilă să trăiască cu

această vină? Cu faptul că nu fusese în stare să împiedice crima? Să accepte că nu va mai auzi niciodată vocea mamei sale?

Se strădui să respire adânc, să-şi controleze durerea şi mânia. Va ajunge curând acasă, acolo unde fiecare piesă de mobilier, fiecare miros, fiecare cameră era impregnată de prezenţa mamei sale. Se concentră din nou asupra vitalităţii zgomotoase a oraşului. Zgomotul era liniştitor în continuitatea sa. Trebuia să se pregătească.

Limuzina încetini şi Julia, uşurată, îşi îndreptă atenţia asupra a ceea ce plănuise să facă. La telefoanele pe care trebuia să le dea.

Apartamentul familiei Austrian ocupa primele două niveluri ale unei clădiri cu douăsprezece etaje, cu faţadă de marmură, situată într-un cvartal mărginit de Park Avenue şi Strada 72. Aflată lângă Central Park şi Colecţia Frick, intrarea era prevăzută cu o copertină albastră sub care aştepta un portar îmbrăcat în livrea de aceeaşi culoare şi cu mănuşi albe. Era un colţ scump al oraşului, iar printre vecini se numărau producătorul hollywoodian Doug Cramer, regizorii Alan şi Hannah Pakula, ca şi scriitorul Bill Buckley cu soţia lui, Patricia.

Apartamentul răsuna a pustiu. Julia trecu prin camere ezitând, însă abia în a doua încăpere sesiză că Norma o urma, ceea ce o surprinse. Femeia nu făcea aproape nici un zgomot şi numai celelalte simţuri ale Juliei o ajutară să o detecteze. Zâmbi însă. Norma acţiona ca o pisică îngrijorată care îşi apără puiul. Va trebui să vorbească cu ea despre modul mult prea zelos în care înţelegea să-şi facă datoria. Să-i explice că ea trebuia lăsată să adulmece mirosurile familiare şi să asculte ticăitul ceasurilor, murmurul radiatoarelor, sunetul înfundat al paşilor pe covoarele orientale şi pe parchet. Trebuia să atingă mobila în trecere, să se oprească în uşa camerei de gimnastică cu echipament Nautilus şi o bandă de alergare.

În sufrageria enormă atinse o lampă şi o vază pe care nu le ştia. Mângâie sculptura de Rodin aflată la piciorul scării în spiralală. Cu degetele trecute pe suprafaţa ei, Julia putea vedea perfect cu ochii minţii corpul suplu, musculos, cu mâini şi picioare puternice, în imaginaţia ei, muchiile şi curbele nu erau suprafeţe reci de bronz, ci vene şi ţesuturi îngheţate într-un moment desăvârşit al dansului. Un moment de viaţă vibrantă încremenită, aşa cum dorea să păstreze şi amintirea mamei sale.

Urcă scara în spiralală. Sus, în capăt, o fâşie de covor era fixată de parchet pentru ca ea să ştie unde se află, să nu facă o greşeală şi să cadă pe scări.

Trebuia să se oprească în faţa dormitorului mamei sale.

Rămase în prag şi încleştă mâna pe tocul uşii.

În peştera ei întunecată simţi că o părăsesc puterile. Era pierdută. Ochii i se umplură cu lacrimi. Amintirile treceau prin mintea ei ca un

val dureros, furibund. Brusc, o auzi pe Marguerite vorbindu-i de la măsuţa ei de machiaj. O văzu prinzându-şi părul lung într-un coc franţuzesc elegant. O privi înduioşată pe mama ei, care îi zâmbea. Imaginea îi sfâşie sufletul.

— Orion, bună. Aici Julia Austrian, spuse Julia, şezând la masa din biroul mamei sale de la primul nivel al apartamentului. Avea un pachet de şerveţele în poală şi multă hotărâre în voce. O lăsase pe Norma să caute numărul, însă acţionase ea singură tastele care aveau pe ele înscrise atât cifre obişnuite, cât şi semne Braille. Toate simţurile ei o informau acum că Norma rămăsese în cadrul uşii.

— Julia. Prietena mea. Am auzit ştirile. Îmi pare… ne pare… foarte rău.

Psihologul Orion Grapolis şi soţia sa Edda locuiau de cinci ani la etajul patru al clădirii. El şi Julia se simpatizaseră dintotdeauna.

— Săraca Marguerite, ce nenorocire! Ucisă. Cum faci faţă?

— Mă străduiesc, mulţumesc. S-a întâmplat însă altceva pentru care am nevoie de sfatul… de ajutorul tău. Pot să urc până la tine?

Orion făcu o pauză. Julia simţi regretul din vocea lui.

— Îmi pare tare rău, dragă Julia. Mi-aş dori să pot sta de vorbă cu tine în aceste momente dificile însă chiar acum plecăm în vacanţă. Cred că maşina trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Edda mi-a interzis să mai fac altceva decât să mă pregătesc de plecare la Palm Beach. Avea o voce adâncă de bas, răsunătoare şi totuşi blândă.

Julia era disperată. *Trebuia* să descopere ce se întâmplase la debutul ei care provocase pierderea vederii.

— Stai puţin, Orion. Înălţă capul. Norma, te rog să pleci şi să închizi uşa. Vreau să fiu singură.

Intui o pauză, ca şi cum Norma ar fi vrut să obiecteze.

— Crede-mă, Norma. Mă simt bine. Vreau doar să fiu lăsată singură.

Uşa se închise cu un zgomot uşor şi mirosul parfumului Magie Noire pe care-l folosea Norma începu să se împrăştie.

Julia reluă convorbirea:

— Poate fi hipnotizată o persoană oarbă?

— Bineînţeles. De ce nu? Nu trebuie decât voinţa de a te relaxa şi de a te elibera. Şi încredere, bineînţeles. Ai crezut că nu poţi fi hipnotizată fiindcă eşti oarbă?

— Ca să fiu sinceră, aşa am crezut. Fostul ei psihiatru îi spusese cândva că hipnoza era numai pentru văzători şi ca se gândise la filmele vechi în care hipnotizatorul legăna un ceas în faţa ochilor pacientului. Probabil că hipnoza avansase mult în ultimii şapte ani.

Vocea lui Orion deveni nerăbdătoare.

— Trebuie să plec. Cred că Edda nu mai are răbdare. Te rog să mă ierţi că nu sunt disponibil acum…

Trebuia să-l convingă. Din instinct, se întoarse cu spatele la uşă, ca să se protejeze în caz că îngrijorarea Normei o tăcea să asculte la uşă. Se aplecă, îşi tăcu mâna pâlnie la gură şi şopti în microfon:

— Mi-am recăpătat vederea la Londra.

Îi auzi răsuflarea uimită.

— Adevărat? Poţi să vezi acum? Ce minunat! Mă bucur atât de mult pentru tine…

— Nu! *Nu văd!* Dar trebuie să-mi recapăt vederea. Este imperativ. *Este absolut necesar să-mi recapăt imediat vederea.* Te rog! Te rog să mă ajuţi să descopăr ce m-a făcut să orbesc pentru ca să pot înfrunta evenimentul respectiv şi să-mi recapăt vederea permanent!

La celălalt capăt al firului nu se auzea nimic. Julia avea senzaţia că aude lupta care se dădea în cel de la capătul firului – curiozitatea şi dorinţa de a ajuta un prieten în cumpănă cu soţia care-i cerea să-şi ia o necesară vacanţă.

Julia spuse apoi cuvintele pe care încercase să le evite, pe care jurase să nu le rostească. Ştia însă cum să o facă şi să-şi păstreze totuşi conştiinţa curată.

— Orion, te angajez oficial ca terapeut. Aşa că nu vei putea repeta ceea ce am de gând să-ţi spun acum. Înainte ca el să poată obiecta, ea spuse mai departe: Am văzut cum a fost ucisă mama. Sunt singurul martor ocular. Trebuie să-mi recapăt vederea!

— L-ai văzut pe ucigaş? Vocea lui era o şoaptă speriată. Cine mai ştie asta?

— Numai cei de la Scotland Yard. Şi tu. Te rog. Nu există vreo posibilitate să-ţi amâni plecarea cu câteva ore? Plătesc eu totul…

— Julia. Era jignit. Nu vreau milioanele tale. Dacă fac asta e pentru că tu eşti într-o situaţie grea. Iar eu sunt psiholog.

O nouă pauză. Ea nu spunea nimic, simţind că nu poate forţa mai mult nota.

Într-un târziu el spuse:

— Nu ştiu ce putem realiza, însă o să-ţi dedic această seară. Se pare că eşti pregătită să lupţi şi hotărâtă să învingi. Edda n-o să fie prea fericită că amânăm plecarea până mâine. Poate că drept răsplată ne vei oferi un mic concert în sufragerie. Pentru Edda şi pentru mine. Romantic. O s-o rog să aprindă lumânările alea mari şi vom deschide o sticlă de Pinot Noir. De acord?

— Orion! Cum aş putea să-ţi mulţumesc? Vin sus imediat.

— Lasă-mă cinci minute. Mai întâi trebuie s-o conving pe Edda să nu divorţeze.

17

Pipăind obiectele din jurul ei, Julia traversă biroul mamei sale şi deschise uşa. Neplăcut surprinsă, simţi prezenţa Normei în dreapta sa, apoi mirosi parfumul ei. Se întoarse cu faţa la noua sa însoţitoare.

— Vreau să mă aranjez puţin, Norma. După aceea o să am nevoie de tine ca să mă conduci până sus, până în apartamentul unui prieten.

— Nu eşti obosită? Maya se strădui ca vocea ei să sune preocupată, îngrijorată de starea Juliei.

— Sinceră să fiu, cam sunt.

— Atunci ar trebui să stai să te odihneşti. Sunt sigură că nu prea ai dormit noaptea trecută. O să pregătesc ceva de mâncare. Nu cred că e absolut necesar să ieşi acum.

În mintea Juliei se înfiripă din nou imaginea unei pisici. Nu a mişcărilor graţioase, atletice, ci a unei feline care, de undeva de sus, îşi supraveghează protectoare puii care se joacă în iarbă. Gata să sară.

Se simţi brusc iritată.

— Apreciez grija pe care mi-o porţi, însă nu îţi revine responsabilitatea de a-mi spune ce să fac şi ce nu. Aştept de la tine să mă ajuţi făcând ceea ce-ţi cer. Atât şi nimic mai mult.

Ezită, conştientă de asprimea cu care vorbise.

— Iartă-mă. Nu sunt numai obosită, ci şi nervoasă. Cu toate astea, vreau să merg la prietenul meu. După ce mă spăl pe faţă, poţi să mă duci sus.

În spatele ei, telefonul începu să sune. Se întoarse în direcţia respectivă, însă Norma – agila felină – se grăbi să ridice receptorul.

SÂMBĂTĂ, 5:32 PM
AUTOSTRADA CU PLATĂ NEW JERSEY

Sam Keeline ajunsese în zona industrială a statului New Jersey, acolo unde rafinăriile de petrol marcau peisajul ca nişte buruieni perene, iar poluarea ce rezulta era acceptată cu aceeaşi resemnare ca şi iarna care se apropia. Făcuse un timp bun de la Washington, însă nu reuşise până în clipa aceea să vorbească cu Julia Austrian la telefonul său celular. La început nu răspundea nimeni, iar acum venea mereu tonul de ocupat.

Mirosul de sulf îi ardea nările. Era târziu şi prea întuneric ca să poată vedea smogul, însă ştia că era acolo, afară. În timp ce maşina gonea pe banda rapidă, încerca să-şi imagineze discuţia cu Julia

Austrian. Întrebările se înşiruiau în mintea sa ca un pachet de cărţi de joc. Apăsă din nou butonul radial de pe telefonul mobil. Inima începu să-i bată mai tare când, de data asta, auzi soneria.

— Reşedinţa Austrian. Vocea femeii care răspunsese nu semăna deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse despre Julia Austrian. Era o voce neutră, ca şi cum personalitatea din spatele ei era în gardă.

Se hotărî să rişte. Dacă ar cere să vorbească cu „domnişoara Julia Austrian" în loc de mult mai familiarul „Julia", interlocutoarea şi-ar da seama că el nu o cunoaşte pe faimoasa pianistă şi probabil că ar refuza să i-o dea la telefon.

Aşa că întrebă simplu:

— Aş putea să vorbesc cu Julia? După care îi veni o idee şi adăugă: Sunt un vechi prieten al lui Daniel Austrian, bunicul ei. Nu era tocmai adevărul, însă nici minciună sută la sută.

— Aţi nimerit într-un moment nepotrivit. Acum iese pe uşă.

Se auzi vocea unei femei întrebând cine era la telefon.

— Spuneţi-i că nu am de gând să-i răpesc prea mult timp, însă cred că bunicul ei s-ar fi bucurat să ştie că am vorbit cu ea.

Asta chiar era gogonată.

— Pot să vin la orice oră, astăzi sau mâine. Oricând doreşte, însă mi-ar conveni mai mult în seara asta.

Fără prea multă tragere de inimă, femeia de la telefon repetă mesajul. Într-un târziu auzi răspunsul pe care îl sperase. Pulsul îi bubuia în urechi de emoţie.

— Domnişoara Austrian spune că vă poate primi aici în seara asta, la ora şapte, spuse femeia. Vă convine?

Răspunse că e perfect.

SÂMBĂTĂ, 5:40 PM
NEW YORK CITY

Julia nu se putea gândi decât că în curând se va întâlni cu Orion Grapolis, însă parcă începuse să-i piară entuziasmul. Era nervoasă şi se simţea cumva neloială. Avusese un psihiatru deosebit, care muncise cu ea trei ani, încercând cu răbdare s-o ajute să-şi depăşească teama de public şi să-şi recapete astfel vederea. Dar se pare că diagnosticul său a fost greşit. Nu teama de public îi provocase orbirea. Îşi spuse că aici nu e vorba despre loialitate, ci de nevoia de a găsi pe altcineva care să o poată ajuta.

O urmă pe Norma prin holul clădirii, descriindu-i lambriurile sculptate manual, desenul dalelor de marmură italienească de pe podea, delicatele vitralii pe lângă care treceau, imaginile îi veneau în

minte fără nici un efort.

În cabina liftului, Norma o întrebă:

— Cum de reuşeşti să ţii minte toate astea?

— Văd imagini în minte. Aproape ca nişte fotografii. Tot aşa memorez muzica – văd notele de pe portativ, deşi este posibil să nu fi citit niciodată partitura piesei respective.

— Ai o memorie neobişnuită.

Liftul se opri la etajul patru. Julia spuse:

— Trebuie să ajungem la apartamentul patru-A.

Julia „vedea" acum în minte şi cum era împărţit apartamentul spre care se îndreptau – trei dormitoare, patru băi, sufragerie, bucătărie şi birou. Când Orion şi Edda Grapolis se mutaseră aici, tăiaseră în perete o uşă suplimentară care dădea din casa scărilor direct în biroul lui Orion, astfel încât pacienţii puteau veni şi pleca fără să mai treacă prin apartament.

— Vrei să sun eu, o întrebă Norma, sau vrei să te las pe tine?

Se oprise şi Julia îşi dădu seama, după numărul paşilor pe care-i făcuseră, că se aflau în faţa uşii apartamentului.

— Mai este o uşă la şase metri mai încolo, spuse Julia. Aproape de fereastră. Este uşa de la biroul lui, dar nu scrie nimic pe ea…

Norma o conduse acolo şi se opri din nou. Julia găsi uşa şi bătu în ea.

Orion Grapolis deschise imediat şi vocea lui răsună puternic:

— Julia! Ce bine îmi pare că te văd. Haide, intră. Cine e cu tine?

Julia nu mai intrase de şapte ani în cabinetul unui terapeut. Simţea un gol în stomac şi îi venea să fugă, deşi nu prea ştia de ce. Se aşeză însă într-un fotoliu mare, confortabil. Plecase de la ultima sa întrevedere cu psihiatrul convinsă că nici un profesionist nu putea face mai mult pentru ea decât ea însăşi. Acum însă se agăţa de orice metodă care ar fi putut avea un rezultat rapid, era hotărâtă să-şi încerce şansele şi cu metodele de hipnoză ale lui Orion Grapolis.

— Aşadar ai o însoţitoare acum. Se depărtă ca să se aşeze pe un scaun cam la trei metri distanţă de ea, judecă Julia după vocea lui.

— Norma, nu-i aşa? Părea îngrijorată din cauza ta.

Julia râse uşor.

— Cred că şi-a imaginat că aici o să mi se întâmple ceva îngrozitor. Ar fi vrut să rămână şi ea, nu-i aşa? Îi plăcea atmosfera liniştitoare, profesională din cabinet. Pun pariu că e acum în apartament şi-şi frânge mâinile de îngrijorare.

— Nu ştie că puteai să vezi la Londra?

Julia dădu din cap.

— Am spus adevărul când am afirmat că tu eşti singurul – în afară de Scotland Yard – care ştie că am fost martoră la uciderea mamei.

— Trebuie să fii foarte tristă, concluzionă Orion. Dar cred că eşti şi foarte furioasă.

Ea ezită puţin. Apoi îşi revărsă tot amarul:

— Dacă nu mi-aş fi pierdut vederea, poate că aş fi putut chema ajutoare. Poate că mama n-ar fi murit. Pieptul ei tresărea de durere.

Orion o studie atent şi îi continuă gândul:

— Te simţi vinovată.

— Da. De ce mi-am pierdut din nou vederea? Sau de ce am putut să văd?

Îi povesti despre scurta străfulgerare din Varşovia, despre cum îi revenise apoi vederea pe când era la Londra şi cum avusese parte de fericirea asta până în momentul în care privise inelul de alexandrit pe care i-l dăruise bunicul ei.

— Poţi să-mi explici toate astea? Fii sigur că n-a fost vorba de un miracol sau de o magie.

Orion Grapolis era un bărbat vânjos, scund de statură, cu o mustaţă stufoasă şi o inimă mare. Avea şi o minte sclipitoare care, dublată de bunătatea lui înnăscută, tăcea din el nu numai un bărbat sensibil, dar şi un terapeut deosebit. Era foarte mulţumit că reuşise s-o convingă pe Edda să amâne plecarea în vacanţă, deşi ştia că va veni şi nota de plată... Era sigur însă că se va linişti în cele din urmă. Ceea ce nimeni nu părea să înţeleagă cu adevărat era că dorinţa de a-şi ajuta semenii însemna mult mai mult pentru el decât simplul interes intelectual pentru un caz aparte.

— Voi răspunde la întrebarea ta cu o altă întrebare, spuse el. Povesteşte-mi cum te-ai simţit în zilele şi săptămânile premergătoare morţii mamei tale. S-ar putea spune că încrederea în tine crescuse?

Ea ezită, încercând să-şi amintească. Fusese un turneu bun. Până să ajungă la Londra, avusese paisprezece concerte în douăsprezece oraşe. Fiecare decursese foarte bine, ba chiar...

— E ciudat că m-ai întrebat, pentru că îmi amintesc acum că, înainte de a ajunge la Londra, mă simţeam în stare să înfrunt orice încercare. Se opri. Dacă stau să mă gândesc bine, cred că încrederea asta în forţele proprii se dezvoltase de-a lungul ultimilor ani. Mă simţeam la fel şi la Varşovia.

El dădu aprobator din cap.

— Se potriveşte. Şi chiar înainte de a te aşeza la pian, cum te simţeai?

Ea zâmbi.

— Minunat. Ca şi cum aş fi fost gata să zbor. Ca şi cum totul ar fi fost perfect în lume şi eu aş fi făcut exact ceea ce mi-a fost hărăzit să fac. Ţi se pare că are sens ceea ce-ţi spun?

— Bineînţeles, Julia. Probabil că din cauza asta ţi-a revenit vederea chiar înainte de a începe să cânţi atât la Varşovia, cât şi la Londra.

Încrederea în propriile forţe ajunsese la un nivel foarte ridicat. Nu numai că te simţeai bine, dar erai şi fericită, ceea ce înseamnă că atinseseşi pragul la care sănătatea ta psihică reuşise să învingă alienaţia de conversie. Cu alte cuvinte, te vindecaseşi singură.

Ea trase adânc aer în piept, gândindu-se la ce auzise.

— E suficientă trecerea timpului pentru asta?

— Nu întotdeauna. Tu ai fost însă înconjurată de dragostea mamei tale. Aveai munca ta care te împlinea. Şi renunţaseşi să lupţi cu orbirea, nu-i aşa?

Ea dădu viguros din cap.

— Exact! Îmi aduc aminte că mă gândeam că, chiar dacă nu vedeam, lumea mea era plină de imagini, mirosuri, senzaţii tactile şi muzică! făcu o pauză. Dar ce crezi despre inelul bunicului meu? Crezi că am dreptate să afirm că el a declanşat recăderea?

— Asta nu pot să afirm cu certitudine, dar vom vedea ce putem descoperi în seara asta.

Julia spera să obţină un fel de garanţie de la el.

— Spune-mi ce vom face.

El se aşeză mai bine în fotoliu, pregătindu-se pentru o şedinţă lungă.

— În hipnoza naturalistă, eu sunt un simplu ghid care te îndrumă pe o cale pe care tu ai putea-o parcurge şi singură. Am putea spune că te ajut să parcurgi drumul respectiv în galop. Alte terapii îi încurajează pe pacienţi să fie dependenţi şi apoi încearcă să le redea independenţa. Hipnoza naturalistă se bazează pe colaborare. Ne place să ne gândim la ea ca la o metodă noninvazivă. Care respectă pacientul. Vom lucra împreună. Ca doi parteneri. Se opri s-o studieze. Părea că se micşorase în fotoliul larg în care se cufundase. Îl cumpărase tocmai pentru că oferea anumitor pacienţi o senzaţie de siguranţă, ca şi cum s-ar fi aflat într-un pântece uriaş.

Vocea ei deveni brusc încordată când spuse:

— Cred că în noaptea debutului meu s-a întâmplat ceva care a făcut să mă trezesc a doua zi oarbă. Nu se poate ca publicul să fi fost singura cauză. Nici una dintre rudele mele nu-şi aminteşte nimic. Trebuie să ştiu ce s-a întâmplat. Aş vrea să aflu acum. Mi-ai spus că hipnoza naturalistă poate fi rapidă…

— Ai dreptate, admise el. Se poate înregistra un progres foarte mare dacă pacientul se află într-un moment de cotitură. Din moment ce ai putut să-ţi recapeţi spontan vederea de două ori, cred că eşti gata pentru progres. Probabil un progres semnificativ. Dar nu ştim ce fel de progres. De fapt, nici nu ştim dacă se va întâmplă ceva în seara asta. Nu trebuie să forţăm nota. Chiar dacă nu se va întâmplă nimic acum, probabil că vei înainta spre următoarea etapă.

— Am înţeles. Dar expresia încordată de pe chipul ci exprima

nerăbdare.

— Hai să începem, o îndemnă el blând. Aşază-te cât mai confortabil posibil. Trebuie să te relaxezi – nimic nu este mai important în acest moment decât relaxarea. Lasă-ţi corpul să se cufunde în fotoliu şi relaxează-te.

— Aşteaptă! Era iritată. Credeam că vom trece la hipnoză. Că o să mă aduci în transă.

Îi reveni amintirea filmelor în care văzuse ceasurile balansându-se în faţa ochilor pacienţilor – victimelor – în camere întunecate, misterioase. Găsea procedeul dezgustător. Nu e de mirare că nu apelase niciodată până acum la hipnoză. O încerca un sentiment de nelinişte. Probabil că făcuse o greşeală venind aici.

El zâmbi înţelegător.

— Uneori oamenii cred că hipnoza are loc numai când hipnotizatorul adoarme „subiectul" şi apoi îi „sugerează". Sau când hipnotizatorul îi spune persoanei respective să privească la flacăra unei lumânări şi o anunţă apoi că pleoapele îi devin din ce în ce mai grele, corpul îi amorţeşte şi la scurt timp după aceea sărmanul pacient adoarme şi începe să cotcodăcească ca o găină. Râse uşor. Asemenea metode nu sunt însă necesare. Probabil că au chiar un efect dăunător. Hipnoza naturalistă se bazează pe simplul act al relaxării. În felul ăsta, pacientul este conştient şi colaborează, iar eu nu fac pe magicianul, spunându-ţi ce să gândeşti sau să simţi.

Pe măsură ce chipul Juliei începu să se destindă, el înţelese că îi fusese teamă nu numai de ceea ce ar putea descoperi despre ea, dar şi de simplul fapt că se afla în cabinetul lui.

Continuă:

— Cred că hipnoza naturalistă este o metodă mai puternică fiindcă lucrăm cu ceea ce se află deja în tine. Totul pleacă din tine – tot ce doreşti să vezi şi despre care vrei să vorbeşti. Şi în special dorinţa de schimbare. Ne vom aventura împreună pe terenul fascinant care este Julia Austrian. Nu ai de ce să te temi, pentru că nu voi spune şi nu voi face nimic care să intervină în ceea ce eşti tu şi nu voi încerca să-ţi impun vreo idee. Aşa deci. Vom începe cu nişte exerciţii elementare de relaxare pe care te invit să le faci acum. Sunt foarte uşoare. E vorba de ceva ce poţi să faci şi singură. Începem?

Jos, la etajul întâi al clădirii, faţa neutră a Mayei Stern nu trăda frământarea sa interioară. Julia Austrian nu era deloc uşor de manevrat, aşa cum i se dăduse de înţeles. Şedea în apartamentul elegant al familiei Austrian, cu palmele pe masă şi privea mânioasă telefonul. Formase numărul liniei secrete care ocolea electronic tot globul şi ajungea în final la telefonul celular al lui Creighton Redmond.

Dar el nu răspunsese. Purta telefonul în buzunarul interior al

sacoului, în dreptul inimii, cu sunetul întotdeauna redus. De acolo putea să-i simtă vibraţiile şi, dacă s-ar fi aflat în situaţia de a vorbi fără teama că ar putea fi auzit, i-ar fi răspuns.

Maya clocotea. Porni să dea ocol încăperii, privind premiile, diplomele şi statuetele care dovedeau că această Austrian era într-adevăr o pianistă deosebită. Îi venea să le zdrobească pe toate. Ridică receptorul şi formă din nou numărul.

În timp ce Orion Grapolis vorbea, Julia simţea că pluteşte în susurul vocii lui liniştitoare. Cu o neaşteptată capacitate de autoanaliză, îşi dădu seama că avusese întotdeauna o încredere instinctivă în el şi că acesta era unul dintre motivele pentru care venise să-l vadă.

Vocea lui era ca o invitaţie:

— Încearcă să te relaxezi cât mai mult posibil. Bucură-te de confortul fotoliului şi de liniştea acestei camere. Conştientizează-ţi respiraţia şi, când eşti gata, concentrează-te asupra unei expiraţii…

Continua să vorbească cu o voce din ce în ce mai calmă şi mai liniştitoare, îndemnând-o prin diverse metafore să se relaxeze.

O urmărea cu atenţie, cântărindu-i reacţiile. La baza oricărei metode terapeutul urmăreşte să modifice comportamentul, răspunsul senzorial şi al conştienţei. Să extindă domeniul experienţei şi să deschidă noi căi de gândire, simţire şi comportament. În cazurile în care metoda dădea rezultate – şi de obicei dădea atunci când pacientul participa – Orion însuşi era transportat într-o altă dimensiune, în care umanul îşi demonstra potenţialul şi speranţa. Lucru foarte important pentru Orion.

El îi spunea:

— Acum fiecare parte a corpului tău, fiecare muşchi este cald şi relaxat. Savurează acest sentiment de pace şi linişte interioară… Reduse din nou ritmul cuvintelor. Vocea lui ajunsese o şoaptă. Savurează-ţi puterea interioară. Cu ajutorul ei poţi să-ţi descoperi centrul de gravitate. Este probabil în plexul solar… Conştientizează acest punct central… Este indestructibil… pur… primordial… centrul tău…

În timp ce murmura aceste cuvinte, vedea cum i se închid ochii şi umerii i se relaxează. Hipnoza însemna comunicare. În final, urma ca el să-i ceară brusc să-şi schimbe comportamentul. De aici rezulta paradoxul hipnozei – nimeni nu putea să răspundă spontan şi în acelaşi timp să urmeze instrucţiuni.

Pentru a realiza această trecere, el începuse prin a-i cere să facă ceva voluntar – să şadă într-o poziţie confortabilă şi să se relaxeze. Cel de-al doilea pas era să-i ceară să răspundă printr-o comportare involuntară – sau spontană. El nu ştia însă când va avea loc trecerea la acest pas sau dacă se va face cu adevărat. Sau dacă va da

rezultate. Această parte era marea necunoscută şi, ca de obicei, trebuia să se bazeze pe intuiţia şi talentul său.

Dacă norocul şi sincronizarea erau de partea lor, sugestiile lui ar putea dezvălui, în final, răspunsul la întrebarea ei – ce îi cauzase pierderea vederii.

Îi spunea:

— ... te simţi în centrul universului tău interior. Savurează această senzaţie. Încearcă să-ţi cercetezi corpul din interior. De care parte a lui eşti conştientă?

El se aştepta ca ea să conştientizeze cu acuitate ochii. Lipsa vederii fusese doar evenimentul care-i modelase o mare parte a vieţii.

— Degetul! Strângea cu mâna stângă degetul inelar de la dreapta.

— Hmmm. Încearcă să păstrezi această senzaţie.

— Este locul unde purtam inelul pe care mi l-a dat bunicul Austrian. Cel pe care mi l-a furat ucigaşa. Pot să simt exact unde era. Îndoi braţul şi îşi masă degetul.

O privi cum se strâmba.

— Faptul că poţi să păstrezi această senzaţie e un act de curaj şi de sinceritate.

Julia rămânea liniştită.

— Îmi ard ochii, spuse ea clipind, încă masându-şi inelarul.

— Este foarte bine că poţi să retrăieşti aceste momente, zise el, remarcând concentrarea de pe chipul ei angelic, durerea care se citea pe el.

— În momentul în care ai spus „bine” parcă nu m-a mai durut degetul aşa de tare.

— E *bine* de ştiut acest lucru. Repetând cuvântul „bine”, el spera să o menţină pe această cale, indiferent de ceea ce corpul ei încerca să-i spună.

— Acum pulsează din nou dureros.

— Te descurci foarte bine.

— De fiecare dată când spui „bine” senzaţia de durere din deget se schimbă. Se înfioră vorbind despre propriile senzaţii. Nu pomenise nimic până acum despre ochii ei.

Orion continuă să o asculte şi să-i repete cuvintele şi trăirile. Devenise clar că era victima unui puternic conflict interior – răscolită de o imensă dorinţă de a scăpa de aceste frământări şi în acelaşi timp de nevoia de a duce în continuare lupta din sufletul ei.

El nu reuşise încă să afle cauza acestei confruntări, dar în terapia naturalistă nici nu era nevoie ca doctorul să afle care este conflictul interior al pacientului. Atunci când oamenii aveau un simptom, prin definiţie indicau că nu se pot ajuta singuri. Comportamentul lor era involuntar. Şi Julia Austrian acţiona acum involuntar în războiul ei interior, era paralizată, agoniza descriind emoţiile care o răscoleau.

Nu putea să fugă. Dar nici nu putea să înfrângă monstrul necunoscut.

— Simt că mi se sfâşie inima. Vocea ei abia se mai auzea, estompată de suferinţă.

În cele din urmă, terapeutul înţelese ceea ce încerca ea să-i spună.

— Ai o mare durere în suflet.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Da.

El se strădui să respire regulat, calm, să nu arate cât e de emoţionat, fiindcă acesta putea fi un moment decisiv. Era gată să-i ceară să accepte o schimbare spontană…

Spuse:

— În inima ta este cuvântul „şi”.

Dacă ea ar fi putut conştientiza că este capabilă să înfrunte ceea ce o chinuia *şi* că în acelaşi timp e în stare să fugă, ar fi putut altera mesajul interior care o imobiliza. Putea fi o modificare măruntă, însă, ca o spărtură într-un baraj, putea avea consecinţe enorme.

— Ce? Devenise brusc atentă. Nu putea să creadă că l-a auzit corect. Corpul îi înţepenise ca şi cum s-ar fi pregătit să primească o lovitură.

El o studia cu atenţie. Părea suspendată între trecut şi prezent, incapabilă să se elibereze. Trebuia să o ajute.

Repetă blând:

— În inima ta este cuvântul „şi”.

Julia ridică din sprâncene.

— Ce înseamnă asta?

El răspunse:

— Inima ta face să circule sângele în tot corpul, nu numai în anumite locuri. Nu favorizează o parte în detrimentul celeilalte. Ventriculul drept faţă de cel stâng. Piciorul drept faţă de cel stâng. Inima irigă corpul şi când acesta aleargă şi când stă pe loc. Se ocupă de tot în egală măsură.

Se opri, plin de speranţă. Faţa încordată a Juliei părea gata să explodeze. Va funcţiona oare această măruntă sugestie? Se putea transforma în ceva semnificativ? Era ea în stare să-şi modifice atitudinea şi să înţeleagă că ambele sentimente erau nu numai legitime, dar şi favorabile?

Julia se liniştise. Avea o privire ciudată, ca şi cum ar fi călătorit undeva foarte departe şi acum se întorsese. Respiră adânc şi dădu din cap. Vocea ei era emoţionată când zise:

— Cine sunt eu nu depinde de o singură decizie. Zâmbi, ca şi cum i se luase o mare povară de pe umeri. Acum putea să alerge. Putea să lupte. Putea face orice dorea. Toate acestea deveniseră deodată realizabile.

Orion Grapolis radia de bucurie. Erau momentele pentru care trăia. Păreau neînsemnate, însă reprezentau prima fisură în baraj. Continuă să forţeze, uitându-se atent la ea.

— Ambele tale afirmaţii sunt adevărate – doreşti să rezolvi această enigmă şi în acelaşi timp vrei să fugi de ea. Acest conflict ţi-a produs multă suferinţă. Dar chiar dacă doare, durerea este bună fiindcă demonstrează că organismul funcţionează. Absenţa ei naşte probleme. Gândeşte-te la leproşi. Ei se rănesc foarte uşor fiindcă le lipsesc senzorii de durere. Inima ta acceptă acum atât durerea, cât şi bucuria…

Pe măsură ce continua să o liniştească şi să-i explice, Julia simţi mai multe schimbări în interiorul ei, declanşate pe rând, una după alta, până când, la sfârşit, ceva titanic păru că se mişcă. Ea dorise să afle ce întâmplare îi pricinuise pierderea vederii, dar nu reuşise să se apropie de evenimentele din noaptea debutului său.

Acum percepu din nou mirosul acela ciudat, imaginar şi se simţi liberă… simţi o forţă care o silea să vorbească.

Deschise gura şi începu, fără să ştie ce va urma. Se simţea ca şi cum ar fi explodat o baricadă. Amintirile se revărsau pur şi simplu – evoluţia ei la Carnegie Hall, celebrarea organizată de familia ei la Arbor Knoll, energia nestăpânită a tatălui său şi inelul de alexandrit, oferit de bunicul ei, sub privirile şi în aplauzele admirative ale celorlalţi membri ai familiei. Totul îi apărea cu o precizie fotografică, de parcă s-ar fi petrecut chiar în clipa aceea: petrecerea, conversaţiile, mâncarea, băuturile, ritualurile familiei. Cuvintele ei recreau evenimentele serii ca într-un film, însă de astă dată obişnuitul său sentiment confuz de tristeţe în legătură cu ceea ce se întâmplase atunci dispăruse.

Încheie spunând:

— Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit oarbă. Dar nu ştiu ce m-a făcut să nu mai vreau să văd niciodată.

Nemişcat, el şopti:

— Da.

În faţa lui, Julia tăcuse. Femeia strălucea. Emoţia lui faţă de pacientă crescuse. Corpul ei rămăsese nemişcat, parcă transportat în altă lume. Mai văzuse de multe ori această reacţie: ea reuşise să vindece ceva dinlăuntrul său. În munca lui avea de-a face cu multe mistere, dar nimic nu era mai de preţ decât prima răbufnire a adevărului. Era ca o naştere, când vechiul şi oboseala dispăreau, iar noul intra în lume scuipând flăcări. Nu putea spune cu certitudine ce schimbare se produsese sau unde va duce aceasta, însă era sigur că ea se schimbase.

Julia coborâse adânc în sinea ei, simţind o ciudată pace interioară şi încredere. Era conştientă că lipsea ceva. Ceva ca o frână ruginită

blocată ani de zile. Acum frâna fusese eliberată şi…

Respiră adânc. Avea impresia că un văl căzuse de pe creierul ei. Îl readusese la viaţă. Un fior îi străbătu tot corpul, fiindcă deodată totul începea să capete sens…

Din punct de vedere fizic, ochii ei nu aveau nimic.

Mintea ei era cea care refuza să vadă.

La început dăduse vina pe public. Apoi fusese convinsă că trebuie să descopere ce se întâmplase cu adevărat în noaptea debutului.

Dar adevărul era că… nu avea nevoie să afle ce îi cauzase pierderea vederii…

Nu avea nevoie să descopere nimic…

Nu avea nevoie…

De emoţie, pulsul o luase la galop. În mintea ei, ciudata miasmă se învârtejea. În interiorul ei, blocuri de granit se fărâmau.

Ochii ei simţeau o căldură plăcută, lichidă şi o bucurie dulce-amară o străbătu ca şi cum…

Îşi ţinu respiraţia, plină de speranţă…

O geană de lumină arzătoare se deschise la orizont şi în ochi simţi o vibraţie.

Inima îi bătea cu putere. Îşi ţinea respiraţia în timp ce lumina se aduna în jurul ei ca o ceaţă călduţă, tremurândă. Era ameţită de emoţie. Cosmosul era luminos. Nu avea nevoie să afle cum sau de ce, fiindcă…

Putea să vadă!

Respira repede. Vedea forme… o masă de lucru, fotolii, o măsuţă joasă şi un bărbat scund şi vânjos, cu mustaţă şi cu un pântece imens, care o privea cu cea mai binevoitoare privire pe care o văzuse vreodată.

Gâtul i se uscase. Îşi umezi buzele. Zâmbi. După expresia uimită de pe faţa lui Orion se vedea că înţelesese că se întâmplase ceva extraordinar.

— Da? întrebă el emoţionat.

— Văd, şopti ea. Apoi strigă din adâncul sufletului: *„văd!”* Sări din fotoliu şi traversă încăperea spre el.

Ochii ei sorbeau imaginea mustăţii lui argintii, a obrajilor lui roz strălucitori, a cămăşii lui albe cu pătrăţele albastre, a ochilor săi uimiţi. El se ridicase, iar ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

El o strânse în braţe, simţindu-i inima cum se zbate ca o pasăre eliberată din colivie.

— Ah, Julia. Sunt atât de fericit pentru tine. Atât de fericit! I se puse un nod în gât. O bătu cu palma pe spate.

Julia se dădu înapoi, radiind:

— Nu aveam nevoie să aflu de ce mi-am pierdut vederea, nu-i aşa?

— Se pare că nu. Câteodată se întâmplă şi aşa. Simptomul devine irelevant.

— Orion! Nu bănuiam cât eşti de frumos!

Îi privi faţa lată, împodobită cu un nas mândru, acvilin. Se uită apoi de jur-împrejurul cabinetului, la bogăţia de culori şi la mobilierul Queen Anne impecabil.

— Am uitat cât de strălucitoare este lumea. Mi-a lipsit atât de mult.

Zâmbind, se întoarse iar spre el. Bărbatul aştepta răbdător, întrebându-se ce va face ea în continuare.

Julia înălţă capul şi îşi plimbă privirea pe chipul lui. Îl studia cu atâta intensitate şi dragoste încât el avu sentimentul că memorase faţa lui pentru totdeauna. În acelaşi timp, simţi până în adâncul sufletului cât de dureroasă fusese izolarea şi singurătatea ei.

Ceea ce făcu ea în continuare reuşi să-l surprindă. Se înălţă şi-i cuprinse obrajii în palme.

— Cei care văd fac asta întotdeauna, murmură ea. Mai întâi privesc, apoi ating. Am făcut şi cu ce face orice văzător.

O nouă bucurie o cuprinse. Acum o putea găsi pe ucigaşa mamei sale. Reuşi să-şi reprime destul de repede dorinţa de a o ucide.

18

Apartamentul de la etajul întâi al elegantului bloc din Manhattan era cuprins de umbre. Biroul era luminat numai de lampa de pe masă. Maya Stern puse receptorul în furcă, stinse lumina şi se duse în hol. Îşi luă de acolo valiza şi intră cu ea în toaleta pentru oaspeţi. Primise noi ordine de la Creighton Redmond.

Femeia oarbă avea un simţ al mirosului mult prea dezvoltat. Periculos. Ucigaşa se spălă ca să alunge parfumul pe care Julia îl remarcase. În faţa oglinzii, îşi scoase pistolul Smith & Wesson calibru 38 pe care îl purta într-un toc special de pânză fixat la spate. Seria fusese ştearsă de pe armă. Nu putea fi identificată.

Se îmbrăcase acum sobru într-un costum gri cu pantaloni, cu o bluză neagră de mătase şi pantofi negri cu talpa joasă. Ţinuta asta era agreabilă şi conservatoare, însă, ceea ce era mult mai important, îi permitea să se mişte cu uşurinţă. Machiajul se potrivea cu îmbrăcămintea simplă – ruj de buze neutru, roz şi o umbră de negru pe fiecare pleoapă.

Nu se considera frumoasă sau urâtă. Asemeni unui actor, îşi trata corpul ca pe un instrument, o unealtă pe care o îmbrăca, o machia şi o pregătea astfel încât să se potrivească unui rol. Îi plăcea lucrul acesta. Pentru rolul de companion al Juliei Austrian se pregătise să arate cât mai şters, cât mai insesizabilă.

Deschise valiza, scoase amortizorul şi-l montă pe ţeava pistolului. Verifică siguranţa. Încărcă arma. Puse la loc siguranţa, cântări pistolul în palmă şi îşi regăsi instantaneu echilibrul. Pe faţa ei apăru un zâmbet vag.

Puse pistolul înapoi în toc. Scoase un al doilea pistol calibru 38 din valiză şi-l verifică şi pe acesta. Pe sub pantaloni purta o pereche de jambiere negre. Îşi prinse de picior un toc uşor din pânză care rămânea ascuns sub pantalon şi puse cel de-al doilea pistol în toc.

Apoi, în buzunarul de la haină, vârî două suzete de cauciuc.

Continuă pregătindu-şi setul de şperacle. Fiecare cheie avea mânerul de cauciuc pentru a nu face zgomot. Le puse şi pe acestea în buzunarul de la haină.

Acum era gata să plece să vadă ce făcea femeia oarbă. Creighton Redmond voia să afle ce se petrecea în cabinetul terapeutului.

Se întoarse şi porni grăbită prin hol către uşa de la intrare şi de aici spre liftul clădirii. În spatele uşilor de sticlă îl văzu pe portar. O dată intrată în cabina liftului, apăsă butonul pentru etajul patru.

Cabinetul spaţios al lui Orion Grapolis părea prea mic pentru

fericirea care o cuprinsese pe Julia. *Putea să vadă.* Totul era din nou posibil. Apoi, în mintea ei îşi făcu loc ceva mult mai important – moartea mamei sale. Durerea îi frânse iarăşi pieptul. Ea vedea, însă mama ei era moartă. Din cauza ei. Trebuia acum să zboare înapoi la Londra. Trebuia să lucreze cu cei de la Scotland Yard – indiferent dacă ci acceptau sau nu. Avea destui bani ca să obţină ceea ce dorea şi era sigură că va găsi o cale de a interveni în investigaţia poliţiei.

— Unde te duci?

Orion Grapolis se întoarse uimit spre Julia, care se grăbea spre uşa cabinetului.

— Trebuie să-l sun pe superintendentul-şef cel care conduce la Londra investigaţia în legătură cu uciderea mamei. Şi după aceea trebuie să iau un taxi spre aeroportul Kennedy…

Orion râse uşor.

— Vrei să faci atâtea deodată. Stai jos. Te rog. Ai avut încredere în mine până acum, te rog să mă asculţi. Stai jos, Julia!

Ea se încruntă.

— Nu înţelegi…

— Ba, draga mea, cred că înţeleg. Eşti ca o broască pe o plită încinsă. Sari prea repede de acolo. Problema este că de acum încolo va trebui să înveţi să eviţi toate plitele, indiferent dacă sunt fierbinţi sau reci. Va trebui să înveţi să faci distincţie între fierbinte şi îngheţat, adevărat şi fals, între ce poţi şi ce nu poţi să faci.

Îngrijorată, Julia se aşează înapoi în fotoliu. Ochii lui Orion străluceau ca şi cum primise un cadou de mult râvnit. Întreaga lui fiinţă radia căldură şi compasiune. Nu era de mirare că Edda îl adora şi că atâţia pacienţi se înghesuiau la uşa lui.

Dar ea nu îşi mai permitea acum să piardă vremea cu discuţii. La Londra, nu-i spusese mamei sale secretul, îi răpise dreptul de a se bucura împreună cu ea de revenirea vederii… până când fusese prea târziu. Acum avea treabă: trebuia să o găsească pe ucigaşa mamei sale.

Se strădui să răspundă calm:

— Ce vrei să-mi spui, Orion?

— În primul rând, nu are rost să te învinovăţeşti că nu ai putut s-o salvezi pe mama ta. Nu puteai să hotărăşti tu dacă să vezi sau nu. Ridică din umeri. Ştiu, ştiu. Tu crezi că ai înţeles. Cu toate acestea, nu avem un glob de cristal care să ne spună ce se va întâmplă în viitor.

— Orion!

El clătină din cap.

— Te rog, dă-mi voie. În primul rând trebuie să ştii că tulburarea de conversie nu este o afecţiune nouă şi ia forme diferite. Un mare număr de cazuri s-a înregistrat în timpul primului război mondial, când i s-a spus „şoc de exploziei”. În cel de-al doilea război mondial a primit

numele de „epuizare de luptă”. În Vietnam şi pe timpul Furtunii în Deşert a făcut probabil parte din sindromul de stres posttraumatic indiferent de denumire, în toate aceste conflicte unii soldaţi nu şi-au mai putut folosi picioarele, ochii sau urechile, fără nici o rană fizică. Unii dintre ei şi-au revenit. Alţii nu. Acest lucru este valabil şi în viaţa civilă. Unii oameni – în special femei tinere – îşi pierd brusc capacitatea de a vorbi sau merge sau, ca în cazul tău, de a vedea. Există multe observaţii scrise în legătură cu aceste cazuri.

— Şi? întrebă ea nerăbdătoare.

— Toate acestea sunt forme ale tulburării de conversie. Cândva era numită *isterie* de conversie, dar există atâtea prejudecăţi şi lipsă de înţelegere în legătură cu respectivul cuvânt, încât Asociaţia Americană de Psihiatrie a hotărât să-i schimbe numele în „tulburare de conversie”. În orice caz, este vorba despre o tulburare cunoscută de multă vreme. De aproape două mii de ani, în India, hinduşii o tratează împroşcând cu lapte tratat fruntea pacienţilor. Aici, în Vest, hipnoza a devenit un tratament alternativ de pe timpul lui Freud, dar nici asta nu dă mereu rezultate.

— Orion, îmi pare rău. Unde vrei să ajungi?

— Mintea este un instrument complex, încă mult prea sofisticat chiar şi pentru cei mai avansaţi oameni de ştiinţă şi pentru aparatura de ultimă oră, însă ştim sigur anumite lucruri. De exemplu, ştim că tulburarea de conversie este o afecţiune psihică în care funcţionarea defectuoasă a organismului apare ca urmare a unui conflict sau a unui conflict psihologic.

— Ştiu asta…

În momentul acela, Juliei i se păru că aude un zgomot. Era atât de uşor încât putea fi foarte bine doar o închipuire. Era mai mult ca o respiraţie – undeva, în spatele ei. Auzul său bine antrenat percepuse ceva. Dar era imposibil. Nu se întoarse să vadă uşa de la intrarea cabinetului care se crăpase uşor.

Chipul masiv al lui Orion se întristase. Ştia că ceea ce aveau în comun toţi cei care sufereau de această tulburare era o incapacitate de a da glas – sau de a a-şi aminti în mod conştient – unei anumite disperări care îi chinuia.

— Trebuie să te avertizez că nu îţi pot garanta că o să vezi mereu de acum înainte. Putem bănui că vederea ţi-a revenit spontan fiindcă eşti gata să înfrunţi ceea ce ţi-a provocat iniţial pierderea vederii. Până când nu vei descoperi şi înfrunta această traumă, mai mult ca sigur considerabilă şi şocantă, există riscul real ca, în situaţia în care ceva îţi aminteşte din nou de ea, cum a fost cazul inelului ăluia, să dai înapoi şi să-ţi pierzi iar vederea. Poate că nu. Există însă posibilitatea. Un simptom revine uneori. Dacă acest lucru se întâmplă, adu-ţi aminte de şedinţa noastră de hipnoză. Ţi-am spus că poţi să faci şi

singură acest lucru şi este adevărat. Nu puteam să te las să pleci până când nu eram sigur că ai înţeles foarte bine toate astea.

Din crăpătura uşii, Maya Stern asculta avertismentele doctorului care nu aveau nici o semnificaţie pentru ea. Se concentra numai asupra a ceea ce el spusese mai devreme: *Trebuie să te avertizez că nu îţi pot garanta că o să vezi mereu de acum înainte.* Noua realitate o făcu să încremenească.

Tânăra Austrian putea iar să vadă.

Fără zgomot, trase şperaclul din broască şi-l puse în buzunar. Cu mişcări sigure, scoase pistolul Smith & Wesson de la spate. Simţi încetinindu-i-se ritmul bătăilor inimii. O stare de excitare plăcută pusese stăpânire pe ca.

Orion spuse:

— Voi reveni peste două săptămâni şi atunci va trebui să ne întâlnim din nou. Vom continua să lucrăm împreună până când vei putea descoperi trauma răspunzătoare de pierderea vederii.

Julia răspunse:

— Îţi mulţumesc, Orion. Cum aş putea să-ţi spun vreodată cât de mult înseamnă pentru mine ceea ce ai făcut?

— Zâmbetul tău este suficient. La urma urmei, asta-i raţiunea pentru care fac o asemenea muncă…

De data asta Julia era sigură. Se auzea ceva. Şi nu era numai asta… simţea parfumul vag al Normei. Acum era slab ca o părere, însă ea îl simţise suficient în limuzină şi în apartamentul lor ca să i se întipărească în memorie. Se întoarse, furioasă că Norma se furişase după ea. Femeia asta îşi pierduse fără îndoială controlul. Înnebunise la gândul că trebuie să-şi protejeze patroana neajutorată…

— Norma! se răsti Julia şi se holbă spre uşa întredeschisă. Şi încremeni.

— Julia? Ce s-a întâmplat? o întrebă Orion.

Faţa care se zărea în spaţiul dintre uşă şi toc era a ucigaşei mamei sale: sprâncenele arcuite, părul negru tuns scurt, obrajii supţi şi ochii aceia din granit negru care se îngustară imediat, calculând. Julia explodă de furie, durere şi culpabilitate. Tot ceea ce se întâmplase în ultimele douăzeci şi patra de ore… moartea sălbatică a mamei sale, pierderea vederii, sentimentul adânc că din cauza ei murise… toate se transformară într-o izbucnire violentă. Mâinile ei voiau să cuprindă gâtul femeii şi să-l strângă până când ar fi lăsat-o fără viaţă. Până când ucigaşa ar fi fost moartă ca şi mama sa.

Julia strigă:

— *O să te omor*! sări în picioare.

Văzu apoi arma îndreptată spre ea prin crăpătura uşii.

— Nu! ţipă ea. Opreşte-te! Se aruncă pe covor în spatele fotoliului. Orion!

Se auzi un zgomot sec. Julia se răsucise puţin pe duşumea spre psiholog, la timp ca să vadă cum primul glonţ străpunge pieptul acestuia. Cel de-al doilea glonţ urmă aproape imediat, trecând prin sângele şi ţesuturile sfâşiate ale primei răni.

Orion începu să respire greu. Se simţea ca şi cum un camion se năpustise în pieptul său. O durere imensă îi umpluse creierul. Sângele îi ţâşnea din rană şi îi curgea în jos, pe abdomen. În acelaşi moment, în spatele său se deschise o altă uşă.

Era Edda Grapolis, soţia lui.

— Julia! De ce ţipi la Orion? Cred că e timpul să pleci. Ce se petrece aici? *Orion... Edd*a văzu corpul soţului ei care se prăbuşea. Pe Julia care se ascundea după covor. Începu să ţipe.

Pentru Julia era ca şi cum ar fi fost din nou martoră la uciderea mamei sale: surpriza de pe faţa lui Orion. Durerea care-i marca trăsăturile. Mâinile care se ridicaseră implorând căzuseră apoi pe pieptul însângerat şi alunecau acum neputincioase în poală. Julia înţelese instinctiv că bărbatul murise. Era furibundă. Mirosul ars, metalic al sângelui se răspândise în aer. *Prietenul ei fusese ucis!*

Şi ea avea să fie următoarea victimă.

Într-o fracţiune de secundă traversă camera şi intră în apartamentul familiei Grapolis. Urmărită de ţipetele Eddei, Julia fugea prin holul apartamentului către scara de serviciu. *O, Dumnezeule! Era răspunzătoare acum şi de moartea lui Orion!*

Continua să fugă, împotrivindu-se dorinţei de a se întoarce, de a da explicaţii, de a sta cu Edda, de a-i alina durerea lui Orion, de a o înfrunta pe ucigaşă.

Toate acestea se întâmplaseră doar în câteva secunde. În timp ce soţia psihologului îngenunchease în faţa cadavrului soţului său şi plângea în hohote, Maya Stern se oprise în deschizătura uşii. Chiar dacă trebuia s-o omoare pe Julia, primise ordinul să facă în aşa fel ca totul să pară un accident, sau cel puţin să aranjeze lucrurile încât să fie sigură că nici o urmă nu duce la Creighton Redmond.

Dacă o omora pe Julia aici, trebuia s-o omoare şi pe cealaltă femeie, soţia lui Grapolis. Cazul ar fi apărut pe prima pagină a ziarelor din întreaga ţară. Poliţia ar fi investigat crimele cu mare atenţie. Toată lumea ar fi cerut să fie găsiţi suspecţii…

Edda Grapolis ridicase în faţă mâinile ei tremurânde ca pe baghetele unui vrăjitor cu care l-ar fi putut readuce la viaţă pe dragul ei Orion.

— Julia! şopti ea, apoi şoapta se transformă în urlet: Ce ai făcut, Julia! Oh, Dumnezeule!

Maya nu se îndoia că va fi în stare să o regăsească şi să o omoare pe Julia Austrian. Tânăra era o amatoare. Niciodată nu fugise destul de departe sau destul de repede. Era numai o problemă de timp. Dar

acum găsise o cale prin care putea să o forţeze pe tânăra Austrian şi să dea o explicaţie pentru moartea lui Orion Grapolis. Văduva lui îi dăduse ideea...

Şterse rapid amprentele de pe pistolul cu amortizor şi îl împinse pe covor. Arma alunecă până aproape de fotoliul în care stătuse Julia Austrian.

Zâmbi, închise uşor uşa şi scoase pistolul de rezervă din tocul de la picior. Alergă spre capătul holului. Deschise brusc uşa de la scara de incendiu, coborî rapid treptele scării de serviciu şi ţâşni în aerul rece şi proaspăt al nopţii. O văzu imediat pe Julia.

Părul şaten deschis al tinerei flutura în timp ce ea alerga spre Park Avenue. Purta pantaloni albaştri şi un blazer alb, care strălucea ca neonul. Nu avea nici un mijloc de transport. Nu avea bani sau cărţi de credit. Nu avea arme cu care să se apere. Nici măcar monede cu care să dea un telefon.

Maya zâmbi din nou şi mări pasul. Tânăra Austrian era ca şi moartă.

PARTEA A DOUA
SAM KEELINE

19

SÂMBĂTĂ, 7:02 PM
NEW YORK CITY

Sam Keeline conducea spre nord pe Park Avenue, căutând un loc de parcare printre umbrele nopţii. Nu acorda atenţie marilor clădiri cu apartamente care marcau această zonă exclusivistă sau mulţimii de pietoni care mergeau grăbiţi pe trotuare. Se gândea numai la faptul că urma să se întâlnească cu Julia Austrian.

În timp ce se apropia de clădirea din granit roşu a firmei Asia Society, îi veni din nou în minte fascinanta Cameră de Chihlimbar. După război circulaseră multe zvonuri…

Unul dintre acestea spunea că ofiţerii SS obligaseră prizonierii sovietici să ascundă Camera de Chihlimbar şi apoi îi împuşcaseră. Potrivit altei variante, greu de crezut, SS-ul o transportase cu camioanele printr-un tunel săpat de la Konigsberg până la Berlin. Alţii credeau că custodele castelului ascunsese camera undeva în afara Konigsbergului, apoi îi făcuse pe sovietici să creadă că a fost distrasă. Şi pentru că soldaţii americani obişnuiau să trimită acasă toate obiectele de valoare, circula şi povestea potrivit căreia germanii ascunseseră camera într-una din minele lor de sare de la Grasleben sau Merkers, unde fusese găsită de americani care o expediaseră clandestin în Statele Unite. Potrivit unei ultime versiuni, ofiţerii sovietici o găsiseră şi o duseseră în secret în catacombele Kremlinului, unde i se pierduse urma.

Sam se gândea acum la cele câteva sute de metri pătraţi de chihlimbar din care era alcătuită camera. Nu era un om evlavios, însă se rugă în gând ca Julia Austrian să aibă informaţii despre Camera de Chihlimbar. Femeia locuia la numai două blocuri distanţă.

Era hotărât ca în cazul în care ea nu îi va spune de bunăvoie ce ştie, să găsească o cale prin care să obţină informaţiile. Era prea bogată pentru a fi mituită, dar poate că o putea păcăli cumva. Sau intimida. Exista şi posibilitatea ca ea să asculte de raţiune. Avea însă o îndoială în această privinţă. Cei bogaţi erau obişnuiţi ca logica lor să fie literă de lege. Încercând să alunge din minte toate aceste idei preconcepute şi să se pregătească pentru înfruntarea cu Julia

Austrian, era cât pe ce să nu observe o scenă care-i tăie răsuflarea…

Micşoră viteza. La început crezu că se înşală. Femeia pe care o văzuse semăna cu Julia Austrian – acelaşi păr lung şaten auriu, acelaşi corp suplu. Dar fata asta alerga pe Park Avenue de parcă o urmărea un MIG de vânătoare, iar felul în care ocolea obstacolele şi trecătorii arăta că vede perfect pe unde merge. Cu deprinderi îndelung exersate, el îşi întipări în memorie fiecare trăsătură a femeii – ochii mari, nasul fin desenat, profilul mândru. Buzele ei pline erau întredeschise, iar sprâncenele întunecate i se arcuiseră de spaimă şi de furie. Alerga nebuneşte pe stradă, în zigzag, încercând să evite taxiurile.

Nu putea să fie Julia Austrian. Ea era oarbă.

Sam îşi aminti însă că citise în dimineaţa aceea că Julia obişnuia să ridice greutăţi şi practica cu regularitate exerciţii fizice în sălile de gimnastică ale hotelurilor în care locuia în timpul turneelor.

Dar cine o fugărea aşa? Şi de ce?

Imediat o zări şi pe cea care o urmărea – o femeie cu părul negru, îmbrăcată într-un costum gri cu pantaloni. Dacă nu s-ar fi mişcat repede, ar fi trecut neobservată prin umbrele nopţii. Parcă-i ieşea fum din călcâie…

Judecând după viteza cu care se mişca, avea să o ajungă în curând pe tânăra Austrian…

Spaima şi furia îi dădeau aripi Juliei în încercarea de a scăpa de femeia care-i ucisese mama. Care-l omorâse pe Orion. Care voia acum s-o omoare şi pe ea. Simţea un nod în stomac. Tâmplele îi zvâcneau de frică.

Fugi! Fugi!

Mai repede! Mai repede!

Simţea că-i explodează capul. Erau prea multe lucruri pe care trebuia să le vadă în acelaşi timp.

Fusese oarbă atât de mult timp încât filtrele care-i protejau pe ceilalţi oameni nu funcţionau în cazul ei.

Grăbeşte-te! Trebuie să te mişti mai repede!

Prea multe semne de circulaţie pe stradă. Taxiuri care claxonau. Feţe grăbite.

Curbe. Picioare care se mişcă rapid. Balustrade de beton. Lămpi cu neon. Copii plângăcioşi. Câini în lesă scoşi la plimbarea de seară. Adulţi furioşi care o bodogăneau pentru că se izbea de ei.

Nu se putea opri să ia un taxi. Ar pierde timp preţios. Oricum nu avea nici un ban la ea.

Mai repede! Mai repede!

Îşi dorise atât de mult să revină în lumea celor care văd. Acum nu avea timp să se obişnuiască cu această schimbare bruscă.

Erau prea multe transformări peste tot, ceea ce îi sporea starea de confuzie. Totul se petrecuse prea repede. Numai cu câteva minute în urmă se găsea în cabinetul lui Orion… Orio*n era mort. În t*imp ce picioarele i se mişcau neobosite, reuşi să alunge imaginea morţii oribile a lui Orion. Nu avea acum timp pentru asta. Trebuia să continue să fugă.

Mări ritmul. O usturau plămânii. În orice direcţie privea, o asaltau schimbări uluitoare. Hainele oamenilor arătau altfel, coafurile erau altfel decât ştia ea, chiar şi unele clădiri erau diferite, deşi în zona aceea de pe Park Avenue majoritatea structurilor se distingeau numai prin faptul că semănau plictisitor de mult una cu cealaltă.

Îşi aminti că ultima oară când văzuse clădirea de la numărul 740, aceasta era înconjurată de schele şi acoperită cu o plasă. Era una dintre cele mai impresionante structuri ale Manhattanului şi îşi amintea cu precizie cât de întunecată şi sinistră arăta înainte de a fi montate schelele. Acum calcarul fusese curăţat şi căpătase o nuanţă luminoasă de gri victorian, iar în locul cândva numai umbre şi schele, se înălţa o clădire înaltă, strălucitoare.

Nu te opri. Nu te gândi la nimic altceva. Fugi! Fugi! Fugi!

Trebuia să se obişnuiască. Cu toate. Imediat.

Era lac de transpiraţie. Se uită în spate peste umăr. Ucigaşa se apropia. Spaima făcea să-i zvâcnească tâmplele. În scurt timp va fi împuşcată mortal.

Fără să se oprească, Julia traversă spre Seventieth Street. Claxoanele urlau. Cauciucurile scârţâiau asurzitor. Încercă să se strecoare printre maşini.

— Idioata dracului! ţipă şoferul unei camionete.

— Ai înnebunit, femeie? se auzi o altă voce.

Reuşi să traverseze. Se strecura spre est, către Lexington Avenue.

— Julia Austrian! se auzi vocea unui bărbat ţipând la ea de pe stradă.

Nu se întoarse. Se concentra asupra picioarelor.

Fugi! Fugi! Fugi! Respiră!

Muşchii îi tremurau, obosiţi. Începuse să încetinească. Nu va reuşi…

— Julia Austrian!

Ignoră vocea. Se uită însă în spate peste umăr. Nu se putea opri, însă trebuia să ştie. Simţi o mică explozie de speranţă, căci căpătase un avans. Probabil că ucigaşa pierduse timp când încercase să traverseze strada după ea.

— Julia Austrian! Sunt Sam Keeline. Te-am căutat la telefon, nu-ţi aminteşti?

Sam se uita fix la ea. Nu mai avea nici o îndoială. Era sigur că era ea şi tocmai atunci femeia se uită peste umăr direct la el. Simţi că i se taie răsuflarea când li se întâlniră ochii. Faţa ei strălucea de sudoare,

accentuând cumva frumuseţea trăsăturilor sale fine. Se mişca cu o fluiditate suplă care îl făcea pe Sam să se gândească la plaje însorite şi sex.

Privind înapoi, Julia zări un Jeep roşu închis care rula cu aceeaşi viteză ca şi ea şi care avea la volan un tip cu o faţă cumsecade, ce se aplecase către ea prin geamul deschis. Avea părul de culoarea nisipului şi o cută între sprâncene. Un străin. Se uită în ochii lui. Aveau culoarea gri şi erau vârâţi în fundul capului. Faţa lui emana un magnetism sălbatic. O faţă periculoasă.

Îl auzi ţipând din nou:

— Sam Keeline, nu-ţi aminteşti? Ridicase un fel de legitimaţie în dreptul geamului. De la CIA. Suie-te în maşină. Vreau să te ajut!

Să o ajute? Da, sigur. Grozav! Să o salveze CIA? Scuteşte-mă! Îi aruncă o privire neîncrezătoare şi îl alungă din minte. Grăbi pasul către Lexington Avenue. Plămânii o ardeau. Cât mai putea fugi în ritmul ăsta? Era obişnuită cu exerciţiile fizice, însă începea să se teamă că era peste puterile ei să câştige această cursă brutală.

Sam apăsă uşor pedala de acceleraţie ca să poată menţine maşina la viteza cu care alerga ea. Tânăra Austrian purta pantaloni albaştri şi o bluză albă care strălucea ca un far ori de câte ori ieşea din umbrele străzii acesteia înguste, pe marginea căreia se înşiruiau case vechi cu garduri din fier forjat.

Între timp, urmăritoarea recuperase terenul pierdut. Femeia cu părul negru ridicase pistolul de câteva ori, dar de fiecare dată mulţimea trecătorilor de pe trotuar o împiedicase să tragă. Cele două femei alergau izbindu-se de pietoni, împingându-i, strecurându-se printre ei şi lăsând în urmă un cor de înjurături.

Sam spumega de furie, străduindu-se să vadă ce se întâmplă. Urmă un moment în care majoritatea pietonilor eliberaseră centrul trotuarului ca să se oprească în dreptul clădirilor sau maşinilor, lăsând un spaţiu liber de parcă s-ar fi deschis Marea Roşie, în sfârşit, urmăritoarea putea să ţintească. Ridică pistolul, în faţă, spatele alb al tinerei Austrian era o ţintă perfectă. Sam reacţionă automat. Nu putea permite ca această femeie să fie rănită. Dorea să găsească Camera de Chihlimbar şi poate că Julia ştia ceva. În golul care se formase, trase cu putere de volan spre dreapta şi urcă maşina pe trotuar.

Pietonii începură să ţipe şi să fugă din faţa maşinii. Un băiat care ducea pizza cu bicicleta frână brusc şi sări peste ghidon, cutiile cu pizza împrăştiindu-se pe jos.

Julia aruncă înapoi o privire surprinsă. Într-o secundă văzu ce se întâmplase şi se gândi că aceea poate fi singura ei şansă de scăpare. Sări pe bicicleta băiatului şi începu să pedaleze către Seventieth Avenue, scoţând fuioare de aburi în noaptea rece.

Între timp, strada se umplu de zgomote noi. Roţile scrâşneau.

Claxoanele ţipau. Surprins, biciclistul se ridică în picioare şi începu să strige după Julia, în timp ce aceasta prindea viteză şi dădea colţul spre Lexington Avenue.

— Scapă de blazerul ăla! strigă Sam după spatele luminos care se îndepărta.

Femeia care o urmărea nu părea să fie afectată de cele întâmplate. Când Sam coborî din maşină, ea sări şi trecu ca o expertă peste capotă. În timp ce ea se rostogolea, privirile lor se întâlniră o clipă şi Sam zări un semn de recunoaştere în ochii ci reci. Fusese numai o fracţiune de secundă, dar de-ajuns ca şi Sam să aibă aceeaşi senzaţie – nu numai că ea îl ştia pe el, dar şi el o cunoştea de undeva.

Încercă să identifice faţa aceea, ochii reci, părul negru tuns scurt. Părul ei, oriunde o mai văzuse, nu era negru şi nici măcar scurt. Avea o faţă dură. Trăsăturile ei perfecte fuseseră parcă dăltuite în gheaţă. Pomeţii erau proeminenţi şi obrajii supţi. După felul în care se mişca, el putea aprecia că are un corp frumos, dar făcuse în aşa fel încât să treacă neobservată, iar hainele ei erau largi şi neatrăgătoare. Era o femeie obişnuită să-i inducă în eroare pe cei care o priveau. De acolo o ştia oare? De pe vremea când lucra pe teren pentru Companie?

Surprinse pe cineva care scosese un telefon mobil. Trecuseră vremurile în care newyorkezii erau pasivi, orbi şi muţi în faţa violenţei.

Ar fi putut să scoată arma. Ar fi putut s-o omoare pe femeia asta. Dar de ce o urmărea pe tânăra Austrian? Dorea să afle răspunsul la întrebare.

Când ateriză uşor de aceeaşi parte a maşinii unde se afla el, Sam roti braţele ca să-i aplice o lovitură *basami-zuki,* ca o tăietură de foarfece.

Cu o forţă surprinzătoare, ea blocă lovitura lui cu antebraţele, se aplecă rapid şi scoase pistolul, cu degetul pe trăgaci.

El era în bătaia armei. Plănuia să-l omoare.

În jurul lor, oamenii se opriseră, paralizaţi.

El o lovi cu forţă peste mână şi pistolul căzu cu zgomot pe trotuar.

— Cine eşti? Ce vrei de la Julia Austrian?

Ea se lăsă pe spate şi-i aplică rapid o lovitură *yoko fumikiri* cu piciorul în piept.

Sam se mişcă la timp ca să reducă forţa loviturii. O apucă de picior şi i-l răsuci. Femeia căzu.

Apoi, brusc, sunetul sirenelor sfâşie aerul. Maşinile poliţiei.

— Opriţi-l! ţipă o femeie din mulţime.

— Priviţi ce-i face femeii! urla o alta.

— Hei, ticălosule!

Mulţimea furioasă se interpuse protectoare între el şi femeie. Sam se năpusti spre ei, încercând să-şi facă loc cu coatele.

Femeia îşi recuperase însă pistolul şi alerga deja, cu arma ascunsă

jos, lângă picior.

— Ţineţi-l! Nu-l lăsaţi să scape!

Mâini îl apucaseră de haine, de umeri.

Se dădu înapoi şi se eliberă, căutând cu disperare să o vadă pe Julia Austrian.

Julia avea senzaţia că îi explodează plămânii. Nu se putea opri. Ştia unde trebuia să ajungă şi avea de gând să facă tot posibilul ca să ajungă acolo. Cineva trebuia să răspundă pentru Norma sau oricare o fi fost numele ei adevărat.

Nu numai teama de ucigaşă o făcea să pedaleze cu viteză prin traficul intens. Acum era sigură că nu un banal furt se soldase cu moartea mamei sale. Ucigaşa nu s-ar fi ostenit doar pentru atâta lucru să o urmărească până în Statele Unite şi să rişte să se apropie atât de mult de ea.

Atât timp cât ucigaşa crezuse că ea e oarbă, nu avusese nici un motiv să o urmărească. Şi dacă femeia ştia că Julia îi văzuse faţa şi o îngrijora faptul că ar putea fi identificată, de ce nu o omorâse de cum rămăseseră singure în apartament?

Teama, furia şi confuzia adăugau o forţă nouă picioarelor ei, care pedalau de zor. Putea vedea petalele argintii de pe acoperişul de oţel inoxidabil al turnului Chrysler Building.

Nu reuşea să înţeleagă. Cum de aflase ucigaşa că avea nevoie de un însoţitor? Cum de aflase de firma care asigura personal de companie?

Transpirată, Julia încerca să evite maşinile. Se îndrepta spre sud, pe Lexington Avenue. Trecu de magazinul de jucării unde se vindeau acum animale de casă. Iată şi marea librărie Dalton’s, transformată acum în magazinul Hallmark. Transformări. Peste tot transformări care o dezorientau.

Inele în nas. Inele în buze. Tatuaje. Păr vopsit. Umeri înguşti. Haine ciudate.

Nimic nu conta însă.

Era obosită. Era obosită să lupte cu confuzia din capul ei. Să lupte să rămână în viaţă. Ar fi vrut să se arunce pe trotuar, să-şi lipească faţa de cimentul rece.

Mai repede. Mai repede. Mai repede.

Singura fiinţă la care se putea gândi în legătură cu ucigaşa era unchiul ei Brice. El fusese cel care sunase la firma aceea. Cel care îi angajase „însoţitoarea”.

Văzu intrarea la metrou din staţia Hunter College. Respirând greu, îndrăzni să se uite înapoi.

În urma ei, Maya Stern apăruse pe trotuar. Blazerul alb al Juliei era ca un far şi Stern o regăsise foarte lesne. Ucigaşa era transpirată, dar

zâmbea uşor, savurând forţa care curgea prin muşchii ei şi anticipând clipa când avea să ucidă. Distanţa dintre ele scădea din nou. Julia pierduse timp preţios încercând să se strecoare prin trafic, în timp ce Stern alergase pe un trotuar aproape pustiu.

Julia avu un şoc văzând cât de aproape era ucigaşa, care se apropia ca o umbră gri în noapte. Lăsă să cadă bicicleta şi se năpusti spre cele mai apropiate trepte. Metroul se schimbase. Era mai curat. Pe pereţi nu mai erau graffiti. Şi călătorii introduceau cartele de plastic în nişte fante ca să poată trece de barierele turnante. Ceea ce însemna că metroul era acum automatizat.

Nu conta. Schimbările nu contau.

Nu te opri! Fugi!

Nu avea nevoie de bani. *Ştiu cum să procedez.* Era newyorkeză la urma urmei...

Se strecură în spatele unui bărbat îmbrăcat cu un pardesiu lung, atât de aproape de el că putu să miroasă after-shave-ul său Old Spice. Jos, un tren care se îndrepta spre centra trecu cu un uruit stins. Bariera se roti cu un zgomot metalic. Bărbatul se uită înapoi, uimit că ea trecea de barieră pe banii lui, dar ceva în privirea ei îl împiedică să protesteze. Închise gura şi, după ce trecu de braţele metalice, se dădu la o parte din calea ei.

Julia ţâşni pe lângă el şi se repezi în jos pe trepte, spre peronul unde opreau trenurile ce mergeau în centra. Se izbi de diverşi călători care o înjurau şi se fereau din calea ei. Mirosul greu de praf, de urină şi clor o sufoca.

Ajunse jos şi găsi un culoar prin mulţime. Avea cale liberă până la tren. Sufletul i se umplu de speranţă. Şi atunci un glonţ îi şuieră pe la ureche...

Sam Keeline opri maşina într-o zonă rezervată camioanelor ce aduceau marfă de pe Strada 68, sări jos imediat şi le văzu pe ambele femei dispărând pe scara de la metrou. Se năpusti după ele.

Ucigaşa se oprise lângă barierele turnante din capătul scărilor, de unde putea vedea foarte bine bluza albă a Juliei Austrian. Se sprijini de perete, ochi şi trase, ca o mişcare cursivă care îi confirmă lui Sam faptul că este foarte bine antrenată. Pentru această femeie, urmărirea şi uciderea prăzii devenise ceva la fel de normal ca şi respiraţia.

Zgomotul împuşcăturii despică aerul ca un tunet. Dar Julia Austrian sărise într-o parte şi glonţul rată ţinta. Acum alerga pe peron ca urmărită de o haită de câini. Ceilalţi pasageri nu ştiau de unde se trăsese. Intraseră în panică, cei mai mulţi alergând înapoi către ieşire, iar alţii fugind către capătul peronului.

În timp ce oamenii fugeau spre ieşire, Sam se străduia să-şi facă loc pe scări. În momentul acela ucigaşa trase al doilea foc.

Sam auzi un ţipăt. Acolo, jos, cineva fusese lovit.

Julia?

În timp ce trenul părăsea staţia, ucigaşa se puse din nou în mişcare, împingând mulţimea care se îngrămădea spre ieşire. Se îndrepta spre peron, iar Sam se străduia să-şi facă loc după ea. Nimic nu se compară cu o mulţime de oameni cuprinşi de panică. Frica este o boală contagioasă. Cuprinde creierul şi sistemul nervos, atacă judecata şi îşi găseşte scăparea numai în fugă. Sam o simţea în stomac – o dorinţă bolnăvicioasă de a se întoarce şi a scăpa în siguranţa străzii de deasupra, de a o uita pe tânăra Austrian, de a nu se mai gândi la Camera de Chihlimbar. De a o uita pe Irini… *Niciodată.*

Nu voia să se gândească la asta, însă sufletul lui căuta izbăvirea. Ştia că poate interveni, că poate salva o viaţă. Voia să o salveze pe Irini. Să o salveze pe Julia Austrian. Dorea să-şi răscumpere păcatele.

Se aruncă asupra femeii, încercând să o lovească cu umărul în abdomen. Reuşi să o trântească cu spatele de zid. În cădere, remarcă forţa trupului ei.

Ea reacţionă cu ferocitatea unei pisici turbate. Îi aplică o lovitură dură în bărbie cu cotul, apoi întoarse pistolul către el. Ca într-un film rulat cu încetinitorul, Sam văzu degetul ei albindu-se pe trăgaci şi apăsând.

Reuşi să sară într-o parte. Glonţul trecu atât de aproape încât îi arse pielea de pe tâmpla dreaptă. Zgomotul împuşcăturii făcu să-i explodeze capul.

Îşi reveni în câteva secunde, dar ea dispăruse deja ca o nălucă printre călătorii din ce în ce mai panicaţi şi dornici să se salveze ieşind în stradă.

Sam văzu un bărbat îmbrăcat în jeanşi şi o geacă din acelaşi material, întins pe peron. Câţiva călători îngenuncheaseră lângă el. Asta însemna că Julia Austrian nu fusese atinsă. Că reuşise să se urce în tren.

Se întoarse rapid pe scări. Un alt tren oprise în staţie. Uşile se deschiseră şi un val de oameni se revărsă pe peron, umplând aerul cu miros de lână şi trupuri obosite. Sam îşi făcea loc cu greu printre ei, căutând-o pe trăgătoarea cu părul negru. La naiba! Unde dispăruse?

20

SÂMBĂTĂ, 7:42 PM

Maya Stem era prinsă în cursă. O văzuse pe tânăra Austrian urcându-se în primul tren şi uşile acestuia închizându-se. Nu avea rost să ia următorul tren pentru că nu avea de unde să ştie unde va coborî Julia. Trebuia să iasă din staţia de metrou şi să-l sune imediat pe Creighton Redmond.

Dăduse greş. Eşecul o irita.

Alungă emoţiile inutile. Trecu rapid în revistă lungul său şir de succese: preşedintele Companiei americane de băuturi, despre care se credea că fusese ucis de terorişti în timpul unei excursii de afaceri în Ecuador; incomoda soţie a preşedintelui unui concern bancar internaţional, găsită înecată accidental în piscina dintr-o staţiune din New Mexico. Adversari politici, rivali în afaceri, debitori înglodaţi în datorii, foste iubite incomode... pe toţi aceştia îi omorâse ea. Plănuise fiecare operaţiune. Executase ţintele cu o uşurinţă bazată pe o îndelungată experienţă. Şi fusese răsplătită regeşte pentru serviciile aduse. Încrederea în forţele sale era pe deplin meritată.

Cu calmă detaşare se amestecă printre pasagerii care se îngrămădeau spre ieşire. Îl recunoscuse pe bărbatul acela care lucra în Companie şi îşi spunea Sam Keeline. Se întâmplase cu ani în urmă, la Berlin şi el avea atunci un alt nume. Din felul în care se luptase cu ea – fără milă, deşi avea de-a face cu o femeie – înţelesese că nu avea cum să se aştepte la ceva bun din partea lui. Omul reprezenta un pericol.

Şi asta nu era singura ei problemă. Staţia de metrou avea să fie în curând blocată. Cei de la NYPD îi vor opri pe toţi înăuntru şi îi vor chestiona în legătură cu focul de armă care l-a rănit în picior pe bărbatul de pe peron.

Keeline trebuia să fie undeva în urma ei pe peron, dar în îmbulzeala aceea de oameni care se grăbeau spre ieşire, putea încă să o ajungă. Trebuia să plece rapid de acolo, însă fără să fie observată.

Când ajunse la treptele care dădeau la barierele turnante, nu continuă să urce, ci se lăsă depăşită de mulţimea care venea dinspre peron.

Urca încet, lucrând discret şi eficient. Mai întâi întinse rimelul de deasupra ochilor până când acesta formă o pată maronie. Întinse apoi o parte din culoare pe obraji, murdărindu-se pe faţă. Scoase cele două tetine din buzunar şi introduse câte una în fiecare nară, umflându-şi

astfel nasul. Împinse înainte falca de jos. Avea acum o înfăţişare stupidă şi rea. Ştia foarte bine lucrul acesta fiindcă era una dintre multele ei deghizări care o făceau atât de apreciată în munca ei. Nici chiar fratele ei nu ar fi fost în stare să o recunoască.

Îşi scoase apoi uşor haina gri a costumului sobru pe care-l purta, o întoarse pe dos şi o îmbrăcă din nou. Purta acum o jachetă kaki uzată, pătată de grăsime. Ascunsă în mulţimea care se împingea, trase de câte un fermoar de fiecare parte a pantalonilor, de la talie până la tiv şi îndepărtă bucăţile de stofa, lăsând să apară jambierele negre pe care le purta pe dedesubt. Desfăcu o căciuliţă subţire tricotată din căptuşeala pantalonilor şi lăsă cele două bucăţi de stofă să cadă pe peron. În curând nu vor mai fi decât nişte cârpe murdare. Îşi ascunse părul negru sub căciuliţă.

Noua ei înfăţişare era gata. Era acum o persoană de pe stradă – murdară şi respingătoare în jacheta ei kaki, jambierele rupte şi căciuliţă bandă. Unul dintre oamenii invizibili care populează orice oraş mare.

Se întoarse şi se amestecă printre ultimii călători care se îndreptau spre treptele ce duceau la barierele turnante. Cu puţin noroc, probabil că acest Keeline era acum pe stradă, uitându-se după ea. Privi înjur, asigurându-se că nimeni nu era prea curios în legătură cu persoana ei. Satisfăcută, continuă să uree treptele laolaltă cu ceilalţi. Aerul proaspăt al nopţii atrăgea mulţimea ca un magnet. Se linişti. Nu se vedea nici un poliţist.

Şi atunci îl văzu pe Keeline. Stătea sus, în capul scării, examinând fiecare chip. Ceva în legătură cu acest bărbat îi provoca o stare de nervozitate. Nu numai că el nu o socotea inferioară din punct de vedere fizic. Îi crea mai degrabă un sentiment de nesiguranţă. Ea se pricepea foarte bine să analizeze rapid situaţia şi să ia hotărâri instantanee în timpul unei misiuni, însă era mult mai puţin perspicace în aprecierea emoţiilor umane. Nu putea spune despre el decât că bărbatul era imprevizibil şi – din această cauză – periculos.

Era gata să-l ucidă dacă îi va mai sta vreodată în cale.

Lăsă rapid capul în jos şi îndoi genunchii ca să pară mai scundă în mulţimea care continua să urce.

Aproape că simţea privirea lui întrebătoare oprită asupra ei. Avea o excelentă vedere periferică. Când trecu prin dreptul lui, îl privi pe sub gene. Era acolo şi se uita direct la ea cu o expresie nedumerită. O străbătu un fior de spaimă. Se strădui să accentueze cât mai mult transformările care îi sluţeau faţa, scoţându-şi şi mai mult falca înainte şi încordându-şi muşchii obrajilor până ce deveniră aproape plaţi. Ţinea capul aplecat. Plină de umilinţă.

Sam se încruntă. Femeia trecuse de el. Nu putea să-l mai vadă. Simţea încă în ceafă pericolul. Venea după ea? Ar fi destul de greu să-l

omoare cu atâţia oameni de faţă. Lăsă degetele să-i alunece în interiorul jachetei, spre stiletul care era fixat de elasticul de la pantaloni.

Aplecă şi mai mult capul şi apoi îl întoarse şi îi aruncă o privire rapidă.

Era tot acolo, însă nu se mai uita la ea. Privea îngrijorat spre ultimii călători care urcau.

Mâna ei se relaxă pe stilet. Muşchii din jurul gurii se destinseră într-o expresie neobişnuită pentru ca. Zâmbea.

SÂMBĂTĂ, 6:42 PM ORA CENTRALĂ STANDARD UNDEVA DEASUPRA VESTULUI MIJLOCIU

Motoarele avionului cu reacţie torceau uşor, oferindu-i candidatului prezidenţial Creighton Redmond acea ciudată pace interioară pe care o împărtăşeau chiar şi cei mai cinici politicieni sau chiar şi cei mai obosiţi comis-voiajori: la drum, toate visurile par posibile.

Clipele plăcute nu durară prea mult. Presentimentul unei iminenţe îl făcu să se înfioare ca un vânt rece. Numai trei zile până la alegeri şi atât de multe mai erau de făcut şi atât de multe puteau da greş.

Se ridică în fotoliu şi privi pe geam. Luxosul avion cu reacţie gonea spre vest, urmărind soarele şi voturile din California. Ziua următoare avea să fie foarte lungă şi obositoare – o călătorie cu trenul electoral de-a lungul acestui stat de o importanţă majoră pentru rezultatul alegerilor. Soţia şi cei doi copii mai mici se aflau şi ei la bordul avionului, sechestraţi în zona privată din spatele său. Ea încerca probabil să tragă un pui de somn în timp ce copiii jucau la nesfârşit jocurile lor electronice. Toţi trei erau absolut necesari pentru imaginea pe care voia să o înfăţişeze alegătorilor californieni. În faţă se auzeau vocile staffului său de campanie, atenuate de uşa închisă. Discutau strategiile ce urmau să fie aplicate în aceste ultime zile, criticau ultimele spoturi publicitare şi revedeau textul cuvântărilor pe care urma să le ţină el a doua zi.

Creighton zâmbi. Îşi aminti că planurile sale secrete se desfăşurau chiar mai bine decât sperase. Vince trebuia să fie felicitat pentru modul în care se folosea de poziţia lui în cadrul Companiei. Îşi câştigase cu vârf şi îndesat dreptul de a fi noul director al Agenţiei Centrale de Informaţii. Cei numiţi în această poziţie proveneau de regulă din interiorul organizaţiei şi probabil că tradiţionala „lună de miere” imediat de după alegeri avea să faciliteze confirmarea fiului său de către Senat.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât victoria părea inevitabilă.

Evenimentele se înşiruiseră până acum atât de bine, ba chiar şi singura defecţiune – moartea lui Marguerite – acţiona în favoarea lui.

În timp ce prin hublourile avionului cu reacţie se zărea bolta de stele a Vestului Mijlociu, Creighton închise documentaţia pe care o studiase până atunci. Textul avea rolul să-l pregătească să discute în detaliu unele dintre cele mai presante probleme ale Californiei – închiderea bazelor militare, controversa în legătură cu exploatarea pădurilor şi protecţia plantelor şi animalelor sălbatice la nivel federal. Creierul său se perfecţionase în memorarea volumelor dense de legislaţie şi a verdictelor complicate, a citatelor obscure şi a voluminoaselor studii de caz. Găsise că documentarul pregătit de experţii săi era la fel de lesne de citit şi de reţinut ca şi un roman. Pentru el, creierul reprezenta un bun la fel ca oricare altul – mereu în bună stare şi gata pentru a fi folosit.

— Am cifrele, domnule judecător. Mario Garcia, specialistul media, venea spre el pe culoarul dintre scaune.

— Era şi timpul.

— Da, domnule.

Mario se lăsă să cadă pe fotoliul din faţa lui Creighton. Personalitatea individului era complet dominată de fascinaţia lui pentru date statistice.

— Care sunt rezultatele sondajelor din seara asta?

— După conferinţa de presă de azi după-amiază, aţi sărit cu încă jumătate de punct.

Asta era ceva nou.

— Bun.

— Dar Powers a organizat propria conferinţă de presă la o oră după dumneavoastră, continuă Mario. Ştirile de seară au transmis atât extrase din cuvântarea dumneavoastră, cât şi a lui.

— Şi?

Mario oftă.

— Powers s-a dovedit plin de înţelegere şi de simpatie. V-a exprimat public condoleanţe dumneavoastră şi familiei dumneavoastră. Părea foarte sincer şi avea în jurul lui toată familia pentru a simboliza importanţa ralierii ţării întregi la suferinţa unuia dintre fiii săi. A dumneavoastră…

— Unde dracu’ vrei să ajungi?

— Aţi pierdut jumătatea de punct pe care aţi obţinut-o după-amiază.

— La naiba!

— Doug Powers are un talent înnăscut, domnule judecător.

Creighton dădu aprobator din cap şi se strâmbă.

— Are acel ceva, ca Reagan sau Clinton.

— Da, domnule judecător, aşa e. Faţa îngustă a lui Mario era

abătută. Nu ştiu ce mai putem face. Astăzi e sâmbătă, aşa că poate ar trebui să organizăm luni o slujbă de comemorare pentru doamna Austrian la catedrala Saint Patrick?

Ochii lui spălăciţi străluciră la gândul fotogenicei catedrale gotice, cu lunga ei istorie de nunţi şi înmormântări care ţineau prima pagină a ziarelor.

— Nici nu avem nevoie de corpul doamnei pentru slujbă. Sunt suficiente feţele de înger ale băieţilor din cor şi cardinalul în veşmintele sale. Aţi putea sta lângă altar, într-o postură prezidenţială şi să-i aduceţi un omagiu. Julia ar putea cânta ceva la orgă care să înduioşeze toate inimile sensibile. Vocea lui era din ce în ce mai înflăcărată. Dacă iese bine… ştiţi dumneavoastră, un adevărat spectacol, va fi pe primele pagini ale ziarelor de la Bangor la San Diego. Toate reţelele de televiziune vor transmite. Toţi cei care au o soră sau o mătuşă vor avea lacrimi în ochi. Veţi obţine o doză de simpatie care vă poate ridica cu alte cinci puncte!

Creighton clipi de câteva ori. Faţa lui cu trăsături fine avea obişnuita expresie înţeleaptă. Părul său cărunt strălucea în lumina lămpii pentru citit de deasupra capului. Încleştase degetele peste abdomen, gândindu-se la propunerea lui Mario.

În cele din urmă spuse:

— Este o idee bună, însă suntem prea departe în urmă. Avem în jur de patruzeci la sută, ceea ce înseamnă că o creştere de cinci puncte nu garantează victoria, ca să nu mai vorbim de faptul că, oricum, cifrele tale au o eroare de trei până la patru la sută. Avem nevoie de un salt de cel puţin cincisprezece puncte pentru a fi siguri de victorie. Pe lângă asta, mai mult ca sigur că Powers ar contraataca. E în stare să apară şi el la slujba de comemorare, înconjurat de afurisita aia de familie a lui şi probabil de toată echipa de campanie. Parcă-l şi văd pe treptele de la Saint Patrick, declarând din nou că mă susţine în aceste momente dureroase, înconjurat de toţi ai lui cu feţele înlăcrimate. Alegătorii i-ar admira generozitatea şi capacitatea de a aduna întreaga naţiune în jurul meu. S-ar putea ca gestul să nu neutralizeze total câştigul meu, însă ştim amândoi că i-ar aduce destul cât să câştige.

Obosit, specialistul media dădu din cap.

— Da, domnule. Este exact ceea ce s-ar întâmpla. Am sperat ca acesta să fie miracolul despre care vorbeaţi dumneavoastră. Citatul acela din Sadat…

— „Nu este realist acela ce nu crede în miracole.”

— Exact.

Creighton nu era omul gesturilor impulsive. De fapt, acestea erau împotriva a tot ceea ce credea el. Aşa încât, atunci când se întinse să-l bată pe braţ pe Mario Garcia, era doar un gest calculat, menit să-l

facă pe omul lui să se simtă în central cercului restrâns de iniţiaţi care ştiau ce este mai bine pentru ţară.

— Nu renunţa, prietene, îi spuse Creighton cu un zâmbet plin de înţelegere. Cine ştie ce se mai poate întâmpla în favoarea noastră? Ţine-ţi urechile şi ochii deschişi şi anunţă-mă imediat ce descoperi ceva.

— Da, domnule. Vă mulţumesc, domnule judecător. Specialistul media dădu sobru din cap, însă în ochii lui se citea recunoştinţa pentru încrederea pe care i-o acorda şeful său.

Privindu-l cum se îndepărtează, Creighton se gândi din nou la planul său. Felul în care Powers revenise în sondaje era încă un motiv pentru ca ceea ce plănuise să aibă o importanţă vitală, împreună cu Vince pusese la cale o serie de dezvăluiri distrugătoare, care aveau să arunce la groapa de gunoi campania lui Powers, nelăsându-i acestuia nici o şansă de regrupare, neutralizare sau recuperare în scurtul timp de care mai dispunea. Mai rămăseseră mai puţin de trei zile până marţi, ziua începerii alegerilor.

Când telefonul celular începu să-i vibreze la piept, Creighton îl duse imediat la ureche. Aparatul era protejat la ascultare, semnalul ce ajungea la el înconjurând globul ca o minge de ping-pong, imposibil de urmărit.

Vocea lui de-abia se auzea.

— Da?

O ascultă pe Maya Stern raportându-i evenimentele petrecute de când urcase la cabinetul psihologului. Simţi că i se pune un nod în stomac. Respira greu. Femeia îl omorâse pe terapeut.

Aproape că ţipă la ea:

— Julia şi-a recăpătat vederea? Te-a recunoscut?

La celălalt telefon se lăsase tăcerea, apoi:

— Da, domnule.

Îi venea să urle. Ce se întâmplase nu era numai neplăcut, ci putea avea efecte zdrobitoare.

— Am şi o veste bună. M-am întors în clădire, continuă ea să-i spună. Pe văduva lui Grapolis o apucaseră istericalele. Zicea că o auzise pe Julia Austrian ţipând că are de gând să-l ucidă pe psiholog. Poliţia a găsit arma pusă de mine lângă locul unde stătuse Austrian. Acum o caută. Încă nu au un mobil, însă sunt convinşi că Austrian este autoarea crimei.

Creighton începu să se relaxeze.

— Bine. Trebuie să obţinem maximum de avantaje din ceea ce s-a întâmplat.

Ea ezită.

Creighton simţi şi o întrebă:

— Ce s-a mai întâmplat?

— A apărut un bărbat care a încercat s-o salveze. Spunea că lucrează pentru Companie şi că se numeşte Sam Keeline.

Nu îi spuse că îl recunoscuse pe Keeline de pe vremea unei operaţiuni de-a Companiei şi nici că el ar fi putut să o recunoască la fel de uşor. Creighton ar ti putut să o îndepărteze din această misiune şi ea îi voia pe amândoi, pe Austrian şi pe Keeline. Erau ai ei.

Creighton rămăsese mut de uimire. Uimirea se transformă apoi în furie. Sam Keeline? Vince îl asigurase că avusese grijă de Keeline. La naiba!

Stem întrebă:

— Doriţi să iau eu legătura cu Vince?

Creighton se încruntă, mintea lui analizând febril situaţia.

— O să mă ocup eu de asta. Putem aranja în aşa fel încât dacă o prind, s-o ţină la Secţia Întâi de poliţie din Plaza până ajungem noi. Celor de la NYPD n-o să le placă chestia asta, dar comisarul îmi e dator şi Vince o să-i dea destulă muniţie pentru ca s-o ţină izolată şi apoi s-o scoată de acolo.

Făcu o pauză, fiindcă simţea că îl cuprinde îngrijorarea.

— Dar ar fi al naibii de bine dacă ai reuşi s-o găseşti tu mai întâi.

— Unde sugeraţi să mă duc s-o caut?

Creighton încercă să se gândească la acest lucru. Julia o recunoscuse pe ucigaşa mamei sale şi acum se îndrepta spre nord pe Strada 68. Clipea des analizând variantele. Şi deodată înţelese: se ducea acasă la Brice.

Brice trebuia să-l ajute. Însă nu se va lăsa uşor. Niciodată nu se lăsa. Nu numai din cauză că aşa era felul lui, ci şi pentru că-i fusese dragă Marguerite şi regreta moartea ei mult mai mult decât Creighton sau David. Creighton trebuia să se gândească bine cum să-l abordeze pe Brice, însă era sigur că va găsi o cale. În ciuda tuturor aparenţelor, familia lor se ghida după regula Pumnului lui Tokugawa – împreună erau puternici. Tatăl lor le băgase asta în cap şi în final se văzuse că regula îi ajutase să-l învingă.

Îi spuse lui Stern unde să o caute pe Julia.

— Găseşte-o şi omoar-o. Vocea lui era dură. Viitorul lui depindea de abilitatea lui Stern de a ajunge prima la Julia. Dar, la naiba, fă-o să pară un accident! Pe buze îi apăru însă imediat un zâmbet. Nu, stai. Am găsit o metodă mai bună, un motiv pentru care ar fi putut să-l ucidă pe Orion Grapolis…

21

SÂMBĂTĂ, 8:15 PM
NEW YORK CITY

Brice Redmond locuia într-un imobil din marmură şi calcar situat lângă Central Park, în inima cartierului Upper East Side. Era zona unora dintre cele mai râvnite adrese din Statele Unite şi locul unde se concentra atâta bogăţie că l-ar fi umplut de invidie chiar şi pe Bill Gates. În apropiere se afla clădirea renovată a muzeului Guggenheim şi şcoala St. David, frecventată de copiii bogătaşilor. Cluburile private din zonă aveau reguli de admitere atât de stricte încât foarte puţine persoane ştiau cu adevărat unde se află acestea.

În ciuda spiritului său nonconformist, Brice avea nevoie de această casă. Se simţea bine printre feţele încruntate ale celor care nu-l aprobau pe el sau marea lui motocicletă Harley-Davidson, cu toba ei de eşapament zgomotoasă. Îi plăcea să-i irite cu jeanşii lui albaştri, cizmele de cowboy Tony Lama şi cămăşile de lucru albastre. Apoi erau relaţiile sale indiscrete, precum şi capacitatea lui de a-i cumpăra şi de a-i vinde pe cei mai mulţi dintre vecinii săi.

Atunci când te-ai născut bogat şi ai reuşit să sporeşti această bogăţie, capacitatea de a fi eretic din punct de vedere social constituie o mică, dar agreabilă plăcere. Cu ambiţioasa sa firmă de calculatoare, Redmond Systems şi profitul său anual de un miliard de dolari, Brice îşi putea permite să înfrunte dezaprobarea vecinilor săi furioşi. Şi o făcea din plin.

Acum era singur în cabinetul lui şi se uita la şemineul în care trosneau şi se împleteau flăcări portocalii şi albastre. În partea opusă a încăperii atârna un Picasso mare cât peretele. Prin ferestrele înalte se vedea ceva rar în acest oraş aglomerat – o grădină spaţioasă. Aerul mirosea a lemn şi bogăţie, însă Brice era deprimat.

Adunarea din dimineaţa aceea de la Arbor Knoll îl făcuse să-şi dea seama de plictiseala cronică de care suferea. Pasiunea sa pentru Redmond Systems se stinsese. El era un antreprenor, nu un manager rutinat care munceşte din greu. Aşa cum foarte puţini dintre revoluţionari ajung buni şefi de stat, nici antreprenorii care riscă totul nu se pot adapta de obicei la monotonia de zi cu zi a managementului unei corporaţii înfloritoare, adică exact de ceea ce avea nevoie Redmond Systems pentru a se dezvolta în secolul douăzeci şi unu. Fusese destul de înţelept ca să înţeleagă singur acest lucru, să se retragă şi să lase în locul lui o echipă de manageri aleşi unul şi unul.

Acum nu avea nimic altceva de făcut decât să se joace.

În dimineaţa aceea la Arbor Knoll privise înjur la fraţii lui, la fiii lor, la nepoţi şi nepoate şi fusese uimit să descopere că îi invidiază. Vieţile lor erau pline. Interesante. Acum, când se gândea la ceea ce se petrecuse cu el, revăzu transformările prin care trecuse în ultimul an, transformări ce indicau profunzimea suferinţelor sale: pierduse treisprezece din cele o sută de kilograme pe care le avea când era sănătos. Suferea de insomnie cronică. Căsnicia sa se destrămase. Nu fiindcă umbla după alte femei, ci pentru că soţia lui nu mai putuse să suporte stările lui depresive.

Telefonul începu să sune şi se uită la el fără urmă de interes. Nimeni nu-l mai suna pentru a-i propune afaceri interesante. Sunetul era însă insistent. Ridică receptorul.

— Eşti singur? Creighton privea pe hubloul avionului cu reacţie peste peisajul plat, hibernal din Nebraska, cu sistemele sale de irigaţii şi petele de zăpadă argintie. Pentru cei din avion care s-ar fi aflat prin apropiere, părea o convorbire telefonică la fel ca oricare alta. Nu era deloc aşa. Creighton folosea telefonul său protejat şi avea nevoie de ajutorul lui Brice. Rapid.

— Din păcate, da. Tonul lui Brice era greoi, obosit.

— Familia are o problemă. Vrem să fii alături de noi.

Brice oftă.

— Bineînţeles că sunt cu voi. De ce n-aş…

Creighton îl întrerupse:

— Îţi aminteşti când am apelat ultima oară la Pumnul lui Tokugawa? Trebuia să ajungă treptat acolo unde voia şi primul pas era să-i amintească încă o dată lui Brice acest principiu fundamental al familiei…

În vastul cabinet, Brice se îndreptă brusc de spate. Pumnul lui Tokugawa fusese etalonul tatălui lor pentru luarea deciziilor importante în familie. Bătrânul Lyle obişnuia să le spună povestea cu o voce răsunătoare şi foc în priviri. Mişca mâinile prin aer pentru a accentua situaţia din Japonia sfârşitului de secol şaisprezece, când luptele dintre marii feudali aproape distruseseră această insulă de luptători. Lunga perioadă sângeroasă primise numele de Epoca Războiului din Ţară. În vremea aceea lăcaşele de cult venerate erau pustiite. Fermierii nu puteau cultiva pământul şi nu îşi puteau strânge recoltele. Finanţele oraşelor erau sacrificate pentru achiziţionarea materialului de război. Poporul suferea de foame şi anarhia cuprinsese întreaga naţiune. Dacă ar fi fost atacată atunci de China, Japonia s-ar fi prăbuşit.

Nemilos şi inteligent, Tokugawa Ieyasu analizase situaţia. Se spune că el comparase ţara şi feudalii ei războinici cu o mână. Luat separat, fiecare deget – sau fiecare feudal – era slab. Dar lucrând împreună,

degetele puteau alcătui un pumn grozav de puternic. Aşa că el organizase o coaliţie de feudali care preluaseră controlul asupra insulei în istorica Bătălie de la Sekigahara din 1600. Naţiunea fusese reunificată. Tokugawa devenise shogun. Urmaşii săi conduseseră Japonia timp de 265 de ani şi în tot acest timp nici o forţă exterioară nu reuşise să câştige vreo bătălie pe pământ japonez. Pumnul lui Tokugawa transformase Japonia – şi familia lui – într-o forţă invulnerabilă.

— Ultima dată a fost aplicat pentru a opri schemele nebuneşti ale tatei şi pentru a-l închide în sanatoriul acela bine păzit, recunoscu Brice tară nici o ezitare. N-aş vrea să mai fac aşa ceva vreodată şi încă mă mai întreb dacă chiar a fost necesar ceea ce am făcut.

Vocea lui Creighton deveni tăioasă şi brutală:

— A fost absolut necesar şi tu ştii asta la fel de bine ca şi mine sau ca David. Am fi ajuns cu toţii nişte sărăntoci, dacă nu cumva şi mai rău şi sunt sigur că n-ai fi fost de acord cu asta, oricât de diferit ţi-ar plăcea ţie să crezi că eşti.

Brice se burzului ştiind că firea sa nonconformistă îl deranjase întotdeauna pe Creighton. Reuşi să-şi păstreze însă calmul.

— Faci pe fratele cel mare, nu-i aşa? Cred că s-a întâmplat ceva rău.

— Foarte rău, răspunse Creighton cu o voce sinistră. Julia nu a fost cinstită cu noi. La Londra şi-a recăpătat spontan vederea. A văzut cum a fost ucisă mama ei.

Brice nu ştia ce să mai înţeleagă.

— Asta-i grozav. Înseamnă că poate să o identifice pe ucigaşa lui Marguerite.

Era momentul ca Creighton să-i dezvăluie ceea ce se întâmplase cu adevărat. Trebuia să o facă deodată, fără să-i lase lui Brice prea mult timp să se gândească la detalii. Brice trebuia să fie convins că ar fi fost şi el la fel de lovit ca şi ceilalţi dacă Marguerite ar fi reuşit să citească ceea ce se afla în pachet.

Creighton spuse:

— Nu, nu este deloc grozav, Brice. Nu cred că ai vrea ca Julia s-o identifice pe ucigaşă, pentru că aceasta lucra pentru mine. Sau, mai exact, pentru *noi.*

Creighton putu să audă cum, la celălalt capăt al liniei, Brice rămăsese fără suflare. Continuă repede:

— Eu nu am nici o legătură cu crima propriu-zisă. Femeia a acţionat pe cont propriu, neţinând seama de instrucţiunile primite de la mine. Trebuia să fie un furt de stradă, nimic mai mult. Totul a mers însă foarte prost şi mi-e groază când mă gândesc.

Dar să ştii că nu a fost vina mea, din cauza tatei s-au întâmplat toate.

Îi povesti fratelui mai mic despre pachetele pe care bătrânul le trimisese lui Marguerite şi lui Sam Keeline.

— Vince a interceptat pachetul adresat lui Keeline, iar eu mi-am trimis agenta să ia celălalt pachet de la Marguerite. Însă Marguerite s-a opus. A tras masca de pe faţa agentei, iar aceasta a reacţionat instinctiv când a fost deconspirată. A ucis-o pe Marguerite.

Brice era tulburat. Prin minte îi treceau imagini din copilărie, când bătrânul trimitea servitorii să-l caute spre a-l pedepsi pentru cine ştie ce năzbâtie, iar el se refugia la Marguerite. Ea îl ascundea, îl ocrotea. Câteodată şi reuşea. Îi fusese întotdeauna recunoscător pentru asta. Acum însă inima lui bătea rapid, cuprinsă de frică.

Creighton o ucisese pe Marguerite. Gândul acesta îl sfâşia ca o bucată de sticlă spartă. Nu conta că ucigaşa apăsase pe trăgaci, în spatele întregii afaceri se ascundea Creighton. Brice bănuia de mult că Creighton avea şi alte metode, în afara relaţiilor obişnuite ale familiei, metode care se bazau pe favoruri şi secrete pe care le ştia despre alţii. Aceste resurse tainice ale lui Creighton nu-l interesaseră până acum. Nu avusese niciodată nevoie de ele.

— Ştiu la ce te gândeşti, Brice, spuse Creighton cu o voce liniştitoare.

Era timpul să dea dovadă de delicateţe. Până acum se descurcase bine. Acceptase responsabilitatea, dar acum trebuia să-l îndrepte pe Brice în direcţia dorită. Să-i ofere un motiv vital ca să coopereze.

— Ştiu că tu mă acuzi pe mine. Ai dreptate. Şi eu mă consider vinovat. Din cauza morţii lui Marguerite, probabil că nu-ţi mai pasă dacă alegerea mea se duce naibii. Te rog să mă crezi, moartea ei a fost ultimul lucru pe care l-aş fi dorit. Şi acum s-a declanşat o situaţie care a scăpat de sub control. Care ne poate distruge pe toţi. Dacă vrei să tragi la răspundere pe cineva, acesta trebuie să fie bătrânul. Afurisitele alea de jurnale ale lui care trebuia să spună lumii întregi totul despre afacerile lui dubioase… şi despre noi.

Brice avea impresia că o mână uriaşă îi încleştează inima. Spaima care îl cuprinsese reuşise să treacă pe planul doi oroarea şi furia produse de ceea ce tăcuse Creighton.

— Dumnezeule! Cum dracu’ a putut bătrânul să scrie un jurnal? Cine naiba îl supraveghează în locul ăla afurisit? Mai sunt şi alte pachete?

Creighton zâmbi. Interesul lui Brice fusese atins.

— Nu şi nici nu vor mai fi. Am avut eu grijă de asta. Problema noastră este acum Julia. A recunoscut-o pe agenta mea acum o oră, când aceasta a încercat să o elimine.

Fără să se oprească, îi povesti lui Brice cum aranjase ca Maya Stern să o înlocuiască pe adevărata Norma Kinsley şi cum Stern îl ucisese din greşeală pe Orion Grapolis.

— Julia s-a dovedit un pericol la fel de mare ca şi bătrânul. Acum, dacă vede, poate să o identifice pe agenta noastră la poliţie. Sau poate să descopere şi singură că „Norma” este de fapt o fostă agentă CIA, numită Maya Stem, cine a trimis-o şi pentru ce. Asta ar însemna sfârşitul vieţilor pe care ne-am străduit atât de mult să ni le construim.

Brice pricepu ce voia să spună cu adevărat Creighton.

— O acuzaţie de crimă nu ţi-ar prea spori şansele de a ajunge preşedinte, nu-i aşa?

Creighton contraatacă rapid:

— Nu o putem aduce înapoi pe Marguerite oricât de mult aş dori.

Tot raţionamentul lui se baza pe această realitate. Era timpul să întoarcă gândurile lui Brice către problema de actualitate:

— Trebuie să ne gândim cum să protejăm ceea ce avem.

Brice se simţea ca strivit de o mare greutate. Ştia că nu este un om bun în sens tradiţional, dar se mândrise mereu cu faptul că era brutal de sincer cu sine însuşi, ceea ce i se părea extrem de important. Pentru a clădi Redmond Systems, linguşise, minţise, forţase preluări de active, mituise ca să obţină informaţii despre competitori, redusese nepermis de mult preţurile şi nu regretase niciodată nimic din toate acestea. De fapt, reuşise să demonstreze că e capabil să realizeze mult deşi toate şansele erau împotriva lui.

Acum, când şocul revelaţiilor lui Creighton începea să piardă din intensitate, îşi aminti că el se referise la Pumnul lui Tokugawa. Era evident că avea nevoie de el.

— De ce îmi spui toate astea acum?

— Pentru că sunt şanse ca Julia să vină la tine ca să-ţi pună întrebări, cu poliţia pe urmele ei. Vrem s-o reţii acolo. Nu o preda însă poliţiei. Stern va sosi şi ea, în curând. Va termina treaba.

— Va termina treaba? Bineînţeles, era finalitatea logică a tot ceea ce-i povestise Creighton. Să vorbim limpede. Vrei să spui că o să o omoare pe Julia.

Îi plăcea de Julia. Ea şi Marguerite îşi urmaseră propriile căi, ca şi el. Marguerite sfidase familia, la fel ca şi el.

— Nu avem de ales.

Brice rezista încă.

— Întotdeauna există mai multe opţiuni.

În avionul care zbura sus, deasupra Vestului Mijlociu, Creighton zâmbea din nou. Brice reacţiona exact aşa cum sperase el.

— Nu şi dacă vreau să ajung preşedinte şi voi ajunge.

— Cum?

Creighton îi explică planul pe care îl pusese în mişcare împreună cu Vince. Urma să erupă în faţa publicului american a doua zi dimineaţă şi să amplifice revelaţiile până luni, ultima zi dinaintea alegerilor. În

timp ce vorbea, simţea atenţia încordată a lui Brice. Ştia că rezistenţa acestuia slăbise.

— Planul este perfect. Mă va face pe mine preşedinte şi va oferi întregii familii oportunităţile pe care le-am aşteptat mereu.

Brice nu zise nimic. Ştia că predicţiile lui Creighton erau corecte – în cazul în care Julia nu-l demasca. *Dacă* el nu o lăsa pe Julia să facă acest lucru. Simţea însă cum neliniştea îi strângea stomacul. Uciderea Juliei însemna un pas în necunoscut, un act asupra căruia nu se mai putea reveni vreodată.

El nu ar fi recurs niciodată la crimă.

Creighton se pregătea să încheie şi vocea lui, aflată la multe mile distanţă, era caldă şi plină de afecţiune familială. Avea nevoie de angajamentul lui Brice şi simţea că venise momentul să-l ceară.

— Deci asta este, Brice, spuse el simplu. Contez pe tine că mă ajuţi, pe mine şi întreaga familie, în legătură cu Julia.

Brice se gândea la cele întâmplate de dimineaţă, când Creighton adunase echipa de campanie şi familia în biblioteca de la Arbor Knoll. La felul în care îşi folosise magnetismul şi logica pentru a face ca grupul de oameni să treacă de la disperare la optimism. Îl admirase întotdeauna pe Creighton pentru abilitatea de a conduce o adunare potrivit nevoilor sale. Asta făcea Creighton şi acum – încerca să-l manipuleze pe el. Dar Brice se considera un maestru, probabil mult mai priceput atunci când voia să obţină ceva.

Privi înjur cu un sentiment primitiv de proprietate la uriaşul şemineu, la pictura semnată de Picasso, la mobila unicat. Simţea că mărimea şi bogăţia acestei case nu erau numai răsplata pentru ceea ce tăcuse în viaţă, ci şi dreptul său. Poate că alţi membri ai familiei erau seduşi de faptul că Creighton se afla atât de aproape de scaunul prezidenţial, nu însă şi el. În ciuda legii Pumnului lui Tokugawa, inviolabilă în familia sa, Brice ştia că putea face ceea ce dorea.

Cu toate astea, nu strica să întrebe.

— Şi eu ce primesc în schimb?

Creighton zâmbi din nou. Mâna sa liberă se odihnea pe documentaţia pe care o ţinea în poală. Conţinea reţeta pentru a câştiga afecţiunea alegătorilor din California, dar mai mult decât atât, era un test despre putere, despre foloasele şi recompensele acesteia. Întrebarea simplă a lui Brice însemna că reuşise să câştige, căci ştia că depresia care îl chinuia de mai bine de un an era cauzată de o nevoie disperată de a face ceva interesant.

— Mi-ar plăcea să faci parte din administraţie. Acum, că te-ai pensionat, ai destul timp. Ce părere ai despre o funcţie într-una dintre comisiile prezidenţiale? Sănătate. Sau poate Învăţământ. Ori poate vrei să conduci una dintre agenţii, cum ar fi FEMA. (FEMA se ocupa de trimiterea ajutoarelor în zonele dezastrelor naturale.) Ţi se pare

interesantă vreuna dintre aceste propuneri?

Faţa pistruiată a lui Brice devenise rigidă. O uitase pe Julia. Nu conta decât plictiseala şi cine era el. Creighton îi oferea mult prea puţin.

— Nu-ţi bate joc de mine, frăţioare, răspunse el rece. Vreau ceva în cabinet.

— În cabinet? Dar nu ai nici o experienţă în guvernare!

Brice era la momentul negocierilor, aşa că reacţionă imediat.

Insistenţa dădea forţă cuvintelor sale.

— Ministrul Comerţului. Dacă fac ceea ce vrei tu, mă aştept să primesc *Comerţul.*

Funcţia de ministru al Comerţului îl atrăgea pe Brice. Ridicarea giganticei Redmond Systems era nimic în comparaţie cu posibilităţile oferite de o asemenea poziţie înaltă în cabinet. De acolo, de sus, ar fi avut puterea să producă o transformare la nivel mondial, să oblige şefii de state, marii afacerişti şi forţele militare din lumea întreagă să acorde o mare atenţie firmelor şi competenţei americane… şi lui, bineînţeles. Provocările erau enorme. Avea posibilitatea să obţină pentru Statele Unite ceea ce era necesar spre a-şi menţine superioritatea economică.

— Imposibil! răspunse Creighton.

— Prostii, Creighton. Ştiu exact cât valorează ceea ce-mi ceri tu să fac. Dacă o fac, va trebui să mă numeşti ministru al Comerţului. Şi nu invoca acuzaţiile de nepotism. Dacă Jack Kennedy a fost în stare să-l numească pe fratele său Bobby în funcţia de ministru al Justiţiei, poţi şi tu să-mi dai Comerţul. Sunt unul dintre cei mai de seamă oameni de afaceri din această ţară. Uită-te în revista *Forbes.* Dacă Bill Gates, Lee Iacocca, Ted Turner sau Sandy Weill de la Travellers Group ţi-ar cere postul ăsta, ai accepta imediat. Sunt la fel de calificat ca şi ei, poate chiar mai bun şi tu ştii asta foarte bine.

În receptor nu se auzea nimic. Creighton rămăsese blocat. Trebuia să admită că Brice are dreptate.

— O să mă gândesc la ceea ce mi-ai spus.

Brice zâmbi la rândul lui.

— Prea târziu. Dacă deschid gura, nu numai că o să pierzi alegerile. O să fii acuzat de crimă. Nu numai eu sunt cel căruia trebuie să i se reamintească de principiul Pumnului lui Tokugawa. Trebuie să fim uniţi. Şi asta înseamnă şi plata cinstită a serviciilor pe care ni le facem.

Creighton era furios, dar în acelaşi timp îl încerca un sentiment de respect amestecat cu invidie. La urma urmei, erau amândoi din neamul Redmond. Şi cu cât se gândea mai mult, varianta cu Comerţul nu i se mai părea atât de fantezistă. După cum fusese un rebel printre aristocraţi şi bogătaşi, Brice îi putea înfrunta lesne pe liderii mondiali

ai afacerilor care ar fi încercat ca, prin înşelăciune, mită, forţă şi furt, să distrugă puterea economică a Statelor Unite. Avea să aplice aceeaşi viziune independentă care condusese la succesul firmei Redmond Systems şi în Ministerul Comerţului. Prin Brice, Statele Unite aveau să fie reprezentate de un luptător nemilos, care nu se va da înapoi de la nimic spre a obţine avantaje pentru companiile şi întreprinzătorii americani. Şi probabil că nu ar fi avut mai multe probleme cu Senatul pe durata „lunii de miere” în legătură cu numirea lui decât în cazul lui Vince.

Brice spuse încet:

— Nici tu nu ai cere ceva sub calificarea ta, de ce aş face-o eu? Banii nu înseamnă putere decât atunci când ştii cum să-i foloseşti.

Printre trăsăturile care îl făcuseră pe Creighton să se bucure de atâta succes era şi abilitatea de a şti când să cedeze. Râse uşor.

— Comerţul este al tău. Se vedea că ideea îl amuză. Vei face o treabă a naibii de bună.

Brice râdea şi el.

— Ai cea mai mare dreptate. Apoi rosti fără nici o remuşcare acele cuvinte despre care ştia că îl vor înspăimânta pe Creighton:

— Dacă mă hotărăsc să fac ceea ce mi-ai cerut.

— Ce? răcni Creighton.

— Nu-ţi bate joc de mine, Creighton. Ştim amândoi că ceea ce contează este dacă te ajut sau nu s-o ucizi pe Julia. Ezită. Indiferent de existenţa Pumnului lui Tokugawa, trebuie să mă mai gândesc. Trânti receptorul.

22

Cu jacheta din piele neagră fluturând, Sam Keeline mai coborî o dată să cerceteze peronul metroului, dar nici urmă de Julia Austrian sau de femeia care o urmărise. Nu dăduse peste cadavrul tinerei Austrian, aşa încât sentimentul de uşurare era mult mai mare decât dacă ar fi fost vorba despre o persoană oarecare. Era ceva în legătură cu această femeie care îl lovise din clipa în care se uitaseră unul la celălalt. Era ca… Nu, nu ca Irini. Niciodată.

Se grăbi să ajungă înapoi la maşină, încă în parcarea interzisă, din fericire fără nici o amendă de la poliţie şi porni spre apartamentul familiei Austrian de pe Park Avenue.

Încetini şi găsi un loc de parcare. *Ce va fi acum?* Maşinile poliţiei erau aliniate în faţă, cu luminile roşii rotindu-se în întunericul sumbru al nopţii. Un mic grup de gură-cască aşteptau tremurând de frig lângă un stâlp. Apăruseră deja reporterii şi, în timp ce Sam se îndrepta spre ei, câteva furgonete ale posturilor de televiziune se adăugară la grupul de vehicule care bloca acum strada.

Veştile erau proaste: un foarte apreciat psiholog, Orion Grapolis, fusese ucis şi o căutau pe Julia Austrian. Sam înţelese că Julia era suspectată de crimă, deşi poliţia nu recunoştea acest lucru. Putea să citească asta în privirea lor fixă şi în tonul lor aspru. Poliţiştii din toată lumea erau la fel. Aveau convingerea că fata îl omorâse pe psiholog.

Era uimit. Ce se întâmpla aici? Din câte citise despre ea în materialele cu care se documentase, tânăra Austrian nu fusese niciodată autoarea unor acte violente. Însă cine mai putea fi sigur de aşa ceva în zilele astea?

Prea multe persoane plăcute cu care te întâlneai în fiecare zi se dovedeau, de fapt, criminali periculoşi.

Dezorientat şi îngrijorat, se întoarse la maşină şi începu să studieze din nou dosarul pe care îl întocmise în legătură cu Julia Austrian. Reciti toate informaţiile, încercând să deducă unde ar fi putut ea să se ducă. Care ar putea fi planurile ei în continuare. Timpul îl presa. Tânăra Austrian se găsea în pericol de moarte. Apoi rămase cu privirea pe un nume – Brice Redmond – şi pe adresa acestuia.

Atunci când soneria de la intrare începu să sune strident, trădând nerăbdare, Brice ştiu imediat că nu poate fi altcineva decât Julia. Începu să se plimbe de colo până colo, speriat, aşteptând. Era o decizie pe care nu voia să o ia. Auzi majordomul răspunzând la uşă, apoi, însoţită de un val de aer rece, Julia năvăli furioasă în cabinetul său, tremurând.

— Femeia aia a ta, Norma Kinsley, sau oricare i-o fi numele adevărat, a ucis-o pe mama! Acum l-a ucis şi pe Orion Grapolis! De ce? Unde ai găsit-o, Brice?

Bărbatul încremeni. O parte din sufletul lui îl îndemna să-i povestească tot ceea ce ştia. Dar nu putea să facă aşa ceva. Dorea să fie în fruntea Ministerului Comerţului! Şi totuşi…

Trebuia să tragă de timp – nu numai pentru Creighton, ci şi pentru el însuşi.

Avea nevoie de timp de gândire.

— Norma? Nu înţeleg. Cum a putut…

Julia fugise aici direct de la staţia de metrou de pe Strada 86 şi acuzaţiile ei se revărsau necontrolat, la fel ca şi gândurile pe care i le dezvăluise lui Orion atunci când rememorase în detaliu evenimentele din noaptea debutului. Parcă un baraj se prăbuşise în interiorul ei. De îndată ce emoţiile îi făceau stomacul să se strângă, trebuia să le exprime fără cenzură.

— Cineva a trimis-o pe această „Norma” să mă supravegheze, să observe tot ce fac. Cum ai angajat-o? De la cine? Spune-mi!

Tremurând de mânie, Julia abia simţea căldura focului din şemineul uriaş aflat în spatele său.

— Mi-am recăpătat vederea mulţumită hipnozei bietului Orion şi vreau să ştiu ce naiba se petrece!

Uimit, chipul lui Brice exprima un protest.

— Însoţitoarea pe care am angajat-o a ucis-o pe mama ta? Nu înţeleg. Cum ar fi posibil aşa ceva? Domnişoara Roberts de la firma din sat mi-a dat numele a trei femei şi mi-a citit fişele lor personale. Am ales una la întâmplare. Roberts a fost întotdeauna demnă de încredere. Ea… Se opri şi se holbă la chipul furios al Juliei.

— Ţi-ai recăpătat vederea? Julia, cum aşa? Ce… Când…

Ea îl studia – părul roşu rărit, pistruii, expresia lui uimită şi rănită. Era foarte obosită şi o luase cu frig. Bluza subţire nu îi fusese de nici un folos în frigul nopţii de noiembrie. Se întoarse către foc şi întinse mâinile să se încălzească în timp ce se gândea. Minţea Brice? De ce ar fi minţit? De ce ar fi trimis-o pe ucigaşa mamei ei s-o omoare şi pe ea?

Fusese oarbă o lungă perioadă de timp şi provenea dintr-o familie bogată. Din această cauză, întotdeauna cineva avusese grijă de ea. Acum nu avea însă nici un ban în buzunar, o ucigaşă lipsită de scrupule era pe urmele ei şi nu mai ştia în cine să mai creadă. Îi lipsea mantia protectoare a bogăţiei cu ajutorai căreia rezolvarea problemelor era atât de uşoară. Tremura din nou şi avu o tresărire când îşi aminti cum voia s-o omoare pe femeia aceea în cabinetul sărmanului Orion.

— Este minunat că poţi vedea, continuă Brice emoţionat, însă când constată că ea nu-i răspunde şi continuă să stea nemişcată şi să se

uite fix la el, deveni sobru. Văd că nu vrei să vorbeşti despre modul în care ţi-ai recăpătat vederea, miraculos sau nu. Vrei să afli cine a trimis-o pe ucigaşă, dar ştii deja la fel de multe ca şi mine. Am crezut că pot avea încredere în Roberts, însă aici cred că s-a întâmplat ceva foarte grav. Presupun că ucigaşa s-a infiltrat cumva. Mai bine chemăm poliţia. *Trebuia să se hotărască...*

— Este o idee. Julia era îngrijorată. De ce era oare atât de suspicioasă? Brice nu ar putea să-i facă vreun rău, nici vorbă.

Brice se aşeză la birou şi îşi privi mâna. Nu tremura deloc atunci când apucă receptorul. Înălţă capul şi o studie pe Julia, încadrată de lumina flăcărilor din şemineu. Şuviţele aurii ale părului ei şaten străluceau. Îşi ţinea braţele încrucişate la piept. Corpul ei radia furie şi îngrijorare. Faţa îi era transpirată şi ochii săi albaştri scăpărau mânioşi. Julia moştenea trăsăturile fizice ale familiei Austrian şi Brice nu o considerase niciodată o femeie frumoasă, însă în momentul acela, înconjurată de lumina focului, părea deosebit de dulce... şi deodată străină şi periculoasă.

Contemplând-o, bătăile inimii părură să se rărească: o femeie luptătoare. Acuzatoare şi băgăreaţă. În nici un caz o Redmond.

Un *outsider.*

— Nu! îl opri ea deodată. Nu la poliţie. Trebuie să mă gândesc. Eu...

Brice dădu din cap.

— Poate că ai dreptate. Creighton nu are nevoie tocmai acum de un alt scandal. Uite cum facem. Îl sun pe el. Trebuie să-i cerem sfatul. Da, asta-i cea mai bună cale de a rezolva problema. Creighton ne poate spune ce să facem. A lucrat doar în Justiţie. Are legături în lumea legii. *Sau ar putea să-i spună Juliei adevărul...*

Cu receptorul în mână, se uită la biroul său mare, gol-goluţ. Nu se vedea nici o hârtie. Aşa fusese – ca şi viaţa lui – în ultimul an. Plicticoasă. Simţea o disperată nevoie de schimbare. Dacă era adevărat că toţi intrăm şi ieşim în această lume singuri, avea nevoie, atât timp cât trăia, de confortul muncii. Munca – nu compania celorlalţi oameni – era singura legătură cu lumea care mai conta pentru el.

Inima începu să-i bată iar cu putere. Creighton avea o imensă nevoie de el în momentul acela. A doua zi va fi prea târziu.

Viaţa sa ar putea să se schimbe brusc. Biroul său ar putea să fie din nou plin cu emoţia noului şi formidabilului. Asta dacă făcea ceea ce-i ceruse Creighton.

Situaţia începea să capete o altă semnificaţie. La urma urmei, nu era vorba numai despre Pumnul lui Tokugawa şi solidaritatea familiei, ci despre Julia... şi el.

Despre viaţa Juliei... sau viitorul lui.

Se gândise la toate acestea. Nu era uşor să ia o decizie.

— Creighton? Julia ezita. Poate că nu era bine să facă ce o ducea pe ea capul, dar… putea să aibă încredere în Creighton? Însoţitoarea fusese ideea lui. Înnebunise oare de era atât de suspicioasă?

— Poate că ai dreptate…

Deodată se întoarse, în alertă.

Privea pe fereastră. Îi atrăseseră atenţia mişcările din grădină. Soneria de la intrare începu să sune. Nervoasă, ieşi grăbită în holul de marmură. Majordomul trecu pe lângă ea. Prin panourile de sticlă ale uşii de la intrare putu să vadă uniforma albastru-închis a unui poliţist. Întorcând brusc capul, se uită din nou prin fereastra cabinetului în care se afla Brice. Şi umbrele care se mişcau în grădină erau tot poliţişti.

Ce căutau ei aici? Nu-i chemase Brice. Şi de ce se furişau prin grădină, înconjurând…

Ce voiau ei… pe ea! Trebuie că era vorba despre moartea lui Orion. Ameninţase că o va omorî pe ucigaşă, însă probabil că Edda a crezut că se referise la Orion. Juli*a! Ce ai făcut, Julia! Oh, Dumnezeule!*

Fiori reci îi trecură pe spinare. Poliţia putea să fie aici ca s-o aresteze. Nu putea risca.

Ceva se declanşă în interiorul ei. Era adevărat că fusese răsfăţată şi protejată, însă asta nu însemna că era slabă. Şi nici proastă. Nu avea nici o dovadă sau vreun martor care să-i susţină versiunea cu falsa Norma care îl ucisese pe Orion.

Fără să scoată un cuvânt, fugi în interiorul casei.

— Julia! strigătul uimit al lui Brice o urmări ca cel al unui iubit furios. Ce faci? Ai înnebunit? Vino înapoi! *Julia!*

Paşii lui se auzeau grăbiţi în urma ei. Ultimele sunete pe care le auzi în casa aceea în timp ce cobora pe scările de la bucătărie în pivniţă şi încuia uşa după ea.

Maya Stern aştepta în umbra densă. Inima îi bătea normal deşi simţea cum emoţia începe să-i strângă stomacul. Era încă deghizată ca o femeie fără adăpost – cu nările umflate şi cu părul ascuns sub căciuliţă. Ţinea pistolul ascuns sub braţ, pentru ca luminile maşinilor care treceau să nu facă să strălucească metalul şi să atragă astfel atenţia.

Dăduse un telefon anonim la poliţie, aşa cum îi ordonase Creighton Redmond şi le spusese că era foarte probabil ca Julia Austrian să vină aici, să caute ajutor la unchiul său favorit. Poliţiştii o vor scoate din casă.

Dar ea va ajunge prima la Julia. Şi o va ucide.

Sus, uşa care despărţea cabinetul elegant al lui Brice de holul în care poliţiştii aşteptau ca o ceată de câini de vânătoare fusese

închisă. Brice revenise în cabinet de cum văzuse capul Juliei dispărând în pivniţa casei.

Cu obrajii în flăcări şi inima bătându-i cu putere, sună mai întâi la numărul pe care i-l dăduse Creighton. La celălalt capăt se afla Maya Stern, care asculta în tăcere. Lui Brice îi părea rău de Julia, dar învăţase demult să suporte pierderile. Descrise rapid la telefon locul pe unde Julia urma să iasă în stradă.

Al doilea apel era pentru Creighton însuşi.

— A venit aici aşa cum mi-ai spus. Încearcă să afle cine a trimis-o pe Stern. După cum arată, aş spune că e periculoasă.

— Ai reţinut-o?

— Nu, m-a luat prin surprindere şi a şters-o când a văzut poliţiştii în grădină. Acum îşi face drum prin pivniţă. Cine ar fi crezut că are atâta prezenţă de spirit ca să-şi aducă aminte de intrarea aia veche? Foarte deşteaptă. Brice râse uşor, exact ca fratele său mai mare. Femeia ta aşteaptă. Julia va pica direct în plasa văduvei negre.

În lumina slabă a singurului bec din tavan, Julia traversă rapid pivniţa. În copilărie se juca aici cu fiii lui Brice. Nimic nu se putea compara cu pivniţa uriaşă cu mirosurile sale puternice de cărbune şi mucegai. Multe încăperi din pivniţă erau pline cu cutii interesante. În fiecare zi se adunau acolo grămezi de albituri ce urmau să fie trimise la spălat sau la călcat. Şi întotdeauna pisica era gata să urmărească şoarecii curajoşi de-a curmezişul pardoselei de cărămidă.

Îşi aducea aminte de toate acele momente fericite. O făceau să se simtă vinovată că îl suspectase pe Brice. Nu asta conta acum. Dacă greşise, avea să-i ceară iertare mai târziu.

Împinse uşa veche de la spălătorie, care scârţâi. Julia înlemni, speriată că cineva ar fi putut auzi zgomotul. Uşa nu mai fusese folosită de ani de zile. Balamalele erau ruginite. Afară, vântul împrăştia frunzele uscate de pe alee. Închise ochii ca să audă mai bine, ceea ce o făcu să se simtă ca şi cum şi-ar fi pierdut din nou vederea şi i se strânse inima de spaimă.

Reuşi în cele din urmă să-şi alunge spaima. Din nou, în subsolul întunecat al lipsei vederii, se concentră, cu toate simţurile în alertă. Nu auzi nici un pas sau vreun alt sunet care să-i dea de înţeles că poliţia aflase de existenţa singurei uşi din această parte a casei.

Înălţă capul şi se uită rapid de jur-împrejur. Aleea se întindea în dreapta şi în stânga şi se termina în stradă. Prin dreapta se ajungea în faţa casei. În momentul acela, aleea era goală în ambele sensuri. Ieşi uşor afară şi deodată îşi aminti avertismentul bărbatului de la CIA: *Scapă de blazerul ăla!*

Se uită în jos şi văzu cât de alb era blazerul în noaptea neagră, îl scoase şi îl aruncă înapoi în pivniţă. Începu să alerge apoi spre stânga,

către siguranţa străzii din spatele clădirii.

23

Julia se grăbea pe aleea întunecoasă, tremurând de frig în bluza subţire. Casa lui Brice se învecina cu două clădiri înalte cu apartamente. Frunzele trosneau sub tălpile ei. Aerul era tare şi se simţea mirosul iernii care se apropia. În faţă, maşinile treceau pe stradă. Nu văzu nici un echipaj al poliţiei, nici ofiţeri în uniformă. Înainta, rugându-se în gând ca ci să fie ocupaţi în casă. Să aibă de furcă cu uşa de la pivniţă. Iar ea să aibă timp să scape…

Se uită înapoi peste umăr. Aleea era tot pustie.

Începu să alerge, cu paşi uşori. Trecuse de clădirea în care locuia Brice şi în stânga ei se afla acum un zid înalt care proteja sera. Zidul era acoperit de tulpinile dezgolite ale plantelor agăţătoare, prin împletitura scheletică zărindu-se numai câteva frunze rebegite.

Apropiindu-se de locul în care aleea dădea în stradă, încetini paşii gâfâind. Sângele îi zvâcnea în urechi. Se opri să se liniştească, să se calmeze. Porni cu pas normal. Nu voia să atragă atenţia. Îi revenea în gând aceeaşi întrebare: cum de ajunsese ucigaşa să fie însoţitoarea ei? Se numea ea „Norma Kinsley”? Probabil că ucigaşa aflase cumva că Julia văzuse scena morţii mamei sale, pentru că altfel nu se explica de ce o urmărise atâta drum, de la Londra la New York.

Trebuia să se întoarcă la Oyster Bay. Să stea de vorbă cu domnişoara Roberts de la serviciul de escortă…

Pe când îşi făcea aceste planuri, auzi ceva ciudat… sau i se păru că aude.

Un sunet. Probabil o mişcare. În stânga ei, sub o proeminenţă a zidului, acolo unde tulpinile groase ale plantelor agăţătoare formau o umbră atât de adâncă şi de neagră încât…

Simţi mirosul. Era numai o părere, o adiere în aerul îngheţat al nopţii. Parfumul Normei!

O cuprinse spaima. Numai cinci metri o mai despărţeau de strada care putea fi salvarea ei. Ca şi cum o explozie ar fi lovit-o din spate, se aruncă înainte, cu inima gata să-i sară din piept, alergând cu toată energia de care era capabilă către protecţia oferită de maşini şi de trecători.

Maya Stern aşteptase răbdătoare ca tânăra Austrian să ajungă în dreptul ei, cu degetul pe trăgaciul pistolului. Şi deodată văzu cum victima face o mişcare bruscă, ceea ce însemna că Austrian descoperise prezenţa ei.

Stern ieşi imediat pe alee după ce Julia trecuse de ea. Înjură în gând. Ar fi fost aşa de uşor să-i tragă un glonţ între ochi de cum o văzuse. Acum lucrurile se complicaseră fiindcă trebuia mai întâi să o

prindă pe Austrian pentru ca apoi să-i pună pistolul la tâmplă, să tragă, să o lase să cadă şi să-i pună pistolul nemarcat în mână. Aşa ordonase Creighton. Şi ea executa mereu, exact ceea ce dorea Creighton.

Julia o văzu pe criminală cu coada ochiului. *Slavo Domnului că putea vedea*! Se cutremură de frică. Încercă să mărească viteza, dar…

Stern o lovi puternic în spate cu umărul.

Forţa loviturii făcu ca valuri de lumină albă să treacă acum prin faţa Juliei. Nu mai putea să respire şi fu aruncată în faţă, alunecând cu palmele pe alee ca pe gheaţă. De fapt, pavajul îi zdrelea palmele. *Mâinile! Nu trebuia să-şi piardă capacitatea de a-şi folosi mâinile!*

Încercă să se ridice în genunchi, însă ucigaşa îi trecu un braţ vânjos peste piept şi o împinse brusc în spate. Simţi la tâmplă ţeava rece ca gheaţa a unui pistol…

La volanul maşinii sale, Sam Keeline patrula pe străzile din jurul casei lui Brice Redmond. Două maşini ale poliţiei erau parcate în faţa clădirii, deci ajunsese acolo unde trebuia. Sau măcar în acelaşi loc în care şi poliţia bănuise că va fugi tânăra Austrian. Îşi scosese pentru orice eventualitate pistolul şi îl aşezase în spaţiul dintre locurile din faţă.

Se învârtise deja de câteva ori în jurul cvartalului. Clădirea veche în care locuia Redmond ocupa jumătate din el. Restul era format din clădiri cu apartamente luxoase. Puţini trecători ieşiseră să-şi plimbe câinii, alţii strigau după taxiuri sau se zgribuleau în hainele lor groase, grăbindu-se să ajungă în restaurantele din apropiere.

În adâncul sufletului, Sam începuse să aibă îndoieli. În ce se băgase? Poate că ar fi mai bine să se oprească. Poate că, aşa cum spunea Pink, asculta mai mult de glande decât de creier. Era adevărat că avusese foarte multe iubite de când se transferase la Langley, dar avea nevoie de ele – se consola prin sex fără durerea dragostei.

Dacă Austrian era o criminală, ce treabă avea el să se opună arestării ei?

Hotărî să mai facă un ultim ocol. Întoarse volanul, înaintă treizeci de metri şi deodată rămase mut de uimire. În lumina farurilor, chiar la intrarea pe alee, văzu două femei luptându-se. Una din ele era Julia Austrian, al cărei chip atrăgător era acum schimonosit de frică şi furie. Pe Sam îl izbi din nou ceva din înfăţişarea acestei femei.

Şi cealaltă femeie – acum îşi amintea. O văzuse ieşind de la metrou. Dar crezuse atunci, din cauza hainelor ponosite şi a înfăţişării pocite, că era una dintre cele fără locuinţă. Aşadar, nu doar o femeie o urmărea pe Austrian, ci două!

În clipa în care se gândea la toate acestea, văzu arma apăsată la tâmplă Juliei. Amândouă femeile întorseseră privirile către maşina lui

care se oprise la intrarea pe alee. Lumina farurilor se reflecta în ochii lor, orbindu-le pentru moment. Trebuia să facă ceva înainte ca femeia să apese pe trăgaci. Trecutul se năpusti asupra lui ca un vânt rece, aducându-i aminte de moartea teribilă a lui Irini. Îndepărtă imaginea, izbi pedala de acceleraţie şi se năpusti cu maşina direct spre cele două femei.

Julia se luptă o clipă, încercând să se elibereze. Era întinsă pe spate şi abia mai putea respira. O maşină mare, roşie, apăruse undeva în dreapta. Simţea căldura motorului. Nu se putea mişca. Gâfâia îngrozită. Pistolul îi apăsa acum faţa, cu ţeava rece la câţiva centimetri de gură. Încercă să se împingă în pavajul de dedesubt. Palmele rănite ardeau, însă ea abia simţea durerea, atât de concentrată era asupra armei şi a celei care o mânuia.

La început nu o recunoscuse. Avea faţa murdară şi pocită, cu un nas mare care nu se potrivea deloc cu restul. Ochii erau însă aceiaşi – negri ca granitul, calculând. Ochii ucigaşei mamei sale. Şi mai era şi adierea parfumului cunoscut.

De ce nu trăgea?

— Cine eşti? De unde ai aflat că sunt aici?

Avu impresia că ucigaşa ridică degetul de pe trăgaci. Îi vedea chipul furibund. O clipă i se păru că femeia fusese cuprinsă de un tremur de neputinţă. Auzi deschizându-se portiera maşinii. Fără să ia în seamă zgomotul, ucigaşa o privea drept în ochi.

Vocea ci era joasă, controlată:

— Data viitoare nu mai scapi. Poţi să fii sigură de asta.

Sam Keeline sări din maşină, lăsând motorul să meargă, înconjură rapid maşina. Julia încerca să se ridice. Trăia, constată el imediat, uşurat. Trebuia să afle dacă era rănită, însă mai întâi…

Unde dispăruse cealaltă femeie? Se repezi în partea cealaltă a maşinii. Dezamăgit, o văzu alergând de-a lungul corpului de clădiri, deja prea departe ca să mai poată fi ajunsă.

Se uită atent în urma ei. Alerga exact ca femeia care o urmărise la început pe Austrian pe Park şi Lexington Avenue. Avea aceleaşi mişcări coordonate, acelaşi stil elastic. Dădu din cap. Înţelesese: femeia se deghizase. Prin urmare, nu două femei o voiau pe Austrian, ci una singură, foarte deşteaptă, foarte bine antrenată. Şi era evident că încercase să o răpească pe Julia… sau să o omoare.

Sam rămase nemişcat câteva secunde, gândindu-se la ceea ce puteau să însemne toate acestea. Se întoarse la timp ca să vadă corpul suplu al tinerei Austrian furişându-se în Durango, pe locul şoferului. Şoldurile ei în pantalonii strânşi erau zvelte şi provocatoare. Fata închidea fără zgomot portiera.

Motorul era pornit. Încerca să-i fure maşina.

Furios, se repezi spre portieră. O văzu încercând disperată să facă să funcţioneze închiderea electronică. Apăsa pe butoane, se uita de jur-împrejur şi de atâta concentrare îşi muşca buza de jos. Sam apucă mineral portierei şi trase de el, dar ea făcea acelaşi lucra din interior. Deodată se auzi zgomotul încuietorii care bloca portiera.

Se uită fioros la ea.

— Deschide! Vreau să te ajut!

Julia nu-l luă în seamă. Se uita în jos, la schimbătorul de viteze. Părul îi cădea în dezordine peste faţă. Deşi simţea că îl cuprinde mânia, îl fascinau eforturile ei. Încerca să schimbe vitezele, însă piciorul ei nu apăsa ambreiajul. Nici măcar nu-l atinsese. Un scrâşnet ascuţit se auzi de sub capotă.

Nu ştia cum lucrează transmisia maşinii.

Îngrijorat pentru soarta maşinii sale, Sam bătu în geam.

— La naiba! Opreşte!

Julia reuşi să împingă schimbătorul de viteze. Maşina sări brusc înainte. Motorul se opri. Se simţea mirosul specific a ceva care se supraîncălzise.

Sam se văită:

— Îmi omori maşina. Descuie. De ce ţi-e teamă de mine? Adineauri ţi-am salvat viaţa, la naiba!

Julia se uită la el. În ochii ei albaştri se citea acum şi altceva decât spaimă. Furie şi hotărâre, descoperi el. Asta-i bine. Este ceea ce o ţinuse probabil în viaţă în ultimele două ore.

— Cine eşti? întrebă ea prin geamul închis.

— Keeline! strigă el. CIA. Ţi-am mai spus-o când eram pe Strada 70!

Se vedea că îşi reamintise pentru că clipise de câteva ori, însă nu era gata să cedeze.

— Ce vrei de la mine?

— Să stăm de vorbă aşa cum ne înţelesesem… Rămase nemişcat. Poliţişti, şopti el înspre geamul portierei.

Julia întoarse capul. O maşină alb-albastră a poliţiei se oprise lângă alee. Doi ofiţeri în uniformă săriseră jos, cu mâinile pe pistoalele care le atârnau la centură. Cu feţele încruntate, se îndreptau direct spre maşina lui Sam.

24

Sam se uită la Julia. Aplecase capul ca şi cum căuta ceva în poşetă. Numai că ea nu avea aşa ceva şi Sam putu vedea cum îi tremurau umerii sub bluza subţire de mătase. Îi era frig, era speriată şi îşi ascundea faţa. Îi era milă de ea.

Oftă. Spera să nu-i pară rău mai târziu pentru ceea ce se pregătea să facă.

Se întoarse, îşi pregăti un zâmbet amabil şi se îndreptă spre cei doi ofiţeri de poliţie care se apropiau.

— Vă putem ajuta cu ceva?

Cel mai tânăr dintre cei doi spuse:

— Ne pregăteam să vă întrebăm acelaşi lucru. Faţa lui rasă era cinstită, ca şi cum băiatul abia ar fi absolvit academia şi încă mai credea că lumea criminalilor e un fel de paradis. Vocea lui dovedea că e bine antrenat:

— Ce se petrece aici?

Sam grăbi pasul. Cu cât îi ţinea mai departe de Durango, cu atât mai bine. Înainta către ei, scrutându-le chipurile. Trebuia să inventeze o poveste şi trebuia să fie o poveste bună. La naiba, după toată nebuneala din noaptea asta, ar putea foarte bine să facă o cerere de transfer la Companie – să revină la munca de teren.

— Apreciez grija dumneavoastră, domnilor ofiţeri, răspunse el.

Se opriră toţi trei cam la doi metri de maşină şi de Julia Austrian.

Sam zâmbea cu o expresie stânjenită. Ştia că părul îi căzuse în dezordine pe frunte şi că nu arăta prea bine după ce alergase după femeia cu pistolul. Spera ca înfăţişarea lui să întărească ceea ce urma să le spună poliţiştilor.

Zâmbind, Sam zise:

— Îmi pare rău. Soţia mea şi cu mine… ei bine, ce s-o mai lungesc… e însărcinată. Şi ştiţi cum sunt femeile însărcinate. A început să vomite, aşa că am oprit puţin maşina să ia aer. Şi s-a enervat. Este vreunul dintre dumneavoastră căsătorit? Se uită la celălalt poliţist care era cam cu cincisprezece ani mai în vârstă decât primul şi care părea să fi trecut prin cel puţin trei căsnicii. Faţa lui tăbăcită arăta că avusese de-a face cu multe situaţii neplăcute, multe beţii şi femei afurisite.

Cu puţin noroc, Sam alesese o poveste care se potrivea cu necazurile lor.

Poliţistul mai în vârstă nu se lăsă impresionat.

— Cine sunteţi, domnule?

Uşurat, Sam scoase legitimaţia.

— Sam Keeline de la CIA. Am venit împreună cu soţia să ne petrecem week-end-ul. De fapt, am venit direct aici din DC după ce am lăsat copiii la mama ei. Înţelegeţi, ca să sărbătorim copilul ce va veni. Oftă. A fost o noapte foarte lungă. Şi mă aşteaptă încă opt luni asemănătoare.

Poliţistul mai tânăr luă legitimaţia lui Sam, o examină şi i-o întinse partenerului său fără nici un comentariu. Era unul dintre acele momente în care Sam recunoştea ce bine era să faci parte din Central Intelligence Agency.

Propuse:

— Puteţi să-mi verificaţi numărul de înmatriculare.

Poliţistul mai în vârstă îi aruncă o privire îngheţată.

— Nu zău!

— Scuzaţi-mă, se bâlbâi Sam. Cred că sunt cam încordat. Nu vreau să vă spun eu cum să vă faceţi meseria, numai că asta e maşina mea şi în ea se află soţia mea.

Acum, după ce îşi delimitase foarte clar autoritatea şi o indusese şi pe Julia, era momentul să pluseze. Se încruntă. Cu o voce oarecum dură, continuă:

— Şi nu văd nici un motiv pentru care să mai stau să îngheţ degeaba pe aici. Destul mă enervează nevastă-mea. Asta dacă, bineînţeles, nu doriţi cumva să ne duceţi la secţie?

Era un bluf. Aştepta să vadă cum vor reacţiona.

În timp ce poliţistul mai tânăr se uita la celălalt cu o privire întrebătoare, radiotelefonul din maşină începu să sune.

Tânărul alergă să răspundă. Sam putu auzi mesajul:

— Julia Austrian a dispărut. Împrăştiaţi-vă. Găsiţi-o. Toate unităţile…

Poliţistul mai în vârstă îi aruncă celui mai tânăr o privire obosită.

— Se pare că aveţi multă treabă, spuse Sam. Ei bine, ce aveţi de gând să faceţi? Mai aveţi nevoie de noi?

Poliţistul strânse buzele, fără să-şi ia ochii de pe legitimaţia lui Sam.

— Scrie că sunteţi de la CIA. Cred că e suficient pentru noi. Îi înapoie legitimaţia, cu mintea deja la un milion de kilometri depărtare. Vă mulţumesc, domnule Keeline. Ne parc rău că v-am deranjat. Bucuraţi-vă de vizita pe care o faceţi aici. Hai să mergem.

Uneori avea noroc. Sam oftă. Simţi că acum avusese parte de un asemenea noroc.

Îşi puse legitimaţia înapoi în buzunar, iar cei doi bărbaţi săriră în maşina lor. Pe când se îndepărtau, el rămase în stradă, cu fruntea brobonită de o sudoare rece. Apoi rânji. După încercarea asta, faptul că trebuia să o lămurească pe Julia Austrian i se părea floare la ureche.

Îndreptându-se spre maşină, Sam fluiera din nou „New York, New York”. Văzu că Austrian trecuse pe locul pasagerului, aşa că nu fu surprins când încercă închizătoarea portierei de pe partea şoferului şi aceasta se deschise. Era doar un mic semn că se hotărâse să coopereze.

Se urcă în maşină, stinse lumina din interior pentru ca cei de afară să nu-i poată vedea faţa şi trânti portiera.

— Ai avut o seară agitată, remarcă el pornind motorul. Aş vrea să aud ce ţi s-a întâmplat. Tot. Te rog să mă plictiseşti cu toate detaliile.

Se întoarse spre ea cu un zâmbet deschis. Zâmbetul i se evaporă însă. Se uita direct în ţeava pistolului său Browning, calibrul 9 mm.

— Mergem la Oyster Bay, spuse ea. Dă-i drumul.

Sam simţi că i se ridică părul pe ceafă. După felul ciudat în care ţinea pistolul se vedea că nu ştie nimic în legătură cu armele. Era însă destul de deşteaptă ca să ţină arma cu amândouă mâinile, cu un deget pe trăgaci. Se uită la faţa ei. Nu mai avea nici o îndoială că era foarte frumoasă, însă privirea pe care i-o întorcea în momentul acela îi amintea de *La Femme Nikita.* Era ciudat, însă lui Sam îi plăcea privirea aceea.

Îi plăcea totul, mai puţin arma îndreptată spre el.

Lăsă să-i scape un fluierat uşor.

— Eşti plină de resurse, trebuie să recunosc.

Era un idiot. Lăsase Browningul în spaţiul dintre cele două scaune din faţă. *Ce prostănac!* Se cunoştea că era de prea mult timp departe de munca de teren.

— Oyster Bay, repetă ea. Să mergem. *Acum!*

Era exact ca în fotografiile din dosar, aşa cum şedea acolo în penumbră – faţa ovală, fruntea înaltă, ochii mari şi gura aceea splendidă, sexy. Ochii erau însă deosebiţi. Erau de un albastru intens, culoarea porţelanului Wedgewood[10]...sau nu, se corectă singur – mai degrabă lapislazuli. Şi dacă la asta adăuga tenul de porţelan şi aerul de exasperare, nimic de mirare că Sam se gândea din nou la sex...

Sau poate că era numai o creatură ciudată de pe altă planetă, pentru că se răsti la el:

— Întoarce odată monstruozitatea asta. Hai să plecăm de aici!

— Ai dreptate.

Sam apucă volanul. Dar imediat ridică mâinile şi se uită la palmele lui. Erau umede şi chiar în lumina slabă putu să vadă că era sânge proaspăt. Ea abia luase mâinile de pe volan.

— Mâinile tale, zise el. Sângerezi!

---

[10] Albastru Wedgewood, după numele lui Josiah Wedgewood (1730-’ 95), olar şi industriaş britanic care a fondat câteva ateliere de porţelan lângă Stoke-on-Trent Staffordshire. Produsele sale erau caracterizate prin decoraţii clasice în alb şi albastru.

Gândindu-se la consecinţele pe care le-ar putea avea rănile ei, în mintea lui răsuna interpretarea ei plină de forţă a Variaţiunilor şi Fugii de Beethoven, opus 35. Tema muzicală se regăsea în baletul *Prometheus* şi era repetată în finalul simfoniei *Eroica.* Lui Sam îi plăceau variaţiunile şi admira mai ales felul în care folosea ea basul.

Julia nici măcar nu îşi privi mâinile, care o dureau probabil foarte tare. Erau însă nemişcate, ţinând arma îndreptată spre el.

Îi spuse cu o voce dură:

— Nu contează. Porneşte odată!

El continuă să o privească.

— Ţi-e şi frig.

Julia tremura şi asta nu numai fiindcă era speriată. Sam dădu drumul la căldură. Ieşi cu spatele în stradă şi întoarse către Central Park. Ajunsese la concluzia că nu era grav rănită din moment ce putea ţine atât de strâns pistolul. Cel puţin aşa spera.

— Poliţia! zise el. Întoarce capul!

În loc să-l asculte, ea se uită drept către maşina poliţiei. Se oprise la intersecţia din faţă, aşteptând schimbarea culorilor. După ce văzu maşina, ea făcu ceea ce îi ceruse el. Întoarse capul, aşa încât poliţiştii puteau să-i vadă numai părul.

Sam îşi impuse să respire normal când trecu prin intersecţie.

— Ne urmăresc? Vocea ei era mai mult o şoaptă.

— Nu. I se strânse inima de îngrijorare. Dar văd un alt echipaj. Vine din stânga. Fără îndoială că anunţul ăla a pus în mişcare toate unităţile. Lasă-te în jos pe podea!

Ea se lăsă să alunece în jos, însă continuă să ţină arma îndreptată spre el.

— Spune-mi ce fac.

— Se uită.

Sam opri maşina la un semafor. Începea să se simtă nervos. Şi îngrijorat din cauza ei. Şi pentru el. Dacă ar fi descoperită sub aripa lui protectoare, fără îndoială că şeful lui nu i-ar acorda o medalie. Când se aprinse lumina verde, porni încet de pe loc, permiţând poliţiştilor să-i depăşească şi să le-o ia înainte.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

— S-au îndepărtat.

— Pot să mă ridic?

Pulsul lui o luă la galop.

— Nu. E o altă maşină a poliţiei la intersecţia din faţă. Eşti o ţintă fierbinte, doamnă. Atât de fierbinte că ne-am putea alege amândoi cu arsuri de gradul trei.

Îl privi şocată. El întoarse maşina spre sud şi o luă pe Fifth Avenue.

O întrebă:

— Ce-ai zice să laşi jos arma aia acum?

— Încă nu.

— Atunci când?

Ea nu răspunse, însă faţa ei era rece ca oţelul.

Sam se uită la ea.

— Dă-mi voie să-ţi reamintesc că nu eu sunt inamicul. *Eu te-am salvat. De trei ori.* Ai înţeles? Ca un exerciţiu de politeţe, ai putea începe prin a-mi mulţumi. Apoi ai putea găsi altceva cu care să te joci în afară de pistolul meu.

Se uită la ea destul de repede ca să surprindă pe chipul ei o expresie de nesiguranţă. Trăsăturile ei reveniră însă imediat, sugerând că nu lăsa loc pentru compromisuri. Poate că nu avea talentele celei din *La Femme Nikita,* însă atitudinea era aceeaşi, îi era frică, însă avea de gând să se apere cu orice preţ de oricine. Chiar şi de el.

— Deocamdată, spuse ea cu grijă, acţiunile tale nu sunt suficient de convingătoare.

— O, Doamne! izbucni el. Pistolul era în continuare aţintit către inima lui. Atunci poate că tu l-ai omorât într-adevăr pe psihiatrul acela.

— Orion? *Nu!* Arăta înspăimântată. Ochii ei albaştri se îngustaseră. Ce te face să crezi asta?

— M-am dus înapoi în apartamentul tău. Am vorbit cu poliţiştii. Păreau foarte interesaţi de persoana ta şi de locul unde te-ai dus. Şi bineînţeles acum – nu ştiu dacă ai putut să auzi – la staţia radio a celor doi poliţişti care ne-au oprit se auzea un apel către toate unităţile referitor la tine. Mi se pare că eşti suspectul numărul unu.

Julia nu spuse nimic.

— Se vede un alt echipaj al poliţiei, şopti el. Dumnezeule. Poliţia din New York vrea să-şi merite toţi banii în noaptea asta!

— Unde este?

Îi spuse că maşina se oprise în intersecţie. Când trecu pe lângă ea, văzu că semnaliza că se întoarce. Urmărind încă maşina poliţiei în oglindă, Sam o îndemnă pe Julia să vorbească:

— Dă-i drumul. Încearcă. Spune-mi şi mie despre ce e vorba. Nu ai ce pierde. La urma urmei, tu eşti cea cu arma. De exemplu, cum de ţi-a revenit vederea, aşa dintr-o dată?

Julia încerca să se hotărască ce să facă. El avea dreptate – mâinile o dureau foarte tare. Şi le julise în cădere, când o lovise criminala, dar degetele funcţionau. Palmele îi ardeau şi o usturau, însă spera să nu fie mult mai grav decât în noaptea precedentă, la Londra.

Îşi ţinu răsuflarea. Noaptea trecută… atât de multe se petrecuseră de atunci – redobândirea vederii, uciderea mamei sale, încercarea aceleiaşi ticăloase de a o ucide şi pe ea, iar acum cei din NYPD care făceau tot posibilul să pună mâna pe ea.

Nu putea pierde acum timpul din cauza câtorva zgârieturi. Îl privea pe acest străin. Acest Sam Keeline de la CIA, îmbrăcat în geaca lui mare de piele, strânsă pe talie, cu părul blond în dezordine. Cuta dintre ochii lui se adâncise parcă şi mai mult, iar maxilarul părea sculptat în granit. Avea o gură frumoasă şi îi plăcea faţa lui osoasă. În alte condiţii i-ar fi făcut plăcere să admire un astfel de chip. Şi avea dreptate, *o salvase...*

Însă acelaşi lucru se putea spune şi despre Norma, care fusese însoţitoarea ei. Nu putea… nu avea voie… să aibă încredere în el.

Îl întrebă ce se mai întâmpla cu echipajul de poliţie din spatele lor.

— Sunt cu jumătate de cvartal în urma noastră, răspunse el.

— Încearcă să ne ajungă?

— Înaintează împreună cu celelalte maşini. O s-o iau spre parc acum, dacă am trecut de locuinţa ta. Să vedem dacă ne urmăresc.

Julia încercă să înghită. Pe când el întorcea, se simţi de parcă cineva o strângea de gât.

— Ne urmăresc?

Sam răsuflă în sfârşit uşurat:

— Nu.

— Bine. Julia îşi permise un moment de relaxare. OK. Tu primul. Spune-mi ce ştii. Aşa cum ai zis, eu sunt cea cu pistolul.

Sam nu avea nimic de pierdut.

— Ai auzit vreodată de Camera de Chihlimbar?

— Nu cred. De ce?

Sam renunţă să mai urmărească maşinile poliţiei pentru a-i putea examina faţa. Nu văzu nimic care să-i trezească suspiciunea că ar minţi. Aşa că, emoţionat ca întotdeauna când era vorba despre Camera de Chihlimbar, îi povesti despre bunicul lui de origine rusă din Baltimore, care îl crescuse cu poveşti despre panourile uriaşe ale camerei. Cum acestea fuseseră create ca un puzzle, din bucăţi de chihlimbar atât de fragile şi de subţiri, încât o marc parte din panouri aveau o grosime de numai cinci milimetri. Povestind, observă că Julia îl ascultă tară prea mare interes.

Făcu o pauză pentru a mări efectul dramatic.

— Apoi Camera de Chihlimbar a dispărut. S-a evaporat pur şi simplu. Nimeni nu a mai văzut-o de atunci.

Uimită, Julia exclamă:

— Imposibil! Era prea mare. Prea faimoasă. Prea greu de ascuns!

Sam era încântat că reuşise să-i trezească interesul.

— E greu de imaginat, nu-i aşa?

— Şi tu crezi că a fost salvată?

— Da.

— Nu înţeleg totuşi ce legătură are asta cu mine.

Sam dădu din cap. Dacă nu se înşela în legătură cu Daniel Austrian,

ea avea o legătură cu Camera de Chihlimbar de care ori nu era conştientă, ori nu dorea să o divulge.

Era rândul ei să vorbească. O întrebă:

— De ce te urmăreşte femeia aceea?

Julia tăcu câteva clipe, apoi spuse:

— Este cea care a ucis-o pe mama mea.

Sam era foarte surprins.

— De unde ştii?

— Am privit-o atunci când a făcut-o.

Se părea că nu mai avea nici un motiv să ascundă faptul că fusese martoră la crimă, în special după ce se întâmplase în cabinetul lui Orion. Probabil că le spusese deja celor de la poliţie că nu mai era oarbă şi susţinea că nu îl omorâse ea pe Orion. Dar soţia lui Orion, Edda, fusese şi ea acolo şi o auzise ameninţând pe cineva cu moartea. Era o mărturie foarte greu de respins. Julia ar fi putut probabil să angajeze un avocat celebru care s-o scoată pe cauţiune în câteva zile. Dar între timp, adevărata criminală avea să dispară. Şi atunci va fi mult mai greu să o găsească.

Sam o întrebă:

— Cum adică, ai privit-o atunci când a făcut-o?

— Exact aşa cum am spus. Am văzut-o împuşcându-l atât pe şoferul taxiului, cât şi pe mama mea. Se opri, cuprinsă din nou de durere şi de sentimentul de vinovăţie. Nu am putut s-o opresc. Am încercat, dar a fost prea târziu. Apoi mi-am pierdut din nou vederea.

Sam clătină din cap.

— Cred că nu înţelegi ce se petrece, domnişoară Austrian. Ai nimerit în ceva foarte complicat. Indiferent de ceea ce se întâmplă, ai de a face cu o femeie antrenată. O ucigaşă de meserie. Poţi să-ţi dai seama după umerii ei. Nici o femeie nu se mişcă aşa.

Deveni foarte atentă.

— Ce vrei să spui?

Sam îi descrise felul în care se mişca femeia, economisindu-şi energia, îi povesti despre forţa ei, despre tehnica ei de luptă, despre deghizarea ei desăvârşită, despre siguranţa deciziilor ei.

— Este foarte bine antrenată şi foarte experimentată. Ştie ce face, pentru că a făcut-o de sute de ori. De fapt, cred că mă cunoaşte de undeva şi eu o ştiu. Nu îmi pot aminti acum unde şi când ne-am mai întâlnit şi ce nume folosea atunci. Ai înţeles? făcu o pauză pentru a obţine efectul maxim. Cineva a trimis un ucigaş antrenat după mama ta şi după tine.

Julia era şocată.

— Prin urmare nu e o simplă hoaţă?

— Ea naibii de bună ca să fie aşa ceva.

Julia abia mai respira. Simţea că se înăbuşă.

— Dacă nu a fost un simplu jaf, atunci ce a fost?
— Asta ar trebui să ştii tu mai bine.

25

ÎNSEMNARE ÎN JURNAL

Am terminat de citit câteva dintre însemnările mele mai vechi şi mi-e ruşine de ura mea. Din cauza asta am început să scriu – am vrut iniţial să vă ucid pe amândoi. Mi se părea că e singura soluţie. Voi aţi făcut un lucru îngrozitor şi eu eram ancorat în trecut.

Însă trebuie să existe şi o altă cale de a repara greşelile. Mă voi ruga pentru asta.

SÂMBĂTĂ, 5:45 PM ORA PACIFICULUI UNDEVA DEASUPRA VESTULUI STATELOR UNITE

Lumina violetă a nopţii atârna peste Munţii Stâncoşi în timp ce avionul cu reacţie se îndrepta către Sacramento, spre o altă zi a campaniei. Îngrijorat şi gândindu-se într-una la Julia, Creighton îl asculta pe şeful personalului, Jack Hart, care îi comunica veştile proaste în legătură cu petrecerea din ajunul alegerilor, programată luni noaptea. Planificat să se desfăşoare la Arbor Knoll, evenimentul reprezenta o ocazie de a oferi un subiect gras presei. Echipa de campanie spera ca fotografiile de la petrecere să ocupe primele pagini ale ziarelor şi imaginile să apară la CNN pe toată durata alegerilor, de care îi mai despărţeau acum puţin mai mult de două zile.

— Am primit condoleanţe de la toţi oamenii importanţi. Obosit, Hart era prăbuşit în fotoliul din faţa lui Creighton. Guvernatorii statelor New York, Massachusetts, Virginia şi Pennsylvania. Speaker-ul Camerei Reprezentanţilor. Preşedinţii marilor companii.

Consternat, înşiruia monoton nume după nume.

— Nici una dintre celebrităţile de seamă nu e dispusă să zboare de la Hollywood. Nici măcar cardinalul nu ne-a dat un răspuns ferm…

Expresia de pe faţa lui Creighton era sobră, dar nu fiindcă ar fi fost îngrijorat în legătură cu alegerile. Îl frământa faptul că nu ştia dacă Maya Stern rezolvase treaba cu Julia sau nu.

— Ai făcut tot ce se putea, Jack. Mai spune-le doar că uşa este mereu deschisă în caz că se răzgândesc.

— Asta nu se întâmplă, fiindcă ei nu doresc ca noi să câştigăm.

— Ştiu. Pur şi simplu nu cred că vom reuşi. Au scăzut şi donaţiile?

— Aş putea să descriu situaţia cam aşa: şuvoiul banilor promişi s-a redus la câteva picături, iar noii donatori au dispărut în eter.

Creighton râse uşor. Jack se uită la el surprins.

— Toată lumea îi iubeşte pe învingători, spuse Creighton. Însă dacă ţi s-a pus deja eticheta de învins, este ca şi cum ai avea râie. Ridică din umeri. Du-te să te odihneşti puţin, bătrâne prieten. Ajungem în curând la Sacramento.

— Poate că ar trebui să trag un pui de somn. Jack se ridică. Avionul fu zguduit de o turbulenţă şi el trebui să se agaţe de spătarul fotoliului ca să nu cadă. Sper ca miracolul despre care vorbeai să se petreacă în curând. Nu ne-a mai rămas prea mult timp.

Faţa prelungă a lui Jack Hart era atât de întunecată încât Creighton îşi dădu seama că omul nu credea că s-ar mai putea întâmpla ceva în favoarea lor.

Ceea ce îl făcu să se amuze în sinea lui.

— Du-te să te culci.

— Da, domnule.

În timp ce Hart înainta către cabina personalului, telefonul lui Creighton începu să sune. Ascultă raportul Mayei Stem cum că ratase operaţiunea şi o cută i se adânci între sprâncene. Era furios şi, o clipă, avu un sentiment de neputinţă.

— Mă duc la Oyster Bay s-o aştept pe Austrian acolo, zise Maya.

Potrivit celor spuse de Brice, Julia vrusese să afle cum de o găsise Stern, aşa că era logic ca următorul ei popas să fie la firma din Oyster Bay.

— Dar dacă poliţia ajunge la ea înaintea mea…

— Dacă reuşesc ei asta, voi face în aşa fel încât să fie predată celor pe care-i cunosc cu. Voi avea suficient timp să te anunţ.

— Este a mea! Vocea ei îşi recăpătase energia.

Creighton simţea totuşi dezamăgirea furioasă din tonul cu care îi comunicase veştile. Avea nevoie nu numai de deplina loialitate a lui Stern, ci şi de capacitatea ei de a se concentra, de a nu se abate de la sarcina pe care o primise. Deşi era nemulţumit de eşecul ei, îi spuse calm:

— Nimeni nu poate controla fiecare situaţie. Data viitoare o să pui mâna pe ea. Dacă apare în Oyster Bay, ştii ce ai de făcut. Făcu o pauză. Dar cu Keeline ce e? S-ar putea să meargă cu ea la Oyster Bay sau nu. Dacă se despart, trebuie să aflăm ce pune Keeline la cale. Nici măcar tu nu poţi fi în două locuri în acelaşi timp.

Maya îl ascultase în tăcere. Spuse:

— Înseamnă că o să am nevoie de mai mulţi oameni. O să-i contactez pe Curăţători şi…

După 1980, CIA redusese programul de asasinate şi, la fel ca Maya Stern, o mare parte dintre asasini plecaseră. Alţi agenţi, care se pensionaseră, formaseră cu ani în urmă un club unde se puteau întâlni, bea şi depăna amintiri despre secrete ale Companiei pe care

nu le puteau spune altcuiva. Pe asasini nu-i interesau prea tare discuţiile, aşa că ei îşi formaseră propriul grup. Îşi spuneau Curăţătorii, termen din jargonul Companiei pentru ceea ce făceau ei – curăţau şi limpezeau situaţiile complicate. În marea lor majoritate tăcuţi, firi solitare, nu se dădeau în vânt după întâlniri oficiale. Rămăseseră în contact dintr-un singur motiv – să fie la curent cu slujbele fierbinţi de pe piaţa liberă.

— Aş prefera să rămâi invizibilă pentru toţi ceilalţi în afară de Vince şi de mine. Va face Vince aranjamentele necesare. Sună-l peste cincisprezece minute. Spune-i ce vreau să facem şi de cine ai nevoie. Va trebui să te ajutăm pe tine şi să acoperim trei locuri în acelaşi timp: Oyster Bay, apartamentul lui Keeline din Districtul Columbia şi secţia One Police Plaza de aici.

— Şi o să-i conduc eu?

— Tu şi cu Vince. Cu excepţia lui Stern, avusese întotdeauna grijă să interpună intermediari între el şi violenţa ocazională. Curăţătorii urmau să fie plătiţi foarte bine, însă fără să ştie de unde proveneau banii şi de ce fuseseră angajaţi. Nici nu-i interesa.

— Foarte bine atunci. Maya închise telefonul.

Fruntea lui Creighton se acoperise de sudoare. Scoase o batistă de mătase şi se şterse. Maya îi provoca întotdeauna o stare neplăcută.

Îl sună pe fiul său în Georgetown. Vince fu neplăcut surprins de veştile în legătură cu Keeline. Creighton îi atrăsese şi altă dată atenţia asupra individului acela şi acum îi povesti cum contribuise la eşecul lui Stern.

— Trebuie să recunoaştem că situaţia ne-a scăpat de sub control. Sub cuvintele sale se citea furia.

— De acord.

— Ia din nou legătura cu doctorul Dupuy. Spune-i că de data asta avem nevoie de o declaraţie publică. De la el şi de la ceilalţi doi specialişti. L-am lăsat în pace ani de zile. E timpul să plătească pentru proprietatea aia din South Shore pe care i-am finanţat-o, ca să nu mai pomenim clinica din Paris.

Discutară despre cine mai putea fi folosit.

În final, Creighton dădu din cap mulţumit.

— Îmi place. Aranjează aşa cum ai propus.

— Şi Sam Keeline? M-am gândit şi am ajuns la concluzia că a pornit iar în căutarea Camerei de Chihlimbar. Probabil că a citit destul de mult din pachetul bunicului şi e convins că cineva din familia Austrian sau Redmond are informaţii. I-a pus întrebări lui Dan Austrian în legătură cu camera acum câţiva ani. Poate a ajuns la concluzia că Dan i-a spus ceva Juliei. Cred că din cauza asta a solicitat să se întâlnească cu ea şi apoi a ajutat-o. Păcat că nu a apărut cu zece minute mai târziu. Nu s-ar mai fi întâlnit cu ea.

— Însă s-au întâlnit şi acum omul ăsta e un potenţial pericol. Trebuie să-l găsim şi să scăpăm de el. Vorbeşte cu David. E posibil să aibă conturi într-una sau mai multe dintre băncile lui David. Poate că va folosi cărţi de credit sau va scoate bani de la un automat. Trebuie să urmărim tot.

Deşi nu ştia nimic despre planul lui Creighton, David ar fi făcut orice ca să sprijine alegerea lui ca preşedinte.

În apartamentul său din Georgetown, Vince dădu din cap aprobator. Mintea lui ageră căuta metode prin care să rezolve situaţia.

— O să fac rost de adresele membrilor familiei lui Keeline şi ale prietenilor lui de la Langley de îndată ce terminăm convorbirea.

— Perfect. Probabil că va rămâne în continuare cu Julia ca să obţină informaţii. Dacă îl găsim pe Keeline, poate dăm şi de Julia. Între timp, trebuie să-l anunţăm şi pe Reilly la sanatoriu, în caz că Julia sau Keeline îşi fac apariţia pe acolo. Creighton făcu o pauză. Avem nevoie de mai multe forţe care să acopere toate locurile astea şi s-o ajute pe Stern. Stern mi-a sugerat să-i chemăm pe Curăţători şi am fost de acord. Însă aş vrea să-i contactezi tu şi să inventezi o poveste care să nu implice campania electorală.

Vince se gândea.

— Le vom spune că Keeline a luat-o razna. Ajută un criminal să scape de autorităţi şi reprezintă un risc major pentru securitatea ţării. Dacă este arestat şi publicul află jumătate din ceea ce ştie…

— Parcă mi-ai spus ceva despre moartea unei femei în Berlinul de Est…

— Irini Baum. Lucra pentru STASI, dar Keeline a racolat-o şi s-a îndrăgostit de ca. Dacă Keeline vorbeşte despre asta, toţi agenţii pe care încă îi avem acolo ar fi compromişi.

Pe faţa lui Creighton se întinse un zâmbet rece.

— Găseşte-l, Vince. Găseşte-l repede. Dacă cumva va fi ucis în timpul acţiunii, va fi mai bine pentru Companie.

SÂMBĂTĂ, 8:45 PM ORA COASTEI DE EST NEW YORK CITY

Sam şi Julia erau blocaţi în trafic. Se circula bară la bară şi Sam era foarte conştient de prezenţa faimoasei femei care şedea lângă el. Simţi deodată o foarte cunoscută dorinţă să o protejeze. Alungă însă repede acest sentiment: nu voia să mai protejeze vreodată pe cineva.

Îşi dădea seama că ea încerca să înţeleagă semnificaţia evenimentelor din aceste ultime ciudate douăzeci şi patru de ore. Faţa ei cu trăsături fine era răvăşită, ca şi cum evenimentele respective ar

fi fost prea îngrozitoare ca să se mai gândească la ele sau i-ar fi fost imposibil să vorbească despre ele. Dar Sam trebuia să afle totul. Chiar dacă greşea, el o ajuta deja şi o putea face în continuare – şi să afle dacă Daniel Austrian îi spusese ceva despre Camera de Chihlimbar – numai dacă Julia avea încredere în el.

O altă maşină a poliţiei se afla în coloană, în urma lor, însă nu făcea nici o încercare să ajungă la ei. Sam se gândea că era posibil ca ucigaşa să nu-l fi recunoscut cu adevărat şi că nimeni altcineva nu făcuse legătura dintre el şi Austrian. Că erau în siguranţă atât timp cât ea nu putea fi văzută şi nu ofereau poliţiştilor nici un motiv ca să-i oprească.

Aşa că, fiind blocaţi în trafic, el se întinse după pistol.

— Stop! Să ştii că trag! sări ea.

— Nu cu arma aia.

Julia împinse rapid arma într-o parte, o îndreptă către podea, ţintind lângă piciorul lui şi apăsă trăgaciul. Încerca să-l sperie, nu să-l ucidă.

Nu se auzi nici o explozie. Apăsă din nou pe trăgaci. Nimic.

Sam îi smulse arma din mână.

— Am reuşit fiindcă mâinile tale sunt acum slăbite. În altă situaţie ai fi putut opune mai multă rezistenţă.

Ea apucă mânerul portierei.

— Uite! Sam ţinea pistolul jos, în faţa ei. Asta e siguranţa. Acum e pusă. Nu poţi să împuşti pe nimeni aşa. Sam coborî siguranţa. Acum poţi să mă omori. Dacă vrei.

Julia se uită la el indignată, cu ochii plini de furie. Sam admira genul acesta de femei pătimaşe şi, în alte împrejurări, i-ar fi plăcut să descopere cât de pătimaşă era Julia. Dar nu acum. Nu, ceea ce voia de la ea erau informaţiile. După ce le va primi, va hotărî dacă va continua s-o ajute, ceea ce era tentat să facă.

Întoarse pistolul şi i-l oferi politicos cu patul înainte.

— Tot mai vrei să mă omori? Siguranţa este scoasă. Dar nu uita că sunt probabil singurul prieten pe care-l ai. Indiferent ce s-a întâmplat… indiferent ce ai făcut sau n-ai făcut… nu ştiu. Dar sunt gata să te ascult şi poate să te ajut. Ai alte oferte mai bune?

Julia se uită fix la pistolul pe care i-l întindea Sam Keeline. Tremura de furie, ghemuită pe podeaua maşinii. Ar fi vrut să i-l smulgă din mână şi să-i umple pieptul cu gloanţe. Ar fi vrut s-o împuşte pe femeia care îi ucisese pe mama ei şi pe Orion. Ar fi vrut să-l împuşte pe Brice, care o lăsase pe Norma să-i fie însoţitoare.

Ar fi vrut să…

Se simţea cuprinsă de un val de violenţă, ca şi cum ea ar fi fost o altă persoană. Un monstru. Nu se recunoştea. Nu-i venea să creadă că avusese atâtea gânduri ucigaşe în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Ce se întâmpla cu ea? Ce va deveni?

Şi atunci îşi reaminti suferinţa mamei sale. Durerea aceea care nu se putea descrie. Icnetul stupefiat al lui Orion şi sângele care-i ţâşnea din piept. Îşi aminti de spaima care o paralizase atunci când simţise ţeava pistolului lipită de tâmpla ci. Sentimentul cumplit de vinovăţie că orbise din nou când mama ei fusese împuşcată, că poate ar fi putut să o salveze şi nimic din ceea ce a urmat nu s-ar mai fi întâmplat.

Începu să se liniştească. Pulsul îi reveni la normal. Ştia răspunsul. Devenea ceea ce era necesar să fie.

Apucă pistolul.

— Îţi mulţumesc. O să-l ţin eu. Spera din tot sufletul ca mâinile, care o ardeau şi o usturau în continuare, să nu fie prea grav rănite.

Sam ridică din sprâncene când ea lăsă pistolul pe genunchi. Profitase de gestul lui de curtoazie. Arma era pe jumătate îndreptată spre el, încă ameninţătoare. Mesajul era că o va folosi la nevoie şi că nu se va lăsa păcălită de trucurile lui. Era fără îndoială *La Femme Nikita*, mai puţin pregătirea şi deprinderile. Ciudat, dar chestia asta îi provoca ceva ce nu mai simţise de multă vreme faţă de nici una dintre femeile cu care avusese de-a face. Un sentiment de care nu avea nevoie. Nu dorea decât să-şi recapete arma.

Ştia atât de puţine lucruri despre arme că putea fi păcălită foarte uşor.

— Nu fi proastă. Dacă maşina trece peste o denivelare, arma se poate descărca şi poate ucide pe cineva. De pildă pe mine!

— Atunci ai grijă la denivelări, răspunse Julia după ce se gândi puţin.

O admira din ce în ce mai mult, însă nu i-o arăta.

— Excelent!

Continuau să meargă în tăcere, aliaţi nu pentru că aşa ar fi vrut, ci datorită circumstanţelor.

Din locul în care stătea ghemuită pe podea, Julia se simţea atrasă de chipul lui Keeline. Avea o faţă puternică, cu oase proeminente şi o anume frumuseţe care exprima încredere în sine. Privirea ochilor lui cenuşii era directă şi neobosită. Părul cânepiu era zburlit şi mâinile cu care strângea volanul emanau forţă. Avea un anume magnetism periculos şi ea resimţi un fior. Nu era locul şi timpul potrivit să se gândească la aşa ceva… să-şi pună astfel de întrebări…

Reuşi să alunge asemenea gânduri.

— De ce ai venit la mine în seara asta? Ce voiai să-mi spui în legătură cu bunicul meu şi cu Camera de Chihlimbar?

Sam privea coloana de maşini blocate.

— Am primit ieri prin poştă un pachet. Plin cu foi de hârtie împăturite. Îmi era adresat, dar n-am reuşit să citesc decât foarte

puţin înainte de a-mi fi luat. Conform indiciilor din pachet, Camera de Chihlimbar ar fi supravieţuit şi cel care îl trimisese ştia unde se află…

Julia deveni atentă.

— Ai primit un pachet ieri? Vineri? Descrie-l.

— Nimic special. Hârtie cafenie şi bandă adezivă. Cam cât jumătate din mărimea unui plic ieftin. Era expediat din Armonk…

Vocea ei sună încordată:

— Şi unde este pachetul acum?

Sam ştia că nu ar trebui să-i răspundă la această întrebare. Primise ordin să-şi ţină gura. Dar ea se afla într-o situaţie tare împuţită şi întreaga familie părea să fie implicată. Trebuia să vadă ce reacţie va avea ceea ce îi va spune.

— La şeful meu. Vince Redmond.

Julia se lăsă pe spate. Pistolul i se cufundase în poală. Îşi umezi buzele.

— Vărul meu. Băiatul lui Creighton. Mi-era teamă de asta.

Noutăţile o loviseră ca un ciocan.

— Aş vrea să aud şi cu la ce te gândeşti, spuse Sam.

Ea rămăsese tăcută pe podeaua maşinii, cu pistolul pe genunchi. Într-un târziu ridică privirea.

— Domnule Keeline, intenţionam să o găsesc şi s-o opresc pe femeia care mi-a ucis mama. Trebuie să ştii asta. S-a întâmplat acum douăzeci şi patru de ore. În seara asta ea l-a omorât şi pe Orion Grapolis, un psiholog care locuia în aceeaşi clădire cu mine – un om bun, minunat, care tocmai mă ajutase să-mi recapăt vederea. Dar acum totul pare mult mai complicat decât am crezut. Nu ştiu exact ce se întâmplă cu mine.

Se uită în ochii lui. Probabil că nu era în toate minţile de i se confesa astfel acestui om. Dacă învăţase ceva în ultima zi era că trebuia să fie foarte atentă cu cei pe care îi credea prieteni. Drept este însă că el îi salvase viaţa de trei ori şi acum îi povestise despre pachet şi despre vărul ei. În plus, arma lui era la ea – încărcată şi cu siguranţa trasă.

Nu vedea ce i s-ar putea întâmpla. Aşa că spuse pe un ton neutru:

— Şi mama a primit un pachet noaptea trecută. La fel, învelit în hârtie cafenie şi bandă adezivă şi expediat de la Armonk. L-a pus în geantă şi atunci când am fost jefuite, ucigaşa a luat şi pachetul împreună cu celelalte lucruri.

Deci asta era. Inima lui Sam bătea cu putere.

— Ucigaşa căuta pachetul.

— Şi eu m-am gândit exact la acelaşi lucru. Probabil că furtul bijuteriilor nu era decât o acoperire.

— Pesemne că şi pachetul mamei tale conţinea informaţii despre Camera de Chihlimbar.

Julia se încruntă.

— Nu are nici o logică. Mama şi cu mine eram foarte apropiate. Dacă ar fi ştiut ceva despre Camera de Chihlimbar, cu siguranţă că mi-ar fi spus şi mie la un moment dat. Dar n-am auzit nimic de la ea sau de la oricine altcineva. Se uită la el, brusc suspicioasă. De fapt, numai tu susţii că această cameră, dacă există, este cauza tuturor întâmplărilor astea. Poate că există şi altceva în legătură cu pachetul despre care nu mi-ai spus nimic.

— Nu ştiu dacă mai era şi altceva în pachet. Dacă aş fi ştiut, probabil că nu aş mai fi aici acum, îi răspunse el. Iar în ceea ce priveşte Camera de Chihlimbar, trebuie să crezi pe cuvânt poporul rus. În ultimii ani, artiştii de la Palatul Ecaterina au început să reconstituie Camera de Chihlimbar folosind fotografii şi desene vechi. Uite, nu cu mult timp în urmă a fost aici, la Muzeul de Istorie Naturală, o expoziţie. Câţiva artişti au lucrat într-o sală la refacerea câtorva panouri. A apărut şi în *Times.* Îi veni să-şi tragă o palmă pentru ceea ce spusese. Bineînţeles că ea nu avea de unde să ştie. Era oarbă atunci.

Pe Julia o irită compătimirea din vocea lui.

— Să ştii că şi oamenii orbi „citesc” ziare, domnule Keeline. Merg la filme, la operă, la expoziţii, la spectacole de balet. Probabil că înţeleg mai multe din muzică, dialoguri şi alte sunete decât cei care văd şi dacă uneori au alături o persoană amabilă care să le descrie anumite lucruri, cu atât mai bine.

— Scuză-mă. Apăruse un gol în trafic şi el înfipse piciorul în pedala de acceleraţie, luând-o spre tunelul Lincoln.

Ea simţi că Sam o luase spre vest şi nu spre est.

— Ţi-am spus să mă duci la Oyster Bay!

— Nu e un plan bun. Poliţia… poate că şi ucigaşa… probabil că sunt deja acolo şi te aşteaptă. Cum crezi că şi-au dat seama că te vei îndrepta spre locuinţa unchiului tău?

În lumina de pe stradă se vedea că ea pălise.

— Cum?

— Nu ştiu, însă nu mă pot opri să nu mă întreb. Speram ca tu să poţi răspunde la întrebarea asta.

— *Tu* de unde ai ştiut unde să mă găseşti? ripostă ea. Încerca să pară sigură pe sine, însă era cuprinsă de îndoială.

— Am dedus, răspunse el simplu. Am făcut cercetări în legătură cu tine, inclusiv în ceea ce priveşte numele şi adresele prietenilor apropiaţi şi ale rudelor. Aşa că atunci când la metrou ai luat-o spre nord, m-am uitat să văd care este cea mai apropiată rudă sau prieten din punct de vedere geografic. Era Brice Redmond.

— Poate că poliţia şi ucigaşa şi-au dat seama în acelaşi fel.

— E posibil. Însă nu era convins. Văzu un magazin care rămânea

deschis toată noaptea. Ca prin miracol, alături era şi un spaţiu de parcare. Intră cu maşina acolo.

— Ce faci?

— Vreau să cumpăr nişte bandaje. Mă întorc imediat. Opri motorul şi scoase cheile. Nu acorda nici o atenţie pistolului care se odihnea încă pe genunchii ei.

Julia ştia că are dreptate. Nu avea de gând să tragă în el decât dacă ar fi încercat să o agreseze. Urmări cheile cu privirea.

— Nu te mai gândi la asta, spuse el. Dacă ai de gând să te întorci undeva în Manhattan cu toată poliţia după tine, mai mult ca sigur că ai să ajungi după gratii. În afară de asta, nu ştii cum funcţionează transmisia la o maşină. Mă întorc imediat.

Sam plecă spre magazin. Acolo, pe podea, Julia se simţea ca prinsă într-o cuşcă. O cuprinsese un sentiment dureros de singurătate. Nu ştia exact ce declanşase emoţia, însă avea senzaţia neplăcută că plecarea lui era explicaţia. Reuşi să alunge gândul. Era drăguţ şi o ajutase, însă era un necunoscut.

Oare ce făcea cu adevărat la magazin?

Sam găsi rapid un telefon. Sună la informaţii în Port Washington din Long Island, unde locuia sora lui Pink. Ceru numărul de telefon al acesteia.

Pink răspunse cu vocea lui mereu iritată.

— Cum m-ai găsit?

— Cum crezi că te-am găsit? replică Sam.

Pink chicoti. Bineînţeles, cea mai directă cale era să apeleze la serviciul de informaţii al companiei de telefoane, asta în cazul în care Sam nu se afla la Langley, unde ar fi avut acces la datele personale ale fiecărui angajat. Pink se cam îndoia că Sam era la Langley.

— Ce s-a întâmplat?

În bucătărie, Pink le auzea pe sora sa şi pe fete strângând masa după cină. Râdeau.

— Am nevoie de creierul şi experienţa ta vastă ca să identific o doamnă.

— Hei! Unde ai întâlnit-o pe doamna asta?

— Să spunem că m-am ciocnit de ea. Cred că o cunosc şi că m-a recunoscut şi ea de undeva, din trecut. Nu reuşesc să-mi amintesc de unde. Dar cred că şi tu ai întâlnit-o.

Pink era iar suspicios.

— De ce?

— Ajung imediat şi la asta. Ascultă. Cred că are în jur de treizeci şi cinci de ani şi…

Sam continuă descrierea femeii pe care Julia Austrian o numise Norma, aşa cum o văzuse el prima dată, nu deghizată ca acum. Trase

adânc aer în piept. Pink avea să sară în sus.

— A lucrat în Companie. Probabil în nişte acţiuni fierbinţi. Lucra singură. Ea…

— Sfinte Sisoe, Sam! Ce faci? Nu eşti în toate minţile? Tu lucrezi la informaţii, nu la operaţiunile de teren! Ştie Vince Redmond…?

Sam îl întrerupse cu o voce joasă:

— La naiba, Pink, termină cu dădăceala! Am nevoie de informaţia asta. Tu ai lucrat mai recent cu oamenii aceştia. Spune-mi cine este? E dură, antrenată şi rece ca gheaţa. Îţi aminteşte de cineva?

Pink rămase tăcut un timp. Apoi oftă.

— Acum opt ani, la Praga. Apoi în Guatemala. Unul dintre coloneii lor, aflat pe statul nostru de plată, începuse să creadă că asta îi dădea dreptul să-şi execute inamicii. Unul dintre aceştia era de la DEA[11]. A trebuit să-l eliminăm. Femeia de care m-ai întrebat seamănă al naibii de bine cu Curăţătorul care a făcut treaba – Maya Stern. Nu cred că greşesc. Nu sunt mulţi ca ea în Companie. Cel puţin nu femei.

Şi atunci Sam îşi aminti. Berlin! Cu unsprezece sau doisprezece ani în urmă. O văzuse o dată la o instruire. Nu era uşor de uitat. Frumoasă, dar cu o privire care îţi spunea că e bine să te fereşti.

— Unde se află acum, Pink?

— N-am nici o idee. Şi-a dat demisia acum patru ani şi de atunci a dispărut. Dacă te-ai amestecat în ceva care o implică şi pe ea, iar Redmond sau DCI nu cunoaşte…

— Îţi mulţumesc, bătrâne. Îţi rămân dator şi ţinem legătura.

Puse receptorul în furcă şi se duse să cumpere ceea ce îşi propusese.

Când Sam reveni la maşină cu o pungă, o găsi pe Julia exact acolo unde o lăsase.

— Provizii, spuse el. Am luat nişte vopsea albă şi o pensulă ca să schimb numărul de pe plăcuţa de înmatriculare, în caz că până la urmă îi vine cuiva ideea să facă legătura între noi doi. Şi în am săturat să-mi fac griji pentru mâinile tale. Aşa că am luat nişte feşe cu antibiotic şi unguent. Tifon şi leucoplast. Te rog să-ţi îngrijeşti rănile.

Lăsase pachetul lângă ea, scosese vopseaua şi pensula şi se pregătea să iasă din maşină când observă din nou ţeava propriului său pistol îndreptată spre el.

Ochii ei albaştri erau duri şi furioşi.

— Pe cine ai sunat de la telefonul ăla? Spune-mi!

Sam privi pistolul, apoi din nou către ea.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că m-ai urmărit. Ai făcut o mare prostie că ai ieşit din maşină.

---

[11] Drug Enforcement Agency Agenţia de Combatere a Drogurilor.

— Cu cine ai vorbit? Sau trag.

— Nici măcar nu eşti în stare să schimbi vitezele, răspunse Sam. Dacă m-ai fi lăsat, ţi-aş fi spus şi singur. Era pentru tine, la naiba.

— Spune-mi! Mâinile cu care strângea arma începuseră să tremure de furie.

Sam simţi un ghem în stomac privind pistolul din mâna ei.

— Pe Strada 70, când am blocat-o cu maşina pe „Norma" asta a ta, am avut ocazia să ne privim în ochi de foarte aproape. Cred că m-a recunoscut şi, de asemenea, am avut senzaţia că o ştiu de undeva. Nu îmi aminteam de unde sau de când, însă bănuiam că trebuie să fie ceva în legătură cu Compania, aşa că l-am sunat pe prietenul meu Pink, fiindcă eu n-am mai lucrat de multă vreme pe teren, i-am descris-o pe „Norma". A recunoscut-o imediat. Numele ei este Maya Stern. A fost unul dintre asasinii Companiei. Şi-a dat demisia acum patru ani şi a dispărut.

Julia se uita fix la el. Ar fi vrut să-l creadă, însă…

Sam continuă să vorbească la fel de calm:

— Uite ce-i, până acum nu ţi-am oferit nici un motiv ca să nu ai încredere în mine. Tot ceea ce am făcut a fost pentru a te ajuta. Îţi spun adevărul. Femeia care încearcă să te omoare este un fost asasin de la CIA, pe nume Maya Stern. Se aplecă spre ea. Mă crezi sau nu, trebuie să facem ceva cu mâinile tale. Poţi să ţii arma în continuare. O să mă ocup pe rând de fiecare mână.

Ceva dureros şi fragil din interiorul ei păru că se destinde atunci când îl văzu că scoate din pungă feşele, unguentul, pansamentul şi banda adezivă. Degetele lui erau lungi şi puternice, mişcările lor emanau autoritate. În timp ce îi curăţa şi îi acoperea rănile din palme, avea impresia că atingerile lui îi încălzeau pielea. Era o senzaţie ciudată, însă ceea ce era mai ciudat era faptul că descoperise că-i place această atingere. Ar fi vrut ca el să nu se oprească.

Supărată, îşi reprimă senzaţiile şi încercă să vadă ce se ascundea în spatele ochilor lui cenuşii, ispititori. Era, sau fusese, un spion profesionist. Putea ea să aibă încredere în ceea ce vedea sau în ceea ce nu vedea în el? Ar fi vrut ca răspunsul să fie afirmativ, pentru că el avea dreptate. Ea avea nevoie de ajutor. Nu putea să conducă maşina. Nu avea nici măcar un card la ea. Fără acces la banii ei, se simţea neajutorată, expusă.

Vocea lui era blândă.

— Sunt sigur că te dor mâinile foarte tare. Ştiu cu ce te ocupi, Austrian. Ştiu că eşti o pianistă excepţională. Cred că e înfricoşător pentru tine să-ţi răneşti mâinile. Îi zâmbi şi simţi că i se taie răsuflarea. Ar fi vrut să o privească la nesfârşit, să soarbă din ochi acest amestec ciudat de vulnerabilitate şi forţă.

— Să ştii că nu te mint. De ce aş face-o? Singurul motiv pentru care

am vrut să te văd era Camera de Chihlimbar. Despre rest, nu ştiu nimic mai mult decât tine.

— Îţi place să lucrezi pentru CIA? îl întrebă ea.

— Foarte mult. Înseamnă mult pentru mine. Este vorba despre lucrurile în care cred şi care sunt şi obiectivele celor de la Langley. Statele Unite au nevoie de o agenţie de informaţii şi îmi place să simt că îmi aduc şi eu contribuţia.

— Unde vrei să mă duci?

— Acasă la mine, în Alexandria. Trebuie să ieşim din Manhattan, să scăpăm de Maya Stern şi de poliţie. La mine vei fi în siguranţă. După aceea putem hotărî ce va trebui să facem în continuare.

Înfăşură bandă adezivă peste bandaj şi se lăsă pe spate. Julia simţi deodată absenţa atingerilor sale.

Dar nu era momentul să se gândească la aşa ceva acum. Cugeta asupra planului său. Nu se putea întoarce în apartamentul ei. Manhattanul nu era un loc sigur pentru ea. Nu se putea duce la Arbor Knoll. Nu voia să se gândească la asta… însă vărul ei Vince şi unchiul Brice erau probabil implicaţi în ceea ce se întâmpla. Oyster Bay putea fi de asemenea un loc periculos. Avea încă pistolul şi dacă Keeline minţea, cel puţin era singura persoană pe care trebuia să o înfrunte.

— Foarte bine, zise ea într-un târziu. O singură încercare însă, o mişcare greşită şi am tras. Nu ştiu eu prea multe despre arme, însă o să stau atât de aproape de tine încât asta n-o să aibă prea mare importanţă.

— Bine, zâmbi Sam. Cred că e tot ce pot spera de la tine. Stai jos acolo.

Ţeava Browningului se ridică imediat.

— Unde te duci?

— Mă duc să vopsesc plăcuţa de înmatriculare. În caz că cineva a înregistrat statul şi numărul.

Înainte ca ea să poată face vreo mişcare, Sam părăsise maşina. Julia se ridică, rugându-se să nu treacă pe acolo nici o maşină a poliţiei. Văzu capul lui dispărând jos, în spatele maşinii. Îl vedea apărând din când în când în timp ce lucra.

Sam reveni în maşină. Aruncă vopseaua şi pensula în pungă şi o puse sub scaunul său.

— Nu are rost să lăsăm să se vadă că am distrus munca Statului Virginia.

Sam porni maşina şi ieşi pe stradă. Când se opriră la intersecţie, se uită la ea să vadă dacă totul e în ordine. Stătea pe podea, în umbră, ca un animal rănit, însă el ştia că era numai o aparenţă. Era o femeie puternică, în plină formă fizică şi psihică. Era deşteaptă şi foarte hotărâtă să înfrunte o situaţie ce era mult peste posibilităţile ei.

— Vreau să facem un târg, zise el. Îţi spun tot ce ştiu şi tu îmi spui

tot ce ştii. Din moment ce ţi-am povestit deja despre Camera de Chihlimbar şi despre Vince Redmond, mi se pare normal să-mi spui şi tu tot ce ştii. Poţi să mă întrebi apoi orice şi eu o să-ţi răspund.

Băgă în viteza întâi, apăsă pedala de acceleraţie şi Durango intră în trafic. În timp ce se îndreptau spre vest, către tunel, ea îi spuse tot ce îşi amintea. Pe măsură ce vorbea, îşi mişca genunchii în aşa fel încât să ascundă arma. Apoi întinse uşor o mână bandajată spre pistol şi puse siguranţa la loc.

26

SÂMBĂTĂ, 9:20 PM
COMITATUL WESTCHESTER, NEW YORK

Lyle Redmond stătea la fereastră şi privea fără să vadă stelele reci care sclipeau argintiu peste dealurile din Westchester, adormite sub mantia nopţii. Era nervos şi îngrijorat. De după-amiază, de când preotul îl părăsise, nu încetase să-şi facă planuri. Trebuia să admită că era speriat. Nu bănuise cât de departe erau în stare să meargă fiii săi. Dacă îl vor prinde încercând să scape din această închisoare, era posibil ca ei să hotărască că era prea complicat să-l mai ţină în viaţă.

Trebuia totuşi să încerce.

În spatele lui, la radio, se auzea „Night and Day”, unul dintre succesele lui Cole Porter din anii ’30. Muzica veselă îl făcea să se gândească la dragoste, la cât o adorase pe Marguerite. Fusese o fetiţă tare dulce şi nu încetase s-o iubească nici chiar atunci când crescuse şi începuse să-l înfrunte. Nu o obligase niciodată să suporte regulile lui, aşa cum făcuse cu băieţii. Ba chiar o iubise mai mult pe ea fiindcă avea curajul să i se împotrivească. Nici unul dintre băieţi, nici măcar aşa-zisul rebel Brice, nu avea curajul să stea în faţa lui ca Marguerite. Bineînţeles, până când îmbătrânise şi ei reuşiseră să convingă un tânăr judecător că o luase razna.

Se sprijini obosit de braţul fotoliului, cu bărbia în palmă, privind în noaptea de afară. După moartea soţiei, Marguerite devenise singura femeie care conta în viaţa lui. Era adevărat că se întâlnise cu femei în Oyster Bay, însă folosise întotdeauna o ieşire secretă de pe domeniu, aşa că nimeni nu putea şti exact dacă femeile acelea existaseră sau nu. Ar fi fost dezonorant pentru amintirea soţiei lui.

De câteva ori întrecuse măsura la băutură şi se întorsese acasă cu unele dovezi – urme de ruj, parfum impregnat în cămaşă – însă nici unul dintre copii sau dintre membrii personalului nu-l prinsese vreodată asupra faptului. Pasajul lui secret era prea bun. Mai fuseseră apoi femeile din înalta societate a oraşului. Avusese nevoie de ele nu numai pentru sex, ci şi pentru evenimentele mondene organizate de Daniel Austrian sau pentru petrecerile de afaceri, care contau foarte mult. Femeile acelea strălucitoare nu lăsaseră însă nici o urmă şi nici măcar nu le mai ţinea minte numele. Nici una nu se ridicase la nivelul soţiei sale, Mary, sau mai târziu al lui Marguerite.

Oftă din greu sub povara amintirilor, apoi îşi privi ceasul. Trebuia să treacă la acţiune. Era aproape nouă şi jumătate.

Se ridică cu greu din fotoliu, opri radioul şi îmbrăcă halatul. Pentru ca s-o şteargă de aici în noaptea următoare, cu ajutorul părintelui Michael, trebuia să fure două chei. Şi acum era cel mai bun moment. Personalul era obosit şi mai puţin vigilent, iar cei din sala de activităţi practice, unde se păstra un set de chei, erau atenţi la programul de sâmbătă seara de la televizor.

Simţea inima zbătându-se în colivia pieptului. Încălţă papucii şi ieşi pe culoar. Coama lui de păr alb strălucea în lumina de neon de deasupra.

— Vă simţiţi mai bine, domnule? Şeful securităţii, John Reilly, îşi făcu apariţia în locul unde culoarul se deschidea în foaierul spaţios. Faţa lui era pasivă, însă Lyle îi putea vedea ochii urmărind atent tot ce se petrece. Reilly era întotdeauna la pândă, gata pentru orice mişcare a bătrânului.

Lyle simţi că i se face greaţă de frică. O clipă i se păru că îi va fi imposibil să ia cheile. Îşi adună toată stăpânirea de sine de care era capabil şi răspunse:

— Mă simt aşa cum se poate simţi un om aflat în starea mea. Nu avea intenţia să spună acestui ucigaş plătit de fiii lui că era mai puternic decât apreciau ei.

— Aţi ieşit la o plimbare? Vin şi eu cu dumneavoastră. Reilly se dezlipi de peretele de care se sprijinise.

Lyle îl privi fix.

— Vreau să mă duc în sala de activităţi practice. Vrei să vezi cum pictez flori?

— Dacă asta vă place, domnule.

Lyle ar fi vrut să-l pocnească pe ticălos, însă se mulţumi să ridice din umeri.

Compania lui Reilly era ultimul lucru pe care îl dorea. Prezenţa lui sporea periculozitatea a ceea ce avea de gând să facă.

Cu o nervozitate sporită, Lyle îşi reluă drumul pe culoar cu Reilly alături. Era suplu, însă avea o burtă cât o minge medicinală. Semn al abuzului de băutură, al lipsei de cumpătare, gândi Lyle. Asta nu-l făcea însă mai puţin periculos. De când personalul sanatoriului îi găsise jurnalele, Reilly începuse să poarte un pistol la şold. Îl avea şi în seara asta, ca o ameninţare tăcută.

Trecură de camera de recreere unde rula un film şi unde mirosea a floricele de porumb. Lyle detesta floricelele de porumb. Idioţii de la bucătărie le făceau fără sare şi fără unt. Era ca şi cum ai fi ronţăit carton.

O mică scânteie de speranţă îi umplu inima. În faţa lui se afla mântuirea. La capătul culoarului era o uşă din sticlă, care dădea afară. Prin geam se vedea locul de parcare pentru maşinile personalului şi după aceea un gard înalt din plasă de sârmă, în care era tăiată o

poartă. Atât uşa, cât şi poarta erau permanent încuiate.

Un rând de chei se păstra însă în sala de activităţi practice, aflată în apropiere.

Acolo voia el să ajungă. Avea o nevoie disperată de cele două chei, deoarece în afara gardului era un drum care ducea prin pădure şi trecea apoi printre câteva case mari, înălţate pe parcele de cinci hectare. Ştia toate acestea în legătură cu drumul fiindcă el însuşi sistematizase terenul şi câştigase o avere de pe urma lui acum treizeci de ani.

Drumul acela însemna libertate.

În sala de activităţi practice, domnişoara Langer strângea pasteluri şi acuarele. Câteva bătrâne scriseseră în săptămâna aceea poezioare pentru Ziua Recunoştinţei şi acum domnişoara Langer le pusese să decoreze foile pe care scriseseră versurile.

Lyle îşi făcu curaj şi intră în încăpere. Cercetă rapid încăperea. Simţea sudoarea curgându-i pe sub haine.

În spatele lui auzi vocea lui Reilly:

— Domnişoară Langer, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

Domnişoara Langer se întoarse şi ieşi pe coridor. Lyle o vedea încruntându-se şi privind direct spre el. Probabil că Reilly o avertiza din nou să nu-l lase să ia hârtie în cameră ca să mai scrie alte jurnale. Ce se întâmpla acolo nu-l deranjă prea tare decât în momentul în care cei doi terminară conversaţia şi Reilly rămase pe loc. Stătea ca o santinelă, sprijinit de cadrul uşii.

Domnişoara Langer veni la Lyle.

— A, domnule Redmond. Mă bucur că v-aţi întremat şi aţi revenit aici.

— Vă mulţumesc, domnişoară Langer. Îi zâmbi ca să-i arate că nu o acuză de nimic, că el era doar o victimă nevinovată a împrejurărilor.

— Credeţi că aş putea încerca puţină pictură în ulei dacă vă promit că nu mai pun mâna pe hârtia dumneavoastră?

Ochii femeii trădau o cumplită jenă.

— Bineînţeles. Mă întorc imediat.

Lyle înghiţi cu greu. Acum începea.

— Vin să vă ajut.

O urmă când ea se îndreptă spre dulapul cu scule pentru pictură, de asemenea încuiat. Ea încercase luni de zile să-l convingă să picteze ceva, însă nu din cauza asta se hotărâse el acum. În dulap se găseau cheile de care avea nevoie.

Trebuia să creeze o diversiune. Tremurând, aruncă o privire în jur. Reilly era în acelaşi loc, în cadrul uşii. Cu mâinile încrucişate pe piept, privea încăperea. Părea plictisit, însă ochii lui răi şi spălăciţi nu scăpau nimic.

Lyle îşi adună toate forţele. Pe buze îi apăru cel mai încântător

zâmbet de care era în stare. Tremurând de frică, se apropie de domnişoara Langer, care descuiase dulapul şi deschidea acum uşile. În interior, pe rafturi, erau aranjate în ordine pânze, vopsele, pensule şi alte materiale. Descoperi imediat ce căuta: lanţul de chei care atârna de un cui bătut în peretele interior din dreapta al dulapului.

— Ce aţi vrea să faceţi, domnule Redmond?

Făcu un efort să-şi potolească bătăile inimii.

— Vreau să pictez o Mona Lisa. Nu am nevoie de nici o fotografie. Îşi ciocăni capul cu degetul: O am aici. Avea ceva carne pe oase. Şi zâmbetul acela misterios. O să am nevoie de ulei pentru asta.

— Pare o idee foarte interesantă.

Lyle simţea în spate privirea fierbinte a lui Reilly. Trebuia să meargă mai departe. Putea fi unica lui şansă. Spaima pusese stăpânire pe el, urmată aproape imediat de starea aceea de calm rece care îl ajutase de atâtea ori să treacă prin crize în domeniul afacerilor.

— Lasă-mă pe mine. Pot să le iau eu, spuse el. O împinse uşor cu şoldul din faţa dulapului.

— Vă rog, domnule Redmond. Nu trebuie. Nu v-aţi simţit bine în ultima vreme. Duceţi-vă şi luaţi loc şi…

În timp ce ea vorbea, el se apropie rapid de rafturi şi cu mâini tremurânde începu să adune materiale. Tremuratul nu era prefăcătorie. Teama îl făcea să se cutremure ca o frunză toamna, deşi plănuise toate acestea de la început.

— Domnule Redmond! Zău, nu trebuie…

— Scuză-mă. Sosise momentul. Pentru a crea o diversiune, scăpă jos pensulele. Cozile de lemn căzură cu zgomot pe podeaua dulapului. Se repezi după ele şi lovi o cutie. Mirosul arzător de terebentină se răspândi în aer.

— Opriţi-vă! Domnule Redmond, vă rog să vă opriţi! explodă domnişoara Langer.

O lăsă să-l împingă la dreapta. Era momentul pe care îl aştepta. Tâmplele îi zvâcneau de frică. Ea intrase în dulap lângă el, blocând astfel uşa şi acoperind câmpul vizual al lui Reilly. În acelaşi timp era ocupată să şteargă terebentina care se întinsese pe un raft situat la nivelul ochilor.

Lyle nu îndrăzni să se uite să vadă ce face Reilly. Cu o mişcare rapidă, se întinse spre dreapta, smulse lanţul de chei de pe peretele dulapului şi-l lăsă să cadă în buzunarul halatului.

Şi aşteptă. Îngrozit. Îl văzuse oare Reilly?

Neauzind nici un răcnet, se întoarse. Respirând repede, văzu că Reilly plecase de lângă uşă şi se apropia de el cu o privire suspicioasă.

— Ce se întâmplă aici? întrebă el. Se holba la dulapul unde domnişoara Langer mormăia în timp ce curăţa mizeria.

Lyle ridică din umeri şi se îndepărtă de dulap.

— Îmi pare rău, Reilly. Cred că am făcut-o de oaie. Sângele îi zvâcnea sub imperiul emoţiei succesului. Cheile formau o mică umflătură în buzunar, în spatele mâinii sale drepte.

— Vino aici şi stai cu mine cât pictez. Ţine-mi companie.

Reilly nu-i dădu însă nici o atenţie. Sub privirile speriate ale lui Lyle, Reilly trecu pe lângă el şi se aplecă să privească în interiorul dulapului, studiind rafturile. Domnişoara Langer continua să şteargă terebentina. Reilly nu era prea educat, însă avea acea isteţime a celor formaţi pe stradă. Dacă se va uita prea mult, cu siguranţă va observa că lipseşte inelul cu chei.

Lyle fu cuprins de panică. Ar fi vrut să se năpustească cu capul în spatele lui Reilly şi să-l izbească de rafturi. Să-i smulgă arma şi să-i zdrobească genunchii cu un glonţ. Să-l bată până când ticălosul va crăpa…

Gândeşte-te! îşi spuse. Trebuie să existe o cale ca să-l îndepărteze pe Reilly de lângă afurisitul ăla de dulap!

Şi atunci îi veni ideea. Va face exact ceea ce se aştepta de la el. La urma urmei, chiar Reilly spusese despre el că e un om bolnav, bătrân.

Începu să geamă.

— Reilly, nu mă simt prea bine.

Închise ochii şi se prăbuşi, căzând pe podea ca un balon dezumflat.

Zăcea neputincios pe linoleum şi auzea paşii lui Reilly apropiindu-se în grabă de el.

— Domnule Redmond! Vocea lui Reilly era brusc îngrijorată. Sunaţi la infirmerie, domnişoară Langer. Domnule Redmond, mă auziţi?

Când Reilly se aplecă peste el, Lyle zâmbi în sinea lui. La fel ca pe vremuri, avea viitorul în buzunar. Fiii lui trebuia să se ferească. Lyle Redmond se întorsese. Şi din noaptea următoare, vor afla cu toţii acest lucru.

27

SÂMBĂTĂ, 9:46 PM
APROAPE DE INTRAREA PE AUTOSTRADA CU PLATĂ NEW JERSEY

Atmosfera din maşina Dodge Durango era plină de tensiune în timp ce, încă în New York, Sam conducea atent la echipajele poliţiei, iar Julia, ghemuită pe podea, îşi spunea povestea. Zgomotele neregulate ale maşinilor care treceau pe lângă ei fără ca ea să le vadă îi puneau nervii la încercare. Deodată înregistră o schimbare bruscă a sunetului: păreau că sunt într-o peşteră. Se aflau în Tunelul Lincoln, care trecea pe sub râul Hudson şi făcea legătura cu statul New Jersey. Înţepenită după cât stătuse în aceeaşi poziţie incomodă, Julia dădu să se ridice pe scaun.

Sam îi puse o mână pe umăr.

— Aşteaptă să ajungem pe autostradă. E puţin probabil, însă cei de la NYPD e posibil să fi alertat poliţia statului ca să-şi posteze oamenii la ghişeele unde se plăteşte taxa de intrare. Va trebui să aşteptăm destul de mult până primim tichetul şi dacă tu stai lângă mine şi ei se uită atent...

— Am înţeles.

Toată poliţia era pe urmele ei. Cu cât se îndepărtau mai mult de Manhattan, cu atât mai bine.

— Ai vreo haină în spate ca s-o pun pe mine?

— E o pătură acolo. Ajungi la ea?

Sam schimba benzile, trecând spre dreapta pentru a intra pe autostrada cu plată, care era drumul cel mai rapid. Julia se ridică peste spătarul scaunului şi luă din spate o pătură în carouri. Era de un verde închis şi nu se va vedea în umbră. Se lăsă din nou pe podea. Palmele îi zvâcneau sub pansamentul făcut de Sam. Încercă să se relaxeze.

Sam se uită la ea când se aşeză. O lampă stradală îi lumină faţa preţ de o clipă şi el putu să-i vadă ochii strălucitori, buzele pline, roşii şi teama adânc întipărită pe chipul ei. Întoarse capul, privind înainte. Se gândea la zbuciumul şi spaimele ei. Sam avea capacitatea de a separa şi de a analiza sentimentele umane ca şi cum ar fi fost simple piese de mobilier. Dar asta era realitatea: dacă dorea să izbutească, Austrian trebuia să se obişnuiască cu spaima şi stresul. Dacă voia să supravieţuiască.

— Spune-mi mai multe despre această tulburare de conversie de

care suferi.

Încerca să-i ofere să se gândească şi la altceva, în afară de pericolele imediate.

Ea îşi trase pătura peste genunchi.

— Tulburarea de conversie este ca un limbaj al corpului – o formă de expresie – pentru cei care şi-au reprimat o anumită traumă. Se pare că eu m-am vindecat destul de bine, aşa că am putut să-mi recapăt vederea fără să mai fie nevoie să-mi amintesc exact ce s-a întâmplat.

Îşi reaminti de avertismentul lui Orion.

— Orion mi-a spus însă că până nu descopăr ce a provocat orbirea, există riscul să-mi pierd din nou vederea. Se pare că declanşatorul a fost inelul pe care mi l-a dat bunicul pentru a sărbători debutul meu. De aceea cred că în noaptea aceea s-a întâmplat ceva care a declanşat boala.

Fruntea lui se încreţi şi ea remarcă din nou cuta adâncă dintre sprâncene. Îi plăceau planurile dure ale feţei lui Sam şi perciunii blonzi care începeau să-şi facă apariţia.

— Îmi amintesc că am citit despre un accident similar petrecut în Japonia prin 1993. Împărăteasa fusese ţinta criticilor presei. Se pare că, drept rezultat, ea şi-a pierdut vocea şi nu a mai vorbit aproape trei luni de zile. Sam făcu o pauză, apoi îşi aminti: Agenţia de ştiri oficială japoneză descrisese afecţiunea cam aşa: „Este posibil ca o persoană care trece printr-o puternică stare de anxietate să dezvolte un simptom în urma căruia, o anumită perioadă, să nu poată articula cuvintele”.

Julia dădu din cap compătimitor.

— Da, e foarte posibil. Săraca femeie. Pare să fi fost o tulburare de conversie. Ai observat că nu i-au dat nici un nume.

— Adevărat. De ce crezi că au făcut-o?

— Stigmatul. Diagnosticele mentale creează suspiciuni. Acesta este unul dintre motivele pentru care Asociaţia Americană de Psihiatrie nu mai denumeşte ceea ce am eu isterie de conversie. *Isterie* este un cuvânt care trebuie evitat. În zilele noastre, nimeni nu mai vrea să i să spună că este isteric, cu toate că acest cuvânt a fost folosit pentru a descrie nevrozele şi nu avea înţelesul de astăzi.

— Deci tu ai parte de două blesteme cu boala asta. Pe lângă faptul că nu vedeai, unii se îndoiau de diagnostic. Oamenii socotesc justificat un diagnostic fiziologic, însă unul psihiatric este…

— Nejustificat.

Se uită la ea.

— Era să spun nebunie.

Ea zâmbi uşor. Maşina se zdruncină şi piciorul ei atinse pistolul. Îngrijorată, îl pipăi cu vârfurile degetelor, bucuroasă că avusese

inspiraţia să-i pună piedica.

— Ştiu că ai pus piedica, spuse Sam.

— Cum...

— Te-am văzut când ai pus-o. Credeai că sunt concentrat asupra traficului, însă de mulţi ani în urmă m-am obişnuit să urmăresc mai multe lucruri deodată.

— Cu ce te ocupi de fapt în Companie, Keeline?

Sam privea însă atent prin parbriz.

— Am ajuns. Ghişeul e drept în faţă.

Julia se sili să respire normal. Îşi trase pătura peste cap şi se lipi de podea. Îşi apăsă mâinile pe piept, străduindu-se să-şi scoată din minte durerea care îi zvâcnea în palme.

— Sunt acoperită? întrebă ea.

Sam întoarse capul şi o privi.

— Totul pare în ordine. Se uită de jur-împrejur. Vehiculele încetineau, cu luminile de frână aprinse. Zgomotele ascuţite ale traficului umpleau noaptea. Coloanele de vehicule înaintau încet către ghişeele automate de bilete. Nu se zărea nici maşină de poliţie, nici vreun ofiţer în uniformă. Totul părea normal.

— Ce se întâmplă? Vocea Juliei abia se auzea.

Sam expiră profund.

— Suntem în siguranţă pentru moment. Apucă un bilet de la ghişeul automat şi intră pe autostrada New Jersey.

Obosită dar uşurată, Julia se căţără pe scaun. Privi de jur-împrejur şi se simţi cuprinsă de un efemer sentiment de siguranţă, înainte de a-şi pierde vederea, călătorise mult prin Europa şi Asia, însă ceea ce vedea acum nu se regăsea în nici o altă parte a globului. Autostrăzile cu plată erau un simbol al Americii şi autostrada New Jersey era probabil cea mai americană dintre toate: şoferi nebuni plăteau taxe imense pentru maşinile lor ce înghiţeau cantităţi neverosimile de benzină pe cea mai dreaptă, cea mai lungă, dar şi cu cele mai dure reguli autostradă de pe continent. Aici, şoferii care nu apăsau imediat frâna la vederea unei maşini a poliţiei erau ori morţi la volan, ori se aflau deja cu maşina în parcare.

În timp ce Sam îndrepta maşina către sud-vest, spre Newark, apoi spre Alexandria, Julia puse pistolul în poală. Se pregătea să arunce pătura în spate când îşi dădu seama că aceasta mirosea a parfum. Îşi îngropă nasul în ea. Nu era apă de colonie pentru bărbaţi.

— Chanel Cinci. Ridică din sprâncene. Un parfum clasic, drag primelor doamne şi stelelor de cinema.

— Este unul dintre parfumurile tale obişnuite?

Sam replică fără să clipească:

— Bineînţeles. Mă dau cu el după fiecare baie. Din belşug.

Julia lăsă pătura să-i cadă pe umăr. Prin urmare, avea o soţie.

Sau o prietenă. O şocă constatarea că era puţin geloasă.

Sam conducea acum prin zona industrială din New Jersey, cu rafinăriile sale şi mirosul pătrunzător de sulf. Tăcură timp îndelungat, căutând înfiguraţi maşinile poliţiei statale sau orice alt vehicul care s-ar fi arătat prea interesat de prezenţa lor. Într-un târziu, când Sam acceleră, Julia începu să-i povestească despre furt şi despre moartea mamei sale şi a şoferului de taxi din Londra, despre înţelegerea pe care o făcuse cu superintendentul-şef să nu spună nimănui ceea ce văzuse, despre şedinţa de hipnoză cu Orion Grapolis şi despre moartea lui tragică şi, în final, cum ucigaşa – Maya Stern – devenise însoţitoarea ei.

Se apropiau acum de graniţa statului Pennsylvania şi ea încheie spunând:

— Şi asta ne aduce la momentul de faţă. Se pare că cele două pachete pe care le-aţi primit, tu şi mama, reprezintă legătura. Atunci când ai sunat ca să obţii întâlnirea cu mine ai spus că bunicul meu Austrian ar fi vrut să ne întâlnim. Cât adevăr este în afirmaţia asta?

El avea un mod deosebit de a-şi ţine capul foarte drept, de parcă era gata să înfrunte întreaga lume, însă de data asta îl aplecă puţin, iar pe buze îi apăru un zâmbet şiret şi spuse:

— A sosit vremea mărturisirilor.

— Vorbeşte, se încruntă ea.

— Cred că Daniel Austrian ştia ceva despre Camera de Chihlimbar. Am vorbit cu el despre asta acum doisprezece ani, când găsisem noi informaţii. Speram să-l conving să-mi spună mai multe, însă la moartea lui speranţele mele s-au spulberat.

— Eşti sigur că este vorba despre bunicul *Austrian* şi nu despre Redmond?

Sam îi aruncă o privire, brusc suspicios.

— De ce?

— Pentru că bunicul meu Redmond trăieşte într-un sanatoriu la ţară, undeva între Armonk şi Mount Kisco. Când mama a văzut pachetul – scrisul de mână şi ştampila poştei – s-a gândit că poate fi de la el.

Sam clătină din cap.

— Nu ştiu nimic în legătură cu ramura Redmond a familiei tale. Poate că ar trebui să vorbim cu el.

Julia oftă cu tristeţe.

— Bunicul meu este senil. L-am vizitat de trei sau patru ori anul trecut, însă niciodată nu m-a recunoscut. A fost un om foarte energic. Mama spunea că la vremea lui fusese un lider carismatic. Atunci când l-am cunoscut eu putea fi ori extraordinar de plăcut, ori atât de slobod la gură încât îi înfuria pe unchii mei. S-a purtat însă întotdeauna minunat cu mine şi cu mama. Apoi a început să sufere de boala

Alzheimer. Atunci când îl vizitam, împreună cu mama, scotea doar câteva sunete neinteligibile, apoi adormea. Având în vedere stadiul bolii sale, cred că mama s-a înşelat când mi-a spus că se simte mai bine. Nu pot să-mi imaginez că avea capacitatea să-mi urmărească programul concertelor şi să trimită un pachet exact la Albert Hall, iar pe al tău la sediul Companiei.

Sam era dezamăgit.

— Îmi pare rău. E clar că nu a făcut-o el.

— Să ne întoarcem la mine. Ai spus că ajunseseşi într-un punct mort cu bunicul meu Austrian acum doisprezece ani. Că nu mai avea ce informaţii să-ţi dea în legătură cu Camera de Chihlimbar. De ce te-ai mai obosit atunci să vii să mă vezi?

Sam trecuse pe banda din mijloc şi conducea atent, încadrându-se în viteza de trafic.

— Când am primit pachetul, m-am gândit la bunicul tău pentru că era persoana cu cele mai strânse legături cu acest caz pe care am întâlnit-o de când încerc să rezolv misterul şi nu m-am împăcat niciodată cu afirmaţiile lui cum că n-ar şti nimic despre Camera de Chihlimbar. Când am aflat că a murit, am vrut să văd dacă mai are rude. Şi aşa am ajuns la tine. Aveam de gând să-ţi spun şi ţie povestea. Să văd dacă poţi să-mi dai vreo sugestie. Dacă nu ţi-a lăsat cumva hârtiile lui. Sau dacă nu cumva ţi-a spus vreodată ceva ce, la momentul respectiv, părea lipsit de sens, însă acum, după ce ai fi auzit povestea mea, ar fi căpătat un alt înţeles.

— Hârtiile lui sunt... erau la mama. Nu erau prea multe. El trăia în prezent şi nu păstrase prea multe din trecut. Ţin minte că mama le-a citit, însă nu mi-a spus niciodată nimic despre Camera de Chihlimbar.

Speranţele lui Sam renăscuseră brusc.

— Unde sunt acum?

— Mama a spus că nu are nici un rost să le păstreze. Le-a aruncat la câţiva ani după moartea lui.

Sam se strâmbă.

— Ce s-a întâmplat cu hârtiile tatălui tău?

— Mama le avea şi pe astea. Însă, din nou, ea ar fi trebuit să ştie tot ceea ce ştia el şi probabil că aş fi ştiut şi eu. Julia făcu o pauză. Eram foarte apropiaţi.

— Înţeleg. Sam se uită la ea. Chipul ei oval, până mai adineauri furios, hotărât şi înspăimântat, exprima acum o durere veche, profundă. Ceva dureros se întâmplase cu ea mult înaintea ultimelor douăzeci şi patru de ore.

— De ce crezi că vărul meu Vince ţi-a luat pachetul?

— M-ai prins. Nu a făcut niciodată ceva ilegal şi nu a dat vreodată semne că nu ar fi devotat Companiei, aşa că trebuie să accept că într-adevăr a confiscat pachetul pentru director şi că respectivul obiect ar

putea fi în dram spre Casa Albă.

Julia se gândi puţin.

— Aşadar, dacă Vince a luat pachetul pentru guvernul Statelor Unite, de ce a luat Maya Stern pachetul de la mama? Pentru ea? Pentru altcineva?

Ochii lui cenuşii exprimau o mare emoţie.

— Te face să-ţi pui întrebări, nu-i aşa? De fapt, aproape că-ţi vine să crezi că cineva... după mai bine de jumătate de secol de zvonuri, dezminţiri oficiale şi investigaţii interminabile... încearcă să spună lumii că ştie unde se află Camera de Chihlimbar.

Era evident intrigat. Se simţi şi ea atrasă de căutarea lui, care părea aproape magică. Se aplecă spre el.

— Mi-ai spus că ultima oară când a văzut cineva Camera de Chihlimbar, aceasta se afla într-un oraş german – Konigsberg. Iar apoi, întreaga încăpere dispăruse. Sunt sigură că bănuieşti ce s-a întâmplat în realitate. Povesteşte-mi!

El începu să vorbească, privind drept înainte. Cuvintele lui curgeau unul după altul, pline de emoţia cuiva care e gata să câştige cel mai mare premiu de loterie pus în joc vreodată.

— La sfârşitul celui de-al doilea război mondial, în Europa se petreceau evenimente aproape ireale, care nu vor putea fi explicate niciodată pe de-a întregul. În atmosfera aceea, furtul Camerei de Chihlimbar devenise posibil, chiar dacă nu era isprava unui nebun. Exista însă un om care avea puterea, dorinţa şi relaţiile necesare pentru a reuşi...

1945, EUROPA

Era la începutul lui ianuarie şi în lumina lunii zăpada strălucea albă şi rece peste ruinele bombardate ale castelului din Konigsberg. Timp de doi ani, Camera de Chihlimbar, mândria frontului de est al Germaniei naziste, fusese expusă aici. Viitorul era însă sumbru. Oraşul ajunsese aproape o ruină după bombardamentele Aliaţilor. Lăzile care conţineau panourile aurii ale Camerei de Chihlimbar erau însă ocrotite de pereţii groşi ai pivniţelor castelului.

După miezul nopţii, în timp ce locuitorii epuizaţi ai oraşului dormeau, comandouri speciale SS au început să sape în zidul de piatră greu încercat al castelului vechi de opt sute de ani până când au ajuns la pivniţe. Într-o linişte desăvârşită, au scos douăzeci şi nouă de lăzi de lemn şi le-au înlocuit cu alte lăzi identice, pline cu moloz ca să aibă aceeaşi greutate. Au scos şi alte lăzi pline cu tablouri, bijuterii – dintre care unele aparţinuseră familiei imperiale ruse – şi alte bogăţii. Au zidit la loc peretele castelului, au încărcat lăzile în

camioane şi au plecat către un terminal întunecat de cale ferată, unde au urcat lăzile în vagoane închise.

În timp ce locomotiva trenului se încălzea, comandourile au pictat pe fiecare ladă şi pe fiecare vagon simbolurile în roşu şi negru ale trupelor SS, adăugind apoi un nume care avea să asigure trecerea rapidă a trenului pe căile ferate controlate de germani: *Himmler.*

Era un nume care semăna teroare în inimile tuturor celor aflaţi în spatele liniilor naziste, deoarece Heinrich Himmler era detestatul şef al SS-ului, al Gestapo-ului şi al lagărelor de exterminare. Neoficial, era şi un mare hoţ de artă, care aprecia cu precădere perioada veche germană. Ca şi Hitler şi Goring, el confiscase foarte multe lucruri de valoare din ţările cucerite ale Europei. Trimisese deja către o bancă elveţiană un stoc de valori atât de mare încât era cunoscut sub numele de Comoara lui Himmler – toate furate de la evreii unguri.

Şi acest tren se îndrepta spre Elveţia. Pe tot parcursul războiului, naziştii – atât ca persoane private, cât şi în numele statului – trimiseseră în această ţară mică, presupusă neutră, miliarde de dolari în aur furat şi în lichid, precum şi obiecte de artă în valoare de aproximativ 2,5 miliarde de dolari. Aici bancherii păziseră banii, îi investiseră, îi spălaseră şi, în unele cazuri, îi trimiseseră către bănci din alte ţări, în aşteptarea noilor stăpâni.

În timpul acesta, Fuhrerul se ascundea într-un buncăr sub Berlin. Dacă ar fi aflat însă despre furt, ar fi dat ordin ca Himmler să fie executat.

Aşa că Himmler îşi luase măsuri de siguranţă. Ordonase mai întâi comandourilor sale SS să se întoarcă pe frontul de est, unde companii întregi fuseseră spulberate în lupte crâncene cu sovieticii. Mai rămăseseră lăzile din pivniţa castelului. Şi de astă dată norocul fusese de partea lui Himmler sau poate că nu era vorba decât de legendara sa bună planificare. În februarie sau martie, lăzile înlocuite au fost şi ele dezgropate şi încărcate în camioane. În loc ca furtul să fie descoperit, dovezile au dispărut pur şi simplu. Altcineva le furase şi acest altcineva nu putea raporta furtul iniţial fără a se da de gol. Din punct de vedere istoric, Camera de Chihlimbar a dispărut fără şanse de a mai fi văzută vreodată.

Pentru a înfrânge rezistenţa oraşului, nemiloşii soldaţi sovietici din Frontul al Treilea Bielorus au atacat cu bombe incendiare, iar în ziua de 10 aprilie au reuşit să-l cucerească. În felul acesta, planul lui Himmler reuşise: comoara era în siguranţă la Zurich. Martorii erau morţi. Şi acum dispariţia Camerei de Chihlimbar era oficială. Acoperise toate urmele, sau cel puţin aşa credea.

Pe la mijlocul lunii mai, Fuhrerul murise, Germania se prăbuşise şi Heinrich Himmler încerca să scape îndreptându-se, împreună cu alţi

refugiaţi, către Alpi. Era omul cel mai căutat din Europa. Aşa că se deghizase ca un sergent din Geheime Feldpolizei. Însă Aliaţii puseseră şi forţele din Geheime Feldpolizei pe lista neagră şi ordonaseră ca toţi cei cu grad de la sergent în sus să fie arestaţi.

Era o zi caldă de primăvară când britanicii l-au prins pe Himmler. Nu aveau nici o dovadă că acesta ar fi altcineva decât ceea ce indicau actele lui false. Erau totuşi suspicioşi. Două zile mai târziu, pe 23 mai, l-au transferat la un centru de identificare. La prânz, îşi recunoscuse adevărata identitate. *„Jeh bin der Reichsfuhrer-SS."* Himmler.

Continuase să glumească până în noaptea în care făcuse cunoştinţă cu umilinţa de a fi percheziţionat la piele şi de a fi interogat cu brutalitate. Avea o doză de cianură ascunsă într-o gaură dintr-un molar. Puţin după ora 11 p.m., Heinrich Himmler – prinţul întunecat al „rasei superioare", odinioară un simplu fermier falit – muşcase din ea. Cincisprezece minute mai târziu era mort.

Nu mai rămăsese nimeni în viaţă care să ştie de existenţa Camerei de Chihlimbar.

Atunci când bancherul său din Zurich, Selvester Maas, a aflat despre sinuciderea lui Heinrich Himmler, a fost nevoit să ia o decizie cu privire la lăzile pe care le păstra şi în care nu se uitase niciodată. Erau depozitate ordonat în subsolul băncii, alături de cele ale altor deponenţi anonimi.

Europa era însă cuprinsă de lăcomie. Peste mai bine de jumătate de secol, în 1997, un ziar din Geneva afirma că în perioada aceea „bancherii, avocaţii şi curatorii elveţieni acţionaseră în aşa fel încât să obţină ilegal bunuri după ce adevăraţii proprietari fuseseră masacraţi". Mulţi soldaţi germani şi oficialităţi naziste căraseră acasă tot ce putuseră duce. Nici soldaţii Aliaţilor nu se lăsaseră mai prejos. Printre cele mai valoroase descoperiri se număra şi o comoară alcătuită dintr-un manuscris vechi de o mie de ani şi mai multe obiecte de artă, comoară cunoscută sub numele de Tezaurul Quedlinburg. La scurtă vreme după ce fusese găsit de soldaţii americani, acesta dispăruse. Obiectele nu apăruseră din nou decât în anii '90, după ce ofiţerul american care le furase murise şi rudele sale din Texas încercaseră să le vândă.

A fost o epocă sinistră, în care încercarea naziştilor de a „germaniza" lumea viza şi distrugerea unor întregi culturi. Niciodată nu mai fusese arta o asemenea armă în mâna politicienilor. Era o vreme a cinismului, a avariţiei şi indulgenţei neruşinate faţă de sine. Drept urmare, foarte multe opere de artă au fost furate şi pierdute, multe dintre ele rămânând ascunse până în zilele noastre.

Nu este deci de mirare că atunci când Selvester Maas, care se considera un om onorabil, deschisese una dintre lăzile lui Himmler şi văzuse un panou din Camera de Chihlimbar, nu putuse rezista

tentaţiei. Nu numai frumuseţea şi misterul acelei piese unice îl fermecase – fusese o victimă a vremurilor sale.

Curând a început să pună la cale un plan pentru a păstra ceea ce furase Himmler.

28

DUMINICĂ, 12:44 AM
AUTOSTRADA GEORGE WASHINGTON MEMORIAL, WASHINGTON, D.C.

— Cât de multe din cele ce mi-ai spus pot fi dovedite? întrebă Julia.

Sam tocmai ieşise cu maşina de pe centura Washingtonului şi intrase pe autostrada George Washington Memorial. Traficul de sfârşit de săptămână se rărise. Pe măsură ce înaintau spre sud, istoria Camerei de Chihlimbar înflăcăra imaginaţia Juliei. Părea că în toată istoria omenirii nu mai existase o operă de artă care s-o egaleze ca anvergură şi frumuseţe. Putea înţelege acum de ce Sam era atât de fascinat şi hotărât să descopere dacă mai exista.

— Foarte multe, o asigură Sam. Se ştie că, după război, curatorul castelului Konigsberg – doctor Alfred Rohde – şi un istoric de artă sovietic – profesorul Alexander Brusov – au găsit numai nişte fragmente arse şi câteva balamale mari din cupru în pivniţa în care fusese păstrată camera. Se cunoaşte dibăcia lui Himmler în materie de obiecte de artă deosebite. Cum camera din Prusia data de la începutul anilor 1700, se potrivea perfect cu atracţia lui pentru această perioadă. Ştim că bancherii elveţieni erau nişte oameni plini de sine, care îi mituiseră şi şantajaseră pe Aliaţi, aşa încât aceştia renunţaseră la o investigaţie completă în legătură cu ceea ce se întâmplase pe timpul războiului.

— Mi-e greu să cred că bancherii elveţieni au fost atât de ticăloşi. Au o reputaţie de integritate.

Departe, în stânga lor, râul Potomac era ca o bandă neagră, iar pe celălalt mal se întindea Washington, D.C., care strălucea ca un ocean de lumini. Julia şi Sam erau extenuaţi şi, deşi reuşiseră să scape din New York, nu se simţeau încă în siguranţă, în timp ce vorbeau, se uitau atent la vehiculele care mergeau cu aceeaşi viteză ca şi ei sau prea aproape în urma lor.

— Potrivit ultimelor dezvăluiri, nu mai au această reputaţie, replică Sam. La naiba, s-a dovedit că Elveţia ştia că banca centrală a naziştilor era falită şi că şuvoiul de aur care se scurgea în băncile elveţiene era furat. Se pare că Elveţia a apreciat că naziştii aveau dreptul să ia bogăţiile din ţările pe care le cuceriseră. Chiar presupunând că acest argument ar sta în picioare, elveţienii erau perfect conştienţi că o mare parte din comoară fusese furată de la cetăţenii obişnuiţi, în special de la evrei.

Julia tăcu, îngândurată. Apoi întrebă:

— Dacă profesorul Brusov şi doctorul Rohde au găsit fragmentele arse şi balamalele printre ruinele castelului şi sovieticii au declarat Camera de Chihlimbar arsă şi pierdută pentru totdeauna, cred că nu poţi fi atât de sigur că a supravieţuit.

— Poate că nu sută la sută. Însă aproape sigur. În umbra din maşină, chipul lui Sam era concentrat. Ştii, chihlimbarul nu este o piatră semipreţioasă şi nici măcar un mineral. Este o simplă răşină de copac fosilizată, adică un material pe de-a-ntregul organic. Printre altele, faptul că este organic înseamnă că *nu* este prea stabil din punct de vedere termic. La o sută de grade, chihlimbarul începe să se descompună. La trei sute, este aproape total descompus – devine lichid. Şi la temperatura ce se forma la locul exploziei unei bombe din perioada aceea – în jur de o mie de grade chihlimbarul se evaporă pur şi simplu. Se transformă în gaz.

— Se pierde în aer.

— Exact. Dar nu şi sticla. Sticla se topeşte şi formează globuri care rezistă un timp nelimitat.

— Aha! dădu ca din cap. Mi-ai spus că în încăpere erau pilaştri acoperiţi cu oglinzi.

— Asta este! Vocea lui trăda o mare emoţie. Curatorul castelului şi istoricul sovietic nu au găsit nici o urmă de chihlimbar. Normal, fiindcă o bombă incendiară distrusese castelul şi arsese pivniţa cu tot ce era în ea. Dar ei nu au găsit nici globuri de sticlă topită. Nici unul. Zero.

Era impresionată de logica lui şi de atenţia pe care o acorda detaliilor.

— Ceea ce înseamnă că, din moment ce nu s-a găsit nici o dovadă a existenţei sticlei sau a oglinzilor, nu s-a găsit nici o dovadă a existenţei camerei.

— Exact. Sam dădu viguros din cap. Chiar dacă cineva a scotocit printre ruinele castelului înainte de venirea sovieticilor, de ce s-ar fi obosit să fure globuri de sticlă topită? Nu, nu s-a găsit sticlă topită deoarece Camera de Chihlimbar nu mai era acolo. Fusese luată cu camioanele de către cineva, aşa cum se vorbea în zonă.

— Şi tu crezi că Heinrich Himmler este cel care a furat Camera de Chihlimbar. Julia trăia emoţia lui cu aceeaşi intensitate.

— Având în vedere vremurile, el era într-adevăr singurul care avea puterea, mijloacele şi interesul s-o fure. Cu excepţia lui Hitler însuşi, bineînţeles, însă la vremea aceea Hitler îşi pierduse şi ultima fărâmă de simţ al realităţii. În buncărul lui de sub Berlin, nu se gândea decât cum ar mai putea să se salveze pe sine şi Germania de la pieire.

Julia se gândea la cele ce auzise.

— Aşadar, susţii că acel bancher elveţian… Selvester Maas… a luat panourile şi restul comorii. Dacă toate astea înseamnă atât de mult

pentru tine, de ce nu te duci pur şi simplu la Zurich să-l întrebi pe el sau pe familia lui despre Camera de Chihlimbar? Cred că e foarte bătrân acum, însă e foarte posibil să trăiască.

Chipul atrăgător al lui Sam exprima neputinţă.

— M-am gândit la asta încă de acum doisprezece ani, însă Maas a fost ucis la numai o lună după terminarea războiului. Soţia lui a murit şi ea la începutul anilor ’80, înainte ca cu să descopăr legătura dintre el şi Himmler. Ştii, am fost în misiune la Berlin la jumătatea anilor ’80. În perioada aceea am făcut cea mai mare parte din investigaţii şi am ajuns la teoria mea despre Himmler şi despre ceea ce am denumit Cea de a Doua Comoară a lui Himmler. Când am ajuns la Zurich, Maas era mort de mult, iar banca lui a negat că ar şti ceva despre Heinrich Himmler. Am găsit însă un asociat pensionat care a recunoscut că Himmler fusese cel mai important client al lui Maas. Contul lui Himmler – cea de-a doua comoară – fusese transferat către un anume Roger Bauer. Pe formularul de transfer era semnătura lui Himmler, însă asociatul avea convingerea că era un fals.

— Şi crezi că Maas, bancherul, e cel care a falsificat documentul?

— Mi se pare logic. Sam cotise spre sud-vest, spre autostrada Shirley Memorial, la capătul căreia se găsea Alexandria, orăşelul în care locuia el.

— Ce ştii despre moştenitorii lui Maas?

— A avut trei fiice care au murit din cauze diferite. A existat şi un băiat. Însă acesta a dispărut. Sam ezita. Ştia că încă nu se găsea pe teren ferm în ceea ce priveşte încrederea Juliei. Nu ştia cât de importantă era familia pentru ea. Trebuia totuşi să afle ce ştia ea.

— Am descoperit un lucru interesant… Atunci când poliţia din Zurich a investigat uciderea lui Maas, a interogat un tânăr căpitan din Forţele Terestre ale Statelor Unite, pe nume Daniel Austrian.

— Asta e legătura? Bunicul meu?

— Exact.

DUMINICĂ, 1:22 AM
ALEXANDRIA, VIRGINIA

Sam locuia într-o clădire înaltă din cărămidă, aproape de King Street, în centrul istoric al oraşului. La câteva cvartale de locuinţa sa se înălţau clădirile din secolului al VIII-lea, în care foarte mulţi dintre fondatorii naţiunii făcuseră cumpărături, luaseră masa sau se rugaseră. Se instalase aici atras de ambianţa plăcută a oraşului vechi şi de respectul pentru istorie. Acum însă, în timp ce conducea maşina către apartamentul său, cerceta îngrijorat strada mărginită de stejari

şi platani. Ramurile lor dezgolite trosneau şi se încovoiau sub rafalele de vânt.

— Ce ţi-a spus bunicul meu Austrian? Ochii albaştri ai Juliei se îngustaseră în penumbra din maşină.

— Era pe atunci ambasadorul Statelor Unite în Olanda şi susţinea că are foarte puţin timp la dispoziţie. Ne-am întâlnit la ambasadă. Înainte de a reuşi să scape de mine mi-a spus că circulaseră tot felul de zvonuri în legătură ce se întâmplase la Zurich şi că Maas avusese o reputaţie urâtă. Pretindea că ştie toate astea deoarece, aproape de sfârşitul războiului, unitatea lui fusese repartizată undeva pe graniţa germano-elveţiană. Ştiai asta?

— Parcă îmi aduc aminte.

— Mi-a spus că nu îl cunoştea pe Maas şi că fusese pură coincidenţă faptul că se aflase în permisie la Zurich atunci când murise Maas. Că era doar o întâmplare că el şi Maas fuseseră în acelaşi bar cu aproximativ o oră înainte ca acesta din urmă să fie ucis.

— Avea probabil dreptate. Dacă ar fi fost vorba despre mai mult decât atât, poliţia l-ar fi reţinut fără îndoială.

— Nu neapărat. Gândeşte-te la timpurile în care se petreceau toate astea. Chiar şi în Elveţia, violenţa era o problemă. Oameni din întreaga Europă şi din Uniunea Sovietică mureau de foame şi mulţi dintre ei nu mai aveau unde să locuiască. Erau numeroşi cei care treceau graniţa în Elveţia – cea mai bogată ţară din zonă – căutând un mijloc de supravieţuire. Fireşte, au avut loc multe crime, iar poliţia era neputincioasă.

Deşi indignată, vocea Juliei trăda şi un început de îndoială:

— Vrei să spui că bunicul meu îl cunoştea pe acest Roger Bauer…

— El susţinea că nu. Dar tare aş vrea să aflu dacă ştia sau nu mai multe decât mi-a spus mie sau poliţiei elveţiene.

Julia simţi o ciudată strângere de inimă.

— Bunicul meu a fost un mare filantrop. Ştiai asta? A sprijinit tot felul de instituţii minunate. Muzee. Filarmonici. Centrul Kennedy.

— De unde a avut bani?

Julia simţi că i se uscase gâtul.

— I-a moştenit. Familia Austrian are rădăcini adânci în New York. A fost educat la Andover şi Harvard, la fel ca şi tatăl meu. După război l-a întâlnit pe celălalt bunic – pe Lyle Redmond. Bunicul Austrian a finanţat parteneriatul lor. Au construit amândoi imense zone de locuinţe şi complexe comerciale pe toată Coasta de Est.

Se apropiau de strada care trecea prin spatele clădirii în care se afla apartamentul lui Sam.

— Dar Daniel Austrian s-a pensionat, în timp ce bunicul Redmond a continuat să se ocupe de afaceri, nu-i aşa?

— Ai dreptate. Bunicul Austrian a hotărât că dobândise destui bani

şi că e momentul să facă ceva bun cu ei.

Julia, care cercetase până atunci clădirile de pe ambele părţi ale străzii, se întoarse şi îl privi întrebător:

— Tu ştii mai multe despre el decât îmi spui mie. Ochii ei albaştri scânteiau când repetă o întrebare mai veche: Cu ce te ocupi tu de fapt în Companie?

Sam opri maşina în locul de parcare.

— O să-ţi explic totul mai târziu. Aici locuiesc eu. O să comandăm nişte mâncare şi o să-ţi spun ce fac şi ce altceva mai ştiu. Când ai mâncat ultima oară?

Uimită de întrebarea lui, ea conştientiză o vagă durere în stomac.

— Cred că am mâncat un sandviş la prânz.

— Au trecut mai mult de douăsprezece ore de atunci, se încruntă Sam. Ai nevoie de mâncare. Arătă spre Browningul din poala ei: Ce-ar fi să-mi dai pistolul înapoi? Fără el mă simt de parcă aş fi în pielea goală.

Julia trăia unul dintre acele momente în care complexitatea vieţii căpăta un ciudat înţeles. Fără îndoială că începea să aibă încredere în el şi asta nu numai de nevoie, ci pentru că el părea să-i înţeleagă situaţia, să simtă durerea din mâinile ei, că fusese oarbă atâta vreme şi că acum îi era tare foame. Dar învăţase că trebuia să aibă mare grijă în cine să aibă încredere şi în cine nu, aşa că ceva în sinea ei se împotrivea cu tărie ca arma să ajungă din nou la el.

— Poate mâine, replică ea.

— Dacă te simţi mai în siguranţă ţinându-l la tine… e perfect.

Sam se cutremură brusc şi nu de frig. *Aşteaptă-mă, nu încerca s-o faci singură, Irini.* De ce nu îl ascultase? Irini.

Îl vedea privind în gol, ca şi cum s-ar fi aflat în alt timp, în alt spaţiu. Dar nu îi putea străpunge masca.

Sam dădu din cap, alungând amintirile.

— Eşti gata?

Coborâră din maşină. Julia ţinea pistolul strâns lipit de bluză şi tremura în frigul nopţii. Deasupra lor, crengile copacilor se clătinau ca nişte fantome sub cerul înstelat. Luna strălucea, atârnată la patruzeci şi cinci de grade deasupra orizontului, aruncând fâşiii lungi de umbră asupra parcării. Un vânt îngheţat aducea până la ei mirosul pătrunzător al scoarţei umede a copacilor.

— E frig afară. Pune-ţi asta pe tine, Austrian. Sam îşi scoase jacheta şi i-o puse pe umeri.

— Mulţumesc. Îşi strânse haina în jurul ei.

Porniră grăbiţi, cu Sam înainte, spre intrarea din spate a clădirii. Julia păşea atent, încercând să evite vehiculele înghesuite de ambele părţi. Şi în timp ce se strecura printre maşini conştientiză brusc ce înseamnă să fii orb. Că ar fi fost imposibil să facă ceea ce făcea acum

– să evite marginile de oţel aflate la câţiva centimetri de şoldurile ei. Că pentru a nimeri pasul următor printre maşini i-ar fi trebuit probabil foarte mult timp, fără ca succesul să fie garantat. Existau câteva lucruri pe care nevăzătorii nu le puteau face fără ajutor şi a te strecura printre maşinile dintr-o parcare era unul dintre ele.

Apropiindu-se de clădire, Julia simţi că aerul îngheţat nu îi mai pălmuieşte obrajii. Vântul se oprise. Îşi potrivi jacheta lui Sam peste pistol.

Sam mergea repede. Felul suplu în care se mişca făcea ca prezenţa sa să fie remarcată şi în acelaşi timp părea oricând gata să înfrunte pericolele. Îl admira pentru asta. Fără vedere, ar fi pierdut o mulţime din cele ce-i plăceau la el.

În timp ce se gândea la cât de diferit era totul pentru ea acum, privirea îi era atrasă de întunericul impenetrabil care învăluia clădirea.

Fără să ştie de ce, clădirea şi parcarea întunecată îi amintiră aleea de lângă vila lui Brice, acolo unde Maya Stern se ascunsese în umbra plantelor care acopereau zidul grădinii. De ce nu reuşise să perceapă mai din vreme prezenţa femeii? Probabil fiindcă fusese grozav de speriată şi singurul lucra la care se gândea era cum să scape…

De ce îşi reamintea toate astea?

Se concentră brusc asupra simţurilor ei. Miros, pipăit, auz…

Părea că toate senzaţiile ei o inundau. Simţea o explozie de bucurie şi de încredere în forţele sale în timp ce informaţiile îi asaltau creierul. Nici una nu era însă importantă, în afară de…

Simţi o infimă undă de căldură pe obraji. Ca un periscop, faţa ei încerca să descopere sursa. Se afla la mai puţin de trei metri de intrarea în clădire. Oamenii sunt capabili să detecteze modificări de temperatură de ordinul a două zecimi de grad, iar distanţa la care se aflau faţă de casă era egală cu raza de acţiune a simţurilor sale şi…

Era căldura unui corp uman, a două corpuri, însă aflate atât de jos faţă de nivelul solului încât…

Încremeni la un metru şi jumătate distanţă de clădire şi apucă braţul lui Keeline. El se întoarse, uimit.

Înainte ca Sam să apuce să spună ceva, ea îi şopti, încercând să rămână calmă:

— Există trepte către o intrare la subsol în spatele clădirii?

— Da. Acolo, în stânga.

— Atunci cineva este acolo jos şi aşteaptă…

Sam nu ezită. Cu o mişcare rapidă a braţului o trânti pe Julia la pământ şi se aruncă peste ea în timp ce două umbre se ridicară de la baza clădirii şi porniră spre ei.

29

— Keeline! Vocea Juliei răsună sugrumată şi furioasă sub el. Inima lui se zbătea lipită de pieptul ei şi Julia se simţi cuprinsă de o căldură care nu avea nimic de a face cu furia de a fi fost trântită la pământ.

El nu spuse nimic. Faţa lui era împietrită. Două lucruri se petrecură aproape instantaneu: Sam smulse pistolul din mâna ei şi câteva gloanţe explodară lângă ei, făcând să sară bucăţi dure şi îngheţate de asfalt şi pământ.

Se auzi o voce de bărbat:

— Keeline! Stai pe loc. Noi…

Ca fulgerul, Sam se rostogoli, eliberând-o pe Julia, ţinti spre locul de unde venea vocea şi trase. O dată. De două ori. Un singur foc în fiecare agresor, pentru că probabil nu ar fi avut niciodată o a doua şansă.

Cele două umbre încremeniră ca şi cum ar fi fost lipite de zid. După care forţa loviturii le aruncă înapoi ca pe doi înotători ale căror mişcări filmate erau derulate în sens invers. Numai că în cazul lor filmul se termină brusc şi trupurile săriră peste fâşia de peluză a clădirii ca nişte păpuşi stricate.

Sam sări în picioare, cu privirea încordată, respirând repede şi fără zgomot. Ţinea Browningul cu ambele mâini, îndreptat către cele două forme nemişcate de pe asfaltul întunecat. Nivelul adrenalinei îi crescuse brusc. Reflexele erau încă intacte. Jubila.

De jos, Julia urmărise scena stupefiată, simţind o durere în piept. Keeline era atât de încordat încât tremura. Pistolul ţinut în faţă părea colţul unui prădător. Arăta ca şi cum ar fi urmat să-şi dea capul pe spate şi să-şi urle triumful în noapte. Dinspre el venea un val de violenţă şi ea simţi brusc că-i e frică.

Apoi umerii lui se relaxară puţin. Înaintă precaut către cei doi agresori. Era ca un animal din tundră – silenţios, încrezător în forţele sale – şi Julia se întrebă dacă e acelaşi om blând care îi curăţase şi bandajase mâinile. Care îi pusese haina lui pe umeri ca să-i ţină de cald.

Sam înainta prudent către cei doi, amintindu-şi cât de mult îşi preţuia odinioară abilitatea de a reacţiona instantaneu. Cum se mândrea cu talentele sale la karate şi la mânuirea armelor de foc. Toate acestea muriseră însă o dată cu Irini şi cu greşeala sa de a nu fi fost alături de ea în Berlinul de Est. Atunci când o înfruntase pe Maya Stern pe Strada 70, reacţionase lent, ezitant, îi permisese femeii să-l învingă.

Acum, însă, toate vechile lui reflexe şi deprinderile dobândite în antrenamentele prelungite intraseră în acţiune fiindcă ştia cu cine are

de-a face – Maya Stem. Oricare dintre cei doi putea fi Stern şi asta însemna că în câteva secunde se putea decide cine murea şi cine supravieţuia, iar Sam nu dorea ca el sau Austrian să facă parte dintre primii.

Atunci de ce greşiseră cei doi? De ce ezitaseră?

Se aplecă asupra lor. Erau amândoi îmbrăcaţi la fel, în pantaloni negri strânşi pe picior, tricouri negre pe gât şi jachete negre uşoare, rezistente la frig. Reuşi să-l recunoască pe unul dintre ei – alt asasin care lucrase pentru Companie. Avea faţa lată, nasul lung de slav şi o barbă neagră tunsă scurt care îi urca pe obraji şi se unea cu părul de pe ţeastă.

Frigul nopţii îl pătrundea prin cămaşă, dar Sam nu avea vreme să-l ia în seamă. Prin gulerul tricoului bărbatului pe care-l recunoscuse se vedea o rană mare, ca o gură deschisă. Din sângele lui se ridica un abur alb. Bărbatul fusese şi el în Berlin, luptând împotriva celor de la STASI. Nu se vedea nici o mişcare pe faţa lui – nici un muşchi nu tremura, nici o venă nu pulsa. Compania îşi pregătea însă criminalii să mimeze moartea cu dibăcie.

Cu o mână, Sam înfipse ţeava pistolului în nasul individului, iar cu cealaltă controlă carotida.

— Trăieşte?

Julia venise lângă el. Mirosul metalic al sângelui proaspăt o ducea cu gândul la Londra, la cabina taxiului plină de suferinţa mamei ei. I se puse un nod în gât, însă reuşi să alunge dureroasa amintire. Îi studia pe cei doi bărbaţi întinşi pe asfalt şi văzu cu îngrijorare cum încep să se aprindă luminile la geamurile clădirii în care se găsea apartamentul lui Sam.

— Du-te înapoi la maşină! Nu se simţea nici o bătaie. E mort.

Trecu la celălalt bărbat. Ca şi primul, avea o rană adâncă, plină de sânge, deasupra inimii. Şi el avea o barbă scurtă, însă înspicată cu fire albe. Ochii săi întunecaţi priveau orbi către cer, iar faţa era împodobită cu o cicatrice lungă de cuţit de-a lungul obrazului stâng.

— Dar ăsta? Julia era tot în spatele lui, însă acum ascunsese sub cutele jachetei lui pistolul primului criminal. Anna căzuse pe jos şi ea o ridicase în momentul în care Keeline se îndepărtase. Ţeava era încă fierbinte.

— E mort şi el. Ţintesc la fel de bine ca odinioară, mârâi Sam.

În vocea lui se citea amărăciune. De zece ani încerca să uite ce se întâmplase la Berlin, să o uite pe Irini şi vicisitudinile muncii de teren. Se săturase de moarte. Nu mai voia să fie o maşină de ucis. El…

— Nu le-ai acordat nici o şansă, răsună acuzator vocea Juliei.

El sări în sus ca electrocutat.

— O şansă? Ce şansă ai fi vrut să le dau? Să te ucidă pe tine? Să ne omoare pe amândoi? O prinse de mână şi o trase spre locul unde era

parcată maşina lui.

Ea încercă să scape din strânsoare.

— Voiau să vorbească cu tine. L-am auzit pe unul dintre ei spunând că…

— Să vorbească? Ascultă-mă cu atenţie, Austrian. L-am recunoscut pe unul dintre ei. Este – sau era – unul dintre asasinii Companiei. La fel ca şi Maya Stern. Atunci când Compania a pus capăt oficial programului de asasinate, o mare parte dintre asasini şi-au dat demisia. Câţiva dintre ei au alcătuit o organizaţie şi şi-au spus Curăţătorii. Nu e însă o asociaţie în adevăratul sens al cuvântului. Nu sunt altceva decât nişte psihopaţi care nu se pot adapta şi care s-au „privatizat" ca să poată lucra în continuare, îşi oferă acum talentele oricui îşi permite să îi plătească.

Se aflau acum lângă Durango şi Julia încercă din nou să-şi tragă mâna.

— Dar l-am auzit pe unul dintre ei strigându-te pe nume şi…

— Şi eu l-am auzit, însă mai mult ca sigur că era un truc pentru a mă face vulnerabil. Este tot atât de sigur că aceşti Curăţători erau aici ca să ucidă aşa cum e sigur că o lamă fierbinte topeşte zăpada. Toţi Curăţătorii sunt tehnicieni – mecanici – în cel mai fatal sens al cuvântului şi atât timp cât sunt conştienţi, sunt în stare să se târşească până la ultima suflare ca să ucidă. Şi, mai presus de toate, au o plăcere de a vedea sânge pe care n-am reuşit niciodată s-o înţeleg, indiferent ce părere ai tu.

Ajunseseră la maşină şi Sam îi eliberă mâna. Julia simţea că o doare locul de unde o ţinuse el, însă se abţinu să-i ofere satisfacţia de a o vedea că se freacă acolo.

— Dacă erau atât de profesionişti, cum de n-au tras imediat? De ce s-au expus ieşind din umbră? Nu prea pare că aveau de gând să ne ucidă!

Îi răspunse cu o voce încordată:

— Bine şi în timp ce mă acuzi pe mine, uiţi un alt argument. Dacă erau experţi, cum de au reuşit să rateze primele focuri de la aşa mică distanţă, chiar dacă ei alergau şi noi eram întinşi pe jos?

— Aş vrea să aflu şi asta. Poate i-ai ucis fără motiv. Cum ai putut să tragi în ei atât de uşor, fără să fii sigur că se află aici ca să mă ucidă pe mine?

— Ţi s-a părut *uşor?* Se uită de jur-împrejur, îngrijorat, gata să facă faţă unui nou pericol. Descuie rapid uşa maşinii.

Cuprinsă de remuşcări, Julia îşi aminti cum dorise cu disperare să-i ia viaţa femeii care îi omorâse mama. S-o ucidă cu mâinile goale. S-o strângă de gât şi s-o lase fără suflare, cu faţa învineţită de durere. Ar fi vrut să-şi retragă acuzaţiile pe care i le adresase, însă Sam vorbi înaintea ei, deschizând brusc portiera maşinii:

— Nu prea ştiu bine de ce au ratat sau de ce nu au tras de unde se ascunseseră. Nu ştiu nici de ce Maya Stern nu te-a împuşcat acolo, pe alee, înainte să apar eu. Ar fi avut destul timp până să ajung acolo, însă ea s-a mulţumit să te ameninţe şi apoi să fugă. Nu înţeleg deloc lucrurile astea, însă sunt absolut sigur de un lucru – orice acţiune a Curăţătorilor are o motivaţie. Prin urmare, singura explicaţie care îmi vine în minte este că cel care i-a angajat doreşte ca unul dintre noi să rămână în viaţă. Urcă în maşină!

Julia se aşează pe scaun, cu pistolul ascuns sub jacheta lui Sam. El ocoli rapid maşina şi se aruncă pe locul şoferului.

În timp ce Sam închidea portiera, Julia îi spuse:

— Ar fi trebuit să-i cercetăm. Să le luăm carnetele de conducere. Poate găseam vreo dovadă care să ne ducă la numele celui care i-a trimis.

— Nu înţelegi. Porni motorul. La Curăţători, nimeni nu are un nume adevărat, o ocupaţie reală sau o viaţă adevărată. Dacă au familii, acestea sunt complet separate de munca lor. Viaţa lor este compartimentată. Dacă au documente de identitate, acestea sunt false. Dacă participă la jocul ăsta destul de mult, aproape că nici ei nu mai ştiu cine sunt cu adevărat. Luaţi separat, au la activul lor moartea a circa o sută de oameni. Respira greu. Trebuie să lămurim foarte bine lucrurile: *a trebuit să-i omor cât am avut timp.*

— Vrei să spui că *amândoi* erau Curăţători?

Sirenele poliţiei sunau în depărtare, apropiindu-se rapid de ei. Sam băgă repede în viteză şi apăsă pedala de acceleraţie.

— Mai mult ca sigur. Nici unul dintre ei nu se asociază cu cineva care nu face parte din organizaţie.

Deodată, sunetul altei sirene începu să se audă drept în faţă. Un al doilea echipaj se apropia. Apoi un al treilea. Îi înconjurau.

— Ţin-te bine!

Sam roti volanul şi maşina ţâşni din parcare, de-a lungul aleii, către o stradă întunecată. Ascultă zgomotele care se auzeau în noapte, apoi întoarse volanul şi îndreptă maşina pe străduţele din spate, îndepărtându-se de sirenele care se apropiau una de cealaltă. O privi pe Julia şi văzu că era foarte concentrată, încercând să se obişnuiască cu noul său mod de viaţă în care intrase atât de brusc. Se străduia să înţeleagă ce se întâmplase şi ce se va mai întâmpla de aici încolo. Faţa ei frumoasă era palidă şi trasă, iar dinţii ei albi muşcau buza de jos.

În sinea lui, Sam îi dădea dreptate. Nu ştia în cine să mai aibă încredere. Dar era o femeie puternică şi dacă reuşea să-şi ţină firea, dacă reuşea să aibă încredere în el, poate că avea o şansă.

Îi veni o idee.

— Cred că ai dreptate. Ei voiau să vorbească. Să ne prindă, nu să

ne omoare, cel puţin pentru moment. În mod normal, nici un Curăţător n-ar accepta o asemenea misiune. Ceea ce înseamnă că au fost plătiţi regeşte şi că au un respect deosebit pentru cel care i-a angajat. Cred că plănuiau să ne prindă înăuntru, însă tu i-ai descoperit prea devreme. Cum de ai ştiut că erau acolo? Eu n-am putut să văd sau să aud nimic în întunericul ăla.

Uşurată, Julia alungă din mintea ei toate aceste crime şi îi povesti despre simţurile sale faciale.

— Eu numesc asta vedere cu celelalte simţuri.

— E remarcabil.

— Fiecare om are aceste abilităţi, însă marea majoritate nu le dezvoltă fiindcă văzul le oferă mai multe informaţii decât toate celelalte simţuri la un loc.

În întunericul din cabina maşinii, Julia încerca să-şi domolească spaimele. În momentul acela prezenţa lui nu o mai calma. O simţea ca pe o ameninţare. Era un sentiment pe care trebuia să-l alunge. Se gândi că, dacă el avea dreptate, îi salvase viaţa încă o dată.

— Dacă erau amândoi Curăţători, cel care-i plăteşte trebuie să fie cineva cu destule relaţii şi bani ca să poată organiza toată chestia asta. Cineva atât de puternic încât să fie în stare să apeleze la una dintre cele mai secrete organizaţii de ucigaşi plătiţi din lume.

— Te gândeşti la cineva anume?

Se gândea la familia Redmond, însă refuza să creadă. Ce motiv ar fi putut avea ei?

Schimbă repede subiectul:

— Unde mergem acum?

Sam întorsese maşina pe un drum în pantă care ducea spre autostrada Shirley Memorial, spre nord.

— Aveam de gând să te ascund în locuinţa unui prieten. E plecat în Long Island să-şi viziteze sora, însă am cheia. Dar dacă cei doi Curăţători îmi supravegheau locuinţa, înseamnă că îi au în vedere şi pe prietenii mei. Îi aruncă o privire gravă. Şi probabil că şi pe prietenii şi pe membrii familiei tale. Ceea ce înseamnă că nu numai noi suntem în pericol, ci şi ei.

Ea oftă nervoasă, simţind pistolul sub haină.

— Se pare că nu ne mai putem baza decât unul pe celălalt.

Şi se uită la el. Sam întoarse capul spre ea exact în acelaşi moment.

Se priviră în ochi. Era un moment în care amândoi, stingheriţi, simţiră stabilindu-se între ei o înţelegere. Inima Juliei bătea din ce în ce mai repede. Nu reuşeau să-şi desprindă privirile unul de celălalt şi ea se simţi cuprinsă brusc de un val de dorinţă.

Sam o întrebă liniştit:

— Te deranjează?

Înţelesese că pe el nu-l deranja. Îi plăcea această pianistă cu inima ei rănită. Admira oamenii care luptau pentru ceea ce credeau, chiar dacă şansa le era potrivnică şi nu aveau nici un motiv să creadă că ar putea învinge. De asemenea, era acea parte din el care îl făcea să recunoască cum că o găsea mai mult decât atrăgătoare.

— Nu, cred că nu mă deranjează.

Julia avea o presimţire ciudată în legătură cu el – complexitatea lui îi va da de furcă. Acum, însă, nu-i păsa. El reprezenta singura insulă în această mare neagră de violenţă, iar în persoana lui era un amestec de inteligenţă, instincte şi deprinderi ucigătoare şi bunătate. În cele din urmă, observă că acest amestec ciudat, deşi periculos, o atrăgea. În orice caz, nu avea la cine altcineva să apeleze.

Strânse mai bine pistolul pe care-l ascunsese sub jachetă.

— Cred că ne-am putea ascunde într-un motel. Ai bani? Ideea de a fi cu el într-un motel îi provocă un nou val de căldură. Se simţea ca şi cum ar fi fost aproape dezbrăcată.

— Moştenitoarea a rămas fără fonduri? Ei bine, am bani, însă nu doresc să mă opresc undeva pe ruta obişnuită dintre New York şi locul unde ne aflăm acum. Cei de la NYPD sau cei care i-au angajat pe Curăţători pot aranja foarte uşor ca hotelurile şi motelurile de pe acest traseu să fie verificate.

— Şi-atunci unde putem merge?

— Am o idee. Îţi aminteşti că ţi-am spus că bunicul meu de origine rusă a fost cel care mi-a trezit interesul pentru Camera de Chihlimbar? Mama mea a moştenit vechea lui sală de cinema din Baltimore. Este locul unde a crescut. Mergem acolo.

DUMINICĂ, 2:45 AM
BALTIMORE, MARYLAND

Epuizaţi, Sam şi Julia ieşiră de pe autostrada 395 şi o luară către turnurile întunecate din sticlă, cărămidă şi beton – din centrul oraşului Baltimore, simbol al intensei activităţi economice a oraşului. Cerul înstelat începuse să se acopere cu nori. Julia avea senzaţia că timpul devenise deodată prea scurt. Se întreba unde era Maya Stern în momentul acela. Ce făcea oare femeia aceea şi ce se ascundea în mintea celor care o angajaseră.

Sam îi spuse cu o voce scăzută:

— Acum suntem în East Baltimore. Clădirile astea de la începutul secolului erau săli de adunare a sindicatelor, magazine şi depozite. Casele fără tencuială pe care le vezi erau odată magazine de dulciuri şi locuinţe.

Strada întunecoasă era mărginită de clădiri dărăpănate şi felinare sparte. Zidurile erau desfigurate de graffiti, iar gunoiul se revărsase în rigole, unde sticlele goale de băutură păreau că stau uitate de ani de zile.

— Aici s-a stabilit bunicul tău după ce a emigrat din Uniunea Sovietică?

Sam ieşi de pe Lombard Street.

— Era Rusia pe atunci şi el fugise ca să scape de bolşevici. Aici era sectorul rusesc – evrei, ruşi albi şi câţiva italieni. Cei mai mulţi dintre ei, lucrători în fabricile de îmbrăcăminte.

— Crezi că vom fi în siguranţă aici? Strada neîngrijită prevestea doar violenţă.

— Compania nu poate face nici o legătură între mine şi acest loc. Nimeni nu poate. Nu am mai adus pe nimeni aici de când eram la colegiu, cu mult înainte ca bunicul să moară.

Opri maşina şi se aplecă să privească prin geamul de pe partea ei către o clădire rococo cu trei etaje şi o marchiză înaltă. Vitrinele de sticlă în care odinioară erau lipite posterele filmelor erau acum acoperite cu scânduri, iar peste ghişeul pentru bilete erau bătute în cuie plăci de placaj.

— Aici, anunţă el.

Julia studie cu atenţie vechiul cinematograf.

— Cred că a fost odată o sală de spectacol.

El zâmbi şi dădu din cap aprobator.

— Rulau în special filme în limba rusă. Bunicul meu l-a construit cu banii luaţi pe două bijuterii cu care a reuşit să fugă. A fost tot ceea ce a putut să salveze din averea familiei, dar nu s-a plâns niciodată şi nici nu s-a uitat vreodată înapoi. „America, este tărâmul posibilităţi”, obişnuia el să spună şi aşa a trăit.

Cât timp Sam rămase aplecat peste ea, parfumul lui o învălui. Trupul lui suplu, vânjos se oprise la câţiva centimetri de al ei. Se surprinse holbându-se la el, la nasul lui puternic şi la ochii cenuşii adânciţi în orbite. La părul blond răvăşit... Reuşi să-şi dezlipească privirea şi se sili să privească spre clădirea cinematografului. Şi-atunci văzu numele de deasupra marchizei – THE ROMANOV THEATRE.

— Era din familia Romanov?

— A fost văr cu ultimul ţar. Obişnuia să-şi petreacă verile la Palatul Ecaterina de lângă Sankt Petersburg. Atunci s-a îndrăgostit de Camera de Chihlimbar şi de aceea mi-a încredinţat mie tot ceea ce ştia. Când a murit, a lăsat cinematograful mamei mele. Însă mama se mutase deja cu tata la Sarasota. Adresa lor permanentă este deci în Florida şi este cea care se găseşte şi în dosarul meu de la Companie.

Intră cu maşina pe alee. De fiecare parte a intrării se aflau coşuri pline cu gunoi. Opri în faţa garajului dublu şi sări din maşină. Desfăcu

încuietoarea, deschise cu uşurinţă uşile de lemn şi intră cu maşina în caverna întunecoasă. Înăuntru se afla un Chevrolet de la începutul anilor ’80, parcat cu botul spre stradă.

— Este vechea maşină a părinţilor mei, spuse el. Atât timp cât merge, ei nu trebuie să închirieze o alta când vin la Baltimore. Au păstrat partea din faţă a teatrului locuibilă, cu electricitate şi apă. Apartamentul e la etaj. Sam zâmbi uşor. De obicei frigiderul e plin.

Lăsase farurile aprinse cât timp coborâră din maşină. Julia era frântă de oboseală şi după expresia încordată de pe faţa lui îşi dădu seama că Sam era la fel de obosit ca şi ea. Mişcările lui erau însă repezi şi ea îl urmă până la o uşă care probabil că dădea în sala cinematografului. Sam găsi un întrerupător pe peretele de lângă uşă, apăsă şi mai multe becuri slabe care atârnau din tavanul garajului se aprinseră.

— Am reuşit. Se uită către ea şi îi zâmbi cu o uşurare care o impresionă. Deodată ridică brusc din sprâncene. Jacheta Juliei se desfăcuse şi el o văzu ţinând în mâinile bandajate…

— Sfinte Dumnezeule! De unde ai asta?

În ciuda durerii din palme, Julia ţinea strâns arma.

— Era a unuia dintre cei doi Curăţători. Am de gând s-o păstrez. Nu te obosi să mă convingi să renunţ la ea.

— Nu eşti în toate minţile, Austrian! Nu ştii nimic despre arme. Ai mai multe şanse să te împuşti tu cu ea decât să omori vreun răufăcător. Dă-mi-o!

Ea clătină din cap. Ochii ei albaştri aruncau gheaţă şi foc.

— Apreciez tot ceea ce ai făcut pentru mine, însă ei au ucis-o pe mama, l-au ucis pe Orion şi acum încearcă să mă omoare pe mine şi probabil că şi pe tine. Aş fi de condamnat dacă aş sta ca o prinţesă şi aş aştepta să fiu ocrotită. Vreau să învăţ să trag cu pistolul. Tu o să mă înveţi. Dacă refuzi, o să bat din uşă în uşă până o să găsesc pe cineva dispus să mă ajute.

— S-ar putea să fii omorâtă şi aici, să ştii. Ne aflăm într-o zonă rău famată a oraşului.

— Aici. În altă parte. Nu contează. Sunt gata să fac orice este necesar.

Sam o scrută cu privirea. Se vedea că nu glumeşte.

— Bine, păstreaz-o. Acum însă mi-e foame. Crezi că am putea să mâncăm ceva şi apoi să ne odihnim puţin înainte de a ieşi pe stradă ca să-i împuşcăm pe duşmani?

— De acord, răspunse ea, cu o expresie încăpăţânată.

Sam ridică din umeri şi porni urmat de ea spre uşa care dădea în interiorul bătrânului cinematograf. Julia zâmbi în sinea ei. Va învăţa să tragă cu pistolul. O va găsi pe ucigaşa mamei sale. Va descoperi cine se ascundea în spatele acestei crime. Spera ca el să-i fie alături şi s-o

ajute, însă dacă nu va fi posibil, era gata să facă singură tot ce trebuia. Acum, că putea vedea şi avea şi o armă, totul era posibil.

Julia era dureros de conştientă de prezenţa lui Sam, cu trupul lui mlădios, cu forţa tăcută pe care o radia chipul lui.

Îi studie fiecare mişcare, încercând să înţeleagă de ce-l găsea atât de atrăgător.

Trecură amândoi prin sufragerie şi se opriră în bucătărie, unde el puse în cuptorul cu microunde un preparat de pui îngheţat.

Se aşezară să mănânce şi Julia îl întrebă:

— Toţi cei de la CIA sunt ca tine şi ca Vince?

Sam se încruntă şi rămase cu furculiţa în aer.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Aveţi aerul că ascundeţi mereu ceva. Lucruri pe care le ştiţi, dar nu puteţi sau nu vreţi să le spuneţi. Sau să le faceţi.

El râse uşor.

— Asta e impresia ta? Nu m-am gândit niciodată... Probabil că lucrez acolo de prea multă vreme ca să-mi mai dau seama că ceva nu e în ordine.

— Eşti ciudat. Crede-mă pe cuvânt. Să ştii că şi în meseria mea există destui ciudaţi.

— Vrei să spui printre pianiştii concertanţi?

Julia dădu din cap.

— Printre muzicienii care interpretează muzică clasică. Uite, de exemplu, la Juilliard, unde am studiat. Fiecare avea micile sale ciudăţenii. Îmi amintesc o fată care de fiecare dată când avea concert îşi punea chiloţii pe dos ca să aibă noroc. Câţiva băieţi s-au apucat de droguri şi au renunţat la şcoală. O altă fată a absolvit la Juilliard cu lauri, a debutat la Kennedy Center, dar a doua zi a plecat acasă, în Omaha şi a intrat în afacerea cu carne ambalată a tatălui ei. Spunea că nu mai suportă să stea nici o zi în mijlocul iadului din marele oraş. Julia dădu din umeri şi continuă cu voce amară: Poate că avea dreptate. Uite unde am ajuns eu dacă am rămas în mediul ăsta.

Sam se uita la ea amuzat.

— Dacă tu crezi că eu sunt ciudat, gândeşte-te la felul în care îşi petrec viaţa majoritatea agenţilor de teren – la petreceri, în parcuri izolate şi în tot felul de băi publice, aşteptând să le pice informaţii.

— Băi publice? Vorbeşti serios?

— Foarte serios. Şi naţiunea cheltuieşte o grămadă de bani ca să-i pregătească pentru asta.

Începură să râdă amândoi şi terminară de mâncat. El continuă să o privească şi ea îi susţinu privirea când o conduse spre camera în care urma să doarmă. Se opriră în uşă şi ea aruncă o privire în interiorul camerei îngrijite, cu pereţi galbeni luminoşi, cu patul acoperit cu o

cuvertură pestriţă.

— Îţi mulţumesc, spuse Julia simplu.

Inima lui Sam se zbătea în cuşca pieptului. O privi adânc în ochii albaştri şi conştientiză brusc că o doreşte. Porni să se aplece uşor către ea, când avu senzaţia că ceva îl trage brusc îndărăt. Se trase nervos înapoi, de parcă ar fi auzit închizându-se o uşă ce dădea spre trecut. Îl năpădi vechea dragoste pentru Irini, urmată de un sentiment de vinovăţie. De data asta se simţea vinovat şi pentru că ceea ce simţea pentru Julia i se părea o trădare faţă de Irini.

Îşi smulse privirea din ochii ei şi-i spuse brusc:

— Cu plăcere. Noapte bună. După care se îndepărtă.

Inima ei bătea cu putere când el dispăru în dormitorul de alături. Sentimente contradictorii se luptau în sufletul ei. Orice bărbat atât de atrăgător trebuia să aibă o iubită şi ea găsise o dovadă în acest sens în parfumul păturii din maşină. Îşi apăsă palmele bandajate pe obraji ca să le potolească dogoarea. Fără îndoială, era îndrăgostit de iubita sa.

Îl dorea pe Sam şi trecuse foarte multă vreme de când nu mai simţise o asemenea atracţie. Intră în dormitor, luând hotărârea să nu se mai gândească la el în felul ăsta. O ajuta, nimic mai mult. Nu avea nevoie acum de o relaţie romantică. Nu i-ar fi de nici un folos. Avea un singur ţel – să o găsească şi să o oprească pe Maya Stern. Închise uşa cu un nod în gât, sperând ca inima ei să o asculte.

30

ÎNSEMNARE ÎN JURNAL

Trebuie să înţelegi ceea ce se întâmplase cu Selvester Maas. Acesta era funcţionar într-o bancă de pe Bahnhofstrasse, în centrul Zurich-ului. Banca există şi acum, o clădire impozantă, cu faţadă de marmură. El nu era numai bancher, ci şi un foarte respectat membru al societăţii. Trăia pentru munca lui.

Dormea în casa lui simplă din nordul oraşului. Mânca acasă, îşi ţinea hainele acasă. Se întâlnea acasă cu soţia, fiicele şi fiul său. Din când în când se ducea însă într-un bar din centru, în apropierea locului în care îşi ţinea amanta. Îi era foarte dragă şi avuseseră împreună un copil care murise de gripă în iarna anului 1943. După aceea, femeia nu mai fusese niciodată la fel.

Îşi găsise un alt bărbat şi Maas revenise în sânul familiei cu lacrimi în ochi. Fusese slab şi păcătuise. Se învinovăţea de moartea copilului. Cerşea acum iertarea familiei şi rugăminţile lui erau atât de sincere încât până la urmă l-au primit înapoi, pentru că nu încetaseră niciodată să-l iubească.

DUMINICĂ, 7:00 AM
LONDRA, ANGLIA

La ora şapte fix, într-o dimineaţă de duminică îngheţată şi ceţoasă, inspectorul şef Geoffrey Staffeld intră grăbit în cabinetul său şi aruncă pe birou ultimul număr din *Sunday Times.* Culesese ziarul din faţa intrării, aşa cum i se ordonase. Se aşeză la birou şi îşi aprinse o ţigară. Trase fumul adânc în piept şi deschise afurisitul de ziar. O cheie îi căzu în mână.

Înainte de a apuca să o examineze, zări titlul de pe prima pagină. Literele îngroşate îi săriră imediat în ochi:

Powers, favoritul în cursa electorală americană,
suspectat de aventuri sexuale ilicite

În Statele Unite este valabilă axioma că numai cei cu un trecut curat pot îndrăzni să candideze la preşedinţie. Publicul american aşteaptă acest lucru de la candidaţi şi, începând cu campania ratată a lui Gary Hart, presa a vegheat mereu în acest sens.

Ce se va întâmpla deci cu un candidat care are un avans atât de mare încât sondajele şi analiştii consideră victoria sa drept inevitabilă, însă despre care există dovezi clare că a avut un comportament considerat în puritana Americă nu numai imoral, dar şi ilegal?

Ziarul nostru a intrat în posesia unor documente din Praga şi Monaco în care se afirmă că Douglas Powers, candidatul cu cele mai mari şanse în cursa prezidenţială americană, a călătorit în ultimii douăzeci de ani prin Europa, ducând o viaţă sibaritică, înconjurat de prostituate de lux şi participând la adevărate orgii...

Peste măsură de neliniştit, Staffeld citi articolul. Studie atent documentele reproduse. Câteva erau rapoarte ale poliţiei din Monaco din perioada 1977-1980, care descriau un incident legat de o partidă de sex în grup care scăpase de sub control, femei şi bărbaţi goi ieşind să facă amor pe plajă. În grup erau şi copii, ceea ce determinase intervenţia poliţiei într-o afacere care în atmosfera nonconformistă din anii aceia nu era ceva nemaipomenit în Monaco. Pentru America de astăzi însă, o asemenea aventură putea însemna sinucidere politică.

Cel de-al doilea set de documente provenea din jurnalul unui om de afaceri praghez, prezentat în articol drept un foarte cunoscut traficant de carne vie, care avea legături cu mafia rusă. Extrasele citau numele lui Douglas Powers alături de date, sume şi nume ale fetelor pe care le plătise – uneori câte una, alteori câte două odată – între 1990 şi 1998.

Staffeld era înspăimântat. Dar furia care îl cuprinse era mai puternică. Se ridică de la birou, băgă cheia în buzunarul de la pantaloni şi porni grăbit spre bucătărie, unde soţia sa întorcea omleta în tigaie. Odaia mirosea a pâine de grâu prăjită, a unt încins şi a ceai englezesc fierbinte.

Calla îi aruncă o privire şi ridică din sprâncene.

— Ştiu că este duminică, mormăi el. Va trebui să te duci la biserică tară mine.

În ciuda nevoilor lui fizice, nu reuşise să se plictisească niciodată de ea. Calla era tovarăşa perfectă. El era scund şi solid, cu o înfăţişare obişnuită, dintr-o familie fără relaţii; felul lui energic le părea unora de-a dreptul ofensiv. Ea era o femeie suplă, cu o ţinută care indica faptul că provenea din lumea bună. Tatăl ei fusese preot anglican şi ea crescuse printre aristocraţi, oameni educaţi şi bogaţi. Ea fusese cea care îi netezise ascensiunea la Scotland Yard. El era cel care rezolvase cazurile, însă ea avusese grijă ca acest lucru să fie înregistrat de persoanele potrivite.

Calla, cu un şorţ de bucătărie dinainte, se uită lung la el. Erau frecvente asemenea plecări neaşteptate la secţia de poliţie, dar

continua să le deteste.

Lovi spatula de aragaz ca pe o paletă de omorât muştele.

— Geoff!

Geoffrey Staffeld îşi luă haina din cuier.

— La revedere, bătrânica mea. Să te gândeşti la mine.

Trânti cu putere portiera maşinii.

SÂMBĂTĂ, 11:47 PM
SACRAMENTO, CALIFORNIA

Era aproape miezul nopţii în Sacramento şi candidatul prezidenţial Creighton Redmond stătea de vorbă cu încă unul din lungul şir de politicieni şi oameni influenţi. Plănuise să se ducă devreme la culcare. Campania îşi pierduse suflul şi se îndrepta spre o înfrângere aparentă, iar el juca rolul învinsului – nu avea rost să mai dea telefoane, să elaboreze o nouă tactică, să identifice un nou subiect de campanie. Era aproape duminică şi alegerile aveau loc marţi, rămăseseră deci ceva mai mult de două zile până atunci.

Reuşi să-ţi reprime încordarea şi senzaţia că timpul trece prea repede. Scuturâ mâna senatorului şi nu luă în seamă privirea suspicioasă a acestuia. Ca toţi ceilalţi, senatorul era convins că el va pierde.

— Întotdeauna va fi o mare plăcere să vă întâlnesc, spuse Creighton cu căldura lui obişnuită. Vă aştept la petrecerea de dinaintea victoriei pe care o organizăm luni la Arbor Knoll. Puţină publicitate pentru presă. Ca să pornim în alegeri cu un start bun.

Faţa senatorului se destinse, însă Creighton citi îngrijorarea din spatele măştii. Ca şi cei mai mulţi din aşa-zişii săi suporteri, senatorul dorea să se distanţeze de cel care avea să piardă.

— Mi-ar face mare plăcere să fiu prezent acolo, domnule judecător. Îşi drese glasul şi se întoarse spre uşă. Mi-ar face mare plăcere. Mi-e teamă însă că va trebui să rămân în Sacramento. Trebuie să mă ocup de anumite probleme locale, vă rog să mă înţelegeţi. Puteţi să vă bazaţi însă pe votul meu.

Creighton rânji în sinea lui. În timp ce senatorul şi cele două ajutoare ale sale se îndreptau spre ascensor, Creighton făcu un semn din cap către agenţii din Serviciul Secret care stăteau de pază în holul hotelului. Cei doi îi răspunseră respectuos la salut. Cuprins de o bruscă energie, Creighton reveni în apartamentul prezidenţial, închise uşa şi se duse la bar. Îşi turnă încă un pahar de şampanie Dom Perignon, producţie 1985. Alese un sandviş cu ciuperci de pe platoul aşezat pe măsuţa de cafea.

Se îndreptă apoi către ferestrele mari, admirând noaptea californiană. Se afla la ultimul etaj al acestui hotel de lux şi priveliştea era magnifică. În centru se distingea domul auriu al capitoliului din statul California, care se înălţa deasupra oraşului strălucitor. Se gândea la toate oraşele prin care trecuse în această campanie. La toate orăşelele şi fermele pe unde fusese. Durerea adâncă pe care o simţea în suflet aproape că-i produse un şoc. Sacrificase totul pentru aceste oraşe şi pentru America – luptase cu curaj în Vietnam, renunţase la cariera sa de la Curtea Supremă şi acum se lansase în acest joc periculos şi violent prin care spera să-şi pună la adăpost planul încă două zile, la capătul cărora va obţine preşedinţia.

Visa să ajungă preşedinte încă din copilărie. Era singurul lucru pe care şi-l dorise şi tatăl său, dar pe care nu îl abordase niciodată. Era acum atât de aproape încât îl simţea ca pe o pasăre sălbatică pe mâna sa – frumoasă, insesizabilă şi gata să aterizeze. Senatorul era un prost. Creighton nu va uita niciodată trădarea.

Zâmbea în timp ce mușca din sandviș și sorbea din paharul cu şampanie. Telefonul său mobil începu să sune şi el puse deoparte sandvişul.

Vocea lui răsună veselă:

— Ai noutăţi?

— Nu prea bune. Era fiul său, Vince.

Creighton se strădui să rămână calm.

— În ordine, spune-mi.

Era aproape ora trei dimineaţa în Georgetown şi Vince era obosit şi descurajat. Sorbi o înghiţitură lungă din paharul de whisky.

— Cei doi Curăţători pe care îi aveam postaţi la locuinţa lui Keeline au fost împuşcaţi mortal. Câte un glonţ pentru fiecare. Direct în inimă.

Creighton lăsă pe măsuţă paharul cu şampanie.

— Sam Keeline i-a ucis?

— Numai cineva cu calităţi deosebite a fost în stare să-i oprească pe cei doi.

Creighton începu să ridice vocea:

— Mi-ai spus că Keeline nu mai e de mult în stare de aşa ceva!

— Aşa indicau testele de personalitate ale Companiei. Au fost exacte în ceea ce-l priveşte din 1990, după ce prietena lui care lucra pentru STASI a fost ucisă. Ştiu asta pentru că le-am studiat. S-a întâmplat ceva în ultimele douăzeci şi patru de ore care l-a schimbat.

— Trebuie să fie vorba despre pachetul de la tata. I-a dat speranţe că ar putea găsi Camera de Chihlimbar.

— Sau ar putea fi Julia, îi sugeră Vince. Adu-ţi aminte că el se considera vinovat pentru moartea iubitei lui. Poate că acum socoteşte că are o şansă să-şi izbăvească păcatele.

— Salvând-o pe Julia, se salvează pe sine, comentă Creighton

gânditor.

— Asta-i ideea.

Creighton privea oraşul strălucind de lumini.

— Oricare ar fi explicaţia, acum este periculos. Ar fi trebuit ca Stern să-i omoare pe amândoi pe aleea de lângă casa lui Brice. Am fi fost mult mai liniştiţi acum.

— N-a făcut decât să-ţi respecte ordinele, tată. Şi cei doi Curăţători au primit aceleaşi ordine – să-i prindă şi să-i ducă într-un loc unde să facă în aşa fel încât totul să pară o sinucidere. Cred că din cauza asta au fost ucişi. Încercarea de a respecta planul tău i-a făcut vulnerabili.

Creighton oftă. Vince avea probabil dreptate, însă era prea târziu ca să mai schimbe ceva. Nu mai dorea şi alte crime în familie. Julia trebuia eliminată aşa cum hotărâse.

— Probabil că nu se vor mai îndrepta acum spre Oyster Bay, pentru că-l consideră prea periculos. Scoate-o pe Maya Stern de acolo şi pune un alt Curăţător în locul ei. Vreau ca Stern să se afle în New York şi să nu mai primească alte sarcini, aşa încât s-o putem folosi de îndată ce-i descoperim. Presupun că-i supraveghezi pe toţi prietenii lui Keeline şi pe membrii familiei sale.

— Da, îi supraveghem.

— Ce se aude cu poliţia?

— Sursele noastre ne ţin la curent. Cei de la NYPD o mai caută încă pe Julia prin New York. Ei nu ştiu nimic despre Keeline. Cei doi Curăţători din Alexandria aveau acte de identitate perfect falsificate care indicau că erau de cetăţenie lituaniană. Poliţia din Virginia nu are nici un suspect pentru cele două crime, aşa că cercetările vor continua. Nu vor conduce nicăieri şi identităţile celor doi sunt bine acoperite.

Creighton dădu din cap.

— Bun. Adică nu se va întoarce asupra noastră, însă va continua presiunea asupra Juliei şi a lui Keeline. Altceva?

— Tot veşti proaste. Nu am reuşit să fac rost de numerele cărţilor de credit ale lui Keeline fiindcă dragul meu unchi David nu vrea să coopereze. Este un alt motiv pentru care am vrut să vorbesc cu tine. M-a sunat mai adineauri să-mi spună că nu a putut dormi toată noaptea din cauza frământărilor de ordin etic. A ajuns la concluzia că dacă ne ajută ar putea să însemne că participă la un abuz de putere.

Creighton simţi că-l cuprinde furia.

— Nenorocitul! Vrea să afle cât de mult dorim informaţiile alea şi cât de departe îşi poate împinge pretenţiile ticăloase.

— Şi eu m-am gândit la acelaşi lucru. I-am spus că trebuie să transmit informaţiile mai departe.

Creighton înjură în gând, însă în acelaşi timp începu să zâmbească. Ticălosul de David era la fel de rău ca şi el. Ei bine, întotdeauna

ascultaseră de principiul Pumnului lui Tokugawa.

— O să discut eu cu el. Încearcă să dormi puţin, trebuie să fii odihnit când bomba lui Staffeld va exploda în mijloacele media din New York, peste câteva ore.

Departe, în Georgetown, Vince zâmbi.

— Va fi o plăcere, tată. Aş vrea să pot vedea faţa lui Powers când o să asculte ştirile la televizor.

Creighton râse uşor.

— Noapte bună, fiule.

Închise telefonul şi zâmbetul său se transformă într-un hohot de râs în timp ce ridica paharul cu Dom Perignon într-un toast adresat sie însuşi.

DUMINICĂ, 3:05 AM
NEW YORK CITY

David Redmond era în picioare şi privea prin ferestrele apartamentului său fastuos de la etajul unei clădiri de pe Wall Street. De aici conducea un imperiu financiar care avea ramificaţii în Europa, Asia, America de Sud şi Africa. La ora aceea, oraşul de sub el dormea şi el se gândea la un singur lucru. Aştepta un telefon.

Când auzi soneria, ridică imediat receptorul.

— Creighton? De ce a durat atât de mult? În vocea lui David nu era nici urmă de somn.

Creighton râse uşor. Era clar că David se aşteptase să-l sune. Se înţelegeau foarte bine unul cu altul. Trăiseră nedespărţiţi atâţia ani încât unele părţi din firea lor erau aproape identice. Banii – cheltuirea, investirea, controlul asupra lor, valoarea lor – îi legaseră ca un liant indestructibil. Simţiseră întotdeauna că sunt fraţi nu numai prin sânge, ci şi datorită priceperii de a estima valoarea.

— Bună dimineaţa, David. Ce plăcere să aud că eşti vesel. Am înţeles că doreşti ceva, spuse Creighton.

David râse.

— Nu, Creighton. *Tu* vrei ceva. Cred că e vorba de anumite informaţii financiare confidenţiale referitoare la un anumit Sam Keeline. Nu mă interesează de ce îţi trebuie informaţiile astea. Ceva îmi spune că nu e bine să ştiu. Cu toate astea, vreau să primesc ceva în schimb şi totală confidenţialitate.

Creighton îşi strânse buzele. Nu bănuia că David îl mai poate surprinde. Crezuse că va trebui să-i dezvăluie tot planul, aşa cum făcuse în cazul lui Brice.

— Numele tău nu va fi implicat. Poţi să te bizui pe asta. Bănuiesc că

ai stabilit deja un preţ pentru serviciul pe care ţi-l cer.

— Într-adevăr. Vocea bancherului radia de plăcere. Vreau să mă numeşti în consiliul guvernatorilor Rezervei Federale.

Creighton rămase cu gura căscată. Rezerva Federală reprezenta un fel de a patra putere a guvernului Statelor Unite – era un grup independent care elabora politici economice naţionale fără a fi supus verificărilor şi balanţelor obişnuite. Rezerva Federală introducea banii pe piaţă, stabilea ratele dobânzilor interbancare, lua măsuri pe cont propriu atunci când inflaţia scăpa de sub control şi era bancherul suprem atât pentru comunitatea bancară, cât şi pentru guvernul federal. Atunci când îi promisese lui Brice Comerţul, Creighton se gândise că o va putea face deoarece, aşa cum spusese şi Brice, exista un precedent: John Kennedy îl numise pe fratele său Robert ministru la Justiţie. Cu Vince n-ar fi nici o problemă, el urmând să fie promovat în aceeaşi instituţie. În plus, atât Brice, cât şi Vince erau excepţional calificaţi pentru posturile respective.

Dacă l-ar numi însă şi pe cel de-al doilea frate într-o poziţie de o asemenea anvergură ar face ca presa şi publicul să explodeze cu acuzaţiile de nepotism. Chiar şi în aşa-zisa lună de miere pe care Congresul o acorda de obicei noilor preşedinţi, era posibil ca aceste numiri să provoace o reacţie destul de puternică pentru a-i zdruncina capacitatea de a obţine apoi voturile necesare pentru legile pe care voia să le impună.

Aşadar, regretând sincer, Creighton răspunse:

— David, nu văd cum aş putea face asta…

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse David. Eşti îngrijorat în legătură cu acuzaţiile de nepotism. Am eu o soluţie. Aşteaptă un an. Brice mi-a spus că i-ai dat Comerţul. Asta vă va permite ţie, lui Brice şi lui Vince să vă demonstraţi valoarea. Dacă voi trei sunteţi aşa de buni cum cred eu, după un an, numirea a încă unui Redmond într-un post important nu va mai ridica nici un semn de întrebare. Dacă tot mai ai îndoieli, gândeşte-te la fraţii Dulles.

În anii ’50, Allen Dulles condusese CIA în timp ce John Foster Dulles ocupase funcţia de secretar de stat.

— Da, amândoi au fost foarte populari, admise Creighton încetişor.

— Exact. Şi dacă ar mai fi existat şi al treilea sau al patrulea Dulles şi ar fi primit o funcţie înaltă în guvern, publicul ar fi acceptat cu bucurie această numire.

David făcu o pauză ca să dea greutate compromisului pe care-l făcea. Apoi ceru ceea ce voia el cu adevărat:

— Bineînţeles că, drept răsplată pentru întârziere, vreau ca în anul următor să mă numeşti preşedinte. Alan Greenspan a stat destul în scaunul ăsta. Este momentul pentru o infuzie de sânge proaspăt şi idei noi. Fără lipsă de modestie, cred că pot afirma că eu sunt

persoana cea mai potrivită.

Creighton Redmond oftă. Se îndepărtă de fereastră şi se lăsă să cadă pe sofa. Mai întâi Brice la Comerţ şi acum David în fruntea Rezervei Federale. Pe faţă îi apăru un zâmbet. Dacă ar reuşi să obţină numirea lor, sarcina lui ar fi mult mai uşoară cu ei în echipă. Şi de ce era atât de surprins de ambiţiile lui David? Existau destule precedente şi, pe de altă parte, David era excepţional calificat pentru postul respectiv.

Cântărea toate acestea, însă nu spuse decât:

— Şi eşti tu în stare să renunţi la Global?

— Drake avansează foarte rapid. Drake era fiul cel mai mare al lui David. Într-un an îmi va putea lua locul. Sunt gata să plec. La urma urmei nu este decât o afacere, oricât de importantă ar părea.

Nu era chiar adevărat.

— La Rezerva Federală, însă, câmpul meu de acţiune ar fi mult mai larg. Aş avea posibilitatea să dirijez politica singurei superputeri economice a lumii. Ştim amândoi că aş putea face al naibii de bine lucrul ăsta şi nu văd nici un motiv, luând în considerare ceea ce sunt gata să fac pentru tine, ca să mă mulţumesc cu mai puţin.

Creighton dădu din cap.

— Foarte bine. Ai dreptate. David reuşise să facă acceptabili termenii târgului.

— Atunci ne-am înţeles, conchise el satisfăcut. Sun imediat jos să văd ce guru al calculatoarelor e de serviciu în noaptea asta, ca să-l pun să caute ce avem despre Keeline. E posibil să dureze câteva ore deoarece unele bănci de date din diferite companii nu sunt conectate. Când o să aflu, o să-l sun pe Vince să-i transmit informaţiile.

Creighton începu în sfârşit să se relaxeze. Se întinse pe sofa.

— Cum a mers întrevederea cu poliţia?

— Nici o problemă. Mi-am exprimat părerea de rău faţă de acţiunile Juliei, apoi am contactat-o pe Dorothy şi pe copii şi le-am povestit ce pare să fi făcut Julia. Am dat şi o declaraţie de presă în numele nostru. Au sunat totuşi diverşi reporteri curioşi până aproape de ora două dimineaţa. Ce naiba s-a întâmplat cu Julia? Chiar l-a ucis pe psihologul acela?

— Se pare că da, răspunse Creighton precaut. În orice caz, e bine să ne distanţăm de ea cât mai mult posibil.

— Bine că numele ei de familie nu e Redmond.

Creighton o auzi pe soţia sa care îl striga din uşa dormitorului ei:

— Creighton! Ai înnebunit? Încă nu te-ai culcat? Trebuia să dormi noaptea asta. Ştii că mâine la şase avem întâlnire cu membrii de partid la micul dejun!

Creighton se ridică de pe sofa şi îşi luă rămas-bun de la David.

— Facem târgul?

Amândoi ştiau că nu are rost să discute mai mult. Nimic nu mai putea clătina înţelegerea dintre cei doi. Familia Redmond era unită.

— Aşa cum ne-am înţeles.

Închiseră telefonul şi Creighton se îndreptă spre dormitorul său în timp ce, de cealaltă parte a sufrageriei, soţia lui se întoarse în propriul dormitor.

DUMINICĂ, 7:57 AM
LONDRA, ANGLIA

Clădirea nouă din cărămidă ce găzduia secţia de poliţie din Belgravia, spre care se îndrepta superintendentul-şef Geoffrey Staffeld, avea trei turnuri pe care le vedea înălţându-se deasupra copacilor uzi şi desfrunziţi. Furios şi speriat în acelaşi timp, el intră în curte, conduse maşina de-a lungul zidului dinspre Buckingham Palace Road şi intră în parcarea subterană.

O dată ajuns în birou, furia i se risipi ca aerul dintr-un balon, lăsând în loc numai hotărâre rece. Sună jos, la specialistul său favorit în calculatoare, Victoria Alien. Aranjase ca fata să fie de serviciu în dimineaţa asta.

— Doriţi să sunaţi acum? întrebă ea.

— Imediat. Eşti gata?

După ce fata confirmă, apăsă furca telefonului, numără până la zece, apoi formă numărul. Dacă exista cineva care putea depista locul de unde vorbea şantajistul, aceea era Alien. Avea o legătură aproape mistică cu calculatoarele şi liniile de comunicaţie. Lucrurile astea erau mai degrabă de neînţeles pentru el, însă noua generaţie crescuse cu gigabiţi şi sisteme de operare… cu termeni pe care el nu era în stare să-i găsească nici în dicţionare.

Cu noroc, fata îi va da o adresă. Apoi îl va găsi pe şantajist, îi va tăia boaşele, i le va îndesa în gura aia spurcată, apoi îi va reteza gâtul de la o ureche la alta.

Telefonul nu sună decât o singură dată.

— Ai citit povestea?

Era aceeaşi voce – cultă, educată.

— Am citit-o, spuse Staffeld sec.

— Desigur, genul ăsta de afaceri murdare îţi este foarte familiar…

Staffeld simţi că îi creşte temperatura.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Vocea risc binişor.

— Ai o rezervare la zborul Concorde din dimineaţa asta. Va trebui să te grăbeşti ca să-l prinzi. De asemenea, ai rezervată o cameră de

hotel la New York. Cheia care era în ziar este de la un seif din aeroportul Heathrow. Înăuntru se găseşte o servietă ce conţine confirmarea rezervării la hotel, documentele suplimentare de care ai nevoie şi lista cu numele ziariştilor noştri. Sună-i din avion şi aranjează o conferinţă de presă. Ai acolo toate detaliile. Este precizat şi ce trebuie să le spui ziariştilor. Memorează totul în avion, apoi distruge hârtiile. După aceea depinde numai de tine cum te descurci cu presa. Dacă eşti destul de convingător, vei ieşi din afacerea asta un om bogat.

Staffeld îşi îndesă o ţigară în gură şi o aprinse. Trebuia să-l ţină cât mai mult de vorbă pe ticălos.

— Şi dacă nu fac ceea ce mi-ai spus? întrebă el.

Vocea denota lipsă de interes: nu conta prea mult dacă Staffeld rămânea sau nu în viaţă.

— Dacă încerci să mă muşti, domnule superintendent-şef, să ştii că n-o să-ţi meargă. Ai primit instrucţiunile. Ştii care e răsplata dacă dai greş. Şi închise telefonul.

Finalul fusese atât de brusc, încât Staffeld fu luat prin surprindere. Se uită la ceas. Sfinte Dumnezeule!

Fruntea i se umplu de sudoare. Alergă jos, la complexul de comunicaţii. Noua secţie din Belgravia fusese dată în funcţiune numai de câţiva ani – în 1993 – şi toată lumea se mândrea cu tehnica de calcul şi de comunicaţii de ultimă oră cu care fusese echipată.

Grăbindu-se către pupitrul Victoriei Alien, o văzu privindu-l peste monitorul calculatorului şi scoţându-şi căştile de la urechi. Tânăra femeie cu ochi verzi avea o fire veselă.

De data asta, pe faţa ei nu se vedea decât o dezamăgire.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nimic? Fusese convins că fata putea să-i ofere un indiciu. *Orice* indiciu.

— Sistemul lor de redirecţionare electronică a fost mult prea complicat. Nu a rămas suficient timp pe linie. N-am avut nici măcar răgazul să încerc să decodific conversaţia.

Pe Staffeld nu-l interesa conversaţia.

— Nu poţi să-mi dai nici o informaţie?

— N-am reuşit să descopăr adresa exactă, însă se pare că punctul de unde s-a vorbit este undeva în zona Washington, D.C. Vă ajută cu ceva?

— Sper. Îi mulţumi fetei, se întoarse şi se repezi spre uşă. Trebuia să se ducă acasă să-şi facă bagajele, apoi să ajungă la Aeroportul Internaţional Heathrow.

31

DUMINICĂ, 9:46 AM
BALTIMORE, MARYLAND

Sam fu în picioare înainte de ora zece. De îngrijorat ce era, avusese un somn agitat, mai degrabă obositor. Se simţea mult mai bine treaz. La lumina zilei, ceea ce se întâmplase părea mult mai înfricoşător. Nu era vorba numai despre misterul Camerei de Chihlimbar; mult mai multe lucruri scăpau acum posibilităţii lui de înţelegere.

Coborî în garaj, la maşină şi aduse servieta şi cartea în limba rusă care conţinea fotografiile color ale bogăţiilor ce fuseseră odată găzduite în castelul Konigsberg. Ascultă la uşa dormitorului Juliei. Linişte. Deschise uşor uşa. Dormea, faţa ei era îmbujorată şi încântătoare, cu ochii ei luminoşi acum închişi şi buzele acelea sexy relaxate parcă într-un zâmbet. Îşi reprimă emoţia care îl cuprinsese. Nu se va implica din punct de vedere sentimental. Nu încă o dată.

Dădu din cap şi se îndreptă spre sufragerie. Din moment ce ea nu se trezise încă, putea să-şi vadă de treabă. Nu voia să o trezească. Era primul ei somn adevărat în ultimele patruzeci şi opt de ore.

Formă încă o dată numărul surorii lui Pink în Long Island. Port Washington nu era prea departe de Oyster Bay.

— Ce, iar tu? mormăi Pink. Vasăzică Stern nu te-a curăţat încă.

— Pink, fii atent. Te urmăreşte cineva? Supraveghează cineva casa surorii tale?

— Din câte îmi dau eu seama, nu. De ce?

E bine, gândi Sam. Dacă Curăţătorii s-ar fi învârtit pe acolo, cu siguranţă că Pink i-ar fi descoperit.

— Ştiu că te plictiseşti de moarte, aşa că m-am gândit să-ţi ofer puţină acţiune. Poţi să te deplasezi până la Oyster Bay şi să verifici ceva pentru mine?

Îi spuse lui Pink numele agenţiei din sat care asigura personal de companie.

— Vreau să afli tot ce se poate despre o femeie numită Norma Kinsley. Este o însoţitoare pe care firma aceea o angajează din când în când.

— Nu e vorba despre martora cu care a vorbit poliţia? îl întrerupse Pink. Am citit în *Times* azi-dimineaţă despre ce a făcut Julia Austrian aia care te interesează pe tine. Cum şi-a omorât psihiatrul.

Sam era surprins. Îşi dădu seama însă că nu avea nici un motiv. Pink ştia că avea de gând să o caute pe Austrian.

— Nu a făcut-o ea. Şi „Norma Kinsley” este numele pe care l-a folosit Maya Stern ca să se apropie de Julia. Am nevoie de toate informaţiile pe care le poţi obţine.

— Prin urmare, acum este vorba despre Julia? Sam, nu face asta. Este verişoara lui Vince Red…

— Ştiu cine este şi ştiu şi cine este Maya Stern. Am avut şi o întâlnire cu alţi doi Curăţători. Îţi spune ceva?

— Da. Nu trebuie să te amesteci în afacerea asta. Această Julia Austrian…

— Poţi să-mi faci rost de informaţiile despre Norma Kinsley, Pink? Da sau nu?

Pink nu răspunse.

— Cei care crezi tu că mă supraveghează sunt Curăţători?

— Probabil.

— Şi supraveghează casa surorii mele? Pe ea şi pe fete?

— Pink, dacă nu vrei…

— Sper să fie ceva important, Sam. Oricum, e duminică, dacă n-ai remarcat.

— De când un aspect minor ca ăsta te opreşte să faci o treabă? Şi-apoi, bogătaşii nu ţin seama că-i duminică dacă doresc ceva. Agenţia trebuie să fie deschisă.

Pink se duse la fereastră şi se uită la Fordul Escort care se apropia. Simţi o strângere de inimă. Urmări maşina până când aceasta dispăru.

— Nu ştiu, Sam. După ce am citit despre Austrian, cred că eşti băgat până peste cap în povestea asta. S-ar putea să fi mers prea departe în afacerea asta cu Camera de Chihlimbar.

Sam se încruntă. Ce se întâmpla cu Pink? Era probabil dorinţa lui de a reveni la activitatea de teren.

— Uite ce e, Pink. Îmi eşti dator. Îţi aduci aminte de Odessa?

Odessa, portul ucrainean la Marea Neagră, unde comuniştii erau gata-gata să pună mână pe Pink, în zilele în care Cortina de Fier exista încă. Sam îl scosese însă de acolo, salvându-i astfel viaţa.

— Îmi eşti dator vândut. Eu nu-ţi cer decât o amărâtă de favoare şi am nevoie să mă ajuţi acum.

Pink închise ochii. Îi era într-adevăr dator lui Sam. Întrebarea era cât de mult. Ridică din umeri.

— Bine, ticălosule. Ce număr de telefon ai acolo? Dacă mă hotărăsc, o să-ţi spun ce am aflat. Dar mai întâi trebuie să luăm micul dejun aici.

Sam zâmbi.

— Eşti un adevărat prieten, Pink. O să te pomenesc în rugăciunile mele.

Julia se trezi brusc, cu ochii în flăcări. O cuprinse frica. De ce o

ardeau ochii? Ameţită de somn, îşi imaginä o clipă că şi-a pierdut din nou vederea.

Dar nu… lumina străbătea cu radiaţii roz printre pleoapele ei închise. Dacă lumina o supăra era evident că vedea. Încercă să deschidă pleoapele, însă un val de lumină o străpunse dureros până în creier. Privi micul dormitor, scăldat de razele soarelui care pătrundeau nestingherite pe fereastră. Lumina era foarte puternică. De fiecare dată când îşi recăpătase vederea, acest lucru se întâmplase pe timpul nopţii. Era prima dată când vedea în lumina soarelui şi diferenţa între lumina zilei şi lumina artificială era copleşitoare. Şi dureroasă.

Îşi acoperi ochii cu palmele bandajate şi întunericul răcoros potoli focul. Descoperi însă o durere în falcă atunci când o atinse cu podul palmei. Apăsă tare locul ca să nu mai zvâcnească. O dureau şi palmele. Probabil că locurile lovite fuseseră presate în somn.

Îşi aminti brusc de momentul în care ucigaşa o lovise în falcă. Se întâmplase cu puţin înainte s-o omoare pe mama ei. Adică vineri seara? Nu trecuseră nici măcar două zile de atunci? Durerea pierderii suferite reveni.

Îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Se stăpâni şi îşi luă palmele de pe ochi. Lumina zilei pătrunse din nou printre pleoape, însă ochii nu o mai dureau atât de tare. Probabil că începea să se obişnuiască. Trebuia să-i deschidă acum şi să-i ţină…

— Micul dejun? Era vocea voioasă a lui Sam.

Îşi aminti brusc de mirosul lui, de presiunea trupului lui deasupra ei când rămăseseră întinşi pe jos în Alexandria şi de atracţia pe care o simţise faţă de el în noaptea precedentă.

— Este timpul să te hrănim, se auzi el din nou.

Urmă o ciocănitură în uşă, apoi aceasta se întredeschise puţin. Sam băgă capul pe uşă.

— Ce? Nu te-ai sculat încă? Haide, Austrian. Trezeşte-te ca să facem niscai planuri. Găseşti un halat în dulap.

Julia se uită la el. Faţa lui era proaspătă şi curată, ceea ce îi accentua cumva maxilarul puternic şi claritatea ochilor cenuşii. Părul lui blond era pieptănat cu grijă pe spate, scoţând în evidenţă liniile feţei. Însă expresia de pe chipul lui era neutră. Ceea ce se petrecuse între ei noaptea trecută se terminase, păreau să spună trăsăturile lui reci. Era ca şi cum o lumină dispăruse de acolo. Sau o căldură.

Dezamăgirea ei nu dură mai mult de o secundă. E mai bine aşa, îşi spuse. Nu îşi putea permite să se lase distrasă de la unicul ei obiectiv – Maya Stern.

Parcă mâinile, falca şi ochii o dureau mai puţin când se aşeză să mănânce cu Sam la o măsuţă emailată din bucătărie. Era permanent îngrijorată, cu simţurile încordate în aşteptarea pericolului, deşi acest

apartament liniştit din Baltimore părea sigur. Pentru ea, însă, liniştea şi siguranţa încetaseră să mai fie reale.

Deasupra lor atârnau afişele sub sticlă ale unor filme americane şi ruseşti din anii ’20, cu Joan Crawford, Rudolph Valentino, Clara Bow, plus alţi actori, probabil ruşi, pe care nu-i ştia. Sam coborâse şi adusese lapte, banane şi suc proaspăt de portocale. Fiertura de ovăz se încălzea pe aragaz. Adusese şi două exemplare din ediţia de duminică a ziarului *New York Times,* însă insistă ca ea să mănânce înainte de a le deschide.

Pentru a-l distra, Julia tăie felii de banană în castronul cu fiertură de ovăz, bucuroasă că putea mănâncă fără să fie nevoită să roage pe altcineva să taie, să identifice mâncarea şi să i-o pună în farfurie. Mâinile bandajate păreau că funcţionează normal şi nu o mai dureau decât foarte puţin. Îşi turnă singură suc şi sorbi fiertura gustoasă, apoi privi în jur, în bucătăria de modă veche în care se aflau. Sorbea cu nesaţ culorile din preajma ei – galbenul linoleumului, albul smalţului de la aragaz, albul şi galbenul plăcilor de faianţă care acopereau până la jumătate pereţii, taburetele verzi, dulăpioarele albe. Culorile erau simple, la fel ca numele lor atunci când le pronunţa în gând, dar în realitate ele reprezentau un adevărat curcubeu de nuanţe.

— Ştiai că ochiul omenesc poate detecta două sute de mii de culori? îl întrebă pe Sam.

El ridică amuzat capul din farfurie. Părea relaxat, aşa cum îşi sprijinea umerii de spătarul înalt al scaunului de bucătărie. Cuta dintre sprâncene părea că se mai netezise. Totul în fiinţa lui exprima încercarea de a-i insufla încredere în faptul că se află în siguranţă. Era însă o iluzie: în ochii lui se putea citi o stare de intensă nelinişte.

— Nu, recunoscu el. Nu ştiam. Tu de unde ştii?

— Ştiu tot felul de astfel de lucruri ciudate. Atunci când mi-am pierdut vederea mi s-a părut important să studiez amănunţit ce s-a întâmplat cu mine şi ce am pierdut.

— Eşti deci o autodidactă.

— Ce?

— O autodidactă. Adică cineva care învaţă singur. O metodă foarte bună. Poţi să sari astfel peste o grămadă de lecţii plicticoase.

— Nu poţi fi niciodată serios?

— Nu, dacă pot evita lucrul ăsta. Pe faţa lui apăru un zâmbet larg.

Julia îi întoarse zâmbetul.

— Încă nu mi-ai spus cu ce te ocupi la Companie.

Sam îi descrise munca pe care o desfăşură în Direcţia de Informaţii, având grijă să nu pomenească nici unul dintre secretele naţionale pe care le avea catalogate în memoria sa bine ordonată.

— Aşadar, este mai curând o formă de analiză. Apoi trag concluzii, scriu rapoarte, fac sugestii şi le trimit sus.

— La Casa Albă?

— Cred că ajung şi acolo câteodată, admise el.

— Pare interesant ce spui tu în legătură cu aceste hârtii şi rapoarte, zise Julia fără prea mare convingere. Dar până acum nu ai acţionat ca şi cum ţi-ai petrece tot timpul în spatele unui birou. Cât timp ai lucrat în „operaţiuni de teren”, aşa cum le numeşti tu şi cum se face că ţii minte totul atât de bine?

— Am lucrat în Direcţia Operaţiuni timp de patru ani, continuă el pe un ton detaşat. De asta am fost trimis în Berlinul de Vest şi am avut posibilitatea să fac personal cercetări în legătură cu Camera de Chihlimbar.

— Şi când ai trecut la Informaţii?

— Aproximativ acum nouă ani. Imediat după Berlin.

La şase luni după ce Irini fusese violată şi omorâtă şi el avusese parte de violenţă cât pentru o viaţă întreagă. Sau cel puţin aşa crezuse atunci. Nu avea însă de gând să-i povestească Juliei despre Irini. Era problema lui.

Julia se gândea la cele ce-i spusese.

— Se pare că locul tău nu a fost niciodată la operaţiuni, indiferent cât de bun eşti. Toate cercetările astea amănunţite pe care le-ai făcut în legătură cu Himmler şi Camera de Chihlimbar şi problemele cu care te ocupi acum la Informaţii. Cred că sub pregătirea asta dură se ascunde de fapt un om cultivat.

— Mă declar vinovat, onorată instanţă. Specialist în Europa de Est şi Rusia, zâmbi el.

Ea dădu din cap, aprobând umorul cu care trata el lucrurile. Simţise de la început că e un om deosebit. Acum lucrurile începeau să se lege. Un om învăţat şi un ucigaş de nevoie. Ce mai combinaţie! Nu e de mirare că-l găsea atât de complex.

Sam strânse tacâmurile de pe masă.

— Mai bine te-ai uita la ştirile proaste din *Times.*

Ştirile erau foarte proaste. Julia simţi că se sufocă la vederea fotografiei sale pe prima pagină. Povestea relata „faptele”: Orion Grapolis, un reputat psiholog, fusese împuşcat mortal sâmbătă seara, în jurul orei 8:00 p.m., în apartamentul său din cartierul newyorkez Upper East Side. Suspectul era un pacient nou – fosta pianistă oarbă Julia Austrian. Poliţia găsise o armă lângă fotoliul pe care îl ocupase ea şi văduva doctorului susţinea că o auzise pe Austrian ameninţându-l furioasă cu moartea pe soţul ei.

Povestea continua cu speculaţii referitoare la modul în care statutul de suspect principal al Juliei va afecta şansele şi aşa destul de slabe, ale unchiului său Creighton Redmond la scaunul de preşedinte. Urmau citate dintr-o declaraţie a lui Creighton, în care acesta spunea că el şi toată familia Redmond o iubeau pe Julia şi că o implorau să se predea.

Julia se simţi uşurată citind aceste rânduri. Creighton i se părea acum ca o ancoră în mijlocul unei furtuni teribile. Trebuia să-l sune. Se afla acum în California, cu trenul, dar putea să ia legătura cu el sunând la Arbor Knoll.

Poate că, aşa cum îi spusese şi Brice, Creighton era cel care ar fi putut s-o ajute să iasă din încurcătura asta…

Citi însă mai departe. Iar vocea ei era gâtuită când îi spuse lui Sam:

— Ascultă aici:

Declaraţia domnului Redmond, furnizată de biroul său de presă, afirmă că familia este profund întristată de ceea ce a făcut Austrian. „De multă vreme dă semne de instabilitate”, declară el. „Credem că moartea tragică a mamei sale, survenită vineri la Londra, a făcut-o să depăşească limita. Este singura explicaţie care ni se pare plauzibilă, pentru că Julia este în fond o fiinţă bună şi respectabilă”.

Sam se încruntă.

— Cum adică eşti instabilă?

Declaraţia evident mincinoasă a lui Creighton o sufocă. Nu fusese niciodată instabilă. Supărată, da. Îndurerată, cu siguranţă. Dar niciodată nu dăduse nici cele mai mici semne de nebunie. Parcurse rapid şi următorul paragraf.

— Partea cea mai rea acum urmează, îl anunţă ea mânioasă.

Fostul psihiatru al lui Austrian, doctorul Walter Dupuy, care conduce clinici de psihiatrie în New York şi Paris, a tratat-o timp de trei ani după ce ea şi-a pierdut vederea prima oară.

Dupuy afirmă în declaraţia lui că diagnosticul fusese „isterie de conversie” şi că istericii devin adesea periculoşi.

Într-un interviu telefonic, Dupuy a explicat: „Bineînţeles că nu pot divulga ce se întâmpla pe parcursul şedinţelor. Aceste informaţii au fost şi sunt confidenţiale. Dar pot să afirm că Austrian este dezechilibrată din punct de vedere emoţional de cel puţin zece ani. Este o isterică”.

— „O isterică.” Julia era înmărmurită. Au folosit chiar cuvântul pe care familia l-a evitat ani de zile. Ei ştiu al naibii de bine că este vorba despre o *tulburare* de conversie, dar au spus mereu celor din jur că orbirea mea are cauze fizice. Doreau să evite stigmatul… prejudecata în legătură cu orice boală mentală. Şi acum, ca să fie siguri că lumea a înţeles bine, Dupuy zice că sunt *periculoasă!*

O cuprinse furia şi sângele îi năvăli în obraji.

— Ticălosul ăla de Dupuy, mârâi ea. Şi Creighton la fel! De ce? Nu

înţeleg.

— Îmi pare rău, zise Sam încet, fiindcă ştiu cât de importantă este familia Redmond pentru tine. Am parcurs citate din declaraţiile tuturor unchilor tăi. Dă-mi voie să-ţi spun că sentimentele tale nu sunt împărtăşite. Te-au lăsat în bătaia vântului.

Julia închise ochii, apoi îi deschise brusc.

— Poliţia nu are acum numai o armă şi faptul că am fost la locul unde a murit Orion. A primit şi ingredientul care le lipsea ca să mă poată acuza – *motivul.* Şi motivul ăsta este că am înnebunit! Totul a fost aranjat aşa încât să fiu învinuită de moartea lui Orion. Aici nu e vorba de vreo greşeală sau coincidenţă, ci de ceva premeditat!

32

Disperată, Julia citi toate articolele din ziare. Sam avea dreptate. Creighton, David şi Brice dăduseră declaraţii în calitate de şefi ai ramurilor lor de familie şi fiecare repetase ceea ce spuneau ceilalţi – de ani de zile acţiunile ei erau imprevizibile, iraţionale, necontrolate şi uneori violente, iar familia încercase mereu să ascundă starea ei faţă de prieteni şi public, sperând că ea se va întoarce la doctorul Dupuy, care ar fi putut să o trateze. Regretau acum din tot sufletul că tăcuseră. Fiecare unchi o ruga să se predea la poliţie ca să nu mai lovească în oameni nevinovaţi.

Nu mai putea să respire. Minciunile şi trădarea lor erau de necrezut şi totuşi…

Sam se dusese să toarne cafeaua şi îi zări expresia ciudată – descoperirea adevărului o îngrozea.

— Ce facem acum?

Julia îi împărtăşi ceea ce gândea:

— De ce vor ei să pară că eu l-am ucis pe Orion, din moment ce i-am spus foarte clar lui Brice că femeia din Londra a făcut-o? Şi că ea a ucis-o şi pe mama. Nu se menţionează aici nimic din toate astea!

— Probabil că au declarat ceea ce cred ei. Sam aduse cănile de cafea pe masă. Că moartea lui Orion şi acuzaţiile la adresa ta se potrivesc cu ceea ce au crezut că văd la tine în toţi aceşti ani. Ştii vechea zicală – realitatea este aşa cum vrei să fie. Se aşeză în faţa ei, cu cana de cafea în mână.

Ea nu credea asta şi după expresia lui Sam se vedea că nici el nu crede ce spune.

— Mai întâi, vărul meu ţi-a luat pachetul şi l-a dus la sediul CIA. Apoi psihiatrul meu – la care m-a trimis unchiul Creighton – minte în legătură cu mine. Brice nu spune poliţiei cine i-a ucis cu adevărat pe mama mea şi pe Orion, iar Stern este anunţată să mă aştepte lângă casa lui. Plus că cineva foarte puternic a angajat Curăţătorii să vină după noi şi această persoană se află şi în spatele morţii mamei, din moment ce Stem este şi ea un Curăţător şi i-a luat mamei pachetul. Şi acum unchii mei nu numai că m-au abandonat, dar au făcut în aşa fel încât să se creadă că am avut un motiv să-l ucid pe Orion.

Făcu o pauză, lăsând cruda realitate să se aşeze ca o ceaţă îngheţată peste bucătăria caldă.

— Vrei să spui că tu crezi că vărul şi unchii tăi sunt răspunzători de toate astea.

Vocea ei îşi recăpătase controlul.

— Oriunde mă uit, unul sau mai mulţi dintre ei sunt implicaţi.

Bănuiesc că ar putea fi din cauza Camerei de Chihlimbar, dar nu înţeleg totuşi de ce. Ce ar putea fi atât de important încât s-o omoare pe mama şi acum să se întoarcă împotriva mea?

— Poate că am găsit eu răspunsul… Sam ezita.

— Nu-ţi face probleme. Spune-mi şi mie.

Sam deschise din nou *Times* şi arătă către articolul de pe prima pagină.

— Citeşte asta.

> *Sunday Times din Londra a publicat astăzi în exclusivitate un articol în care a dezvăluit că are dovezi că Douglas Powers, candidatul la preşedinţie cu cele mai mari şanse, a dus o viaţă dublă şi e implicat în afaceri sexuale cu fete plătite în Monaco şi Praga…*

Julia se încruntă.

— Ce are asta de-a face cu moartea mamei mele?

Sam avea din nou acea privire plăcută, relaxată, însă ochii lui cenuşii se întunecaseră.

— Am avut destule discuţii cu Vince fiindcă nu a analizat destul de atent anumite subiecte. Arătă cu degetul spre articolul din ziar. Din cauză că nu am fost de acord cu el în legătură cu acest caz, m-a ameninţat că mă transferă de la analiză. Vezi, de la Praga, de la un tip cu numele codificat Jiri, am primit un pachet de informaţii neprelucrate şi printre ele se afla şi fila de jurnal despre care se pomeneşte în acest articol. Era acolo şi o fotografie în care Powers putea fi văzut urcând într-o limuzină alături de un traficant de carne vie şi de o prostituată, în timp ce câţiva copii priveau scena. Am avut senzaţia că fotografia respectivă putea fi un fals. Am vrut să verific pentru că Powers candida la preşedinţie, însă Vince mi-a ordonat s-o clasez. A motivat că, indiferent de rezultatele investigaţiei, s-ar crea impresia că ne amestecăm în politică, din moment ce tatăl lui era cel de-al doilea candidat.

— Vince nu ţi-a îngăduit să investighezi?

— Exact.

Se uitau unul la altul peste masă într-o tăcere cumplită.

Julia lăsă să-i scape un fluierat uşor.

— Vor să-i distrugă reputaţia lui Douglas Powers ca să câştige Creighton.

— Şi eu cred acelaşi lucru. Mă face să mă gândesc la Watergate. Au existat acţiuni ilegale şi tot felul de fraude electorale de-a lungul ultimelor două sute de ani. Dacă am dreptate, n-ar fi prima oară când anumiţi politicieni încearcă să înşele naţiunea. Însă mi se pare ca această frauda este cea mai mare şi cea mai condamnabilă.

— Poate că acuzaţiile la adresa lui Powers sunt adevărate, iar Creighton şi Vince nu fac altceva decât să le aducă la cunoştinţa publicului de o manieră credibilă. Nu încerc să-i scuz, însă ar fi mult mai puţin dezgustător.

Ochii lui Sam scânteiară.

— Dar nu e interesant că Vince a procedat în aşa fel încât să fie sigur că nu fac cercetări asupra datelor de la Praga şi că tot el a pus mâna pe pachetul care mi-era destinat?

— Din nou Camera de Chihlimbar. Se pare că avem de-a face aici cu trei lucruri diferite. În primul rând sunt pachetele, urmează Camera de Chihlimbar, apoi alegerea lui Creighton. Există vreo legătură? Dacă ai dreptate şi alegerile reprezintă miza pentru care Creighton şi ceilalţi unchi sunt în stare să-mi facă mie toate astea... tot nu văd care e legătura.

— E ca un mozaic, toate culorile se învârtejesc..

Tăceau amândoi, încercând să potrivească piesele jocului.

Într-un târziu, Sam spuse:

— Pun pariu că DCI habar n-are despre ceea ce se petrece. Dacă ar şti, nici măcar numele de Redmond nu l-ar putea apăra pe Vince.

— Ce înseamnă DCI?

— Directorul CIA. Este persoana care răspunde de toate agenţiile de informaţii americane. Este şeful direct al lui Vince.

Poate că ştie despre pachet, însă nu şi despre informaţiile de la Praga. Sam dădu din cap. Ne-ar prinde bine să avem pe cineva care să ne ajute. El este persoana cu care trebuie să vorbim. Locuieşte în Silver Springs. Nu departe de aici...

— Nu pleci nicăieri!

Sam se uită la ea surprins.

— Trebuie să mă înveţi mai întâi cum să folosesc arma, spuse ea.

Julia făcu iute un duş şi se îmbrăcă cu ceea ce purtase în ziua precedentă. Pantalonii de lână şi bluza de mătase nu se mototoliseră şi reuşise să le cureţe ca să arate cât de cât prezentabile. Era un adevărat miracol, dacă se gândea de câte ori căzuse. O clipă îşi dori să fie la Saks, pe Fifth Avenue, cu un portofel plin de bani. Dădu din cap şi îşi schimbă bandajul de la mâini. Se vindecau fără să se infecteze şi acum o dureau mai puţin la mişcare. Şi falca era mai bine.

Încercă să se relaxeze în timp ce îşi peria părul. Muşchii o dureau însă. Şi descoperi atunci o linişte dureroasă în fiinţa ei...

Muzica ei dispăruse. De când se ştia, muzica se revărsase în sufletul ei ca un râu neîntrerupt de frumuseţe. Acum locul ei fusese luat de cuvinte. Nu le putea opri pentru că trebuia să analizeze ceea ce se întâmplase cu adevărat. Nu mai rămăsese loc pentru muzică şi pentru viaţa pe care o dusese până atunci. O cuprinse îngrijorarea. Va

putea să mai cânte vreodată? Să o tulbure muzica? În afară de muzică, pierduse tot ce avusese vreodată. Şi înţelese brusc cât de singură era.

Sam se afla în mica sufragerie. Mobila înghesuită era confortabilă şi atrăgătoare. Un perete era acoperit de rafturi pline cu cărţi în engleză şi în rusă, multe dintre ele cu coperte legate în piele şi titluri scrise cu litere aurii. Cu măsuţele sale joase şi lampadarele înalte, era evident o cameră în care se trăise şi în care oamenii se bucuraseră de viaţă. Chiar dacă Sam îi spusese că apartamentul era închis de luni de zile, aerul din încăpere nu avea iz de stătut… şi păstra o uşoară aromă de tutun de pipă.

Julia adusese arma pe care o luase de lângă apartamentul lui Sam din Alexandria.

El tocmai punea receptorul în furcă.

— Aştept două telefoane. Unul de la Oyster Bay. Un prieten de-al meu de la Companie va suna probabil să-mi spună ce a aflat în legătură cu Maya Stern şi serviciul de plasare. Celălalt e din Praga. Am un coleg, profesor la Universitatea Carollingiană de acolo, care strânge informaţii pentru Companie. Urmează să verifice sursa acelor pagini de jurnal.

Julia era impresionată.

— N-ai stat degeaba.

— Nu pot să las viaţa să devină plicticoasă.

— Nici o şansă, pufni ea. Unde ai putea să-mi arăţi cum se trage?

El însă o studia cu atenţie. Privirea lui o făcu din nou să-şi dea seama cât de atrăgător era.

Sam se hotărî:

— Trebuie să-ţi schimbăm înfăţişarea. Acum, că ţi-a apărut fotografia în ziare, va fi şi mai greu să te deplasezi. Vino cu mine.

O conduse în camera în care dormise el. Acolo se afla un pat mare acoperit cu o cuvertură din dantelă şi obişnuitele măsuţe şi mescioare. Pe un perete atârna însă o splendidă icoană veche, fără îndoială rusească, din secolul cincisprezece sau şaisprezece – Madona cu pruncul.

Sam intrase în baie şi se ghemuise lângă dulăpiorul de sub chiuvetă. Scoase de acolo un tub ce părea să conţină cremă de ghete.

— Aha! Exact ce ne trebuie. Magia deghizării.

Julia şedea pe marginea patului, iar Sam, aplecat asupra ei, se ocupa de părul ei. Julia vedea cum i se mişcau muşchii pe sub tricoul negru pe care-l purta. Închise ochii şi îi simţi mirosul respiraţiei – pastă de dinţi cu mentă.

— Crest, zise ea.

— Ce? se miră el.

— Te-ai spălat pe dinţi cu pastă Crest în dimineaţa asta.

Sam se opri.

— Ai dreptate. Ai simţit mirosul şi apoi l-ai identificat?

— Bineînţeles.

— Prin urmare şi memoria mirosurilor este foarte dezvoltată la tine. Îşi reluă lucrul. Mâinile lui erau surprinzător de blânde când ridica şuviţele de păr, le albea, apoi repeta operaţiunea.

— Toate simţurile mele sunt dezvoltate. Ţi-am mai spus. Vederea cu celelalte simţuri.

El se dădu înapoi şi căldura corpului său se îndepărtă de ea ca un val. O clipă, Julia se simţi părăsită.

— Îmi place, declară el. Uită-te şi tu. E un truc vechi folosit în teatru.

Julia se privi în oglinda de la baie. Sam făcuse o treabă foarte bună. Arăta dintr-o dată cu zece ani mai bătrână, părul cărunt făcând-o să semene cu o profesoară.

El cotrobăi printr-un dulăpior şi îi întinse un săculeţ.

— Mama are aici ace de păr şi alte chestii. Poţi să-ţi prinzi părul la spate?

Fără să-i răspundă, Julia se întoarse cu faţa la oglindă. Vru la început să-şi facă un coc franţuzesc, aşa cum purta mama ei. Ştia cum să-l facă. Însă ceva o împiedică. Găsi însă o bandă elastică, îşi aranjă o coadă de cal pe care o răsuci în jurul bazei şi prinse totul cu un ac în aşa fel încât rezultă un coc simplu.

Sam o urmărea cu atenţie. Simţea privirea lui analizând-o. Îi întinse o pereche de ochelari.

— Încearcă-i pe ăştia. Lentilele sunt din sticlă normală. I-am găsit într-o trusă de scenă din camera bunicului.

Îşi puse ochelarii şi se privi din nou în oglindă. Dădu din cap. Era acum o persoană mai în vârstă, mai înţeleaptă, cu o înfăţişare mai puţin bătătoare la ochi. Zâmbi. Noua Julia avea un aer misterios, cu păr cărunt, ochelari cu lentile groase şi faţă gravă. Arăta ca şi cum şi-ar fi petrecut toată viaţa într-o bibliotecă. O bibliotecă cu partituri muzicale, se corectă ea şi reuşi apoi să-şi reprime sentimentul că pierduse ceva.

Se întoarse spre el.

— Seamănă cu mine, însă e şi o diferenţă.

— Poţi păcăli pe oricine nu te cunoaşte suficient de bine.

Julia se uită încă o dată în oglindă. De data asta o surprinse noua ei înfăţişare.

— Aproape că nu m-am recunoscut. Ai făcut o treabă foarte bună. Dar tu? Poate că poliţia nu ştie că eşti cu mine, însă Curăţătorii au aflat.

— Ai răbdare, zise el. Lasă-mă şi pe mine acolo.

Julia îl privi vopsindu-şi părul cu cremă de ghete. Întinsese un strat gros. Curând, blondul deschis devenise ciocolatiu. Îşi dădu cu pieptenele prin păr ca să pătrundă culoarea, apoi îşi atinse uşor şi sprâncenele. Scoase din buzunar o pereche de ochelari cu rame metalice.

— Sunt ai mei, explică el. Ar trebui să-i port când citesc. Şi-i puse la ochi.

Se întoarse cu faţa spre ea.

Julia se dădu înapoi.

— E uimitor. Arăţi ca un brunet adevărat. Spune-mi până nu uiţi dacă ţi se pare că blondele sunt mai atrăgătoare?

— Depinde de cine sunt însoţite. Lăsă cuvintele să cadă cu subînţeles. Se strâmbă. Nu-i venea să creadă că făcuse aşa ceva. Crezi că merge?

Ea dădu aprobator din cap. După cum părul lui cânepiu părea mai greu după ce-l vopsise şi corpul lui părea că devenise mai masiv. Parcă nu mai arăta la fel de înalt, de suplu, de…

— Eşti altfel. Cum ai făcut asta?

— Practica. Eşti ceea ce vrei să fii. M-am gândit la *scund, gras şi solid.* Corpul execută ceea ce-i comandă mintea dacă te antrenezi suficient.

— Antrenamentul de la Companie.

— Tot timpul. Eşti gata să înveţi să tragi cu tunul ăla?

— Walther, citi Julia marca înscrisă pe armă. Era nerăbdătoare să înceapă.

— Credeam că nu o să mă mai întrebi niciodată.

Se duseră în bucătărie, unde Sam căută prin sertare până găsi o lanternă veche.

— Gata, hai jos, în sală.

33

DUMINICĂ, 10:00 AM GMT
UNDEVA DEASUPRA OCEANULUI ATLANTIC

În interiorul Concorde-ului nu se simţise depăşirea barierei vitezei sunetului. Superintendentul-şef Geoffrey Staffeld simţise o uşoară lovitură numai atunci când, la scurtă vreme după decolare, motoarele avionului acceleraseră, însă zdruncinătura nu reuşise să-i verse paharul plin cu suc proaspăt de portocale, în afară de avioanele militare şi vehiculele folosite în diverse programe spaţiale. Concorde reprezenta modul cel mai rapid cu carcase putea călători pe planetă, cu o viteză de croazieră de două ori mai mare decât viteza sunetului. În alte circumstanţe, probabil că Staffeld ar fi savurat prima sa călătorie supersonică. Nu însă şi în această dimineaţă.

Stătea nemişcat în fotoliul larg, confortabil de lângă fereastră şi prin mintea lui treceau rapid tot felul de gânduri. Hârtiile din servieta pe care i-o lăsase şantajistul în dulăpiorul de la aeroportul Heathrow erau acum cu faţa în jos în poala sa. În avion începeau o sută de pasageri, însă de data asta aparatul era ocupat numai pe jumătate, locul de lângă el fiind liber. Stewardesa era însă exagerat de amabilă, iar el nu voia să rişte ca ea să zărească materialul periculos care ar fi putut să-l distrugă atât pe candidatul prezidenţial Douglas Powers... cât şi pe el.

Staffeld era un om grijuliu şi trecuse prin mai multe crize decât un parlamentar cu dulapul plin de amante geloase. Afurisit să fie dacă îl va lăsa pe acest nenorocit şantajist să-i distrugă viaţa. Reuşi să-şi controleze furia şi trecu în revistă ceea ce ştia până acum...

Cel care îl şantaja nu dorea ca Julia Austrian să afle cine i-a ucis mama. Individul avea legături cu poliţia şi serviciile de informaţii din întreaga lume pentru că altfel ar fi fost imposibil să facă rost de aşa-zisele dovezi care fuseseră publicate mai întâi în *Sunday Times,* la Londra şi preluate apoi de posturile de televiziune şi de ziarele de dimineaţă de pe tot teritoriul Statelor Unite, sau de documentele care se aflau acum în poala lui Staffeld.

Cine ar fi avut cel mai mult de câştigat din demolarea lui Douglas Powers? Era limpede ca lumina zilei: cel de-al doilea candidat, Creighton Redmond.

Dacă la asta adăugai faptul că apelul fusese localizat undeva în districtul Columbia, era clar că şantajistul era cineva din familia Redmond care locuia sau avea biroul în această zonă. Creighton Redmond fusese proprietarul unei case situate aici pe vremea când

era la Curtea Supremă, însă Staffeld sunase la informaţii şi aflase că între timp el vânduse locuinţa respectivă. Singurul Redmond care putea fi luat deci în calcul rămânea Vince Redmond, şeful Direcţiei Informaţii din Companie. Era fiul cel mai mare al lui Creighton Redmond... şi Staffeld putea băga mâna în foc că el era şantajistul.

Conform instrucţiunilor scrise, Staffeld urma ca, imediat după ce ajungea la New York, să organizeze o conferinţă de presă, pe parcursul căreia să dezvăluie cele mai noi detalii conţinute în hârtiile din poală. Poziţia sa la Scotland Yard şi faptul fără precedent că un poliţist de rang înalt, cu faimă internaţională, vine în calitate de persoană privată să se amestece în politica americană vor adăuga o notă de autoritate ce avea să amplifice efectul dezvăluirilor într-un vârtej devastator. Nici un candidat, nici chiar popularul Douglas Powers, nu avea şanse să supravieţuiască dezvăluirilor pe care Staffeld ar fi urmat să le facă. Rezultatul: Creighton Redmond preşedinte al Statelor Unite, uraa!

Conferinţa de presă nu va însemna însă şi finalul acestei afaceri. Imposibil. Era imposibil ca cei din familia Redmond să-i dea pur şi simplu banii şi să-l bată prieteneşte pe umăr după aceea. Era o persoană prea periculoasă. Ştiau că el bănuieşte cine se ascunde în spatele afacerii. Şi nu va beneficia de nici o protecţie din partea celor de la Whitehall[12], peste măsură de furioşi, ca să nu mai vorbim de primul-ministru, de Parlament sau de guvernul american. De îndată ce avea întâlnirea cu presa în calitate de „persoană privată”, un grav act de amestec în politica Statelor Unite, acasă se va declanşa iadul. Cei de la Foreign Office vor face infarct. Nu, va rămâne singur, fără nici un ajutor şi, mai devreme sau mai târziu, ticăloşii vor trebui să-l omoare.

DUMINICĂ, 11:45 AM
GEORGETOWN, WASHINGTON, D.C.

Vince Redmond stătea pe veranda din spatele casei sale elegante, din piatră brună din Georgetown, strângând într-o mână ultimul număr din *Washington Post* şi sorbind din paharul cu whisky Johnnie Walker Blue Label, băutura lui favorită. În momentul acesta era şi mai încântat de ştirile ce apăruseră pe prima pagină din *Post.* Deşi cam devreme, închina paharul pentru a sărbători victoria.

Lângă verandă, cei trei copii se dădeau în leagănele pe care le instalase după ce se născuse primul. Acum avea doi băieţi şi o fată, iar soţia lui era însărcinată cu cel de-al patrulea copil – încă un băiat. Zâmbea ascultând râsetele şi strigătele lor ascuţite. Se înălţau din ce

[12] Denumire sub care este cunoscut guvernul britanic.

în ce mai sus, cu degetele de la picioare către cerul cenuşiu, metalic şi el radia de plăcere. Făcuse totul aşa cum trebuia. Copiii erau îndrăzneţi. Curajoşi. Adevăraţi membri ai familiei Redmond.

Intră în casă. Ştirile din *Post* erau excelente şi pregăteau terenul pentru marile dezvăluiri pe care urma să le facă în această zi superintendentul-şef Staffeld. Zâmbea când intră în cabinet, încăperea era asemănătoare cu biroul său de la Langley, plin de fotografii cu membrii familiei, alături de personalităţi şi şefi de stat. Acestea îi aminteau de influenţă şi de relaţii, de tot ceea ce învăţase să dorească şi să folosească. Se aşeză la masă, îşi aprinse o ţigară şi luă o înghiţitură bună din whiskyul care îi încălzea şi cele mai îndepărtate părţi ale corpului.

Intrase în Companie după terminarea Facultăţii de drept, aşa cum îi ceruse tatăl său, „pentru binele familiei”. De-a lungul anilor, ajunsese treptat să rezolve majoritatea treburilor murdare ale tatălui său, mai întâi în Direcţia Operaţiuni şi acum în cea de Informaţii. Furnizase informaţii, oferise mijloacele, acoperise urmele şi acum era pe cale să-i asigure tatălui său preşedinţia. Fără ajutorul lui, tatăl său nu ar fi avut nici o şansă. Competiţia sta la baza succesului. El era concurentul suprem – fiul tatălui său. Era o forţă pe care ceilalţi erau nevoiţi să o recunoască şi care îi adusese un succes rapid.

Ridică repede receptorul când telefonul începu să sune. Probabil că era Creighton care voia să-l felicite în legătură cu ştirile care explodau acum pe tot cuprinsul ţării.

— Da?

— Bună-ziua, domnule. La telefon Pink Pinkerton. Vocea agentului era precaută. Aţi trimis mai devreme doi dintre oamenii dumneavoastră să vorbească cu mine. Erau în Fordul Escort pe care îl urmărise cu privirea în timp ce vorbea cu Sam Keeline. Aş vrea să mai aud o dată de ce i-aţi trimis.

Vince îşi reveni din surpriză. Pink era cel mai bun prieten al lui Sam Keeline. Răspunse cu o voce îngrijorată:

— Unde-i Keeline, Pink? Sunt îngrijorat din cauza lui. A dispărut şi mi-e teamă că a mers mult prea departe de data asta. I-ai face şi lui şi nouă un mare serviciu dacă ne-ai ajuta să-l găsim.

Pink îşi drese vocea:

— Mai spuneţi-mi o dată, vă rog, care este problema.

Sta în picioare în sufrageria surorii sale şi se uita pe fereastră. Casa era situată într-un cartier liniştit, cu copaci şi mulţi copii. Afară, cele două nepoate ale sale săreau coarda. Sora lui făcea baie. Îl durea stomacul. Îl durea întotdeauna când trebuia să ia o decizie imposibilă.

Vince trimisese doi Curăţători la Pink, însă îi instruise să-i spună că erau din direcţia lui. Ei îi explicaseră acestuia despre ce era vorba, însă acum Vince reluă explicaţiile.

— Mă doare că trebuie să spun asta, însă verişoara mea Julia a devenit psihopată. A intrat fără să-şi dea seama într-o operaţiune sub acoperire în legătură cu o ameninţare externă la adresa tatălui meu. E iresponsabilă şi are nevoie de îngrijire medicală. Vrem să o găsim înainte să dăuneze altcuiva sau să ne distrugă operaţiunea. Pentru nu ştiu ce motiv, Keeline s-a hotărât să o „ajute”. Nu face însă altceva decât să complice şi mai mult lucrurile. Întârzie prinderea ei şi în acelaşi timp îşi sapă groapa aici, la Companie. Am reuşit să evit până acum ca numele lui să apară în presă, însă nu ştiu pentru cât timp. Până la urmă o să-l dibuiască şi atunci Compania se va alege cu un pumn în nas. Nu mai vrem să apară în presa proastă în legătură cu Compania, nu-i aşa, Pinkerton?

La celălalt capăt al firului se lăsase o tăcere tensionată. Cu şase luni în urmă, Pink fusese însărcinat cu conducerea unei operaţiuni secrete la Bruxelles, care trebuia să descopere cât de puternică era poziţia Uniunii Europene în negocierile comerciale cu Statele Unite în domeniul telecomunicaţiilor. Nu se ştie cum, în timpul acţiunii, Pink – cel care respecta atât de mult regulile – călcase strâmb pentru prima oară: încălcase una din poruncile de bază ale Companiei şi vorbise în pat cu o femeie în perioada respectivă. Şi mai grav, femeia lucra în spionajul francez şi fusese trimisă să-l spioneze pe el. Ea raportase superiorilor despre misiunea lui Pink şi aceştia transmiseseră ştirea lumii întregi. Compania îl adusese acasă pe Pink căzut în dizgraţie şi chiar şi acum – jumătate de an mai târziu – situaţia era atât de proastă la Bruxelles, atacurile din partea presei atât de dure, încât Compania nu reuşise să reia operaţiunile în Belgia.

— Aveţi dreptate, domnule, recunoscu Pink cu un ghem în stomac.

Pe faţa lui Vince înflori din nou un zâmbet. Era din ce în ce mai bine. Îi va oferi lui Pink un motiv personal foarte puternic ca să coopereze, un motiv care avea toate caracteristicile modului în care acţiona clanul Redmond:

— Am auzit de ceea ce s-a întâmplat la Bruxelles şi că din cauza asta nu ai mai primit nici o altă misiune.

Probabilitatea ca Pink să mai primească *vreodată* o altă misiune interesantă era foarte redusă, însă fără îndoială că el ştia deja acest lucru.

— Cred că te pot ajuta în acest sens. Şi tu m-ai ajutat pe mine. Aduţi aminte că acum câteva zile l-ai convins pe Keeline să revină la lucru. Cred că-ţi sunt dator pentru asta. Spune-mi, unde ai vrea să fii trimis?

Aproape că putea auzi respiraţia emoţionată a lui Pink, care răspunse fără nici o ezitare:

— Bosnia. E încă fierbinte acolo. Mai mult ca sigur că pot contribui la una dintre operaţiunile care se desfăşoară în zonă.

Vince dădu din cap. Putea să aranjeze asta. Compania era aidoma unui club în cel mai select sens al cuvântului. Şefii direcţiilor făceau schimb de favoruri ca în cazul jetoanelor la pocher.

Înainte însă ca Vince să-şi exprime acordul, Pink începu din nou să vorbească:

— Toată afacerea asta cu Sam mă îngrijorează. Mai întâi m-a întrebat despre un fost Curăţător al Companiei care s-a retras din activitate acum câţiva ani: Maya Stern. Se pare că s-a lovit de ea…

— La naiba, de asta mi-era frică cel mai tare, inventă rapid Vince o poveste. S-a vârât într-o operaţiune delicată fără să ştie despre ce-i vorba. E posibil să dea totul peste cap şi chiar să fie ucis!

Vince era încântat. Era pe cale să-l „racoleze” pe Pinkerton. Tripleta perfectă de presiune: loialitatea lui Pinkerton faţă de ţară şi Companie, nevoia sa de a ajunge iar pe teren şi devotamentul pentru prietenul lui şi siguranţa sa.

— Trebuie să punem mâna pe el înainte să apuce să distrugă operaţiunea sau ca verişoara mea ori el însuşi să păţească ceva.

La celălalt capăt al liniei, Pink se gândea. Zise apoi rar, şovăind:

— Sam m-a sunat. Am un număr de telefon după care poate fi căutat. Ezita. Cum aş putea totuşi să mă conving că este pentru binele Companiei şi al lui Sam?

Vince era surprins de rezistenţa lui Pink. Blestematul de Keeline avea prieteni foarte loiali.

— OK. Vino până la mine. Am să vorbesc cu şeful tău despre operaţiune. Până ajungi tu aici, voi aranja deja totul şi o să-ţi prezint detaliile. Însă acum am nevoie de numărul acela de telefon înainte să se întâmple cine ştie ce nenorocire. Nu a mai rămas decât foarte puţin timp ca să-l pot salva pe Sam înainte de a fi prea târziu.

Tăcerea dură mult mai puţin de data asta. Pink oftă:

— OK, vă rog să scrieţi.

34

DUMINICĂ, 9:01 AM
SAN JOSE, CALIFORNIA

Mulţimea devenea din ce în ce mai numeroasă. Creighton simţise lucru acesta, ca şi presa. Pentru a treia oară în ziua aceea, pe platforma de la coada trenului, sub cerul însorit al Californiei, îşi ţinea discursul despre educaţie. Soţia lui îl privea zâmbind cu adoraţie. Copiii lor cei mai mici, împreună cu patru dintre verii lor, se mişcau drăgălaşi şi neastâmpăraţi pe lângă ei. Era o ocazie deosebită pentru fotografii agenţiilor de presă, însă aparatele lor şi camerele de luat vederi nu erau îndreptate asupra lui şi a fotogenicei sale familii, ci îi înregistrau pe cei care se adunaseră să-l aclame. Echipa lui, sosită aici mai devreme, îl avertizase că voturile Californiei vor fi pentru Powers şi manifestările zgomotoase din timpul primelor două opriri din dimineaţa aceea confirmaseră acest lucru.

Se mai oprise încă de două ori de atunci şi, de fiecare dată, cei care îl întâmpinaseră fuseseră şi mai mulţi. Oamenii citiseră în *Sau Francisco Chronicle* sau în *Sacramento Bee,* auziseră la CNN, la *Today Show* sau într-unul dintre buletinele de ştiri ale agenţiilor de presă despre documentele prin care respectabilul săptămânal *Sunday Times* din Londra scosese la lumină dezgustătoarele apucături sexuale ale lui Douglas Powers. În sondajele la nivel naţional Creighton urcase deja cu un punct, până la patruzeci şi unu la sută, făcând ca echipa lui să fie cuprinsă de un val de optimism. Dacă dezvăluirile continuau să-şi facă efectul în acelaşi ritm rapid, acesta putea să fie miracolul pe care îl speraseră.

Însufleţiţi de discursul ţinut de Creighton la Arbor Knoll, ei erau în plină activitate. El îi instruise să se abţină de la orice declaraţie, însă să nu descurajeze speculaţiile pe marginea dezvăluirilor. La flecare oprire, răspunsese la întrebările presei cu expresia potrivită de tristeţe faţă de posibilitatea ca o persoană cu reputaţia şi poziţia lui Powers să aibă o asemenea comportare, în acelaşi timp, cu mărinimia caracteristică unui mare om de stat, atenţionase naţiunea să nu se grăbească cu judecăţile. La urma urmei, era posibil ca totul să nu fie decât o greşeală.

Creighton zâmbea vorbindu-le celor care îi sorbeau cuvintele de jos, de pe terasamentul de cale ferată. Le povestea entuziasmat despre viitorul Americii.

— Nu trebuie să fim niciodată atât de aroganţi încât să credem că

am moştenit pur şi simplu această măreaţă ţară de la înaintaşii noştrii. Responsabilităţile – şi bucuriile noastre – reprezintă mult mai mult. Noi am împrumutat America de la copiii noştri. Educaţia lor trebuie să ocupe primul loc în inimile şi minţile noastre…

La sfârşitul discursului, mulţimea entuziasmată izbucni în aplauze şi strigăte. Dădu autografe. Agenţii din Serviciul Secret încercară să-i oprească pe suporterii care voiau să se apropie de el, însă Creighton coborî în mijlocul unei mări umane electrizate. Miroseau a loţiune de bronzat şi a visuri. Energia lor se revărsa asupra lui ca un afrodiziac ce-i lua minţile. Zâmbind, ridică în braţe un bebeluş. Îmbrăţişă o femeie în cârje. Râse cu ei, strânse mâini, îi întrebă cum îi cheamă şi îi lăsă să facă oricât de multe fotografii doreau. Se îmbăta cu emoţia şi cu încrederea pe care aceşti oameni i-o acordau. Asta era ceea ce dorea… o naţiune întreagă de admiratori care să-l facă să se simtă puternic şi pentru care merita să trăiască.

— Domnule judecător! Ce părere aveţi despre acuzaţiile referitoare la trecutul sexual al lui Doug Powers? Reporterul era o femeie solidă cu un piept generos.

— De la ce ziar sunteţi, doamnă? întrebă el cu un zâmbet.

— *San Jose Mercury.*

— Un ziar foarte bun. Vă rog să le spuneţi cititorilor dumneavoastră că nu dorim să fim prinşi într-o vânătoare de vrăjitoare. Doug Powers a fost până acum un oponent valoros. Am prezentat deja punctul nostru de vedere. Dacă acuzaţiile sunt adevărate, America va trebui să înfrunte această realitate. Până atunci, haideţi să ne ferim să facem judecăţi pripite. Este posibil ca Doug Powers să fie nevinovat.

Murmure nervoase străbătură mulţimea.

— Dar dacă nu este? strigă cineva.

— Dar dacă e adevărat că a fost implicat în orgii organizate de comunişti la Praga?

Tentaţia era mare pentru Creighton. Ar fi putut foarte uşor să le spună că Doug Powers era un bărbat vicios şi adulter. Că Powers avea cel mai neastâmpărat fermoar la pantaloni din întreaga istorie a Statelor Unite. Ştia însă că toate acestea nu i-ar fi fost de ajutor. Nu încă. Spera ca ei să-şi dea frâu liber imaginaţiei şi să-şi închipuie cele mai bolnave apucături sexuale cu Powers drept actor principal. Nu putea să-i lase însă să creadă că şi el gândea la fel. El trebuia să rămână deasupra acestor murdării. Să se concentreze asupra unei campanii curate. Să aibă acea comportare exemplară care să-i facă pe toţi să fie de acord că Creighton Redmond era evident candidatul potrivit.

Abia atunci când se auzi fluierul ascuţit al trenului şi roţile se puseră uşor în mişcare, intrară în acţiune cei din Serviciul Secret. Hotărâţi, îndepărtară mulţimea şi, înainte ca Creighton să-şi dea

seama ce se întâmplă, fu suit din nou pe platformă. Moise era gata să se îndrepte spre următorul munte.

Pe când trenul se punea în mişcare, soţia lui Creighton începu să râdă. Copiii se prăbuşiră hlizindu-se în fotoliile lor. Chelnerul apăru cu o tavă cu ceai la gheaţă, apă minerală şi cocteiluri. Soţia sa sorbea îndelung din paharul cu votcă şi suc de portocale când Creighton simţi vibraţia telefonului său celular de la piept.

Se scuză faţă de ceilalţi.

— Încă un telefon, spuse el. Probabil că presa sau unul dintre aşa-zişii suporteri au ajuns la concluzia că e momentul să-mi fie iar loiali. Se duse în partea din spate a vagonului, unde era linişte şi de unde vorbise mereu la telefon pe timpul opririlor.

Vince trecu imediat la subiect:

— Ştiu unde se află Keeline şi Julia.

Creighton simţi o mare uşurare. Se părea că, aşa cum se aşteptase, va fi o zi măreaţă.

— Bună treabă. Ai trimis-o pe Maya Stern şi pe oamenii ei?

— Se îndreaptă într-acolo.

După ce o trimisese pe Stern să-l elimine pe Keeline şi să o prindă pe Julia, Vince petrecu o oră în curtea din spate jucându-se cu copiii. Frunzele căzute fuseseră greblate şi curtea dădea la iveală frumuseţea pământului care se odihnea. Arunca mingea de fotbal american către copii, bucurându-se la vederea chipurilor lor strălucitoare şi se amuza de schimburile lor de replici. Luase legătura cu directorul de la Operaţiuni şi era pregătit să-i dea lui Pinkerton tot ceea ce ceruse el. Fusese o decizie foarte bună nu numai pentru că dusese la cooperarea lui Pink, ci şi pentru că îl îndepărta din ţară înainte de a deveni prea curios în legătură cu moartea lui Keeline şi dispariţia Juliei.

Reveni în casă cu puţin înainte de ora la care trebuia să sosească Pinkerton. Suna telefonul şi slujnica răspunse prompt:

— Domnule, este pentru dumneavoastră.

El ridică receptorul din sufragerie, convins că e vorba despre o cunoştinţă.

— Da?

— Ascultă, ticălosule. Era vocea superintendentului-şef Geoffrey Staffeld. Ştiu cu ce te ocupi. Mă aflu în New York, însă am plecat din hotelul unde ai aranjat tu să stau. Crezi că sunt atât de prost încât să nu verific dacă sunt microfoane în cameră? Nu sun nici un reporter până nu am banii. Toţi!

Vince se încruntă. Primul impuls fusese să nege că recunoaşte vocea, însă ar fi fost ridicol. Avea nevoie ca Staffeld să-şi facă treaba, ceea ce însemna acum că trebuia să accepte şi riscul ca el să-l fi

identificat. Oricum, Staffeld nu avea nici o şansă de scăpare. Cu stăpânirea de sine pe care şi-o educase de-a lungul anilor, spuse calm:

— Foarte inteligent. N-am să mai pierd timpul să te întreb cum ai reuşit să mă localizezi. Dar înainte de a continua această discuţie, lasă-mă să te sun eu pe linia mea protejată.

— Ai greşit, băiete. Spune-mi mie numărul. Te sun eu.

Iritat, Vince îi dădu numărul de la linia protejată pe care se putea vorbi numai de la telefonul din biroul său. Închiseră amândoi şi, înainte ca Vince să traverseze sufrageria ca să-şi aducă băutura, telefonul din birou începu să sune.

Vince ridică brusc receptorul.

— Ce vrei?

Superintendentul-şef râse dur.

— Acum, că ştiu despre ce este vorba din documentele şi instrucţiunile pe care mi le-ai trimis, este clar că ai la fel de mult nevoie ca eu să vorbesc pe cât doresc eu să-ţi ţii gura. Dar cine ştie... bătrâna Anglie este mai degrabă blazată şi tolerantă în zilele noastre, aşa că probabil o să-mi păstrez pensia după ce-mi dau demisia. S-ar putea chiar să ies basma curată din toată această murdărie. De fapt, tu ai nevoie de mine mult mai mult decât am eu de tine.

Vince luă o sorbitură lungă din paharul său cu whisky şi aşteptă ca alcoolul să-i încălzească trupul. Informaţiile cu privire la trecutul secret al lui Staffeld ajunseseră la el din diverse surse acoperite. Păstrase secrete aceste informaţii pentru a le folosi la momentul potrivit, pentru că a avea dovezi în legătură cu activităţile ilegale ale unui ofiţer de rang înalt de la Scotland Yard era ceva foarte valoros. Aşa cum se dovedise în final, viaţa amoroasă a lui Staffeld era materialul perfect cu care, printr-o manevră dibace, putea fi doborât Doug Powers. Realitatea, cu toate dovezile ei concrete, era întotdeauna mai bună decât invenţiile.

Spuse precaut:

— Umbli pe nisipuri mişcătoare, Staffeld. Am toate documentele originale. Dacă cineva s-ar apuca să facă o investigaţie serioasă... ei bine, nu ai fi terminat numai în Anglia, ci s-ar emite mandate de arestare pe numele tău de poliţiile din patru ţări. Decesele care au drept cauză sexul sunt greu de explicat. În special atunci când unul sau două seamănă foarte bine cu nişte crime, nu-i aşa? Nu prea cred ca Scotland Yard-ul să-ţi dea vreun cec la despărţire, cu atât mai puţin pensie. Cea mai bună mişcare a ta ar fi să faci ce ţi s-a cerut şi să-ţi ţii închisă blestemata aia de gură.

Pe faţa lui Staffeld, aflat într-un hotel dărăpănat din West Side, în Manhattan, se aşternu un zâmbet. Băiatul îşi făcuse lecţiile şi se ţinea bine.

— Vrei să spui că e meci egal, nu-i aşa?

Adevărul era că Staffeld ştia că acesta era sfârşitul carierei sale. Americanii erau prea zgomotoşi pentru binele lor. Dacă se apuca să vorbească cu reporterii, cineva va începe să facă săpături, descoperind în cele din urmă că nu Powers era cel cu gusturile acelea sexuale excentrice, ci chiar Staffeld. Era posibil ca cercetările să dureze mai bine de un an, dar până la urmă adevărul avea să iasă la iveală. Ar fi fost prea târziu ca Powers să mai aibă vreo şansă la preşedinţie, însă nu şi pentru a-l distruge pe Staffeld, pentru că Vince Redmond avea dreptate: fostul superintendent-şef Staffeld avea să fie căutat de poliţia din patru ţări.

Însă Staffeld ştia foarte bine că nu era singurul care dorea ca acest lucru să nu se întâmple. Nici Vince, nici Creighton Redmond nu o doreau, fiindcă era suficient ca Staffeld să deschidă gura şi ei s-ar prăbuşi împreună cu el.

— Poate că ai dreptate, spuse el măsurându-şi cuvintele. Scrie ce-ţi spun eu. Îi dictă cele zece cifre ale unui cont bancar din Columbia, în America de Sud.

— Din moment ce îmi asum asemenea riscuri imense pentru a te ajuta în problema asta, va trebui să mă plăteşti mai bine pentru a face treaba murdară pe care mi-ai cerut-o. Mult mai bine. Adică douăsprezece milioane de dolari.

Vince încremeni. Era o adevărată avere. Răspunse ferm:

— Nu am fost autorizat să-ţi dau o asemenea sumă exorbitantă…

Vocea lui Staffeld deveni ameninţătoare:

— Nu face pe prostul. Ştim amândoi că ceea ce pot face eu pentru tine valorează mult mai mult decât oferta ta iniţială. Dacă ţin conferinţa aia de presă, risc să mă expun eu însumi. Mai rău, ştiu al naibii de bine că nu o să te opreşti aici. Mă vei vâna ca pe o vulpe. Vreau aceşti bani ca un gest de bunăvoinţă din partea ta şi ca o garanţie că pot să dispar şi să mă protejez.

Astea erau noile condiţii ale jocului, se gândi Vince. Inteligenţa lui Staffeld merita reputaţia de care se bucura la Scotland Yard.

— Îţi transfer acum două milioane de dolari. Restul după conferinţa de presă.

Vocea lui Staffeld rămase la fel de dură:

— Jumătate acum. Jumătate după. Transferă şase milioane.

Vince făcu o pauză. Nemulţumit, acceptă.

— O să am nevoie de câteva ore ca să aranjez primul transfer. Şi de încă o zi pentru cel de-al doilea. Unde să te sun?

— Nu mă suni. Te caut eu. Staffeld făcu o pauză. Am auzit că ai trei copii.

Vince se simţi cuprins de teamă.

— Asta nu te priveşte pe tine.

— Soţia ta e însărcinată. În camera sa de hotel, Staffeld îşi privea într-o oglindă spartă ochii mici şi negri. Asta ca să ştii că nici eu n-am stat degeaba, băiete. De asemenea, ştiu că ai şi câini pitbull. Îi am şi eu pe ai mei. Dacă încâlci înţelegerea… dacă mă omori… pitbullul meu te va vâna pe tine şi pe familia ta. Vă va omorî unul câte unul. Pe tatăl şi pe unchii tăi. Pe fraţii şi surorile tale. Pe verii tăi. Dar l-am instruit să înceapă cu copiii. M-ai înţeles, băiete?

— Am înţeles.

După ce închise telefonul, Vince rămase nemişcat la birou. Trebuia să-şi ia măsuri de precauţie. Aveau nevoie ca Staffeld să rămână în viaţă cel puţin încă douăzeci şi patru de ore.

35

DUMINICĂ, 11:15 AM
BALTIMORE, MARYLAND

Teatrul Romanov era o versiune mai mică a magnificelor palate ale filmului în care se distra odinioară naţiunea americană. Holul era împodobit cu poleială, marmură, catifea roşie, cu frize şi sculpturi pe tavan. Julia şi Sam coborau precaut treptele ornate care făceau legătura între apartament şi holul cinematografului, deşi Sam era sigur că nimeni altcineva nu ştia de existenţa acestui loc.

Sam ducea lanterna, iar Julia pistolul Walther, pe care el îi promisese că o va învăţa să-l folosească. De data asta, Julia ţinea arma lângă ea, cu ţeava în jos. Sam insistase ca ea să transporte pistolul aşa, nu „strâns la piept ca pe un căţeluş”. În momentul în care ajunseră în holul baroc, Julia avu senzaţia că aude clinchetul casei de marcat şi vocile emoţionate ale adulţilor şi copiilor care se revărsau pe sub tavanul înalt în stil rococo pentru a asista la următorul spectacol.

— Povesteşte-mi despre Romanovi. Cum a ajuns bunicul tău tocmai aici? îl rugă ea.

Sam zâmbi, gândindu-se la istorisirile colorate ale bunicului său.

— Era fiul Marelui Duce Mihai. Nu era decât un copil atunci când a izbucnit Revoluţia din Octombrie, însă la sfârşitul ei lupta ca adolescent împotriva comuniştilor în Ucraina. După căderea monarhiei, numele de Romanov echivala cu condamnarea la moarte. Aşa că şi-a croit drum până la Marea Neagră şi a pândit un vas de război britanic care ieşea din port. S-a aruncat în apă şi a înotat până la navă. Mulţi ani după aceea, mulţi dintre Romanovi, inclusiv ţarul Nicolae şi familia sa, au fost canonizaţi de către Biserică. Bunicul meu n-ar fi avut niciodată această şansă. Era considerat prea de stânga. Chiar dacă luptase pentru monarhie, el credea în democraţie, ceea ce nu era nici pe placul regaliştilor, nici al comuniştilor. Şi peste toate astea a avut curajul să se căsătorească cu o americancă, aşa că a ratat definitiv şansa de a fi canonizat.

— Cred că, într-un fel, era un tip deosebit dacă a construit teatrul ăsta.

Sam împinse una dintre uşile duble care dădeau în sala de spectacol şi un aer rece şi umed îi învălui.

— Îi plăceau filmele. Spunea mereu că sunt un medicament mai eficient decât oricare altul.

— Vasăzică, tu ce eşti? Mare Duce?

Sam râse.

— Nu. Numai fiii, fiicele, fraţii şi surorile împăraţilor şi copiii lor pe linie masculină erau Mari Duci sau Mari Ducese. Făcu o pauză pentru a mări efectul celor ce urma să spună. Cum mama mea este o Romanov, nu sunt decât prinţ.

— Glumeşti.

— Ca întotdeauna, sunt foarte serios.

— Ai dreptate. Trebuia să-mi dau seama imediat.

Sam surâse.

— Dumnezeule, mă crede.

— Cred tot ceea ce-mi spui.

— Aşa cum *faci* şi tot ceea ce te rog eu, se lamentă el.

Ea ridică din sprâncene şi clătină din cap. Probabil că Sam fusese un spion bun – era imposibil să-ţi dai seama dacă minţea sau nu. Cu toate acestea, Julia zâmbea pentru că, dacă era un descendent direct al împăratului, ceea ce fără îndoială că erau Marii Duci, putea pretinde titlul de prinţ.

Mai rămaseră acolo câteva clipe, încercând să străpungă întunericul din sală. Sam simţea lângă el prezenţa ei caldă, ademenitoare şi deodată fu cuprins de tristeţe gândindu-se la ce pierduse cândva.

Julia cercetă sala. Era ca o peşteră rece, întunecată, cu numeroase rânduri de fotolii goale care priveau spre ceea ce părea o groapă neagră.

— Nu e lumină?

— Aici nu. A fost întreruptă de cel puţin cinci ani. Avem însă destul spaţiu ca să tragem cu pistolul. Mai întâi, hai să vorbim despre arma ta aici, la lumină.

Sam se aşezase pe ultima treaptă a scării placată cu marmură şi fixase lanterna lângă el. Ea se instalase la un metru distanţă.

— Vino mai aproape ca să vezi mai bine, o invită el.

Ea zâmbi uşor.

— Văd foarte bine de aici.

Surprins, o privi atent o clipă. Luă apoi arma din mâinile ci bandajate. Avea degete lungi şi mânuia arma cu respect.

— Ai furat o armă bună. Este un pistol Walther PPK cu gloanţe de calibrul douăzeci şi doi – o armă perfectă pentru un asasin care trebuie să execute o tragere de aproape. Este mică, uşor de ascuns şi calibrul mai mic înseamnă mai puţin zgomot. Are dezavantajul că nu poate doborî un adult aşa cum face o armă cu muniţie de nouă sau zece milimetri.

— Adică ar fi trebuit să pun mâna pe ceva ce trage cu gloanţe mai mari.

— Ar fi fost mai bine pentru cineva ca tine, admise el. În cazul în

care nu ţinteşti prea bine, cu o armă ca aceea ai mai multe şanse de supravieţuire, pentru că e suficient să tragi un asemenea glonţ mare oriunde – într-un braţ, de exemplu – pentru a face ca orice agresor să se prăbuşească. Ceea ce e foarte bine, pentru că astfel ai timp să fugi. Sau să te apropii de el şi să-l termini.

Ea reuşi să-şi stăpânească o tresărire nervoasă.

— Vrei să spui că un asasin ţinteşte perfect şi că acesta se bazează pe precizie. Asta e însă tot ce avem. N-am avut de unde să ştiu că trebuie să fur o armă cu gloanţe mai mari.

El clătină trist din cap.

— Este destul de ruşinos că a trebuit ca tu să pui mâna pe o armă. Îi arătă butonul de siguranţă. Apeşi butonul în jos şi siguranţa este pusă. Nu purta pistolul, nu îl încărca, descărca sau demonta decât dacă e pusă siguranţa.

Verifică încărcătorul.

— Lipsesc numai două gloanţe. Nu mai avem altele pentru tine, aşa că nu are nici un rost să te învăţ cum se încarcă.

Împinse încărcătorul înapoi în pat.

— Arma asta este foarte sigură şi una dintre cele mai bune cu încărcare automată. Îi arătă ceva deasupra percutorului. Ăsta este cuiul percutor şi când e scos în afară înseamnă că are cartuş pe ţeavă, adică pistolul e încărcat. Chiar dacă percutorul nu e tras, pistolul e gata pentru a putea fi folosit. Nu ai decât să apeşi trăgaciul până la refuz. Îi întinse cu grijă arma. Ridică-te.

Julia se ridică şi luă pistolul pe care pericolul îl făcuse să pară mai greu.

— Ţinteşte casa de marcat.

— Ce? îl privi ea uimită.

Sam îi întoarse o privire nemulţumită.

— Siguranţa e pusă. Ţinteşte casa de marcat. E numai la trei metri distanţă. Ar trebui să fii în stare s-o vezi.

— O văd foarte bine! îi răspunse ea înţepată. Îndreptă arma spre locul indicat.

El oftă şi se ridică.

— Greşit. Iată cum trebuie să faci. Îi luă din nou arma, căldura mâinii lui făcând-o să se înfioare. Depărtează picioarele şi aduc unul puţin mai în faţă, pentru echilibru. Apucă pistolul aşa. Sam apucă arma cu amândouă mâinile. Încearcă şi tu.

Ea luă din nou pistolul, se aşeză aşa cum îi spusese el, folosi ambele mâini şi ochi. În ciuda bandajului de la mâini, strângea arma cu forţă.

— E mai bine, decise Sam.

Se aşeză în spatele ei, cu picioarele lipite de ale ei, atingându-i spatele cu pieptul şi cu mâinile întinse lângă ale ei. Julia simţea că

jumătate din trupul ei fusese cuprins de flăcări. Ceva tulburător trecu de la un trup la altul. Simţi că i se acoperă fruntea de sudoare.

— Aşa trebuie să ţii mâinile. Îi aranjă degetele în jurul armei până ce acestea se aflară în poziţia pe care o dorea el, apoi se îndepărtă.

Julia încercă să se concentreze asupra mâinilor şi asupra armei, însă avea impresia că simţea încă trupul lui lipit de al ei şi de-abia putea să respire. Reuşi să-şi revină. Sări uşor ca să-şi verifice stabilitatea. Avea reflexe de alergător şi deprindea uşor orice avea legătură cu echilibrul. Ridică şi coborî pistolul, îl aduse la piept, apoi întinse din nou mâinile. Priza i se părea acum foarte confortabilă.

Cu o mişcare bruscă, Sam îi smulse pistolul.

— Hei! Tocmai începusem să mă obişnuiesc cu el! strigă Julia, întorcându-se spre el.

— Ştiu. Îi înapoie pistolul. Fă-o din nou.

În următoarele douăzeci de minute pistolul trecu de la unul la altul şi de fiecare dată ea reuşi să se echilibreze şi să apuce corect arma. În cele din urmă fu evident că ştia instinctiv ce trebuie să facă.

El dădu din cap, mulţumit.

— Înveţi repede.

— Ca urmare a anilor în care am fost oarbă. Mâinile mi-au înlocuit ochii.

O clipă, lui Sam îi scăpase acest aspect. Se chinuia fără prea mari sorţi de izbândă să se concentreze. Nu ar fi vrut ca ea să aibă o armă pentru că în felul ăsta sporeau şansele să fie ucisă, iar acum, că ajunsese să o înveţe cum să o folosească, trebuia să suporte contactul cu corpul ei.

— Da, bineînţeles, spuse el, străduindu-se să-şi păstreze o voce neutră. Acum, hai să presupunem că urmează să tragi.

Îi arătă cum să folosească degetele mâinii drepte – mâna ei de bază – pentru a trage siguranţa şi a apăsa trăgaciul.

— Asta face să acţioneze percutorul, explică el. Dacă dintr-un motiv oarecare glonţul nu pleacă, apasă imediat trăgaciul încă o dată. Uneori chiar şi o capsă defectă detonează dacă cuiul percutor o loveşte a doua oară.

Julia făcu semn că a înţeles. Împinse siguranţa în sus şi mimă apăsarea pe trăgaci, fără să reuşească să-i ignore mişcările, apropierea şi undele care treceau printre ei ca un curent fierbinte. Clătină uşor din cap. Încerca să uite de prezenţa lui, să uite că-i trezea emoţii pe care nu voia să le simtă.

Se concentră şi curând mişcările ei căpătară o anumită fluiditate.

Sam o opri.

— OK. Ai repetat asta de câteva ori, însă acum ajunge. Nu e o metodă prea bună de a învăţa să tragi şi nu aş recomanda-o niciodată. Însă cum nu ai prea multe gloanţe, este tot ceea ce putem

face deocamdată. Hai să vedem acum dacă poţi să loveşti o ţintă.

Pătrunseră amândoi pe uşile duble în sala întunecată.

Interiorul peşterii părea foarte vast, deşi probabil că se aflau acolo numai cinci sute de fotolii – mult mai puţin decât la Albert Hall, Kennedy sau Carnegie. Pe măsură ce înaintau tot mai adânc în întuneric, Julia avu un sentiment ciudat de *deja vu.* Era ca şi cum ar fi orbit din nou.

Sam aprinse lanterna.

— La naiba! E prea slabă. O rază de lumină abia reuşea să străpungă întunericul adânc al sălii.

— Am văzut câteva baterii sus, în bucătărie. Sper să nu fie la fel de vechi ca astea. Aşază-te aici, în ultimul rând şi gândeşte-te cum trebuie să ţii arma. Încearcă să vizualizezi acest lucru. Mă întorc imediat.

O dungă lungă de lumină străbătu întunericul din sală când Sam deschise uşa şi plecă.

Julia privea întunecimea care parcă o chema. Se mai vedea doar o linie subţire de lumină acolo unde erau uşile ce dădeau în hol. Sentimentul de *deja vu* era iar prezent şi ea simţi brusc nevoia să retrăiască vremea cât fusese oarbă. Să se testeze. Porni pe culoarul dintre fotolii, care abia se mai distingea. Cu cât se apropia mai mult de scenă, cu atât întunericul devenea mai dens şi spaţiul dintre rânduri mai greu de văzut, până când dispăru cu totul. Lumina nu mai ajungea până acolo.

Sesiză că îşi monitoriza paşii – simţea covorul vechi pe care călca… apropierea fotoliilor de o parte şi de alta a culoarului… sunetul rece şi înfundat al scenei, gata să o înghită. Mintea ei înmagazina senzaţiile exact aşa cum o făcea atunci când exersa drumul până la pian. Descoperi uşurată că sensibilitatea ei facială era la fel de mare, reuşind să o facă să se dea înapoi de fiecare dată când era pe punctul de-a se izbi de fotoliile de pe margine.

Nu mai simţea însă bucuria aceea. În interiorul ei nu mai vibra muzica, gata să izbucnească. Locul muzicii fusese luat de frică. Ca o ceaţă groasă, teama îi cuprinsese creierul, învăluind-o cu un sentiment de iminenţă a pericolului. Putea fi ucisă dacă o găsea Maya Stern. În orice clipă, indiferent de măsurile de prevedere pe care şi le lua, violenţa putea izbucni din nou, dintr-o sursă neaşteptată, aducând cu ea moartea.

După ce trecu şi de ultimul rând de scaune, faţa Juliei simţi o barieră care se ridica dinaintea ei. Încercă să simtă, fără să atingă cu mâinile, ceea ce bănuia a fi marginea scenei.

Deodată, o rază de lumină sfâşie sala. O surprinse pe Julia care se simţi ca un fluture prins cu un bold în insectar.

— Îţi explorezi capacitatea de a vedea cu celelalte simţuri? se auzi vocea lui Sam.

— După cum spunea Orion, până nu aflu ce mi-a provocat realmente conversia, pot oricând să-mi pierd din nou vederea.

El înaintă pe culoar până la marginea scenei, pe care o lumină cu lanterna de la un capăt la altul, apoi de sus în jos.

— Ce cauţi? întrebă ea.

— Un şevalet. Ţin minte că era unul mare şi solid. Trebuie să fie pe undeva, pe aici. Bunicul lipea afişe pe el şi-l punea afară pe trotuar. Ar fi bun de ţintă.

Lumina lanternei făcu să apară o scară, ceva ce părea să fie o cortină împăturită, câteva piese de mobilier şi câteva scaune pliante. Nici un şevalet.

— Este pe-aici, în spate, o magazie, murmură Sam.

Găsiră treptele şi urcară pe scenă. Peretele din spate era gol, cu excepţia unei uşi duble încuiate şi a unor rânduri de suporţi care foloseau la legarea frânghiilor cu care se ridicau decorurile. Nu mai exista nici un decor, însă pe suporţi se mai vedeau bucăţi de frânghie. Căutară în dreapta şi în stânga scenei şi într-un târziu găsiră magazia.

— Bine că m-am gândit să aduc cheile teatrului, murmură Sam.

Uşa de la magazie nu avea nici clanţă, nici broască. Era dreaptă şi solidă şi probabil că nu existase intenţia de a o încuia vreodată. Cineva fixase însă câte un suport pe perete şi pe marginea din dreapta sus a uşii. O bară grea de oţel era prinsă de-a latul uşii, pătrunzând prin cele două suporturi şi fixată cu un lacăt.

Sam desfăcu lacătul cu o cheie de pe inel şi deschise uşa grea. Lumină încăperea cu lanterna. Era plină până în tavan cu mobilă, panouri cu afişe, reflectoare vechi, prăjini lungi pentru deplasarea decorurilor şi tot felul de alte nimicuri, folositoare cândva în acest teatru care în zilele lui bune găzduise atât evenimente pe scenă, cât şi proiecţii de filme. Nici urmă de şevalet.

— Stai, asta-i chiar şi mai bună.

Lumina lanternei se oprise pe un balot de paie uscate, folosit probabil în vreo piesă montată demult. Deschiseră uşa mai larg.

Ea îl ajută să scoată balotul din magazie.

— Îţi dai prea multă osteneală pentru mine.

— Fac asta pentru teatru. Nu vreau să-l găureşti peste tot.

Julia zâmbi. Sam nu ceda deloc. Aşezară balotul pe două scaune în mijlocul culoarului. Se înapoiară până la uşa care dădea în hol şi ea se întoarse către locul unde aşezaseră balotul. Sam îndreptase lanterna asupra lui.

Fără ca el să-i mai spună, Julia luă poziţia de tragere şi prinse pistolul cu ambele mâini.

— Nu-l strânge prea tare. Ţine-l bine, dar nu cu mâinile încleştate, o

instrui el. Gândeşte-te că e o parte a corpului tău. Pistolul va avea recul, o să te lovească, dar tu trebuie să faci corp comun cu el, să nu te apleci şi în nici un caz să nu frânezi sau să-l îndepărtezi. Va trebui să cooperezi cu el.

— Aşa cum cooperez cu tine.

— Aş vrea. Sam îi studie faţa. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu închide ochii! Priveşte ţinta şi gândeşte-te că arma este o extensie a braţului tău. Ochii şi braţul trebuie să fie perfect coordonate. Arma va trage acolo unde privesc ochii tăi. Sam inspiră adânc. Respiră. Şi trage.

Julia apăsă pe trăgaci. Explozia fu asurzitoare. Corpul ei se cutremură şi urechile îi ţiuiră mult timp după aceea. Ca un ecou, undeva departe se auzi un sunet stins. Balotul rămase însă nemişcat.

— L-am nimerit?

— Hai să privim problema astfel – glonţul este undeva în interiorul teatrului. Locul exact va rămâne un mister. Din fericire, după sunet, se pare că nu ai lovit nimic important.

Julia clocotea. Dorea cu disperare să închidă ochii, să pună în acţiune instinctele sale care o învăţaseră atât de multe despre distanţe şi orientare. Nu închise ochii, însă se concentră. *Putea să o facă.*

Ochi, trase aer în piept şi apăsă pe trăgaci.

Balotul de paie sări în aer. Însă înainte de a conştientiza victoria, se trezi aruncată la podea. Sam sărise pe ea. O uimea rapiditatea cu care se întâmplase totul. Uşurinţa cu care o pusese la pământ şi cu care îi smulsese Waltherul. Sam era peste ea, cu pistolul în mână, iar lumina lanternei care căzuse se îndrepta către tavanul înalt al sălii.

Respiraţia lui era fierbinte. Julia era ţintuită pe podea. O durea spatele, care începuse să zvâcnească. Se simţi deodată cuprinsă de dorinţă. Trupul lui radia căldură şi o atracţie irezistibilă. Un val de căldură îi cobora spre pântece.

Încercă să se lupte cu greutatea lui, să-l împingă în lături.

— Ce faci?

Îi vedea ochii cenuşii. În spatele lor se zărea un fel de luminiţă dureroasă. Sam se ridică încet.

Vocea lui era metalică:

— Un pistol nu e o jucărie. Şi tu nu ştii încă destule ca să te poţi apăra cu el. Dacă ai posibilitatea, fugi. Dacă nu, trage în aşa fel încât să ucizi. Nu trebuie să crezi că eşti în siguranţă numai pentru că ai o armă. Niciodată.

36

DUMINICĂ, 1:05 PM

Sus, în dormitorul părinţilor săi, Sam se pregătea de plecare.

— Vin cu tine, îl anunţă Julia.

El scutură din cap:

— Nu-i o idee bună. Dacă nu pot să-l conving pe tipul de la DCI? O să ne reţină pe amândoi şi atunci ce-am rezolvat?

— Nu suport să nu fac şi eu *ceva.*

Se simţea inutilă. Ca un personaj prostuţ şi neajutorat dintr-un desen animat din anii ’50. Minnie Mouse. Olive Oyl. Sau chiar Lois Lane, mai recent. Ştia că Sam are dreptate, dar asta nu ajuta la nimic şi, din nefericire, se părea că şi el ştia asta. Stătea acolo, ca un profesor în faţa unei grupe de studenţi, ţinând un curs şi totuşi avea un aer foarte masculin – corpul zvelt, mişcările ritmice, figura puternică.

— Vei fi singură aici şi trebuie să fii pregătită pentru asta. Compania este ca un club pentru cercetaşi. Motto-ul nostru este „Fii pregătit pentru orice”. Deschise dulapul mamei sale şi scoase de-acolo o haină lungă de lână. I-o arătă. Era albastră, cu guler larg şi nasturi mari, probabil din anii ’80. Încearc-o.

— E destul de bună. Era prea lungă, aproape până la glezne, dar la umeri îi venea bine.

— În regulă. Regula numărul unu: Nu ieşi nicăieri. Regula numărul doi: Dacă trebuie, poartă haina mamei. Aşa nu va mai trebui să mă îngrijorez că poţi face pneumonie şi te ascunde destul de bine.

Îşi strecură mâinile în buzunare şi găsi acolo mănuşi de piele. Cu bandajele, n-o să le poată purta. Sub mănuşi dădu de un spray. Îl scoase.

— Ăsta probabil a fost cu apă de colonie.

— Orbii şi al şaptelea simţ! Mama îl poartă mereu pentru că, după cum ai observat, nu suntem în Southampton. Aici crima este pur şi simplu un mod de a-ţi câştiga existenţa.

— Linişteşte-te! N-o să plec nicăieri. Cel puţin nu înainte de a găsi un plan.

— Următoarea regulă: Discuţi toate planurile cu mine. Dacă nu sunt aici să vorbim, nu faci nici un plan. Scoase portofelul, de unde luă cinci bancnote de douăzeci de dolari şi o carte de credit Global. Câteva precauţii suplimentare. Asta este alocaţia ta. O sută de dolari. Nu-i cheltui pe toţi odată. Şi asta este cartea ta de credit. Dacă

exagerezi, ţi-o iau înapoi.

— Sam! Nu fi ticălos! Dar luă banii. Imediat, se simţi în siguranţă. Când banii erau mai importanţi decât aerul pe care îl respirai, lipsa lor era, în cel mai bun caz, supărătoare. În cel mai rău caz îi dubla teama. M-ai ajuta cu adevărat dacă mi-ai arăta toate uşile, ca să ştiu că sunt încuiate înainte să pleci.

— Urmează-mă. Îşi trase haina de piele şi luă bagajul. Julia îl însoţi în hol. Uşile mari de sticlă fuseseră acoperite cu furnir. Singura uşa funcţională era cea care dădea spre garaj. Îşi aruncă bagajul în Durango.

— Sper că te vei întoarce. Încă n-am terminat cu tine. Rămase surprinsă de propria voce. Veselă, provocatoare. Ce naiba, flirta ca o şcolăriţă?

Se uită la ea uimit:

— Austrian, n-am de gând să te părăsesc. Suntem implicaţi amândoi. Mă întâlnesc cu cel de la DEI, îi spun tot ce ştim şi mă întorc cât pot de repede, după ce obţin protecţia Companiei. Dacă îl atragem de partea noastră, lucrurile se vor îmbunătăţi simţitor. Este un spirit independent şi este bun. În ciuda problemelor de sănătate pe care le are şi-a păstrat postul. Cu ajutorul lui, cred că totul va fi în regulă.

— Şi fără ajutorul lui?

Se priviră în ochi cu seriozitate:

— Nu poate fi mai rău decât acum.

Julia îl aprobă din cap, dorindu-şi să se fi putut proteja mai bine. Măsură din ochi Chevrolet-ul mare. Avea transmisie automată. Şi cheile?

— Eşti de-a dreptul prăpăstioasă, ştiai asta?

— Sunt încă în viaţă. Nu ştiu câţi s-ar putea lăuda cu asta în situaţia mea.

— Bine, bine. Trebuia să-şi scoată din cap ideea că avea de-a face cu o femeie neajutorată. Cheile sunt în contact. Un prieten de-al meu care stă în apropiere vine o dată pe săptămână să pornească motorul, aşa că ar trebui să meargă. Făcu o pauză. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu faci prostia de a pleca fără mine!

— O să te aştept. O să-mi fie dor de buna ta dispoziţie.

În sfârşit, îl văzu râzând, redevenind Sam, cel de care se ataşase. Brusc, îşi dădu seama că tot comportamentul lui exagerat era din cauză că-şi făcea griji pentru ea.

— Sam?! Mulţumesc! spuse încet.

El clipi şi dădu din cap solemn. Apoi îi arătă cum se încuie din interior uşa garajului. Se întoarseră tăcuţi în hol şi urcară scările spre apartament. Pe măsuţa din living era albumul cu reprezentări şi descrieri ale operelor de artă şi comorilor de la Castelul Konigsberg.

— Pot să ţi-l las ţie. Am o copie a singurei fotografii color rămase în

Camera de Chihlimbar. Şi, desigur, poţi să te uiţi la televizor. Vrei să-ţi las un ziar?

— Vreau să pleci naibii odată şi să te întorci cu veşti bune.

Îl privea cum împătureşte ziarele, când îşi dădu seama. Ideea îi venise de când citise ziarele, dar nu o conştientizase.

Sam îi observă expresia serioasă, accentuată de părul cărunt şi ştiu că o frământă ceva:

— Ţi-a venit vreo idee?

Ea îi făcu semn că da:

— Orion Grapolis mi-a spus că, încă de pe vremea lui Freud, hipnoza era folosită ca tratament pentru tulburările de conversie şi că orbii pot fi hipnotizaţi, ca orice altă persoană. Evident, avea dreptate, pentru că m-a hipnotizat. Dar atunci de ce Walter Dupuy, primul meu terapeut, mi-a aplicat terapia standard? De ce mi-a spus că orbii nu pot fi hipnotizaţi?

— Ştim deja că, probabil, lucra pentru unchiul tău.

— Aşa este. Să revenim la numitorul comun dintre noi – pachetele. Dacă au fost trimise de bunicul Redmond…

— Ai spus că este senil.

— Asta au afirmat medicii specialişti ai unchiului meu la proces. L-au convins pe judecător, iar acesta le-a încredinţat unchilor mei tutela bunicului Redmond şi a averii sale. Este adevărat că bunicul nu ne cunoştea pe mine şi pe mama atunci când l-am vizitat la azil…

— Dar acum te întrebi dacă nu cumva au existat şi alte motive să fie considerat senil.

— Exact. Poate că bunicul i-a enervat pe unchii mei atunci când a vrut să înfiinţeze o fundaţie.

— A vrut să-şi doneze banii?

— O mare parte din ei. A început să finanţeze acţiuni de caritate, să doneze clădiri, lucruri de genul ăsta. Apoi a hotărât să înfiinţeze o fundaţie, în care să investească o jumătate din averea sa. Aproape zece miliarde de dolari, mi-a povestit mama. Ei nu-i păsa, dar fraţilor ei da, mai ales lui Creighton, care nu e atât de bogat.

— De ce nu a făcut nimic să-i oprească pe unchii tăi?

Julia se încruntă:

— Eram mai mereu plecate, iar ea s-a retras în mod deliberat din afacerile familiei, acum vreo douăzeci de ani. Creighton i-a arătat concluziile doctorului şi decizia judecătorească. Apoi l-am vizitat pe bunicul. Părea stăpânit de halucinaţii mai tot timpul, parcă puţin nebun. Iar asta a confirmat ceea ce citise mama – că suferea de boala Alzheimer şi că putea reprezenta un pericol pentru el însuşi şi pentru familie. Îl privi îngândurată, continuând: Dar acum încep să am îndoieli. Dacă unchii mei îl controlau pe psihiatrul care mă trata şi pot minţi aşa cum fac acum, cu siguranţă ar fi putut găsi medici care să

depună mărturie că bunicul este senil şi un judecător care să-l încredinţeze, cu tot cu avere, în grija lor.

Sam o privea cu atenţie:

— Vrei să spui că bunicul tău nu este senil, că ar putea şti anumite lucruri pe care Creighton vrea să le ascundă. Cum ar fi Camera de Chihlimbar.

Julia dădu din cap aprobator:

— Acum intervin din nou pachetele. Amândouă veneau din Armonk. Trebuie să-l cunoşti pe bunicul ca să înţelegi că ar fi putut fi el cel care le-a trimis. Poate fi absolut încântător sau, dimpotrivă, insuportabil. După cum îi convine. Şi când îşi pune ceva în cap, este de neoprit. Sau, cel puţin, era. În rarele dăţi când l-am văzut înainte să meargă la azil, era absorbit de activităţile caritabile. Zâmbi, amintindu-şi. Apoi o copleşi tristeţea, gândindu-se la cât de slăbit părea în azil. Până să se îmbolnăvească, s-a purtat întotdeauna admirabil cu mine şi cu mama. Am de gând să-l sun. Dacă nu vrea – sau nu poate – să vorbească cu mine, trebuie să mergem acolo cât mai curând. Este la Azilul Rolling Hills, între Armonk şi Mount Kisco. Ăsta va fi următorul nostru drum, de acord?

— Sună bine. Sam îşi încheie geaca. E timpul să plec. Cu cât mă întorc mai repede, cu atât mai bine.

În timp ce el o luă înainte ca să cerceteze garajul, Julia se holbă la umerii lui laţi, cuprinşi în geaca de piele strânsă pe mijloc. Avea un fund tare, rotund şi, privind graţia cu care se mişca, simţi brusc nevoia să întindă mâna şi să-l tragă spre ea. Să-l strângă în braţe, să…

El întredeschise uşa garajului şi aruncă o privire afară. Julia văzu cum i se relaxează umerii. Sam deschise larg uşile.

— Ai să fii atent? Stătea lângă el în timp ce descuia portiera maşinii.

— Nu. O să plec şi o să mă las ucis. Se întoarse la timp ca să-i vadă privirea uimită. Ţi-am spus vreodată că-mi place foarte mult muzica ta?

— Cred că ai pomenit o dată că s-ar putea să-ţi placă.

— Ai încredere în mine, Julia. N-am de gând să las să ne ucidă careva. Urcă în maşină, coborî geamul portierei şi porni motorul.

Te sun de îndată ce aflu ceva. Închide uşa garajului după mine şi încui-o.

Julia se zbârli.

— Nu-mi vine să cred că poţi fi atât de pisălog. Credeai că o s-o las larg deschisă?

— Ha! făcu el. Scuză-mă. Ne vedem curând.

Prin geamul deschis se priviră drept în ochi şi între ei se transmise

ceva nou şi senzual. Julia se simţea atrasă cu putere de bărbatul acesta. Ce conta dacă nu se va întâmpla nimic serios între ei? Dar dădu din cap şi privi în altă parte. Nu acum. Nu încă.

Sam se mai uită la ea o clipă, apoi se încruntă. O mai salută o dată dând din cap în direcţia ei şi ieşi cu maşina pe alee. Roti din nou privirea în toate direcţiile. Întoarse volanul spre dreapta şi ieşi uşor pe stradă.

Ea rămase în umbra purpurie şi-l urmări cu privirea până când maşina roşie dispăru din vedere. Îi spusese Julia. I se adresase pe nume.

Se întoarse în holul de la intrare, atât de ornamentat, care acum i se păru sumbru şi rece. Fără Sam, ecoul paşilor ei răsuna neplăcut. Avea sentimentul dezagreabil că este privită şi urmărită. Fără motiv, fireşte – nimeni nu ştia că se află acolo. Hotărâtă, alungă frica. Avea probleme de rezolvat.

Ridică receptorul telefonului din spatele casei de marcat. În faţa ei se aflau casetele de sticlă în care fuseseră probabil cândva stive colorate de dulciuri. Lângă perete se afla o maşină veche de făcu floricele. Fusese un loc fermecat şi spera ca o parte din magie să se răsfrângă şi asupra ei. Sună la informaţii şi ceru numărul de telefon al sanatoriului Rolling Hills din comitatul Westchester, statul New York.

La numărul de telefon pe care îl obţinuse răspunse o operatoare plictisită.

— Sunt nepoata lui Lyle Redmond. Aş vrea să vorbesc cu el, vă rog.

La capătul celălalt urmă un moment de ezitare.

— Bineînţeles, domnişoară. Aşteptaţi un moment. Linişte. O lăsase să aştepte. Încercă să-şi păstreze calmul, însă inima începuse să-i bată mai repede. Ştia oare bunicul ei ce se afla în spatele a tot ceea ce se întâmpla? Sau era într-adevăr o epavă, aşa cum îşi amintea ea?

— Cine este la telefon? De data asta era vocea unui bărbat şi nu părea plictisită deloc. Era vocea dură a cuiva obişnuit să comande.

Se pricepea şi ea la jocul ăsta. Vocea Juliei deveni la fel de dură:

— Sunt nepoata lui Lyle Redmond. Faceţi-mi legătura cu camera lui.

— Doarme.

— Treziţi-l imediat. Este ceva important.

Bărbatul fusese luat prin surprindere. Vocea lui deveni mai rezonabilă.

— Îmi pare rău, domnişoară. Acestea sunt ordinele doctorului. După moartea fiicei lui, starea sa s-a înrăutăţit. Nu poate vorbi cu nimeni. Doctorul spune să reveniţi săptămâna următoare. Pot să-i spun că l-aţi căutat. Care dintre nepoate sunteţi?

Julia îndepărtă receptorul de la ureche şi îl privi fix. Putea crede ce-i spunea bărbatul ăla? De ce voia să-i afle numele şi se interesa care

dintre nepoate era? Pentru că primise ordin să fie atent la orice apel din partea ei? Îşi dădu seama că nu are ce face. Era prea departe pentru a-l obliga pe bărbatul acela să facă ceea ce-i ceruse şi nu voia să-l alarmeze sau să-i trezească suspiciuni.

— Sunt fiica lui Brice. O să revin săptămâna viitoare.

După ce puse receptorul în furcă fu cuprinsă de nelinişte. Se aşteptau oare ca ea să apară la sanatoriu? Urcă scara ce ducea la apartament. Îşi pregăti o ceaşcă de cafea. Rămase gânditoare în bucătărie. Pe masă se afla pistolul. Îl luă în mână, îl studie şi înţelese că lecţia pe care i-o dăduse Sam era corectă: nu era suficient de pregătită ca să fie sigură că arma o putea apăra de orice pericol. Dar era mai bine decât nimic, adică decât ceea ce părea să aibă în momentul acela.

Se duse în sufragerie, luând şi pistolul cu ea. Îşi puse pe ea haina mamei lui Sam. Nu numai că o încălzea, dar o făcea să se simtă ca şi cum el ar fi fost acolo. Se uită puţin la CNN, suficient însă ca să vadă un reportaj care prezenta imagini de la concertul ei care avusese loc la Hollywood Bowl şi să audă spunându-se că acum era urmărită pentru uciderea unui renumit psiholog din New York. Trecu rapid pe alt canal, care transmitea un joc televizat, apoi mută pe un altul unde rula o comedie. Absentă, îngrijorată, după o oră închise televizorul.

Observă apoi cartea pe care o lăsase Sam. Era legată în catifea albastră, iar în centru avea o fotografie care îi reprezenta pe ţarul Nicolae al II-lea şi pe soţia sa, împărăteasa Alexandra.

Băgă pistolul în buzunarul mare al hainei şi, luând cartea cu ea, coborî la parter. Se aşeză pe ultima treaptă, acolo unde stătuse cu Sam când o instruise cum să folosească Waltherul. Strânse haina în jurul ei şi deschise cartea. Era scrisă în limba rusă. Curbele şi unghiurile literelor chirilice erau frumoase şi misterioase, însă absolut neinteligibile pentru ea. Deschise cartea la prima fotografie şi o văzu: după descrierea lui Sam, aceasta trebuia să fie faimoasa Cameră de Chihlimbar.

Într-adevăr, ţi se tăia respiraţia. Erau acolo o mie de nuanţe de chihlimbar auriu, de la galben pal până la roşu închis şi chiar maro. În suporturile de pe pereţi în dreptul coloanelor placate cu oglinzi, erau lumânări înalte, aşa că lumina reflectată de oglinzi şi cea care pătrundea pe ferestre învăluiau mozaicul, simbolurile imperiale şi sculpturile ornamentale într-o strălucire vie. Julia privea uluită frumuseţea uimitoare a chihlimbarului şi arta cu care fusese prelucrat. Se bucură din nou că îşi recăpătase vederea pentru a putea admira o asemenea minune. Nu era de mirare că Sam era atât de pornit să redea lumii această capodoperă.

Mai privi un timp fotografia, apoi dădu mai departe paginile, admirând bijuteriile, picturile, sculpturile şi celelalte *objets d'art*

despre care se presupunea că fuseseră furate de pe întreg teritoriul Uniunii Sovietice şi ascunse apoi la castelul Konigsberg. Deşi Julia fusese crescută într-o familie bogată şi privilegiată şi mereu înconjurată de comori de artă deosebite, fotografiile nu încetau să o uimească. Arta adevărată avea în ea ceva mistic şi încântător. Niciodată nu te puteai sătura de ea, deoarece operele de artă arătau altfel la fiecare privire şi această continuă transformare se răsfrângea şi asupra privitorului. Era ca un dans în doi care oferea privitorului puterea să cuprindă veşnicia frumuseţii, pe care nu o putea stăpâni nimeni, niciodată.

Apoi, deodată, văzu o casetă incrustată, strălucind de safire, perle şi pietre semipreţioase.

Atinse fotografia cu o mână tremurândă. Nu putea fi…

Ştia însă că nu se putea înşela. O văzuse de prea multe ori înainte de a-şi pierde vederea. Ani de zile, această remarcabilă piesă de artă, sau o copie fidelă, se găsise pe biroul bunicului Redmond din reşedinţa de la Arbor Knoll.

Privind fotografia, îşi dădu seama că începe să respire din ce în ce mai greu.

Temătoare, mai întoarse câteva pagini. Şi văzu…

Cerceii de smarald ai mamei sale.

Înghiţi cu greu. Erau cerceii aceia deosebiţi pe care îi purtase mama sa şi pentru care se luptase în noaptea în care fusese ucisă. Cerceii pe care bunicul Austrian – Daniel Austrian – îi oferise mamei sale în ziua în care ea se căsătorise. La amintirea îngrozitoarei morţi a mamei sale trebui să facă un efort să-şi păstreze cumpătul. Ambii săi bunici avuseseră piese din castelul în care se păstrase Camera de Chihlimbar…

Mai întoarse câteva pagini. Şi înlemni, îngrozită.

În aceeaşi clipă încercă să-şi mute privirea. Pentru că acolo, strălucind întunecat, se afla inelul ei de alexandrit.

Inelul cu uimitoarea piatră verde înconjurată de o coroană de pietre preţioase albastre, ca nişte clopoţei. Unic şi minunat. Inelul din cauza căruia îşi pierduse vederea la Londra…

Închise cu putere cartea.

Era prea târziu.

Simţi din nou mirosul acela ciudat pe care îl simţise şi atunci…

Tâmplele îi zvâcneau. Obrajii îi ardeau. Şi deodată avu senzaţia aproape palpabilă că mintea ei încetase să mai funcţioneze.

Întunericul îşi făcuse apariţia la limita orizontului ei vizual, înainta fără milă către ea. Încercă să lupte şi să se opună. Se închisese însă în junii ei şi o încercuia cu o ceaţă neagră. Rece, goală şi neiertătoare. Holul dispărea încetul cu încetul din faţa ochilor ei…

Durerea îi străpunse pieptul. Vederea i se întunecă, blocând totul

ca o aripă de corb.

Ştia acum lucruri pe care nu le cunoscuse înainte. Inelul care declanşase revenirea orbirii ei provenea de la castelul Konigsberg. Ce-a de a Doua Comoară a lui Himmler. Inelul care o făcuse să retrăiască în subconştient ceea ce se întâmplase în noaptea debutului său făcea parte din obiectele furate de nazişti.

Ceva se frânse în inima ei.

Era din nou oarbă.

37

DUMINICĂ, 3:58 PM
GEORGETOWN, WASHINGTON, D.C.

Sam se simţea vinovat. O minţise pe Julia. Era adevărat că intenţiona să se ducă în Silver Spring să vorbească la DCI, însă nu imediat. Mai întâi trebuia să-l înfrunte pe Vince Redmond. Clanul Redmond era implicat în tot ceea ce i se întâmpla lui şi Juliei.

Era o convingere pe care nu i-o împărtăşise Juliei ca să nu o sperie prea tare şi care îl făcea din ce în ce mai furios acum, când trecea pe străzile din Georgetown, cu casele lor federaliste şi victoriene, cu obloane la ferestre, copaci mari şi trotuare pavate cu cărămizi. Lângă el se afla pistolul Browning calibrul 9 mm. Redmond ar face bine să nu i se opună.

Ajunse în cvartalul unde locuia Redmond şi cercetă zona ca să vadă dacă nu cumva se află pe acolo agenţi de la Companie.

Nu se vedea nici unul. Citi numerele caselor. Mai călcase o singură dată în casa lui Redmond, anul trecut, imediat după ce acesta fusese numit director la Informaţii. Fusese una din acele petreceri protocolare cu gustări savante şi cu multă băutură de bună calitate. Dar acum nu era sigur în ce casă locuia Vince.

Întoarse la colţul străzii, înconjură cvartalul şi porni înapoi pe stradă. Era peste măsură de furios. Vince Redmond – întregul clan – trebuia să răspundă la o mulţime de întrebări, indiferent cât de implicaţi erau. După ce va termina cu Vince, se vă duce direct la directorul Companiei şi le va da în vileag ticăloşiile. Era în stare să meargă până la Casa Albă în caz că nu primea rapid răspunsuri satisfăcătoare.

Furia îi provoca o senzaţie dureroasă, urmată de un sentiment de teamă. Se temea pentru Julia. Ani de zile, incidentul din Berlinul de Est căruia îi căzuse victimă Irini îl copleşise cu remuşcări. Şi cu sentimentul că nu va mai putea iubi niciodată pe cineva. Acum trebuia să scape însă de toate acestea. Trebuia să uite, pentru că îi tulbura judecata. *Cei pe care îi iubea puteau muri prea uşor.*

Se întoarse iar pe strada lui Redmond şi se uită atent în toate părţile. Nu văzu nici o santinelă deghizată care să păzească zona. Strada era curată… cu excepţia Jaguarului negru care oprise tocmai atunci în faţa unei case pe partea dreaptă. Încetini maşina ca să poată privi mai bine. Statura masivă a celui care ieşi din Jaguar era inconfundabilă. Pink Pinkerton. Aliatul şi prietenul lui de încredere. Dar

ce naiba căuta aici? Aşa îl ajuta?

Cu o tresărire, îşi aminti cât de greu se lăsase înduplecat Pink să-i facă acel simplu serviciu pe care i-l ceruse – să se ducă până la Oyster Bay şi să verifice la serviciul de plasare din sat.

Sam înfipse piciorul în pedala de frână. Deşi Creighton Redmond nu o spusese pe faţă, era clar că o acuza pe Julia de crimă. Vince Redmond era fiul lui. Fiecare dintre ei avea banii şi relaţiile necesare ca să-i angajeze pe Maya Stern şi pe Curăţători. Şi Stern şi Curăţătorii intenţionau fără îndoială s-o omoare sau cel puţin să pună mâna pe Julia.

Sam fu cuprins de spaimă. Nu cumva făcuse o greşeală? Avusese încredere în Pink. Îi dăduse numărul de telefon de la teatru. Puteau descoperi locul.

Julia era singură acolo.

Disperat, scoase telefonul mobil şi formă numărul…

DUMINICĂ, 4:05 PM
BALTIMORE, MARYLAND

Lacrimile începură să curgă din ochii Juliei. Inima i se strânse. Era ca un vas ce se umpluse cu durere. Însă înainte de a înţelege cu adevărat ce însemna să *fie oarbă din nou,* auzi nişte zgomote, în garaj era cineva!

— Sam! strigă ea cu o voce şovăitoare. Se îndreptă fără să vadă către hol, cu mâinile întinse înainte. Se împiedică şi căzu. Se ridică în picioare. Instinctiv, îşi strânse pe ea noua sa haină. Simţea parfumul impregnat în ţesătură. Toţi o părăsiseră. Fusese iar trădată.

— Sam?

În garaj se auzeau şoapte şi în mintea ei sună deodată un semnal de alarmă.

Sam spusese că o să telefoneze înainte de a se întoarce. *Nu putea fi Sam.*

Vocile din garaj abia se auzeau, însă din locul în care se afla, Julia îşi dădu seama că se apropiau de uşa care dădea în hol. Inima începu să-i bată cu putere. Vocile şi zgomotul paşilor făceau să vibreze înfundat duşumeaua. Erau paşii cuiva care se apropia pe furiş. Dacă dintr-un motiv oarecare Sam ar fi uitat să telefoneze şi ar fi revenit fără să anunţe, i-ar fi recunoscut mişcările sigure, ritmul paşilor…

Băgă mâna după pistolul din buzunar. Duritatea armei era liniştitoare.

Dar ea era oarbă. Dacă nu putea vedea – nu putea ţinti, în garaj, paşii se opriseră, cercetând. Apoi se auziră mişcându-se mai repede.

Se învârtea într-un cerc întunecat. Ştia ce are de făcut. Fusese oarbă atât de mult timp încât învăţase o mulţime de trucuri. Depărtă braţele şi întinse palmele bandajate ca antenele unui radar. Se linişti şi faţa ei începu să recepţioneze ecourile care veneau de la suprafeţele înconjurătoare. Făcu trei paşi la dreapta.

Galantarul pentru dulciuri. Îi simţea suprafaţa şi-i urmă conturul până în locul unde trebuia să se afle uşa care dădea spre sala de spectacol, neluminată. Descoperi cu uşurare clanţa uşii. O împinse...

Telefonul începu să sune undeva în spate. Tresări. *Sam?* Nu se mai putea întoarce...

Păşi în imensitatea rece a sălii. Când uşa reveni la loc în spatele ei, îi auzi.

— Uşa aia! Era vocea Mayei Stern. *Acolo!*

Julia nu mai avea timp să se orienteze. Trecuseră numai câteva ore de când păşise prima oară pe culoarul din mijlocul sălii. Era momentul să folosească tot ceea ce învăţase, tot ceea ce deprinsese. Sub imperiul credinţei şi al disperării, se repezi înainte. Era îngrozită, dar hotărâtă. Trebuia să găsească scena întunecată, neluminată, unde ei ar fi fost la fel de orbi ca şi ea. Era singura ei speranţă.

În urma ei se auzi deschizându-se uşa. Căldura din holul de la intrare ajunse până la ea.

Începu să alerge mai repede, ridicând picioarele ca să evite denivelările din duşumea.

— Iat-o! strigă din nou Maya Stern. Opriţi-o!

Julia respira din greu. Faţa i se acoperise de sudoare. Se strădui să alerge mai repede. Un glonţ şuieră pe lângă ea şi se înfipse în lemn. Aşchii explodară în aer ca nişte ace. Câteva dintre ele îi zgâriară pielea capului şi Julia se prăbuşi. Se izbi zdravăn cu umărul de podea. Durerea îi ajunse până la creier, însă nu o luă în seamă. Disperată, se târî cu palmele şi genunchii până la un rând de scaune.

— Am pus mâna pe ea! strigă o voce de bărbat.

— Unde s-a dus? întrebă o altă voce.

— Nu văd nimic, se plânse al treilea. Unde naiba este întrerupătorul?

— Trebuie s-o găsim! ordonă Maya Stem. Împrăştiaţi-vă. Hai!

Se auzeau alergând patru perechi de picioare. Ea continua să se târască pe burtă pe sub fotolii, continuând să înainteze spre scenă. Paşii din spatele ei se despărţiseră şi se pregăteau să încercuiască locul unde se afla ea. Jumătate dintre ei alergaseră către culoarul de la celălalt capăt al şirurilor de fotolii, în timp ce cealaltă jumătate înainta pe culoarul din mijloc. Julia îşi auzea pulsul în urechi. Continuă să se târască pe duşumea.

Paşii încetiniseră. Examinau acum fiecare rând de fotolii.

— Ne trebuie puţină lumină, spuse un bărbat. Nu poate fi decât sub

fotolii.

În momentul în care telefonul începu să sune din nou, Julia simţi că a atins un perete. Ajunsese la scenă! Încercă acum să se caţăre până la marginea scenei. Auzea paşii lor apropiindu-se, însă nu puseseră încă mâna pe ea. Reuşi să se ridice şi, răsuflând uşurată, se rostogoli pe scenă.

Deodată, piciorul ei lovi ceva şi simţi o mână întinzându-se după ea, căutând s-o apuce.

— Am prins-o!

Lovi cu piciorul cât putu de tare. Şi nu fără folos. Bărbatul icni şi scăpă piciorul Juliei. Însă mâinile lui reîncepură imediat să cerceteze febril suprafaţa scenei.

Julia se ridicase însă în picioare şi alerga înainte, căutând semne după care să se orienteze în noaptea fără sfârşit. *Era în stare să o facă!*

Simţi ceva mare în stânga. Deasupra cortina veche de catifea reverbera. În spate, telefonul continua să sune, semnal aducător de speranţe şi de ajutor. Nu avea timp să se gândească la asta. Acum descoperi ceva în dreapta ei – nişte obiecte joase, de mici dimensiuni. Îşi aminti de scaunele de bucătărie! Alergând fără zgomot spre spatele scenei, încerca cu disperare să-şi facă un plan. Nu putea să-i vadă ca să tragă în ei. Era prinsă aici fără posibilitatea de a ajunge la vreo uşă care dădea afară. Singura ieşire era prin garaj. Trebuia să găsească o cale ca să-i oprească…

Încercă să reconstituie ce văzuse în lumina lanternei. Îşi aminti de magazia cu materiale. Sam lăsase uşa deschisă.

Ei înţeleseseră că ea se află pe scenă. Probabil că îi auziseră paşii şi acum veneau după ea. Îi auzea cum se împiedicau de obiectele de pe scenă, cum se loveau unul de celălalt şi cum înjurau. Erau la fel de orbi ca şi ea, însă nu avea timp să simtă vreo satisfacţie.

Spre deosebire de ei, ea mai fusese aici şi se putea baza pe informaţiile precedente. Se îndreptă rapid spre stânga, către culise. Încercă să-şi amintească… memora aşa uşor… orbii au o memorie deosebită şi un excepţional simţ de orientare. Acum avea nevoie să-şi amintească repede şi precis…

Îi auzea apropiindu-se, când telefonul încetă să mai sune. În sfârşit, o pocnitură, vârful piciorului ei lovi peretele. Durerea o săgetă. Se strecură de-a lungul peretelui, rugându-se să meargă în direcţia cea bună. În spatele ei paşii se apropiau, mai silenţioşi şi mai rapizi acum. Mâinile ei cercetau peretele ca nişte andrele şi deodată dădură peste un obiect înalt care făcea un unghi drept cu peretele.

Era uşa deschisă de la încăperea cu materiale.

Cuprinsă de speranţă, reuşi să găsească suportul de oţel de care atârna deschis lacătul. Localiză apoi bara care alunecase pe partea

din afară a uşii. Hotărî imediat ce să facă. Întinse mâna, închise uşa şi o deschise din nou.

Scârţâitul ascuţit al balamalelor răsună puternic pe scena goală, indicându-le Mayei Stern şi ucigaşilor ei locul în care se afla Julia.

38

DUMINICĂ, 4:16 PM

Julia încerca să se calmeze. Îşi spuse că era la fel ca atunci când se pregătea pentru un concert. Undeva, într-un unghi îndepărtat al creierului, avea impresia că aude note stinse dintr-o bucată muzicală care o linişteau. *Ştia cum să facă treaba asta.*

Se depărtă fără zgomot de uşa deschisă, cu toate simţurile în alertă maximă. Tensiunea făcea să-i zvâcnească sângele în tâmple. Spaima îi înfigea cuţite în stomac. Se topi în întuneric şi rămase lipită de peretele din spatele uşii, aşteptând şi încercând să-şi ţină răsuflarea. Putea spera oare ca setea lor de sânge şi instinctele de vânători să-i atragă în capcana pe care le-o pregătise?

Le auzea acum paşii şi şoaptele. Se îndreptau spre locul unde auziseră uşa deschizându-se. Se apropiau implacabil, ca moartea care îşi repede coasa spre cei pe care i-a ales. Se apropiau ca s-o ucidă.

Încetă să mai respire.

— E o uşă aici, murmură o voce.

Strădania de a-şi ţine respiraţia şi a distinge fiecare sunet îi provoca o durere fizică. Căldura corpurilor lor ajungea până la ea ca nişte mâini fierbinţi.

Inima începu să-i bată din ce în ce mai repede.

Intraseră în magazie. Îi auzi împiedicându-se de obiectele îngrămădite acolo. Înjurau.

Julia se depărtă de perete şi cu o mişcare rapidă închise uşa. Pocnitura răsună puternic în întuneric. Înăuntru se auziră strigăte mânioase. Inima începu să-i bată plină de speranţă. Ridică disperată bara care atârna şi o fixă în suportul din partea opusă a uşii.

Aproape în aceeaşi clipă simţi o mână prinzând-o de umăr. Răsuflarea brutală a unui bărbat o lovi în faţă. Încercă să scape din strânsoare. Într-o fracţiune de secundă înţelese: *un bărbat nu intrase în încăpere.* Rămăsese afară în aşteptare şi, pentru că nu se mişcase deloc, iar ea fusese atât de nerăbdătoare să scape, atenţia ei slăbise o clipă. Nu îl simţise.

Se lupta disperată, însă el avea muşchi de oţel. O apucase zdravăn, cu antebraţul apăsat pe gâtul ei şi o strivea acum de perete. Julia nu mai putea să respire.

— Am pus mâna pe ea! strigă el în direcţia uşii. Târfa, îi murmură la ureche. Târfa.

Julia îşi încordă pieptul. Lupta cu disperare să respire şi, în timp ce

telefonul începu din nou să sune undeva departe, se blestemă pentru ceea ce făcuse. Se lăsase doborâtă de pregătirea şi experienţa Curăţătorilor. Setea lor de sânge nu-i împiedicase să acţioneze cu o eficienţă mortală.

— Credeai că ai scăpat, nu-i aşa? spuse bărbatul. În curând vei muri. Nu chiar acum. Dar în curând. Va trebui să mori într-un anume fel. Îţi vom povesti despre asta. O trase într-o parte şi cu o mână găsi bara. Julia nu avusese timp să fixeze lacătul. Într-o clipă, Maya Stern şi ceilalţi Curăţători aveau să fie liberi.

— Eşti o fată deşteaptă. Cred că o să-ţi placă moartea pe care ţi-am pregătit-o.

Se sufoca. Încerca să scape de strânsoarea mâinii care o împiedica să respire. Deşi simţea că o lasă puterile, Julia era cuprinsă de furie.

Nu putea să-i lase pe ticăloşii ăştia s-o omoare.

Cu mâna dreaptă căută buzunarul. Tremurând, reuşi să-l găsească.

Convins de neputinţa ei, bărbatul strigă prin uşă:

— Stern? Uşa e blocată cu o bară de fier. Am găsit-o. Vă scot imediat de acolo.

Nu mai avea timp. Mâna ei coborî în buzunar şi apucă pistolul, îşi reaminti cuvintele lui *Sam: Dacă ai posibilitatea, fugi. Dacă nu, trage în aşa fel cu pistolul încât să ucizi.*

În timp ce bara de oţel se ridica pentru a deschide uşa, Julia scoase cu o mişcare rapidă pistolul din buzunar, îl propti în pieptul bărbatului şi trase de două ori.

Se auzi un geamăt de durere. Sângele se împrăştie peste tot. Bara metalică alunecă înapoi în suport. O izbi mirosul oribil al sângelui cald. Îi venea să vomite şi se lupta să ia o gură de aer. Mâna care o strânsese până atunci îşi pierduse forţa. Tremurând, reuşi să împingă braţul şi corpul bărbatului lunecă în jos pe uşă şi se opri pe podea.

Înăuntru, Maya Stern striga:

— Riordan? Ce se întâmplă acolo? Riordan! Curăţătorii se izbeau de lucrurile din magazie şi înjurau încercând să ajungă din nou la uşă.

Julia răsuflă uşurată. Era încă în viaţă. Nu-i venea să creadă. Slavă Domnului că avusese arma. Acum trebuia să iasă rapid de aici. Poate că pe undeva, pe afară, erau şi alţi Curăţători care o aşteptau. Era însă oarbă…

Trebuia să lupte cu spaimele care o cuprinseseră. Nu conta că era oarbă. *Dacă ai posibilitatea, fugi.* Se aplecă în faţă până la uşă şi căută înfrigurată bara de oţel. Cu mâinile transpirate, închise lacătul.

Respirând greu, se întoarse şi începu să alerge pe scenă. Ajunsese să cunoască destul de bine locul şi, folosindu-se la maximum de simţurile ei, coborî de pe scenă. Gâtul o durea, însă acum putea respira în voie. Îi venea din nou să vomite, însă nu se dădu bătută. Nu-i păsa dacă vomita. Făcuse ceea ce trebuia să facă. O senzaţie

ciudată de linişte rece pusese stăpânire pe ea.

În spate auzea strigătele ucigaşilor închişi în camera cu materiale. Apoi un şir de explozii înfundate. Încercau să-şi deschidă drum cu ajutorul pistoalelor cu amortizor.

Pe faţa Juliei apăru un zâmbet amar. Nu vor reuşi aşa uşor să doboare bara de oţel sau să nimerească un lacăt care atârna şi pe care nu îl puteau vedea din interior. Până la urmă vor ieşi însă – unul dintre suporţii de oţel era prins în interiorul uşii şi, dacă îşi foloseau mâinile, puteau să-l găsească şi să înceapă să tragă în el.

Ajunsese la primul rând de fotolii, apoi la culoarul din mijlocul sălii şi începu să alerge, sărind ca să evite denivelările din podeaua veche. În cele din urmă simţi uşa şi peretele din capătul sălii – o suprafaţă plată, mare şi solidă, care reflecta puternic sunetul paşilor ei.

Încetini. Atinse uşa şi o împinse.

Aerul deveni deodată mai cald. Chiar şi lumina artificială putea încălzi astfel o încăpere. Se afla în hol. Găsi galantarul cu dulciuri. Folosindu-l drept punct de reper, înaintă până la uşile mari din sticlă pe unde fusese cândva intrarea în cinematograf, dar care erau acoperite cu placaj. Nu se putea bizui pe număratul paşilor, aşa că se învârti într-un arc de la stânga la dreapta şi reveni. În felul ăsta putea ajunge în centrul holului.

Atinse în sfârşit peretele şi uşa care dădea spre garaj. În spate se auzeau strigătele mânioase ale celor trei ucigaşi. Trebuia să dispară de aici.

Dar continua să fie oarbă.

Trebuia să găsească o cale ca să-şi recapete vederea. Puse o mână pe aripa maşinii mamei lui Sam şi, urmând conturul acesteia, înaintă până la uşile din faţă ale garajului. Le împinse ca să le deschidă, rugându-se ca afară să nu mai fie nici un alt Curăţător la pândă. Aşteptând un alt atac, se furişă în maşină şi se ascunse în spatele volanului.

Începu din nou să tremure ca un cub de gheaţă într-un pahar gol. Îi era frig. Îi clănţăneau dinţii. Spaima se răspândea în corpul ei ca o otravă. Scăpase cu greu. Omorâse un om. Trăsese în el şi pieptul lui explodase. Corpul ei simţise cum viaţa lui se oprise. Aşa cum s-ar stinge dintr-o dată lumina – brusc, surprinzător. Irevocabil.

Auzi o izbitură înfundată, indicând că agresorii continuau să forţeze uşa. Spaima îi provoca frisoane. Mai devreme sau mai târziu vor reuşi. Dar nimeni nu venea de pe alee în garaj. Poate că nu lăsaseră pe nimeni afară.

Trebuia să se gândească. Trebuia să *vadă.*

Căută febril până găsi cheile. Învăţase să conducă înainte de a-şi pierde vederea. Întoarse cheia în contact şi motorul puternic începu

să toarcă.

Nu reuşise să-şi recapete vederea refăcând drumul până la pianul ei Steinway în noaptea în care fusese ucisă mama ei. Singura metodă care dăduse rezultate fusese cea a lui Orion, încercă să-şi amintească detaliile şedinţei pe care o avusese cu el. Primul lucru pe care i-l ceruse fusese să se relaxeze... Vom *începe cu nişte exerciţii elementare de relaxare, pe care te invit să le faci acum. Sunt foarte uşoare. E ceva ce poţi face şi singură...*

Inima îi bătea însă cu putere. Spaima îi intrase în oase. Şi muzica – sursa dintotdeauna a liniştii pe care o căuta – dispăruse.

Lupta din răsputeri să se liniştească. Îşi aminti că Orion îi spusese că poate învăţa să-şi recapete vederea fără ajutorul nimănui.

Putea să o facă. Îşi lăsă mâinile să se odihnească în poală şi se concentră. Nu trecu mult şi undeva, în mintea ei îşi făcu loc melodia dulce şi veselă a „Cântecului de leagăn" de Brahms. Ca o adiere la început, notele începură să se audă din ce în ce mai tare.

Simţea că se linişteşte. Se simţea cuprinsă de vraja muzicii.

Acum îndrăzni să se gândească din nou la şedinţa din cabinetul lui Orion. În timp ce muzica din interiorul ei continua să-şi reverse notele, iar motorul maşinii torcea monoton, Julia îşi îndreptă memoria bine antrenată spre ceea ce-i spusese el...

„În inima ta este cuvântul «şi». Inima ta face să circule sângele în tot corpul, nu numai în anumite locuri. Nu favorizează o parte în detrimentul celeilalte..."

Respiră adânc şi dădu din cap. Vocea ei era plină de emoţie atunci când zise.

„Cine sunt eu nu depinde numai de o singură decizie." Zâmbi, ca şi cum o mare povară fusese ridicată de pe umerii ei. Acum putea să alerge. Putea să lupte. Putea face orice dorea. Toate acestea deveniseră deodată realizabile.

Şi pe măsură ce el continuase să o liniştească şi să-i explice, ea simţise uriaşe transformări în sinea ei. Îi povestise în detaliu tot ceea ce-şi amintea în legătură cu noaptea în care debutase şi, pe măsură ce istorisirea ei înainta, simţise o ciudată pace interioară. Zăvorul ruginit care o oprise până atunci părea că se evaporase şi...

Totul deveni brusc foarte clar şi putu să simtă acest lucru nu numai cu mintea, ci şi cu tot corpul şi emoţiile sale. Cântecul de leagăn dispăru undeva la marginea conştiinţei, devenit dintr-o dată lipsit de importanţă. Un fior de speranţă o cuprinse pentru că...

Vederea ei funcţiona perfect din punct de vedere fiziologic. Mintea ei era cea care o împiedica să vadă.

Adevărul era însă că... nu avea nevoie să afle ce întâmplare îi provocase o traumă atât de teribilă încât îşi pierduse vederea.

Nu avea nevoie să ştie nimic.

Nu avea nevoie...

Avu deodată impresia că începe să o învăluie mirosul acela ciudat. În inima ei, bucăţi dureroase păreau să crape şi să se reaşeze. Tâmplele îi zvâcneau ca nişte tobe...

Nu era însă numai zgomotul sângelui care zvâcnea.

Se auzeau paşi... traversau holul şi se î*ndreptau spre garaj.*

Maya Stern şi cei doi ucigaşi reuşiseră să scape. Veneau acum s-o omoare.

Îşi spuse că trebuie să rămână calmă. *Calmă.* Îşi controlă respiraţia. Auzea iar muzica interioară şi puse mâinile pe volan.

Cu toată puterea de concentrare de care era capabilă, reuşi să revină la momentul în care simţise mirosul acela ciudat... la senzaţia că au loc imense transformări...

Era la fel de oarbă ca şi înainte. Nu putea vedea nimic...

Şi-atunci, în mintea ei îşi făcu apariţia ca o fantomă prietenoasă un gând a cănii origine nu o înţelegea: *nu mai trebuie să mă învinovăţesc.*

Nu pricepea despre ce era vorba. Dar, purtată pe aripile acestui gând, simţi că se eliberează de ceva dureros care se întâmplase demult şi...

Ochii ei se umplură de căldură.

Îşi ţinu respiraţia, sperând...

O rază de lumină orbitoare apăru la marginea câmpului ei vizual.

Uşa garajului fu trântită cu zgomot de perete şi se auziră paşii celor care veneau spre ea.

Nu mai avea timp. Trebuia să spere că îşi va recăpăta vederea. Piciorul ei lovi pedala de acceleraţie şi bătrânul Chevrolet ţâşni pe uşa deschisă a garajului.

PARTEA A TREIA
CAMERA DE CHIHLIMBAR

39

DUMINICĂ, 4:20
NEW YORK CITY

Geoffrey Staffeld intrase în mica sală de conferinţe a unuia dintre cele mai vechi şi grandioase hoteluri din New York – Plaza. Ţinuse ca totul să se desfăşoare în acest decor fastuos, poleit şi cu covoare groase fiindcă era pe cale să-şi piardă capul.

Răsfiră documentele pe podium şi privi către feţele grave ale ziariştilor. Faţa lui era sobră şi solemnă pentru a accentua enormitatea a ceea ce avea să spună, precum şi enormitatea şi mai mare că un superintendent-şef din celebrul Scotland Yard venea singur în America să se amestece în politica internă a acestei ţări, împotriva tuturor regulilor de protocol şi a ordinelor exprese ale guvernului său.

Aşa cum fusese instruit, îi sunase pe toţi reporterii individual şi-i convinsese să participe, însă numai după ce se asigurase că cele şase milioane de dolari de la Redmond ajunseseră în siguranţă în Columbia. Transferase imediat două milioane de dolari în contul din Liechtenstein al lui Felix Turkov. Turkov era pitbullul său şi-i promisese că va pleca imediat din Irkutsk – ceea ce însemna schimbarea câtorva avioane pentru traversarea Rusiei şi a Atlanticului. Îl aştepta în Manhattan a doua zi pe la prânz.

Dat afară din KGB după prăbuşirea Uniunii Sovietice, Turkov rămăsese fără mijloace de întreţinere, un proscris într-o lume nouă, în care spionii sovietici cu pieptul plin de medalii de abia reuşeau să se angajeze drept chelneri, gărzi de corp sau asasini plătiţi. Încercase să se adapteze noilor condiţii, însă eşuase. Staffeld îl descoperise la Londra şi-l salvase dintr-o situaţie foarte complicată, din care, mai mult ca sigur, fostul ucigaş din epoca Războiului Rece ar fi intrat la puşcărie. Acum, cu două milioane de dolari în cont, Turkov îi spusese că va fi bucuros să-i ucidă pe cei din clanul Redmond în cazul în care i s-ar solicita acest lucru. Promisese, de asemenea, că îi va acoperi spatele lui Staffeld până ce el va părăsi oraşul.

Extrem de neliniştit, Staffeld era conştient că nu va mai putea reveni niciodată la viaţa pe care o dusese la Londra. Trebuia să ia

totul de la început şi, cu flexibilitatea care fusese întotdeauna punctul lui forte, ştia exact ce are de făcut. Cele şase milioane de dolari cu care clanul Redmond îi era încă dator aveau să-i permită să dispară împreună cu Calla şi să ducă o viaţă mai îndestulată decât îşi imaginase vreodată. În plus, cu banii aceştia putea să-şi permită ca din când în când să evadeze în lumea subterană a sexului, de care nu se putuse lipsi niciodată.

Ca urmare, era vital pentru el ca acum să-şi facă foarte bine treaba.

Privi mâhnit către cei din faţa sa..

— Doamnelor şi domnilor, poate părea ciudat să auziţi din gura unui cetăţean britanic ceea ce urmează să vă spun, însă între ţările noastre au existat relaţii speciale încă înainte ca dumneavoastră, coloniştii, să vă revoltaţi – pe feţele ziariştilor apărură câteva zâmbete – şi eu, personal, am subscris întotdeauna la principiul conform căruia trebuie să păstrăm aceste legături strânse. Toţi cetăţenii Americii doresc să aleagă marţi pe omul cel mai bun în postul de preşedinte. Mă aflu aici pentru a vă spune că Douglas Powers *nu* este cel mai potrivit… şi pentru a vă explica de ce.

La auzul acestor vorbe, reporterii începură să se agite. Lumina albă a două bliţuri explodă. În spate se auzeau bâzâind camerele de luat vederi.

— Am adus nişte documente pentru dumneavoastră, continuă el, repetând ceea ce memorase de pe hârtiile găsite în servieta pe care o ridicase de la Heathrow. Ele urmează să confirme şi să completeze ceea ce a dezvăluit la început *Sunday Times* şi a apărut apoi în ziarele de dimineaţă de aici. Două dintre aceste documente sunt fotografii ale lui Powers cu unele dintre amantele sale. Veţi primi de asemenea informaţii din Amsterdam şi Belgrad care arată şi alte faţete ale trecutului său condamnabil…

— Staţi puţin! Un bărbat din primul rând clătina vehement din cap. Cum am putea să vă credem? Trebuia să aduceţi aceste documente la cunoştinţa publicului cu luni în urmă. Faţa colţuroasă a ziaristului exprima suspiciune.

Se auzi şi o voce de femeie care spuse neîncrezătoare:

— Al naibii de convenabil să ieşiţi acum în faţă. Pentru Douglas Powers este imposibil să mai dezmintă toate astea în puţinul timp care a mai rămas până la alegeri!

Ceilalţi reporteri îl studiau pe Staffeld cu priviri severe. Câţiva se foiau pe scaune, ca şi cum ar fi fost gata să se ridice şi să părăsească sala.

Staffeld dădu din cap. Era un moment crucial. Degeaba îi dăduse Vince Redmond informaţiile pregătite cu dibăcie. Acum depindea numai de el ca reporterii să creadă cu adevărat ceea ce spunea. Se îndreptă de spate ca să pară mai înalt. Solid, cu o faţă obişnuită şi

cam necioplită, era întruchiparea profesionistului.

— Foarte bine, continuă el calm discursul dinainte pregătit. Sunt încântat că m-aţi verificat. Întotdeauna este înţelept să verifici ce se află în spatele unei surse. Iată ce s-a întâmplat: în momentul în care ştirile au apărut în ziarele din Londra în dimineaţa asta, am fost contactat de două dintre sursele de pe vremea Războiului Rece, cu care am păstrat legătura când am lucrat în MI6, care, după cum desigur ştiţi cu toţii, este agenţia noastră de informaţii externe. Aceştia doreau să dea la iveală documentele pe care le deţineau. Aş fi putut să le iau şi să le duc pe toate la Whitehall, iar domnii de acolo le-ar fi trimis fără îndoială către băieţii dumneavoastră de la Justiţie. Ştim însă cu toţii cât durează până se pun în mişcare roţile birocraţiei. Până când documentele ar fi ajuns de la un guvern la altul pe canalele obişnuite, Powers ar fi fost deja preşedinte. Ceea ce cred că nu ar fi fost în folosul nici uneia dintre naţiunile noastre, având în vedere excesele şi actele criminale despre care este vorba.

Cuvântul „criminale” reţinu imediat atenţia, exact aşa cum anticipaseră Staffeld şi Vince Redmond. Câţiva reporteri dădeau aprobator din cap. Alţii începură să strige:

— Ce fel de crime? Care sunt sursele dumneavoastră?

Explicaţia pe care le-o dăduse părea plauzibilă şi atitudinea lor se îmblânzi o clipă. Expresiile lor rămâneau însă suspicioase. Ziarele şi buletinele de ştiri de dimineaţă declanşaseră sfârşitul politic al lui Powers. Depindea acum numai de Staffeld ca explozia să fie detonată convingător.

— Reporterul de la *Sunday Times* a interpretat greşit documentele pe care le-a primit de la sursa lui, continuă Staffeld cu voce gravă. De exemplu, paginile de jurnal provenite de la Praga conţin numele lui Powers alături de ale celor cu care se presupune că a avut relaţii sexuale. Ridică o bucată de hârtie şi arătă cu degetul către două nume: Jan şi Zora, de exemplu. Aceste nume exemplifică, din păcate, ignoranţa noastră, atât în Marea Britanie, cât şi în Statele Unite. Ele demonstrează cât de puţin cunoaştem despre limba cehă şi, din câte ştiu eu, nimeni nu s-a obosit să verifice. Acestea nu sunt nume de femei. Conform informaţiilor mele, Powers n-a avut niciodată relaţii cu dame de consumaţie. Este homosexual. Specializat în băieţei.

Un murmur străbătu rândurile ziariştilor. Bliţurile aparatelor de fotografiat fulgerau fără încetare chipul lui Geoffrey Staffeld. Atmosfera era plină de fascinaţie şi oroare. De îndată ce Staffeld începu să vorbească din nou, reporterii făcură linişte, concentraţi, luând rapid notiţe.

— Evident, era imperios necesar să dau în vileag toate acestea nu numai datorită implicaţiilor de ordin moral, ci şi pentru că asemenea oameni pot cădea foarte uşor pradă unui şantaj şi aceste materiale se

află deja în mâini periculoase. Ridică fotografia din Praga în care se vedea Powers urcând într-o limuzină alături de un proxenet şi o fată. Aici îi puteţi vedea pe băieţii aliniaţi ca să urce în maşină cu ei.

Luă o altă fotografie din Belgrad, Iugoslavia, în care apărea Powers ţinând de după umeri doi băieţi blonzi care nu păreau să aibă mai mult de opt ani. Îi conducea într-un hotel dărăpănat.

— Această clădire are proasta reputaţie a unui stabiliment unde se închiriază camere cu ora pentru tot felul de perversiuni sexuale.

În realitate, ambele fotografii îi fuseseră făcute lui Staffeld fără ca el să ştie. Unul dintre specialiştii lui Redmond le modificase electronic, astfel încât în locul lui apăreau acum corpul şi faţa lui Powers. Dar Staffeld nu se gândea la toate acestea. Pentru a fi crezut, trebuia să fie el însuşi convins de minciunile pe care le debita. Şi în momentele acelea, faţă în faţă cu reprezentanţii suspicioşi ai presei, gata să-şi ia adio de la viaţa pe care o dusese până atunci, Staffeld se convinsese că fiecare cuvânt pe care-l rostea era la fel de adevărat ca şi cuvântul lui Dumnezeu.

Cu o expresie sobră, Staffeld descrise orgia din Monaco despre care se amintea şi în *Sunday Times.*

— Au omis un lucru foarte important. Copiii care erau acolo nu au fost simpli martori. Powers l-a violat pe unul dintre ei.

În continuare, citi o mărturisire luată sub jurământ unui furnizor de haşiş din Amsterdam, Olanda. Era scris în olandeză, iar Staffeld le oferi traducerea care, spunea el, fusese făcută de sursa lui din MI6:

— „Am acţionat ca ghid pentru Powers pe timpul a două incursiuni pe care le-a făcut el în Wallen, unde a folosit doi băieţi pentru plăcerile sale…”

Wallen era cartierul din Amsterdam unde sexul şi drogurile reprezentau principala formă de comerţ. Oamenii din întreaga Europă se adunau aici, aşa cum jucătorii din Statele Unite se opreau în Las Vegas sau Atlantic City.

Staffeld concluzionă:

— Părerea mea este că trebuie să avem încredere în aceste documente şi fotografii deoarece cele mai multe provin din rapoarte oficiale, date la iveală fără ca cineva să le fi solicitat şi din surse diferite. Ce va face poporul american cu ele este la alegerea lui. Eu nu fac decât să îndeplinesc, în singurul mod posibil în timpul scurt avut la dispoziţie, ceea ce am simţit că este de datoria mea faţă de o democraţie cu care avem relaţii atât de strânse. Indiferent de ceea ce mi se va întâmpla acasă, pot să spun că mă simt uşurat.

Se opri ca să-i privească mândru şi umil în acelaşi timp. Întrebă apoi încet şi demn:

— Aveţi întrebări?

Imediat, un reporter din spate îi solicită o copie a discursului său.

— Nu am nici una, explică Staffeld.

Venise aici pe cont propriu şi vorbise din inimă, fără un discurs dinainte pregătit. Pentru a răspunde la întrebări trebuia să se bazeze pe bunul-simţ şi pe ceea ce spusese deja.

— Puteţi însă fotografia toate documentele. Trebuie să păstrez originalele pentru ca acestea să fie în siguranţă. Lăsa astfel să se înţeleagă că Powers ar fi fost în stare să le distrugă dacă ar fi avut ocazia.

Încăperea răsuna de întrebări. Voiau să afle în detaliu despre ce fel de acte era vorba. Fusese penetrare? Copiii aceia se prostituau? Se emisese vreun mandat de arestare pe numele lui Powers?

Staffeld era cuprins de emoţie. Toate întrebările dovedeau că reuşise. Prin faţa ochilor îi treceau imagini ale noii vieţi îmbelşugate pe care o va duce de aici încolo.

— Da, documentele se referă la penetrare. Sodomie. Numai băieţii din Praga au fost identificaţi drept prostituate. Eu, personal, nu am cunoştinţă despre nici un mandat de arestare. Asta nu înseamnă că nu există un asemenea document. Absenţa unui asemenea document s-ar putea explica prin aceea că s-a dedat la asemenea fapte reprobabile sub diferite pseudonime, la Amsterdam, Belgrad şi probabil şi în alte locuri. Şi, bineînţeles, aţi remarcat că a fost arestat pentru scurt timp în Monaco şi apoi eliberat. Copilul acela a dispărut şi nu au existat destule dovezi pentru a fi reţinut.

— Au mai fost şi alte delicte?

Staffeld părea că ezită. Avea aerul că este speriat. Fusese instruit să mai declanşeze încă o mică bombă.

— Ei bine, este foarte posibil. E tot ce poate fi mai rău şi veţi înţelege de ce nu-mi place să mă gândesc că este implicată o persoană atât de aproape de a ocupa locul de la Casa Albă. Oftă adânc. Sursele mele din Amsterdam afirmă că Powers ar fi ucis un copil în timpul unuia dintre jocurile sale sexuale. Corpul nu a fost găsit niciodată, însă reprezentanţii lumii interlope din oraş sunt convinşi că Powers a comis această crimă.

Un freamăt străbătu încăperea. Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, în care reporterii nu publicau nici o acuzaţie dacă nu era confirmată de cel puţin încă alte două surse de încredere. Bob Woodward şi Carl Bernstein nu se abătuseră de la acest principiu pe toată durata investigaţiei lor în legătură cu scandalul Watergate. În zilele acelea, jurnalismul era considerat o adevărată vocaţie, iar scandalurilor şi bârfei le era rezervat locul de pe ultima pagină, alături de benzile desenate. Fără două surse suplimentare, acuzaţiile lui Staffeld n-ar fi apărut în paginile nici unui ziar serios din zilele acelea.

Asta fusese odată. Reporterii înşfăcară telefoanele mobile ca să-şi sune editorii. Cameramanii TV transmiteau cu înfrigurare. Fotografii se

înghesuiau să pozeze de aproape documentele. Zgomotul, confuzia şi emoţiile deveniseră atât de intense că până şi pereţii păreau să tremure, fiindcă toţi cei prezenţi acolo erau convinşi că editorii lor, chiar dacă puneau la îndoială afirmaţiile superintendentului-şef Staffeld, vor publica sau vor difuza acuzaţiile acestuia din simplul motiv că, dacă nu o făceau ei, avea să o facă altcineva. Nimeni nu putea sta deoparte. În mai puţin de o oră, povestea avea să explodeze în faţa publicului american.

DUMINICĂ, 4:58 PM
BALTIMORE, MARYLAND

Sam era disperat. Viaţa luase o întorsătură care dărâmase din nou lumea în care trăia. Şi era numai vina lui. N-ar fi trebuit s-o lase singură pe Julia. Şi cu atât mai mult n-ar fi trebuit să-l sune pe Pink. Ar fi putut să-şi dea seama de la început, după reacţia lui, că îl considera pe el, Sam, un iresponsabil care pune în pericol Compania şi că în final va ceda la presiunile şefilor.

Era furios, însă trădarea lui Pink nu reprezenta nimic în comparaţie cu teama ca Juliei să i se fi întâmplat ceva. *Trebuia s-o găsească în viaţă.* O mână de gheaţă îi înşfăcase pieptul.

Când în cele din urmă frână brusc lângă clădirea vechiului teatru, era transpirat tot şi inima îi bătea cu putere. Nu se vedea nici un echipaj de-al poliţiei sau vreo altă maşină suspectă. Nu erau decât trecătorii obişnuiţi, drogaţii şi câţiva copii murdari.

Alergă către garaj. Se vedea că fusese forţat. Îşi scoase pistolul, privi încă o dată în ambele părţi ale aleii şi se strecură înăuntru. Becurile din tavan erau aprinse.

Maşina mamei sale dispăruse. Nu-şi dădea încă seama ce putea să însemne asta.

Asemenea unui jaguar, înaintă către uşa care dădea în interiorul teatrului. Stinse becurile din garaj ca să nu aibă lumină din spate. Crăpă uşa şi se opri ascultând. Încerca să-şi folosească toate simţurile, aşa cum îi spusese Julia. Nu auzea decât sângele care îi zvâcnea în urechi şi nu simţea decât mirosul uscat al prafului şi al trecerii timpului. Presimţind ce era mai rău, se strecură în hol şi înaintă de-a lungul peretelui până la galantarul pentru dulciuri. Se opri din nou. Nu se auzea nimic.

Ar fi vrut să o strige pe nume. Să strige cât putea de tare.

Zări deodată cartea bunicului său, căzută acolo unde începea scara ce ducea la apartament. Era deschisă, ca şi cum cel care o lăsase urma să se întoarcă în curând. Se uită atent la ea. O pagină era cu

text, însă pe cealaltă se vedeau fotografiile unor bijuterii – un inel mare şi două broşe. Se holbă la inel. Era din alexandrit, cu pietre mici albastre pe margine. Poate că acesta era inelul Juliei… cel despre care spunea că i-l dăruise bunicul ei Austrian. Apoi, deodată, tresări amintindu-şi că ea îi spusese că bănuieşte că acest inel fusese cel care declanşase orbirea.

Spaima îl copleşi, dar o alungă iute. Toată pregătirea lui… tot ceea ce făcuse până atunci şi toate abilităţile pe care le folosise… totul îi trecea acum cu o viteză uimitoare prin faţa ochilor. Respira uşor în timp ce urca fără zgomot scara şi se opri când ajunse sus. După ce se convinse că nu se aude nici un zgomot, începu să inspecteze apartamentul. *Haina pe care i-o dăduse Juliei şi pistolul dispăruseră.* Poate *c*ă plecase să-l caute pe bunicul ei Redmond. Îi spusese că ar vrea să meargă acolo. Femeie nebună!

Mai rămăsese un singur loc în care să caute. Apucă lanterna şi alergă în jos pe scări, către sala de spectacol. Tăcerea era şi aici la fel de dureroasă.

— Julia! *Julia!*

Apoi simţi mirosul prafului de puşcă. Era un miros pe care îl cunoştea foarte bine. Făcuse oare exerciţii de tragere? Sau fusese atacată?

Înaintă iute pe culoarul din mijlocul sălii, urmărind lumina lanternei. *Julia!*

Scena era goală şi uşa de la magazia cu materiale deschisă, exact aşa cum o lăsase. Bara de oţel era încă ataşată de uşă, însă acum atârna într-o parte. Cineva spărsese uşa trăgând cu pistolul în ancora care fixa din interior suportul de care se sprijinise bara. Îşi dădu deodată seama că podeaua era lipicioasă. Se lăsă în genunchi şi pipăi lichidul care începuse să se usuce. Fusese o baltă mare. Îşi analiză degetele în lumina lanternei. Sânge.

Se strădui să respire normal. Clătină din cap şi trecu în revistă posibilităţile. Una dintre ele era ca trupul ei să fi fost luat de Curăţători pentru a fi îngropat în altă parte. Nu credea însă că în balta aceea era sângele Juliei pentru că o dată cu ea dispăruseră şi haina şi pistolul şi Chevroletul.

Se depărtă de scenă şi alergă în sus pe culoar. Se gândea acum numai la hotărârea ei de a supravieţui şi la inteligenţa ei sclipitoare. O învăţase să tragă. Voia să creadă că reuşise cumva să se salveze. Orice altă variantă era inacceptabilă. Inima lui se strânse de durere. Ridică de jos cartea bunicului său şi, după ce stinse luminile, fugi spre maşină.

40

DUMINICĂ, 8:16 PM
COMITATUL WESTCHESTER, NEW YORK

Noaptea asta era noaptea cea mare. Cu puţin noroc şi cu ajutorul părintelui Michael, bătrânul Lyle avea să scape din închisoarea aceea împuţită. Trebuia să-şi economisească forţele, aşa că-şi petrecu după-amiaza moţăind şi ascultând programul la radio. Deşi staţia sa favorită transmitea melodiile clasice din anii ’30 şi ’40, ştirile despre Douglas Powers erau atât de importante încât comentatorul întrerupsese programul pentru a da citire veştilor. La naiba, Creighton mai reuşise o lovitură. Nu putea spune cum, însă era sigur că el se afla în spatele afacerii.

Trecu imediat pe un program care transmitea numai ştiri şi se ridică în şezut pe marginea patului. Echipa lui Powers nega totul, în timp ce Creighton dădea dovadă de nobleţe, îndemnând poporul american să nu se grăbească cu judecăţile. Rămăseseră mai puţin de două zile până la alegeri. Dacă lucrurile continuau aşa, Creighton va ajunge preşedinte.

Mânios şi îngrijorat în acelaşi timp, Lyle se ridică şi începu să se mişte prin încăpere. Coama lui arăta ca un halo în lumina lămpilor cu neon. Umbla de colo-colo fără încetare. Creighton fusese întotdeauna un ticălos, mult mai rău chiar decât el. Nu-i venea să creadă că ţara va fi condusă de lacomii săi feciori – fiindcă ştia că Creighton nu reuşise toate astea de unul singur – datorită puterii banilor *lui.*

Nu putea îngădui acest lucru.

Trebuia să-i oprească, însă nu avea să fie tocmai uşor.

În timp ce noaptea trimitea lungi umbre vineţii peste dealurile din Westchester care înconjurau sanatoriul, în sufletul său se dădea o luptă aprigă. Mii de ace păreau să-i străpungă pieptul. O zbârcise rău de tot. Marguerite era moartă şi asta tot din cauza lui Creighton. Şi acum nepoata lui Julia era urmărită pentru că ar fi ucis un psihiatru în New York. Aici trebuie să-şi fi băgat Creighton mâinile lui murdare.

Nu-i venea să creadă că toate acestea se întâmplaseră cu adevărat. Ştia că făcuse şi el multe ticăloşii… imagini din viaţa sa îi treceau rapid prin faţa ochilor ca într-un jurnal de actualităţi… însă nu comisese niciodată ceva atât de josnic precum Creighton. Se întreba cum de nu observase transformarea lui Creighton. Nu reuşise însă să-şi dea seama de brutalitatea acestuia decât cu un an în urmă, când fusese declarat iresponsabil şi trebuise să lupte cu fiii săi pentru a

demonstra că nu e nebun.

De atunci înţelese că va trebui să-i dea în vileag – pe Creighton, David şi Brice. De aceea scrisese jurnalele.

Liniştea se lăsa treptat peste sanatoriu. Mirosul de carne de vacă fiartă de la cină se răspândise în toate ungherele clădirii şi devenise acum de nesuportat. Câţiva pacienţi se refugiaseră în camera în care se putea urmări programul TV, în timp ce restul se duseseră la culcare. Nervos şi nerăbdător să-şi pună în aplicare planul, bătrânul Lyle băgă câteva perne sub păturile de pe pat, apoi stinse lumina din dormitor. Porni pe coridor cu scaunul său cu rotile.

— Bună seara, domnule.

Faţa urâtă şi roşie a lui John Reilly îşi făcu apariţia de după peretele camerei de recepţie. Înclină politicos din cap.

Reilly ăsta era peste tot. Va fi foarte greu să scape de el.

— Naiba să te ia, Reilly.

Reilly nici măcar nu clipi.

— Aveţi o seară proastă, domnule Redmond?

Lyle se făcu că nu aude întrebarea. Se oprise în faţa uşilor de sticlă care dădeau spre aleea circulară. Privea florile de gheaţă care se formau pe ferestre. Pe lângă el trecu absentă o femeie al cărei păr mirosea a lavandă. Poate că ea era fericită. Poate că era mai bine să-ţi pierzi minţile.

Deodată se însufleţi. Pe alee apăruse camioneta Volkswagen a părintelui Michael. Acesta sări din maşină îmbrăcat în obişnuita lui rasă cafenie franciscană, strânsă pe mijloc cu o simplă frânghie şi cu gluga trasă pe cap pentru a-l apăra de aerul rece. Se îndrepta către uşa de la intrarea în sanatoriu cu o expresie sumbră. Pungile de sub ochi păreau mai mari în seara aceea, iar nasul lui mare se înroşise de frig. Se mişca de parcă ar fi cărat pe umeri toată greutatea celor peste şaizeci de ani ai săi.

John Reilly apăru ca din pământ.

— Aveţi un vizitator atât de târziu, domnule?

— Desigur. Trebuie să-mi văd preotul. Spovedania ajută sufletul. Trebuie să încerci şi tu o dată. Se străduia să-şi ascundă neliniştea.

Reilly rămase lângă uşă când preotul intră.

— Luminile se sting la zece, domnule.

Părintele Michael dădu aprobator din cap.

— Bineînţeles, domnule Reilly. Fiţi sigur că plec până atunci.

Reilly se dădu înapoi, însă Lyle îi simţea privirea sfredelitoare care îi urmărea pe când preotul împingea scaunul cu rotile înapoi pe coridor. Pe ambele părţi se aflau camerele pacienţilor, iar în capătul din stânga se găseau camerele de recreere, televizorul şi sala de activităţi practice.

— Hai să mergem în camera de recreere, părinte Michael! se hotărî Lyle. Era prea întuneric şi prea rece afară pentru una dintre plimbările lor obişnuite şi nu puteau merge în camera lui din cauza camerelor de luat vederi care înregistrau tot ce se întâmpla.

Preotul îşi dăduse jos gluga şi împingea căruciorul lui Lyle pe coridor. Dintr-o cameră a cărei uşă nu era închisă venea un miros slab de cremă pentru mâini. Din camera cu televizorul se auzea coloana sonoră a unui film.

În camera de recreere era întuneric, însă Lyle ştia unde se află întrerupătorul. Aprinse lumina.

— Ce crezi despre iertare, părinte? întrebă el îndreptând un deget noduros către fereastră.

Împingându-l spre fereastră şi ocolind mesele de ping-pong, călugărul răspunse:

— Biserica oferă sublima taină a confesiunii, aşa încât păcătoşii să-şi descarce sufletele şi să obţină iertarea păcatelor. Vrei să te spovedeşti acum?

Lyle clătină din cap.

— Nu mă refer la iertarea mea de către Dumnezeu. Mă gândesc la un om care îl iartă pe un altul.

Se opriseră lângă fereastră şi preotul îşi trase un scaun ca să poată sta faţă în faţă cu Lyle Redmond. Studie atent faţa mare, ochii obosiţi de vârstă, coama de păr alb. Sub pielea subţire se ghicea clocotind o forţă nebănuită.

Părintele Michael îi răspunse cu căldură:

— Trebuie să iertăm. Ura este un păcat. Dacă ai puterea să ierţi, fiul meu, poţi să mergi mai departe pe drumul tău fără povara greşelilor altcuiva. În acelaşi timp, iertarea îndepărtează dorinţa arzătoare de răzbunare, care este de asemenea un păcat.

Lyle se gândi la cele auzite.

— Cum se împacă însă iertarea cu conceptul de dreptate? Dacă cineva îmi fură toate bunurile lumeşti, nu crezi că am dreptul să-mi fac dreptate?

— Există legi ale oamenilor şi legi ale lui Dumnezeu. Dumnezeu nu vrea ca noi să acţionăm în numele Lui pentru a ne răzbuna sau a ne revărsa ura. Nici un om nu are dreptul să pedepsească sau să judece singur. Trebuie să lase asta în seama legilor societăţii în care trăieşte şi după aceea… după ce păcătosul a părăsit această viaţă pentru o alta… Dumnezeu îl va judeca.

Bătrânul Lyle privi în jurul său în încăperea goală. Undeva, departe pe coridor, se auzeau paşi, însă nu se îndreptau spre ei. Avu impresia că televizorul din camera de alături se auzea mai tare.

— Dar dacă urmează să-mi ispăşesc păcatele, dacă trebuie să cer iertare, aşa cum ai spus, înseamnă că trebuie să acţionez.

Părintele se gândi puţin înainte de a răspunde.

— La ce te gândeşti?

— Nu vreau să fac nimic ilegal. Poţi să fii sigur de asta. Oricum, vreau să văd ceva pentru ultima dată înainte de a mă pregăti pentru marele pas, cum se spune.

— Dar împotriva legilor lui Dumnezeu?

— Fii fără grijă, zâmbi Lyle. Cred că va trebui să accepţi ceea ce-ţi cer ca pe un act de credinţă.

Părintele Michael rămase liniştit. *Pune rânduială în casa ta, că nu vei mai trăi, ci vei muri.* Era din Isaia 38, versetul 1. Ştia că asta dorea să facă Lyle Redmond – să-şi lase casa în ordine. Preotul se gândea la Dumnezeu. Dacă Domnul vedea că cineva insistă în păcat, El aştepta până venea timpul să-şi arate mila. Dacă el, părintele Michael, voia cu adevărat să salveze sufletul răzvrătit al lui Lyle Redmond, trebuia să aibă şi el răbdare.

Preotul mai făcu totuşi o încercare:

— Spune-mi ce sarcină vrei să îndeplineşti aşa încât să te pot ajuta.

— Trebuie s-o duc la îndeplinire singur. Lyle se îndreptă în scaunul cu rotile. Uite că vine. Adăugă cu voce scăzută: Se apropie momentul. John Reilly mă supraveghează îndeaproape, ticălosul! După ce îşi va satisface curiozitatea, putem trece la acţiune.

Cei doi bărbaţi se întoarseră cu faţa către uşă, unde Reilly apăruse deodată.

— Vrei ceva, Reilly? mârâi Lyle. Poate vrei să te învelim ca să faci nani?

Privirea rece a lui Reilly dădu ocol încăperii şi se opri asupra bătrânului.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

— Poţi să ieşi naibii de aici! Şi să nu te mai întorci, vorbi Lyle ameninţător. Am mai discutat asta, minte cât grăuntele. Nu mai vreau să-ţi văd faţa până mâine dimineaţă. Preotul meu a venit să mă vadă şi cred că am dreptul la puţină intimitate. Ce naiba crezi că pot să pun la cale cu un *preot,* pentru numele lui Dumnezeu?

Reilly clipi rar.

— Noapte bună, domnule. Înclină capul către călugăr: Părinte Michael. Se întoarse apoi şi părăsi încăperea.

— Tot mai înjuri, remarcă preotul.

— Ştiu. Mă străduiesc din răsputeri să renunţ brusc la o viaţă întreagă de obiceiuri proaste. Cine-ar fi crezut că va fi atât de greu? Oftă. Reilly n-o să reapară pe aici, în control, în mai puţin de o oră. Poate mai mult. Ce se aude cu sutana aia?

Preotul se ridică şi îşi desfăcu frânghia din jurul mijlocului, îşi scoase sutana peste cap şi i-o dădu lui Lyle. Dedesubt avea o alta. Îşi potrivi frânghia cu care era legată şi asta.

Lyle se ridică şi el şi scoase cele două chei din buzunarul halatului. Părintele Michael îi ţinu sutana şi Lyle o trase pe cap.

Haina grea căzu în jurul lui ca o promisiune. *Libertate. Mântuire. Ispăşire. Şi apoi raiul.* Inima i se umplu de speranţă.

— Mai ai vreo întrebare în legătură cu planul nostru?

— L-am înţeles. Îmi voi îndeplini partea care îmi revine. Pot să mai fac ceva pentru tine înainte de a pleca? Legă corect sfoara în jurul lui Lyle şi-i trase gluga peste capul alb.

Lyle îşi trecu mâinile pătate de vârstă peste materialul aspru şi se întrebă pentru o clipă cum ar fi lumea dacă şi-ar dedica Bisericii viaţa care i-a mai rămas de trăit. Alungă repede acest gând. Nu agrease niciodată o viaţă de meditaţie. Chiar şi la vârsta lui înaintată, cu toată oboseala care se adunase şi cu toată vinovăţia care îi otrăvea sufletul, i se părea foarte greu să nu facă nimic altceva decât să contemple toate câte le trăise până atunci. A fi om de acţiune i se părea mult mai potrivit pentru firea lui.

— Ai ceva bani? întrebă el.

— Am depus jurământ de sărăcie.

— Evident. Îşi îndreptă spatele. Stătuse aproape toată seara în scaunul cu rotile ca să-şi economisească energia. Se îndreptă binişor către uşă şi stinse lumina.

Preotul îşi puse şi el gluga, porni după Lyle şi îl depăşi. Cercetă coridorul.

— Nu se vede nimeni.

— Du-te. O să număr până la zece. Lyle se simţea plin de energie. Sau poate era frică.

În timp ce preotul o luă la dreapta pe coridor, Lyle aşteptă puţin, apoi începu să cânte. N-ar fi fost bine ca cineva să-i vadă împreună, îmbrăcaţi în aceleaşi sutane franciscane. Scoase capul pe uşă şi-l văzu pe preot dând colţul către holul de la intrare.

În aceeaşi clipă porni şi el în stânga, prin faţa camerei cu televizor.

— Părinte Michael! Vocea tremurătoare era a unui bătrân.

Lyle înlemni. Se puteau ivi mari necazuri. Renunţă rapid la gândul de a porni să alerge. În nici un caz nu ar fi putut să-şi mişte picioarele aşa repede. Îşi trase gluga peste faţă şi se întoarse.

Era Jed Coopersmith, cu genunchii lui umflaţi şi cu vinovăţia lui. Transformase un pachet de acţiuni într-un fond uriaş de miliarde de dolari pe vremea când miliardul însemna cu adevărat ceva. Desigur, călcase peste angajaţi, prieteni şi membri ai familiei, însă astea erau regulile jocului.

Aşezat în scaunul său cu rotile cu motor, Jed trăgea de sutana lui Lyle.

— Ascultă-mi confesiunea, părinte. Te rog. Dorm întotdeauna mai bine după aceea.

Lui Lyle îi era milă de Jed, însă nu putea rămâne prea mult în locul acela. Părintele Michael ajunsese probabil deja la uşă şi afurisitul ăla de Reilly se putea întoarce în orice clipă să vadă ce face. Trebuia să plece repede de aici.

Puse o mână pe umărul lui Jed Coopersmith. Se străduí să imite vocea oficială a părintelui Michael, chiar şi accentul lui german.

— Fiul meu, ţi-am ascultat mărturisirile de mai multe ori şi o să le mai ascult şi în altă seară, când o să mai trec pe aici. Ca şi în alte dăţi, îţi cer să repeţi de douăzeci de ori Ave Maria pentru iertarea păcatelor. După aceea poţi să dormi. Lyle se trase înapoi.

Coopersmith nu era însă mulţumit.

— Numai douăzeci de Ave Maria?

Înţelese imediat.

— Ai dreptate. Coopersmith dorea ceva mai potrivit cu vina sa. Cincizeci de Ave Maria, spune rozariul de douăzeci de ori şi aprinde o lumânare pentru doamna Miller. Doamna Miller era la infirmerie cu o bronşită.

— Este destul de mult, spuse mulţumit Coopersmith. Pot să fac însă toate astea. Ar fi trebuit să mă gândesc şi singur la doamna Miller. Începu să murmure rugăciunile.

Lyle îi întoarse scaunul cu rotile şi-l îndreptă înapoi către camera cu televizor. În timp ce Coopersmith se îndepărta, Lyle băgă cheia pe care o furase în broasca uşii care dădea afară şi ieşi iute în frigul nopţii de noiembrie. La prima rafală de vânt rece îşi dădu scama că nu era îmbrăcat potrivit, însă era prea târziu ca să mai poată face ceva. Tremurând, înainta îndârjit către parcarea întunecată. De frig, păşea din ce în ce mai anevoie. Frigul îl pătrundea până în măduva oaselor.

Trebuia să ajungă până la poarta de unde avea să-l ia preotul. Locul era bântuit de umbre ciudate, iar aerul nopţii se umpluse deodată cu o miasmă de oase descompuse. Lyle tresări înfiorat, însă nu-şi luă privirea de la poartă. Preotul îl aştepta de cealaltă parte a gardului. Apoi vor porni amândoi prin ţinutul în a cărui dezvoltare învestise el cu atâta curaj şi hotărâre cu mulţi ani în urmă. În timp ce înainta, creierul lui lucra din ce în ce mai intens. Parcă toate se întâmplaseră ieri…

În interiorul clădirii, părintele Michael ajunsese în holul de la intrare. Pericolul părea să-l pândească de peste tot. Îl cuprinse spaima. Reuşi însă să o salute pe femeia de la recepţie ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. John Reilly şedea pe un scaun lângă uşa de la intrare şi răsfoia un *Playboy.* Reilly era periculos. Cu toate astea, preotul nu îl putea minţi. Se hotărî să nu se uite la el.

Reilly se ridică însă în picioare şi ajunse în dreptul lui chiar în faţa uşilor duble de sticlă. Corpul lui solid şi suplu blocase calea părintelui Michael. Îl prinse de braţ şi îşi înfipse unghiile în el.

Părintele se opri, ignorând durerea din braţ. Ridică privirea şi se uită calm în ochii lui Reilly. Refuza să se lase pradă fricii.

— Domnul Redmond s-a dus la culcare? întrebă Reilly.

Preotul se simţi dintr-o dată mai puternic. Dacă în faţa lui se afla unul dintre trimişii lui Satana, era sigur că dintre ei doi, cel mai puternic era el însuşi, fiindcă îl avea pe Domnul de partea sa. Se simţi cuprins de un sentiment de pace interioară şi alegerea sa de a-l ajuta pe Lyle Redmond i se păru nu numai bună, dar devenise imperativă.

— Domnul Redmond a plecat de la întâlnirea noastră o dată cu mine, răspunse hotărât preotul.

Reilly continua să-l privească dur, încercând să descopere o eventuală minciună.

— Noapte bună, domnule Reilly, spuse preotul.

Reilly îl mai privi atent câteva secunde. În cele din urmă se dădu la o parte.

Părintele Michael deschise uşa şi coborî către aleea luminată. Era brusc îngrijorat. Temperatura scăzuse sub zero grade. Bătrânul Lyle n-ar fi trebuit să umble pe-afară pe frigul ăsta. Urcă în furgonetă. Motorul porni imediat şi el acceleră către ghereta de la intrarea pe terenul sanatoriului.

Preotul se ruga ca Lyle să nu păţească nimic. Nimeni nu putea şti cu adevărat ce se petrece în sufletul altuia, însă el simţea că Lyle Redmond trecuse în sfârşit Rubiconul spre mântuire. Îşi dorea cu disperare ca bătrânul să trăiască suficient ca să se bucure de fructele iertării. Şi spera să fie şi el de faţă atunci când se va petrece minunea.

Opri maşina ca santinela să-l poată vedea. De cealaltă parte a gheretei opri un Chevrolet maro. Avu timp să o zărească pe femeia dinăuntru. Părul ei cărunt era strâns într-un coc simplu.

Santinela apăsă un buton şi bariera de oţel, care bloca dramul preotului se ridică. Iar când paznicul se întoarse către femeia din Chevrolet, părintele Michael apăsă pedala de acceleraţie şi furgoneta ţâşni spre şosea. Trebuia să facă un ocol şi să se întoarcă repede pentru a-l găsi pe bătrân. Temperatura coborâse şi mai mult.

41

DUMINICĂ, 9:02 PM

Pe toată durata drumului pe Interstate 95, autostrada cu plată New Jersey şi pe Hutchinson River Parkway, în Chevroletul familiei Keeline, Julia se gândise cum să pătrundă în sanatoriu, fiindcă presupunea că gărzile fuseseră alertate în privinţa ei. Deşi îngrijorată, nu îşi putea stăpâni un sentiment de satisfacţie. Realizase ceea ce Orion îi spusese că stă în puterea ei: reuşise să intre singură în stare de hipnoză şi până să ţâşnească din garajul de la Teatrul Romanov, vedea din nou destul de clar. Îşi zicea că dacă fusese în stare de asta, va reuşi fără îndoială să găsească o cale pentru a intra în sanatoriu.

Îi va înfrunta acum. O va găsi pe Maya Stern.

La început îi fusese destul de greu să stăpânească maşina. Răsturnase tomberoanele de la capătul aleii, însă după aceea îşi regăsise controlul şi începuse să simtă maşina. Îi plăcuse întotdeauna să conducă şi nu după mult timp simţi că intrase în ritm fără prea mare dificultate. Ca să nu mai vorbim că era incomparabil mai bine să conducă, chiar dacă nervos, decât să se afle în lumea aceea întunecată, lipsită de vedere, cu ucigaşii pe urmele ei.

În timp ce rula pe şoseaua care străbătea statele Maryland, Delaware şi New Jersey, trecu în revistă ceea ce i se întâmplase în ultimele două zile. Totul începea să se limpezească şi ceea ce se vedea era îngrozitor. Cel mai mult o intrigase inelul de alexandrit dăruit de bunicul Austrian. Toate păreau că se învârtesc în jurul acestui inel şi a legăturii dintre Dan Austrian şi familia Redmond pierderea vederii, cele două pachete datorită cărora îl întâlnise pe Sam, uciderea mamei sale, Maya Stern şi acum acuzaţiile la adresa lui Douglas Powers.

Toate aceste evenimente, în aparenţă fără nici o legătură între ele, se îmbinau acum într-un mozaic complicat în care se împleteau crima, politica şi lăcomia.

După ce descoperise fotografiile reprezentând inelul său de alexandrit, cerceii de smarald ai mamei sale şi caseta încrustată cu pietre preţioase pe care o văzuse în casa în care se retrăgea Lyle Redmond, era convinsă acum că Daniel Austrian fusese implicat în afacerea Celei de-a Doua Comori a lui Himmler. El îi dăruise probabil caseta lui Lyle Redmond aşa cum îi dăruise mamei sale cerceii şi ei inelul. Ceea ce însemna mai mult ca sigur că bunicul Redmond ştia şi ce se întâmplase cu Camera de Chihlimbar, apoi toate acestea duceau

direct către Creighton, David şi Brice.

Iar Camera de Chihlimbar era cel puţin unul dintre subiectele la care se făcea referire în pachetul primit de Sam. Probabil că mult mai important decât persoana care primea pachetele era conţinutul lor. Vince pusese mâna pe pachetul lui Sam. El şi Creighton erau foarte apropiaţi, ceea ce putea însemna că totul se făcuse din ordinul lui Creighton sau în numele lui, fără a fi nevoit să ordone.

În noaptea debutului său se petrecuse ceva atât de traumatizant încât, deşi nu îşi putea aminti despre ce era vorba, o făcuse să-şi piardă vederea. Mai mult ca sigur Creighton ştia. Era singura explicaţie a faptului că o trimisese la un psihiatru care refuzase să-i aplice singurul tratament – hipnoza – care ar fi putut s-o ajute să-şi recapete vederea şi să descopere ce i-a provocat orbirea.

Acelaşi Creighton era implicat şi în cazul atacului la reputaţia lui Douglas Powers. El avea cel mai mult de câştigat de pe urma prăbuşirii lui Powers. Nu era însă numai Creighton la mijloc… Aflase pe propria piele cum operau cei din clanul Redmond. Fiecare membru al familiei avea să profite, inclusiv Vince, care nu făcea nici un secret din dorinţa de a ajunge în fruntea CIA.

Şi nu în ultimul rând, Creighton şi Vince aveau banii şi relaţiile necesare ca să-i angajeze pe Curăţători. Să o introducă pe Maya Stern ca însoţitoare.

Simţea că-i plesneşte capul şi că nu mai poate respira când se gândea că viaţa mamei sale fusese sacrificată ambiţiei unchiului ei, dacă nu cumva şi mai rău. Şi că următoarele victime aveau să fie ea şi Sam, aşa ca şi Douglas Powers. Era teribil de dureros să descopere că propria ei familie poate fi atât de ticăloasă. Dar în acelaşi timp era furioasă. Şi îngrozită. Trădarea şi ticăloşia erau cu atât mai condamnabile cu cât veneau de la propria familie.

Ieşi în sfârşit de pe Hutchinson River Parkway şi intră în Armonk, unde se opri la o staţie de benzină să ceară lămuriri asupra drumului. În timp ce conducea maşina printre dealurile sălbatice de coastă, în mintea ei se înfiripase un plan cum să pătrundă în sanatoriu fără să fie recunoscută. Era periculos şi destul de posibil să nu funcţioneze, însă trebuia să încerce.

Era nervoasă şi transpirată când ajunse la ghereta de la intrarea pe terenul sanatoriului. În faţă, de cealaltă parte a chioşcului, se pregătea să iasă o furgonetă VW verde, la volanul căreia se afla un călugăr franciscan. Când furgonetă trecu pe lângă ea, avu impresia că preotul se holbează la ea. O mai văzuse undeva? Nu îşi putea da seama.

Preotul trecu pe lângă ea şi vocea gardianului o trezi din gânduri.

— Da, domnişoară? Era un bărbat voinic, trecut de treizeci de ani, cu o expresie plictisită, rezultat al prea multor nopţi fără nici un

eveniment. Julia ştia însă că pentru ea nu mai exista nici un loc sigur şi că nu avea voie să rişte. Nu putea să se prezinte drept rudă a lui Lyle Redmond sau să-şi decline adevăratul nume. Spera ca nimeni să nu o recunoască cu ochelarii cu sticlă groasă şi cu părul cărunt strâns în coc.

Minţi, simţind cum i se umezeşte fruntea de sudoare:

— Mă numesc Susan Schwartz. Am venit să o văd pe bunica, Ione Schwartz. Ştiu că e târziu, dar n-o să stau prea mult. Ridică bărbia, sperând să nu-i tremure. Pe chipul ei apăru un zâmbet ferm şi autoritar – zâmbetul bogăţiei şi puterii familiei Redmond.

Ione Schwartz era o veche prietenă a celor doi bunici ai Juliei, care tăcuseră ani de zile afaceri cu soţul acesteia. Numeroşi alţi prieteni din vremurile acelea aleseseră sanatoriul drept loc de retragere, inclusiv miliardarul Jed Coopersmith. Ione avea într-adevăr o nepoată, Susan, însă, după cum auzise Julia, ea se măritase cu un brazilian şi se mutase în ţara lui.

Gardianul verifică registrul fără prea marc interes.

— Sunt sigură că numele meu nu apare acolo, încercă ea. Am venit în vizită la un văr în Bedford Hills şi m-am hotărât să trec s-o salut şi pe bunica.

— O clipă, domnişoară. Plictisit sau nu, omul era bine antrenat în ceea ce părea a fi principala lui misiune: a nu lăsa să intre vizitatorii neautorizaţi. Ridică receptorul telefonului şi vorbi ceva cu voce scăzută.

Puse apoi receptorul în furcă şi-i spuse Juliei:

— Poftiţi. Închidem la ora zece.

Cu spaima în suflet, Julia porni pe aleea lungă care se termina în faţa intrării puternic luminate a sanatoriului.

Totul era nou pentru ea. Mai fusese aici cu mama ei, însă asta se întâmplase acum câteva luni şi, bineînţeles, pe atunci era oarbă. Terenul care înconjura clădirea era deprimant, în bătaia vântului. Se vedeau locurile mai întunecate unde pământul fusese săpat pentru a primi florile la sosirea primăverii. Viitoarele straturi de flori erau intersectate de cărări pavate care duceau şi spre un mic lac ce strălucea în lumina lunii ca o piatră de onix. Văzu mişcându-se o umbră, apoi alta. Cuprinsă deodată de un ciudat sentiment de claustrofobie, înţelese că era vorba despre paznici îmbrăcaţi în haine groase, care patrulau zona cu carabina în mână.

Ce fel de sanatoriu era ăsta? Erau aici paznicii ăştia înarmaţi şi ultima oară când ea era oarbă? Mama ei nu-i spusese nimic despre ei.

Parcă maşina pe aleea circulară şi coborî din Chevrolet. Frigul de afară o înconjură brutal cu un giulgiu de gheaţă. Departe, în stânga, în afara gardului din plasă de sârmă care înconjura proprietatea, zări farurile unei maşini care întorsese şi aştepta într-un loc unde nu se

vedea nici o clădire. Nu se opri să privească mai îndelung fiindcă nu putea lupta cu frigul. Se grăbi se ajungă la uşile mari de la intrare.

Intră în clădire şi se trezi faţă în faţă cu un bărbat suplu, cu o faţă roşie, lipsită de expresie. Era probabil John Reilly, bărbatul care le primise şi data trecută când veniseră să-l vadă pe bunicul ei. Gura i se uscase de emoţie. Lăsă mâna să-i alunece în interiorul buzunarului unde ţinea pistolul. Se ruga ca înfăţişarea ei actuală şi Julia de altădată – ochelari cu lentile fumurii, baston alb, păr lung şaten – să fie suficient de diferită.

Îi zâmbi fermecător, însă pe tonul acela de indiferenţă poruncitoare cu care cei mai mulţi dintre prietenii părinţilor ei li se adresau servitorilor:

— Mă numesc Susan Schwartz. Vă rog să-mi spuneţi cum se ajunge în dormitorul bunicii mele.

John Reilly cercetă faţa femeii. Îi amintea de cineva, însă nu prea reuşea să o plaseze. Evidenţa lor arăta că nepoata Ionei Schwartz venise în vizită o singură dată. Ca mulţi alţi oameni care îi serveau pe bogătaşi, el nu se obişnuise niciodată să pareze pretenţiile lor de superioritate. De fapt, în adâncul sufletului simţea că ei *erau* cu adevărat superiori.

— Da, vă arăt drumul. Vreau însă să vă previn că doamna Schwartz a fost cam confuză zilele astea.

Julia înţelesese că reuşise să-l intimideze puţin pe bărbatul din faţa ei, însă el continua să încerce să-şi amintească unde o mai văzuse. Trebuia să-i ofere mai multe motive ca să o creadă. Oftă.

— Ar trebui să vin mai des s-o vizitez, ştiu. Dar cea mai mare parte a anului ne-o petrecem în Brazilia. Zâmbetul ei deveni parcă mai luminos. Sper ca revederea noastră după atâta vreme să fie o alinare atât pentru ea, cât şi pentru mine.

— Brazilia? Reilly *era sigur* acum că o mai văzuse undeva. E tare departe.

— Şi acum e aproape vară acolo. Julia încercă să-şi stăpânească un frison. Ce nebunie din partea mea să mă întorc la New York în noiembrie, domnule… cum spuneaţi că vă cheamă?

El era flatat. Foarte rar se interesau vizitatorii de numele lui.

— Reilly. Poftiţi, vă conduc la bunica dumneavoastră.

Julia închise ochii o fracţiune de secundă în momentul în care pătrunseră pe coridorul care ducea la camere. Ştia unde se afla camera bunicului ei – la capătul coridorului, în dreapta. Se bucură în sinea ei când văzu că Reilly coteşte chiar în direcţia aceea. Camera lui Ione era dispusă cum nu se putea mai bine.

Pe drum, Reilly studie din nou faţa femeii cu părul cărunt. Vince sunase şi îl prevenise că e posibil ca Julia Austrian şi Sam Keeline să încerce să-l vadă pe bătrân. Femeia de lângă el nu semăna cu

Austrian şi nici nu întrebase nimic despre ticălosul ăla bătrân. Avea aceeaşi înălţime, însă îi lipsea personalitatea prietenoasă, dar şi timidă a lui Austrian. Era mai bine să verifice. Va cere fotografia Juliei Austrian pe fax.

Se opri în faţa unui dormitor de la mijlocul coridorului.

— Aici este. Vă urez vizită plăcută. O urmări cu privirea până ce intră în cameră, apoi se duse să-l sune pe Vince Redmond.

Ione Schwartz şedea într-un fotoliu lângă pat şi ţinea în poală un album cu fotografii. Părul îi strălucea în lumina lămpii şi ridică ochii către ea cu un zâmbet dulce.

— Te cunosc de undeva, draga mea?

— Ah, îmi pare rău. Julia se oprise lângă uşă. Cred că am greşit camera.

Deschise din nou uşa, privi pe coridor şi-l văzu pe Reilly dispărând spre holul de la intrare. Zâmbi către bătrâna care nu ştia ce să creadă, apoi ieşi din cameră şi alergă pe coridor în direcţia opusă celei în care plecase Reilly, lăsându-se condusă de amintiri. Se opri acolo unde era sigură că se afla uşa de la camera bunicului ei. Era închisă. O cuprinse emoţia. Ce ar putea el să-i spună? Mai mult ca sigur că avea răspuns la unele dintre întrebările ei…

Răsuci uşor clanţa şi pătrunse în încăpere. Înăuntru, lumina era stinsă.

— Bunicule? Sunt eu, Julia. Fiica lui Marguerite. Trebuie să vorbesc cu tine.

Nu se auzea nici o suflare. Neliniştită, Julia aprinse lumina. El era în pat. Cu capul ascuns după o pernă.

— Bunicule? Nu vreau să te deranjez, însă am mare nevoie să vorbesc cu tine.

Bătrânul nu se mişca şi pe măsură ce înainta către pat, Julia nu sesiză nici cel mai mic freamăt sub pătură. I se tăie răsuflarea. Se aplecă, văzu perna goală şi trase deoparte pătura şi cearşaful.

Sub ele fuseseră aranjate două perne ca să dea impresia că doarme cineva acolo. Patul şi camera erau goale.

Uimită, Julia ieşi repede din încăpere şi porni tiptil de-a lungul coridorului, cercetând dormitoarele ale căror uşi erau deschise. Ajunse în sfârşit la camera pentru activităţi practice, dar şi aici era întuneric şi pustiu. În camera cu televizorul, câţiva rezidenţi priveau ecranul, aşezaţi în scaune cu rotile şi pe o sofa. Ridicară privirile către ea. Le zâmbi şi îi salută, însă bunicul ei nu era acolo. Intră şi în camera de recreere. Nici aici nu era nimeni.

Se afla acum în faţa uşii încuiate de la capătul coridorului, în acelaşi timp tulburată şi îngrijorată. Unde era bunicul ei? Pernele din patul lui fuseseră aranjate pentru a păcăli pe cineva care l-ar fi căutat. Fugise?

Sau, mai corect, evadase? Era oare un om senil în stare de aşa ceva?

Sau pernele erau acolo pentru a păcăli pe altcineva? Pe ea? În cazul în care reuşea să pătrundă în sanatoriu?

Gândindu-se la toate acestea, se sprijini de uşa de la ieşire, care se deschise cu un declic uşor. Simţi că i se ridică părul pe ceafa. Uşa aceea nu era o ieşire de incendiu; nu avea clanţă. Putea fi deschisă numai cu o cheie.

Ar fi trebuit să fie încuiată.

Împinse uşa. Vântul rece de afară o făcu se înfioare. Ieşise oare cineva pe uşa asta?

Avea nevoie de răspunsuri. O singură persoană ar putea să i le dea. Alergă înapoi pe coridor şi se strecură din nou în camera lui Ione Schwartz. Bătrâna întorcea o filă din album.

— Te ştiu, spuse ea.

— Am fost aici ceva mai înainte. Julia se aşeză pe scaunul din faţa femeii. În cameră plutea un parfum vag de lăcrămioare. Ştiţi cumva unde este Lyle Redmond?

De uimire, reţeaua de riduri fine de pe faţa doamnei Schwartz se tulbură.

— Lyle? Ţapul ăla bătrân. Trebuie să fie deja în pat. N-am cunoscut pe nimeni atât de violent ca el. Apoi oboseşte şi adoarme. Dar e simpatic, nu?

— Nu e în camera lui. A părăsit cumva sanatoriul?

Sprâncenele albe ale doamnei Schwartz se ridicară a mirare.

— Nu pleacă niciodată şi nu pentru că n-ar vrea. A scris nişte jurnale despre viaţa lui, însă Reilly i le-a luat. Lyle dă mereu de bucluc. Bătrâna zâmbi. Dar asta face parte din farmecul lui. Ne-am iubit, să ştii. Îşi apăsă o mână deasupra inimii şi chipul ei păru deodată mai tânăr. Răsfoi albumul către filele de la început.

Era ceva nou pentru Julia. Auzise bârfe în familie despre activa viaţă aventuroasă a lui Lyle Redmond, însă nu cunoscuse niciodată pe cineva cu informaţii nemijlocite care să-i vorbească despre aşa ceva.

Trecerea anilor dezlegase limba doamnei Schwartz. Femeia atinse o fotografie alb-negru.

— Iată-l. Cel mai mare pungaş.

Julia îl studia pe Lyle Redmond din fotografia făcută cu cel puţin cincizeci de ani în urmă. Era îmbrăcat în costum şi cu pălăria dată şmechereşte pe spate. Lângă el se afla cel de-al doilea bunic al ei şi el în costum, însă ţeapăn şi demn, cu o ţigară în mână. În spatele lor se vedeau structurile de lemn ale unor case care se construiau în acelaşi timp.

— E unul din proiectele lor de construcţii? întrebă curioasă Julia.

— Primul, răspunse mândră doamna Schwartz. Soţul meu le-a contractat.

Era o ocazie pe care Julia nu o putea pierde.

— Vasăzică i-aţi cunoscut pe Lyle şi pe Daniel când erau tineri. Cum s-au întâlnit?

Doamna Schwartz se rezemă, privind spre trecut.

— Am crescut împreună cu Daniel. Părinţii noştri aveau case de vacanţă aflate la mică distanţă una de cealaltă, pe Fire Island. Apoi tatăl lui a pierdut toţi banii familiei şi pentru bietul Daniel au urmat vremuri grele. A trebuit să muncească pentru a-şi continua studiile la Harvard. Acolo studiase şi tatăl lui şi Daniel era hotărât să obţină tot ceea ce i se promisese, chiar dacă trebuia să plătească pentru asta…

Julia era uimită.

— Am crezut că cei din familia Austrian au fost întotdeauna bogaţi! Descoperise acum că nu era aşa şi probabil că asta era explicaţia faptului că Daniel Austrian nu numai că dorise, ci chiar fusese nevoit să pună mâna pe Cea de-a Doua Comoară a lui Himmler.

— O nu, dragă. Daniel era sărac lipit. Dar aşa era şi Lyle. Cu deosebirea că Daniel era foarte, foarte furios din cauza asta. Cred că s-au cunoscut în timpul războiului. În orice caz, la sfârşitul războiului erau amândoi cantonaţi în sudul Germaniei. Zâmbi şi dădu din cap. Cei mai nepotriviţi bărbaţi pentru un parteneriat pe care i-am cunoscut vreodată. Au rămas însă prieteni până în ziua în care a murit Daniel. Ridică mâna ca să-şi zbârlească părul. Eram foarte neastâmpărată pe vremea aceea. Am avut o relaţie intimă cu Lyle. Şi soţul meu avea alte femei. Lyle era atât de romantic. Bineînţeles, soţia lui murise deja. Obişnuia să se furişeze de la Arbor Knoll ca să se întâlnească cu mine în Oyster Bay.

Julia se aplecă spre bătrână.

— A fost vreodată Daniel Austrian în Elveţia…

Uşa se deschise brusc. Julia se întoarse. John Reilly stătea în cadrul uşii, radiind violenţă.

— Nu vrem s-o mai deranjăm pe doamna Schwartz, spuse el cu glas de gheaţă. Poftiţi afară, domnişoară Austrian.

Juliei i se uscase gâtul de frică.

Nu îşi permitea să-i facă necazuri doamnei Schwartz. Nu avea de ales.

În piept îi înţepenise un nod. Cuprinsă de un sentiment de neputinţă, se ridică şi înaintă către John Reilly. Însă deodată îşi aminti de Sam şi de ceea ce o învăţase. De felul în care reuşise să-l împuşte pe Curăţătorul acela la teatru. Poate că mai avea o şansă…

Cu inima gata să-i sară din piept, îşi strecură mâna în buzunarul hainei şi înşfacă Waltherul.

42

DUMINICĂ, 9:12 PM

Părintele micşoră viteza furgonetei pe măsură ce se apropia de gardul din plasă de sârmă care înconjura sanatoriul. Instrucţiunile lui Lyle Redmond în legătură cu felul în care să ajungă în locul acela fuseseră corecte, însă acum cerceta îngrijorat prin noapte în căutarea bătrânului. Unde era Lyle? Îi veniră în minte Alpii, unde puteai îngheţa în mai puţin de zece minute dacă temperatura scădea brusc.

Privea atent poarta, slab luminată de luna îngheţată. Vântul sufla printre tufişurile uscate şi iarba înaltă. Unde era Lyle Redmond?

Şi-atunci zări ceva mişcându-se. Poarta se deschise şi, răsuflând uşurat, văzu o haină lungă şi o glugă fluturând în vânt. Trebuia să fie Lyle. Trase furgoneta mai aproape, se aplecă pe geam şi deschise portiera.

Lyle urcă, aducând cu el un val de aer rece.

— Îţi mulţumesc, părinte. Îţi mulţumesc cu adevărat! E al naibii de frig afară! Trânti portiera furgonetei, îşi frecă tremurând palmele ca să le încălzească şi aruncă o privire către interiorul modest al maşinii preotului. Geamurile laterale erau acoperite cu perdele decolorate. Căptuşeala de pe pereţii cabinei căzuse, iar învelitoarea scaunelor era foarte uzată. Însă instalaţia de încălzire funcţiona foarte bine şi în interiorul furgonetei atmosfera deveni curând aproape tropicală. Un adevărat paradis!

Chipul preotului se destinse într-un zâmbet de uşurare.

— Totul e în ordine? Nasul lui mare era roşu de parcă ar fi stat mult timp cu capul scos pe geam ca să-l vadă pe Lyle. Degetele lui pătrăţoase strângeau cu putere volanul, privind încordat înainte. Povara celor şaizeci şi cinci de ani se citea pe faţa lui brăzdată.

— Mai bine de atât nici nu se poate, părinte. Însă trebuie s-o ştergem de aici. Nu se ştie ce se va întâmpla când şarpele de Reilly îşi va da seama că am plecat.

— Bineînţeles.

Vorbise în şoaptă şi pe faţa lui se întipărise o expresie blândă. Părintele Michael ştia însă când era vremea să acţioneze. Ambală motorul furgonetei şi cauciucurile începură să se învârtă în nisip până când ajunseră la asfalt. Apoi apăsă energic pedala de acceleraţie pentru a se îndepărta cât mai rapid de sanatoriu.

— Îmi place cum conduci. Însă trebuie să-ţi mărturisesc că mor de foame, spuse bătrânul.

— Putem mânca la biserică.

— Mă gândeam la o mâncare adevărată.

Preotul se uită la Redmond, care se rezemase de spetează în dreapta lui şi îşi dăduse gluga pe spate. Coama de păr alb strălucea în umbra din interiorul maşinii. Ochii lui spălăciţi de om bătrân străluceau ca două pietre de opal. Oasele ascuţite împungeau pielea palidă şi preotul avu din nou aceeaşi impresie de forţă adormită doar pentru scurtă vreme. Lyle era slab, însă nu terminat. Acum, după ce ieşise din sanatoriu, părea deodată mult mai puternic.

— Visez de multă vreme la un pui prăjit, murmură Lyle. Un pui gras prăjit cu piure de cartofi adevăraţi şi cu mult sos. Nu ca semipreparatele alea de la sanatoriu. Ai bani destui ca să mă hrăneşti cu aşa ceva?

Preotul zâmbi.

— Cred că o să ne descurcăm.

— Bine. După aceea putem să continuăm discuţia despre Dumnezeu. Mă simt ca şi cum aş fi ieşit din închisoare.

— Într-un fel, chiar ai ieşit.

— A! Încă ceva. Nu putem merge la biserica parohială din Mount Kisco.

— Credeam că ne-am înţeles…

— Ai dreptate. Însă mă gândesc că dacă ticălosul de Reilly ajunge la concluzia că eşti implicat în evadarea mea, acela va fi primul loc unde mă va căuta. Acum, că scăpase de Reilly, avea multe de făcut. Şi trebuia să vadă ceva pentru ultima oară…

Preotul se întreba dacă nu cumva Lyle fusese de acord să meargă la biserica din Mount Kisco numai ca să fie sigur că îl va ajuta.

— Uite care e planul.

Bătrânul începu să vorbească.

Părintele Michael asculta din ce în ce mai speriat.

DUMINICĂ, 9:28 PM

Frumuseţea sălbatică a comitatului Westchester căpătase accente ireale în lumina lunii. Crengile ascuţite ale copacilor coborau până la suprafaţa încreţită de vânt a ochiuri lor de apă. Drumul se îngusta în dreptul podurilor de piatră şi traversa păduri întunecate. Îngrijorat şi neliniştit, Sam intră cu viteză în satul Armonk şi opri la staţia de benzină Shell de pe Main Street, înăuntru, un tânăr îi indică drumul spre sanatoriul Rolling Hills.

Reveni grăbit la maşină, dar îl ajunse aroma ademenitoare a hamburgerilor ieşind pe uşa restaurantului de lângă staţia de benzină. Sări în Durango şi plecă în viteză.

Trădarea lui Pink îl scotea din minţi. Din cauza lui, Julia putea fi moartă acum. Ştia că Pink dorea mai mult ca orice să revină la munca de teren şi că ascultase întotdeauna orbeşte de ordinele venite de sus. Probabil că Vince se folosise de aceste două elemente ca să-l câştige de partea sa. Şi probabil că Pink nu cedase prea uşor, însă până la urmă îl trădase.

Sam zâmbi amar. Nu exista nici o justificare. Niciodată nu-i va ierta asta lui Pink.

Dădu din cap, golindu-şi mintea. Trebuia să se gândească la Julia. Revăzu chipul ei. Mai mult ca orice îşi dorea să fie din nou cu ea. Să-i audă vocea şi să-i simtă căldura trupului. Trebuia să fie în viaţă.

Durerea îi strânse pieptul. Şi un sentiment vechi şi insuportabil de vinovăţie.

DUMINICĂ, 9:30 PM

Ca şi cum ar fi putut să-i citească gândurile, Reilly îşi scoase pistolul când Julia înaintă pe coridor. Nu departe de el se aflau alţi trei bărbaţi. Toţi înarmaţi.

— Nu ne face greutăţi, mârâi Reilly.

Ea închise uşa în urma ei.

— De ce aş vrea să vă fac greutăţi, domnule Reilly?

Îi tremura mâna. O lăsă iute pe lângă corp. Reilly nu trebuia să vadă cât îi era de frică.

— Eu nu sunt decât un simplu vizitator şi văd că dumneavoastră sunteţi acela care se comportă anormal…

— Unde este? întrebă el. Unde este afurisitul ăla de bunic al tău?

— Exact asta vreau să ştiu şi eu, replică ea furioasă. Ce i-aţi făcut?

— Ascultă, nenorocito…

Un îngrijitor îmbrăcat în uniformă albă veni în fugă. Pe faţa lui se citea îngrijorarea.

— Şefule! Pe caseta filmată pe coridor se văd *doi* preoţi îmbrăcaţi în sutane lungi cafenii ieşind din camera de recreere. Unul a luat-o spre holul de la intrare, însă celălalt s-a îndreptat către uşa din spate.

— Uşa încuiată? Faţa ciupită de vărsat a lui Reilly deveni brusc şi mai roşie.

— Da.

Reilly analiza rapid situaţia. Când se construise sanatoriul se montaseră camere de luat vederi în toate sălile şi în holul de la intrare. Probabil că cel însărcinat cu supravegherea monitoarelor plecase de la locul lui când părintele Michael sosise singur. Înjură în gând. Se va ocupa mai târziu de oamenii lui. Acum trebuia să se gândească la ticălosul bătrân care pusese probabil mâna pe cheia de

la uşa de serviciu şi aşa reuşise să scape.

Reilly trebuia să-l aducă de urgenţă înapoi.

— Se pare că preotul a introdus aici încă o sutană. Mack şi Jimmy, duceţi-vă şi verificaţi la uşa aia nenorocită. Preotul este franciscan. Se numeşte părintele Michael. Conduce o furgonetă veche VW şi vorbeşte cu accent german. Du-te la biserica franciscană din Mount Kisco. E la intersecţia dintre străzile Main şi Green…

— Ştiu unde e! Cel de-al treilea bărbat înarmat se depărtă în grabă.

Reilly îi privea pe primii doi care se îndreptau spre uşa de la capătul celălalt al coridorului şi se gândea la ce avea de făcut.

O clipă, Julia rămase nesupravegheată. Lângă ea se afla numai Reilly, ceilalţi bărbaţi fiind plecaţi să-i execute ordinele. În momentul acela îi reveniră în minte toate evenimentele prin care trecuse de la moartea mamei sale. Julia de dinaintea acestor întâmplări dispăruse şi îşi dădu seama că singura ei şansă de supravieţuire era acest moment de neatenţie din partea lui Reilly.

Înghiţi cu greu. Scoase încet Waltherul din buzunar. Chiar în momentul în care Reilly se întoarse spre ea, îi înfipse cu o mişcare bruscă ţeava pistolului în abdomen. Bărbatul încremeni. Privi în jos, şocat.

Julia reuşi să spună cu o voce joasă, controlată, aproape rece:

— Cred că eşti destul de înţelept ca să ţii la viaţa ta. Nu scoate nici o vorbă. Nici un sunet.

DUMINICĂ, 9:38 PM

Sam se îndrepta spre ghereta de la intrarea în perimetrul sanatoriului când pe lângă el trecu în viteză o altă maşină care ieşise pe poartă fără să fie oprită. Reuşise să zărească preţ de o secundă feţele celor doi bărbaţi dinăuntru. Erau furioase şi încruntate şi după viteza cu care ieşiseră pe poartă, înţelese că se întâmplase ceva deosebit care îi făcuse să plece brusc în plină noapte. Opri maşina în lumina de deasupra gheretei şi aruncă o privire către aleea circulară din faţă. Slavă Domnului! Chevroletul mamei sale staţiona în faţă. Julia era aici. *Supravieţuise.*

Paznicul scoase capul pe ferestruica gheretei. Sam coborî geamul. Nu era momentul să fie politicos şi să pună prea multe întrebări.

Pe faţa lui apăru unul dintre cele mai încântătoare zâmbete de care era în stare.

— Cum o duceţi în seara asta? înainte însă ca bărbatul să-i poată răspunde, Sam îl apucă de ceafa şi-l izbi zdravăn de marginea ferestrei. Apoi încă o dată. Cu un singur icnet, santinela se prăbuşi.

Sam mută puţin maşina în faţă ca să poată deschide portiera. Sări

din maşină şi se uită împrejur. Aerul îngheţat de afară păru să-i absoarbă toată căldura din el. Prin apropiere nu se arăta nimeni care să fi observat ce făcuse.

Se duse în spatele maşinii şi scoase din portbagaj o frânghie. Bărbatul rămăsese sprijinit de uşă şi începuse să geamă. Îl legă de mâini şi de picioare, apoi le strânse la spate. Arăta acum ca un porc gata de dus la piaţă. Îi înfundă gura cu o cârpă şi-l lăsă pe podeaua gheretei.

Reveni în maşină şi conduse cu atenţie către Chevroletul părinţilor săi, parcat în faţa clădirii principale a sanatoriului. Scrută atent împrejurimile, căutând să zărească vreo mişcare, vreun semn de pericol... să o vadă pe Julia. În sufletul lui se cuibărise teama pentru siguranţa ei, însă acolo era mai mult decât atât. Era o emoţie care nu-i dădea pace şi din cauza căreia îi venea să dea cu pumnul în parbriz. Nu putea, sau poate că nu voia să o definească, însă îl scotea din minţi. *Julia.*

DUMINICĂ 9:40 PM

Ochii spălăciţi ai lui John Reilly se îngustaseră de furie.

— Aruncă pistolul, Austrian. Nu ai cum să mă dovedeşti.

— Poate că nu.

Îi luă pistolul din mână şi îşi spuse că toată viaţa făcuse faţă provocărilor. Avea nevoie acum de tot talentul pentru a vorbi calm.

— Am ucis un om şi, dacă va trebui, te voi omorî şi pe tine. Şocul propriei ameninţări trecu peste ea ca un duş rece. Ştia însă că spusese adevărul.

— N-aş vrea să fiu în pielea ta, cucoană. Nu ai cum să scapi vie de aici.

Julia îi apăsă mai tare pistolul în stomac şi faţa lui se schimonosi de furie. De data asta nu mai avu nevoie să mimeze duritatea:

— Să mergem. Îl împinse către holul de la intrare. Maşina ei era parcată în faţa intrării. Cea mai bună cale de scăpare era maşina. Şi drumul cel mai scurt către ea trecea prin hol.

— O să facem o mică plimbare...

Reilly se împiedică şi fu cât pe ce să cadă. Julia se întinse să-l sprijine. Dar era doar o cursă. Ferm pe picioare, bărbatul se întoarse rapid şi se repezi spre ea. Totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă, însă reacţia ei fu instinctivă. Ca şi cum încrederea în forţele ei, pe care o căpătase de-a lungul anilor, aşteptase momentul acela pentru a se dezlănţui. Ridică pistolul greu al lui Reilly şi-l lovi cu putere în cap înainte ca el să apuce să facă primul pas către ea. Bărbatul se prăbuşi în genunchi, însă cei doi gardieni care se aflau la

capătul coridorului văzuseră scena. Se năpustiră spre ea cu armele pregătite.

Începu să alerge şi ea. Cu toată forţa şi viteza dobândite de-a lungul anilor, înghiţea acum distanţa care o separa de holul de la intrare. Îşi aminti vocea lui Sam spunându-i: *când poţi să fugi, fugi.* Îi auzi strigând:

— Stai!

— Opriţi-o!

Le auzea paşii în urma ei.

O uşă de la camera unui pacient se deschise şi fu trântită cu zgomot înapoi. Apoi o alta. Apoi… pe coridor se lăsă liniştea. Nu se mai auzea decât zgomotul paşilor. Ajunse în holul de la intrare. Simţi un gol în stomac. Văzuse alţi doi gardieni înarmaţi care stăteau de vorbă cu tipul de la recepţie şi cu o asistentă medicală.

— Prindeţi-o! Era vocea lui Reilly. Pesemne că nu-l lovise destul de tare.

Schimbă brusc direcţia şi o luă la stânga, pe un coridor perpendicular pe holul de la intrare. Mai coti încă o dată la stânga pe un coridor paralel. Încă o întoarcere şi uşa de serviciu, pe unde scăpase bătrânul Lyle, avea să fie în faţa ei. Era încă descuiată şi singura ei şansă era să ajungă la ea.

Un glonţ îi trecu fierbinte pe lângă ureche şi se înfipse în peretele din dreapta. Tencuiala explodă într-un nor alb. O a doua împuşcătură urmă imediat. Glonţul trecu prin pulpana hainei sale care flutura. Mirosul lânii arse îi umplu nările. Încercau să alerge şi să tragă în acelaşi timp – o combinaţie nefericită. Avea încă în mână pistolul lui Reilly. Bună treabă, fiindcă el ar fi avut mai mult ca sigur prezenţa de spirit să se oprească şi apoi să ochească.

În spate se auzi zbieratul lui:

— Cei de la intrare! Se îndreaptă către intrarea de serviciu! Tăiaţi-i calea!

Alergând din răsputeri, dădu colţul la capătul coridorului şi se aruncă înainte cu toată viteza de care era capabilă. Respira greu şi picioarele îi erau din ce în ce mai moi. Uşa era numai la câţiva metri în faţă. Se aruncă asupra ei, rugându-se…

Împuşcături şi strigăte se auziră în stânga ei.

Şi în spate.

…şi se trezi deodată în noaptea îngheţată. Frigul o lovi în faţa înfierbântată şi în plămânii obosiţi. Nu avea timp să se bucure că a scăpat.

În jurul ei explodau gloanţe. Bucăţi de ciment săreau pe lângă ea. Se năpusti spre locul de parcare.

DUMINICĂ, 9:46 PM

Sam sărise din Durango în dreptul uşii de intrare în sanatoriu când auzi împuşcăturile. *Julia?* Alergă înapoi la maşină, demară în viteză, se întoarse şi porni către locul de unde venea zgomotul.

Plămânii Juliei ardeau. Era lac de transpiraţie. Se străduia să alerge şi mai repede către parcare. Drept înainte, în noaptea întunecoasă, se zărea o poartă tăiată în gardul metalic înalt care împrejmuia sanatoriul. Probabil acolo văzuse lumina unor faruri când se îndrepta cu Chevroletul spre sanatoriu, îi trecu prin minte. Asta însemna că pe acolo exista un drum, poate case şi oameni…

Nu mai avea aer. Inima îi bubuia. Spera totuşi să reuşească…

Până ce un glonţ o nimeri în picior.

Se prăbuşi în faţă pe ciment. Ceva în subconştient îi spunea că trebuia să fie un glonţ de mare calibru de o trântise atât de brusc la pământ. În cădere, scăpă din mâna stângă arma lui Reilly, care alunecă la vreo trei metri în faţă pe cimentul întunecat. Păstrase însă în mâna dreaptă micul ei Walther.

Nici măcar nu simţise durerea din picior. Paşii se apropiau rapid de ea. Sări în picioare. Prea târziu. Un bărbat îi răsuci rapid mâna la spate şi-i smulse pistolul. Imediat fu înconjurată de alţi cinci, care respirau greu şi o priveau mânioşi.

— Căţea, şuieră John Reilly. Ca şi nenorocitul de bunică-tu. Arogantă. Proastă! Duceţi-o înăuntru până vor veni după ea.

Se apropiară, cu armele îndreptate spre ea.

— Cine să vină după mine? întrebă ea furioasă. Unchiul Creighton? Vărul Vince?

— Nu e nevoie să ştii…

Lumina puternică a unor faruri îi orbi deodată pe toţi. Un vehicul mare – lumina farurilor era sus faţă de sol – se îndrepta direct spre ei. Inima Juliei se umplu de speranţă. Se gândi imediat la Sam şi la marele său Dodge Durango, ale cărui faruri erau la fel de înălţate deasupra solului. Şi le amintea perfect de pe aleea de lângă casa lui Brice. Păreau dispuse la fel. Ascultă atentă zgomotul motorului, ritmul acestuia. Era zgomotul pe care îl auzise în orele lungi petrecute cu Sam în maşină şi acum era sigură că era acelaşi motor.

— Cine dracu’ mai e şi ăsta? strigă imul din oamenii lui Reilly, ferindu-şi ochii cu palma.

Sus, în cabină, Sam trăia un sentiment de uşurare aproape euforic – Julia trăia. Slavă Domnului! Era acolo, în parcare, îmbrăcată în haina lungă a mamei lui, cu părul cărunt strălucind în lumina farurilor.

Îi zărise însă şi pe cei cinci bărbaţi înarmaţi care o înconjurau şi bucuria lui se transformă în disperare.

Ar fi vrut să se repeadă cu maşina în ei şi să-i zdrobească. Dar dacă

o făcea, o putea omorî pe Julia.

Una dintre regulile Companiei spunea că nu trebuie să abandonezi niciodată calea de retragere, ceea ce însemna că ar fi trebuit ca el să rămână în maşină şi s-o aştepte pe Julia să vină la el. Ea nu era însă antrenată. Fiecare fibră a corpului său îl îndemna să sară din maşină ca să o salveze.

Cu o mână apucă arma şi cu cealaltă întredeschise portiera. Ţinând portiera cu mâna stânga, continuă să conducă, manevrând volanul numai cu degetul mare de la mâna dreaptă şi cu patul pistolului. Frână brusc la numai doi metri de Julia şi cei care o înconjurau. Toţi erau orbiţi de lumina farurilor. Sam deschise portiera ca să sară afară.

— Iisuse Hristoase! ţipă Reilly şi îşi acoperi ochii. Tipul e nebun de legat. Mack, du-te şi pune mâna pe el. Ceilalţi duceţi-o pe Austrian înăuntru. Mai repede!

Reilly se îndreptă orbecăind spre clădire, urmat de ceilalţi patru care o împingeau pe Julia.

Atunci, aproape în acelaşi timp, se petrecură două lucruri.

Mack ajunse lângă maşină exact în clipa în care Sam sări jos.

— Ce dracu' faci aici? răcni Mack.

Sam analiză situaţia dintr-o privire. Tipul ieşise din lumină şi era fără îndoială încă orbit fiindcă ţinea pistolul într-o direcţie greşită. Cu mişcări line, folosindu-şi cotul ca resort, Sam îi aplică individului o puternică lovitură *shuto uchi* peste antebraţ.

Bărbatul scoase un geamăt şi, înainte ca pistolul său să ajungă pe ciment, Sam se lăsă pe spate, îndoi genunchiul stâng pentru a se menţine în echilibra şi cu piciorul drept îi aplică o lovitură puternică *mae-keage* drept în bărbie. Gâtul individului se frânse cu un pocnet şi bărbatul se prăbuşi înainte să mai apuce să zică sau să facă ceva.

În aceeaşi clipă atacă şi Julia. Ştia că, din cauza luminii puternice, ei erau la fel de orbi ca şi ea. Scoase rapid din buzunar spray-ul cu piper al mamei lui Sam. Cu ajutorul celorlalte simţuri ale sale încercă să-i localizeze pe cei patru bărbaţi orbiţi care o înconjurau. Îi vedea acum foarte clar – erau la mai puţin de un metru de ea.

Fără să mai stea pe gânduri, se întoarse, apăsă pe buton şi îndreptă flaconul spre locul unde trebuia să fie feţele lor. Se auziră ţipete de durere.

Reilly se întoarse brusc spre ea. Fără să vadă, căută să o apuce de braţ. Julia îi putea simţi mişcările – valuri de căldură făceau să se mişte aerul îngheţat. El nu avea cum să o vadă.

Zâmbi şi îndreptă mâna spre el, împroşcându-l drept în faţă. El răcni şi se frecă la ochi. Înjura şi o striga pe nume.

Sam văzuse atacul Juliei şi pe cei cinci bărbaţi care strigau şi se frecau la ochi în timp ce încercau să o localizeze. Sări înapoi în maşină, ţâşni de pe loc şi frână chiar lângă ci. Deschise portiera din

spate ce se afla în dreptul ei.

— Urcă!

Julia sări în maşină şi aceasta porni ca din puşcă.

43

ÎNSEMNARE ÎN JURNAL

În zilele acelea Zurich-ul era un rai al spionilor şi al luptătorilor pentru libertate. Maas nu putea rezista valului acela glorios şi frenetic. Era nu numai un bancher, ci şi un mare romantic. Când descoperise comorile pe care Heinrich Himmler le depozitase în banca lui, ştiuse că era de datoria sa să le înapoieze celor păgubiţi. Nu o putea face însă dacă acestea continuau să fie pe numele lui Himmler. La urma urmei, Himmler avea copii, care, conform legilor elveţiene, aveau dreptul la moştenire.

Aşa că Maas trecuse comorile pe numele său, folosind un pseudonim – Roger Bauer. Ieşise în seara aceea în oraş să sărbătorească cu un nou prieten, un ofiţer american, care îi promisese că îl va ajuta să-i găsească pe adevăraţii proprietari ai obiectelor de artă furate. Atunci l-ai omorât... fiindcă dorea să îndeplinească această măreaţă şi corectă datorie.

DUMINICĂ, 7:01 PM
ANAHEIM, CALIFORNIA

Din eleganta sală de bal a impunătorului hotel Hyatt Regency din Anaheim, unde urmau să înceapă în curând cina şi cuvântările, veneau arome ispititoare. În camera de recepţie alăturată, Creighton Redmond strângea mâini, înclina sobru capul şi zâmbea amabil către cei care aşteptau la rând să treacă prin faţa lui şi să-i reţină atenţia câteva clipe. Era vorba de marii donatori din comitatul Orange – multimilionari din domenii ca software, hardware, servicii financiare, consultanţă de afaceri, al serviciilor de design şi al vânzărilor de automobile. Toţi emanau parcă bogăţie şi dorinţă de realizare. Treceau prin faţa lui Creighton, care le răsplătea cu un zâmbet carismatic promisiunile că îl vor vota şi că vor contribui financiar la campania lui.

— Care sunt cifrele sondajelor acum, domnule judecător? întrebă o femeie din Irvine, inima parcurilor de afaceri din oţel şi sticlă, care ridicau turnuri de cincizeci de etaje deasupra livezilor de citrice.

— Am ajuns la patruzeci şi cinci la sută, răspunse sobru Creighton. Ne-am stabilizat la valoarea asta de aproape patru ore.

— Hei! Patruzeci şi cinci la sută! exclamă un bărbat din Huntington

Beach, locul unde stelele de cinema cumpărau case scumpe numai ca să le demoleze şi să construiască în locul lor case enorm de scumpe. E ceva într-adevăr. Am auzit că azi-dimineaţă eraţi numai la patruzeci la sută. O să câştigăm alegerile!

Creighton primea cu graţie aceste felicitări, însă în sinea lui era precaut. Ca un adevărat luptător, Douglas Powers contraatacase imediat. „Acuzaţii nefondate", susţinea el. „Minciuni! Nimic altceva decât minciuni!" Soţia şi copiii lui apăruseră pe ecranele televizoarelor, negând că el ar fi putut face vreodată ceva atât de reprobabil ca molestarea sexuală a unui copil. Forţa cu care credeau în el, pasiunea cu care negaseră acuzaţiile fuseseră atât de convingătoare, încât reuşiseră să oprească, cel puţin pentru moment, prăbuşirea lui Powers în sondajele de opinie.

Creighton părea să se fi oprit la patruzeci şi cinci la sută.

— O să câştigăm fiindcă programele noastre sunt mai bune pentru America, replică el cu seriozitate. Nu datorită unui scandal.

În timp ce admiratorii se deplasau şi un alt grup lua locul celui care plecase, simţi vibraţiile telefonului mobil din buzunarul de la piept. Ignoră apelul, dornic să-şi întărească sprijinul de care se bucura în acest stat foarte important. Continuă să strângă neobosit mâinile admiratorilor şi să le accepte felicitările, până când lângă el apăru Mario Garcia.

— E timpul să mergem la masă, oameni buni, anunţă el cu un zâmbet. Mi-e teamă că trebuie să vi-l răpesc pe candidat pentru câteva minute.

Entuziasmaţi, invitaţii se îndreptară spre imensa sală de bal. Creighton se depărtă de ei. Ar fi trebuit să fie obosit, însă emoţia campaniei îl făcea să se simtă mai în formă ca niciodată.

— Ce s-a întâmplat, Mario?

Mario îi arătă noul spot pe care echipa lui voia să-l prezinte la televiziune a doua zi.

— Am pierdut ore întregi cu verificarea pentru a fi absolut siguri, dar până la urmă totul s-a dovedit a fi exact. Vorbea cu voce scăzută, dar vibrând de emoţie. Powers a fost la datele respective prin toate oraşele care apar în documentele publicate în *Sunday Times* şi în declaraţiile superintendentului-şef de la Scotland Yard. Ridică puţin vocea: Amsterdam. Belgrad. Monaco. Praga. Powers nu are cum să nege asta. Mai e puţin şi ticălosul o să ajungă în puşcărie!

Creighton îl apucă pe Mario de umăr.

— Ceea ce-mi spui tu acum este… este adevărat? Făcând o pauză exact în faţa cuvântului potrivit, strecură în voce atât tonul necesar de surpriză faţă de această întorsătură neaşteptată, cât şi un strop de oroare.

— Da, domnule judecător. Fiecare părticică pare să fie adevărul

adevărat.

Prin intermediul lui Vince, Creighton ştia deja că echipa lui Mario va găsi informaţiile şi le va verifica. Fuseseră mituiţi martorii. Fuseseră plantate dovezi. Powers călătorise frecvent prin Europa timp de aproape douăzeci de ani, ca promotor al conservelor americane, aşa că majoritatea deplasărilor sale fuseseră ilustrate în *Business Week, Wall Street Journal* şi alte publicaţii asemănătoare. Informaţiile fuseseră aduse la cunoştinţa opiniei publice deoarece Powers era vedetă într-un domeniu în care se înregistra o competiţie acerbă. După o vreme, investitorii ştiau că pe unde trecea Powers apăreau şi profiturile. Cu opt ani în urmă câştigase primul mandat în Senat şi continuase şirul călătoriilor prin lume, nu întotdeauna cu scopuri foarte clare. Obişnuia să păstreze secretul până în momentul în care reuşea să încheie altă afacere bună pentru America, motiv pentru care eşecurile lui nu fuseseră niciodată cunoscute. De aici îi venise lui Creighton ideea în legătură cu punctul lui vulnerabil. Ce făcuse Powers pe durata călătoriilor la capătul cărora nu se înregistraseră rezultate?

— Pregăteşte spoturile, îi spuse Creighton lui Mario. Poţi să le dai pe post mâine dimineaţa la prima oră? Era momentul să-şi arate îndoiala, să mimeze o anumită doză de ezitare faţă de public – nu direct, ci prin intermediul echipei sale de campanie – că era totuşi prudent să analizeze acuzaţiile la adresa lui Powers înainte de a-i da pe mână conducerea ţării pentru următorii patru sau opt ani.

Mario era în al nouălea cer.

— Vom lucra toată noaptea. Nimic nu ne va putea opri.

Cu numai douăzeci şi patru de ore înainte era convins că se luptă într-o campanie inutilă pentru un candidat valoros, insuficient apreciat de public. Vocea lui trăda o mare emoţie.

— Acesta trebuie să fie miracolul de care vorbea Anwar Sadat. Vom câştiga. Veţi fi următorul preşedinte al Statelor Unite. Aţi avut dreptate!

În sinea lui, Creighton jubila. Îşi simţea corpul uşor, iar mintea îi era mai ageră ca oricând. Era încă posibil ca totul să se năruie şi ca el să ajungă la închisoare şi nu la numărul 1600, Pennsylvania Avenue, însă deocamdată şansa era de partea lui. Luă un pahar cu şampanie, îl trimise pe Mario înapoi la echipa lui şi se îndreptă spre uşa care îl despărţea de sala de bal unde avea să se desfăşoare cina, discursurile şi – ceea ce era mai important – unde avea să fie adulat.

Telefonul său celular începu să vibreze din nou. Făcu cu degetul un semn către cel mai apropiat agent din Serviciul Secret.

— Jason, spune-le, te rog, celor de la masa de onoare că mai întârzii câteva clipe. Trebuie să vorbesc la telefon. Spune-le să înceapă să mănânce fără mine.

Se aşeză în fotoliul din colţul încăperii unde era cât de cât ferit de urechi indiscrete. La telefon era Vince şi Creighton îşi dădu seama imediat din tonul vocii lui că se petrecuse ceva neplăcut.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Julia a scăpat şi de data asta. Vince îi descrise dezastrul de la sanatoriu. La naiba, e mai puternică şi mai deşteaptă decât am bănuit. Şi asta nu-i încă totul. Nenorocitul de bătrân a reuşit şi el să scape. Se pare că preotul l-a ajutat să evadeze.

Creighton se simţi cuprins de o furie oarbă. Nu îl vor opri tocmai acum!

— Povesteşte-mi!

— Reilly şi-a trimis oamenii să-l caute pe preot, însă până acum n-au găsit nimic. El spune că preotul vorbea cu bătrânul de câteva luni şi bănuieşte că locul cel mai probabil unde s-au ascuns este o biserică. Verifică acum toate bisericile catolice din zonă. Am pus să fie căutaţi şi Julia şi Keeline. Situaţia nu arată bine.

Creighton privi în jurul său la mobila scumpă şi la tapetul de pe perete, la agenţii discreţi, îmbrăcaţi în frac, la candelabrul de cristal, la chelnerii în vestoane albe care strângeau paharele şi şerveţelele murdare. O clipă, toate acestea i se părură ireale.

Mintea lui începu însă imediat să lucreze din nou. Trecuse prin prea multe dezastre ca să se lase oprit acum de câteva piedici mărunte.

— Nu există decât un număr limitat de biserici unde l-ar fi putut duce preotul. Dacă nu sunt într-o biserică franciscană, atunci trebuie să fie într-un loc unde s-ar duce un preot franciscan sau într-unul în care ar vrea să meargă bătrânul. Gândeşte-te la toate posibilităţile şi o să-i găseşti. În ceea ce îl priveşte pe Keeline, avem informaţiile în legătură cu contul lui bancar. E timpul să punem poliţia pe urmele lui. N-am vrut să amestec încă poliţia de teamă că individul ar putea să-i convingă de nevinovăţia lui, însă acum nu mai avem altă soluţie. Sună-l pe comisar. Spune-i că Keeline este un dezertor care a depăşit deja termenul la care trebuia să revină la bază. Apoi modifică dosarele tale în aşa fel încât să reflecte acest lucru. Toată lumea ştie că este un afemeiat, aşa că e credibil faptul că vrea să pună mâna pe Julia. Dă-i comisarului o fotografie de-a lui Keeline. Poţi să apelezi oficial la contactele pe care le ai în Companie şi trimite imediat şi Curăţătorii acolo. Toată lumea presupune că tata e senil. N-o să creadă nimeni ceea ce ar putea spune nebunul bătrân.

Departe, în Georgetown, Vince se simţea mai bine. Avalanşa de ordine şi de judecăţi a tatălui său venise ca un duş binefăcător.

— Am descoperit de curând şi numărul de mobil al lui Keeline. O să-l ţinem sub urmărire. O să trimit şi o descriere a maşinii cu care circulă. O să-i găsim.

— Bineînţeles că o să-i găsiţi. Creighton făcu o pauză. Ce se mai

aude în legătură cu Staffeld?

— Totul e aranjat în privinţa lui. Am trimis-o pe Helen cu copiii la ranch, ca măsură de precauţie pentru cazul în care are într-adevăr un pitbull.

Vince îşi permise să râdă uşor. După ce Staffeld descoperise că în camera lui de hotel fuseseră implantate microfoane, crezuse că e suficient să o şteargă de acolo şi să aibă grijă să nu fie urmărit. Nu îşi dăduse seama că Vince însuşi făcuse în aşa fel încât el să descopere dispozitivele de supraveghere. În interiorul încuietorii servietei care îl aşteptase pe Staffeld la Heathrow fusese ascuns un dispozitiv de urmărire. Acum Staffeld se considera în siguranţă în ascunzătoarea lui „secretă", fără să-şi dea seama că i se luase urma, ceea ce îl făcea cu atât mai vulnerabil.

— Maya Stern o să se ocupe mâine de el aşa cum am plănuit.

Creighton aprobă dând din cap. Dimineaţă bubuise prima salvă a scandalului Douglas Powers graţie reporterului zelos de la *Sunday Times.* Toată după-amiaza şi seara mijloacele media bombardaseră publicul cu dovezile aduse de superintendentul-şef Staffeld cu privire la faptul că Powers molestase copii şi că era un posibil criminal. Până a doua zi după-amiază, criza avea nevoie de încă un impuls, pe care avea să-l ofere Staffeld, deşi el nici nu bănuia. După aceea, Creighton putea fi sigur de rezultatul alegerilor.

— Ţi-ai asigurat protecţia? îl întrebă pe Vince. Era sigur că ameninţarea lui Staffeld fusese numai o vorbă goală, însă nu voia ca fiul lui să rişte.

— Bineînţeles. Nu fi îngrijorat din cauza mea. Pot să-mi port şi singur de grijă.

Vince scosese la iveală pistolul său Sig-Sauer pe care îl avea de pe când lucra la Operaţiuni. Îl purta acum într-un toc de umăr şi nu îl va da jos decât atunci când va fi sigur că pericolul trecuse.

— Ştiu, fiule.

Închiseră telefoanele. Creighton mai zăbovi o clipă în fotoliul pluşat, apoi se ridică. Era ca un cal de rasă înaintea victoriei. Mai că simţea căldura soarelui pe pistă, că auzea uralele mulţimii şi vedea trofeul strălucitor care îl aştepta la linia de sosire. Porni spre uşă. Numai Julia şi tatăl lui îl împiedicau să ajungă la linia aceea şi îi va zdrobi pe amândoi. Jură în sinea lui.

44

DUMINICĂ, 10:15 PM
COMITATUL WESTCHESTER, NEW YORK

Vântul parcă înnebunise. Şuiera ca un demon turbat printre copacii care se încovoiau. Crengile arborilor păreau că vor să biciuiască şoseaua. În lumina albă a farurilor se vedeau vârtejuri de frunze moarte şi crengi care se ridicau de pe şosea. Concentrat asupra condiţiilor vitrege de afară, Sam conducea cu viteză din ce în ce mai mare ca să se depărteze de sanatoriu.

— Eroul meu, i se adresă Julia. Începuse să se încălzească şi rana din picior zvâcnea uşor.

— Hristoase! Când te-am văzut încercuită acolo... Muşchii de pe faţa lui tremurau de încordare.

— Şi eu m-am speriat. Îmi pare rău că am fost prea rapidă şi nu te-am lăsat să mă salvezi.

— Ai fost grozavă. Însă era cât pe ce să fac un atac de cord. Simţi o dâră de sudoare pe sub guler. De-abia am avut timp să dau înapoi şi să te iau de acolo.

— N-am văzut niciodată o privelişte mai frumoasă decât supărarea de pe chipul tău. Slavă Domnului că am căzut de acord ca prima oprire să fie la sanatoriu. Zâmbi. Ascultă, am aflat o mulţime de lucruri la teatru, ca şi aici. Vrei să le auzi?

Sam zâmbi.

— Şi eu am să-ţi spun câte ceva. Începe tu.

Julia se rezemă de banchetă şi începu să povestească. El o asculta, privind-o cu coada ochiului. Se schimbase. Ochii albaştri, nasul subţire, pometii înalţi şi buzele pline erau la fel, însă expresia ei era alta. Devenise mai puternică. Şedea calmă lângă el şi-i povestea cu însufleţire cum descoperise în cartea despre Konigsberg fotografiile care înfăţişau inelul ei, cerceii mamei sale şi cutia bunicului Redmond.

El dădu gânditor din cap.

— Prin urmare, ai identificat trei piese din tezaurul de la Konigsberg care au ajuns în mâinile familiilor Redmond şi Austrian.

Ochii ei albaştri erau trişti.

— Se pare că ai avut dreptate când ai spus că bunicul Austrian ştia secretul Celei de-a Doua Comori a lui Himmler, ca şi bunicul Redmond.

Se gândea la bunicii ei. Nici unul dintre ei nu fusese bunicul acela bun din cărţile pentru copii care le citeşte poveşti nepoţilor şi care îi

duce în parc. Odată, pe când avea opt ani, încercase să se suie în poala lui Lyle Redmond. El glumise însă prieteneşte, o mângâiase pe cap şi o trimisese să o caute pe Marguerite. Altă dată îl apucase de mână pe Daniel Austrian într-un moment în care avea nevoie de un sprijin. Mâna lui era rece, uscată şi nu dădea nici un semn că participa la emoţia ei. Mâna aceea nu-i oferise sprijinul pe care îl căutase. O lăsase pur şi simplu să-l ţină de mână până ce ea simţise o durere nedesluşită şi-i dăduse drumul. Fusese fără îndoială o reacţie de respingere. Nu mai încercase niciodată ceva asemănător, cu nici unul dintre cei doi bunici.

Sam îi ghicise tulburarea.

— Spune-mi cum ţi-ai pierdut din nou vederea.

În timp ce vântul continua să izbească în maşină, Julia îi povesti despre pierderea vederii declanşată de vederea inelului. Continuă apoi cu atacul Mayei Stem şi al Curăţătorilor.

— L-am ucis, spuse ea încet. Îi părea rău, însă ştia că nu avusese altă soluţie.

Sam dădu din cap.

— Cadavrul dispăruse când am ajuns eu acolo. N-am mai găsit decât o baltă de sânge. Îmi pare bine că nu a fost sângele tău şi că nu pe tine te-au cărat de acolo.

— Şi mie.

Sam se uită iar la ea.

— Mai ai ceva să-mi spui?

Ea îi vorbi şi despre celelalte deducţii în legătură cu Creighton şi Vince, apoi despre ceea ce aflase în legătură cu bunicul Redmond.

— Doamna Schwartz a fost o adevărată mină de aur. Mi-a povestit că bunicul încercase mereu să scape din sanatoriu şi că era încă în stare să se lupte. Dacă e adevărat şi mai ales dacă a fost în stare să plănuiască şi să izbutească o evadare, nu cred că e epava despre care îmi povestea mama când l-am vizitat. Unul dintre gardieni îi spunea lui Reilly că pe caseta video se vedeau bunicul şi un preot îmbrăcaţi la fel. Preotul a luat-o către holul de la intrare, iar bunicul a ieşit pe uşa de serviciu pe care am folosit-o şi eu. M-am întâlnit şi eu cu un preot care conducea o furgonetă Volkswagen.

Sam strânse cu putere volanul în momentul în care o altă rafală de vânt se năpusti asupra lor.

— Vasăzică bănuieşti că Creighton e în spatele întregii afaceri şi Vince e mâna lui dreaptă. Şi că e implicat cumva şi bunicul tău Redmond.

— Da. Şi pe undeva este şi o legătură cu noaptea debutului, când mi-am pierdut vederea. Creighton a făcut tot posibilul ca să apelez la un psihiatru care nu m-a ajutat nicicum şi care până la urmă m-a trădat. Probabil că Creighton ascunde ceva ce s-a întâmplat atunci…

Afară, vântul continua să sufle turbat, clătinând vehiculul. Aerul vuia. O tufa scoasă din rădăcini trecu pe lângă ei. Apoi, o ramură groasă de copac se prăbuşi pe şosea chiar în faţa lor.

Sam întoarse instinctiv volanul, ocolind locul.

După ce reveniră pe traseul normal, o întrebă pe Julia:

— În noaptea aceea a murit tatăl tău, nu-i aşa? Poate că asta e legătura.

— M-am gândit şi eu... Era o noapte furtunoasă, cu vânt puternic, exact ca acum. Tata l-a dus pe bunicul Austrian până la el acasă, în Southampton. S-a întâmplat după ora patru dimineaţa, iar el era singur în maşină şi se întorcea la Arbor Knoll. Probabil că era foarte obosit. Atunci s-a întâmplat ceva – poate că a apărut ceva în faţa maşinii, aşa cum am păţit şi noi adineauri. A pierdut controlul, a ieşit de pe şosea şi s-a izbit de un stâlp de telefon, înghiţi cu greu. Maşina a luat foc.

Sam rămase tăcut o vreme.

— Nu-i uşor să găseşti aici vreo legătură cu Creighton.

— Aşa zic şi eu.

Julia se strădui să alunge dureroasa amintire. Continuă să analizeze ceea ce ştia:

— Creighton a reuşit să recupereze pachetele înainte ca altcineva să pună mâna pe ele, cu excepţia ta, care ai văzut câteva rânduri. Pentru asta i-a folosit pe Vince şi pe Maya Stern şi cred că ştiu acum de ce erau pachetele astea atât de importante. Doamna Schwartz mi-a spus că bunicul scria un jurnal despre viaţa lui, însă gardienii l-au găsit şi l-au distrus. Probabil că pachetele pe care le-a trimis către tine şi către mama conţineau părţi pe care reuşise să le salveze.

Emoţia îl cuprinse pe Sam.

— Poate că voia într-adevăr să-mi povestească despre Camera de Chihlimbar.

Julia puse mâna pe telefonul lui celular.

— Vreau să sun la biserica franciscană din Mount Kisco. Reilly bănuia că preotul l-a dus acolo pe bunicul.

Sam o opri însă.

— Acum, dacă ne-am convins că Vince este implicat, el poate avea acces la toate datele care mă privesc, inclusiv numărul de telefon, marca şi modelul maşinii, abonamentele la ziare, obiceiurile mele, cărţile de credit, toate păcatele şi viciile mele. Va trebui să scăpăm de Durango cât mai repede şi să fim foarte atenţi să nu lăsăm urme. Fiindcă e vorba de Vince şi Creighton, avem acum de înfruntat nu numai pe Curăţători, ci şi resursele celei mai puternice agenţii de informaţii din lume.

DUMINICĂ, 10:32 PM
MOUNT KISCO, NEW YORK

Biserica catolică Sfântul Francisc din Assisi era situată la intersecţia străzilor Green şi Main din Mount Kisco. Clădirea strălucea în nuanţe de gri şi roz în lumina lunii şi lămpilor de pe stradă. Biserica avea o structură graţioasă din piatră şi cărămidă, cu un acoperiş înalt şi ascuţit. De pe cornişa de deasupra uşii triple de la intrare privea în jos statuia Sfântului Francisc, întemeietorul ordinului. Câteva tufe care îşi păstrau frunzele tot timpul anului se unduiau în bătaia vântului. Lângă intrare era afişat un anunţ: Veniţi în fiecare duminică să stăm împreună la Masa Domnului.

Julia şi Sam cercetară atent strada şi biserica. Treceau foarte puţine maşini şi nu se vedea nici un pieton. Coborâră din maşină. Vântul se mai potolise, însă părea să fie doar o pauză înşelătoare. Ocoliră biserica, îndreptându-se către intrarea laterală.

Julia trase de clopoţelul de la intrare. Din nou îngheţată, aştepta în faţa uşii bătând din picioare, în timp ce Sam rămăsese să supravegheze aleea. Amândoi scoteau aburi albi pe nări. Julia era nervoasă şi se uita mereu peste umăr.

Preotul care le deschise uşa avea înfăţişarea liniştită şi luminoasă a cuiva împăcat cu viaţa şi cu Dumnezeu.

— Cu ce vă pot ajuta?

Julia îşi aminti cum îl descrisese Reilly pe preot paznicului pe care îl trimisese în căutarea lui şi a bunicului ei.

— Caut un călugăr franciscan, spuse ea. Părintele Michael. Conduce o furgonetă veche Volkswagen şi vorbeşte cu accent german.

Preotul o măsură de sus în jos. În vocea lui se simţea o urmă de suspiciune.

— Sunteţi a doua în seara asta care întreabă despre acest bărbat. De ce îl căutaţi?

Julia nu ştia ce să facă. Până la urmă ajunse la concluzia că avea mai multe de pierdut dacă încerca să-l păcălească pe preot, aşa că-i spuse adevărul.

— Este împreună cu bunicul meu, pe care încerc să-l găsesc. A plecat de la sanatoriul Rolling Hills. Ştiţi, cam la şase kilometri de aici…

Preotul dădu aprobator din cap. Păru că se gândeşte câteva clipe.

— Foarte bine. O să vă spun ce i-am spus şi celuilalt. Cunosc toţi preoţii franciscani din statul acesta şi pot să vă spun cu certitudine că nu există nici un părinte Michael care să se potrivească cu descrierea

dumneavoastră.

În timp ce fugeau către maşină, Julia îi spuse lui Sam ce aflase.

— Poate că acest părinte Michael nu este cu adevărat franciscan.

— Sau poate că preotul cu care ai vorbit nu ştie.

Se urcară în maşină şi Sam demară rapid.

— O să vedem ce avem de făcut în legătură cu treaba asta. Dar mai întâi trebuie să avem grijă de noi. Am luat cu mine acte de identitate false şi va trebui să renunţăm la maşina asta. Apoi va trebui să găsim un loc unde să stăm şi de unde să putem telefona. Trebuie să verificăm şi la celelalte biserici catolice din zonă. Acum avem nevoie de un loc...

— Şi Vince n-o să afle de noua ta identitate?

Sam râse uşor.

— Nu are cum. Am făcut singur rost de actele astea. Se uită la ea cu coada ochiului. Pe teren înveţi foarte repede că anumite lucruri trebuie să le faci singur.

— Când o să-mi spui şi mie care e adevăratul motiv pentru care ai trecut la analiză?

Sam era uimit de perspicacitatea ei. Şi deodată simţi nevoia să-i spună.

— Cunoşteam o femeie. Ezită, amintindu-şi. Vechea durere reînvie şi văzu dinaintea ochilor chipul lui Irini, pistruiată şi cu ochii ei ca smaraldul. Totul era minunat la ea, de la părul roşu cârlionţat până la locul acela dintre sâni care mirosea atât de dulce. Stările ei sufleteşti erau schimbătoare ca vremea, însă avea un râs atât de molipsitor că alunga toţi norii de pe cer.

Sam clătină din cap, silindu-se să spună adevărul:

— Era o femeie pe care am iubit-o... Irini Baum. Lucra pentru serviciul de informaţii din Germania de Est, însă trecuse de partea noastră. Era chiar înainte de căderea Zidului Berlinului. Se înapoiase în Berlinul de Est ca să obţină dosare STASI pentru noi şi a fost omorâtă în timpul unei revolte... Amintirea morţii ei tragice reverbera în sufletul lui.

— Spune-mi cum s-a întâmplat, şopti Julia.

Degetele lui lungi se albiseră de forţa cu care strângea volanul.

— Trebuia să-mi dau seama că va pleca fără mine. Dar aveam întâlnire cu o sursă importantă. Un ofiţer KGB care era pe punctul de a se lăsa convins să treacă de partea noastră. Compania ţinea foarte mult să pună mâna pe el. Aşa că i-am spus că mă întorc repede şi că vom merge amândoi.

— Şi ea nu te-a aşteptat.

El clătină violent din cap.

— Nu. Pe vremea aceea se formau tot felul de bande în Berlinul de Est. Spărgeau ferestre şi atacau firmele şi locuinţele celor care

avuseseră legături cu guvernul comunist. Mulţi oameni au fost răniţi şi câţiva au fost chiar ucişi. Bineînţeles că sediul STASI era ca un magnet. Toată lumea îi ura pe spionii STASI şi pe bună dreptate. În zilele acelea, apoi încă o săptămână după căderea Zidului, străzile din jurul sediului STASI nu au cunoscut liniştea. Mereu băntuiau pe-acolo bande înfuriate. Şi aveau loc crime. Dimineaţa apăreau cadavrele. Acolo voia să se ducă Irini.

Julia îl studia cu atenţie, impresionată de durerea adâncă ce se citea pe faţa lui. Pielea lui bronzată devenise parcă mai palidă şi cuta dintre sprâncene se adâncise ca Marele Canion. Ochii lui cenuşii străluceau de patimă şi de vinovăţie şi ea ar fi vrut să întindă mâna ca să-i atingă bărbia puternică cu care înfrunta lumea aceasta care îl rănise atât de profund.

— Te superi dacă te rog să-mi povesteşti ce s-a întâmplat cu ca?

El înghiţi din greu. Se uită la ea. De ce vorbea despre Irini după atâţia ani? O încuiase într-un colţ al inimii lui şi jurase că o va păstra mereu acolo unde nimeni nu putea ajunge la ea. Dar iată că acum povestea totul Juliei, care era aproape o străină.

— Irini a avut succes, continuă el. S-a aflat de la o sursă că reuşise să se strecoare pe una din ieşirile de serviciu ale sediului STASI cu două serviete pline cu documente. Atunci a pus mulţimea mâna pe ea. Au bătut-o, i-au rupt documentele şi…

Aici Sam se opri. I se pusese un nod în gât. Se uită din nou la Julia, la înţelegerea care strălucea în ochii ei ca nişte lacrimi.

— Au violat-o. Vocea i se stinse. De mai multe ori. Rana care i-a provocat moartea era rană de cuţit. Au încercat apoi să-i dea foc. A fost găsită dimineaţa pe o alee din apropiere.

Julia respiră adânc. Îşi şterse ochii cu mâna bandajată.

— Cred că a suferit îngrozitor.

— Da.

— Îmi pare rău. Îi atinse obrazul. Îmi pare cu adevărat foarte rău, Sam. Ştiu cât de greu este să pierzi pe cineva, mai ales când acest lucru se petrece violent… totul devine mult mai greu de suportat. Cred că te simţi foarte vinovat de cele întâmplate.

Sam dădu afirmativ din cap. Gura i se schimonosise într-o expresie dureroasă.

— Ştiam că îşi asumă un risc imens. Ar fi trebuit să-l las naibii pe tipul ăla de la KGB şi să mă duc cu ea.

— Te învinovăţeşti singur. Şi din cauza asta ai părăsit munca de teren şi ai trecut la informaţii?

— Mă săturasem de munca de teren. Nu mai voiam să fiu implicat în aşa ceva. Totul mi se părea fără rost. Faţa lui se înăsprise.

— Dar poate că ai făcut ce trebuia ducându-te la întâlnirea aceea şi acordându-i şi ei încredere că va lua decizia corectă. Poate că şi în

cazul ei a fost ceea ce spuneai despre tine – era un lucru pe care trebuia să-l facă ea. Ce s-ar fi întâmplat dacă te-ai fi dus cu ea şi tu ai fi fost ucis şi ea ar fi supravieţuit? Sau aţi fi fost amândoi ucişi? Nimeni nu ar fi putut controla situaţia decât dacă ar fi avut la dispoziţie un pluton, iar dacă te-ai fi dus şi tu, poate că lucrurile ar fi ieşit chiar şi mai rău. Am senzaţia că ea cunoştea foarte bine riscurile şi că a ales să şi le asume. Nu ai nici un drept să o condamni pentru decizia asta, aşa cum nici ea nu trebuia să te condamne pe tine.

— Poate, se strâmbă el.

Julia se întoarse spre el, îşi lăsă obrazul stâng pe spătarul scaunului şi îl privi.

— Ştiu că încerci din răsputeri să mă ocroteşti şi mă simt flatată. Însă trebuie să înţelegi că e imposibil să răsfrângi asupra tuturor celorlalte femei suferinţa ta pentru că nu ai făcut destul ca s-o salvezi pe Irini. Asta te va face să-ţi pierzi minţile şi la fel o să ni le pierdem şi noi. Dacă vrei o părere sinceră, după cum ai descris-o pe femeia aceea, nu cred că ar fi vrut să rămâneţi împreună. Era independentă, nu-i aşa? Şi pun pariu că, printre altele, de aceea îţi şi plăcea de ea. Am dreptate? Pentru că el nu răspundea, îl lovi peste braţ: Aşa este, durule?

Observă că în colţul gurii lui apăruse începutul unui zâmbet.

Sam era răscolit de emoţie şi prin minte îi treceau tot felul de idei şi amintiri dureroase. Era însă vorba şi de altceva… un ciudat sentiment de eliberare. În afară de Julia, nu povestise nimănui atâtea amănunte din viaţa lui. O clipă se întrebă de ce simţise nevoia să o facă. Dar apoi i se păru fără sens să mai ţină toate astea numai pentru el.

Şi cugetând asupra celor petrecute, avu deodată un sentiment de distanţare. Ca şi cum durerea şi dragostea sa pentru Irini şi-ar fi pierdut oarecum din intensitate.

— Un lucru trebuie să-ţi intre bine în cap, Julia, mormăi el. Tu eşti cea care *are nevoie* de ajutor. Spre deosebire de Irini, tu nu eşti antrenată. Abia dacă ştii să tragi cu pistolul.

Julia zâmbi. Îi plăcea sunetul gutural al vocii lui. Foarte sexy. Se apropiau de gara din Mount Kisco. Zări indicatorul unei firme care închiria maşini şi deodată ştiu unde s-ar putea ascunde.

— Am putea merge la Holiday Inn. Nu e departe de aici şi e destul de mare şi aglomerat ca să trecem neobservaţi. Cu actele tale de identitate false şi deghizarea ta, ar trebui să fim în siguranţă măcar câteva ore. Pe lângă asta, e singurul hotel din oraş pe care-l ştiu.

Se opriră mai întâi la firma care închiria maşini. Julia avea impresia că peste tot erau ochi care îi urmăreau. Sam era însă greu de recunoscut când intră, cu părul său negru şi cu ochelarii pe nas. Închirie un Ford Mustang cu cutie de viteze automată, aşa încât să poată conduce şi Julia. Plăti cu bani gheaţă. După ce Sam reveni, Julia

trecu la volanul Fordului Mustang şi-l urmă pe Sam până ieşiră în afara oraşului. Transferară toate lucrurile în Ford, apoi părăsiră Durangoul pe o stradă liniştită, mărginită cu copaci, unde era mai mult ca sigur că locatarii vechilor case în stil victorian nu aveau să alerge la poliţie să raporteze o maşină abandonată.

Se opriră apoi lângă o cabină telefonică.

Sam coborî din maşină.

— Mă întorc imediat.

— Ar fi bine să te ţii de cuvânt.

Lui Sam îi plăcu ameninţarea din vocea ei. Băgă mai multe monede în aparat şi-l sună pe Tomas Dubovicky – contactul său de la Universitatea Carolină din Praga. Îşi salută cunoscutul cu căldură:

— *Tomas na Hrad!* Thomas la castel! – o veche glumă între ei care le amintea de un slogan de pe vremea când Vaclav Havel fusese ales preşedinte al Cehoslovaciei, în 1989. Lider în mişcarea democrată Tomas era de multă vreme în slujba Companiei.

Sperând să audă veşti bune, Sam întrebă:

— Ce ai aflat de la prietenul nostru comun Jiri? Jiri fusese sursa care furnizase filele de jurnal de la Praga.

Tomas răspunse, evident mâhnit:

— Jiri a fost lovit de un camion pe strada Parizska azi-dimineaţă. A murit înainte să ajung eu acolo.

Sam îşi zise că nu are de ce să se mire.

— Un accident, bineînţeles.

— Aşa pare, dar cine ştie? Jiri nu şi-a recăpătat cunoştinţa.

— Ai cumva alte surse prin care ai putea descoperi adevăratele pagini de jurnal?

— De asta mă ocup acum. Tomas şovăia. Ce-i cu povestea asta cu Douglas Powers şi alegerile prezidenţiale? De ce eşti şi tu implicat, Sam? Unde te afli? E totul în ordine?

Sam oftă. Se aşteptase să afle de la Jiri dacă acuzaţiile la adresa lui Powers erau reale sau nu. Dar nu mai putea face acum aceeaşi greşeală pe care o făcuse cu Pink.

— Nu e nevoie să ştii unde mă aflu, Tomas. Sunt bine. Te rog să mă ajuţi să găsesc documentele adevărate. Ţinem legătura.

În timp ce se îndepărtau, Sam îi povesti Juliei ce se întâmplase cu Jiri.

— Îmi pare rău. Ce îngrozitor! Un accident!

— Crezi că a fost chiar accident?

Ea privea drept înainte. Trebuia să uite de încrederea necondiţionată în oameni. În special în cei din familia Redmond. Şi în CIA.

— Bineînţeles că nu, replică ea. Iar Creighton. Şi Vince.

45

Sam ocoli cu Mustangul colţul străzii şi se opri în umbră. Stinse farurile.

— Aş putea să-ţi spun veştile proaste.

— Dă-i drumul.

— Aparatul de radio din maşina mamei este stricat, deci probabil că nu ai auzit nici un buletin de ştiri şi nici nu ai citit vreun ziar de astăzi.

— Ce am pierdut?

Sam îi povesti despre noile dovezi care păreau să demonstreze că Douglas Powers nu era numai un obsedat sexual. Mai mult decât atât: violase copii şi era posibil să fi comis şi crime.

— Întreaga naţiune este şocată, îi spuse el supărat. Presa publică opiniile personalităţilor, aşa-zişilor experţi şi chiar ale cetăţenilor de pe stradă în legătură cu subiectul. Oamenii lui Douglas Powers neagă totul. Cei din tabăra lui Creighton Redmond stau deoparte, lăsând totuşi să se înţeleagă că suspectaseră ceva neobişnuit încă de la început. În talk show-urile televizate se înfruntă reprezentanţi ai ambelor părţi. Este un adevărat circ mediatic şi marele învingător este Creighton.

— Aceleaşi scandaluri pe teme sexuale, ale lui Clinton, se strâmbă Julia. Numai că mult mai murdare şi mai periculoase. Şi au rămas mai puţin de treizeci şi şase de ore până la deschiderea urnelor. Creighton a programat perfect totul ca să fie sigur de victorie. Julia simţi că i se face rău imaginându-şi-l pe Creighton ajuns în Biroul Oval.

— De unde au apărut „dovezile” astea?

— De la Scotland Yard. Un superintendent-şef de acolo, Geoffrey Staffeld. Pretinde că a venit până aici ca să salveze America de răul din interiorul ei.

Julia se simţea ca şi cum ar fi primit o lovitură drept în faţă.

— Geoffrey Staffeld?

— Exact. De ce? Văzându-i expresia îngrozită, Sam înţelese.

— E tipul care a condus investigaţia în cazul morţii mamei tale?

— Da. Julia dădu din cap. O altă piesă a mozaicului.

— Ticălosul! Asta explică foarte multe. De ce nu m-a lăsat să spun nimănui ce ştiam? Că am văzut-o pe ucigaşă. Maya Stern este ucigaşul plătit al lui Creighton.

Grozăvia acestor descoperiri părea că golise de aer interiorul maşinii. Julia avea senzaţia că oţelul Mustangului se strânge în jurul ei, că nu va mai fi liberă vreodată şi că nu era vorba numai despre ea… întreaga naţiune devenise prizonieră. Ghearele lui Creighton ajungeau peste tot. Va umple cu ticăloşia sa scaunul cel mai înalt din ţară… din

lume.

Se aplecă spre Sam.

— Trebuie să-i găsim pe bunicul meu şi pe Staffeld. Dacă punem cap la cap informaţiile pe care le deţin, vom putea să demonstrăm cine este Creighton cu adevărat.

— Găsirea lui Staffeld e o altă problemă. Sam aprinse din nou farurile şi se întoarse prudent pe stradă. A aruncat bomba în timpul unei conferinţe de presă la Hotel Plaza, însă amestecată printre istoriile sale a fost şi o bucăţică mai puţin plăcută: Staffeld a indicat reporterilor numărul unei camere de la Plaza, rezervată pe numele lui, în caz că doresc detalii suplimentare. Însă atunci când reporterii au încercat să-l contacteze, nu au primit nici un răspuns. Camera sa de la Plaza nu a fost folosită deloc. Aşadar, a aterizat în oraş, a aruncat bomba, apoi a dispărut. Toate buletinele de ştiri spun cam acelaşi lucru. Staffeld a lăsat să se înţeleagă la conferinţa de presă că e periculos pentru el să mai zăbovească pe aici.

Julia spuse cu o voce abia şoptită:

— Adică l-ar ucide Powers dacă ar pune mâna pe el.

— Aşa s-a interpretat.

— *Creighton!* Ce ticălos! Foloseşte toate trucurile murdare.

Ajunşi la Holiday Inn, Sam intră în clădire cu bagajul său, în timp ce Julia rămase să-l aştepte la volanul Mustangului. Sam ceru o cameră folosind actul de identitate fals şi plăti cu bani gheaţă. Se duse apoi până la capătul coridorului unde era camera şi deschise uşa laterală. Julia îl văzu, intră cu maşina în parcare, apoi se strecură în clădire. Intrară repede în cameră. Era curată şi funcţională, cu pereţii zugrăviţi în culori pale şi cu o baie spaţioasă. Sam trase imediat draperiile şi ea încuie uşa de două ori.

— Ah, în sfârşit!

Julia oftă şi se lăsă să cadă pe patul cel mai apropiat de fereastră. Încerca să uite că pericolul pândea dincolo de pereţii acestei încăperi. Tânjea după pace. După tempoul liniştitor al muzicii. După pianul ei Steinway şi după câteva ore de exerciţii.

În cameră se găseau două paturi largi, însă Sam era atent doar la cel în care se întinsese Julia. Zăcea relaxată pe cuvertura înflorată. Din cauza părului înspicat, strâns la spate, frumuseţea ei ieşea şi mai mult în evidenţă – pielea ca de porţelan, oasele fine, ochii de un albastru incandescent. Buzele ei pline se relaxaseră uşor, lăsând să se vadă o linie din albul dinţilor. Pleoapele îi căzură încet peste ochi, ca şi cum s-ar fi pregătit să doarmă.

Sam întoarse privirea. Se gândea la trădarea lui Pink şi la faptul că Julia era cât pe ce să-şi piardă viaţa din cauza asta. Îl străbătu un fior.

— O să sun la serviciul de cameră. Nu are rost să intrăm într-un

restaurant unde riscăm să fim recunoscuţi.

Aşteptând să vină mâncarea, Julia se aşează la măsuţă şi sună la mai multe biserici franciscane din New York City până în Buffalo, însă de fiecare dată primi acelaşi răspuns: nimeni nu auzise de vreun părinte Michael care să vorbească cu accent german şi care să conducă o furgonetă Volkswagen.

— Eşti sigură că e franciscan? Sam se aşezase pe patul de lângă uşă şi o privea. Corpul ei graţios transmitea o senzaţie de fragilitate. În spatele acestei faţade se ascundeau însă muşchi tari şi opinii ferme. Sam găsea combinaţia foarte excitantă.

— L-am văzut pe preot când ieşea cu maşina de la Rolling Hills.

Se întoarse să-l privească pe Sam, care se întinsese pe patul lui, cu mâinile încrucişate la ceafa. Nu-şi scosese geaca de piele. Deşi corpul lui lung părea că se relaxează, dinspre el radia ceva din vigilenţa unui animal de pradă.

— Purta sutana tradiţională, continuă ea.

— Haina aceea lungă cu glugă, cafenie şi strânsă la mijloc cu o frânghie?

— Este unul dintre simbolurile ordinului. Ei consideră că Sfântul Francisc a fost un model perfect pentru cei care vor să-l urmeze pe Hristos. Depun un jurământ de sărăcie, castitate şi abstinenţă şi îşi dedică viaţa rugăciunilor şi slujirii lui Dumnezeu. Sutane lor ilustrează toate acestea. E făcută dintr-un material simplu, aspru, ca pânza de sac de care pomeneşte Isaia şi e tăiată şi cusută în formă de cruce.

Sam dădu gânditor din cap.

— Ştii o groază de lucruri despre asta.

— Toţi verii mei sunt catolici, zâmbi ea. Am reţinut şi eu ceva.

— Dar tu nu eşti catolică.

Ea clătină din cap.

— Dacă Dumnezeu există undeva… Şovăia dacă să continue sau nu. Poate că sună caraghios, însă aşa cred eu… dacă Dumnezeu există, atunci culorile trebuie să fie râsul Său, iar muzica – respiraţia Lui divină. Sau respiraţia ei. Am o *vi*aţă spirituală care este foarte importantă pentru mine, aşa că niciodată nu m-am gândit să mă alătur unei Biserici. Bănuiesc că ai putea să spui că muzica reprezintă intermediarul dintre sufletul meu şi forţa divină, oricare ar fi aceea. Dar tu?

— Nici eu nu aparţin vreunei comunităţi.

Julia rămase cu gura căscată.

— Tu? Domnul CIA? începu să râdă. Ce minciună!

Sam se încruntă.

— În afară de Companie, nu cred în asemenea angajare. Sam regretă aceste cuvinte de cum îi ieşiră pe gură.

— Chiar? Julia râse din nou. Asta înseamnă că suntem doi. Nici eu nu cred în asta.

El o privi surprins.

— De ce eşti atât de şocat? încă nu am întâlnit bărbatul cu care să fiu gata să-mi petrec tot restul vieţii. Bărbaţii provoacă numai necazuri. Nu strâng niciodată lucrurile lăsate în urma lor şi îşi imaginează tot felul de lucruri în legătură cu fiecare femeie pe care o întâlnesc pe stradă. Se lasă conduşi de hormoni. De aceea sunt atât de lipsiţi de logică.

Sam era uimit.

— Vrei să spui că eu sunt un idiot care face ce-i dictează hormonii.

Julia îi zâmbi dulce.

— Voiam doar să te tachinez. În afară de asta, un bărbat cu atât de multe iubite ca tine...

— Iubite? Miji ochii. Ce te face să crezi asta?

— Mai întâi a fost pătura din Durango – Chanel Cinq. Apoi, în timp ce erai plecat să închiriezi Fordul, am umblat în compartimentul pentru mănuşi din Durango în căutarea unui alt pistol, fiindcă Reilly mi l-a luat pe al meu. E uimitor ce am putut să găsesc acolo – sutienul şi chiloţii unei femei. Victoria’s Secret. Un alt parfum. Am găsit tot acolo o listă cu câteva nume de femei şi numere de telefon. Domnule, am impresia că eşti o persoană foarte imorală.

Sam ridică din sprâncene.

— Iar tu îţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala.

Ea zâmbi, privindu-l drept în ochi. Cuvintele pe care ar fi vrut să i le spună i se opriră însă în gât. Între ei se transmitea ceva nou, ceva ce o neliniştea. Erau de-ajuns privirile. În clipa aceea, orice vorbă era de prisos.

Se auzi o bătaie în uşă şi vraja se destrămă. În liniştea care se lăsase, Sam îşi auzi respiraţia accelerată. Simţi că tremură. Sări însă în picioare, îşi scoase Browningul din toc şi se duse la uşă.

Era chelnerul care le adusese cina.

Se aşezară să mănânce la măsuţa de lângă fereastră. Nu era chiar ca la un restaurant de lux, însă erau lucruri bune – hamburgeri făcuţi în casă, cartofi prăjiţi, salată verde şi bere. Camera se umpluse de mirosul ce făcea să le lase gura apă. Sam tânjea după hamburgeri de când le simţise mirosul lângă staţia de benzină din Armonk. În schema după care îşi conducea de obicei viaţa, stomacul lui reprezenta una dintre priorităţi.

Şi pentru Julia, masa asta era o adevărată sărbătoare a simţurilor. Parcă niciodată mâncarea nu avusese un gust mai bun. Culorile erau atât de vii – verdele salatei, maroniul hamburgerului prins în chifla bej, suprafaţa rumenă a cartofilor prăjiţi cu interiorul lor alb. Se minuna singură de naturaleţea cu care privirea îi dirija mâinile spre

mâncare. O clipă, sentimentul de pericol care părea că-i însoţeşte pretutindeni se retrase în străfundul gândurilor sale.

Îi zâmbi lui Sam.

— Zi-mi ceva pe ruseşte.

El se uită în sus.

— *Sudavolst 'viyem,* Julia. Apoi îi traduse. Adică: „Cu plăcere, Julia".

Sam continuă să vorbească pe ruseşte şi ea privea încântată cum buzele lui alcătuiau cuvintele ciudate şi melodioase care se rostogoleau la fel de uşor ca şi cele din limba engleză. Faţa lui strălucea.

— Ce-ai spus? întrebă ea.

— E ceva de Nikolai Gogol, un mare scriitor rus din secolul al nouăsprezecelea. Îi traduse:

Rusia! Rusia!
Atunci când mă uit la tine, ochii mei
se aprind cu o putere supranaturală. Oh, ce
spaţiu infinit strălucitor şi minunat... Ce
lume minunată, ciudată, atrăgătoare şi captivantă!

— Tu iubeşti toate astea, reflectă ea. Nu numai Rusia, ci şi studiul ei. Studiul multor lucruri. De aceea ţi-ai luat doctoratul şi ai ajuns să lucrezi în cercetare. Cu toate acestea, eşti în acelaşi timp şi un cowboy sălbatic. Care intră cu maşina peste tot. Care zdrobeşte cu pumnul nasul oamenilor, aşa cum mi-ai povestit că s-a întâmplat cu gardianul de la sanatoriu.

— Şi?

Ea începu să râdă, încântată de deruta lui.

Julia termină de mâncat şi se ridică.

— Stai puţin!

Ochii lui fixau ciorapul ei, rupt în două locuri şi mânjit cu sânge uscat.

— Cum se face că nu mi-ai spus că ai fost rănită?

Îşi privi şi ea piciorul.

— Nu e decât o zgârietură. Mă duc să mă curăţ.

— Bine. Hai să ne uităm puţin la rană şi la palmele tale. Îşi scoase geaca, sub care purta un tricou negru strâns pe corp. Trupul lui părea clădit numai din muşchi şi forţă. Umerii largi formau un triunghi cu abdomenul plat. Închise tocul pistolului, îl scoase şi îl puse pe masă.

Îl urmă pe Sam în baie.

— Aşază-te aici.

Coborâse capacul closetului şi ea se aşeză. Îi desfăcu blând bandajele de pe mâini.

— Arată bine. Nici urmă de infecţie. Strânge degetele.

Ea strânse şi deschise pumnii.

— În curând ai să cânţi din nou studiile.

— Cunoşti studiile lui Liszt?

— Bineînţeles. Am CD-ul tău. Nu mai punem bandajul. O să se vindece mai bine la aer. Să vedem şi piciorul. Scoate-ţi pantalonii.

Julia era pe deplin conştientă de prezenţa lui. Lampa puternică din baie îi lumina părul şi pielea bronzată. Mirosul lui masculin o învăluia. Se ridică, îşi descheie pantalonii şi-i lăsă să cadă.

El îngenunche în faţa ei. Julia simţea pe picior respiraţia lui fierbinte. Nu dorea să se lase dusă de emoţia care o cuprinsese ca un val uriaş.

Atât de aproape de ea, Sam simţi adunându-i-se sudoarea pe frunte. Era ca şi cum un comutator ar fi fost acţionat în mintea sa şi amintirea lui Irini începuse să pălească. Sentimentul de vinovăţie părea depăşit. Irini avea să fie mereu prezentă în inima lui, însă poate că acolo mai era loc şi pentru altcineva.

Vocea lui era răguşită.

— Ai dreptate. Nu e nimic. Ai fost al naibii de norocoasă. Spălă rana cu apă caldă şi săpun. Îi şterse uşor piciorul cu un prosop curat. Pielea ei era palidă ca lumina lunii şi mătăsoasă. El era cuprins de un iureş de emoţii, vrăjit de frumuseţea picioarelor ei lungi, excitat de micul chilot negru, sedus de ea, de muzica ei, de voinţa ei puternică, de…

Se ridică uitându-se în ochii ei.

— E o prostie ce facem.

— Ştiu, şopti ea şi înălţă capul.

O trase spre el şi îi acoperi gura cu gura lui. O străbătu un val cald. Îşi încolăci braţele în jurul lui şi se lăsă în voia lui. Limba lui continua să o exploreze şi o explozie de dorinţă făcu să dispară lumea. Numai el conta. Numai ei. Numai clipa aceea.

Mâinile lui îi alunecară sub bluză, degetele sale atingând şi explorând fără încetare. Julia respira din ce în ce mai greu în timp ce el îi sărata gâtul, urechile, fruntea, ochii. O dorea aşa cum nu mai dorise vreodată o altă femeie. Şi o dorea acum. Ea începu să geamă uşor. Sam se aplecă, îi trase pantalonii şi o purtă până la patul ei.

46

Stăteau întinşi în pat, îmbrăţişaţi. Numai lampa de pe masă era aprinsă şi camera se umpluse de umbre. Din spatele draperiilor pătrundea o adiere de aer rece. Julia avea senzaţia că undeva, departe în motel, se auzeau voci vesele de copii. Era profund mulţumită, aşa cum stătea întinsă lângă Sam, cu corpul ei lipit de al lui.

— E braţul tău sau al meu? întrebă Sam.

Ea râse uşor şi ridică braţul.

— Al meu. Îşi împleti degetele cu ale lui. Întoarse de câteva ori palmele înlănţuite, examinându-le. Degetele lui erau numai cu puţin mai lungi decât ale ei, însă mult mai late şi mai puternice.

— Uite cât de bine ne potrivim.

— În toate privinţele.

— Şi în aceea, râse ea din nou.

— Cred că ţi-am dovedit că fac numai ce-mi dictează hormonii, aşa cum m-ai acuzat. Îi sărută urechea.

— Slavă Domnului. Cred că e una dintre calităţile tale cele mai atrăgătoare.

— Nici tu nu eşti prea liniştită în momentele acelea.

Ea zâmbi şi se sui pe pieptul lui ca să-l poată privi în ochi.

— Chiar ai unele dintre CD-urile mele?

— Le am pe toate.

Îi plăcea să se uite la ea. Erau atâtea lucruri care îl fascinau la o femeie. Mişcările ei erau coordonate într-o înlănţuire atât de perfectă de care nici un bărbat nu ar fi fost capabil.

— Mai e un lucru care-mi place la tine. Felul în care cânţi. Muzica pe care o alegi. Să luăm de exemplu cele douăzeci şi patru de preludii ale lui Chopin. Un pianist mai puţin înzestrat ar putea plictisi de moarte publicul cu aceste piese, fiindcă sunt atât de mici şi concise. Însă atunci când le interpretezi tu, devin o adevărată enciclopedie a stărilor sufleteşti şi a emoţiilor – de la suferinţă la bucurie, o adevărată sărbătoare spirituală.

Julia zâmbi. El îi cunoştea şi înţelegea muzica.

— Şi eu sunt îndrăgostită de aceste preludii.

Exista câte un preludiu pentru fiecare cheie majoră şi minoră şi, aşa cum obişnuia Chopin – probabil cel mai mare pianist care a trăit vreodată mute dintre ele solicitau o adevărată virtuozitate. Ei îi plăcea însă această provocare şi muzica minunată.

— Ce altceva îţi mai place?

— Concertul numărul doi de Prokofiev. Este fără îndoială o bucată

cu adevărat spectaculoasă. Însă atunci când îl interpretezi tu, îi dai o anume intonaţie muzicii. Dramatismul tău nu umbreşte culoarea şi emoţia ta umple muzica de lirism.

O privi cum se rostogoleşte de pe el dintr-o singură mişcare fluidă, arcul alungit al spatelui ei formând o curbă graţioasă. Sânii i se mişcau liberi, cu sfârcurile roz uşor învârtoşate, parcă în aşteptare. Părul îi cădea greu pe spate, mirosind dulce. Era ca un nor gri-cafeniu ce îi cobora pe umeri. Încă o dată Sam se minună de trăsăturile ei mici şi delicate. Nasul desăvârşit. Buzele pline, umflate acum, după ce făcuseră dragoste. Sprâncenele perfect curbate. Pielea ei avea o strălucire roz, de parcă pe dedesubt circula un fluid. Îi atinse abdomenul, dar îşi retrase imediat degetul. Vreme de o clipă, pielea devenise albă în locul atins, însă îşi recăpătă imediat culoarea.

Sam se aplecă şi sărută locul unde apăsase. Parfumul trupului ei îl făcea să vibreze.

— Eşti surprinsă că îţi cunosc activitatea muzicală.

— Uimită. Încântată. Şi foarte recunoscătoare.

Continuară să discute despre pianişti şi despre marii dirijori.

Despre educaţia pe care o căpătase ea la Juilliard şi despre muzica pe care o iubeau amândoi. Ea îi studia muşchii feţei în timp ce vorbea. Întinse o mână şi o ţinu de-a lungul obrazului lui Sam, fără să-l atingă însă.

— Ce faci? o întrebă el.

Putea să-i simtă cuvintele în palmă.

— Te ascult cu mâna.

El zâmbi şi clătină din cap.

— Câteodată eşti foarte ciudată.

— Ştiai că sexul e mai plăcut atunci când nu vezi?

— Nu cred aşa ceva. Ce poate fi mai plăcut decât să te privesc? Ea îşi frecă mâinile până când palmele începură să o ardă. Le deschise repede în faţa ochilor lui Sam.

— Simţi căldura?

— Bineînţeles. Practic o inhalez.

— Aşa-i. E ca şi cum ai simţi totul cu o intensitate deosebită. E ca şi cum… îi venise o idee. Se aplecă şi-l sărută. Buzele ei devorau savoarea sărată a gurii lui. Julia prelungi cât mai mult această clipă, până simţi împunsătura sexualităţii lui. Simţi o imensă dorinţă de a se cufunda în dragostea lui.

Se retrase însă.

— Hei, vino înapoi, zise el încet.

— Închide ochii. Presupune că eşti orb. Nu te gândi la partea neplăcută. Ia-o numai ca un instrument. Îşi frecă din nou palmele, apoi trecu una la mică distanţă de pieptul lui. Erau amândoi excitaţi şi cu simţurile încordate, aşa că el ar fi trebuit să poată simţi măcar o

parte din senzaţiile pe care le trăia ea.

— Oamenii nu sunt numai oase şi carne, au şi electricitate.

El ştia că mâna ei era deasupra pieptului său fiindcă-i simţea căldura. Şi deodată avu o senzaţie ciudată. I se părea că firele de păr de pe piept începuseră să se mişte ca un val. Deschise ochii. Palma ei era cauza acestui fenomen, iar firele de păr urmau mişcările palmei aşa cum pilitura de fier este atrasă de un magnet. Era o senzaţie uşoară, însă foarte sexy.

— Nu te uita, îl rugă ea.

Sam închise ochii şi ea repetă mişcarea. De data asta, un val de excitare îi cuprinse pieptul şi coborî spre abdomen şi mai jos. Înghiţi cu greu. Se întinse după ea.

— Nu încă. Vocea ei era mai mult o şoaptă răguşită. Îl simţea prin toţi porii şi îl dorea.

— Întinde-te pe o parte. Ţine ochii închişi.

— La naiba!

Dar era intrigat şi curios. Se întoarse pe partea stângă, cu trupul vibrând de dorinţă. Avea senzaţia că va exploda curând. Îşi dădea seama după mişcările patului că ea îşi schimbase poziţia, însă nu ştia exact ce face. Apoi fu copleşit de o senzaţie nouă pe toată lungimea corpului. Sarcini electrice păreau că pleacă şi se întorc în trupul lui ca un râu. Era o apropiere, o căldură, o atracţie fizică care îl făceau să dorească să se mişte în faţă. Să atingă. Să pătrundă. Îl chema şi fiecare celulă a trupului lui dorea să răspundă la chemare. Îşi reprimă un geamăt.

— Ce este asta? Ţinea ochii închişi în continuare.

— Eu. Noi. Julia închisese şi ea ochii şi se întinsese cu faţa la el, cu trupul numai la câţiva centimetri de al lui. În întunericul de satin al orbirii ei false îl simţea cu acuitate şi dorinţă. Îşi frecă din nou mâinile, apoi le ţinu de o parte şi de alta a penisului său.

Lui Sam i se oprise respiraţia. Avea senzaţia că penisul i se mărise brusc. Şi o imagine apăru în faţa ochilor lui închişi…

— Pot să te văd în minte. Vocea lui se îngroşase de dorinţă. Eşti întinsă lângă mine, cu faţa la mine.

— Da. Respiraţia ei era întretăiată. Încearcă să mă simţi. Să mă guşti.

Un val de căldură trecu peste el când mâinile sale îi găsiră trupul. Avusese dreptate. Ea se afla exact acolo unde o văzuse în imaginaţia lui. Era însă mai mult decât asta, între ei trecea ceva ca un curent electric, imposibil de ignorat. Tensiunea sexuală era dată de simţul tactil. Fruntea i se acoperise de sudoare. Intensitatea simţurilor sale în lipsa vederii era copleşitoare. Ştia totul despre Julia, însă nu era destul. Niciodată nu avea să fie destul. Îi cuprinse şoldurile şi o trase lângă el. O sărută prelung, apoi coborî pe gâtul ei.

Julia gemea. Putea să-l vadă cu toată fervoarea unei noi experienţe. Îşi înfipse degetele în părul lui. Un val de dorinţă îi împrăştie foc în trup.

El începuse să o exploreze – pielea moale, sfârcurile care se ridicau către buzele lui, părul cârlionţat din zona pubiană. Făcea totul fără să vadă, însă cu o asemenea claritate a simţurilor, încât sexualitatea căpătase o altă dimensiune.

Julia respira din ce în ce mai sacadat. Nu mai putea aştepta, îi simţea gura fierbinte pe sâni. Puse un picior peste el. Inima îi bătea cu putere şi tânjea după el cu fiecare fibră.

— Dragul meu… într-o bruscă explozie de dorinţă, împinse bazinul înainte.

În aceeaşi clipă el pătrunse în adâncul ei umed şi moale, înăuntru şi afară. Din nou şi din nou. Ea îl împinse de umeri şi se urcă pe el. Lăsă capul pe spate şi amândoi, cu ochii închişi, se lăsară pradă simţurilor.

LUNI, 5:02 AM

Obosiţi, adormiseră cu lampa aprinsă. Sam se trezise pe la trei şi stinse lumina. Se întoarse imediat în pat. Ea scâncea în somn şi el o trăsese către el. Ea se culcuşise în braţele lui şi el revenise la visurile sale. La Julia.

Se treziră devreme şi Sam sună imediat serviciul de cameră pentru micul dejun, însă era prea devreme.

— Nu faci decât să mă îndopi, se plânse ea.

— Nu e adevărat. Mai fac şi alte lucruri.

Julia zâmbi.

— Şi chiar foarte bine, aş putea să adaug.

Umblau prin cameră goi şi se uitau unul la altul ca nişte elevi de liceu la prima întâlnire. Făcură duş împreună, apoi se opriră ca să facă dragoste din nou în apa amestecată cu săpun. În cele din urmă începură să se îmbrace.

— Mă duc să mai iau crema de ghete din geantă ca să-ţi aranjez din nou părul.

— Hai s-o facem înainte de a mă îmbrăca.

— Îmi place mai mult când te dezbraci, replică Sam.

— Mai târziu, promise ea.

Nici unul nu ştia însă când – sau dacă – se va mai petrece aşa ceva.

LUNI, 5:33 AM

Părăsind camera, Julia se trezi brusc la realitate. Noaptea trecută fusese un vis frumos, însă acum era luni şi ei aveau probleme foarte importante de rezolvat. Şi totul ducea la necesitatea de a găsi dovezi pentru a-l face pe Creighton să cadă, căci alegerile începeau a doua zi. Deocamdată, li se părea o sarcină imposibilă. Primul lucru pe care îl aveau de făcut era să-i găsească pe bunicul ei şi pe Geoffrey Staffeld.

Julia ridică ziarul *USA Today,* care fusese aruncat pe coridor, în faţa uşii lor.

— Unde ar putea să fie bunicul? Nu pot să cred că preotul cu care am vorbit la telefon a minţit.

— Mă îndoiesc că s-a dus să ceară ajutorul cuiva din familia voastră.

— În nici un caz. Sunt cu toţii uniţi de Pumnul lui Tokugawa.

Îi povesti istoria bunicului ei despre Tokugawa.

— Bunicul s-a dus într-un loc unde e în siguranţă.

Ieşiră în lumina dimineţii. Soarele strălucea, dar cerul avea o culoare glacială. Aerul abia începuse să se încălzească puţin.

Sam zise:

— Hai să analizăm de ce scria el jurnalul… Dacă avem dreptate şi el ne-a trimis mie şi mamei tale extrase din jurnalul acela şi dacă el are informaţii despre Camera de Chihlimbar, poate că are şi altele de dezvăluit. Nu cred că a fost fericit cu ceea ce i-au făcut Creighton şi ceilalţi doi unchi ai tăi – i-au luat averea şi l-au declarat iresponsabil.

Ea dădu aprobator din cap.

— Poate că încearcă şi el ceea ce vrem noi să facem – să-i punem jos pe Creighton, David şi Brice.

Se urcară în Mustang şi Sam zise:

— Pare plauzibil. Dar cum?

— Trebuie să aibă legătură cu Cea de-a Doua Comoară a lui Himmler.

Sam porni motorul, simţindu-se cuprins furie.

— Ticălosul de Pink. Găsirea bunicului tău şi a lui Staffeld e exact genul de afacere în care aş avea nevoie de ajutorul lui. Cine ştie ce i-o fi povestit şi promis Vince de l-a convins să mă trădeze. Acum nu pot să mai am încredere în el.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa, Sam. Ai dreptate. Nu putem să mai avem încredere în el. Julia se gândea.

În mintea ei începea să se înfiripe o idee.

— Ai spus că Staffeld a ţinut conferinţa de presă la hotelul Plaza. Că a fost înregistrat acolo, însă nu a folosit camera?

— Exact.

— Trebuie că şi-a găsit o altă vizuină *înainte* de conferinţa de presă. Probabil că nu prea departe de Plaza, căci avea nevoie să se mişte cât mai repede posibil între Plaza şi noua sa ascunzătoare.

— Pare logic.

— Atunci cred că am o metodă prin care putem să-l localizăm. Un vechi prieten de-al meu. Îţi aminteşti că discutam despre persoanele ciudate pe care le-am cunoscut în activitatea mea? Ei bine, unul dintre tipii pe care i-am cunoscut la Juilliard s-ar putea să fie persoana potrivită să ne ajute să aflăm unde se ascunde Staffeld. S-ar putea să coste destul de mult, însă la urma urmei pentru asta sunt făcuţi banii.

— După cum vorbeşti, se pare că merită să încercăm.

Sam întoarse maşina spre sud, pe autostrada 128, către New York City.

Julia se uită la ziarul pe care-l ţinea în poală. Stomacul i se strânse brusc. Ghemui ziarul în mână, furioasă. Acum poliţia nu o căuta numai pe ea.

— Priveşte, Sam! Arătă către fotografia lui care apăruse în ziar. Era o poză cap şi umeri, alături de fotografia ei. Acum au aflat de tine şi ştiu cum arăţi. Îi citi cu voce tare titlul articolului:

AGENT CIA TRĂDĂTOR
ESTE CĂUTAT
PENTRU CĂ AJUTĂ UN CRIMINAL

47

LUNI, 6:02 AM
AEROPORTUL INTERNAŢIONAL KENNEDY

Soarele strălucea şi aerul era îngheţat, însă mulţimea ce aştepta în dimineaţa aceea de luni pe pista aeroportului sosirea lui Creighton Redmond nu era atentă decât la scara mobilă care se apropia de uşa avionului. Oamenii întindeau gâturile, nerăbdători să-şi vadă idolul. Deasupra lor se vedeau diverse pancarde: „IDEI NOI. O NOUĂ ETICĂ. VOTAŢI-L PE REDMOND!" „NU CELOR CARE MOLESTEAZĂ COPII! NU POWERS!" Şi lozinca deja cunoscută: „REDMOND PREŞEDINTE!"

În momentul în care Creighton apăru la scara avionului îmbrăcat în pardesiul lung de caşmir, pancardele începură să se mişte şi mulţimea izbucni în strigăte şi urale. Camerele înregistrau totul pentru emisiunile de ştiri ale zilei. Creighton fu cuprins de emoţia triumfului şi coborî hotărât scara, oferind electoratului său imaginea unui viitor viguros şi puternic. Îl urmară soţia, copiii, membrii cei mai apropiaţi din echipa lui electorală şi trei reporteri ai unor ziare influente, cărora le dăduse interviuri pe timpul lungului zbor din California. Fuseseră special aleşi pentru ca apariţia sa în public la revenirea acasă să aibă maximum de efect.

Flutură mâna către agenţii Serviciului Secret şi intră printre feţele strălucitoare şi emoţionate care voiau să-i strângă mâna, să-i atingă haina, să simtă consistenţa puterii. Semna autografe, în timp ce presa agita microfoanele în faţa lui şi striga, adresându-i întrebări.

Banner Entertainment: „Domnule judecător, cum vă simţiţi din nou acasă?"

„Minunat ca întotdeauna. Acasă e locul cel mai important pentru fiecare dintre noi".

Întrebările lipsite de sens erau cel mai greu de suportat şi la ele reuşea să răspundă cel mai greu.

Wall Street Journal: „Domnule judecător! Ce părere aveţi despre creşterea dumneavoastră constantă în sondajele de opinie? Consideraţi că veţi urca suficient încât să câştigaţi?"

„Sunt deosebit de mulţumit. Este minunat să ştii că alegătorii înţeleg şi sprijină planurile noastre pentru America. Şi bineînţeles că intenţionăm să câştigăm aceste alegeri!"

Vreme de încă o oră, răspunse la avalanşa de întrebări, se întreţinu cu suporterii săi şi sărută mai mulţi copii. Apoi urcă în limuzina blindată solicitată de Serviciul Secret pentru protecţia potenţialilor

preşedinţi. Mario Garcia, specialistul media, îl aştepta înăuntru. Creighton se întoarse spre fereastră ca să salute alegătorii şi ziariştii care continuau să se îmbulzească.

Îndată ce limuzina prinse viteză, Creighton se întoarse zâmbind către el:

— Nu a fost o primire prea rea, ce zici, Mario?

— A fost o primire grozavă, domnule judecător. Mario zâmbea cu gura până la urechi.

Creighton îşi imagină cam ce putea să-l facă atât de bucuros.

— Ai ultimele cifre?

Mario râse uşor. Faţa sa îngustă strălucea de încântare.

— Aţi ajuns la patruzeci şi opt la sută! Se pare că alegătorii au analizat peste noapte acuzaţiile la adresa lui Powers şi s-au trezit azi-dimineaţă gândindu-se că poate nu e cazul să rişte un alt mandat prezidenţial infestat de un scandal, mai ales că de data asta implicaţiile ar putea afecta imaginea Americii în lume şi eventual s-ar ajunge la arestarea preşedintelui. Şi încă nu am luat în calcul sentimentele celor care cred că Powers este un pervers.

Creighton încuviinţă sobru.

— Şi totuşi încă nu e suficient pentru a garanta victoria.

— Aveţi dreptate. Aşteptaţi puţin. Urmează veştile cele mai bune. Mario întoarse câteva file din dosarul pe care îl ţinea în poală. Powers a coborât la patruzeci şi patru la sută, iar „nehotărâţii" au sărit la opt la sută. Din punct de vedere statistic, luând în calcul o marjă de eroare de plus-minus trei la sută, sunteţi acum umăr la umăr cu Powers. Acum nu avem de făcut decât să punem mâna pe şapte la sută din „nehotărâţi" – nici nu e nevoie să ne ostenim să mai luăm ceva de la Powers – şi aţi ajuns la cifra magică de cincizeci şi cinci la sută. Ajuns aici, în afară de cazul că vin extratereştrii, sunteţi învingător! Mario făcu o pauză. Bineînţeles, marea problemă este ca mişcarea în favoarea dumneavoastră să continue.

Creighton deveni deodată atent.

— Ce s-a întâmplat?

Mario să strădui să nu îşi trădeze îngrijorarea.

— E vorba despre Doug Powers. Aţi aflat deja că toată familia lui a ieşit pe scenă, participă la talk show-uri şi ţine cuvântări în care afirmă că totul e o minciună şi că Staffeld e un dezechilibrat mintal. Ne aşteptam la aşa ceva. Acum însă Powers face altceva mai eficient. A primit sprijinul multor celebrităţi. Personalităţi din domeniul afacerilor, sportului, filmului, literaturii, educaţiei şi televiziunii. E un asalt masiv al figurilor cunoscute, fiecare dintre ei punându-se chezaş pentru integritatea lui şi arătând ce fantastic preşedinte ar putea fi el dacă ar fi ales. Aceasta este esenţa noilor sale clipuri electorale şi efectul obţinut este îngrijorător. Au reuşit să oprească creşterea

dumneavoastră.

Creighton se strâmbă.

— Powers nu e prost deloc. Ştiu că tu ai vrea să-l atacăm direct. Dar dacă am proceda aşa, am juca exact cum vrea el. Pentru că nu mai are timp să demonstreze că e nevinovat sau nu, vrea să ne atragă într-o confruntare directă. Va trebui să continuăm să ne referim în clipurile noastre la declaraţia lui Staffeld şi la reputaţia lui nepătată de la Scotland Yard. Asta are un efect deosebit.

Faţa lui Mario era posomorită. Ar fi dorit o victorie rapidă acum, că evenimentele luaseră o turnură favorabilă.

— Aveţi dreptate, domnule judecător. Sper doar ca echipa lui Powers să nu apară cu ceva atât de bine ticluit încât să ne fie imposibil să-i învingem.

— Nu au cum. Vocea lui Creighton răsună încrezătoare, însă în sinea lui era îngrijorat. Mai avea încă un as în mânecă: în după-amiaza aceea, dacă totul mergea conform planului, Geoffrey Staffeld va furniza, fără să ştie, ultimul element care avea să împingă o mare majoritate a alegătorilor în barca lui Creighton Redmond.

Nu putea să-i spună însă lui Mario acest lucru. În schimb, îl întrebă:

— Şi cum se prefigurează petrecerea de deseară?

Această inovaţie importantă a campaniei sale – o petrecere fastuoasă, puternic mediatizată înainte de victorie, care să transmită un ultim mesaj în casele oamenilor în seara dinaintea alegerilor şi care să umple paginile ziarelor de a doua zi – se dovedise până atunci un fiasco.

Mario râni.

— Confirmările de participare au început să vină una după alta. Ieri mai nimeni nu voia să vină, acum avem prea mulţi. Aşa cum se spune în Biblie, am arat şi acum vom culege o recoltă bogată.

LUNI, 7:04 AM
NEW YORK CITY

Impunătorul hotel Plaza îşi înălţa cele optsprezece etaje deasupra arterei Fifth Avenue şi a arborilor din Central Park ca un uriaş tort alb modelat parcă după un castel din basmele franţuzeşti. Prin faţa măreţelor uşi de intrare defilau limuzine şi maşini luxoase. Cercetând cu atenţie zona ca să depisteze eventualii poliţişti sau pe oricine care ar fi putut fi un Curăţător, Julia trecu prin faţa hotelului, purtând ochelarii aceia cu sticlă groasă şi cu părul cărunt strâns la spate. Îl căuta pe Graffy O'Dea. Îngrijorarea o făcea să grăbească paşii.

Spera ca Graffy să-l poată găsi pe Staffeld, însă mai întâi trebuia

să-l găsească ea pe Graffy. Omul era unul dintre cei câţiva absolvenţi de la Juilliard care ajunsese un ratat. De-a lungul anilor, se întâmplase de mai multe ori să dea peste el cântând aproape de Plaza, atunci când trecea cu mama ei prin zonă. Aflase de la alţi prieteni muzicieni că acesta devenise locul lui preferat – unde, deşi nu era decât unul dintre muzicienii solitari de pe stradă, avea posibilitatea să ducă o existenţă relativ lejeră datorită bogătaşilor care roiau pe acolo.

Cerceta mulţimea de pe trotuare, cuprinsă de îngrijorare. Era oare aceea una din zilele în care el se afla aici?

Văzu un grup de oameni strânşi într-un colţ. Se apropie precaut de ei. Inima începu să-i bată cu putere când îl zări. Stătea în centrul unui cerc de ascultători, cu saxofonul ridicat scânteind în lumina soarelui şi interpreta melodia Ornettei Coleman „Of Human Feelingos”. Cutia instrumentului era deschisă la picioarele sale şi înăuntru se vedea o grămăjoară de bancnote.

Julia se opri lângă micul grup. În timp ce-l privea cântând – cu ochii închişi şi faţa transportată – uită de hainele lui sărăcăcioase şi degetele murdare şi îşi aminti de Juilliard. Când Julia sosise acolo, el termina studiile de compoziţie şi de saxofon pentru care beneficiase de o bursă integrală. Era un tip puternic şi devotat idealurilor sale. Născut în mahalalele din Nottingham, Anglia, avea numai zece ani când mama lui murise din cauza unei supradoze, iar tatăl lui, un muzician itinerant, dispăruse pur şi simplu. Îi povestise toate acestea şi cum ajunsese să trăiască la nişte rude stabilite în Brooklyn ca pe ceva firesc, ridicând din umeri.

Julia îl considerase aproape un geniu. Îi plăceau la nebunie jazzul, bluesul, saxofonul şi, din păcate, drogurile, care îi luau minţile. Reuşise să menţină aparenţele pe tot parcursul şcolii. Dar când disciplina instituţiei dispăruse, pornise să decadă cu o viteză uimitoare. Iar când nu mai fusese în stare să se întreţină cu jazzul şi bluesurile, fusese nevoit să interpreteze o muzică care nu-i plăcea pentru a supravieţui. Primise unele angajamente minore. În unele cazuri nu se prezentase. Pe unele le refuzase. Se întorsese la droguri. Şi în final ajunsese pe stradă.

Lumea muzicienilor este mică, foarte personalizată şi ciudată pentru cei din afara ei. Julia îl admira pe Graffy şi încercase să-l ajute. Rămăseseră în legătură câţiva ani, apoi ea îşi pierduse vederea. Cariera muzicală devenise viaţa ei. Pierduse contactul direct, însă continuase să se intereseze de el prin intermediul prietenilor comuni.

După ce îşi termină recitalul, Graffy făcu o plecăciune impresionantă, mişcând rapid picioarele. Pe când mulţimea se îndepărta, se aplecă să culeagă bancnotele şi monedele şi să le bage în buzunar. Purta un tricou negru pe gât, jeanşi negri largi şi un palton lung, verde, fără nasturi.

Îşi punea saxofonul în cutie când Julia ajunse lângă el.

— Bună, Graffy. Nu ne-am mai văzut de multă vreme.

Se uită la ea, mai întâi dezorientat, apoi faţa lui îngustă se destinse într-un zâmbet flămând.

— Julia Austrian?! Dumnezeule, ia te uită ce păr! Hei, ai încărunţit deja? Ciudat.

Ea făcu câţiva paşi. Nu-i plăcea să stea prea mult într-un loc.

— Cum merg treburile, Graffy?

— Grozav. Mai bine nici nu se poate.

— Ai cei cinci sute de dolari pe care ţi i-am împrumutat data trecută?

Faţa lui se topi într-un rânjet şiret. Avea cercei în ambele urechi şi faţa sa bătută de vânturi nu mai fusese bărbierită de mult.

— Ah, draga mea, de ce trebuie să vorbim despre asta? Ştii că o să ţi-i înapoiez. Săptămâna viitoare o să cânt în deschiderea concertului lui Mick şi Keith.

— N-am venit aici să-ţi cer banii, Graffy. Vreau să-ţi dau mai mulţi.

Chiar dacă situaţia lui era jalnică, ştia că nimeni nu primeşte nimic pe gratis.

— Da? Care-i afacerea?

— Trebuie să găsesc un bărbat, un străin în oraş, care trăsese la Plaza ieri după-amiază. A trebuit să plece de acolo în grabă şi probabil că nu s-a îndepărtat prea mult. Am nevoie de tine să-ţi foloseşti contactele şi să mă ajuţi să-l găsesc.

— Cine ţi-a spus că am contacte?

— Toţi cei care te cunosc. Ai relaţii în lumea muzicienilor de pe stradă, îi cunoşti pe cei fără adăpost şi pe furnizorii de droguri.

Privirea lui Graffy devenise dură.

— Cred ai nimerit greşit.

— Ba am nimerit persoana potrivită. Vocea Juliei devenise la fel de dură. Ai la îndemână trei reţele de care te foloseşti ori de câte ori ai nevoie. Ştim amândoi cât de bun muzician eşti şi că formaţiile te folosesc ori de câte ori se întâmplă vreun accident şi nu au pe altcineva. Şi că ai cunoştinţe care te ajută când nu ai unde să dormi, ce să mănânci sau când te caută poliţia. În plus, te-ai ocupat de traficul de droguri de când te ştiu, nu-i aşa?

Fără să spună nimic, se uita atent la ea.

— E vorba despre o sută acum…

El pufni batjocoritor.

— … şi zece mii mai târziu. Ştii că am banii ăştia şi ştii că mă ţin de cuvânt.

Reacţia lui nu fii cea aşteptată. Sau poate că era. Se oprise din mers şi o clipă păru acelaşi geniu muzical şi prieten mai în vârstă pe care îl cunoscuse la Juilliard. Serios. Sobru. Inteligent. Aveau amândoi

cam aceeaşi înălţime şi el se întoarse spre ea şi o privi în ochi ca şi cum s-ar fi trezit dintr-un somn lung.

Dădu din cap.

— Mi-am adus aminte. În ziare. Ai dat de belea, Julia. Ei spun că eşti nebună. Cât de rea e situaţia?

— Destul de rea.

— Da, deci spui că e destul de rea. Ochii lui erau injectaţi din cauza drogurilor. Privirea părea că se mai îmblânzise. Pe cine vrei să găsesc?

— Superintendentul-şef Geoffrey Staffeld. A…

— Mda, spionul de la Scotland Yard. Cred că abia îl aşteaptă pe ticălos să se întoarcă. Începuse din nou să zâmbească. Când ai nevoie de informaţii?

— „Ieri."

— Nu ştiu. Strânse buzele. O să fie destul de dificil. Ai vreo poză?

— Să nu-mi spui că nu poţi rezolva asta.

Îi arătă ediţia de dimineaţă a ziarului *New York Times* în care apărea poza superintendentului-şef.

— A fost la Plaza ieri după-amiază. Apoi a plecat. Vreau să ştiu unde. O adresă. Dacă este vorba de un hotel, vreau numărul camerei, pentru că probabil s-a cazat sub un nume fals.

Graffy luă ziarul.

— Nu garantez nimic. Ar fi mai uşor dacă a comandat ceva cocaină sau H, însă dacă e nevoie o să verific şi pe la recepţionerii hotelurilor.

— Asta-i plata iniţială. Julia scoase suta de dolari pe care i-o dăduse Sam. În timp ce îndesa bancnotele în mâna lui, îi spuse deschis: Graffy, mă bazez pe tine. Nu ai să mă laşi la greu, nu-i aşa?

El luă cele cinci bancnote de câte douăzeci şi le băgă în buzunar fără să le numere.

— Asta-i pentru cheltuieli. Va trebui să dau şi eu pe ici, pe colo.

O privi apoi şi văzu chipul ei îngrijorat.

— Iubita mea, m-am învârtit pe acolo mai mult decât o sută de poliţişti sau de târfe. Dacă tipul poate fi găsit, o să-l găsesc. Problema principală este când îmi dai restul banilor.

Ea dădu din cap, continuând să fie îngrijorată.

— De îndată ce scap din dezastrul ăsta. Gândeşte-te la ei ca la un stimulent.

El dădu capul pe spate şi zâmbi.

— Bine gândit. Ai vreun număr la care să te caut?

— Nici unul pe care să-l pot folosi. O să te caut eu.

Graffy căzuse pe gânduri.

— E un restaurant Starbucks pe Seventh Avenue care are un telefon public afară. Uneori primesc mesaje acolo. Te sun acolo dacă aflu ceva.

— Când o să fie asta?

Dar Graffy se depărtase deja şi, cu cutia saxofonului strânsă la piept, revenise în lumea sa.

LUNI, 7:27 AM

Camera mică de hotel în care se instalase Geoffrey Staffeld era aproape de Tenth Avenue, într-o zonă care se chema pe vremuri Hell's Kitchen. Acum era cunoscută mai mult cu numele de Clinton sau West Side şi construcţia hotelului Woridwide Plaza adusese o undă de optimism în această parte a oraşului, terorizată timp de aproape douăzeci de ani de banda Westies, acum aproape dispărută. Staffeld alesese anume acest hotel deoarece nu era departe de Plaza, însă se afla într-un cartier unde furtişagurile, traficul de droguri, prostituţia şi chiar şi crimele erau la ordinea zilei.

O ascunzătoare foarte bună pentru un om vânat.

Măsura cu pasul camera, luptându-se cu vechile lui pofte. Aproape imposibil să li se opună. În clipele acelea era însă prea periculos să găsească şi să folosească un copil. Dramul de cocaină de care reuşise să facă rost trebuia să-i fie suficient.

Transpira din greu. Costumul cu care era îmbrăcat devenise prea strimt şi era ud deja. Îşi petrecu un deget tremurând pe sub betelia pantalonilor. Prin faţa ochilor îi treceau imagini chinuitoare ale unor băieţei dezbrăcaţi.

Cocaina începuse însă să-şi piardă efectul şi el devenea din ce în ce mai nervos. Deschise servieta şi scoase de acolo un pachet de Player's. Îşi aprinse o ţigară. Camera mirosea a mucegai. Se duse din nou în hol şi folosi telefonul cu fise de acolo ca să sune încă o dată la banca sa din Columbia, ca să verifice dacă i-a sosit cea de-a doua tranşă de şase milioane de dolari de la Vince Redmond. Nu sosise. Nu-i plăcea deloc chestia asta. Ce as aveau ticăloşii în mânecă? Indiferent despre ce era vorba, nu avea importanţă. Se baza pe Felix Turkov care avea să fie aici curând.

LUNI, 7:30 AM

Julia îl aşteptă pe Sam lângă heleşteul din Central Park. Temperatura crescuse şi soarele strălucea. La mal pluteau bucăţi de gheaţă, rămăşiţe ale frigului din timpul nopţii. Avea senzaţia că gheaţa se topea şi dispărea sub privirile ei. O dată cu apariţia soarelui, parcul se umpluse de oameni – ciclişti, patinatori cu rotile,

bărbaţi şi femei de afaceri care luau cafeaua la aer, bătrâni ieşiţi la plimbare. Zona era animată cum numai Central Park putea fi adunând newyorkezii, atraşi de liniştea colinelor împădurite.

Dar deodată văzu un poliţist călare care părea că se uită în direcţia ei. Speriată, se îndreptă spre o bancă. În spatele ei, pe alee, se auzeau copitele calului. Îşi aminti că semăna foarte puţin cu fotografiile care apăruseră în ziare. Dacă individul o căuta însă pe ea anume, deghizarea nu prezenta nici o garanţie.

Se strădui să se aşeze cât mai calm posibil pe bancă, cu faţa spre heleşteu. Toate simţurile sale erau în alertă. Mai că simţea că i se ridică părul măciucă, aşteptându-l să se oprească... sau să treacă prin spatele ei. Se aplecă, cu coatele sprijinite pe genunchi, prefăcându-se că se uită atent la apă. Lacul strălucea cu reflexe de oţel în lumina soarelui.

Secundele păreau o eternitate. Începuse să transpire. Pulsul i se accelerase.

Calul poliţistului nu se opri în dreptul său. Trecu prin spatele ei, continuându-şi rondul.

Respiră adânc, calmându-se şi rezistând tentaţiei de a se întoarce să se uite după el. Abia când tropăitul calului abia se mai auzi, întoarse capul şi îl urmări cu privirea. Plecase. Lângă ea se aşezase însă un tânăr cu o pungă de hârtie maro în mână. Ascundea o sticlă de alcool. Îi întinse o ţigară cu marijuana.

— E o petrecere în după-amiaza asta...

Probabil că simţise că era ceva în neregulă cu ea.

Julia se ridică şi se îndepărtă repede, exact la timp ca să-l vadă pe Sam dând colţul, paşii lui mari la fel de uşor de recunoscut ca şi trupul său suplu. La vederea lui, Julia se simţi cuprinsă de un val de uşurare şi de plăcere. Probabil că ar fi fost în stare să se descurce şi singură, însă acum avea nevoie de el şi din alt motiv. Amintirea nopţii trecute nu putea fi ştearsă şi ea se întrebă ce ar putea însemna asta. El nu dorea să se implice în această relaţie şi tot aşa hotărâse şi ea. Însă atunci când văzu zâmbetul care apăru pe chipul lui în momentul în care o zări, simţi că vechiul ei sentiment de singurătate începe să se topească.

Sam ducea două sacoşe cu cumpărături.

— L-ai găsit pe Graffy?

Porniră spre o toaletă din apropiere şi între timp ea îi povesti despre întâlnirea cu Graffy. Sam se simţea foarte bine cu ea alături. Se temuse mereu că ar putea fi ucisă, la fel ca Irini, doar fiindcă el nu se afla acolo să o apere. Acum însă, sentimentul căpătase o altă formă. Nu se mai gândea la fel de mult la vinovăţia lui trecută. Acum conta numai viaţa ei.

Îi spuse ce cumpărase.

Julia zâmbi.

— Ar trebui să meargă.

Intră cu sacoşa ei la toaletă, aşteptă la rând, apoi intră într-o cabină. Trase pe ea o pereche de pantaloni kaki de lână din rezervele armatei, un tricou, o scurtă de lână largă de aceeaşi culoare şi o beretă neagră. Tot în sacoşă găsi şi o sticluţă cu fond de ten de culoarea cafelei cu lapte, pe care şi-l întinse pe faţă, pe gât şi pe mâini. Îşi băgă în buzunar flaconul cu spray cu piper. Era singura ei armă. Împături bluza, pantalonii găuriţi de glonţ şi haina mamei lui Sam şi le băgă pe toate în sacoşă. Lăsă punga într-un colţ al toaletei, sperând ca să o găsească cineva care avea nevoie de haine.

Sam o aştepta afară, fluierând „Yankee Doodle Dandy”, o melodie veselă dintr-o epocă cu mult mai inocentă decât cea în care trăiau ei. Era îmbrăcat cu un sacou marinăresc, ginşi şi o şapcă pe cap. Înfăţişarea lui se potrivea cu a ei.

Julia zâmbi şi-i spuse:

— Eşti irezistibil.

— Credeam că sunt sexy.

— Irezistibil *şi* sexy.

El râse şi o apucă de mână.

— Ce ţinută frumoasă! Arată la fel de bine şi pe mine?

— Mult mai bine. Tu eşti mult mai drăguţ.

Începură amândoi să râdă şi porniră spre Central Park South, fiecare rugându-se în gând ca noua înfăţişare să-i facă de nerecunoscut.

LUNI, 8:42 AM

Descoperiseră restaurantul Starbucks de pe Seventh Avenue lângă care se găsea telefonul public despre care îi vorbise Graffy. Sam cumpărase două ceşti cu cafea din care ieşeau aburi. Se vedeau fumătorii care ieşiseră din clădirile cu birouri ca să-şi aprindă ţigările. Traficul era aglomerat ca întotdeauna. Trotuarul era plin de trecători care ieşiseră la cumpărături, atraşi de vremea frumoasă.

— Crezi că Graffy o să afle ceva? întrebă Sam.

— Viaţa lui e pe străzile astea. Dacă cineva, în afară de cei de la poliţie, poate obţine o informaţie, atunci acela e Graffy.

— Crezi că o să mai sune?

— Pentru zece mii de dolari ar fi în stare să sune şi din iad.

— I-ai promis zece mii de dolari? Dumnezeule, dar ştiu că arunci cu banii.

— De ce nu? Sunt ai noştri.

El o privi uimit.

Julia zâmbi.

— Am glumit. Va trebui să aştepte până când ieşim din încurcătura asta. Apoi o să-l plătesc.

Sam clătină din cap.

— E foarte plăcut să ai o prietenă bogată.

Ea râse uşor.

— Şi sănătos. Ar fi foarte sănătos dacă s-ar dovedi că am avut dreptate în privinţa lui Graffy.

— Am început să mă îngrijorez.

Vocea ei era gravă.

— Şi eu.

Continuară să-şi bea cafeaua şi să privească telefonul care rămânea mut.

48

LUNI, 10:49 AM

Incapabili să bea mai multă cafea, Julia şi Sam aşteptau nerăbdători să sune telefonul din cabina de lângă restaurantul Starbucks de pe Seventh Avenue. Aerul mirosea a benzină. Lângă ei sunau claxoanele maşinilor, iar în depărtare se auzea sirena unei ambulanţe.

Julia spunea:

— … aşa că după ce Ione Schwartz mi-a povestit cât de mult dorea bunicul să scape, am continuat să stăm de vorbă şi am aflat că bunicul Austrian şi bunicul Redmond fuseseră cantonaţi amândoi în sudul Germaniei la sfârşitul celui de-al doilea război mondial.

Sam ridică sprâncenele înnegrite.

— Asta înseamnă că au fost amândoi lângă graniţa cu Elveţia, pentru că am dovezi că acolo se afla Daniel Austrian. De aici rezultă că puteau ajunge amândoi la Zurich…

Julia îl întrerupse:

— Şi am greşit atunci când am crezut că cei din familia Austrian au fost mereu bogaţi…

Era dureros pentru ea, fiindcă ar fi vrut să continue să creadă că bunicul Austrian fusese întotdeauna omul acela onest, de încredere pe care îl ştia ea. Credinţa ei se topise însă la fel de repede ca şi gheaţa din heleşteu în momentul în care auzise povestea lui Ione Schwartz despre tânărul şi săracul Dan Austrian, care dorea cu disperare să realizeze ceea ce sărăcia îl împiedicase să facă.

— Familia Austrian pierduse toţi banii. Daniel Austrian era sărac înainte de război. Aşa că nu văd cum ar fi putut să finanţeze firma de construcţii pe care o înfiinţase împreună cu bunicul Redmond.

— În afară de cazul…

Ea dădu necăjită din cap.

— În afară de cazul că a furat comoara lui Himmler. Trebuie să aflu adevărul şi care e legătura cu ceea ce se întâmplă acum. O clipă, pulsul i se acceleră. I se păruse că sună telefonul, însă nu era decât un ciclist.

— Aş vrea să-mi pot da seama unde s-a dus bunicul Redmond. Habar n-am unde l-am putea căuta în afară de bisericile franciscane. Un gând nu-i dădea însă pace. Cred că întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem este ce speră bunicul să obţină evadând? Să demonstreze că e în deplinătatea facultăţilor mintale? Să se răzbune pe unchii mei? Are destulă energie ca să-i înfrunte şi să-i pună jos cu

pumnii.

Sam veni însă cu o variantă neplăcută:

— Asta în cazul în care a scăpat. Dar dacă totul nu a fost decât o înşelătorie bine ticluită? Ei ştiau că urmează să apari tu acolo, aşa că au înscenat totul. Nu există nici un părinte Michael, ci doar cineva îmbrăcat într-o sutană franciscană, iar bunicul tău este mort.

— Sam! Încetează!

— Blestemul Camerei de Chihlimbar, continuă Sam abătut. Nu ţi-am povestit niciodată despre asta. Una dintre teoriile în legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu camera susţine că a fost expediată la Danzig aproape de sfârşitul războiului şi de acolo încărcată pe o navă – *Wilhelm Gustloff.* Nava a fost torpilată de un submarin sovietic. Dacă panourile de chihlimbar se aflau la bord, atunci ele au fost scufundate şi pierdute. Şi mai rău, aproape opt mii de pasageri au pierit şi ei înecaţi. A fost cel mai mare dezastru naval din istoria omenirii – de cinci ori mai multe victime decât cele de pe *Titanic.*

— E îngrozitor.

— Îţi mai aduci aminte de doctorul Rohde?

— Directorul colecţiei de artă de la castelul Konigsberg? Germanul care trebuia să aibă grijă de Camera de Chihlimbar?

Sam dădu afirmativ din cap.

— Rohde s-a sinucis în spital în 1945.

— Nu!

— Ţi-am povestit şi despre profesorul Brusov. Kremlinul l-a trimis la Konigsberg ca să afle ce s-a întâmplat cu camera. Văzând că nu o poate găsi, l-a rechemat la Moscova şi aproape imediat a făcut un atac de cord şi a murit. Mai târziu, Georg Stein, un alt neamţ care a făcut cercetări în legătură cu camera, s-a sinucis şi el. Faţa lui atrăgătoare, cu machiajul acela închis, era îngândurată şi tristă. Au început să numească aceste morţi „Blestemul Camerei de Chihlimbar”. A fost apoi Selvester Maas, care a fost ucis şi poate Daniel Austrian, iar acum şi Lyle Redmond.

— Nu se poate ca bunicul Redmond să fie mort! Ei nu ar îndrăzni…

Telefonul începu să sune. Sunetul li se păru puternic ca bătăile orologiului din Big Ben. Julia ţâşni spre cabină şi lipi receptorul de ureche. Sam i se alătură, nerăbdător, uitându-se îngrijorat în jur.

Julia întrebă repede:

— L-ai găsit?

Vocea lui Graffy era supărată şi speriată.

— La naiba, Julia! În ce dracu’ m-ai băgat? Ai face bine să pui peste cele zece mii şi ceva bani de drum ca s-o şterg de aici.

— L-ai găsit pe Staffeld?

— Am dezgropat rahatul? Asta-i tot? M-a costat suta ta, plus încă o sută pe care nu o am şi apoi au încercat să mă ucidă!

— Cine a încercat să te ucidă?

— De unde naiba vrei să ştiu? Doi duri, asta e tot ce ştiu. Dacă n-aş fi cunoscut împrejurimile hotelului şi dacă Reuben n-ar fi fost convins că e vorba de un raid al celor de la DEA, aş fi mort acum. Acum mă caută şi Reuben. Crede că eu i-am adus acolo şi-mi vrea capul pe tavă.

Julia acoperi cu mâna microfonul şi îi şopti lui Sam:

— Furnizorul lui de droguri e pe urmele lui şi doi bărbaţi au încercat să-l omoare. Probabil că l-a găsit pe Staffeld cu ajutorul legăturilor lui din lumea traficanţilor.

I se adresă din nou lui Graffy:

— Graffy, îmi pare rău. Nu am bănuit că ar putea fi vreun pericol. O să mă revanşez, dar… l-ai găsit?

Vocea lui Graffy trăda un imens dezgust:

— Când primesc banii ăia afurisiţi?

— Nu am cum să ţi-i dau acum. O să dureze câteva zile…

La capătul celălalt al firului se făcu tăcere. Putea să-l audă cum respira rapid şi avea senzaţia că-i simte mirosul transpiraţiei.

— La dracu', poate că aşa e mai bine. Pot să te găsesc oricând, Julia, fetiţa mea. Şi-apoi, călătoresc mai uşor şi mai repede fără să fiu nevoit să păzesc atâţia verzişori. O să te caut eu.

— Graffy? îl imploră ea.

— Hotelul Chieftain din Hell's Kitchen. Camera 3-C. Acum trebuie să plec. Urmă o pauză. Păzeşte-ţi pielea, scumpo. Indiferent cine sunt tipii ăştia, să ştii că sunt realmente duri.

— Îţi mulţumesc, Graffy. Ai să primeşti fiecare bănuţ din cele zece mii de dolari.

Dar telefonul amuţise. Puse receptorul în furcă şi-i spuse adresa lui Sam.

LUNI, 10:50 AM

Geoffrey Staffeld sunase din nou la banca sa din Columbia. Cea de-a doua jumătate a banilor nu sosiseră încă. Furios, se uită la ceas, deşi ştia deja răspunsul. Cele douăzeci şi patru ore ale lui Vince Redmond trecuseră de mult.

Se târî pe coridorul întunecat al hotelului înapoi în camera lui. Se aşeză pe pat şi, privind fără să vadă fereastra pătată, îşi aprinse o ţigară. Trase adânc în piept. Pe măsură ce se liniştea, se hotărî să mai aştepte o jumătate de oră. Nu mai mult. Doar atât avea să-l mai aştepte pe Turkov. Ar fi trebuit să-l aibă alături de la început. O jumătate de oră. Nu mai mult.

Ştia însă că soarta lui era pecetluită. Durerea din stomac îi spunea

că Turkov nu va veni. Ticălosul ucigaş îi luase banii, însă nu avea de gând să-şi ofere serviciile. Sau cei din familia Redmond puseseră mâna pe el. Rezultatul era acelaşi. Halal pitbull credincios, gândi el amărât. De la sfârşitul Războiului Rece nu mai puteai avea încredere în nimeni.

Se gândea la Calla, pe care o lăsase acasă. În mintea lui o vedea mereu cu şorţul şi mănuşile de grădinărit, îngrijind trandafirii, o adevărată matroană englezoaică din înalta societate. Revedea sufrageria, plină de fotografiile celor patru copii ai lor. Îşi aminti cu mândrie cum reuşise să-şi ţină mâinile departe de ei, să nu-i atingă niciodată. Liniştea aceasta şi-o cumpărase însă pe străzile lăturalnice ale bătrânului continent, cu feţele luminoase şi trupurile moi şi fragede ale copiilor altor oameni. În special băieţei.

Chiar şi acum era plin de dorinţe. Simţea că-i explodează capul. Pielea i se iritase. Dorinţa îl va chinui până când va găsi un alt copil. Trase încă o dată din ţigară. Presiunea… stresul… indiferent cum îi spuneai… fusese cauza decăderii lui. Nimeni nu putea face faţă în acelaşi timp crimelor odioase, servilismului de la serviciu şi stilului de viaţă puritan pe care îl afişa în societate, fără a avea o supapă. Raţiunea îi spunea că nu era bine ceea ce făcea. Însă restul trapului său urla după o eliberare.

Mai trase trei fumuri, apoi luă servieta în braţe. Trebuia să scape de aici. În orice caz, avea cele şase milioane de dolari pe care le primise de la clanul Redmond. Era suficient. Îşi putea permite ca, împreună cu Calla, să-şi piardă urma undeva în Pacificul de Sud. Trebuia doar să scape din New York.

Se îndreptă spre uşă.

Se auzi un ciocănit uşor, mai degrabă un semnal.

Turkov. Trebuia să fie Felix Turkov. Plin de speranţă, întredeschise uşa.

— Felix…

Ca nişte câini ucigaşi bine antrenaţi, patru indivizi înarmaţi, îmbrăcaţi în haine de culoare închisă, năvăliră în încăpere, îl apucară, îl trântiră pe pat şi-i smulseră pistolul Beretta.

— Cine sunteţi? întrebă el tremurând. Ce vreţi de la mine?

Nu primi nici un răspuns. Fiecare dintre cei patru părea că ştie exact ce are de făcut. Printre ei era şi o femeie cu o servietă pe care o lăsă pe masă. Era identică cu servieta lui. Cea pe care o ridicase de la Heathrow. Unul dintre bărbaţi se duse în baie şi reveni imediat. Ceilalţi doi îl ţintuiseră cu umerii şi braţele de pat. Purtau mănuşi moi ca să nu-i provoace vânătăi.

Îl cuprinse o spaimă teribilă.

— Opriţi-vă! încercă să se împotrivească, să ridice pumnul, însă era prea slab. Ştiţi cu cine aveţi de-a face? Dacă-mi faceţi vreun rău, tot

Scotland Yard-ul o să fie pe urmele voastre!

Ei nu-l luau în seamă. Doar femeia râse uşor şi începu să-i scoată hainele. Toate dorinţele lui dispăruseră. În timp ce prin faţa ochilor îi treceau feţele unor victime de mult uitate, corpul i se acoperi de sudoare.

— Îmi pare rău, şopti el. Nu e prea târziu, nu-i aşa? Nu e suficient că îmi pare foarte rău pentru ce am făcut?

LUNI, 11:20 AM

Julia nu mai fusese de ani de zile în Hell's Kitchen. Strivită între splendoarea Broadway-ului şi râul Hudson, zona avansase mult de când fusese ea pe acolo, pe vremea când crima stăpânea străzile cu o forţă căreia poliţia nu-i putea face faţă. Multe dintre clădirile cu apartamente construite la începutul secolului erau acum renovate şi printre atelierele de lăcătuşerie apăruseră restaurante şi magazine elegante. Julia şi Sam trecură prin faţa patiseriei Bruno de pe Ninth Avenue, de unde se răspândeau în aer miresme de pâine proaspătă.

Se întoarseră spre vest, nerăbdători să ajungă la hotelul Chieftain. Vântul ridica hârtiile de pe străzi. Zidurile erau desfigurate de graffiti. O duzină de adulţi şi copii stăteau la coadă pentru supa oferită de bucătăria unei biserici. Un preot într-o sutană neagră, cu guler alb stătea de vorbă cu câţiva dintre ei.

Hotelul Chieftain era o clădire îngustă, ponosită de vreme. Ocoliră iute clădirea şi intrară pe o alee laterală, unde găsiră o scară de incendiu şi o uşă. Sam încercă uşa. Era încuiată.

Se întoarseră în faţa hotelului şi intrară cu curaj pe uşa principală.

— Lasă-mă pe mine să vorbesc, îi spuse el. Însă bărbatul cu faţa cenuşie de la recepţie le aruncă o privire fără să zică nimic. Trecură hotărât prin faţa lui şi se îndreptară către scară.

— Doriţi o cameră? întrebă deodată bărbatul. Treizeci de dolari pe noapte.

— Mulţumesc, răspunse Sam peste umăr. Vrem doar să vizităm pe cineva.

Urcară la etajul trei. În aer plutea un iz de urină. Sam se uită la Julia, la faţa ei cu trăsături fine aflată în umbră şi la ochii albaştri care trădau îngrijorare. Avea un sentiment neplăcut de *deja vu,* locul îi amintea de alte coridoare de hotel şi de violenţa care aştepta îndărătul uşii. Îşi scoase uşor Browningul din buzunar.

Julia ţinea în mână spray-ul cu piper.

Înaintară tiptil pe coridor şi ajunseră la uşă cu nervii întinşi la maximum. Ascultară, dar dinăuntru nu se auzea nici un zgomot. Sam duse un deget la buze, răsuci mânerul uşii şi o deschise uşor. Nici un

zgomot. Julia îl trase de braţ şi el se dădu înapoi. Sam arunca priviri în ambele părţi al coridorului, în timp ce Julia îşi lipi faţa de crăpătura uşii.

Ascultă cu atenţie, încercând să depisteze căldura unui corp omenesc şi mirosea…

— Sânge, zise ea.

Sam împinse uşa. Se furişară în camera luminată şi ea închise uşa în urma lor în timp ce Sam acoperea zona cu pistolul. În încăpere nu se afla decât un pat deformat, o masă zgâriată pe care se găsea o lampă şi un scaun de lemn. Nici urmă de Staffeld. Lumina de la baie era însă aprinsă. Julia simţi că se scufundă într-un abis, ca şi cum tot ceea ce încercaseră ei, tot ceea ce se străduiseră să facă până atunci eşuase şi erau pe cale să înregistreze un alt eşec. Şi ceea ce aveau să descopere de data asta nu era deloc plăcut.

Fără să vorbească, traversară camera şi intrară în baie. Se opriră la uşă. Mirosul sângelui era copleşitor. Julia înghiţi cu greu. Pe peretele placat cu faianţă crăpată de deasupra căzii de baie era pictată o singură propoziţie scrisă cu sânge: *„Mi-am făcut datoria”.*

Sam se uită la literele însângerate, apoi la Staffeld, al cărui corp umflat plutea dezgolit şi grotesc în apa din cadă. Venele de la încheieturile ambelor mâini fuseseră tăiate şi rănile erau deschise ca ale unui senator roman. Tot corpul era alb ca varul, stors de viaţă. Era mort.

— S-a sinucis. Juliei i se întoarse stomacul pe dos şi întoarse capul.

Sam oftă.

— Ce crezi că a vrut să spună cu „Mi-am făcut datoria”?

Mirosul sângelui din cada umplută cu apă caldă îi făcea rău Juliei. Se întoarse în dormitor ca să-şi vină în fire. Zări un pistol pe masă, lângă o servietă. Ridică pistolul şi-l lăsă să alunece într-un buzunar al jachetei sale.

— Lui Creighton o să-i placă la nebunie lucrul ăsta, murmură Sam în timp ce părăsea baia. Individul care l-a distrus pe Douglas Powers în folosul lui e mort. Autorităţile nu mai au cum să-l interogheze. Nu mai poate mărturisi că a fost plătit sau forţat în vreun fel să facă ce a făcut. Pe de altă parte, însă, nu mai are cum să iasă în faţa presei şi să povestească cine ştie ce alte monstruozităţi în beneficiul lui Creighton. E posibil ca nenorocitul să nu fi văzut nici o altă cale de scăpare sau poate că a fost ajutat de una din cele două părţi.

— De oamenii lui Creighton sau ai lui Powers?

— E posibil, încuviinţă sobru Sam. Ştim acum că Creighton nu e curat ca lacrima şi se pare că Powers e mult mai cinstit decât el. E posibil însă ca Powers să aibă nişte susţinători mult prea entuziaşti. Nu se ştie niciodată în zilele noastre.

— E îngrozitor ce spui, însă e posibil să ai dreptate, oftă Julia. Hai

mai bine s-o ştergem de aici.

— Pe scara de incendiu, hotărî Sam.

Părăsiră camera şi se repeziră către fereastra de la capătul coridorului. Coborâră rapid cele trei rânduri de trepte metalice care îi duseră până în alee, înconjurară clădirea şi se îndepărtară prin spatele hotelului.

Când ajunseseră la capătului cvartalului şi se opriseră o clipă, în faţa hotelului oprise o maşină. De parbrizul acesteia atârna o legitimaţie de identificare de la Associated Press. O femeie şi un bărbat ieşiră din maşină şi se repeziră în sus pe scări. Bărbatul avea un aparat de fotografiat atârnat de gât şi o geantă cu echipament pe umăr.

Julia şi Sam păşeau acum din nou prin faţa clădirilor cu apartamente. La coada pentru supa gratuită pe lângă care mai trecuseră se adunaseră acum mai mulţi oameni. După feţele lor se vedea că erau atât emigranţi – din Peru, Mexic, Maroc – cât şi urmaşii albi şi negri ai unor generaţii de americani săraci. O măicuţă ieşise să vorbească cu preotul care se întreţinea cu ei.

Julia se opri să privească sutana neagră şi simplă cu guler alb, a preotului. Zări şi inscripţia de la intrarea în bucătărie: SPONSORIZAT DE ORDINUL SFÂNTULUI DOMINIC. Exclamă cu voce tare:

— Sam! Cât de proastă am putut fi! A fost în faţa mea tot timpul. *Ştiu unde trebuie să fie bunicul meu.*

În timp ce vorbea însă, Sam o apucă brusc de braţ.

— Nu te uita înapoi. Maya Stern e în spatele nostru. Hai să mergem!

Julia se uită totuşi peste umăr şi văzu un trio care venea repede către ei – ucigaşa mamei sale şi încă doi bărbaţi. Strada era plină de trecători şi traficul în toi.

Julia şi Sam alergară în jos pe stradă. Deodată se opriră.

— Dumnezeule! şuieră ea.

Din faţă se îndreptau direct spre ei alţi doi bărbaţi solizi. Erau prinşi între cele două grupuri care se apropiau.

Julia şi Sam nu mai şovăiră nici o clipă. Ca o echipă bine antrenată, se întoarseră şi se năpustiră printre maşinile de pe stradă.

49

LUNI, 11:43 AM

Ajunsă în camera sărăcăcioasă din hotelul Chieftain, femeia de la AP se uita ţintă la cadavrul din cadă. Era Geoffrey Staffeld. Se aflase printre reporterii de la conferinţa de presă desfăşurată în după-amiaza precedentă şi reportajul ei, însoţit de fotografii, făcuse repede înconjurul ţării.

— Dumnezeule, ce mizerie! îi spuse ea fotografului.

— La naiba. Şi ne mai întrebăm de ce ne place meseria asta. Fotograful poza scena din diverse unghiuri. Mă întreb de ce a făcut-o. Ar fi putut scoate o groază de bani dacă ar fi publicat tot ce ştia. Bliţul aparatului de fotografiat lumină din nou şi el îşi schimbă din nou poziţia. Focaliză obiectivul. Parcă şi văd titlul: *Omul care a distrus o preşedinţie.*

Femeia se întoarse spre el.

— Mda. Mă întreb de ce…

Se aflau aici în urma unei informaţii telefonice anonime pe care o primise ea. Un individ pretindea că l-a văzut pe Staffeld în această cameră şi că o sună pentru că citise articolul semnat de ea în legătură cu acuzaţiile aduse de el.

Nu se aşteptase să-l găsească mort pe Staffeld. Ca el să se sinucidă.

Trebuia să sune la poliţie, să anunţe decesul. Dar mai întâi…

— Ai nişte mănuşi? strigă ea către bărbatul din baie. Era cunoscută prin dezvăluirile ei şocante şi nu căpătase această reputaţie aşteptând ruşinoasă să primească răspunsuri.

— Da. Din cauciuc. În geantă. Fotograful scoase capul pe uşa de la baie. Nu te avânta prea tare. Sper că nu vrei să fii arestată pentru că ai răscolit scena crimei.

— *Să fim arestaţi.* Sunt mănuşile tale, zise ea şi le trase pe mâini.

— La naiba. Bărbatul începu din nou să fotografieze. Poliţiştii pot ajunge aici dintr-o clipă în alta.

Femeia căută rapid prin geanta plină de obiecte de toaletă şi lenjerie de schimb. Nimic. Se duse apoi la servietă şi o descuie. Deasupra erau documentele pe care Staffeld îi lăsase ieri să le fotografieze. Le răsfoi rapid. Şi deodată se opri. O emoţie puternică începu să-i pompeze adrenalină până la creier. Cuprinsă de frenezie, parcurse rapid noile documente. Apoi dădu peste un alt set de fotografii…

Pulsul femeii se acceleră.

— Lasă-l în pace pe mort! Vino aici. Vreau să fotografiezi toate astea. Ce ticălos depravat! Nu e de mirare că s-a sinucis!

LUNI, 11:44 AM

Ritmul traficului scăzuse. Strada era blocată de maşini bară la bară. Aerul era plin de gaze de eşapament şi soarele deveni brusc rece, cu o strălucire metalică. Julia şi Sam alergau printre maşini, încercând să scape. Rana de la piciorul Juliei zvâcnea.

Nu era timp de gândit. Nu era timp pentru frică. Fugi, fugi. *Mai repede!*

Paşii Mayei Stern se auzeau în urma lor. Femeia zâmbea în sinea ei. În ciuda noii lor înfăţişări, Sam şi Julia se dăduseră de gol atunci când coborâseră pe scara de incendiu şi alergaseră pe alee. Lăsase un om în spate să o anunţe când apar reportera şi fotograful de la AP. Acesta observase că cei doi se ascundeau, le studiase atent mişcările şi constituţia fizică şi o alertase. Bănuielile bărbatului fuseseră corecte.

Maya Stern se opri şi apucă pistolul cu amândouă mâinile. Ochi şi trase chiar dacă Austrian era prea departe ca să fie o ţintă uşoară.

Julia alerga. Glonţul trecu pe lângă urechea ei ca o rachetă nucleară şi se înfipse în capota unui Dodge vechi. În interiorul maşinii se auzi un strigăt speriat.

Julia şi Sam nu se puteau opri. Continuau să alerge. Încă două gloanţe despicară aerul, acoperind o clipă zgomotul motoarelor.

Julia scoase pistolul pe care-l luase din camera lui Staffeld.

Sam văzu arma.

— La naiba! Ai furat altă armă?

— Pare să fi fost o idee bună.

Asudaţi, se aruncară către intersecţie. În spatele lor, Maya Stern le ordonase tovarăşilor ei să se împrăştie. Ei se aplecau şi alergau în zigzag printre maşini şi camioane, încercând să găsească o poziţie bună de unde să tragă. Inima lui Stern era plină de emoţia rece a hăituielii. A apropierii de pradă.

Julia şi Sam ajunseră în intersecţie exact în momentul în care semaforul trecu pe verde şi o luară după colţ, printre maşinile care se opriseră.

Mai repede. Mai repede.

Sam privi înapoi, apoi Julia făcu acelaşi lucru. Doi dintre bărbaţii care îi urmăreau se apropiaseră foarte mult de ei. În câteva fracţiuni de secundă, Julia apucase să le vadă feţele slabe de şoareci ai deşertului. Erau alergători versaţi, însă pentru moment încetaseră să mai tragă.

— Curăţători, şuieră Sam.
— O să ne prindă! exclamă ea.
— Chiar? zâmbi el rece.

La prima curbă, un taxi se oprise şi Sam îşi făcu rapid un plan. În timp ce picioarele se mişcau neobosite şi sudoarea îi curgea pe faţă, observase că şoferul ieşise din maşină şi ajuta o bătrână să care pachetele cu cumpărături până la treptele de la intrarea în casă. Motorul rămăsese pornit. Sam vedea ieşind fumul pe ţeava de eşapament.

— Pe aici! strigă Sam. Coti către taxi.

Julia îl urmă fără să pună vreo întrebare.

Maşinile se puseră din nou în mişcare, înaintând încet la început – un miriapod uriaş. Claxoanele se răsteau la ei şi şoferii strigau furioşi. Julia abia mai respira. Era peste poate de înfricoşată. Şi furioasă. Frica devenise însă o stare atât de obişnuită pentru ea încât nici nu o mai lua în seamă.

Chiar în momentul în care ajunseseră lângă taxi, un glonţ trecu prin partea de sus a umărului stâng al lui Sam. Simţi o durere ascuţită şi o clipă fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul. Glonţul nu-i străpunsese decât haina şi-i atinsese puţin pielea. Cei doi urmăritori se găseau la numai câţiva metri distanţă şi nu se mai oboseau acum să ochească.

— Urcă în taxi! ordonă Sam.

Julia se izbi cu putere de portiera de pe partea şoferului, fiindcă nu apucase să încetinească. Impactul o lăsă o clipă fără respiraţie. Deschise portiera şi văzu imediat că era o maşină cu cutie de viteze automată. Putea să conducă.

Şoferul taxiului strigă de pe treptele casei:

— Hei! Dă-te jos din maşina mea!

Cu o singură mişcare precisă, Sam se întoarse şi se avântă în sens opus. Pe feţele slabe ale celor doi se putu citi surpriza în momentul în care Sam desfăcu braţele şi-i lovi cu putere. Profitând de surpriza lor, îi izbi zdravăn de spatele unei camionete care înainta în trafic. Auzi cum li se frânge coloana vertebrală de marginea de oţel. Îi văzu dând ochii peste cap. Unul dintre ei scoase un geamăt. Căzură amândoi pe asfalt.

Şoferul din maşina care venea în spatele camionetei se holba îngrozit prin parbriz la Sam. Înfipse cu putere piciorul în pedala de frână, la timp ca să nu intre în cei doi Curăţători chirciţi pe jos. Sam ocoli maşina în fugă.

Şoferul de taxi alerga să-şi salveze maşina. Maya Stern şi tovarăşii ei se apropiau din mai multe direcţii.

Julia porni taxiul în marşarier până la curbă şi opri maşina cu partea din faţă în unghi pe banda care rămăsese liberă din cauza celor doi Curăţători prăbuşiţi.

Tânărul şofer ajunse la geamul deschis de pe partea ei.

— Dă-te jos din taxiul meu! strigă el.

Ea îi înfipse pistolul în faţă.

— Dispari ca să nu fiu nevoită să trag în tine.

Tânărul ridică din sprâncene uimit. Ridică mâinile deasupra capului şi se dădu înapoi.

— Stai aşa. Nu-i nici o problemă. Maşina e a ta. Oricum era timpul să iau o pauză.

Sam schimbase din nou direcţia în care alerga, iar spatele lui se vedea Maya Stern care, se apropia din ce în ce mai mult.

Julia îl privise destul pe Sam cum încerca să scape de urmăritori. Băgă maşina în viteză şi călcă pedala de acceleraţie. Maşina izbi cu putere în cei doi Curăţători care se pregăteau să tragă şi Sam sări pe locul din dreapta.

Maya Stern apăru deodată la geamul de pe partea şoferului. Părul ei negru era ascuns în gluga tricoului. Sudoarea îi strălucea pe faţă. Trăsăturile ei perfecte trădau un calm desăvârşit. Julia simţi revărsându-se un val de ură din direcţia ucigaşei mamei sale, însoţit de o încredere nemărginită că va reuşi şi de astă dată. Stern se opri să ochească.

Julia ridică pistolul pe care-l furase. Femeia asta o omorâse pe mama ei. Apăsă pe trăgaci şi în acelaşi timp călcă pedala de acceleraţie.

Glonţul lui Stern trecu prin uşa din spate a taxiului. Julia aruncă o privire şi înţelese că focul pe care-l trăsese ea ratase ţinta. Spera să nu fi lovit pe cineva. Ar fi vrut să mai tragă o dată, s-o ucidă pe Maya Stern, însă nu putea risca. Trebuia să ajungă la bunicul ei şi după aceea la Creighton.

Julia îndreptă volanul şi porni în viteză înainte.

— Am ratat, îi spuse ea lui Sam. La naiba.

— Cu Stern, întotdeauna există o a doua şansă.

Sam o privea îngrijorat. Faţa ei ovală cu trăsături fine era concentrată sub stratul de fard amestecat cu sudoare. Ochii ei albaştri trădau o furie înfricoşătoare, iar buzele pline, provocatoare, formau acum o linie subţire. Era şi frică acolo, însă depăşită de un amestec periculos de furie şi exuberanţă. Îşi aminti de noaptea precedentă – de mâinile ei pasionate, de minunatul ei corp. Se gândea la tandreţea, emoţia şi bucuria pe care o trăiseră. În acest moment însă, femeia aceea dispăruse, Julia se transformase, datorită durerii şi evenimentelor prin care trecuse, într-o criminală în devenire. Nu-i plăcea acest lucru, însă avea puterea să înţeleagă.

În timp ce taxiul prindea viteză, ea întrebă:

— Cum de ne-a găsit Stern?

— Poate că venea spre Staffeld ca să-i dea noi instrucţiuni,

răspunse Sam. E posibil să fi ajuns acolo exact când părăseam noi hotelul.

— Ori ne aştepta să apărem acolo mai devreme sau mai târziu, sugeră Julia. Bărbaţii care au încercat să-l omoare pe Graffy… pot să pun pariu că erau Curăţători.

— De ce s-ar fi învârtit ei în jurul hotelului lui Staffeld?

— Ca să-l protejeze?

— E posibil. Sau poate ca să-l omoare.

— Dacă Creighton terminase cu el, e foarte posibil. Julia conducea cu un ochi în oglinda retrovizoare, însă nu văzu nimic suspect. Arătă cu capul spre pistolul aşezat pe banchetă, între ei: Bănuiesc că şi ăsta e cu dublă acţiune.

— Aproape toate sunt aşa acum. Ai furat iar o armă bună. E un pistol Beretta.

— Cât de mare?

— Nouă milimetri.

— În sfârşit, ceva mai puternic. Încep să mă pricep din ce în ce mai bine la chestia asta.

El îi privi chipul frumos.

— Nu deveni prea bună.

50

ÎNSEMNARE ÎN JURNAL

În viziunea mea, Austrian şi Redmond au fost egal răspunzători de moartea lui Maas.

M-am obişnuit să consider că erau amândoi la fel, aproape identici. Atunci când i-am găsit din nou, am văzut că afacerile le înfloreau, că familiile lor deveneau din ce în ce mai bogate şi că poziţia lor în societate era din ce în ce mai solidă. Ei luaseră atât de mult, fără a fi însă pedepsiţi. În loc de asta, se părea că fuseseră recompensaţi cu vieţi fericite, pline de succes.

Ce puteam să fac? Eram într-o mare încurcătură. Şi atunci am găsit o soluţie. Trebuia să le spun fiilor lor...

LUNI, 12:02 PM
OYSTER BAY, NEW YORK

Vila de la Arbor Knoll şi terenul din jurul ei erau în febra pregătirilor pentru petrecere. Unul dintre terenurile de tenis fusese acoperit cu un cort alb, înalt, încălzit cu radiatoare alimentate de la un generator separat, unde urmau să stea reprezentanţii media. Bucătarii munceau de zor în bucătăria de dimensiunile uneia de hotel, fiindcă se considerase că aducerea din afară a felurilor de mâncare gata preparate era prea riscantă. Telefoanele sunau într-una. Cei din Serviciul Secret erau ocupaţi să distribuie sarcinile agenţilor suplimentari care sosiseră pentru a patrula în jurul proprietăţii şi a asigura monitorizarea sosirii oaspeţilor la poarta principală. Poliţia locală trimisese şi ea personal suplimentar care să păzească celelalte intrări în perimetrul proprietăţii şi să controleze mulţimea care se adunase deja în spatele gardului, nu numai spre a-şi arăta sprijinul pentru candidatul prezidenţial, ci mai ales ca să zărească celebrităţile care urmau să participe la petrecere.

Echipele de televiziune îşi instalau echipamentul lângă treptele de la intrarea în vilă pentru a putea filma fiecare apariţie strălucitoare. Aveau să fie o după-amiază şi o seară pline de haine scumpe, urmau să se servească băuturi fine şi şapte feluri de mâncare şi fusese adusă o orchestră pentru enorma sală de bal cu oglinzi de la etajul trei.

În timp ce se strecura prin acest haos organizat, Creighton zâmbea în sinea lui. Tocmai primise un telefon de la Maya Stern. Julia şi

Keeline îşi făcuseră apariţia la hotelul lui Staffeld, exact aşa cum se aşteptau şi ei, după incidentul cu muzicianul acela drogat, Graffy O'Dea. Staffeld fusese eliminat şi acum Maya Stern era pe urmele Juliei şi ale lui Keeline. Avea să fie o zi măreaţă.

Brice apăru lângă el. Purta ca de obicei cizme de cowboy, blugi şi cămaşă de flanel. Părul lui roşu era pieptănat cu grijă pe spate şi faţa i se lăţise într-un zâmbet.

— Douglas Powers, a venit vremea să te perpeleşti un pic.

Creighton râse uşor.

— Deci ai ajuns la concluzia că-ţi place politica.

— Aşa cum o faci tu, bineînţeles că-mi place, răspunse Brice satisfăcut. Nu iei prizonieri. La naiba, ai fi putut fi un titan al afacerilor, Creighton. Mai mare chiar decât bătrânul.

— Probabil. Însă şi preşedinte e destul de bine.

David se alătură celor doi fraţi.

— Aici eraţi.

— Haideţi cu mine, îi invită Creighton. Am ceva care o să vă amuze.

Îşi conduse fraţii pe lângă capodoperele de artă care erau aliniate de-a lungul sălii. Erau atât de obişnuiţi cu frumuseţea lor copleşitoare încât nici măcar nu le mai băgară în seamă. Urcară în cabina liftului şi Creighton apăsă butonul pentru etajul trei.

De îndată ce începură să urce, David se încruntă la el. Deşi nu dorea să afle prea multe detalii referitoare la mişcările murdare ale lui Creighton, din ziare rezulta în mod evident că Geoffrey Staffeld juca un rol-cheie în toată afacerea. David îşi dăduse seama imediat unde se duseseră cele şase milioane de dolari de care avusese nevoie Vince.

— Cred că ai auzit că a trebuit să plătesc şase milioane de dolari pe care n-o să-i mai vedem niciodată înapoi. Dumnezeule. Ar fi bine să câştigăm alegerile.

— Eu numesc asta o investiţie, răspunse calm Creighton. Garantează încă o revelaţie care îi va provoca lui Powers în după-amiaza asta o prăbuşire de pe urma căreia săracul nu va mai putea să-şi revină vreodată. Se uită la David, care era îmbrăcat la fel ca el, cu pantaloni negri şi cămaşă fină de bumbac. Toţi trei aveau să-şi pună fracurile în curând.

— M-a sunat, cred că aţi auzit.

— Senatorul Powers? întrebară David şi Brice într-un glas.

Creighton dădu aprobator din cap.

— M-a ameninţat. Mi-a spus că dacă pică el, sunt şi eu terminat. Clişeele obişnuite cum că va pune oameni pe urma mea până va descoperi legătura dintre mine şi Staffeld sau orice altă afacere necurată pe care să mi-o pună în cârcă.

David devenise dintr-o dată îngrijorat.

— Sper că ţi-ai luat măsuri de protecţie.

Brice fu şi mai direct:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Creighton. Dacă pun mâna pe tine, am încurcat-o şi noi. Era partea neplăcută a principiului Pumnului lui Tokugawa, însă până acum nu avuseseră niciodată de suferit din cauza asta.

— Este imposibil să se stabilească vreo legătură între noi şi Staffeld, zâmbi Creighton. Ceea ce nu le spuse el era faptul că toate sursele ce furnizaseră informaţiile care fuseseră trucate erau acum moarte – ucise în diverse accidente, plus unul care făcuse atac de cord datorită unei substanţe chimice procurate de Companie. Chiar dacă minciunile în legătură cu Doug Powers ar fi ieşit până la urmă la iveală, nimeni nu putea să facă vreo legătură cu cei din clanul Redmond.

— Atunci când Powers a început să ţipe la mine, i-am răspuns că în loc să mă acuze pe mine, ar fi fost mai bine să aibă grijă de casa lui. Că era nu numai imoral, dar şi o mare prostie să siluieşti copii. Mi-a închis telefonul.

Fraţii lui începură să râdă.

Liftul se opri şi ei se îndreptară către sala de bal. David trăia cu acuitate sentimentul de a fi aici împreună cu fraţii săi. Asemănările erau mult mai puternice decât diferenţele dintre ei şi în acest moment, puterea pe care o reprezentau împreună părea de neînvins. Cu numai două zile în urmă se adunaseră în acelaşi loc pentru a o plânge pe Marguerite, iar reticenţa lui Brice avusese acelaşi efect neplăcut ca de obicei. Seara aceasta era însă diferită. Brice făcea parte din echipă de această dată şi lucrul acesta îi producea lui David un sentiment reconfortant că fac exact ceea ce trebuie.

— Ce se mai aude despre Julia? întrebă el. Mai eşti îngrijorat în legătură cu ea şi acel Sam Keeline despre care mi-ai cerut informaţiile alea financiare?

— Totul e sub control, reuşi Creighton să-şi stăpânească furia şi îngrijorarea. Trebuia să-şi apere poziţia. Dacă scăpa de Julia, îi mai rămânea să rezolve numai problema bătrânului. Julia devenise un fel de Meduză – distructivă şi aproape de neoprit în demersul ei egoist de a răzbuna moartea lui Marguerite.

David nu se lăsă şi continuă, încercând să afle mai multe.

— Aşa cum s-a dovedit până la urmă, noi suntem bancherii lui Keeline, inclusiv prin trei din cărţile sale de credit pe care le are la diferite companii din subordinea noastră, însă, după ce a sunat Vince, individul nu a folosit nici una ca să scoată bani. E destul de ciudat, având în vedere că au nevoie de bani ca să se ascundă.

— Nu e chiar aşa de ciudat. Ticălosul e al naibii de deştept. Nu uitaţi că o bună bucată de timp individul a fost un excelent agent de

teren. Nu vă faceţi probleme. Aştept ca în următoarele ore să primesc confirmarea că atât el cât şi Julia au ieşit din joc. Creighton făcu o pauză. Şi de asemenea bătrânul. V-am spus că a reuşit să scape de la sanatoriu?

Brice şi David înlemniră. Se holbau amândoi la Creighton.

— Tata? A scăpat?

— Rahat! zise şi Brice.

— Asta e destul de grav, zise din nou David, clătinând din cap.

— Ai dreptate, încuviinţă Creighton. Însă oamenii lui Vince o să pună mâna pe el. În afară de asta, bătrânul e senil, nu-i aşa? Am dovedit asta în sala de judecată. Nimeni nu o să creadă o boabă din ceea ce spune bătrânul nebun.

Intrară în sala de bal. David şi Brice tăceau îngrijoraţi. Creighton îi conduse către peretele din dreapta, unde o masă lungă, acoperită cu o ţesătură albă de damasc, ţinea loc de bar. În centrul mesei se ridica o sculptură în gheaţă, la care artistul continua să lucreze. Era stema Statelor Unite – enormă, în care ghearele vulturului american străluceau ascuţite. Înaltă de doi metri, sculptura se înălţa deasupra lor învăluită în aburi albi. Pe întreaga ei suprafaţă se formaseră picături de apă. Sculptura era impresionantă şi frumoasă, un adevărat centru de atracţie pentru balul care avea să înceapă în curând.

— Cât a costat chestia asta? mormăi David.

— Destul de mult, râse Creighton. Ce contează? Înăuntru e montată o fântână mecanică. La momentul potrivit, şampania va începe să curgă din stema de gheaţă prin aproape o duzină de izvoare. Camerele de luat vederi o să se înghesuie să filmeze chestia asta. Deja parcă văd imaginile pe CNN.

În timp ce David şi Brice chicoteau, un chelner îmbrăcat cu o haină albă veni grăbit spre Creighton.

— Domnule, e vorba de o ştire nouă. În legătură cu trecutul revoltător al senatorului Powers. Reporterii doresc să vorbească cu dumneavoastră.

Creighton se hotărâse să se întâlnească cu jurnaliştii pe treptele cabanei. Le acordase cincisprezece minute să se pregătească şi să-şi instaleze echipamentul până în momentul când îşi făcu apariţia, înconjurat de câţiva membri ai echipei sale de campanie. Ziariştii veniseră pe acelaşi drum pe care venise şi el tremurând, de atâtea ori, chemat la ordin de autoritarul său tată. Într-un anume fel, îi ducea lipsa bătrânului. I-ar fi plăcut să-i simtă gelozia. Ar fi fost ceva nou… care ar fi meritat toţi banii.

Poarta de fier forjat era deschisă şi reporterii, fotografii şi operatorii TV formaseră un grup compact în faţa treptelor care duceau la uşa înaltă a cabanei. Din acest loc îşi anunţase el candidatura. Aici

fuseseră, de asemenea, făcute majoritatea fotografiilor în care bătrânul şi alţi membri ai familiei apăreau alături de preşedinţi şi alte persoane oficiale. Acum aceste fotografii decorau biroul din vilă şi birourile fraţilor, copiilor, nepoţilor şi nepoatelor sale. Clădirea era un simbol important pentru întreaga familie şi fără îndoială că mulţi alţi americani aveau să o recunoască de asemenea. Era ceea ce se întâmpla când mulţi oameni importanţi treceau printr-un anume loc un timp suficient de lung. Şi acum locul acesta aparţinea lui Creighton.

Secretarul său de presă se urcase pe treapta cea mai de sus şi începuse conferinţa de presă.

— L-am informat pe domnul judecător Redmond despre noile dovezi care au ieşit la suprafaţă, referitoare la superintendentul-şef Geoffrey Staffeld…

Creighton reuşi să-şi stăpânească un zâmbet. Reportera de la AP, care primise de la Vince acel telefon anonim, găsise servieta pe care Maya Stern o lăsase în camera lui Staffeld. Fusese înlocuită servieta pe care acesta o cărase de la Heathrow. Noua servietă nu avea în încuietoare nici un dispozitiv de ascultare pe care să-l descopere poliţia şi înăuntru se găseau hârtii şi fotografii care dovedeau nu numai faptele lui Powers, dar şi înclinaţiile lui Staffeld pentru copii.

Mesajul scris cu sânge pe peretele de deasupra căzii de baie fusese făcut cu degetul lui Staffeld, ceea ce constituia o dovadă de netăgăduit nu numai a vinovăţiei lui Powers, dar şi a lui Staffeld. În final, se părea că toată lumea căzuse de acord că remuşcările şi simţul datoriei îl determinaseră pe superintendentul-şef Staffeld să dea de gol un alt păcătos, unul care nu merita să ajungă preşedinte, pentru ca apoi să se sinucidă pentru a pune capăt, înainte de a fi prins, lungului şir de fapte reprobabile pe care le comisese. Era elementul pe care contase Creighton.

În timp ce secretarul de presă termina remarcile sale introductive, Creighton înaintă spre marginea suprafeţei cu care se terminau treptele. Faţa sa era foarte serioasă. Parcurse cu privirea mulţimea care aştepta. Pentru o clipă, avu sentimentul că se află din nou în sala de judecată şi priveşte de sus către avocaţi şi către publicul care aştepta cu răsuflarea tăiată să-i audă sentinţa. Apoi, gândul îl duse şi mai departe în timp, la câmpurile cu orez din Vietnam – la frica de moarte, la filmul de napalm, la gloanţe.

Bătrânul îl învăţase să fie ambiţios. Vietnamul îl învăţase să-şi învingă teama. Şi Curtea Supremă îl învăţase că poate să conducă. Aşa că savura acum tăcerea plină de emoţie a ziariştilor, interesul imens pe care aceasta îl indica şi începu să vorbească pe un ton măsurat, potrivit cu situaţia deosebit de importantă în care se aflau.

— Doamnelor şi domnilor. Încă de la începutul acestei afaceri în

plină desfăşurare am scos în evidenţă cât de important este să nu condamni un om înainte de o judecată cinstită. Am avut îndoielile mele că Douglas Powers ar fi putut comite actele odioase de care este acuzat. Trebuie însă să privim lucrurile în faţă. Mâine sunt alegerile. Mai este foarte puţin timp în care să apară dovezi convingătoare care să demonstreze nevinovăţia senatorului Powers. Eu personal sunt profund dezgustat de aceste evenimente, nu numai din cauza gravităţii crimelor care se pare că au fost comise, ci mai ales pentru că trebuie să ne hotărâm cu toţii atât de repede în ce mod să reacţionăm.

Făcu o pauză. Unii reporteri scriau de zor în carneţelele lor. Alţii ţineau reportofoanele ridicate spre el. Era timpul să se năpustească cu duritate asupra lui Powers. Să lase deoparte atitudinea nobilă, de a nu se amesteca în afacere. Trebuia însă să o facă în aşa fel încât respectul alegătorilor pentru el să crească, pentru ca aceştia să înţeleagă că alegerea lui nu era numai o alternativă de moment. Că de fapt el era omul cel mai potrivit.

Vocea sa se înălţă din nou, puternică şi poruncitoare:

— Îl invit acum pe senatorul Powers să iasă în faţă şi să recunoască dacă a înfăptuit într-adevăr aceste crime, astfel încât noi, naţiunea americană, să putem reacţionara onestitatea lui cu toată onestitatea noastră. Pe scurt, eu consider că trebuie să votăm pentru binele ţării. Chiar dacă senatorul este nevinovat, mi-e teamă că aceste acuzaţii vor implica administraţia sa şi America, în anii ce vor urma, într-un spectacol care va eroda reputaţia noastră în străinătate şi, mult mai important, va reduce capacitatea ţării noastre de a se dezvolta.

Trecu cu privirea peste ziarişti. Unul dintre ei dădea din cap aprobator. Continuă cu vigoare:

— Ţara noastră va fi subiectul unor noi zvonuri, unor noi acuzaţii, investigaţii, poate vor apărea noi dovezi şi, în final, chiar mandate de arestare. Am avut de suferit destul în privinţa aceasta pe timpul fostei administraţii.

De data aceasta, erau mai mulţi care îşi manifestau acordul. Era un orator cunoscut pentru carisma sa în faţa mulţimii. Aceşti jurnalişti erau dintre cei mai duri, cinici şi obişnuiţi să nu creadă ceea ce li se spunea. Acum însă erau singurul auditoriu care conta. La urma urmei, ei erau luptătorii din tranşeele abjecte ale scandalurilor politice. Dacă putea să-i convingă pe aceştia, întreaga naţiune avea să-i urmeze.

Îi privi pe câţiva drept în ochi. Vocea sa era plină de revoltă când începu din nou să apeleze la sentimentele lor:

— America este liderul mondial. Nu văd cum am putea perfect conştienţi să alegem un bărbat în această poziţie crucială de preşedinte, când avem îndoieli atât de profunde, nu numai în legătură cu caracterul său, ci şi referitoare la curăţenia mâinilor… şi sufletului

său.

Mulţi dădeau din cap aprobator. Vocea sa era răsunătoare şi transmitea forţă auditoriului.

— În aceste condiţii, el nu poate conduce. Nu trebuie să conducă. Douglas Powers *nu trebuie să fie în fruntea noastră!*

Bliţurile explodară. Camerele de luat vederi intraseră în acţiune. Creighton Redmond stătea nemişcat în capul scării, în timp ce un val de aprobare părea că se ridică din mijlocul reprezentanţilor presei, de obicei atât de indiferenţi şi plictisiţi. Preşedinţia fusese scopul vieţii sale. Nimic altceva nu conta. Dorea să ajungă preşedinte cu fervoarea unui om flămând.

Aştepta, sperând…

Şi atunci, inimaginabilul se produse. Unul dintre reporteri începu să bată din palme. Apoi un altul. În scurt timp, aplauda întregul grup. Sprijinul lor radia de pe feţele lor animate şi răsuna din palmele lor. Erau americani. Voiau un preşedinte onest, cu o reputaţie nepătată. Creighton Redmond, fostul judecător integru la Curtea Supremă, era omul potrivit.

51

LUNI, 12:30 PM
NEW YORK CITY

Mustangul închiriat de Sam era parcat nu departe de Strada 59. Abandonară discret taxiul furat şi urcară în Mustang. Sam intră cu maşina în trafic, în timp ce Julia îi explica cum reuşise să-şi dea seama unde trebuie să fie părintele Michael şi Lyle după ce văzuse preotul şi inscripţia de lângă bucătăria bisericii.

— Nu i-am găsit în Westchester fiindcă preotul nu locuieşte acolo. Cred că l-a întâlnit pe bunicul în Oyster Bay şi, după ce unchii mei l-au dus la sanatoriu, părintele Michael a continuat să-l viziteze şi acolo. Îţi aduci aminte de accentul german? E posibil să fie vorba despre un preot itinerant. Mama mi-a povestit că bunicul devenise mai evlavios. Începuse chiar să se ducă de două-trei ori pe săptămână la biserică. Pot pune pariu că s-au întâlnit în biserica parohială a familiei.

Sam o luă spre sud, pe Second Avenue.

— În cazul ăsta, Creighton, sau oricine altcineva din clanul Redmond, nu l-ar fi cunoscut pe acest părinte Michael?

— Nu neapărat. Unchii mei nu au mai fost la o slujbă de foarte multă vreme. Creighton şi Alexis sunt singurii care trăiesc acum în Oyster Bay şi nici chiar ei nu au petrecut acolo decât puţin timp de când şi-au vândut casa din Washington. Copiii lor mai mari au plecat de acasă, ca Vince, iar cei mai mici sunt la şcoli cu internat. De când bunicul a fost trimis la sanatoriu, reşedinţa de la Arbor Knoll a fost mai tot timpul goală, cu excepţia servitorilor.

— Unde-i această biserică a familiei?

— În Oyster Bay. Biserica Sfântului Dominic. Fac parte din ordinul dominican, la fel ca şi preoţii şi măicuţele de la bucătăria care servea supa pentru săraci. Asta mi-a atras atenţia. Nu ştiam de ce a încercat să evadeze… Ei bine, cred că ceea ce vrea să facă Lyle Redmond este să meargă la Oyster Bay şi să-i înfrunte pe fiii săi.

Sam se însufleţise.

— Însă aşa cum am reuşit noi să ne dăm seama de asta, la fel de bine o pot face şi Creighton sau Vince.

— Din păcate, se strâmbă Julia.

Ieşiră din Manhattan, trecură prin Queens şi mai departe prin comitatul Nassau. Julia porni radioul şi căută un post care transmitea ştiri.

— Hai să auzim ultimele veşti proaste.

Sam se uită la ea.

— Abia aştept.

Ea îi zâmbi şi îşi lăsă capul pe umărul lui, ascultând datele meteo şi scorurile de la meciurile de fotbal. Într-un târziu, veni şi rândul ştirilor: „Corpul lui Geoffrey Staffeld de la Scotland Yard a fost descoperit în cursul acestei după-amieze într-o cameră de hotel din West Side…”

Ascultară în tăcere raportul asupra aparentei sinucideri a lui Staffeld, a notei scrise cu sânge pe perete şi a documentelor şi fotografiilor incriminante găsite în servietă.

— Dumnezeule, şopti Julia şocată. Asta era treaba cu „sinuciderea”. Hârtii ascunse acolo care să demonstreze că şi Staffeld a molestat copii! Iar faptul că şi-a luat singur viaţa are menirea să arate că-i pare rău pentru ceea ce a făcut. Tu te gândiseşi la varianta asta, Sam.

Sam încuviinţă încruntat şi ascultă mai departe fragmente din discursul lui Creighton, urmat de o dezminţire sfâşietoare din partea lui Douglas Powers: „Nu molestez copii! Nu l-am întâlnit niciodată pe Geoffrey Staffeld! Nu sunt decât nişte acuzaţii false şi nu o să am linişte până când cel ce a pus la cale toate astea nu va fi arestat şi condamnat! Este ridicol să credeţi…”

— Powers este terminat. Sam clătină din cap. Nu mai poate decât să nege, însă sinuciderea lui Staffeld face ca el să apară şi mai vinovat. Un molestator de copii iese în faţă ca să-l dea de gol pe un altul, spre binele Americii, ştiind că mai devreme sau mai târziu va fi descoperit şi el. Cine se aseamănă se adună. Tipul ăsta ştia despre ce vorbeşte. Se uită pe geam la peisajul de-a lungul şoselei, cu din ce în ce mai multe spaţii verzi şi case din ce în ce mai mari pe măsură ce se îndepărtau de oraş.

— Aşa se explică ce căutau Maya şi banda ei lângă hotelul Chieftain şi cum au reuşit să ne descopere pe noi. Probabil că ei l-au omorât şi terminaseră de aranjat scena sinuciderii cu puţin înainte de a ajunge noi acolo.

— Şi eu eram atât de ocupată să fur arma lui Staffeld, încât nici nu m-am gândit să mă uit în servietă.

— E foarte bine, pentru că altfel ar fi fost găsite amprentele tale pe ea. Powers este condamnat. Nu contează dacă Staffeld a siluit sau nu băieţei. E posibil ca Creighton să fi aranjat şi dovezile astea. Abraham Lincoln a spus odată: „În ţara asta, opinia publică reprezintă totul”.

— Şi Creighton a manipulat opinia publică până în punctul în care majoritatea oamenilor nu vor îndrăzni să-l voteze pe Powers. Le va fi frică de ceea ce îi rezervă viitorul Americii. Aproape că i se făcu rău când înţelese şi altceva: Pun pariu că sinuciderea este ceea ce a plănuit Creighton şi pentru mine. Din cauza asta n-a tras Stern direct în mine până acum. Dacă totul ar apărea ca şi cum m-aş fi sinucis, nu numai că ar scăpa de mine, dar ar fi şi o dovadă clară că am înnebunit

şi din cauza asta l-am ucis şi pe Orion. În plus, dacă apare ca şi cum şi tu te-ai fi sinucis împreună cu mine, Creighton e acoperit pe toate fronturile.

Sam dădu din cap aprobator.

— Bunicul tău e singura noastră şansă. Trebuie să-l găsim.

Ascultară şi alte ştiri, inclusiv descrierea lor aşa cum arătau în realitate, însoţită de avertismentul că ar putea fi înarmaţi şi periculoşi.

Ea clătină supărată din cap.

— Nu pot să cred că e vorba despre noi.

Ştirile se încheiară cu un raport referitor la petrecerea preelectorală, prevăzută să se desfăşoare în după-amiaza aceea la Arbor Knoll. Comentatorul citi o listă lungă de celebrităţi care aveau să participe şi anunţă că postul va transmite în direct începutul evenimentului.

Sam lovi volanul cu pumnul.

— Nu pot să cred că o să câştige.

— Vom găsi o cale ca să-l oprim, promise Julia. Ura ei faţă de Creighton creştea cu fiecare secundă. Era sigură acum că el fusese cauza morţii mamei sale. O clipă, cu o furie de nestăpânit, îşi dori să-l omoare şi ea pe el.

Merseră mai departe în tăcere, îngrijoraţi, trecând pe lângă rămăşiţele îngrămădite ale vechilor depozite şi fabrici, urmate curând de orăşelele şi reşedinţele izolate din Long Island. Ieşiră de pe autostrada interstatală şi o luară spre nord, pe autostrada 106, prin ţinutul cailor, unde casele aveau garduri albe şi curţi mari, iar peste tot plutea o aromă rurală.

Julia nu mai văzuse de ani de zile zona aceasta şi privirea ei însetată ar fi vrut să se desfete cu imaginile care îi înconjurau. Mintea sa lucra însă febril, încercând să găsească o cale pentru a-l învinge pe Creighton. Încercând să imagineze o cale ca să-l omoare…

Nu îşi îngădui să ducă gândul până la capăt.

Autostrada 106 devenise South Street şi ajunseră în sfârşit în localitatea de coastă Oyster Bay, cu aspectul său de sat pescăresc. Stoluri de pescăruşi zburau pe deasupra lor, iar intrările în magazine erau decorate cu ancore, pânze şi alte obiecte din arsenalul marinăresc.

Julia îi indică lui Sam o stradă laterală care urca pe un deal.

— De aici vom merge pe jos. În caz că… Parcară maşina pe o străduţă liniştită, mărginită de case albe şi copaci bătrâni.

Sam nu zicea nimic. Ştia ce vrusese Julia să spună cu *în caz că… în* caz că Maya Stern sau Curăţătorii se hotărâseră să cerceteze şi ei biserica catolică locală.

Biserica Sfântul Dominic se înălţa la intersecţia dintre Anstice Street şi Weeks Avenue. Era o clădire încântătoare din piatră, cu

vitralii la ferestrele arcuite şi o clopotniţă înaltă. Campusul bisericii se întindea pe un întreg cvartal şi cuprindea casa parohială şi mănăstirea. Pe partea cealaltă a străzii se afla liceul „Sfântul Dominic”, precum şi un centru sportiv şi un birou parohial. Era un campus destul de mare pentru o localitate aşa de mică şi probabil că biserica se bucura de mult respect din partea locuitorilor.

Aerul era saturat de mirosul revigorant al apei sărate din golf. Razele soarelui cădeau pieziş printre crengile copacilor, unde se mai vedeau câteva frunze îngălbenite. Julia îl conduse pe Sam prin parcarea din spatele bisericii. Se uitau peste tot după un semn al prezenţei Mayei Stern sau a criminalilor ei.

Deodată dădură cu ochii de furgoneta verde Volkswagen.

— Asta este, şopti ea. Asta e furgoneta în care l-am văzut pe preot.

Sam nu era la fel de fericit.

— Mai bine puneau un anunţ afară. Ori părintele Michael şi bunicul tău sunt aici, ori oamenii lui Creighton i-au găsit înaintea noastră şi au lăsat furgoneta în urmă.

Intrară repede în biserică prin uşa laterală. Înăuntru era linişte şi nu se vedea nimeni. Înaintară spre altar pe intervalul dintre scaune. Sanctuarul era lambrisat cu lemn lăcuit. Lumânări roşii pâlpâiau în faţă, înaintea şirurilor de bănci din lemn. Aerul părea încremenit, în aşteptare.

Nu era un mediu în care Sam se simţea la largul lui.

— Ce facem acum?

Julia se uită împrejur. Bunicul ei se ascundea probabil în biserică sau într-una din clădirile din campus. Puteau lua la rând fiecare clădire şi tot n-ar fi fost sigur că el s-ar arăta. Trebuia să găsească o metodă prin care să-i comunice cine este şi că poate să-şi facă apariţia fără grijă.

Şi deodată găsi răspunsul. În balconul de deasupra intrării se afla o orgă cu faţa la altar.

— Aşteaptă aici. Urcă treptele înguste ca să se aşeze la orgă. Întinse mâinile. Observă uimită crema cafenie care le acoperea. Parcă nu ar fi fost mâinile ei. Apoi faptul că se afla în faţa unei claviaturi i se păru un vis frumos din viaţa altcuiva.

Inima ei bătea cu putere. Brusc muzica se revărsă cu furie în sinea ei. Bogată şi emoţionantă, îi umplea fiecare fibră şi o transporta într-o altă viaţă, o transforma într-o altă „ea”, uitată, pierdută în violenţa şi durerea ultimelor trei zile, de la moartea mamei sale. Trecuseră numai trei zile? I se părea o eternitate.

— Totul e în ordine? Sam era jos şi se uita la ea îngrijorat.

— Mă simt minunat. Ştia ce să cânte pentru bunicul ei – „Shell We Dance?” de George Gershwin. De îndată ce luă această hotărâre, muzica începu să se reverse din degetele ei. Era atât de natural, de

lipsit de efort şi de plăcut. Ticăloşia lui Creighton dispăru din mintea ei. Începu să cânte şi sunetele orgii umplură biserica şi ieşiră pe uşa deschisă, chemându-l pe bunicul ei.

52

LUNI, 1:48 PM
OYSTER BAY, NEW YORK

Julia continua să cânte, copleşită de emoţie. Biserica rămânea însă goală, cu excepţia lui Sam, care veghea în umbra balconului de unde cânta ea. Trecu la altă melodie: „I Got Rhythm”. Gershwin avea o ingeniozitate armonică neobişnuită şi chiar şi acum, după atâţia ani de când scrisese această melodie, muzica era neverosimil de proaspătă şi atrăgătoare.

Julia asculta muzica şi privea către altar. Spera…

Nu se vedea însă nici un semn că bunicul ei sau altcineva s-ar afla pe acolo.

Îşi cercetă memoria şi o altă melodie celebră a lui Gershwin îi veni în minte. Fără nici o pauză, atacă „Our Love Is Here to Stay”. Notele se răspândiră în biserică.

Cu timpul, Munţii Stâncoşi se pot prăbuşi,
Stânca Gibraltarului se poate sfărâma,
Nu sunt altceva decât lut,
Însă dragostea noastră e veşnică…

La început nu se auzi decât o mişcare aproape insesizabilă. Undeva, într-un colţ al bisericii, se mişcase o uşă. Apoi o umbră se furişă chiar în biserică şi în faţa ei apăru un preot franciscan, îmbrăcat într-o sutană cafenie, cu capul acoperit cu o glugă care îi cădea şi peste ochi.

Degetele Juliei îngheţară. Muzica încetă brusc.

Preotul franciscan îşi dădu gluga pe spate.

— La naiba, nu te opri. Îmi place foarte mult asta.

Părul alb al lui Lyle Redmond strălucea. Faţa lui osoasă, plină de riduri, se ridicase spre Julia. Apariţia lui o umplu de emoţie. Era fericită, însă parcă nu-i venea să creadă…

Pe faţa ei apăru un zâmbet larg şi începu din nou să cânte.

Bătrânul bătea ritmul cu piciorul. Se uită la Sam.

— Tu eşti Sam Keeline?

Sam îşi stăpâni cu greu un zâmbet.

— Da. Dumneavoastră sunteţi Lyle Redmond?

— Da. Hai să ascultăm.

De cum termină melodia, Julia coborî în fugă treptele. Simţea o mare uşurare şi era teribil de emoţionată. Acolo, jos, bătrânul o aştepta. O cuprinse strâns la pieptul lui. Nu o mai îmbrăţişase niciodată până atunci. Julia îi simţi inima bătând cu putere, oarecum nesăţioasă. Bătrânul mirosea a somn şi a rugăciuni. Corpul său începuse însă să tremure şi ea înţelese de ce când se dădu puţin înapoi. Ochii lui spălăciţi se umpluseră de lacrimi. Juliei nu-i venea să creadă că bunicul ei dur, irascibil, cu voinţa sa de fier, putea să plângă şi lucrul acesta o impresionă profund.

El remarcă surpriza ei.

— Atunci când îmbătrâneşti, plângi indiferent dacă vrei sau nu. E un lucru tare neplăcut. Alternativa la bătrâneţe este însă şi mai neplăcută. Îi zâmbi cu gura până la urechi. Cum naiba aţi reuşit să mă găsiţi?

Sam întrerupse dialogul:

— Mai întâi trebuie să-l faceţi pe părintele Michael ăsta al dumneavoastră să-şi mute furgoneta. E ca un indicator care spune „Aici se află Lyle Redmond”.

Lyle dădu brusc din cap în semn că a înţeles.

— Părintele e în casa parohială. Veniţi după mine. În timp ce părăseau biserica, bătrânul se uită sfios la Julia. Mă bucur că vezi din nou, copila mea. Mare păcat că ai fost oarbă atâta vreme.

— Mulţumesc, bunicule. Nu mai putea aştepta. Trebuia să-l întrebe. Ce eveniment din noaptea debutului meu ar fi putut să-mi provoace orbirea?

Bătrânul coborî pleoapele, părând tulburat.

— Mi s-a spus că te-a impresionat publicul.

— Nu asta a fost cauza, spuse ea. Acum ştiu sigur.

El se încruntă, încercând să-şi amintească.

— Ştii, bineînţeles, că tatăl tău a murit în timp ce dormeai, însă e singurul lucru pe care mi-l amintesc în legătură cu noaptea aceea. Şi, la naiba, cred că a fost de-ajuns.

— Nu a avut loc vreo ceartă mai dură? insistă ea.

— Îmi pare rău, copilă. Nu a fost decât o petrecere obişnuită. Nu pot spune însă că tatălui tău i-a plăcut prea mult. După cum îmi amintesc, era într-o dispoziţie mizerabilă.

— Era? Ea nu-şi amintea acest lucru. De ce?

Lyle ridică din umeri.

— Cine ştie. Probabil că Dan îi făcea viaţa amară. Dan obişnuia să se poarte aşa. Ştii şi tu, ca între tată şi fiu. Dumnezeu ştie că nici eu nu am fost mai breaz cu fiii mei.

Mergeau cu paşi repezi pe trotuarul care ducea la casa parohială. Razele soarelui pătrundeau printre ramurile dezgolite ale arborilor şi desenau dantele de umbră şi lumină pe trotuar. Sam şi Julia se uitau

îngrijoraţi de jur-împrejur.

— Sunteţi aici de aseară? întrebă Sam.

Lyle încuviinţă.

— Părintele m-a adus direct aici după ce ne-am oprit să mâncăm ceva şi să luăm câteva ţigări de foi. Bine că mi-am adus aminte. Fiţi copii buni şi nu-i spuneţi părintelui Michael că am înjurat, încerc să mă schimb, însă e ca şi cum ai vrea să faci un vegetarian dintr-un mâncător de carne. Mintea încearcă să respecte programul, însă ce am pe dinăuntru se revoltă mereu. Nu e uşor să schimbi ceea ce ai fost o viaţă întreagă.

Julia îşi ascunse un zâmbet. Urcară treptele de la intrarea în casa parohială, o clădire albă cu acoperiş înclinat şi cu mai multe rânduri de ferestre strălucitoare. Julia ardea de nerăbdare să-l întrebe despre cercei, despre inel şi despre caseta pe care le văzuse în cartea lui Sam, despre castelul Konigsberg, însă trebuia să aştepte momentul potrivit.

— Eşti iar aşa cum te ştiam eu, bunicule. Nu cum te-am găsit atunci când te-am vizitat împreună cu mama. Cred că te-au drogat rău acolo, spuse ea.

— Ticăloşii, mormăi bătrânul. Şi nu mă gândesc numai la Reilly şi la maimuţoii lui. Toate drogurile alea „pentru binele meu”. Din cauza asta vizitatorii trebuia să se programeze ca să mă vadă. Ca să aibă timp Reilly să mă umple cu droguri.

Sam, care ascultase până atunci, interveni:

— De ce vă aflaţi în biserică şi nu cu părintele Michael în casa parohială? E ceva în neregulă aici?

Se opriseră acum în faţa uşii mari de la casa parohială.

— Nu. Părintele Michael m-a lăsat acolo ca să nu se descopere cine sunt eu de fapt. Monseniorul şi alţi câţiva ştiu, pentru că le-a spus părintele. Nu a aflat însă toată lumea. Sau poate că i-a fost teamă că iubiţii mei fii vor trimite pe cineva să mă caute la casa parohială. În colţul ochilor îi apărură din nou lacrimi şi o privi pe Julia. Slavă Domnului că ai fost tu, copila mea.

Intraţi în casă, Sam îi atrase atenţia părintelui Michael asupra pericolului pe care îl reprezenta furgoneta şi călugărul se duse imediat să o mute într-un loc ferit. Lyle îi prezentă pe Julia şi pe Sam pastorului, Monseniorul Jerome O’Connell şi-i spuse că sunt două rude ale sale.

— Monseniorul a slujit la Roma împreună cu părintele Michael cu multă vreme în urmă şi au devenit prieteni buni, le explică Lyle. Aşa că atunci când părintele Michael s-a pensionat, să zicem, a venit aici pentru o vreme.

— Am fost foarte fericiţi să-l avem cu noi.

Monseniorul era un bărbat de înălţime mijlocie, cu un nas

proeminent şi ochi căprui jucăuşi. Purta un costum negru cu guler alb, exact ca şi preotul pe care Julia şi Sam îl văzuseră în Hell's Kitchen. Zâmbi când le strânse mâinile. Privirea sa se opri îndelung asupra Juliei, care era încă machiată şi purta haine demne de Armata Salvării.

— Vă ştiu de undeva, domnişoară?

Julia îl văzuse de mai multe ori când ea era în mijlocul reprezentanţilor clanului Redmond, însă ultima întâlnire avusese loc numai cu două zile în urmă, când preotul îi strânsese mâna şi îşi exprimase simpatia la ceremonia dedicată morţii mamei sale.

— Cred că ne-am mai întâlnit, răspunse ea evaziv.

El dădu din cap şi se întoarse din nou către Lyle.

— De ce nu mergeţi în sufrageria de la capătul coridorului? Părintele Michael o foloseşte deseori drept cameră de scris. Este liniştită şi vă puteţi bucura de vizită.

Bătrânul îi conduse de-a lungul coridorului, când Julia îşi dădu brusc seama că mai aveau foarte puţin timp dacă voiau să-l oprească pe Creighton. Până la deschiderea urnelor, a doua zi dimineaţă, rămăseseră mai puţin de şaisprezece ore.

Bunicul ei se aşeză într-un balansoar, iar Julia închise repede uşa.

— Ai auzit despre Creighton?

Mobila din încăpere era simplă şi confortabilă – o sofa, un fotoliu tapiţat şi balansoarul, toate în jurul unei măsuţe joase de cafea din lemn de nuc. Fereastra dădea spre curtea din spate. În faţa ei se afla un birou şi pe el un caiet închis. Coperta acestuia era atât de îndoită, de parcă preotul l-ar fi purtat cu el ani de zile, de-a lungul călătoriilor sale. Caietul conferea o anume intimitate încăperii, semn că opera Domnului nu se oprea niciodată.

— La naiba, Julia, cine n-a auzit? Era un pungaş neînsemnat şi acum forţează intrarea în Biroul Oval. L-am subestimat. Lyle zâmbi amar. Greşeala mea. A vrut întotdeauna să mă depăşească. Am crezut că nu are curajul necesar. Bătrânul se uită la ei morocănos. M-a depăşit în ce am avut eu mai ticălos. Cred că trebuie să-mi pară rău pentru asta. Se uită la Julia. Nu se compară nici pe departe cu mama ta, bineînţeles. Ea a fost o învingătoare.

Juliei i se puse un nod în gât.

— Mama a murit din cauza lui Creighton. Sunt sigură de asta.

Bătrânul lăsă capul în jos şi lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraz.

— Din cauza mea. Eu i-am trimis pachetul. Şi ţie, Keeline. Noroc că n-ai fost şi tu ucis.

— Încearcă să pună mâna şi pe mine şi bănuiesc că şi dumneavoastră sunteţi pe listă. Poate că înaintea mea.

Vocea bătrânului deveni dintr-o dată puternică:

— Ştiu asta.

Îi povestiră tot ceea ce se întâmplase de vineri seara – uciderea lui Marguerite de către Maya Stern, moartea lui Orion Grapolis, atacul asupra Juliei la Teatrul Romanov, trădarea lui Pink şi cum scăpase Julia de la sanatoriu.

Faţa bătrânului se lumină.

— L-ai împroşcat cu piper pe ticălosul ăla de Reilly? Ce-aş fi vrut să văd şi eu scena!

Sam se aplecă spre el.

— Avem nevoie de dovezi solide împotriva lui Creighton şi simpla noastră mărturie nu e de folos. Eu am fost declarat trădător, Julia nebună, iar dumneavoastră senil. Avem nevoie de ceva care să ne garanteze că Creighton n-o să câştige mâine, apoi putem să ne ocupăm de aducerea lui în faţa justiţiei. Jurnalele pe care le-aţi scris conţineau vreo dovadă incriminatorie? Sau ce ne puteţi spune despre Camera de Chihlimbar? Din puţinul pe care am apucat să-l citesc din scrisoarea dumneavoastră, se pare că ştiţi ce s-a întâmplat cu ea.

În sufletul lui, bătrânul încerca să reziste. Avea ocazia să dezvăluie totul, însă acum nu mai voia să o facă. Nu încă. Ferecase în el această taină mai bine de jumătate de veac. *Camera de Chihlimbar.* Nimeni din cei în viaţă nu ştia secretul, cu excepţia lui Creighton – şi a sa.

— Nu se poate să nu ştii ceva despre Cea de a Doua Comoară a lui Himmler, îl îmboldi Julia. Caseta cu pietre preţioase din cabana ta e de la castel. Ca şi inelul meu din alexandrit şi cerceii cu smarald ai mamei. Bunicul Austrian ţi-a dat caseta? El a furat Camera de Chihlimbar?

Faţa bătrânului devenise impenetrabilă.

— S-ar putea spune şi aşa.

— Ce s-a întâmplat atunci, bunicule?

Bătrânul tăcu, frământând absent stofa sutanei.

Julia se ridică brusc, traversă încăperea şi se ghemui lângă el. Se uită drept în ochii lui.

— Tu eşti ultima noastră şansă. Gândeşte-te la mama. Ştiu că ai vrut ca jurnalele tale să fie cunoscute, altfel nu le-ai fi trimis părţi din ele mamei şi lui Sam. Ce era în ele de voiai ca să afle toată lumea?

Lyle se uită la ea.

— De unde ştii de jurnale?

— Doamna Schwartz. Cred că încă te mai iubeşte niţel.

— O bătrână nebună. Se vedea însă că începe să cedeze.

— Nu-i poţi lăsa pe Creighton şi John Reilly să câştige, îl imploră ea. De ce ai vrut să-ţi faci cunoscute jurnalele, bunicule?

Bătrânul Lyle ezita ca un animal flămând care se ferise multă vreme să atingă mâncarea fiindcă fusese învăţat că e otrăvită. În sinea lui ştia însă că nu e vorba de otravă... ci de paradis. Pe timpul călătoriei pe care o făcuse până aici înţelesese că nu mai era de-ajuns

să se ferească de iad. Raiul cu porţile sale albe şi îngerii şi dulcea lui soţie, Mary şi tot binele în care crezuse odată… acolo voia să ajungă.

Dar ca să ajungă acolo trebuia să lase în urmă trecutul. Trebuia să îndrepte o mulţime de greşeli. Se foi pe scaun. Se hotărâse asupra a ceea ce avea de făcut.

— Sunteţi doi copii isteţi. Şi aveţi dreptate. Nimeni nu o să ne creadă. Însă există ceva de care toată lumea va vrea să afle… şi să creadă…

IUNIE 1945, LA GRANIŢA HELVETO-GERMANĂ

Alcătuiau o pereche ciudată, însă ei se înţelegeau perfect: căpitanul Dan Austrian admira capacitatea tânărului Redmond de a se face plăcut şi de a obţine echipamentul pe care îl dorea. Sergentul Lyle Redmond era impresionat de inteligenţa rece şi relaţiile mai bătrânului Austrian. Căpitanul era maestru în ocolirea capcanelor birocraţiei. Şi lui Lyle îi plăcea acest lucru.

Războiul se terminase în iunie, iar căpitanul Austrian şi sergentul Redmond, împreună cu compania lor, fuseseră detaşaţi în sudul Germaniei pentru a asigura aprovizionarea experţilor de artă ce încercau să clasifice nenumăratele valori furate.

Căpitanul Austrian fusese norocos, dar şi pentru că vorbea nemţeşte: într-un sat din Alpi, lângă lacul Constanţa, auzise întâmplător doi săteni vorbind despre un tren special care trecuse pe acolo, în drum spre Zurich, cu câteva săptămâni înainte de sfârşitul războiului. Se duseseră şi ei să vadă ce era aşa special în legătură cu trenul respectiv. Pe fiecare vagon era înscrise numele înfricoşătorului Heinrich Himmler şi însemnele negre ale SS-ului. Trenul era tras pe o linie secundară pentru reparaţii. Un colonel SS cu cizme negre înalte sărise dintr-un vagon şi-l auziseră strigând „Să nu cumva să-ţi bagi aici degetele tale scârboase, Maas”. Sătenii ar fi vrut să afle ce transporta trenul, însă le fusese frică să mai zăbovească pe acolo. Singurul lucru pe care îl mai aflaseră fusese că „Maas” era un bancher din Zurich.

Toată povestea asta îi trezise interesul lui Austrian. Era de prea multă vreme pe lângă experţii în artă ca să nu-şi de-a seama de cantitatea comorilor pe care germanii – în special conducătorii nazişti – le furaseră. Dăduse mai multe telefoane sub pretextul unei afaceri cu bunuri pentru armată şi reuşise să găsească un bancher pe nume Selvester Maas. Se dusese la Zurich şi stătuse de vorbă cu bancherul, băuseră împreună, merseseră împreună la femei şi în final îl

convinsese să recunoască cum că, într-adevăr, văzuse picturi faimoase, bijuterii fabuloase şi, mai presus de toate, o capodoperă de o inestimabilă valoare – legendara Cameră de Chihlimbar.

După ce bancherul îl lăsase să vadă un panou, Austrian nu s-a mai gândit decât cum să pună mâna pe comoară. Era însă o întreprindere prea dificilă pentru un singur om. Avea nevoie de ajutorul lui Lyle Redmond.

Redmond nu ascunsese niciodată foamea lui de bani. Cei care se nasc săraci speră întotdeauna să nu moară tot aşa. Însă pentru cei mai mulţi rămâne un vis şi Redmond ştia că şi în cazul lui, şansele de îmbogăţire erau foarte mici. Aşa că negociase cu Austrian să împartă comoara pe din două.

Austrian aranjase ca Redmond să se întâlnească cu bancherul Maas. Însă atunci când Redmond ajunsese la depozitul din Zurich unde trebuia să aibă loc întâlnirea, se ciocnise de un băiat care fugea de parcă ar fi fost urmărit de diavol. Faţa lui era albă de frică.

În depozit, bancherul zăcea mort, cu sângele împrăştiat pe un perete.

Daniel Austrian era lângă el, cu o carabină în mână.

— Maas devenise suspicios. A vrut să mă omoare. Chipul lui Austrian era mânios. Avea un temperament violent.

— Da? Şi unde e arma? Redmond nu crezuse nici o clipă ceea ce-i spunea Austrian.

Răul fusese însă făcut. Prada era acolo, gata să fie luată şi oricum nu-i aparţinuse bancherului. Aşa că Lyle Redmond îşi ajutase prietenul să care cadavrul în maşina sa, iar Austrian îl aruncase în cartierul rău famat din Zurich. Revenise apoi să-l ajute pe Redmond să revopsească lăzile şi să le eticheteze drept „Proprietate a Guvernului American”. Pe lăzile mai mici scriseră ustensile de bucătărie, iar pe cele mari, în care se afla Camera de Chihlimbar, grinzi pentru poduri. Dimineaţa, la ora opt fix, sosiseră acolo camioanele pe care le închiriaseră de la o firmă din Zurich. Camioanele trecuseră lăzile peste graniţă, în Germania, unde soldaţii le transferaseră în camioane americane, care le duseră mai departe spre vest.

Timp de şase luni. Cea de-a Doua Comoara lui Himmler zăcuse într-un depozit supraaglomerat din Paris, Austrian se ocupase de hârtii. Redmond avusese grijă ca ordinele să fie executate. Alcătuiau o echipă, fiecare specialist în domeniul său şi se puteau baza unul pe celălalt.

Când lui Lyle Redmond îi venise rândul să fie demobilizat şi să plece acasă, Dan Austrian aranjase ca lăzile să fie încărcate pe acelaşi vapor, ca surplus al armatei. La scurt timp după sosirea comorii la Fort Dix, în New Jersey, proaspătul lăsat la vatră Lyle Redmond se prezentase cu documente care dovedeau că achiziţionase marfa

respectivă. Ca o mulţime de alţi americani, cumpărase din surplusul armatei pentru a-şi întemeia o afacere după război. Afacerea se dovedise foarte profitabilă.

Austrian intrase în legătură cu un vechi prieten al familiei care era proprietarul unei galerii de artă pe Fifth Avenue, în New York City. Cu ajutorul lui vânduseră o mare parte din piese. În întreaga Europă, colecţionari avizi, care se bucurau de o infuzie bruscă de bani după război, cumpărau obiecte de artă de la proprietari dubioşi. Era cu atât mai convenabil ca aceste obiecte să fie achiziţionate aici, în Statele Unite.

Austrian şi Redmond se lansaseră. Numai bolta cerului putea să-i mai oprească şi, combinând numele Austrian cu inteligenţa lui Redmond, compania lor, care se ocupa cu proiecte de dezvoltare a proprietăţilor, produse destui bani ca să poată cumpăra soarele, luna şi oricât de multe dintre stelele de pe cer.

Lyle Redmond descoperise însă că bogăţia nu-i adusese pacea mult dorită. Acceptase o crimă şi participase la un mare furt. Singura soluţie ca să scape de povară era să spună lumii ce se întâmplase. Şi dacă lumea nu voia să-l creadă, nu avea decât să privească zecile de capodopere care împodobeau pereţii reşedinţei de la Arbor Knoll.

OYSTER BAY

În mica încăpere se aşternuse tăcerea. Julia auzise tot ceea ce se temuse să afle şi chiar mai mult. Bunicii ei furaseră Cea de-a Doua Comoară a lui Himmler şi puseseră mâna pe Camera de Chihlimbar. Erau amândoi răspunzători de moartea unui om – Selvester Maas, deşi numai bunicul Austrian trăsese în el. Julia îşi amintea temperamentul său vulcanic, ascuns de obicei de o politeţe desăvârşită.

Informaţiile pe care le aflaseră de la bunicul ei nu erau de ajuns. În afară de faptul că o parte a tezaurului se afla încă în posesia familiei, ea nu reuşea să vadă cum ar putea fi învins Creighton. Cum ar putea contesta acuzaţiile aduse lui Douglas Powers.

Simţea un nod dureros în piept. Ea şi Sam ajunseseră în alt punct mort.

Părintele Michael se strecurase tăcut în încăpere în timp ce Lyle povestea. Se aşezase la birou, cu mâna pe carnetul de însemnări. Faţa sa îmbătrânită era foarte sobră şi pungile de sub ochi păreau a se mai întuneca pe măsură ce Lyle se apropia de sfârşit.

— Nu le-ai spus că Selvester Maas intenţiona să înapoieze comoara, zise el încet.

Lyle era uimit.

— N-am ştiut lucrul ăsta. Părea foarte obosit. Ţi-am spus eu aşa ceva? Cred că am uitat.

Julia oftă.

— Bunicule, cum ai putut să-l laşi pe bunicul Austrian să scape nepedepsit după o astfel de crimă?

Lyle lăsă ochii în jos.

— Lăcomie. Nu am nici o scuză. Parcă îl văd şi acum pe Maas întins acolo, mort. A fost îngrozitor.

— Acum însă te căieşti profund, spuse încet părintele Michael.

— Mai mult decât pot suporta. Am de gând să raportez această crimă de îndată ce îl punem pe Creighton sub control.

— Creighton ştie despre prada asta? întrebă Julia.

Bătrânul ridică privirea.

— E singurul care ştie. A trebuit să-i spunem.

Sam îşi făcu simţită prezenţa. Citea pe faţa Juliei că ea înţelesese că bătrânul nu le oferise destule probe pentru a stopa ascensiunea lui Creighton la scaunul prezidenţial. Sau poate…

— Unde se află acum Camera de Chihlimbar? întrebă el. Ce a făcut Dan Austrian cu ea?

— A, faimoasa Cameră de Chihlimbar! Bătrânul Lyle părea din ce în ce mai adormit în balansoar. Trebuie să fie în vreo colecţie particulară, nu crezi, băiete?

— Ce fel de om e acela care poată ascunde aşa ceva? întrebă Julia. E îngrozitor, mai ales dacă te gândeşti ce înseamnă ea pentru poporal ras. Pentru lumea întreagă.

Preotul bătea darabana pe suprafaţa biroului.

— Aici este o problemă psihologică. Lumeasca dorinţă de a poseda. Dintotdeauna oamenii puternici au avut secrete pe care au refuzat să le dezvăluie. Şi aşa secretele lor au devenit şi mai secrete. Iar dacă este vorba despre o comoară dorită de toată lumea, cu atât mai mare este puterea celui care o deţine şi care nu trebuie s-o împartă cu nimeni.

Sam încuviinţă.

— Obiectele de artă furate sunt cumpărate fără prea multe întrebări, apoi încuiate în seifuri pentru propria plăcere a câtorva bogătaşi. De aceea hoţii continuă să fure opere celebre. E foarte profitabil.

Se auzi soneria de la intrare. Preotul se ridică.

— Mai bine mă duc să văd cine e.

Sam se ridicase şi el, îngrijorat.

— Vin cu dumneavoastră.

Se îndreptară spre uşă, Julia urmându-i îndeaproape. Încerca să alunge din minte gândul că soneria era semnalul unui pericol. Se uită înapoi peste umăr.

— Bunicule, ne ducem doar să vedem cine este…

Bătrânul adormise însă în balansoar. Capul îi căzuse într-o parte.

Începuse să sforăie.

În timp ce mergeau grăbiţi pe coridor, preotul le explică în engleza lui cu uşor accent:

— Adoarme mereu. L-au mai lăsat puterile. Iar ultimele zile au fost foarte obositoare pentru el. E un om puternic, însă prea crede că poate face orice.

În momentul în care ajunseră în holul de la intrare, o măicuţă în sutană albă răspundea celui care sunase. Inima Juliei bubuia. De cealaltă parte a uşii putea fi Maya Stern. Era posibil să-i fi urmărit până aici. Julia băgă mâna în buzunar şi apucă strâns pistolul Beretta. Ea şi Sam se traseră într-o parte. Şi el ţinea mâna în interiorul hainei, aproape de tocul pistolului. Nu era nici o ferestruică laterală prin care ar fi putut să verifice identitatea vizitatorului.

— Da? întrebă măicuţa. Pot să vă ajut cu ceva?

Se auzi vocea unui bărbat.

— A comandat cineva un taxi?

Julia răsuflă uşurată. Apoi îşi dădu seama că putea fi vorba despre unul dintre Curăţători care folosea un subterfugiu.

— Noi avem maşinile noastre, răspunse măicuţa politicoasă. Probabil că vi s-a dat o adresă greşită.

Urmă o clipă de ezitare.

— Am fost mai întâi la biserică, doamnă, pentru că de acolo am înţeles că trebuia să iau clientul. Vă rog să mă scuzaţi. Cred că dispecerul mi-a dat o informaţie greşită.

— Nu e nici o problemă. Măicuţa se întoarse către ei. Aşteptaţi vreun vizitator?

Nici Julia, nici Sam nu-i răspunseră.

— A primit un telefon să se ducă la biserică! exclamă Julia.

— Repede! zise Sam.

Ţâşniră amândoi pe coridor spre mica sufragerie. Uşa era deschisă şi în cameră nu se mai afla nimeni. Doar balansoarul se mai legăna uşor.

— Vulpoi bătrân! spuse Sam.

Priviră de-a lungul coridorului şi văzură o uşă laterală care dădea în curte. Holul de la intrare era mai aproape. Alergară înapoi la uşa principală şi ieşiră afară. Exact la timp ca să vadă taxiul ce se oprise mai jos pe stradă. Bătrânul tocmai deschidea portiera din spate. Era îmbrăcat tot în sutana de preot franciscan, cu gluga trasă pe ochi. Se uită înapoi şi îi văzu. Le făcu un semn vesel cu mâna şi dispăru în maşină.

— La naiba! explodă Julia. O să fie ucis!

Ea şi Sam alergară pe peluză şi săriră peste gărduleţul de piatră. Taxiul însă prinsese viteză, lăsându-i mult în urmă.

53

LUNI, 2:00 PM
ARBOR KNOLL

Limuzinele care opreau pe rând în faţa uşilor masive de la intrarea în reşedinţa de la Arbor Knoll străluceau în lumina rece a soarelui de după-amiază. Creighton Redmond îşi întâmpina oaspeţii în salon. Lângă el se afla soţia sa, îmbrăcată într-o rochie lungă Chanel, iar lângă ea stăteau candidatul la funcţia de vicepreşedinte, Arthur Friedman, cu soţia. Şuvoiul interminabil de suporteri, în hainele lor oficiale, însoţiţi de doamne împodobite din belşug cu bijuterii, îi producea o satisfacţie imensă lui Creighton…

Influentul senator Mutti din California. Marthann Marcianne, noua stea de la Hollywood cu ultimul ei iubit. Guvernatori, senatori şi membri ai Camerei Reprezentanţilor. Impresari, filantropi, industriaşi şi actori faimoşi de pe Broadway. Stele ale sportului. Cardinalul, episcopi, preoţi şi călugăriţe. Roata se întorsese şi acum numai cei aflaţi pe patul de moarte refuzaseră invitaţiile atât de dispreţuite cu puţin timp în urmă.

Creighton spumega însă de furie în adâncul său. Contrar tuturor aşteptărilor, Julia şi Keeline rămâneau în continuare liberi, iar tatăl său era de negăsit. Fără Julia, Keeline nu ar fi acţionat niciodată şi mai mult ca sigur că tot ea îl ajutase cumva şi pe bătrân. Era numai vina Juliei şi, cu cât se gândea mai mult la ea, cu atât o ura mai mult. Nu era o Redmond, indiferent cine fusese mama ei. Sau poate tocmai din cauza a ce fusese mama ei. Regreta din ce în ce mai puţin moartea lui Marguerite.

— Ce păr bestial, şopti soţia sa Alexis, referindu-se la ziarista de scandal din Washington care se oprise acum în faţa lui Friedman. Zâmbetul lui Alexis era chinuit. Chiar şi pentru una ca ea, care adora societatea, campania începuse să-şi piardă farmecul.

Creighton îi răspunse tot în şoaptă:

— Sub coafura aceea se ascunde o comoară de scandaluri politice. Gândeşte-te la câte ştie şi câte poate să dezvăluie. Zâmbeşte, dragă.

Pe măsură ce numărul celor care soseau se împuţina, Creighton îşi dădu seama că şi nervii lui erau întinşi la maximum. Trebuia să vorbească cu Vince. Mai mult ca sigur că Vince îi găsise pe Julia şi pe Keeline şi-i scosese din joc pentru totdeauna. Probabil că şi bătrânul era înapoi la sanatoriu în siguranţă.

— Cred că ne ajunge, ce părere ai? îl întrebă el pe Friedman. O lăsă

în loc pe secretara cu protocolul şi pe soţul ei să se ocupe de sosirea celorlalţi invitaţi şi, împreună cu Alexis, Friedman şi soţia acestuia, Janet, se îndreptă spre sala unde avea loc petrecerea, unde se împrăştiară printre invitaţi. Creighton strânse mai multe mâini, se opri puţin să vorbească şi să râdă cu invitaţii, acceptă o cupă cu şampanie şi, încet-încet, se îndreptă prin mulţime către Vince.

Când ajunse suficient de aproape de el, îi spuse în şoaptă:

— Trebuie să stăm de vorbă. Hai în pivniţa de vinuri.

Vince purta un smoching Gucci şi pistolul său Sig-Sauer se afla în siguranţă în tocul prins de umăr. Pe când coborau treptele, îi spuse lui Creighton:

— Mario zice că sondajele au sărit pur şi simplu după moartea lui Staffeld. Şaizeci la sută! Asta înseamnă cu cinci procente mai mult decât ai nevoie. Este mai mult decât sperau toţi care au fost convinşi că o să fii ales. Cred că Doug Powers a făcut apoplexie.

Continuând să înainteze, Creighton îl studia pe fiul său. În multe privinţe, Vince rămânea un mister pentru el. Se ridicase prin meritul său în Companie. Cu toate acestea, părea că-i lipseşte acea capacitate viscerală de a ucide pentru a-şi atinge scopul. Creighton ştia şi fără să-l întrebe că Julia, Keeline şi bătrânul se aflau încă în libertate. În caz contrar, Vince l-ar fi anunţat imediat.

— Să înţeleg că încă nu-i ai pe bunicul tău, pe Julia sau pe Keeline?

Vince suferea teribil fiindcă nu se achitase de însărcinarea lui. Se considerase întotdeauna ca fiind moştenitorul de drept al tatălui său şi aştepta să preia funcţia de şef al clanului Redmond după moartea lui Creighton şi a unchilor săi. Visa în secret să-i urmeze lui Creighton la Casa Albă. Nu imediat, bineînţeles, ci cândva în următorii douăzeci de ani, după ce va fi servit ceva timp ca director al CIA, apoi în vreun alt serviciu public. Poate în Senat. Ştia că tatăl său avea să fie un preşedinte popular, uşor de urmat. Creighton făcea totul atât de bine. Şi Vince spera ca într-o zi să-i ia locul, să iasă din umbra lui. Dar acum?

— Parcă i-a înghiţit pământul. Vocea lui, de obicei arogantă, era încordată. Nu mai avem nici o urmă, din nici o sursă – financiară, prieteni sau de la NYPD. E ca şi cum ar fi încetat să existe. Împinse uşa grea a pivniţei de vinuri şi intrară înăuntru.

Îndată ce uşa se închise şi cei doi bărbaţi se treziră singuri printre rafturile pline cu sticle, Creighton hotărî ce avea de făcut. Aerul era plin de mirosul bogat de struguri şi alcool. Nu mai putea să schimbe prea multe acum. Se îndreptă spre un butoi pe care se aflau în picioare mai multe sticle, aşezate acolo pentru ca sedimentele să se depună la fiind. Alese sticla cea mai bună – un vin Lafite-Rothschild din 1854, pe care plănuise să-l savureze singur în noaptea următoare, în cabană, în calitate de nou preşedinte al Statelor Unite şi de lider al

lumii.

Îi întinse preţioasa sticlă lui Vince.

— Deschide-o.

— Vinul din 1854? Vocea lui Vince exprima o imensă admiraţie. Sticla asta costă zece mii de dolari!

— Asta ca să vezi cât de important este pentru mine ceea ce faci tu, fiule. Deschide-o.

Lui Vince îi tremurară mâinile când scoase dopul şi turnă cu grijă în două pahare. Onoarea care i se făcea, precum şi încercarea la care era supus îl impresionau şi îl speriau în acelaşi timp. Onoarea… şi ameninţarea implicită: ori faci ceea ce trebuie, ori am terminat-o cu tine.

Văzând că mesajul său şi-a atins ţinta, Creighton închise ochii şi îşi umplu gura cu minunata licoare. Avea gust de cireşe, ciocolată neagră, o nuanţă de frunze vechi, o complexitate imposibil de găsit în cazul altor vinuri. Apoi lovi brusc cu pumnul în capacul butoiului. Vince sări în sus.

— Suntem amândoi terminaţi dacă ajung la cineva dispus să-i asculte. Se uita drept în ochii întunecaţi ai fiului său. Unde sunt, Vince? Gândeşte-te!

Vince se simţea îngrozitor.

— Maya Stern i-a pierdut pe Julia şi pe Keeline în oraş. Bătrânul n-a mai apărut de când a şters-o din sanatoriu. Am căutat în fiecare afurisită de biserică franciscană din comitatele Westchester, New York, Nassau şi Suffolk. Nimeni nu a auzit de acest părinte Michael. I-am pus pe Stern şi pe Curăţători să pieptene oraşul, iar agenţii Companiei îl caută pe bunicu’. Bineînţeles că agenţii nu ştiu de ce îl caută. Poate că dacă aş şti ce pun la cale Julia, Keeline şi bătrânul, atunci….

Creighton ridică brusc privirea din pahar.

— Ce plănuiesc ei să facă?

Cei doi bărbaţi se uitară unul la altul.

Vince zise încet, gânditor:

— După ce Julia l-a omorât pe Curăţător în Baltimore şi a fugit, unde s-a dus? La sanatoriu! Ea încearcă să intre în legătură cu bătrânul. Dacă am şti ce are de gând să facă bătrânul, de ce a fugit el de acolo…

— Tata? Creighton lăsă jos paharul atât de repede, încât vinul atât de preţios se împrăştie pe capacul butoiului. Dar ştim! El este Lyle Redmond. El nu a evadat de acolo ca să fugă sau să se ascundă în cine ştie ce motel prăpădit. El vrea să ne înfrunte. Pe noi, pe fiii lui necredincioşi. Pe nepotul său nerecunoscător. Vrea să ne învingă. Şi unde ar putea fi sigur bătrânul că o poate face?

— Aici. Vince ridicase pumnul în aer. Aici, la Arbor Knoll.

Ochii lui Creighton străluceau de emoţie.

— Să presupunem că Julia şi Keeline au ajuns şi ei la aceeaşi concluzie. Că s-au gândit şi ei că Lyle va veni aici. Însă bătrânul a evadat aseară. A avut nevoie de un loc unde să se ascundă. Un loc unde să fie în siguranţă… şi destul de aproape.

Mintea lui Vince lucra rapid. Era fiul tatălui său şi era director de departament la CIA. Era foarte inteligent şi muncitor şi cunoscuse pe pielea lui avantajele şi dezavantajele puterii. Se încurajă zicându-şi că poate să rezolve această ghicitoare.

— E cu preotul acela. Am cercetat însă toate bisericile franciscane… Soluţia îi apăru brusc, într-una din acele scânteieri ale gândirii care îl propulsaseră atât de rapid în ierarhia Companiei.

— Biserica *noastră!* Biserica familiei! Biserica Sfântul Dominic din Oyster Bay. Nu e franciscană, însă e posibil…

— Bineînţeles. Anul trecut, când începuse s-o ia razna, se ducea din când în când la slujbă. E posibil să-l fi întâlnit pe acest părinte Michael *acolo.* Pot să jur că influenţat de acest preot a vrut bătrânul să renunţe la tot. Un preot afurisit. Nu zicea Reilly că are un accent german? Un fior neplăcut îl străbătu pe Creighton la gândul că aveau de a face cu *un preot german,* însă alungă imediat din minte această imagine.

— Asta e, fiule. Pune mâna pe el! Trimite…

Se opri brusc. Fusese gata să spună „Trimite-o pe Maya Stem”, însă îşi dădu seama ce s-ar fi întâmplat dacă îi încredinţa o asemenea misiune asasinei. Putea să-l omoare pe bătrânul Lyle. Apoi, brusc, înţelese şi acceptă: asta trebuia să se întâmple. David avusese dreptate. Lyle Redmond trebuia să moară.

Revelaţia aceasta fu ca o trecere prin foc: mai întâi o agonie dureroasă, apoi, de cealaltă parte a focului, adevărul. Nu fusese niciodată capabil să depăşească acest prag până acum. Fusese legat visceral de tatăl său, ca o prelungire a propriei sale fiinţe. Ca un picior, ca un braţ, ca o arteră. Totdeauna acolo, atât de strâns legat de viaţa lui ca şi aerul pe care îl respira. Creighton nu fusese niciodată prea evlavios, însă în adâncul sufletului său simţea că religia are un rol în reţinerea lui: pentru el, cel mai mare păcat era să-ţi ucizi propriul tată.

Acum însă bătrânul dăduse regulile peste cap. Indiferent cu ce preţ, cei trei fraţi nu aveau să fie liberi niciodată atât timp cât Lyle Redmond nu dispărea.

Vince va înţelege acest lucru. Nu şi Brice. Nu dintr-o dată. Altă soluţie însă nu exista. Ca şi cum s-ar fi aflat încă în fotoliul de judecător, Creighton dădu calm verdictul:

— Găseşte-l, Vince. Găseşte-i pe toţi trei. Apoi trimite-o pe Stern să-i omoare.

Vince se holbă la el.

— Şi pe bătrân?

— Pe toţi. Şi spune-le unchilor tăi că ne întâlnim la cabană la ora patru.

54

LUNI, 2:30 PM
OYSTER BAY, NEW YORK

Părintele Michael rămăsese posomorit pe trotuarul de lângă casa parohială de parcă pierduse ultimul tren care pleca dintr-un oraş asediat. Bătrânul îl păcălise. Ceea ce-i ceruse Lyle să facă era mult mai periculos decât îşi imaginase. Îi veni însă în minte un gând: *Pe cei smeriţi i-a umplut de bunătăţi şi pe cei bogaţi i-a scos afară, deşerţi.* (Luca 1, versetul 53). Se simţi mai bine. Unul dintre motivele pentru care fusese atras încă din copilărie de Ordinul Franciscan era misiunea sa evanghelică. În rugăciunile lui pentru sufletul lui Lyle Redmond ceruse mereu putere şi curaj. Acum avea nevoie de amândouă mai mult ca niciodată.

După ce Sam şi Julia se întoarseră din urmărirea lor inutilă, ea îl întrebă:

— Unde se duce bunicul?

Părintele Michael urcă iute treptele către intrarea în casa parohială.

— Nu trebuie să vorbim aici, unde putem fi văzuţi.

Reveniră în mica sufragerie. Julia simţea că explodează. Se străduia însă să-şi păstreze cumpătul şi îl rugă:

— Vă rog să ne spuneţi acum. Este evident că a pus ceva la cale şi dumneavoastră trebuie să ştiţi despre ce este vorba.

Părintele Michael îi răspunse cu voce scăzută:

— Cred că domnul Redmond are de gând să meargă la Arbor Knoll, la petrecerea organizată de fiul său…

Era exact de ceea ce se temuse ea. Lyle se ducea bătrân, neînarmat şi arogant direct în vizuina lui Creighton.

— … apoi nu ştiu ce plănuieşte să mai facă, în afară de faptul că nu vrea ca fiul lui să ajungă preşedinte.

— Vă daţi seama că Creighton n-o să permită niciodată ca Lyle să dea în vileag toată povestea, spuse Sam posac. Creighton şi-a clădit o reputaţie de om fără pată. Dacă află presa că, bogăţia şi puterea – tot ce are – au fost clădite pe ceea ce au furat naziştii, o să-l urmărească până-n pânzele albe. Mai ales dacă Lylele va spune că Creighton a ştiut acest lucru de ani de zile şi nu a întreprins nimic. Nu, Creighton va dispune ca Lyle să fie drogat şi trimis înapoi la sanatoriu înainte să zicem noi pâs.

Julia se străduia să-şi păstreze calmul.

— Serviciul Secret controlează toate intrările de la Arbor Knoll. Participarea la petrecere se face fără îndoială numai cu invitaţie. Cum

oare o să intre bunicul?

Preotul desfăcu braţele într-un gest jenat.

— A pomenit odată de o intrare secretă pe care o folosea cu ani în urmă, atunci când ieşea ca să se întâlnească cu femei.

Julia fu surprinsă.

— V-a spus el asta?

— Am vorbit despre multe lucruri. Domnul Redmond e pe drumul izbăvirii. Preotul continuă cu glas înecat: Din păcate, nu mi-a spus unde este intrarea aceea.

— Vom găsi atunci altă cale, sări Sam. E o proprietate mare, înconjurată de păduri. Trebuie să existe vreun loc pe unde să putem sări gardul fără să fim văzuţi. Sau putem intra ca reporteri, servitori ori comisionari. Trebuie să fie…

— Toate acestea sunt ori prea periculoase, ori ar lua prea mult timp, se împotrivi Julia. Cred că am o idee mult mai practică.

Clanul Redmond era o familie mare de irlandezi catolici peste care trecuseră mai multe generaţii. Deja primii Redmond care fugiseră în America casă scape de sărăcia din ţara lor. Cu toate acestea respectau încă multe din vechile tradiţii. Erau ca şi familiile Moran şi Tracy, de multe ori numite „aristocraţia remorcherelor”, deoarece deţinuseră până nu demult monopolul tuturor remorcherelor din statul New York. Atât cei din familia Moran, cât şi cei din clanul Tracy aveau preoţii lor, la fel ca toate celelalte puternice dinastii catolice irlandeze. Preoţii erau prezenţi peste tot în aceste cercuri catolice, în special în cele foarte bogate, ale căror membri nu aveau conştiinţe prea curate. Din câte îşi amintea Julia, majoritatea bărbaţilor Redmond mergeau foarte rar la slujbă, lăsându-le pe soţiile lor să se roage pentru izbăvirea sufletelor. La fiecare eveniment important din familie erau invitaţi însă Monseniorul din parohia locală, împreună cu unul-doi călugări sau măicuţe.

Julia se întoarse către părintele Michael:

— Nu a trimis Redmond invitaţii Monseniorului şi personalului său?

— Bineînţeles. Aşa se obişnuieşte. Aceasta este parohia din care fac şi ei parte.

— Atunci lăsaţi-ne să folosim două dintre invitaţii. Ne vom deghiza în călugăr şi măicuţă.

Chipul părintelui Michael parcă se mai îmblânzise. Încrucişă degetele, fără să zică nimic.

Julia văzu că se codeşte.

— L-aţi ajutat pe bunicul să scape de la sanatoriu. Aţi venit până aici cu el. Trebuie să ne ajutaţi şi pe noi.

Părintele Michael avea presimţiri dureroase. Nu se aşteptase ca evenimentele să ia o întorsătură atât de dramatică – incontestabil, însă, nu se gândise nici o clipă la pericol. Venise în America nu numai

ca să schimbe peisajul o dată cu ieşirea la pensie, ci pentru un scop nobil: să salveze sufletul lui Lyle Redmond. Acum începea să accepte că misiunea sa presupunea şi o parte mult mai lumească: trebuia mai întâi să salveze viaţa bătrânului păcătos.

Simţi un moment ciudat de împăcare cu sine. Cită din Biblie:

— „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea şi să-Mi urmeze Mie”. Era un citat minunat, pe care îl îndrăgise încă din copilărie – Matei 16, versetul 24. Era cu atât mai adevărat astăzi. Acum.

— Voi face tot ce se poate, spuse el.

2:40 PM

Părintele Michael era un bărbat descurcăreţ, dar nu voia să mintă. Intră în biroul Monseniorului şi-i ceru acestuia să-i primească spovedania.

Monseniorul văzu durerea pe faţa prietenului său şi acceptă.

— Binecuvântează-mă, părinte, că am păcătuit. Şi părintele Michael îşi descărcă inima.

Expresia de pe faţa Monseniorului trecu de la interes la surpriză, apoi la oroare. Ceea ce-i spusese părintele Michael depăşea puterea lui de imaginaţie. Însă nu-şi amintea ca el să-l fi minţit vreodată în toţi anii de când se cunoşteau şi Lyle Redmond era totuşi capul familiei şi nu i se păruse deloc senil sau incapabil să judece. Monseniorul acceptă cu greu asemenea lăcomie şi ambiţie. Ar fi vrut să anunţe imediat autorităţile, însă era vorba despre o confesiune pe care nu o putea împărtăşi nimănui. Trebuia să poarte povara acestui secret.

Primise într-adevăr invitaţii pentru petrecerea de la Arbor Knoll şi până la urmă se lăsă convins să le dea două dintre ele lui Sam şi Juliei, să le facă rost celor doi de câte o sutană şi să-i ia cu el. Sună la reşedinţa Redmond ca să transmită numele celor „doi membri ai personalului său” care urmau să-l însoţească, pentru că cei din Serviciul Secret solicitaseră acest lucru tuturor celor care primiseră invitaţii. Nu va pomeni despre cei doi prezumtivi criminali – Austrian şi Keeline – şi se rugă ca ci să fie într-adevăr atât de nevinovaţi cum jurase părintele Michael şi ca ceea ce se pregăteau să facă să fie ceea ce trebuia.

2:52 PM

Între timp, Julia şi Sam aşteptau stingheri în sufragerie. Sam

străbătea încăperea în lung şi-n lat, iar Julia interpreta mental Sonata nr. 8 în A minor de Mozart. Auzea acum tema de deschidere cu acordurile ei maiestuoase. Sufletul i se înălţă concomitent cu mişcarea a doua, plină de o pasiune dulce, reţinută. Apoi veni *presto* şi întunericul pe care această parte îl aducea… oscilaţiile sale surprinzătoare între resemnarea dezolantă şi rezistenţa victorioasă.

Rezistenţă, nu resemnare. Triumf.

Creighton era răspunzător de moartea mamei sale.

Simţea că tristeţea sonatei o copleşea. *Rezistenţă.* Mama sa se opusese familiei şi îşi clădise o viaţă frumoasă pe cont propriu. Julia nu se resemnase în faţa morţii mamei sale. Nu va ceda niciodată. Muzica îi încărcase toată fiinţa cu energie. Nu îl va lăsa pe Creighton să-l omoare pe bunicul. Îl va distruge ea pe Creighton.

3:03 PM

Părintele Michael se întoarse cu invitaţiile şi două pachete de haine.

— Hainele sunt largi, aşa cum aţi cerut. Sper să servească la ceea ce v-aţi propus.

Julia se ridică şi întinse mâna după hainele de măicuţă.

Părintele Michael puse o mână pe pachet.

— Eşti sigură că vrei să faci asta? Nu cred că bunicul tău ar fi de acord să-ţi rişti viaţa pentru el.

— Are dreptate, interveni Sam. Cred că ar trebui să rămâi aici, Julia. Lasă-mă să mă duc singur. Ştiu…

Julia se întoarse spre Sam.

— Unde scrie că tu eşti şeful aici? Eu cunosc casa şi terenul din jur şi-mi cunosc unchii. Tu ai experienţă, însă eu am cunoştinţe. Vom rezolva problema împreună.

Sam era dezamăgit. Apoi dădu din cap aprobator:

— Ai dreptate.

— Atunci hai să…

În ochii cenuşii ai lui Sam apăruseră însă luciri tăioase.

— Asta nu înseamnă că situaţia e atât de simplă cum îţi închipui tu. Mai mult ca sigur că familia ta o să te recunoască mai devreme sau mai târziu. Servitorii te ştiu şi ei. De ce să te expui şi să anihilezi probabil orice şansă să-l oprim pe Creighton şi să-l ajutăm pe Lyle? În afară de asta, ar fi mai sigur şi pentru mine dacă tu nu eşti acolo. E logic. Eu sunt antrenat. Tu nu eşti.

— Nu, răspunse ea hotărâtă. Şi tu poţi fi deconspirat la fel de uşor ca şi mine. Chipul tău a apărut alături de al meu în toate ziarele şi în toate buletinele de ştiri. Dacă suntem împreună avem mai multe şanse de succes. Va trebui însă să ne deghizăm foarte bine.

Părintele Michael le studia fălcile încleştate şi privirile aprinse. Stăteau faţă în faţă în hainele lor ponosite de stradă, cu feţele machiate, ca doi boxeri în ring. Le admira curajul şi nesăbuinţa, însă se temea pentru ei.

— Cu părere de rău trebuie să recunosc că Julia are dreptate, Sam, spuse el.

Vocea lui era calmă.

— Tu n-ai fost niciodată la Arbor Knoll, Sam. E imens. Numeroase clădiri. Ca să nu mai pomenesc de cea principală. Numai acolo sunt cincizeci de camere. Şi apoi terenul înconjurător – douăzeci şi patru de hectare.

Sam clătină încăpăţânat din cap.

— Voi rezolva asta singur. Nici nu-ţi dai seama în ce te bagi.

— Poate că nu. Era uimită cât de calmă putea fi, cât de stăpână pe sine, cât de pregătită să înfrunte pericolul. Am totuşi avantajul de a cunoaşte Arbor Knoll atât pe dinăuntru cât şi pe dinafară. Eu ştiu cum arată unchii mei şi ceilalţi membri ai familiei, în timp ce tu nu. Vocea i se înmuie şi o clipă i se păru că se află din nou în braţele lui. Nu avea însă altă soluţie.

— Dragul meu, voi merge oricum, cu sau fără tine.

Sam oftă. Era exact ca Irini. Şi ea insistase la fel. Şi fusese ucisă. Ştia însă că Julia nu era Irini. Că indiferent de responsabilitatea pe care o avusese, indiferent dacă moartea lui Irini fusese rezultatul neputinţei lui de a o proteja sau pur şi simplu soarta, nu putea continua să trăiască de parcă sfârşitul ei s-ar repeta într-una. Dacă exista vreo şansă să supravieţuiască încercării ce îi aştepta, trebuia să o respecte pe Julia. Trebuia să o lase să decidă singură. Ea era gata să suporte consecinţele. Cu ce drept încerca el să-i dirijeze viaţa?

Pe buzele lui apăru un zâmbet amar.

— Nu pot să-mi imaginez că cineva a gândit despre tine că eşti o fricoasă.

— Mulţumesc. Mi-ai făcut un compliment frumos.

Părintele Michael dădu din cap aprobator.

— Cred că va fi mai bine să fiţi împreună. Acum, ce vă mai trebuie?

Sam îi explică şi, după ce preotul dispăru sus, pe scări, Julia şi Sam îşi luară noile haine şi se duseră în salon să-l aştepte. Preotul se întoarse curând cu trei perne mici şi cu mai multe bucăţi de vată. Îi conduse pe Julia şi pe Sam până în camera unde se schimbau băieţii din altar şi-i lăsă singuri acolo.

3:10 PM

— N-ar trebui să faci asta. Mă pot descurca şi singur, bombăni Sam.

Julia îi cuprinse faţa îngrijorată în palme. Îi plăceau ochii lui de un cenuşiu intens. O fascina şi bărbia lui. Îl trase spre ea şi-i sărută cuta dintre sprâncene şi deodată se trezi în braţele lui.

Se sărutară iar şi iar şi se îmbrăţişară pătimaş.

Într-un târziu, ea reuşi să se desprindă.

— Trebuie să ne grăbim. E posibil ca bunicul să fi intrat deja la Arbor Knoll.

— Mereu te gândeşti la ceilalţi, zise el şi zâmbi.

— E ceea ce dă savoare vieţii.

Folosiră toaleta ca să-şi cureţe machiajul de pe faţă şi de pe mâini. Sam îi arătă cum să-şi pună vată între gingii şi obraji ca să-şi schimbe înfăţişarea. La rândul lui, îşi prinse în faţă o pernă ca să arate pântecos, iar Julia şi le legă pe celelalte două, una în faţă şi una în spate. Trupurile lor erau acum mai mari, aproape masive. Sutana Juliei era lungă şi neagră, iar gluga avea şi o bandă albă. Sam purta costumul negru specific, cu guler alb. Îşi fixă Browningul în suportul de umăr. Julia găsi un buzunar larg printre cutele sutanei şi lăsă pistolul furat să alunece înăuntru.

Ieşiră din casa parohială printr-o uşă laterală. Monseniorul îi aştepta în Buickul care aparţinea parohiei, îi duse cu maşina până în locul unde îşi lăsaseră Mustangul.

— Trebuie să dau un telefon de la o cabină publică, spuse Sam coborând din maşină.

Monseniorul îl îndrumă către cea mai apropiată cabină telefonică, apoi îi urmă cu maşina lui până acolo. Sam îşi sună prietenul de la Universitatea Carolină din Praga să vadă dacă descoperise ceva în legătură cu fişele cu însemnări ale lui Jiri, cele care îl acuzau pe Douglas Powers că avusese relaţii cu băieţei.

Faţa lui Sam era impenetrabilă când, într-un târziu, reveni la volanul Mustangului.

Julia îşi dădu seama imediat că veştile erau proaste.

— A găsit ceva prietenul tău?

Sam porni motorul. Vorbi furios:

— E mort. Un alt accident de maşină. La fel ca al lui Jiri. Se pare că e o adevărată epidemie la Praga zilele astea.

— Creighton. Rosti numele ca un jurământ.

Sam porni cu Mustangul după maşina parohiei către Arbor Knoll.

3:12 PM

Părintele Michael rămăsese singur în casa parohială după plecarea celor două maşini. Era îngrijorat, însă ştia că trebuie să aibă încredere în justeţea obiectivelor lor.

Nu trecu mult şi soneria de la intrare se auzi din nou. Se duse să răspundă. În momentul în care deschise uşa, apăru lângă el şi o măicuţă. În cadrul uşii stătea o femeie cu o înfăţişare dură, îmbrăcată într-un taior. În spatele ei aşteptau în tăcere doi bărbaţi.

— Părinte Michael, cred că avem multe de discutat, spuse rece femeia.

Preotul simţi că i se opreşte inima.

55

3:42 PM
ARBOR KNOLL

Vince era la bar şi comandase un pahar cu băutura favorită, Johnnie Walker Blue Label, când telefonul său privat începu să vibreze în buzunarul de la piept. Apucă paharul şi părăsi repede încăperea, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Intră repede în biroul lui Creighton şi închise uşa. Răspunse la telefon. Avusese dreptate. Era Maya Stern.

— Au fost la biserică, îi spuse ea.

— Şi… o îmboldi el, nerăbdător.

— Plecaseră când am ajuns eu acolo.

Vince simţea că nu mai poate respira.

— Preotul a recunoscut că Lyle Redmond a fost acolo. Mi-a spus că Redmond a plecat şi că nu ştie exact unde s-a dus…

— Dar Julia şi Keeline?

— Nu a vrut să discute despre asta sau să admită că au fost acolo. Apoi mi-a trântit uşa în nas. Era furioasă. Aş fi putut să-l omor pe preot, însă era acolo şi o călugăriţă care stătea lângă el. Ar fi trebuit s-o omor şi pe ea. Şi aţi spus…

— Ai procedat foarte bine. Nu aveau nevoie tocmai acum de o baie de sânge la biserica lor ca să dea naştere la întrebări.

Maya Stern detesta restricţiile.

— Pot să-l fac pe preot să vorbească. Pot să mă întorc…

— Nu, se strâmbă Vince. Am nevoie de tine aici. Acum. Închise telefonul şi se duse să-l caute pe Creighton. Avea noutăţi şi nu toate prea rele. Aşa cum spusese Creighton, Lyle Redmond evadase din sanatoriu numai pentru a-i înfrunta pe fiii săi şi pentru a recăpăta controlul asupra averii. Conform standardelor familiei Redmond, era singurul motiv plauzibil. Acum ştiau cu siguranţă că el se află în Oyster Bay. Da, bătrânul va veni aici. Şi Julia şi Keeline – aflaţi pe urmele lui şi ale Camerei de Chilimbar – vor apărea şi ei curând.

3:43 PM

Chiar şi sub imensa presiune la gândul că se apropiau de porţile de la Arbor Knoll, Julia era conştientă de faptul că vedea. Se întorcea la Arbor Knoll şi o tulbura gândul că putea să revadă aceste locuri după atâţia ani. Aici îşi pierduse ea vederea. Aici i se spusese că tatăl său a

murit. Şi de atunci revenise mereu aici cu inima îndoită.

Arbor Knoll era însă centrul, locul de adunare, inima istorică a familiei Redmond, unde trăgeau toţi atât la bine, cât şi la rău. Locul unde crescuse mama ei în preajma unui tată indulgent cu ea, dar care îşi tratase băieţii cu mână de fier. Din cauza atitudinii lui faţă de femei, bătrânul nu-i ceruse niciodată lui Marguerite decât dragostea ei, ceea ce fusese şi în avantajul ei.

Îmbrăcaţi în sutanele lor catolice, Julia şi Sam erau dureros de conştienţi de prezenţa celor două arme şi a tocului ascunse printre cutele sutanei de călugăriţă a Juliei. Hotărâseră că Julia, în costumul ei de călugăriţă, avea cele mai multe şanse să scape nepercheziţionată. Ajunşi la ghereta de la poarta din faţă, aşteptară în maşină, în spatele Buickului Monseniorului. Îl priveau cum vorbeşte cu agenţii de la poartă şi cum arată în direcţia lor. Veni apoi şi rândul lor.

Prezentară invitaţiile. Agenţii din Serviciul Secret le luară invitaţiile şi, în timp ce unul le cerceta cu atenţie şi le căuta numele pe o listă, cel de-al doilea se uita prin maşină, inspectând atent. Luă cheile ca să deschidă şi portbagajul. În cele din urmă le făcu semn să treacă. Transpiraseră pe sub hainele grele. Din fericire, măsurile de securitate erau mai sumare pentru un candidat, chiar dacă era aproape sigur că el avea să fie viitorul preşedinte, decât ar fi fost în cazul preşedintelui în funcţie.

O dată trecuţi de ghereta de la poartă, Julia îi înapoie pistolul lui Sam şi el conduse pe deal în sus. Julia îi descrise lui Sam casa, cu cele două aripi identice pentru oaspeţi, casa pentru copii, pavilionul pentru servirea ceaiului, garajul pentru douăsprezece maşini, terenurile de tenis, piscina şi heliportul. La care se adăuga, bineînţeles, cabana din lemn atât de dragă lui Lyle.

Pe când se apropiau de complexul de clădiri, Julia citi pe faţa lui Sam uimirea la vederea bogăţiei acumulate de bătrân. Cuvintele ei fuseseră insuficiente. Sam nu realizase deplin despre ce este vorba decât atunci când văzu cu ochii lui dimensiunile şi măreţia complexului.

Fluieră admirativ:

— E un adevărat palat. Bătrânul e putred de bogat. Iată ceva ce am minimalizat până în clipa de faţă.

— A cumpărat Arbor Knoll ca să fie sigur că toată lumea ştie cât e de bogat.

— Mda şi obiectele de artă de pe pereţi furate de nazişti subliniază treaba asta. Cred că a fost mai degrabă un colecţionar de putere decât de obiecte de artă.

Julia simţi un gol în stomac când pătrunseră în curtea împodobită cu tufe de ienupăr, unde maşinile aşteptau la rând să oprească în faţa uşilor masive de la intrarea în clădirea principală. Când le veni rândul,

coborâră din maşină şi un valet duse Mustangul în parcare.

Ar fi vrut să-i strângă mâna lui Sam. Schimbară însă doar o privire lungă de încurajare, apoi păşiră senini către intrarea în clădire, un preot catolic şi o măicuţă, ambii cam supraponderali.

Julia avea senzaţia că îi urmăreau mulţi ochi.

Zgomotul petrecerii se revărsa prin uşile deschise. Putea să simtă căldura multor trupuri. Îşi zise că trebuie să se concentreze asupra simţurilor sale. Avea nevoie de toate acum. Mai aruncă o ultimă privire în curte, în căutarea bunicului ei… şi a lui Creighton.

Salonul din marmură şi celelalte încăperi erau pline de oaspeţi. Zgomotul şi aglomeraţia asaltară simţurile Juliei şi, o clipă, ar fi vrut să dea înapoi, să fugă de toate, să se întoarcă la pianul şi la concertele sale. Dar acum nu mai putea da înapoi.

Toată lumea părea să bea şampanie. Se amestecară amândoi printre invitaţi. Luară şi ei câte o cupă de şampanie, apoi se despărţiră în mulţime, căutând. Foarte puţine lucruri se schimbaseră aici. Julia privea capodoperele de pe pereţi şi se întreba care din ele făceau parte din comoara furată.

Se întoarse şi înaintă prin hol. Aruncă o privire în sufrageria spaţioasă, plină acum cu mese mari, rotunde, decorate cu sfeşnice de aur şi aranjamente florale în roşu, alb şi albastru. Mirosul florilor ajunse până ea, proaspăt, însă cu o nuanţă de chimicale. Apoi îl văzu pe cardinal uitându-se la ea. Simţi un nod în stomac. Eminenţa sa o botezase, oficiase funeraliile tatălui său şi nunta vărului Matt.

Uşurată văzu apropiindu-se de el o femeie, distrăgându-i atenţia. Rămase însă în alertă. Printre invitaţi erau mai mulţi episcopi şi preoţi. Câţi dintre ei o cunoşteau pe Julia Austrian? Pe de altă parte, prin prezenţa lor, probabilitatea ca ceilalţi să remarce o măicuţă solitară era mult mai mică. Cei ce se aflau aici erau atât de obişnuiţi cu prezenţa feţelor bisericeşti la aceste petreceri, încât probabil că deghizarea sa era cea mai potrivită. Doar o măicuţă, demnă de respect, însă neinteresantă, un obiect de mobilier la o petrecere catolică.

În cabinet zări mai multe rude. Soţia lui Creighton, Alexis, se întreţinea cu un grup de femei. Julia îi evită privirea, însă, cu vederea periferică observă că Alexis se holbează o clipă la ea, încercând să-şi amintească unde o mai văzuse. Apoi renunţă, nemulţumită că nu reuşeşte.

Într-o tensiune pe care nu şi-o putea stăpâni, Julia continuă să înainteze către scara largă care ducea la al doilea şi al treilea nivel. Ajunsă la etaj, parcurse repede culoarul. Dormitoarele şi celelalte camere se răspândeau de aici în cele două aripi. Privi prin toate încăperile ale căror uşi erau deschise, apoi verifică şi fostul dormitor al bătrânului. Peste tot plutea un aer de locuinţă abandonată, de parcă

cei care locuiseră aici plecaseră demult.

Dădea calmă din cap către servitori şi continuă să caute şi la următorul nivel. Se străduia să se controleze, să umble demnă, nu ca o fugară. Verifică încăperile prăfuite, balconul lung de unde se vedea întreaga proprietate şi, mai departe, golful verde-albastru. Se uită şi în uriaşa sală de bal, unde muzicienii îşi acordau instrumentele. Pereţii erau plini de oglinzi. Razele soarelui de amiază pătrundeau prin ferestre şi se reflectau pieziş în oglinzi, umplând încăperea cu nuanţe aurii.

Dar nici un semn al prezenţei bunicului său ori a lui Creighton. Gândindu-se la Creighton, mâna ei atinse automat pistolul ascuns în buzunar.

Furioasă că nu găsise nimic, intră în ascensor şi apăsă butonul de coborâre. Ajunse la parter şi ieşi din cuşca liftului.

Şi se opri.

În faţa ei, pe un perete, atârna un tablou mare, reprezentându-le pe cele două bunici ale sale – Mary Redmond şi Paige Austrian. Şedeau în fotolii de catifea roz, îmbrăcate în rochii lungi de bal şi purtând bijuterii minunate. Erau frumoase şi elegante şi Julia simţi o căldură la amintirea bunicii sale Austrian, până când...

Încremeni, şocată. Pe unul dintre degetele bunicii Austrian se vedea inelul de alexandrit al Juliei, cu piatra aceea verde şi baghetele de diamante şi safire.

Privi imediat în altă parte. Însă o cuprinsese deja ameţeala. Simţea iar mirosul acela ciudat, bolnăvicios. Se trezi frecându-se la inelarul de la mâna dreaptă, aşa cum făcuse în cabinetul lui Orion. Şi cu o viteză înspăimântătoare, întunericul apăru şi se năpusti asupra ei. Orbea din nou.

Nu putea să-şi piardă vederea. Nu avea voie.

Trebuia să oprească asta. *Acum.*

3:58 PM

Sam nu găsise nici o urmă a prezenţei lui Lyle. Sub pretextul că îşi caută un fost coleg, cu speranţa că bătrânul era încă îmbrăcat în sutana cafenie, Sam întrebase câţiva musafiri. Nimeni nu-l văzuse însă pe franciscan. Sam se amestecă iar printre musafiri.

Paharele scoteau clinchete voioase. Se auzeau râsete şi conversaţii vesele. Sam se străduia să rămână relaxat. Continua să se uite de jur-împrejur. Întrebă şi alţi invitaţi.

Apoi îşi dădu seama că nu o mai zărise pe Julia de foarte multă vreme.

Neliniştit, mai dădu un ocol, apoi ieşi în curte. Numărul invitaţilor

care soseau se împuţinase considerabil. Păşea acum pe aleea ce înconjura clădirea, cu cupa de şampanie în mână şi un zâmbet politicos pe faţa deformată de vată. Văzu în depărtare agenţii înarmaţi din Serviciul Secret care îşi făceau din când în când apariţia printre copaci. Încercau pe cât posibil să fie discreţi şi să asigure în acelaşi timp protecţia pe care juraseră să o asigure.

O clipă se gândi să se ducă la ei, să le spună totul…

Creighton Redmond – fost judecător la Curtea Supremă, erou al războiului din Vietnam şi viitor preşedinte al Statelor Unite – plănuise şi executase cel mai teribil şi mai diabolic complot politic din istoria Statelor Unite.

Nu numai că nu era adevărat că Douglas Powers molestase copii, dar Creighton Redmond însuşi era un criminal…

Da. Nu îl vor crede nici într-un milion de ani. Clătină din cap, regretând că bătrânul Lyle nu le oferise nici o dovadă incontestabilă. Totul ar fi fost mult mai uşor. Julia ar fi fost acum în siguranţă. Ca şi bătrânul.

În dreapta sa se aflau tufişuri înalte, nu atât de mari totuşi ca să blocheze vederea prin ferestrele casei. Privi înăuntru, continuând să înainteze pe alee, însă nici urmă de Julia sau de Lyle în camerele care fuseseră deschise pentru public, pline cu oaspeţi. *Unde erau ei?*

Alarmat, grăbi pasul de-a lungul clădirii. Şi deodată zări o ferestruică octogonală, de unde se vedeau lifturile de la primul etaj.

Julia era acolo şi privea un tablou – două femei elegante îmbrăcate în haine de acum o jumătate de veac. Părea fermecată. Chiar în momentul în care dădu să se întoarcă şi să se îndrepte spre o uşă din spatele clădirii, o zări pe Maya Stern. I se strânse stomacul de groază.

Dintr-o privire, o văzu pe Stem înaintând pe coridor îmbrăcată într-un costum negru de seară şi o bluză neagră de satin, cu un pieptene negru prins în peruca blondă pieptănată în sus. Ţinea o mică poşetă rotundă, cu mâna dreaptă ascunsă înăuntru. Îl cuprinse spaima. Era sigur că femeia avea o armă în poşetă. Se apropia de Julia, însă ea nu dădea semne că ar fi observat-o. Julia parcă încremenise locului, absorbită de tablou. Parcă era pe altă lume.

Şiroind de sudoare, Sam alergă spre uşa din spate a casei.

56

4:05 PM

Refugiul favorit a lui Lyle Redmond se afla într-o curbă a drumului care ducea prin pădure, în afara razei vizuale a celor din clădirea principală sau din celelalte clădiri. Creighton îi anunţase pe cei din Serviciul Secret că acolo se va desfăşură o întâlnire importantă şi-i instruise să supravegheze zona, dar să nu împiedice să intre acolo pe nici unul dintre cei care aveau să sosească. Se aşezase pe tronul de piele al bătrânului şi fuma unul din trabucurile lui cubaneze. Îl salută cu o înclinare a capului pe Vince care apăru în cele din urmă şi închise uşa.

— Vino alături de noi, fiule. Brice şi David au sosit şi ei. Acum, că ai venit şi tu, cred că putem numi această întâlnire o şedinţă de cabinet. Noul director al Companiei, noul ministru al Comerţului şi, bineînţeles, noul şef al Rezervei Federale. Zâmbi şi se lăsă purtat de visul acesta frumos. Pot spune că ne aşteaptă un viitor minunat.

David şi Brice şedeau pe sofaua din piele, picior peste picior, în fracurile lor scumpe. Amândoi râseră satisfăcuţi. Creighton le adusese la cunoştinţă succesul uimitor al campaniei sale şi faptul că, o dată cu moartea lui Staffeld, singura urmă care ar fi putut duce la ei fusese îngropată.

Creighton i se adresă lui Vince:

— Maya Stern şi oamenii ei au ajuns pe poziţii?

Vince se aşeză lângă el şi îşi aprinse o ţigară.

— Toţi la locul lor. Acum e numai o problemă de timp.

Creighton aşteptă ca unul din fraţii săi să muşte momeala.

Acela fu Brice, care întrebă încruntat:

— Ce înseamnă asta? Nu e totul…?

— Tocmai voiam să vă spun. Zâmbetul dispăru de pe faţa lui Creighton. Am câteva noutăţi care n-o să vă placă. Dar va trebui să le auziţi, fiindcă trebuie să fim uniţi în situaţia asta specială.

David se aşeză mai bine.

— Cred că e ceva ce o să ne coste cât răscumpărarea unui rege.

Creighton încuviinţă încruntat.

— Ai dreptate. Însă alternativa este dezastrul financiar sau chiar mai rău. Scoase trabucul dintre buzele sale subţiri şi studie scrumul cenuşiu. Aşa cum v-am mai spus, bătrânul a scăpat. Vince şi cu mine credem că se îndreaptă încoace…

— Ce? se încruntă Brice.

Ochii întunecaţi ai lui Creighton se îngustară şi acum aruncau priviri tăioase.

— O să-l găsim şi putem să-l trimitem din nou la sanatoriu, însă trebuie să privim lucrurile în faţă. Trase un fum, ca şi cum ar fi încercat să-şi adune gândurile. O dată ajuns acolo, nu se va lăsa până ce nu va reuşi să scape din nou. Ştiţi doar ce încăpăţânat poate fi.

Urmă o pauză. Partea care urma era cunoscută numai de el şi de Vince şi nu putea şti cum vor reacţiona ei.

— Este vorba despre jurnalele lui. E hotărât…

David se încruntă.

— Ţi-am mai spus, Creighton, că nu vreau să ştiu nimic despre jurnale sau pachete…

Creighton se înfurie brusc. Lovi cu pumnul în masă.

— Nu-mi pasă ce vrei tu! Ai beneficiat de pe urma a ceea ce s-a întâmplat. Acum trebuie să accepţi şi anumite responsabilităţi, la naiba! N-a fost intenţia mea, însă a trebuit s-o ucid pe Marguerite ca să ne apărăm…

— Ai ucis-o pe Marguerite? îl întrerupse David.

— Asasina angajată de el a ucis-o, sări David. Nu se aştepta să se întâmple lucrul ăsta, aşa că acum s-o lăsăm pe Marguerite. Ceea ce vreau cu să ştiu e ce altceva poate fi în jurnalele alea? Ce poate dezvălui mizerabilul ăla bătrân?

Creighton se lăsă pe spate şi se strădui să respire calm.

— Poate să dezvăluie o mulţime de lucruri. Atât de multe, încât să facă o gaură cât Marele Canion în finanţele noastre. Acum şi-a pus în gând să dezvăluie de unde a provenit averea sa şi cum de am ajuns atât de bogaţi şi de puternici.

David se încruntă.

— Adică cum de unde a provenit averea? Toată lumea ştie că Dan Austrian a finanţat parteneriatul lor. Bine, au făcut ei şi câteva afaceri nu tocmai curate…

— Tu repeţi acum povestea cu care şi-au păzit ei spatele, răspunse Creighton direct. În 1945, Dan nu avea nici doi bani şi nici bătrânul. Erau faliţi amândoi. Doar doi ani mai târziu, însă, înotau amândoi în bani.

Cei doi fraţi mai mici se holbau la Creighton, încercând să înţeleagă. În cele din urmă, David întrebă:

— OK, Creighton. Cum naiba au reuşit?

Creighton le povesti ce scria în jurnale, cum cei doi soldaţi săraci lipiţi pământului furaseră Cea de-a Doua Comoară a lui Himmler. Cum o introduseseră în Statele Unite. Cum transformaseră cea mai mare parte din ea în milioanele cu care porniseră afacerea pe care se bazau miliardele, prestigiul şi influenţa familiei.

Încheie spunând:

— S-au îmbogăţit de pe urma prăzii furate de naziști. Furată de două, ba chiar de trei ori. Prima dată de la sovietici, apoi de la Himmler şi în sfârşit de la Selvester Maas, pe care l-au ucis. Au vândut cea mai mare parte ca să-şi pornească afacerea, apoi au împărţit ce le-a mai rămas. Se pare că Dan a păstrat o vreme Camera de Chihlimbar, însă numai Dumnezeu ştie cât şi unde a ajuns aceasta până la urmă. Partea cuvenită tatălui nostru din comoară este atârnată pe pereţii casei.

David şi Brice erau muţi de uimire. Creighton lăsă să se prelungească tăcerea. Era momentul hotărâtor. Cât de ameninţaţi se simţeau ei? Cât de mult îşi doreau ca această istorie sordidă să rămână secretă?

Brice răsuflă zgomotos.

— Ce ticălos! Nu numai că a ocolit de atâtea ori legea cu afacerile lui necurate, dar mai e şi un nenorocit de hoţ de obiecte de artă.

— Nu avem nici un act pentru picturi, realiză deodată David. Dacă nu falsificăm noi ceva, nu ne folosesc la nimic. Valorează o avere, dar nu le putem vinde.

Creighton îşi stăpâni cu greu un zâmbet. Fraţii săi erau la urma urmei din familia Redmond, deci previzibili. Banii erau pe primul plan. Acum trebuia să insiste, astfel încât ei să fie de acord cu soluţia lui.

— Dacă bătrânul face povestea publică, va trebui să restituie tot ce a furat, să plătească despăgubiri şi, poate, să ajungă la închisoare. Dacă va pretinde că noi aveam cunoştinţă de aceste fapte, Departamentul de Stat ne va ataca şi pe noi. Însă asta nu e tot. Se uita la ei cu privirea rece din sala tribunalului. L-am declarat pe bătrân senil. Noi îi controlăm acum banii. Deci pe noi ne vor acuza. Putem pierde întreaga lui avere şi cine ştie cât din ale noastre. Sau, în situaţia în care el îşi recapătă averea, o să plătească despăgubiri şi restul o să-l risipească. Noi n-o să mai primim nici un ban. Vom pierde Arbor Knoll. Adio bunăstare, reputaţie…

— Destul, îl întrerupse David. Am înţeles perfect unde vrei să ajungi. N-o să-ţi spun acum cât de furios sunt… Se uită la faţa încruntată a lui Brice… cât de furioşi suntem c*ă nu n*e-ai povestit şi nouă toate astea mai devreme. Ţi-am spus mereu ce trebuie să facem cu el. Acum e liber, vine încoace şi nu putem fi siguri că o să-şi ţină gura şi că nu o să încerce să scape din nou. Nu avem altă soluţie. Trebuie să-l omorâm.

Creighton trase adânc din ţigara de foi. David o spusese primul.

— Da, asta trebuie să facem.

— Sunteţi cu toţii de acord? Împreună la bine şi la rău? insistă David. În trecut, Creighton fusese cel care îi spunea că dacă vrea cu tot dinadinsul să se descotorosească de bătrân, va trebui să suporte taxele de moştenire din partea sa de avere.

— Toţi la fel, încuviinţă Creighton.

În cameră se lăsase o tăcere adâncă. Brice privea în gol, clipind încet. Suferiseră cu toţii pe timpul bătrânului şi, o dată intraţi în afaceri, făcuseră la rândul lor tot felul de lucruri necurate. Mai târziu fuseseră nevoiţi să ia decizia dificilă de a prelua controlul asupra bunurilor bătrânului. În timp ce aştepta, Creighton le privea feţele gânditoare. După izbucnirea iniţială, fraţii săi cugetau acum la rece ce aveau de făcut. Se uită şi la Vince, bucuros că era destul de înţelept ca să nu se amestece în discuţie fără să fie întrebat.

Într-un târziu, Creighton vorbi din nou, de data asta adresându-i-se direct lui Brice cu o voce joasă, menită să impresioneze:

— Nu e vorba numai despre Julia şi Keeline. E implicat şi tata. Nu ne putem permite să-i scăpăm de sub control. Miza e prea mare. Dacă planul meu dă greş, rezultatul va fi foarte puţin previzibil. Avem acum o şansă pentru viitorul nostru cum nu ne-am imaginat niciodată. Trebuie să facem tot posibilul ca să apărăm ce am câştigat.

Brice simţi îngrijorarea din tonul fratelui său.

— Nu-mi place povestea asta. Ridică prea multe probleme. Chiar dacă îl omorâm, cine ne poate spune că ceea ce au făcut el şi Dan nu va ieşi cumva la iveală?

— Nu mai ştie nimeni. Numai noi. E foarte simplu. Creighton se întoarse către Vince: Tu ce crezi?

Vince dădu aprobator din cap. Oricum nu-i plăcuse niciodată de bătrân şi acum tatăl său îi cerea să fie de acord.

— Cred că e calea cea mai curată.

David oftă. Fusese ocupat cu tot felul de calcule.

— Taxele de moştenire o să ne coste o avere.

Creighton zâmbi. David îi dăduse semnalul pentru partea finală a întrevederii. Era momentul să încheie pe un ton mai optimist.

— Nu uitaţi, Dan Austrian şi tata au ucis. Nu ştiu cum e legea în Elveţia, însă îţi ţara asta nu există nici o scuză pentru criminali. Povestea poate avea un efect distrugător asupra familiei. Făcu o pauză. Bineînţeles că nu mă poate opri să ajung preşedinte. Nimic nu mă mai poate opri acum. Însă pentru a avea cu adevărat succes în această funcţie, trebuie să păstrez cele mai înalte standarde morale. Ajuns acolo, voi fi mereu în vizorul opiniei publice. Dacă ceva nu e în ordine, putem pierde toate avantajele pentru familie. Nu ne alegem cu nimic. Nu aş putea să vă numesc pe nici unul dintre voi în funcţiile promise.

Brice se strâmbă. Îşi ţuguie buzele.

— Dacă aş fi ştiut cât de complicat o să fie, n-aş fi insistat atâta să fiu secretar de stat.

— E mai ieftin să-l omorâm pe bătrân decât să-l lăsăm să-şi facă de cap ca un nebun, interveni David.

Creighton râse uşor. Începură toţi să râdă. Cei trei Redmond trecuseră uniţi şi de încercarea asta. Nu era vorba, la urma urmei, decât de o altă afacere profitabilă.

Creighton se ridică şi se îndreptă spre bar.

— Vrea cineva coniac?

— Eu. Vince se ridicase şi el. Tatăl său fusese imbatabil şi de data asta.

— David? Brice?

Încuviinţară amândoi şi Vince le aduse paharele pline cu un coniac vechi de cincizeci de ani.

— Ştiţi, le spuse David serios, munca la bancă nu a fost niciodată prea pasionantă. Pe faţă îi apăru un zâmbet. Cred că o să-mi placă mai mult politica. Se ridică şi el.

Creighton, aflat la bar, se întoarse şi îşi privi fraţii şi fiul. Ridică apoi paharul pentru un toast. David şi Vince le ridicară pe ale lor.

Brice dădu din umeri şi se ridică şi el.

— La naiba!

Cei patru bărbaţi rămaseră o clipă nemişcaţi şi se priviră. Erau cu toţii opera bătrânului. Îi crescuse personal pe trei dintre ei. Îi finanţase, îi pusese la încercare, îi făcuse să simtă eşecurile, îi sfătuise şi deschisese uşi pentru ei. Le plăcea sau nu, erau descendenţii lui, moştenitorii a tot ceea ce avea şi era el. Bine şi rău.

— Pentru Pumnul lui Tokugawa. Băură. Tatăl lor începea deja să li se şteargă din memorie.

57

4:06 PM

Întunericul se apropia nemilos, alungind imaginile pe care Julia le mai vedea încă. Trebuia să-l oprească. *Acum.* Trase repede aer în piept. Expiră adânc. Se forţă să se concentreze şi chemă din nou în ajutor *Cântecul de leagăn* al lui Brahms. Fixă în mod deliberat privirea pe inelul bunicii sale din tablou, făcu apel la toată forţa şi voinţa sa şi îşi spuse că nu mai trebuia să-şi piardă din nou vederea.

Nu sunt oarbă. *Pot vedea!*

Nu era nevoie să ştie ce anume îi provocase orbirea.

Era în stare să înfrunte orice ar fi fost necesar pentru ca…

Respiră încet, adânc. Mirosul începu să se risipească. Se concentră asupra melodiei de leagăn, privind în continuare minunatul inel.

De ce devenise inelul bunicii declanşatorul orbirii sale?

Şi deodată, o lovitură ascuţită, urmată de o durere acută, îi fulgeră spatele.

— Nu te mişca. Vocea Mayei Stem, aproape de urechea ei, era dură. Nu te întoarce. Stem era într-unul din momentele ei cele mai plăcute. Analiza ei fusese corectă – Austrian era îmbrăcată ca o măicuţă. Acum putea să o omoare pe femeia asta care-i pricinuise numai necazuri.

Julia simţi că i se opreşte inima în piept. I se puse un nod în gât. Zidul întunecat dispărea încetul cu încetul. Reuşise să se opună pierderii vederii, însă simţurile sale nu o avertizaseră despre apropierea lui Stern. Câştigase o bătălie însă pierduse războiul. În momentele acelea de concentrare intensă, lăsase garda jos şi Stern pusese mâna pe ea.

Vocea aceea dură îi răsună din nou în ureche:

— Suntem două prietene care am admirat împreună o pictură frumoasă. Mişcă-te.

Julia nu se putea gândi decât la pistolul Beretta din buzunar. Nu trebuia ca Stern să-l descopere. Dacă ar încerca să pună mâna pe el acum, Stern şi-ar da imediat seama. Trebuia să găsească un moment prielnic ca să-l folosească.

Simţea căldura trupului lui Stern şi aşa o văzu clar în mintea ei: Stern se afla în spatele ei, puţin în stânga. Pistolul era apăsat în partea din dreapta jos a spatelui, acolo unde se termina perna pe care şi-o prinsese pe sub sutană. Pentru un privitor neavizat, poziţia celor două femei sugera o îmbrăţişare afectuoasă.

Julia dădu să se întoarcă.

Arma i se înfipse în spate.

— Nici măcar să nu te gândeşti. Trebuia să te fi omorât la Londra, când am avut ocazia. Ia-o uşor spre dreapta.

— Nu cred. Julia nu se clinti din loc. Dacă era imposibil să scape imediat, poate că putea afla câte ceva de la această femeie. De când lucrezi pentru Creighton? Pe cine ai mai omorât pentru el?

Maya o ignoră.

— Mergem către uşa aia. Mişcă.

— Sam spune că ai lucrat la CIA. Te vom opri… Se uită disperată la stânga şi la dreapta. Liftul se afla într-un loc unde holul se lărgea, între uşa de la intrare şi cea care dădea către secţiunea destinată personalului – bucătării, magazii, seră.

Stern îi şopti în ureche:

— Dacă tu crezi că nu o să trag, te rog dă-mi un motiv ca să-ţi demonstrez că te înşeli. Arma are amortizor şi în jur e destul zgomot ca să acopere zgomotul împuşcăturii. O să te prind în braţe când ai să te prăbuşeşti. Le voi spune celorlalţi că ai leşinat, însă ai să fii moartă înainte ca altcineva – inclusiv Keeline – să-şi dea seama. Ia-o către uşa de serviciu. *Acum.*

Existau momente în care trebuia să lupţi şi momente în care trebuia să fugi. Acum nu era loc nici pentru una, nici pentru alta. Frica pusese stăpânire pe Julia. Era convinsă că ceea ce-i spusese Maya Stem era adevărat. Se întoarse şi porni spre uşa care dădea pe coridorul personalului.

4:07 PM

Fruntea lui Sam era acoperită de sudoare în momentul în care se năpusti spre uşa din spate a casei. Nu ştia exact ce simţea pentru Julia, însă ştia că în fiecare clipă care trecuse de când se despărţiseră se gândise la ea. Ori de câte ori îi trecea prin gând ideea că ea ar putea muri, simţea un gol dureros în stomac. Dar când îşi amintea de clipele pe care le petrecuse lângă ea…

Nu mai conta nimic altceva.

Îşi scoase pistolul şi deschise uşa din spatele casei. Înăuntru se afla o seră de modă veche şi o cameră de pregătire a florilor, cu o chiuvetă adâncă din metal şi o masă acoperită cu tablă zincată. Sera mirosea a pământ şi a flori şi storurile erau trase în partea unde bătea soarele. Sam păşi înăuntru, controlându-şi respiraţia.

4:08 PM

Julia privea febril în jur în timp ce ea şi Stem înaintau pe coridorul unde se aflau diverse cămări. Trecură prin faţa unei bucătării imense, unde bucătarii, ajutoarele lor şi chelnerii se foiau într-un vacarm de nedescris. Julia spera ca cineva să le observe. Ca cineva să-i distragă atenţia lui Stem şi să-i ofere ei posibilitatea să folosească pistolul.

Încetini, încercând să tragă de timp. Căuta disperată o cale de scăpare.

— Mai repede! îi ordonă Stern.

Julia putea să-şi dea seama din mişcările aerului din spatele ei că Stem întorcea mereu capul în stânga şi-n dreapta, ca să vadă dacă nu cumva se uită cineva prea insistent la ele. Simţurile Juliei erau încordate la maximum însă, în afară de ele şi de pistolul Beretta, părea să nu mai aibă alt ajutor. Şi-atunci sesiză o mişcare rapidă în stânga ei, printr-o fereastră, la mică distanţă de bucătărie. Inima începu să-i bată cu putere. Zărise o fracţiune de secundă imaginea unui preot înalt, pântecos şi cu o faţă umflată. *Sam.*

Maya Stern ajunsese la o altă uşă, care dădea într-o seră închisă. Când Stern deschise uşa, Julia se opri. Trebuia să-i lase timp lui Sam…

— Mişcă, o îmboldi Stem.

— De ce? Oricum ai să mă împuşti.

Femeia îi înfipse din nou pistolul în coaste, cu duşmănie. Durerea o străfulgeră. Nu îi va da însă lui Stem satisfacţia să ştie că suferă sau că-i e frică.

— Dacă insişti, replică ea calm. Împinse uşa. Simţea prezenţa lui Sam ca o fierbinţeală undeva în dreapta ei când păşi în penumbra serei. Întoarse brusc capul spre stânga, ca şi cum ar fi văzut un miracol.

— Sam! şopti ea.

Stem reacţionă instinctiv. O fracţiune de secundă aruncă privirea în stânga. Îşi reveni aproape imediat, însă era deja prea târziu.

Din locul în care stătuse lipit de peretele din dreapta, Sam o lovi cu putere peste încheietura mâinii. Poşeta în care se găsea arma căzu pe podea.

Stem ridică imediat piciorul drept pentru o lovitură oarbă *sokuto.*

Sam sări înapoi şi lovitura trecu pe lângă şoldul său. Ştia la ce se putea aştepta din partea Mayei Stem. Femeia se încordase, gata să atace din nou. Dar Sam era pregătit. Îşi petrecu rapid antebraţul în jurul gâtului ei, o trase de lângă Julia şi lipi ţeava pistolului de peruca ei blondă.

O subestimase însă. Stem era o adevărată luptătoare de stradă. Se

lăsă imediat pe spate, eliberându-se de ameninţarea pistolului, îl apucă pe Sam de urechi şi trase.

Sam simţi o durere sfâşietoare care îi sfredeli creierul. Începu însă să-şi mişte rapid capul înainte şi înapoi până găsi o poziţie favorabilă şi reuşi să-şi înfigă dinţii în mâna ei stângă. Gura i se umplu de sânge, fierbinte şi greţos.

Strânsoarea lui Stern slăbi. O muşcă în continuare până ce ajunse la os.

Femeia gemu. Lăsă mâinile jos.

Pe când Sam şi Stern se luptau, Julia scoase pistolul Beretta dintre faldurile sutanei. O cuprinsese o euforie victorioasă. *Puseseră mâna pe Maya Stern.*

Dar chiar în momentul acela se deschise uşa dinspre interiorul casei. Piciorul unui bărbat lovi puternic capul lui Sam şi acesta fu proiectat pe pardoseala din piatră.

Stern nu ezită nici o clipă. Văzuse că Julia are o armă. Sângele îi şiroia din mâna rănită, dar se întoarse şi îşi aruncă piciorul într-o lovitură *sokuto* care o lovi pe Julia în piept. Pistolul îi sări din mână şi ea se prăbuşi pe spate, făcând eforturi disperate să-şi recapete suflul.

În aceeaşi clipă, bărbatul se aplecă asupra lui Sam cu ţeava pistolului îndreptată între ochii lui. Le urmărise pe Stern şi pe Julia.

Furibundă, Maya Stern înşfăcă de jos poşeta şi înfipse din nou arma în coastele Juliei. Tânăra simţi o durere sfâşietoare, ca o tăietură de cuţit.

— Ridică-te! îi ordonă Stern.

Un al doilea bărbat intră pe uşă. Era îmbrăcat tot în frac şi mai înalt decât cel care ţinea pistolul îndreptat către Sam. Cei doi bărbaţi aveau înfăţişarea îngrijită a celor care se simţeau la largul lor oriunde în lume. Julia îi mai văzuse în Hell's Kitchen. Erau amândoi Curăţători, asasini. Cel de-al doilea bărbat ridică de pe podea pistolul ei Beretta şi Browningul lui Sam. Primul îl ridică pe Sam în picioare, îndreptând arma spre faţa lui.

— Adu-mi un prosop şi leagă-mi mâna, îi spuse Maya Stern celui care venise mai târziu.

Sam ignoră durerea care făcea să-i bubuie capul. Se uită de jur-împrejur, încercând să găsească o cale ca să o ajute pe Julia.

— Trebuia să rămâi la munca ta de birou, nenorocitule, mârâi Curăţătorul care-l păzea.

Sam scuipă bucăţile de vată care îi deformaseră faţa.

— De ce? Să ratez toate astea? Colţul gurii i se ridicase în sus de furie şi dezgust. Fără bucăţile de vată, faţa lui era din nou dură, cioplită parcă cu dalta.

Arma Curăţătorului se apropie ameninţătoare de Sam. Bărbatul nu era obişnuit cu eşecul şi tot disconfortul lui se datora acestui Sam

Keeline.

— Nu trebuia să fie decât o misiune ca oricare alta. Vocea lui era joasă şi lipsită de emoţie.

— Opreşte-te!

Gura Mayei Stern era ca o tăietură roşie. Cel de-al doilea bărbat se întorsese, îi înfăşură mâna într-un prosop şi o legă.

— Acum scoateţi-l afară şi omorâţi-l. Ştiţi unde. O împinse pe Julia afară din clădire, unde soarele se pregătea să apună.

— Sam!

— Mai bine ai grijă de tine! Maya Stern o lovi din nou cu ţeava pistolului în coaste. Mişcă!

— Nu-ţi fie teamă! Mă descurc eu cu ei! îi strigă Sam.

Cei doi bărbaţi îl împinseră duşmănos spre cealaltă uşă.

Julia se uita înapoi peste umăr, ca şi cum ar fi sperat să se întâmple vreun miracol în timp ce mergea pe aleea de cărămizi mărginită de tufele de ienupăr, a căror culoare verde contrasta sinistru cu cafeniul ierbii. Soarele cobora la orizont, rece şi strălucitor. Vântul începuse să bată din nou, mişcând ramurile copacilor şi ridicând frunzele uscate într-un dans nebun.

Până la urmă se convinsese că nu se putea compara cu Maya Stern. Fierbea în sinea ei, blestemându-se. Aşa cum îi spusese şi Sam, nu fusese în stare să facă faţă unor criminali antrenaţi. Nu putea să-l piardă. Nu acum. După ce trecuseră amândoi prin atâtea… Inima i se umpluse de dragoste, dar imediat îi luă locul o durere sfâşietoare.

Sam va muri din cauza ei.

În spate, zgomotele vesele ale petrecerii începeau să piardă din intensitate. Împreună cu Stern, ieşise din raza vizuală a caselor de oaspeţi, a pavilionului pentru servirea ceaiului şi a serei.

Stern o împingea de-a lungul unei cărări de la marginea pădurii. În faţă se vedea printre copaci cabana izolată a bunicului său, ferită de privirile celor care ocupau celelalte clădiri. O spaimă veche puse stăpânire pe ea. Nu mai fusese aici de ani de zile. În mintea ei, fără să ştie de ce, această clădire simplă simboliza putere şi violenţă. Îşi încleştă mâinile. Îşi impuse să alunge teama pentru ceea ce avea să li se întâmple, lui Sam şi ei însăşi. Nu trebuia să-i fie frică. Nu erau încă morţi. Trebuia să gândească. Trebuia să-şi folosească toate simţurile…

Maya Stern continua s-o împingă pe cărare. În ciuda aerului rece, Julia transpirase. O gheară părea că îi cuprinsese pieptul.

4:09 PM

Lyle Redmond se apropia de capătul tunelului. Mergea cu capul

aplecat pe sub becurile care atârnau din tavan. Era îngheţat şi obosit, însă simţea şi o mare satisfacţie. Râdea uşor în barbă şi continua să înainteze, îndepărtând pânzele de păianjen.

Când cumpărase Arbor Knoll, Lyle hotărâse că, dacă preşedintele avea tunelurile lui secrete prin care putea să ajungă pe Pennsylvania Avenue, îşi putea permite şi el să aibă măcar unul. Tunelul său ieşea într-un mic şopron ascuns în tufişuri, de la uşa căruia pornea un drumeag asfaltat. Nu era nici pe departe la fel de măreţ ca tunelurile preşedintelui, însă cu ajutorul unei încuietori cu cifru şi a capacităţii sale de a-şi păzi bine secretele, nimeni altcineva nu descoperise până acum această cale.

Lyle se odihnise cea mai mare parte a zilei, aşa că mai avea încă destule rezerve de energie. Şi bunul părinte Michael îi strecurase în buzunar treizeci de dolari. Şoferul taxiului se bucurase grozav când primise un bacşiş atât de gras. Râse din nou şi trase în piept aerul stătut. Locul acesta îi amintea de multe femei frumoase. Rămăsese singur după moartea lui Mary, însă supravieţuise. Şi acum, la naiba, ce bine era să trăiască din nou! Trebuia să vadă ceva mai întâi şi după aceea îi va înfrunta pe lacomii săi fii.

4:10 PM

Julia! Vocea interioară a lui Sam o strigă pe nume cu disperare în timp ce Maya Stern o împinse pe uşă afară şi dispăru împreună cu ea. Cel puţin ea avea şanse de supravieţuire. Stern o ducea fără îndoială la Creighton, altfel i-ar fi omorât pe amândoi. Se mulţumea şi cu atât. Poate că Creighton o va cruţa pe Julia până după alegeri. Poate…

Dar nu putea crede nici o secundă aşa ceva.

Nu, Creighton dorea doar să afle cât de multe ştia Julia şi cui a mai spus ce ştia. Poate că va încerca să o convingă să se întoarcă la turma ei. La urma urmei, era şi ea o Redmond şi el era evident obsedat de forţa mistică a familiei sale.

Însă Julia îl va înfrunta până la sfârşit. Nu putea să facă altfel. Tocmai fiindcă era o Redmond. Ca şi bătrânul Lyle.

Cei doi Curăţători îl împinseseră pe Sam afară din seră şi-l urcaseră pe bancheta din spate a unei maşini. Era încă lumină şi cei din Serviciul Secret mişunau peste tot, aşa că nu puteau risca să-l omoare aici. Sam ştia că pentru a fi siguri sută la sută de reuşită, ar fi trebuit să-l omoare imediat, să-i acopere cumva cadavrul şi abia apoi să încerce să-l scoată în afara proprietăţii. Cineva nu calculase însă corect. Probabil că Vince, cu felul lui de a face totul numai de ochii lumii. Nimic altceva decât poleială, numai să arate bine, nu şi corect.

Bărbatul mai înalt, cu tenul închis şi cu o cicatrice la colţul ochiului

stâng care îl făcea să pară adormit, trecu la volan. Celălalt, slăbănogul, cu o faţă de dihor, se urcă în spate lângă Sam, cu un pistol Glock de 9 mm lipit de pieptul lui. Altă greşeală. Curăţătorul era un asasin, nu un specialist în operaţiunile de teren. Ştia să omoare şi apoi să scape, dar era neglijent în ceea ce priveşte paza prizonierilor. Sam se străduia să se gândească la toate acestea pentru a nu se lăsa copleşit de gustul acru al fricii.

Porniseră pe un drum desfundat tăiat prin pădure de vehiculele de întreţinere. Un agent din Serviciul Secret apăru dintre copaci, iar cel de la volan îi făcu semn cu mâna. Agentul îl recunoscu pe şofer şi îi lăsă să continue drumul. Cel care plănuise totul, Creighton sau Vince, luase în calcul toate variantele, aşa că Sam îşi retrase criticile: aveau încă o mulţime de şanse să-l omoare.

Într-un târziu ajunseră lângă o poartă încuiată, aflată adânc în pădure. Dincolo de ea începea un drum asfaltat. Nu se vedea nici o gheretă de pază la această ieşire, însă fără îndoială că existau agenţi care patrulau de-a lungul gardului. Bărbatul cu acrul adormit, care fusese la volan, sări din maşină ca să deschidă poarta. Slăbănogul rămăsese pe loc şi, uitându-se după agenţi, îl păzea pe Sam.

Sam înţelese că trebuia să facă ceva repede, înainte ca maşina să părăsească proprietatea. Momentul acesta era probabil singura şansă. Trebuia să rişte.

Sam se apucă de burtă şi se aplecă brusc în faţă. Curăţătorul de lângă el fu destul de surprins ca să relaxeze pentru o fracţiune de secundă mâna cu arma pe care o ţinea înfiptă în coastele lui Sam. În aceeaşi clipă, Sam îi aplică o lovitură *yoko hiji-ate* cu cotul în coaste şi cu pumnul celălalt îl lovi puternic peste mâna cu care ţinea pistolul. Arma căzu cu un zgomot surd. Bărbatul dădu ochii peste cap de durere, iar braţul îi căzu inert, paralizat.

Mâna sănătoasă se repezi însă în gâtul lui Sam. Acesta pară cu o lovitură *haishu-uke* cu dosul palmei şi izbi apoi imediat bărbia individului cu palma cealaltă. Capul bărbatului căzu brusc pe spate. Se auzi o trosnitură. Maşina se umplu de un miros urât şi capul individului se lăsă într-o parte. Totul se petrecuse în câteva secunde. Curăţătorul îşi pierduse cunoştinţa.

Sam înhăţă pistolul cu amortizor de pe podeaua maşinii. Gâfâia.

Curăţătorul de afară observase că maşina se mişcă. Alergă spre ea şi îşi scoase pistolul din toc. Sam deschise portiera de pe cealaltă parte a maşinii şi alunecă afară. Văzând pe dedesubt picioarele tipului care ezita, după care pornise să ocolească maşina, Sam se strecură fără zgomot sub vehicul. Trăia sentimentul ciudat că nu părăsise niciodată activitatea de teren, că se afla în Europa de Est pe timpul Războiului Rece. Pământul era umed şi bogat. Mirosul îi umplu nările şi îl făcu să se gândească la moarte.

Sam îşi mişcă rapid corpul până ajunse cu faţa către partea maşinii pe unde coborâse. În momentul în care Curăţătorul cu privirea adormită se opri brusc ca să se uite de jur-împrejur în căutarea lui, Sam scoase o mână de sub maşină, îl apucă de gleznă şi-l trase brusc, cu putere. Individul se prăbuşi la pământ şi începu să scuipe şi să înjure. Sam se rostogoli de sub maşină. Un glonţ plecat din pistolul cu amortizor al Curăţătorului îi crestă obrazul. Sângele începu să-i şiroiască fierbinte peste ochi şi în jos, pe obraz.

Clipind iute de câteva ori ca să-şi limpezească ochii, Sam se lăsă imediat pe spate, ochi şi trase. Individul tocmai îndreptase din nou arma spre el. Glonţul lui Sam explodă însă în fruntea ucigaşului, împrăştiind oase şi creier. Curăţătorul se prăbuşi pe spate într-o baltă de sânge, nemişcat, cu pistolul încă strâns în mână.

Sam trase adânc aer în piept. Simţea o mare uşurare. Inima îi bubuia. Doamne, ce bun era la chestiile astea. Şi, Doamne, cât de mult le ura.

Se ridică în şezut. Se întoarse să privească pe bancheta din spate şi văzu deodată un stilet îndreptat spre gâtul său.

— Ticălosule! Slăbănogul era supărat.

Înainte ca Sam să poată ridica mâna cu arma, individul se aruncă cu cuţitul spre gâtul lui. Sam se lăsă rapid în jos şi trase. Glonţul pătrunse pe sub bărbia bărbatului, îi traversă capul şi explodă în aer. Omul se prăbuşi cu pieptul afară din maşină.

Răsuflând din greu, Sam dădu din cap, ascultând atent. Auzise oare vreunul din agenţii Serviciului Secret zgomotul făcut de pistoale? Se ghemui sub maşină şi cercetă atent pădurea deasă, drumul din spatele gardului, pajiştea care se întindea către golf.

Nu se vedea nici o mişcare. Plutea doar o tăcere apăsătoare în timp ce soarele cobora printre copaci.

Se ridică şi-i trase în pădure pe cei doi bărbaţi îmbrăcaţi în frac. Le acoperi trupurile cu crengi şi frunze. Se întoarse apoi la maşină, se urcă la volan şi porni înapoi către casă. Nu apăruse nici un agent şi nu putea decât să se roage să ajungă acolo la timp.

58

4:20 PM

În cabană, mirosul puternic al ţigărilor de foi se amestecase cu cel al lambriurilor de lemn aromat care căptuşeau pereţii. Soarele de iarnă care se pregătea să apună scălda lambriurile într-o lumină palidă şi încălzea pielea şi lemnul lăcuit al mobilierului. Cei trei fraţi şi Vince se relaxau, cufundaţi în fotoliile moi, savurând victoria la care contribuiseră toţi.

— Pumnul lui Tokugawa, zise Vince admirativ. Nu dă greş niciodată.

Vince îi privi pe tatăl şi pe unchii săi dând sobru din cap în semn de aprobare. Cuvintele lui exprimau ceea ce bătrânul Lyle se chinuise atâta vreme să-i înveţe. Puterea lor consta în aceea că erau uniţi. Puternicii Redmond. Şi acum se uniseră împotriva celui mai puternic Redmond. Vince dădu să zâmbească văzându-i cum continuau să se felicite pentru ceea ce vor înfăptui, când, deodată, podeaua de lemn începu să tremure. Se auzi un zgomot ascuţit, neplăcut.

Speriaţi, priviră împrejur, încercând să depisteze locul de unde venea zgomotul.

— Acolo! le arătă Vince.

O bucată din duşumeaua parchetată începuse să se ridice de lângă birou. Era un pătrat mare, format din opt panouri care nu se deosebeau de celelalte. Deodată, toată bucata fu dată peste cap şi apăru un braţ cu o mânecă maro. Părul alb şi faţa plină de riduri ale lui Lyle Redmond răsăriră din podea ca Ioan Botezătorul ieşind din pivniţa palatului lui Irod, plin de pânze de păianjen.

Se holbă la fiii săi şi la Vince.

— Drăcia dracului! Ce se petrece aici?

— Tată? Lui Brice nu-i venea să creadă.

Creighton şi David încremeniseră, incapabili să scoată o vorbă.

Bătrânul se săltă pe podea.

— Credeaţi că m-aţi pus la gheaţă pentru totdeauna, nu-i aşa? Credeaţi, amărâţilor, că nu ştiam ce se întâmplă cu banii mei? Se luptă să se ridice în picioare. Cui naiba crezi că-i pasă dacă ajungi tu preşedinte, Creighton? Câţi oameni trebuie să moară ca să obţii tu ceea ce vrei? Propria ta soră! Nepoata ta! Pentru numele lui Iisus, Maria şi Iosif!

Porni către fiii săi, lunga sutană franciscană fluturând în jurul picioarelor sale ciolănoase.

— Credeţi că tot ce vreţi voi e chiar atât de important? Desigur că

am încălcat şi eu câteva reguli, că am folosit şi metode necinstite pentru a-mi învinge competitorii şi am vândut terenuri pe care n-ar fi trebuit să le vând. A fost greşit ceea ce am făcut. Dar asta… îşi plimbă privirea de la fii la nepotul său. Mi-e ruşine pentru voi. Mă simt umilit. Şi mi-e frică pentru voi. Sufletele voastre o să ardă în flăcările iadului. Ce faceţi voi trebuie să înceteze. Voi omorâţi oameni, pentru numele lui Dumnezeu. Eu am vrut să fiţi nişte bărbaţi adevăraţi, dar voi v-aţi transformat în nişte vampiri sângeroşi!

Stupefiat de apariţia bărbatului care ar fi trebuit să fie neputincios şi senil, Brice se lupta cu vechea lui frică. O învinse însă repede furia că Lyle va ruina tot ceea ce visaseră ei. Afurisitul era la fel de nebun ca întotdeauna.

— Nu! N-ai să faci asta…

— Brice! Lyle se întoarse către fiul său. Tu! Mă aşteptam la mai mult de la tine. Ai pornit-o pe drumul tău atunci când ai început afacerea de la zero. Te-am respectat pentru asta. Dar acum eşti alături de Creighton când, de fapt, ar ti trebuit să-l trimiţi la închisoare!

David se ridicase şi el în picioare, mânios.

— Iar încerci să ne sperii, bătrân nebun? Asta ai făcut mereu. Vorbe goale şi minciuni. Pe astea ţi-ai clădit afacerile, însă nici acolo nu ai fost în stare să te descurci singur. A fost nevoie de mintea şi experienţa lui Dan Austrian…

Bătrânul se repezi la David:

— Fără banii mei ai fi rămas un simplu funcţionar cu mâinile pătate de cerneală sau ai fi furat din bănci. Tu nu poţi să gândeşti decât prin cifre. Indiferent ce se întâmplă în inima ta!

Vince nu-l mai văzuse niciodată pe bunicul său atât de pornit, îl auzise pe tatăl lui vorbind despre asta, despre cum ţipa şi intimida pe toată lumea. Însă până acum, când văzuse cu ochii lui, nu crezuse că poate fi adevărat. El nu i-ar fi permis niciodată lui Creighton să se poarte aşa. Bătrânul era nebun. Mascarada asta trebuia să înceteze.

Se ridică în picioare.

— În starea în care eşti, trebuie să te întorci imediat la sanatoriu, bătrânule. O să…

— Hopa! Uite şi băiatul! ţipă Lyle. Asta-i vocea ta sau a lui Creighton? Uită-te la mine, nepoate. Eşti prea tânăr ca să înţelegi cât de ticălos e taică-tu, aşa că o să-ţi spun eu. Orice bărbat care fură averea propriului său tată sub pretext că vrea s-o protejeze nu e decât un nenorocit de exhibiţionist. Şi tu îi calci pe urme!

Între timp, Creighton reuşise să-şi revină. Mintea lui analitică se reafirma.

— Bine, tată, spuse el calm. Te-ai distrat destul. Acum este rândul nostru. Dacă tu crezi…

— Distrat? mârâi Lyle. Crezi că fac asta ca să mă distrez? Crezi că am zăcut în închisoarea aia în care m-aţi trimis voi şi nu m-am gândit decât cum să mă răzbun? Creierul ăla mare al tău atât a putut să gândească? Ei bine, te înşeli, fiule.

Bătrânul trase aer în piept şi făcu un efort să se calmeze.

— Nu vreau decât să ne salvăm, doar atât. Însă pentru ca cineva să ne asculte rugăciunile trebuie ca toate astea să înceteze. Aici. Chiar acum. Creighton, tu trebuie să apari la televizor şi să spui lumii că Doug Powers este un om bun şi că va fi un preşedinte grozav.

Îl privi pe fiul cel mare drept în ochi.

— Apoi va trebui să le spui ceea ce tu, fraţii şi fiul tău aţi făcut. Să mărturisiţi. Să spuneţi că vă pare rău. Şi să-ţi accepţi pedeapsa ca un bărbat.

Lyle îşi muşcă buza de jos. La colţul ochilor îi apărură lacrimi, încercă să se stăpânească şi vocea lui scăzu:

— Şi eu voi fi alături de tine, fiule. O să le spun ce am făcut şi eu. O să le spun despre comoara pe care Dan şi cu mine am furat-o şi crima pe care am înfăptuit-o. Pentru că îmi pare rău. Şi-mi voi accepta pedeapsa, oricare va fi şi voi fi fericit că, în sfârşit, sufletul meu va avea o şansă de izbăvire.

Ca şi când nu s-ar fi aşteptat ca bătrânul să termine aşa de repede, nici fiii, nici nepotul său nu scoaseră o vorbă o lungă bucată de vreme. Tăcerea se prelungea. Feţele lor erau împietrite, dar toţi radiau putere şi încredere. Toată viaţa înşelaseră şi ocoliseră legea şi nu vedeau nici o diferenţă faţă de ceea ce se petrecea acum. Numai cu câteva clipe în urmă deciseseră ce aveau de făcut cu tatăl lor şi nici un sentiment de vinovăţie nu avea să-i oprească. Mai ales acum, după ce Lyle recunoscuse crimele care, dacă ar fi ajuns la cunoştinţa opiniei publice, ar fi dus la ruina lor.

Deodată, Creighton lăsă capul pe spate şi începu să râdă. Sunetele umpluseră încăperea şi păreau că ricoşează din pereţi şi tavan. Se opri brusc. Ochii îi străluceau.

— Vechea poveste, nu-i aşa? Tu trebuie să ai întotdeauna dreptate. Tonul vocii lui coborî, devenind rece şi nemilos. Ca într-o tranzacţie de afaceri. Crezi că vom ajunge toţi în iad. Şi asta te sperie. Vrei să repari ceea ce ai făcut şi acum ţi-a intrat în capul ăla de găină că şi noi trebuie să procedăm la fel.

Bătrânul spuse simplu:

— Te înşeli, Creighton.

Dar Creighton sări se deja în picioare. Se apropie de el şi înfipse un deget în pieptul bătrânului.

— Dacă iadul există cu adevărat, ne vom ocupa de el mai târziu. Noi suntem aici. Pe planeta Pământ. Noi vom conduce această ţară, iar tu nu poţi face nimic ca să ne împiedici!

Lyle mai încercă o dată:

— Creighton. Tu nu ştii ce…

— Stop! răcni Creighton. Nu mai vreau să-ţi ascult prostiile! Se întoarse şi păşi către Vince.

— Dă-mi pistolul tău!

Vince ridică mirat din sprâncene, însă îi întinse arma. Creighton se întoarse către Lyle. Era furios şi frustrat. În nici un caz nu îl va lăsa pe Lyle să-i distrugă viaţa.

— Dacă există un iad, pregăteşte-te, ticăloşiile, să ai de-a face cu el, pentru că aici se termină toate prostiile tale!

Creighton îndreptă ţeava pistolului către capul tatălui său şi trase cocoşul.

Brice făcu o mişcare ca şi cum ar fi vrut să se ridice de pe sofa, însă se opri şi se lăsă înapoi. David rămăsese nemişcat. Pe faţa lui apăruse un zâmbet subţire.

Vince îşi umezise buzele şi privea scena cu ochi mari.

— În genunchi. Creighton îl împinse pe bătrân în genunchi, îndreptă din nou pistolul armat către capul acestuia. E momentul ca *tu* să te porţi ca un bărbat.

Lyle Redmond se uită în sus către fiul său. În ochii lui nu se citea nici o frică. Doar compătimire.

— Dă-i drumul, şobolanule. Dacă ai curajul să faci treaba asta murdară, dă-i drumul.

4:32 PM

Maya Stern o împinse pe Julia către poarta de fier forjat, apoi spre treptele care duceau la uşa cabanei izolate. Julia era îngrozită acum. *Trebuie să gândeşti,* îşi spuse ea. Trebuia să găsească o cale de scăpare…

Trase adânc aer în piept şi păşi înăuntru. Şi se opri, înmărmurită.

Razele soarelui care se pregătea să apună pătrundeau prin ferestrele de pe latura de vest a clădirii, învăluindu-i pe unchii, bunicul şi vărul ei Vince. Brice şi David şedeau pe sofa, cu mâinile încrucişate. O priviră o clipă, apoi întoarseră privirea către Creighton. Vince stătea la câţiva paşi în spatele tatălui său, cu ochii scânteind. Creighton era în picioare în centrul camerei, cu un pistol în mână. Arma era îndreptată către bunicul ei. În genunchi, bătrânul Lyle Redmond îşi privea fiul. Sfidător.

— Creighton! Ce vrei să-i faci bunicului? După care încremeni. Simţise mirosul…

Mirosul acela ciudat şi pătrunzător, asociat în mintea ei cu momentul pierderii vederii explodă în capul ei. Însă acum nu exista

nici un pericol să-şi piardă vederea şi de data asta mirosul era real. Venea dinspre lambriuri. Mirosul unui arbore tropical pe care nu îl putea identifica. Era ca… mirosul de camfor… dar nu era camfor.

Începu să tremure de emoţie. Nişte informaţii vitale păreau să-şi facă loc spre înţelegerea ei. Se lupta să nu le piardă din nou. Apoi, brusc, înţelese de ce îşi pierduse vederea. Noaptea debutului său. Vedea totul clar, ca şi cum s-ar fi întors în timp…

ARBOR KNOLL
CU ZECE ANI ÎN URMĂ

Se făcuse târziu la petrecerea organizată pentru a sărbători debutul său şi ceva îl neliniştea pe tatăl ei. Părea distrat, chiar supărat. Zâmbea, însă nu era vesel. Când ceilalţi plecară la culcare, el se retrase într-un colţ cu Creighton, certându-se.

— Nu poţi să faci nimic în privinţa asta, insista Creighton. Mai bine uită totul!

— Pe naiba! Tatăl ei îndesă nişte foi de hârtie înapoi în buzunar. Era de înălţime mijlocie şi suplu ca şi tatăl lui. Jonathan şi Daniel Austrian, asemănători ca înfăţişare, însă cu personalităţi diferite. Jonathan era prietenos şi plăcut, un tată iubitor şi un bărbat care îşi adora soţia. Dan Austrian parcă ar fi coborât de pe Himalaya. Era rece şi distant, rezervat într-un fel politicos, aristocratic.

— Am de gând să stau de vorbă cu tata despre asta! spuse tatăl ei. Se întoarse şi ieşi ca o furtună. Creighton se luă după el. Julia nu-l mai văzuse niciodată pe tatăl ei atât de furios. I se făcuse frică. Aşa că se luă după ei.

Cei doi bărbaţi se îndreptau spre cabană. Julia îşi amintea foarte bine noaptea aceea. Începuse să bată vântul dinspre mare şi copacii desfrunziţi îşi clătinau crengile goale. Era o atmosferă misterioasă, care îi provoca fiori, dar ea nu se opri şi, atunci când crăpă uşa cabanei, îi auzi iar vocea tatălui său.

— Am primit astăzi aceste scrisori, îi spunea Jonathan tatălui său, care se afla în cabană. Atât eu, cât şi Creighton. Cel care le-a scris spune că din moment ce noi suntem fiii voştri cei mai mari, avem dreptul să aflăm că tu şi Lyle Redmond v-aţi clădit averea pe prada furată de nazişti. Spune că aveţi Camera de Chihlimbar şi că aţi omorât un om ca să puneţi mâna pe ea. Ai făcut tu asta, tată?

Daniel Austrian puse calm paharul pe birou.

— Şi dacă ar fi adevărat? Te-ai bucurat în toţi anii ăştia de fructele faptelor mele.

Începură să se certe. Vocile lor erau furioase şi violente. Julia

deschise uşa ca să vadă mai bine. Acum Creighton şi tatăl ei ţipau unul la altul.

— Trebuie să facem publice toate astea! ţipa tatăl ei la Creighton. E imoral. Tata trebuie să-şi recunoască crima!

— Ai înnebunit? zbieră şi Creighton. Nu! Nu ne va distruge şi nici Lyle nu va spune nimic. Tu eşti singurul care îţi imaginezi că asta e o problemă. Uită totul!

Cei doi continuară să se înfrunte. Tensiunea creştea din ce în ce mai mult. Li se înroşiseră feţele.

În cele din urmă, tatăl ei răcni:

— Mă duc să spun toate astea autorităţilor!

— Nu putem lăsa ca părinţii noştri să fie acuzaţi ca criminali de război!

— Du-te dracu'! O să mă duc oricum!

Tatăl ei se întoarse să plece, dar făcu ochii mari când o văzu acolo.

O venă zvâcnea la tâmpla lui Creighton. Faţa lui era roşie ca focul.

— Pe naiba ai să te duci!

Căută o armă şi apucă bastonul cu mâner de argint al lui Jonathan. Îl lovi cu bastonul cât putu de tare. Jonathan primi lovitura în ceafă. Se prăbuşi în faţă şi se sprijini de birou. Creighton îl mai lovi o dată.

— Opreşte-te! strigă Daniel Austrian. Ajunge!

Însă tatăl ei se întoarse şi încercă să-i dea un pumn lui Creighton. Acesta îl lovi încă o dată cu bastonul. Tatăl ei căzu şi se lovi cu capul de marginea biroului. Se auzi un sunet îngrozitor, ca şi cum ar fi crăpat un pepene.

Julia începu să ţipe. Ochii i se umplură de lacrimi. Alergă la tatăl ei. Era nemişcat pe podea, cu capul într-o baltă de sânge. Îl întoarse cu faţa în sus.

— Tată! Tati! Îl trăgea de haină. Îl săruta. *Taţi! Trezeşte-te!*

Bunicul Austrian o dădu la o parte.

— Lasă-mă să mă uit la el. Îngenunche şi duse mâna la gâtul lui Jonathan.

Creighton rămăsese nemişcat în picioare, ţinând bastonul plin de sânge. Încremenise. Sângele i se scursese din obraji.

Daniel Austrian închise ochii fiului său şi se ridică.

— E mort.

În glasul său nu se citea nici o emoţie. Privea în jos, către cadavrul fiului său. Se uită apoi la Creighton.

— Eşti un prost, Creighton. Acum suntem toţi în belea.

Julia se holba la tatăl ei, la ochii lui închişi, la durerea întipărită pe chipul lui, la sângele care îi acoperea ceafa şi îi năclăise părul. Sări în picioare şi se întoarse. Se năpusti în pieptul lui Creighton şi întinse mâinile ca să-l lovească peste faţă.

Daniel Austrian o trase deoparte.

— Opreşte-te, Julia! Opreşte-te. A fost un accident!

Ea ţipă şi îl lovi pe Daniel.

Vocea lui Creighton tremura:

— Dan? Ce ne facem?

Daniel Austrian o apucă pe Julia de umeri şi o sili să se uite în ochii lui.

— Nu te lupta cu mine, fetiţo.

O luă de mână, o duse lângă sofa şi o făcu să se aşeze. Îngenunche în faţa ei, privind-o necontenit în ochii ei răvăşiţi de durere.

— Nu a fost numai tatăl tău. A fost şi fiul meu. Singurul meu fiu. Ceea ce s-a întâmplat e o teribilă tragedie. Vocea lui era aproape hipnotică. Nu e nimeni de vină. Tatăl tău şi unchiul tău s-au certat şi Creighton l-a lovit. Nu a vrut să-l omoare. Chiar că nu e nimeni vinovat. A fost un accident. Asta-i tot.

Cum ea nu răspundea, Daniel o prinse de mâini:

— Uită-te la mine!

Ea ridică ochii, privindu-l cu o furie amestecată cu durere.

— Vrei să ajung la închisoare din cauza celor întâmplate?

Julia se încruntă.

— Pentru că asta se va întâmpla dacă spui ceva. Creighton poate fi executat pentru crimă. Nu vrei să-ţi ucizi unchiul, nu-i aşa, copilă?

— Nu… admise ea înghiţind cu greu.

— El va fi executat, iar eu voi ajunge la închisoare pentru că i-am fost complice. Trebuie să reţii că nu a fost decât un accident, însă dacă spui cuiva ce s-a întâmplat, unchiul tău şi cu mine vom plăti cu vieţile noastre!

Îi eliberă mâna stângă şi-i ridică palma dreaptă. Arătă către inelul de alexandrit pe care i-l dăruise cu puţin mai devreme.

— Şi tu va trebui să plăteşti. Este un inel foarte frumos. Un obiect de artă. Îţi place arta şi îţi iubeşti mama. O să pierdem toţi banii. Banii cu care ţi-am plătit lecţiile de muzică, pianul Steinway, anii petrecuţi la Juilliard, apartamentul familiei tale de pe Park Avenue, acest inel minunat, tot ceea ce vă aparţine ţie şi familiei tale. Mama ta nu va mai avea nici o sursă de venit. Toţi vor pierde totul şi asta numai din cauza ta. Faţa lui era impenetrabilă. Trebuie să uiţi ce s-a petrecut aici. Nimic bun nu se poate întâmpla dacă spui cuiva. Promite-mi că ai să uiţi.

Se uita la ea cu ochii lui mari, pătrunzători, în care Julia văzu propria ei durere. Tatăl ei era mort, însă şi fiul lui. În adâncul ochilor lui întunecaţi, Julia zări lacrimi care dădeau să se reverse. Nu-l văzuse niciodată pe distantul său bunic atât de apropiat, atât de emoţionat. Înţelese că şi sufletul lui era plin de durere. Şi îi cerea acum să facă ceea ce credea el că e bine.

— Promite-mi, Julia, şopti el. Totul depinde de tine.

În clipa aceea, Julia fu cuprinsă de un sentiment de vinovăţie. Dădu încet din cap.

— Bravo, fetiţo. Sunt mândru de tine. Când te vei trezi mâine dimineaţă, totul nu va fi decât un vis urât. Du-te la culcare acum. Ţine minte, nu trebuie să spui nimănui, niciodată, ce s-a întâmplat. Niciodată. Trebuie să uiţi.

Julia se ridică în picioare ca un robot. Se uită încă o dată în jos la tatăl ei mort şi porni ţeapănă spre uşă. În spatele ei se auzeau din nou vocile bunicului şi a unchiului său.

— Crezi că o să-şi ţină gura? întrebă Creighton cu voce tremurată.

— Ar fi bine să şi-o ţină, răspunse bunicul. Nu e nevoie să-i spunem şi lui Lyle. N-am face decât să-l supărăm şi pe el. Va trebui să rezolvăm asta singuri. Ai vreo idee?

Creighton îşi drese glasul:

— Un accident de maşină. Vom pleca cu maşina mea şi cu cea a lui Jonathan. O vom izbi pe a lui de un copac în afara şoselei, apoi te duc pe tine acasă, în Southampton. O să fiu înapoi înainte ca ceilalţi să apuce să se scoale.

— Ar trebui să meargă. Ai început să gândeşti ca un adevărat bărbat. E timpul să-ţi arăt ceva.

Îi auzi traversând încăperea. Apoi, în urma ei desluşi un scârţâit şi ochii i se umplură cu o lumină aurie. Se uită la noul ei inel. Piatra preţioasă reflecta lumina din camera din spatele ei. Ar fi vrut să şi-l scoată, însă nu îl putea îndurera şi mai mult pe bunic. Inelul fusese cumpărat cu bani furaţi. O clipă avu senzaţia că inelul se strânge ca un şarpe în jurul degetului ei şi că locul începe s-o doară.

I se făcu brusc frică. Putea să păţească şi ea ceea ce i se întâmplase tatălui său. Mama putea rămâne fără nici un ban.

Puteau ajunge toţi la închisoare. Iar ea ar pierde pianul, lecţiile de care avea încă atâta nevoie. Dorea să ajungă o mare pianistă.

Plângând, închise uşa. Vântul continua să sufle. Ofta şi se văi ta printre copaci. Cerul era negru, norii se alergau, acoperind stelele. Plânse tot drumul până la conac. Bunicul şi unchiul ei se pregăteau să producă un accident de maşină ca să-şi ascundă vina lor… şi a ei.

59

4:34 PM

Sam conducea ca un nebun către vila familiei Redmond. Lăsă maşina în locul unde era parcată atunci când fusese silit să se urce în ea. Îşi şterse sângele de pe faţă, curăţă pământul care se lipise pe hainele sale de preot şi o porni în direcţia în care o văzuse pe Maya Stern împingând-o pe Julia.

4:35 PM

Creighton ridică privirea şi înţelese că ceva ciudat se petrecea cu Julia. Rămăsese în picioare acolo, la intrarea în cabană, iar pe faţa ei ovală şi în ochii albaştri se citea o trăire intensă. Obrajii i se înroşiseră. Se aşteptase să o vadă îngrozită, dar…

Jos, lângă el, bătrânul mârâi:

— Nici măcar n-ai curaj să-ţi duci până la capăt afacerile murdare, Creighton. Trage până nu oboseşti şi nu scapi afurisitul de pistol!

Înfiorată, Julia se dezmetici. Îl văzu pe Creighton. Nimeni altcineva nu mai conta în imensa încăpere.

— Mi-ai ucis tatăl! Furibundă, îşi scoase vata din gură şi o aruncă, apoi, cu toată forţa de care era capabilă, o împinse pe Maya Stern în lături. Se îndreptă cu paşi mari spre Creighton.

— Monstrule! Mama a fost ucisă tot din cauza lăcomiei şi ambiţiei tale, însă pe tata l-ai omorât tu, cu mâna ta! Am văzut-o cu ochii mei! Din cauza asta am orbit. Te-am văzut cum l-ai omorât pe tata şi l-am ascultat pe bunicul Austrian, care mi-a cerut să tac. Tu ai ascuns apoi crima şi ai minţit ani de zile în legătură cu asta. Tu şi bunicul Austrian!

Acum înţelegea ce vrusese să spună Orion Grapolis când afirmase că ceea ce se întâmplase o traumatizase în asemenea măsură încât nu mai putuse să privească lumea. Mai întâi fusese martoră la uciderea tatălui ei – pe care-l iubea din toată inima – de către unchiul ei, care se bucura şi el de dragostea ei. Apoi bunicul, pe care de asemenea îl iubea, îi spusese că trebuie să mintă în legătură cu ceea ce se întâmplase pentru a-şi salva familia. Conflictul – răzbunarea tatălui sau salvarea familiei – fusese imposibil de suportat. La care se adăugase şi un sentiment de vinovăţie: dacă ar fi fost mai isteaţă, mai rapidă, mai bună cumva, ar fi putut opri cearta. Ţinuse oare prea mult la pianul, la cariera şi la viaţa ei? Traume peste traume.

— Nu eşti în toate minţile, se încruntă Creighton. *Julia ştia.* Stern, ţine-o!

Maya Stern o apucă din nou pe Julia într-o strânsoare de oţel.

Julia se zbătu să scape din mâinile ucigaşei.

— Aici s-a întâmplat. În camera asta. Tu şi tata vă certaţi pentru că cineva vă scrisese despre comoara naziştilor. Tata voia ca bunicul să se ducă şi să dezvăluie totul autorităţilor, însă tu n-ai fost de acord. L-ai lovit. De mai multe ori. Apoi tu şi bunicul Austrian m-aţi minţit, m-aţi speriat, m-aţi făcut să jur că n-o să spun nimic. Mi-aţi spus să uit şi eu am orbit ca să pot uita.

Tot ceea ce-i spuseseră ei fusese distorsionat de o manieră perversă, inclusiv grozăvia că Creighton va fi executat, iar bunicul ei va ajunge la închisoare. Se aflau în statul New York şi Creighton ar fi putut fi acuzat cel mult de omor prin imprudenţă, în timp ce bunicul ei nici măcar nu ar fi fost considerat complice.

David şi Brice ascultaseră în tăcere. Acum ezitau. Se ridicară în picioare, palizi şi nehotărâţi.

— Tu l-ai ucis pe Jonathan? David era tulburat. Nu a fost un accident de maşină?

— De ce nu ne-ai spus? întrebă Brice. Ce *altceva* nu ne-ai spus?

Vince se alătură tatălui său:

— Nu contează. Singurul lucru important este că nimeni altcineva nu mai ştie…

Dezgustat, Creighton ridică pistolul şi îl îndreptă spre Julia.

— Taci, Vince. Ţine-o acolo, Stern. Se apropie de ea. E numai vina ta. Totul. Dacă nu ţi-ai fi pierdut minţile la moartea lui Marguerite, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Am de gând să devin preşedinte mâine şi nu mă poţi opri. Nu tu. Nici bătrânul. Nimeni.

Nu îşi lua privirea de pe chipul Juliei.

— Stern, dă-i dramul, ordonă el. Vince, ai grijă de bătrân. Dă-te la o parte de lângă ea, Stern. Acum!

Setea de putere poate fi o patimă. Ea poate da vieţii un scop de limpezimea unui diamant. Are acelaşi efect ca un afrodiziac şi poate sta la baza unor realizări deosebite. Sau poate fi distrugătoare. Ca şi cum totul se petrecea la mare distanţă, Julia îl privea pe Creighton apropiindu-se de ea. Părul său cărunt nu avea nici o şuviţă nelalocul ei. Fracul lui elegant îi scotea în evidenţă umerii largi şi mijlocul subţire. Furia dispăruse de pe faţa lui puternică, de şoim. Emana însă prin toţi porii cruzime. Ultima fărâmă de control se evaporase în clipa aceea. Forţele care contribuiseră la formarea lui încetaseră să mai existe. Dacă avusese vreodată bune intenţii, acum erau uitate.

Nimic nu mai conta. O va omorî. Stătea în calea lui. Era evident.

Vince făcu un pas înainte cu cel de-al doilea pistol al său, un mic Mauser, cu care îl păzea pe bunicul lui. Maya Stern zâmbea rece, în

timp ce respectul ei pentru Creighton sporea văzând cu ochii. Se îndepărtă de Julia pentru a-i permite să tragă în voie.

4:38 PM

Sam se ridică în dreptul ferestrelor. Soarele coborâse atât de mult, încât umbra lui fii proiectată pe peretele opus ca într-o sală de cinematograf.

Maya Stern fu prima care observă proiecţia lui distorsionată. Sări imediat între Creighton şi şirul de ferestre. Cea mai bună ţintă pentru Sam era Vince, care ţinea arma aţintită către bătrân.

Sam nu avea timp să gândească sau să ezite. Avea nevoie de o diversiune şi trebuia ca aceasta să funcţioneze. Trase prin fereastră şi-l văzu pe Vince prăbuşindu-se. În aceeaşi clipă, aplecă mult capul, strânse umerii şi se aruncă prin fereastra spartă.

Nu ratase. Vince Redmond era întins pe podea. Mort.

Restul se petrecu în câteva secunde.

Julia se aruncă în stânga. Creighton trase şi rată lovitura. Mai rată o dată.

Maya Stern se întoarse şi trase. Glonţul ei îl atinse pe Sam în braţul stâng, sus, chiar când ateriza în spatele fotoliului.

Brice şi David se aruncară disperaţi după canapea.

Lyle se aşezase în locul unde stătuse în genunchi. Îşi freca genunchii bătrâni, însă cu aceeaşi privire sfidătoare.

Julia se târî înnebunită până în locul unde căzuse micul pistol Mauser al lui Vince când acesta se prăbuşise. Îl apucă cu amândouă mâinile şi dădu să se ridice.

Maya Stern se lăsă pe spate după ce trase în Sam şi îndreptă ţeava pistolului spre Julia. Ochii ei negri se umpluseră de bucuria rece că o va ucide în sfârşit pe această femeie arogantă care rezistase până acum tuturor eforturilor sale.

În mintea Juliei reveniră cuvintele lui Sam: *Ţine arma bine, dar nu o strânge prea tare. Gândeşte-te că arma este o extensie a braţului tău. Ochii şi braţul sunt într-o coordonare perfectă. Arma va trage acolo unde privesc ochii tăi. Respiră adânc. Şi trage.*

Se simţi cuprinsă de un val de căldură. Se întoarse la timp ca s-o vadă pe Maya Stern îndreptând pistolul spre ea. Julia nu mai avu timp să gândească. Apăsă pe trăgaci.

Glonţul o lovi în gât pe Maya Stern chiar în momentul în care aceasta trăgea la rândul ei şi îi secţionă carotida. Glonţul tras de Stern se înfipse în parchet, undeva în spatele Juliei. Un gheizer de sânge ţâşni din gâtul lui Stern. Ochii ei se umpluseră de o uimire aproape copilărească. Nu se putea să dea greş. Maya Stern nu dădea greş

niciodată. În locul uimirii se instală groaza. Apoi nu mai simţi nimic.

În celălalt colţ al încăperii, Sam, cu braţul stâng atârnând plin de sânge, făcea eforturi să se ridice.

Un strigăt disperat răsună în imensa încăpere. Privirea lui Creighton Redmond trecu de la fiul său mort la Maya Stern, în agonie, la fraţii săi care se ascunseseră. În strigătul său se împleteau furia şi ura. Întoarse pistolul spre singurul inamic pe care-l avea în faţa ochilor – Sam, care se străduia să se ţină pe picioare.

— Creighton! ţipă tatăl său. Nu! Opreşte-te! Este prea…

Când degetul lui Creighton atinse trăgaciul, Julia înţelese că nu avea de ales. Nu putea să-l piardă pe Sam. Ochi, respiră şi trase.

Cămaşa albă, gofrată a lui Creighton se umplu de sânge. Se prăbuşise pe spate peste birou, cu braţele larg desfăcute. Sângele i se revărsa pe piept şi peste hârtiile de pe masă. Capul îi căzu pe spate. Era mort.

Uitându-se la ochii lui deschişi, orbi acum, Julia îşi aminti de rana din pieptul mamei sale, de suferinţa acesteia şi simţi cum înlăuntrul ei se destramă o durere veche. Creighton era răspunzător de atâtea crime şi toate o marcaseră profund. Tot ceea ce făcuse el, începând cu uciderea tatălui său, urmată de trimiterea ei la un psihiatru care făcuse tot posibilul ca ea să nu-şi mai amintească niciodată şi culminând cu planul de a ajunge preşedinte cu orice preţ… chiar dacă pentru asta a trebuit s-o omoare pe mama ei…

— Julia! Sam ajunse la ea şi o strânse la piept cu braţul teafăr. Răsuflă uşurat. Inima lui era plină de emoţie. Ceva ce era, probabil, dragoste. Îi dădu jos gluga de călugăriţă, îi netezi părul şi-i murmură cuvinte de iubire în ureche.

Lyle Redmond se ridică şi înaintă până în locul unde zăcea cadavrul lui Creighton. Oftă şi spuse cu voce tremurată:

— Îmi pare rău, fiule.

Uşa se trânti de perete. Patru agenţi din Serviciul Secret cu arme semiautomate pătrunseră înăuntru şi se răsfirară imediat în căutarea ţintelor.

Sam ridică insigna de la Companie în mâna teafără şi strigă:

— CIA! Nu trageţi!

Cât timp agenţii asigurară paza încăperii, şeful lor controlă pulsul lui Creighton. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Sam.

— E o poveste lungă, spuse Sam, însă suntem gata să vă oferim toate detaliile. Ca şi fraţii şi tatăl lui, care se află aici.

Brice şi David îşi făcură apariţia de după canapea, palizi şi tremurând. Lyle le aruncă o privire fioroasă.

— Laşilor. Spuneţi ce s-a întâmplat. Măcar asta puteţi face şi voi!

Vorbind repede, Brice, David şi bătrânul povestiră ce se întâmplase. Julia şi Sam adăugară povestea lor. Se aşezaseră şi agenţii îi

chestionau. Îşi făcu apariţia şi poliţia. Apoi paramedicii. Fusese chemat şi FBI-ul. Serviciul Secret blocase proprietatea şi nimeni, în afară de poliţie, nu putea intra sau ieşi. Multe personalităţi, inclusiv cardinalul, protestară împotriva acestui tratament, însă fără nici un rezultat.

Într-un târziu, David anunţă:

— Asta-i tot. Doresc să-mi chem avocatul înainte să-mi înrăutăţesc şi mai mult situaţia.

În timp ce toţi ceilalţi vorbeau, Julia amuţise. În minte îi stăruia moartea tragică a tatălui său, ca şi cum mai era ceva de care trebuia să-şi amintească. Retrăi din nou evenimentele în succesiunea lor. Cearta, crima, bunicul care-i vorbea, ea părăsind cabana, strălucirea bruscă a luminii aurii…

Şi deodată înţelese.

Se ridică şi se îndreptă spre bătrânul Lyle.

— Unde este, bunicule?

El se uită la ea, nedumerit.

— I-am văzut strălucirea în noaptea aceea. Nu aveai de unde să ştii că Creighton şi ceilalţi urmau să se întâlnească aici în seara asta. Altceva te-a adus la cabană. Trebuie s-o arăţi acum. Tuturor.

Bătrânul clipi des, dând din cap.

— Ai dreptate. Din cauza celor întâmplate… Trist, făcu un gest care cuprindea toată încăperea…. Aproape că am uitat.

Se ridică şi se duse la birou. Deschise sertarul de sus şi băgă mâna în interior. Julia auzi declinul înfundat al unui comutator. Lyle se întoarse şi se adresă celor din încăpere:

— Acesta este cel mai bun moment al zilei. Uitaţi cum se strecoară lumina soarelui înăuntru. Dădu din cap. O să vedeţi.

Sam deveni atent. Recunoscu sunetul făcut de nişte scripeţi şi se uită avid de jur-împrejur.

Se auzi un scârţâit. Julia îşi aminti şi de acesta. Privea ridicându-se trei dintre secţiunile lambriurilor care acopereau pereţii. Jos, acolo unde apăruse peretele ascuns dedesubt, se vedea o lumină aurie. Cei din cameră tăcuseră cu toţii. Panourile se ridicau acum mai repede şi curând dispărură în spaţiul dintre tavan şi acoperişul înclinat.

Careva dintre cei prezenţi fluieră admirativ. Sam sări în picioare, emoţionat, gâfâind. Se duse în centrul camerei, încântat să se afle în inima acestei ciudate şi glorioase privelişti care prindea formă în faţa lui.

Când lambriurile se înălţaseră până la tavan, Sam îşi cuprinse braţul rănit şi vorbi, fericit:

— Fiecare panou conţine mii de piese gravate manual, reprezentând simboluri heraldice, busturi şi coroane regale, montate apoi pe un suport de lemn. În locurile unde au trasat imagini pe

spatele unor bucăţi transparente de chihlimbar, artiştii au aplicat apoi foiţe de aur pentru ca desenul să poată fi văzut. Unele desene sunt atât de mici, încât este nevoie de o lupă pentru a înţelege cu adevărat arta pe care o ascund. Se întoarse ca să le arate. Acestea sunt candelabre aurite fixate pe pilaştri cu oglinzi. Aceasta este o friză aurită, sculptată manual, care înconjoară camera.

— Am restaurat panourile, spuse Lyle cu ochi strălucitori, îmbătat la vederea neasemuitelor frumuseţi.

— Camera de Chihlimbar. Julia era impresionată.

Sam rămăsese fără respiraţie. Aşteptase o viaţă întreagă acest moment şi camera era chiar aşa de minunată cum şi-o imaginase.

— În toată istoria omenirii nu a mai existat ceva asemănător. Oamenii veneau din toate colţurile lumii doar ca să vadă această cameră şi asta într-o vreme în care călătoriile erau mult mai dificile ca acum. Poeţii o cântau în poemele lor. Era mai mult decât o legendă. Era… este Cea de-a Opta Minune a Lumii.

Camera era scăldată în lumină. Lumina soarelui cădea pe panourile mari de chihlimbar şi le făcea să strălucească, dându-le parcă viaţă. Indiferent de valoarea camerei măsurată în bani, ea era de departe depăşită de frumuseţea aceasta fantastică, ce părea să-i învăluie pe cei de faţă ca o magie.

Julia făcuse ochii mari, absorbind fiecare fărâmă de frumuseţe, înţelegea din nou cât de norocoasă era că putea să vadă.

— Este spectaculos, Sam. Exact aşa cum mi-ai spus. Ceva ce nu poţi uita niciodată. O capodoperă.

— Cum aţi făcut? îl întrebă Sam pe bătrân.

Vocea lui Lyle Redmond venea parcă de la mare depărtare când începu să povestească:

— Dan şi cu mine am dat cu banul pentru cameră. El o dorea pentru că era un minunat obiect de artă. Eu o doream ca să fie a mea. Am câştigat, însă el a primit dreptul să o viziteze. I-am plătit timp de douăzeci de ani în plus din ceea ce câştigam din afacerea noastră. Atunci când am cumpărat Arbor Knoll, pe Governors Island se mai aflau încă prizonieri de război italieni. Ei puteau primi drept de muncă pentru cetăţeni americani, aşa că am adus echipă care a săpat tunelul şi mi-a construit „refugiul”. Apoi ei s-au întors în Italia cu buzunarele pline de dolarii cu care le cumpărasem tăcerea.

Brice se uita şi el de jur-împrejur.

— Un mic refugiu rustic, mârâi el.

Bătrânul zâmbi şiret:

— La naiba, am avut aici palatul unui rege, al meu şi numai al meu şi nimeni nu a ştiut. Apoi oftă. Când am început să pun bazele fundaţiei, nu aveam de gând să dezvălui nimic din toate astea. Am greşit.

Se uită către pereţii luminoşi, apoi la Julia şi Sam şi din nou de jur-împrejurul Camerei de Chihlimbar. Dădu solemn din cap.

— O înapoiez ruşilor Nu mi-a aparţinut niciodată cu adevărat. Am vrut doar s-o mai văd pentru ultima oară. Puteţi să consideraţi că e ultimul păcat al unui păcătos bătrân.

Sam o privi pe Julia. O apucă de mână şi o strânse uşor. Camera de Chihlimbar însemnase foarte mult pentru el, însă acum Julia era mai importantă.

O sărută pe păr şi-i şopti:

— S-a terminat, Julia.

Tânăra femeie îi zâmbi. Prin mintea ei treceau o mulţime de gânduri. Îi urmări cu degetul linia bărbiei.

— Nu, dragul meu. Nu încă.

60

9:04 PM
OYSTER BAY, NEW YORK

După terminarea interogatoriilor, toţi cei blocaţi la Arbor Knoll fuseseră eliberaţi, cu excepţia lui David şi a lui Brice. Cei doi fuseseră reţinuţi de FBI în calitate de complici la crimă. Nu se găsi nici un Curăţător care să fi supravieţuit. Invitaţii şocaţi părăsiseră rapid proprietatea în limuzinele şi maşinile lor sport.

Presa fusese ţinută cu greu în afara porţilor. Lyle Redmond ieşi să le vorbească şi le povesti în limbajul lui colorat despre complotul pe care Creighton îl pusese la cale ca să ajungă preşedinte. Făcu apel la public să voteze pentru Douglas Powers şi nu pentru echipa Redmond-Friedman. Conform legii, era încă posibil din punct de vedere tehnic ca Creighton să fie ales preşedinte, însă în acest caz vicepreşedintele său devenea automat preşedinte. Bătrânul Lyle nu credea că asta ar fi fost corect.

În faţa camerelor de luat vederi, Lyle declară:

— Doug Powers va fi un preşedinte grozav. Votaţi-l pe el.

Julia încercase să-l convingă să vină cu ei.

Bătrânul nu se lăsase înduplecat.

— Am de gând să vând locul ăsta şi vreau să mai stau câteva nopţi pe aici. Să văd ce amintiri pot păstra. Dacă am noroc, poate îmi mai găsesc nişte cămăşi prin sertare. După Reilly şi pijamalele lui afurisite, abia aştept să port nişte haine adevărate.

Julia îl rugă pe Sam să se întoarcă în Oyster Bay, la casa parohială de la biserica Saint Dominic. Ajunşi acolo, parcară maşina în spate. La fereastra sufrageriei în care stătuseră de vorbă cu bunicul ei şi cu părintele Michael se vedea o lumină. Călugărul franciscan era la birou şi scria la lumina gălbuie a lămpii.

Părintele Michael veni să le deschidă uşa şi dădu din cap în semn de salut.

— Vă aşteptam, copiii mei. Am ascultat ştirile. Toate posturile au transmis acelaşi lucru. Îmi pare rău pentru moartea unchiului tău, Julia. Şi sunt foarte trist că tu a trebuit să-l ucizi.

Îi duse în sufragerie, închise uşa şi le ceru să-i povestească exact ce se întâmplase. Ascultându-i, lăsase capul în jos şi ei avură impresia că se roagă.

La sfârşit, Julia spuse:

— Bunicul m-a rugat să vă spun că va trece pe aici mâine, după ce

votează. Zice că a făcut ceea ce trebuia. Vrea acum să se spovedească. A zis că o să fie o confesiune foarte lungă, aşa că trebuie să fiţi pregătit.

Preotul înălţă capul şi zâmbi.

— Asta e minunat. Încă un pas pentru mântuirea lui. A fost un drum lung pentru el şi ştiu că este obosit. Are însă un suflet mare şi de acum încolo, dacă îl roagă pe Domnul să-şi lase mâna pe umărul lui, nu se va mai simţi atât de singur.

— A jurat să nu mai înjure, adăugă Sam, zâmbind.

Preotul râse uşor.

— Asta e foarte bine.

Se lăsă pe spate în fotoliu, cu sutana măturând duşumeaua. Faţa lui lungă devenise serioasă şi se uită întrebător la Julia.

— Vrei să mă întrebi ceva, Julia?

Ea încuviinţă din cap.

— I-aţi spus bunicului ceva ce mi-a rămas întipărit în minte. Anume: „Nu le-ai spus că Selvester Maas intenţiona să înapoieze comoara”. Bunicul nu a înţeles despre ce vorbeaţi. El a pus-o pe seama memoriei lui slabe, însă eu cred că am înţeles... că dumneavoastră aţi fost acolo şi ştiaţi ce s-a întâmplat. Julia făcu o pauză. Cred că dumneavoastră eraţi băiatul pe care bunicul l-a văzut fugind de la depozit după ce bunicul Austrian l-a ucis pe Maas. Şi apoi mi-am amintit ce găsise Sam când făcuse cercetări în legătură cu Maas. Maas avea un fiu, aparent singurul copil rămas în viaţă. Sam nu a putut să dea de urma lui. Asta m-a făcut să-mi pun întrebări. Poate că acest fiu nu dispăruse deloc. Poate că urmase o chemare – biserica, de exemplu – care îl dusese pe alte meleaguri. Dumneavoastră aveţi un accent german, iar Zurichul se află în zona unde se vorbeşte nemţeşte... Sunteţi Michael Maas? Este adevărat ce aţi spus despre tatăl dumneavoastră?

Preotul închise ochii. Durerea îi schimonosi faţa obosită. Însă când redeschise ochii, privirea lui era blândă şi clară.

— Totul este adevărat. Tatăl meu a fost un păcătos, însă atunci când şi-a dat seama de grozăvia faptei sale, s-a schimbat. Ar fi vrut ca Cea de-a Doua Comoară a lui Himmler să fie returnată Uniunii Sovietice. Himmler fusese un ticălos. Tatăl meu nu dorea să amplifice răul pe care îl făcuse el.

Sam îi prezentă părintelui Michael teoria lui cu privire la modalitatea prin care Himmler mutase comoara de la Konigsberg la Zurich.

Preotul dădu afirmativ din cap.

— Din ceea ce mi-a spus tatăl meu, cred că ai dreptate. A fost o călătorie foarte lungă şi dificilă cu trenul. Tata s-a dus în Germania înaintea sosirii trenului, ca să faciliteze intrarea în Elveţia.

Preotul le mai spuse că mama lui îl implorase să păstreze tăcerea

asupra morţii tatălui său şi a comorii lui Himmler.

— Se pare că el mai furase unele piese în timpul războiului, din alte părţi şi mama se temea că guvernul elveţian o să-i confişte tot ce ne lăsase el. Aşa că mi-am ţinut gura. Am intrat în Biserică ca să mă spăl de păcat. Zâmbi trist către Julia: Semănăm destul de mult, tu şi cu mine. Vorba ceea: „Copiii trebuie să poarte povara faptelor părinţilor lor”.

— Dumneavoastră aţi trimis scrisorile acelea acum zece ani tatălui meu şi lui Creighton în care le spuneaţi ce au făcut bunicii mei? îl întrebă Julia. Din cauza asta au început să se certe în noaptea debutului meu…

Părintele Michael fu stupefiat.

— Sunt răspunzător de moartea tatălui tău? N-am ştiut…

— Dar sunteţi răspunzător şi de mântuirea bunicului meu, replică Julia. Aţi încercat să faceţi ce era mai bine. Aţi pus lucrurile în mişcare. La urma urmei, fiecare este răspunzător de opţiunile sale. Nu trebuie să vă simţiţi vinovat de nimic. De fapt, vă sunt recunoscătoare. Dacă nu l-aţi fi încurajat pe bunicul să se schimbe, Creighton ar fi ajuns fără îndoială preşedinte.

Preotul căzu pe gânduri, apoi încuviinţă:

— Cuvintele tale sunt ca un dar pentru mine. Îţi mulţumesc.

Julia şi Sam se aflau în maşina parcată în spatele frumoasei clădiri din piatră a bisericii. Luna era sus, pe cer, iar vântul se potolise. Se simţea mirosul zăpezii, de parcă norii palizi care pluteau pe cerul negru anunţau schimbarea vremii. Erau din nou în hainele Armatei Salvării pe care Sam le cumpărase în Manhattan. Braţul îi zvâcnea, însă luase atâtea calmante încât suporta destul de bine durerea. Stăteau lipiţi unul de altul.

— Vii cu mine la New York? întrebă ea. E mai aproape. E mai convenabil. Frigiderul e plin cu mâncare.

Sam râse. Îi întoarse faţa către el ca să o vadă mai bine.

— Ai o piele atât de moale… O mângâie cu degetul pe gât. Crezi în dragoste?

— E ciudat că mă întrebi. M-am tot gândit la asta în ultima vreme. Dar dacă admitem acest sentiment, va trebui să renunţăm la multe din vechile noastre idei.

Sam o sărută şi ea se lipi de el. O strânse cu braţul teafăr, încântat şi recunoscător.

O îndepărtă puţin şi o privi în ochi.

— Dacă te referi la implicare, cred că sunt gata să-mi lărgesc orizontul.

Ea vârî mâna pe sub haina lui şi o apăsă pe inimă. Bătăile inimii lui ajungeau astfel până la ea, transmiţându-i valuri de căldură şi dorinţă. Îndrăgise mirosul lui, felul în care arăta, cum vorbea şi cum făcea

dragoste.

— Îmi place cum gândeşti, spuse ea.

— Te iubesc, şopti el.

Julia se gândea la mama ei, la speranţa ei ca fiica sa să găsească un bărbat bun, pe care să-l iubească. Era fericită şi tristă în acelaşi timp şi ar fi vrut ca mama ei să-l fi cunoscut pe Sam şi să se bucure. Era sigură că şi tatăl ei l-ar fi plăcut. Cei doi ar fi împărtăşit preocupările pentru artă, muzică, cunoştinţe din toate domeniile. Parcă îi vedea discutând amândoi ore în şir.

Părinţii ei erau morţi şi ea le va duce întotdeauna dorul. Iar ea reuşise să-i dovedească pe cei care îi omorâseră şi acum îl avea pe Sam. El nu putea lua locul părinţilor, dar nici nu dorea aşa ceva. Adânc în inima ei, Julia zâmbea. „Te iubesc dragul meu”. Aveau să-şi construiască o viaţă nouă împreună. În umbra din cabina maşinii, se sărutară îndelung.

DECEMBRIE, UN AN MAI TÂRZIU
NEW YORK CITY

Zăpada transformase oraşul. Peste tot se vedeau panglici roşii, ghirlande verzi, becuri colorate care decorau faţadele magazinelor, luminile felinarelor de pe străzi. Oraşul era animat de bucuria vacanţei. Pătura de zăpadă estompa zgomotele obişnuite ale maşinilor şi ale vocilor. Neaua se aşezase proaspătă şi curată peste maşini şi guri de hidrant. Julia şi Sam păşeau mână în mână prin aerul înviorător. Strada era plină de trecători care ieşiseră să se bucure de ninsoare. Sacoşele cu cumpărături foşneau şi în aer răsunau urările de sărbători.

— Cum te simţi înapoi aici? o întrebă Sam. Se uita cu atenţie la ea, încercând să afle dacă îi plăcea într-adevăr atât de mult să locuiască la Washington, aşa cum pretindea. Cumpăraseră o casă în Dupont Circle, însă căminul ei fusese în New York. Acum reveneau aici după multe luni de zile…

— Îmi va fi întotdeauna drag New York-ul, zâmbi ea. Dar pe tine te iubesc mai mult.

— Asta e bine. Mă bucur că am investit în verigheta aia.

Ea începu să râdă.

După evenimentele de la Arbor Knoll, directorul de la Operaţiuni îi oferise lui Sam posibilitatea să se întoarcă la activitatea de teren. Orice slujbă şi-ar fi dorit el. Sam ştia însă că nu se mai putea întoarce acolo. Se săturase de minciună, de violenţă, de moarte. Procedase foarte bine când trecuse la cercetare şi analiză. Chiar dacă Irini ar fi

trăit, el ar fi făcut oricum pasul acesta.

De curând se afla la conducerea direcţiei. Primise fosta funcţie a lui Vince – director adjunct la Informaţii. Încerca acum să se obişnuiască cu sarcinile neplăcute ale managementului. Îi ducea dorul Juliei când ea se afla în turneu, însă îi rămânea pasiunea pentru muncă. Iar când ea revenea acasă, viaţa lui era împlinită.

Şi în această viaţă reapăruse Pink. Pink se aflase în Bosnia în zilele premergătoare alegerilor. De îndată ce auzise ştirile referitoare la ceea ce se petrecea acasă, la faptul că Sam avusese dreptate şi că Vince fusese un criminal, făcuse în aşa fel încât să se întoarcă în Statele Unite şi nu-l lăsase în pace pe Sam până ce nu-l iertase. Durase ceva timp. Acum Pink lucra iar în Europa de Est şi Sam era convins că de cum se va întoarce acasă, se va trezi cu el la birou ca să-l invite la masă, să facă sport sau să meargă la filme împreună, ca să reînnoiască prietenia lor.

Sam şi Julia o luară spre est pe Strada 61 şi intrară într-o clădire sumbră cu cinci etaje. Întreaga clădire era ocupată de o firmă de avocatură. Rămaseră să aştepte în holul cu lambriuri de nuc până ce îşi făcu apariţia şi Lyle Redmond.

Bătrânul intră însoţit de un vârtej de aer rece. Îşi lovi palmele una de cealaltă, apoi îşi scoase mănuşile.

Julia îl sărută pe obraz.

— Bună ziua, bunicule. Sărbători fericite.

El o strânse în braţe.

— Sărbători fericite, Julia.

— Sărbători fericite, bunicule, spuse şi Sam.

Lyle se încruntă.

— Poţi să-mi spui Lyle.

— Îmi place mai mult „bunicule”.

— Bine, poţi să-mi spui cum vrei. Însă în sinea lui era mulţumit.

Urcară cu liftul până la ultimul etaj. Julia nu-l mai văzuse pe bunicul ei de la nuntă. Arăta foarte bine. Pielea lui căpătase culoare şi faţa sa lată, osoasă, era numai zâmbet. Aceasta era o zi mare pentru ei.

Julia trăise o vreme în umbra dureroasă a celor pe care îi omorâse, întrebându-se dacă avusese dreptul să procedeze astfel. Vedea în vis feţele părinţilor săi şi se întreba dacă ar fi putut face ceva pentru a preveni moartea lor. Îşi amintea cât de mult îşi dorise să-i omoare pe Maya Stern şi pe Creighton, însă atunci când venise clipa să apese pe trăgaci ştiuse că, dacă ar fi avut altă soluţie, ar fi ales-o fără îndoială pe aceea. După un timp, lăsase ca întrebările şi sentimentul de vinovăţie să se scurgă în muzica ei, iar răspunsul în acorduri de dragoste pentru Sam. Dragostea vindecă, zice o vorbă veche. Şi ea se vindeca. În această zi, ea şi bunicul ei aveau să pecetluiască pactul lor cu viitorul.

Cei doi bărbaţi vorbeau.

— Copii, trebuie să veniţi să mă vizitaţi, îi spunea bătrânul. Sanatoriul are acum altă înfăţişare. Toată lumea are voie să poarte haine adevărate. Floricelele de porumb le fac acum cu unt. Putem pleca şi veni când vrem. Şi... avem şi filme pentru adulţi!

John Reilly şi oamenii lui erau la închisoare, iar Lyle îi concediase şi pe ceilalţi membri ai personalului care fuseseră angajaţi să-l ţină sub observaţie.

— În cazul ăsta venim sigur, hotărî Sam.

— Nu regreţi Arbor Knoll? îl întrebă Julia.

Bătrânul îşi scutură părul alb.

— Nu. Poate puţin. Îmi plăcea să fiu servit. Trebuie s-o recunosc. Şi îmi plăcea şi camera de Chihlimbar, insă ruşii i-au găsit o întrebuinţare mai bună. Acum, dacă a ajuns la ei împreună cu tablourile de la mine şi cu celelalte opere care rămăseseră la Dan Austrian, cred că ar trebui să luăm un avion până acolo ca să le vedem. Începu să râdă. Era şi cum ne-am duce acasă.

Secretara îi conduse în biroul avocatului lor, oferindu-le cafea sau ceai.

— Eu vreau un coniac, hotărî bătrânul. Aduceţi pentru toată lumea. Avem ceva de sărbătorit astăzi. Să nu fie vreun rahat. Vreau ceva bun.

După ce secretara plecă, Lyle se întoarse spre Julia:

— Crezi că „rahat” e înjurătură? Mi-am tot pus întrebarea.

— Bunicule, faptul că mai spui din când în când „rahat” n-o să te împiedice să ajungi în rai.

— Nu, admise şi Sam. Mi-aş face însă probleme cu filmele alea pentru adulţi.

— Isteţi mai sunteţi voi doi, zâmbi Lyle.

Efectele acţiunilor violente ale lui Creighton Redmond se apropiau de sfârşit. Douglas Powers fusese ales cu o mare majoritate, iar David şi Brice fuseseră acuzaţi drept coparticipanţi la crimă. Bătrânul recăpătase controlul asupra averii sale, iar Juliei i se restituise moştenirea.

Aşezat în spatele elegantului său birou, avocatul era pregătit să înceapă. Joseph Kattleman era un bărbat distins, care vorbea cumpănit. Le explică din nou punctele documentului.

— Înţelegeţi că transferaţi toată averea dumneavoastră fundaţiei, domnule Redmond? De aici încolo veţi trăi numai din fondurile de la asigurarea socială.

— Asta şi vreau, confirmă bătrânul. O să mă descurc foarte bine. Sunt proprietarul sanatoriului, aşa că nu va trebui să plătesc chirie acolo. Cred că a fost o lovitură de geniu să dau casa de nebuni pe mâna pacienţilor. Învârti paharul cu coniac şi bău. E al naibii de bun,

zise el.

Părintele Michael îl însoţise pe Redmond în Elveţia, unde preotul fusese martor în procesul morţii tatălui său. Tribunalul – care nu dorea să atragă şi mai mult atenţia asupra atitudinii scandaloase a Elveţiei pe timpul războiului – îl pusese pe Lyle să plătească cinci sute de mii de dolari şi îi anulase pedeapsa cu închisoarea datorită vârstei sale înaintate. În Statele Unite fusese nevoit să plătească aproape opt milioane de dolari în taxe şi penalităţi pentru că nu declarase furtul, la care se adăugaseră şi amenzile aplicate de Departamentul de Stat pentru introducerea ilegală în ţară a obiectelor de artă furate.

Lyle uimise pe toată lumea, inclusiv pe sine, plătind fără să clipească. Se gândea deja la alte probleme, mai importante. Îi vizitase pe toţi cei pe care îi mai găsise dintre cei pe care îi înşelase de-a lungul anilor. Fusese o experienţă umilitoare, despre care refuza să vorbească. Se aşteptase să fie întâmpinat cu mânie şi insulte. Dar, când pentru scuzele şi cecurile care le semnase primise şi câte un „mulţumesc”, apreciase că, la urma urmei, asta conta.

Se ocupase apoi de David şi Brice. David refuzase să se întâlnească cu el, însă Brice părea interesat de ceea ce punea la cale bătrânul atât timp cât nu încerca să-l convingă şi pe el. Lyle se ducea să-l vadă în fiecare săptămână şi stăteau de vorbă. Drumul pe care pornise bătrânul era destul de accidentat. Demonii din sufletul lui voiau mereu să iasă la suprafaţă. Dar, cu voinţa de fier care fusese mereu atât punctul său forte, cât şi cauza multor suferinţe, refuza să dea înapoi. Dacă raiul exista cu adevărat, el era hotărât să ajungă acolo.

Avocatul se întoarse către Julia.

— Şi dumneavoastră, doamnă Austrian, vă gândiţi şă renunţaţi la moştenirea dumneavoastră care cuprinde şi veniturile provenite din vânzarea caselor şi bunurilor din Manhattan şi Southampton.

— Exact. Sam şi cu mine putem trăi foarte bine din ceea ce câştigăm.

Julia câştigase foarte bine în ultimul an de pe urma turneelor la care participase. Cumpăraseră o casă veche pe care o restaurau acum şi ea îşi adusese acolo unele din lucrurile la care ţinea – inclusiv statuia de Rodin şi unele dintre obiectele care aparţinuseră părinţilor săi.

— Trăim foarte confortabil şi suntem fericiţi, zâmbi ea.

— Foarte bine. Avocatul deschise uşa şi chemă doi asistenţi mai tineri. Aceştia le arătară Juliei şi bătrânului toate paginile documentelor. Trebuia să marcheze cu iniţialele lor fiecare pagină, iar în anumite locuri să treacă data şi să semneze. Puseră diverse întrebări în legătură cu clauzele. O oră mai târziu, totul se terminase şi ei se ridicară, gata de plecare. Mulţumiră avocatului şi-i strânseră mâna.

El ţuguie buzele, îngândurat.

— Este un moment de răscruce. Se pare că va valora în total aproape douăzeci şi unu de miliarde de dolari, cea mai mare fundaţie din lume. Fundaţia Austrian şi Redmond pentru Victimele Holocaustului şi Urmaşii Acestora va contribui la îmbunătăţirea unei situaţii pentru care nu s-a făcut nimic concret până acum. Sunt foarte onorat să contribui la acest proiect.

Îşi luară rămas-bun şi ei se îndreptară spre lift.

După ce ieşiră din clădire, Lyle se întoarse către Julia:

— Îţi pare rău că ai făcut-o? Ai dat cu piciorul la o groază de bani.

— Bineînţeles că nu. Dar ţie?

— Nu.

Zâmbind, Lyle se duse la marginea trotuarului şi ridică mâna ca să oprească un taxi. În momentul în care se pregătea să se aşeze pe bancheta din spate, se întoarse, brusc copleşit de emoţie.

— La revedere, copii. Vă iubesc.

Le făcu semn cu mâna prin lunetă şi ei îl urmăriră până când maşina dispăru.

Julia şi Sam o porniră spre vest ţinându-se de mână. Fulgi de zăpadă se învârtejeau prin aer. Ajungeau până în dreptul unei raze palide de soare şi începeau să strălucească ca nişte monede de argint în zborul lor către pământ. Julia era conştientă de fericirea ei, nu numai pentru că îl avea pe Sam, ci şi pentru că putea să vadă. Privea zăpada, maşinile, feţele oamenilor şi zâmbi.

— La ce te gândeşti? o întrebă Sam.

— E pentru prima dată când bunicul îmi spune că mă iubeşte.

El îi dădu drumul la mână şi îşi petrecu braţul în jurul mijlocului ei. Îşi potriviră paşii şi continuară drumul.

Însemnare în jurnal

A trecut ceva mai mult de un an de când a murit Creighton Redmond, ca şi alţii care au ucis pentru el. Bătrânul Lyle şi cu mine ne-am găsit mântuirea împreună. Asta mă liniştește acum, când revăd însemnările din acest carnet.

Am trăit o teribilă criză de credinţă o bună bucată de timp. Eram plin de ură. Voiam să-i ucid pe Daniel Austrian şi pe Lyle Redmond. Voiam ca ei şi familiile lor să sufere cum suferisem eu şi familia mea. Satana apare sub multe înfăţişări, însă ajutându-l pe Lyle să se întoarcă de la păcat la dragoste, am reuşit să mă salvez. Mă rog pentru sufletul lui şi ştiu că aceste rugăciuni sunt şi pentru mine.

Sunt în Roma acum şi oraşul se pregăteşte pentru Crăciun. Vaticanul răsună de cântări şi rugăciuni. Străzile pietruite din jur sunt pline cu credincioşi şi suflete pierdute. Eu încerc să îi ajut pe păcătoşi.

E o viaţă plină de satisfacţii şi sunt mulţumit de ea.

Sfârşit

CUPRINS

PROLOG....4
PARTEA ÎNTÂI JULIA AUSTRIAN....12
1....12
2....21
3....32
4....37
5....48
6....56
7....66
8....75
9....84
10....92
11....98
12....107
13....113
14....124
15....134
16....146
17....151
18....164
PARTEA A DOUA SAM KEELINE....171
19....171
20....180
21....189
22....198
23....204
24....209
25....217
26....231
27....237
28....247
29....254
30....265
31....277
32....285
33....292

34.....298
35.....304
36.....312
37.....321
38.....326
PARTEA A TREIA CAMERA DE CHIHLIMBAR.....332
39.....332
40.....340
41.....348
42.....356
43.....366
44.....372
45.....381
46.....388
47.....394
48.....405
49.....413
50.....418
51.....426
52.....432
53.....444
54.....449
55.....457
56.....463
57.....469
58.....478
59.....487
60.....495
CUPRINS.....504